SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Kevin J. Anderson

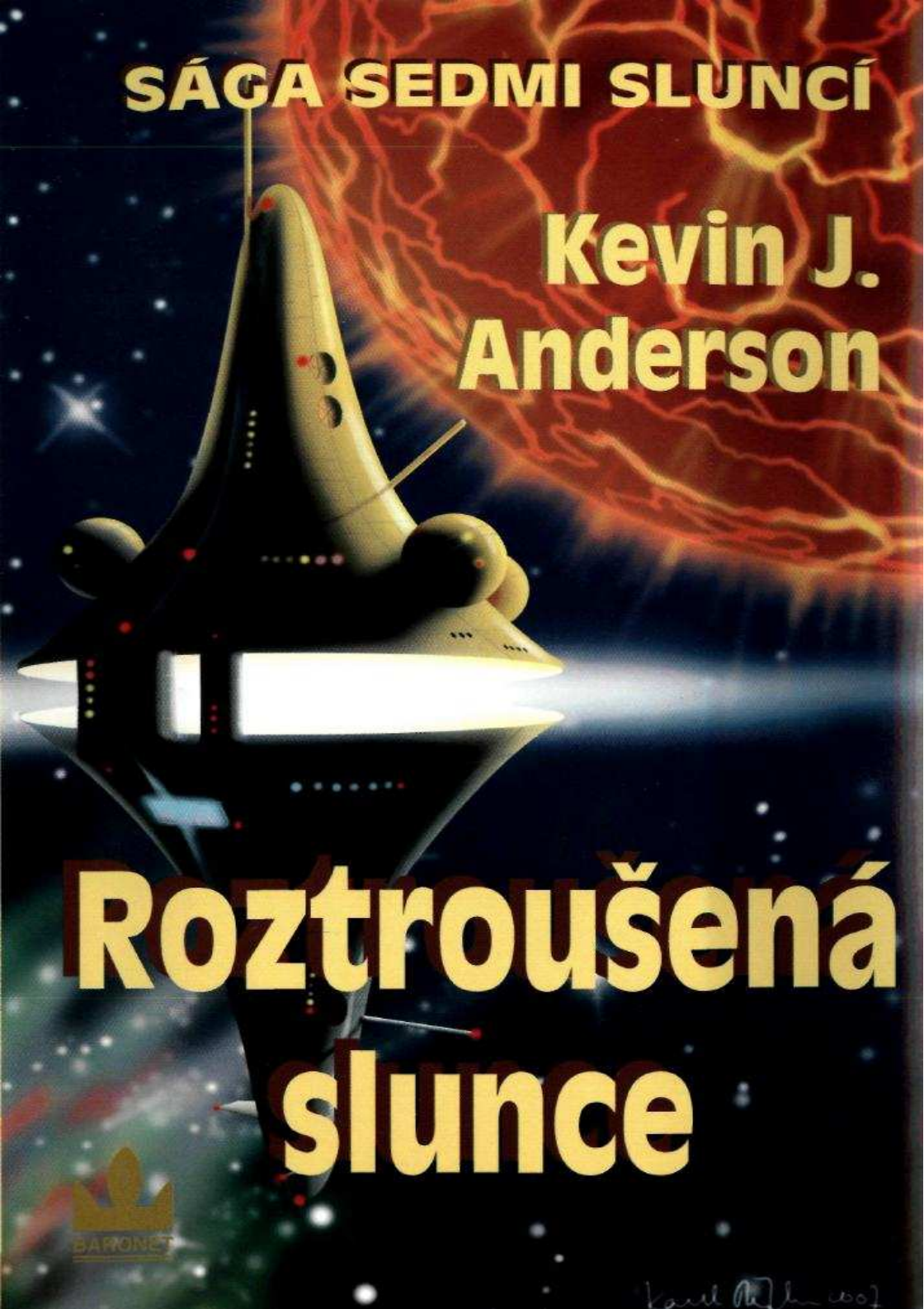

Roztroušená slunce

BARONET

V nakladatelství Baronet:

Cyklus Duna

Frank Herbert:

Duna
Spasitel Duny
Děti Duny
Božský imperátor Duny
Kacíři Duny
Kapitula: Duna

Brian Herbert a Kevin J. Anderson:

Předehra k Duně: Atreidové
Předehra k Duně: Harkonnenové
Předehra k Duně: Corrinové
Historie Duny: Služebnický džihád
Historie Duny: Křížová výprava strojů
Historie Duny: Bitva o Corrin

Cyklus Pandora

Frank Herbert:

Vyslanci do prázdna

Frank Herbert a Bill Ransom:

Kristova epizoda
Lazarův jev
Faktor nanebevzetí

Cyklus Sága sedmi sluncí:

Kevin J. Anderson

Skrytá říše
Hvězdné moře
Bouře na obzoru
Roztroušená slunce

Mimo cykly

Frank Herbert:

Mučená hvězda

Doporučená cena
včetně DPH 319 Kč

ISBN 978 80-7384-006-8

ROZTROUŠENÁ SLUNCE

PRAHA 2007

Přeložila:
SIMONA KUČEROVÁ

Kevin J. Anderson: Roztroušená slunce
Vydání první.
Copyright © 2005 by WordFire, Inc.
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1230. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Scattered Suns1ydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc., New York v roce 2006.
Český překlad © 2007 Simona Kučerová.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2007 Karel Řepka.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-006-8

BARONET
Praha 2007

SÁGA SEDMI SLUNCÍ

Kevin J. Anderson

Roztroušená slunce

Kniha čtvrtá

☼ Věnování

Johnu Silbersackovi,
mému prvnímu vydavateli, současnému agentu
a dlouholetému příteli.

☼ Poděkování

Se čtvrtou knihou *Ságy sedmi sluncí* se seznam lidí, kteří mi pomáhali, může svým rozsahem směle měřit s množstvím vystupujících postav. Zvlášť bych chtěl poděkovat vydavatelskému týmu ve složení Jaime Levin, Devi Pillaiová, John Jarrold, Melissa Weatherhillová a Ben Balí; zkušeným poradcům a opravdovým dříčům Catherine Sidorové a Dianě Jonesové; bystrozrakému čtenáři Geoffrey Girardovi; agentům Johnu Silbersackovi, Robertu Gottliebovi, Kate Scherlerové a Kim Whalenové z Trident Media Group. A také, jako vždy, mé ženě Rebecce Moestě za to, že ovlivňuje mé psaní i můj život tím nejlepším možným způsobem.

DOSAVADNÍ DĚJ

Poté, co nepřátelští hydrogové napadli prastarý světoles na Theronu, začali lidští osadníci bojovat o to, aby zachránili, co se dalo. Zelení kněží, telepaticky propojení se světostromy, byli psychicky otřeseni, mnoho dobrovolníků z jejich řad sloužících v Obranných silách Země (OSZ) opustilo své posty a vrátili se domů na pomoc poničenému lesu.

Následně hydrogové obrátili svou nenávist proti faerům, ohnivé rase žijící v nitrech hvězd. Zatímco hydrogové a faerové začali bojovat mezi planetami a hvězdami, král Petr a královna Estarra ze svého paláce na Zemi oznámili zahájení významné vojenské ofenzívy: OSZ svrhnou další Klikisské pochodně – nesmírně ničivé zbraně způsobující implozi obřích plynných planet – které ostatně celou hydroskou válku mimoděk odstartovaly, když byly poprvé testovány. OSZ také zahájí budování flotily lodí řízených novými vojenskými compy, kteří po vzoru ildiranského válečného hrdiny adara Kori'nha povedou sebezničující útoky na kulovité hydroské bitevníky. Král Petr tuto zprávu sděloval, nenápadně sledován prezidentem Basilem Wenceslasem číhajícím na každou Petrovu chybu.

Svržením první nové Klikisské pochodně byla pověřena Tasia Tamblynová, Tulačka sloužící v OSZ. Nevěděla, že přímo v jádru plynného obra zvoleného za cíl útoku, v krystalickém hydroském městě, je uvězněn její přítel Robb Brindle společně s hrstkou dalších lidských zajatců. Tam se také s Robbem setkal DD, přátelský compo vězněný hrozivými klikisskými roboty. Těsně předtím, než Tasiina pochodeň zažehla oblaka, hydrogové plynnou planetu evakuovali a klikisští roboti i DD spěšně odlétli.

Mezitím se Tasiin bratr Jess, poté co jeho loď byla zničena hydrogy, ocitl na pusté a izolované vodní planetě. Wentalové, podivné vodní entity, které přepravoval, pronikli tkáněmi jeho těla, aby ho uchovali při životě. S pomocí wentalů postavil Jess

podivuhodnou loď a opustil planetu, aby vyhledal svou ztracenou lásku Cescu Peroniovou, Mluvčí tuláckých klanů.

Do hlavního sídla Tuláků, kde Cesca bojuje o zachování jednoty klanů, přinesl zvěd Nikko Chan Tylar důkaz, že OSZ přepadá tulácké nákladní lodě, aby je oloupila o náklad paliva pro mezihvězdný pohon (ekti) a pak je zničila. Tuláci, rozzuření takovýmto pirátstvím, okamžitě zastavili veškerý obchod se Zemskou hanzovní ligou. Cesca Hanze předložila ultimátum: žádné další palivo pro Zemi, dokud nebudou vypátráni a potrestáni viníci.

Sami Tuláci přitom zadržovali několik zajatců z OSZ, mužů a žen zachráněných po nedávné bitvě v prstencích Osquivelu. Jeden z nich, Patrick Fitzpatrick III., rozmazlený mladík z aristokratické rodiny, byl obzvlášť nespokojený navzdory flirtu se Zhett Kellumovou, krásnou dcerou Dela Kelluma, vůdce klanu a majitele osquivelských loděnic. Kellumovi lidé zachránili také vojenské compy OSZ a přeprogramovali je na ochotné a pilné pomocníky.

Hanza snažící se nalézt způsob interstelární přepravy nevyžadující ekti vyslala tým průzkumníků s cílem probádat „portály“ – pradávný mimozemský systém spojující opuštěné planety. Jedním z těchto průzkumníků byl nebojácný zvěd jménem Davlin Lotze. Souřadnice planet byly stále záhadou a mnoho cílových stanic skrývalo neočekávaná nebezpečí.

V naději, že se vymaní ze závislosti na tuláckém ekti, spustila Hanza vlastní zařízení na těžbu ekti u obří plynné planety Qronhy 3, kde v osudové srážce s hydrogy padl adar Kori’nh. Tento hanzovní těžer řídil Sullivan Gold, doprovázený zeleným knězem Kolkerem. Sullivanovi lidé získali slušné množství suroviny, než se objevila skupina ildiranských bitevníků, kterou k planetě vedl stejný úmysl – těžba ekti. Sullivanovi se podařilo uzavřít s Ildirany křehké příměří, načež oba těžery křižovaly oblaka, neustále na stráži před případným návratem hydrogů.

Nový ildiranský Mág-imperátor Jora’h, vnitřně rozervaný poznáním neočekávaných intrik čerstvě získaným prostřednictvím *thismatu*, pohřbil svého otce, který si sám vzal život jedem. Také

ildiranské Impérium bylo hydroskou válkou zasaženo a zásoby ekti se rychle tenčily. Mezitím se v ošetřovně Hranolového paláce probudil Jora'hův bratr, místodržící Rusa'h, který byl od okamžiku hydroského útoku na svou planetu Hyrillku ponořen v subthismatickém spánku. Jeho osobnost se dramaticky změnila. Rusa'h tvrdil, že měl během komatu intenzivní vize. Zneklidněný Jora'h vyslal svého zraněného bratra v doprovodu Prvního následníka Thor'ha zpět na Hyrillku, aby zničenou planetu obnovili společně s Pery'hem, nastávajícím hyrillským místodržícím.

Přestože zachmuřený dobroský místodržící Udru'h vzdal novému Mágu-imperátorovi hold, Jora'h mu nemohl odpustit, že po celá léta tajně podroboval jeho milovanou zelenou kněžku Niru genetickým pokusům. Nira, již Jora'h pokládal za mrtvou, porodila Jora'hovu dceru, míšenku Osira'h, do které dobroský místodržící vkládal naděje na záchranu ildiranského Impéria díky jejím mimořádným telepatickým schopnostem. Nira však žila, ukrytá na opuštěném ostrově, kde ji Mág-imperátor nikdy nemohl najít.

Lidský vědec Anton Colicos na jedné ze vzdálených ildiranských kolonií studoval *Ságu sedmi sluncí,* doprovázen svým přítelem a školitelem, dějepravcem Vao'shem. Zůstali spolu se základní osádkou v Marathě Prime, městě zakrytém kopulí na temné straně planety, zatímco pracovní čety klikisských robotů stavěly sesterské město na opačné polokouli. Ildirané objevili podivnou síť tunelů, nedokázali však přijít na to, kdo je zbudoval. Jednoho večera se ve chvíli, kdy Anton s Vao'shem vyprávěli příběhy, ozvala z podzemních prostorů skrývajících generátory exploze, světla zhasla a město zůstalo bez energie. Šlo o jasnou sabotáž. Základní osádka, připravená o energii nutnou k přežití, se rozhodla přepravit do sesterského města na opačné polokouli. Poté, co se spojili s klikisskými roboty a vysvětlili jim svou tísnivou situaci, nastoupili do tří kluzáků – z nichž dva explodovaly. Další sabotáž! Antonovi, Vao'shovi a několika dalším se podařilo bezpečně opustit plavidlo, zůstali však odkázáni sami na sebe. Zamířili temnotou směrem k

domnělému bezpečí mezi klikisskými roboty, v Antonovi však hlodalo podezření…

Klikisští roboti už dávno tajně připravovali zničení lidí i Ildiranů. Robot Sirix vláčel zajatého compa DD z jednoho místa na druhé a probouzel skupiny hibernovaných klikisských robotů, kteří v té chvíli již byli k DDho zděšení téměř všichni připravení k útoku.

Když se klikisský robot objevil v Hranolovém paláci a žádal podrobnosti o genetickém projektu na Dobrosu, Jora'h mu odmítl cokoliv sdělit. Pak Mág-imperátor způsobil pozdvižení, když odcestoval na Dobros, aby se setkal se svou dcerou a navštívil Niřin hrob. Ildirané byli znepokojeni skutečností, že jejich vůdce jedná v rozporu se zavedenou tradicí a opustil palác. Jora'h však zašel ještě dále, když si za svého osobního strážce, na místo, které v minulosti vždy zastávali muži, zvolil svou dceru Yazra'h…

Hanza, zoufale se snažící expandovat i za nepříznivých podmínek, povzbuzovala své občany, aby sbalili svůj majetek, odcestovali skrze obnovené klikisské portály na panenské planety a osídlili je. Jedním z prvních byl nenapravitelný snílek Jan Covitz a jeho čtrnáctiletá dcera Orli. Obchodnice Rlinda Kettová a její oblíbený exmanžel Branson „BeBob" Roberts sváželi osadníky k nejbližším portálům, kde byli následně přiřazováni na nově kolonizované planety. Orli a její otec odcestovali se svou skupinou na klikisskou planetu Corribus, kde začali svůj nový život.

Davlin Lotze se po mnoha riskantních výpravách skrze portály tajně vloudil do pokojů prezidenta Wenceslase a oznámil mu, že si přeje odejít na odpočinek na poklidnou planetu. Přestože se válka s hydrogy vyvíjela nepříznivě, prezident nemohl odmítnout Davlinův požadavek, a tak ho poslal Rlindinou lodí na ospalou kolonii Crennu. Prezidenta, frustrovaného průběhem války, vyčerpaného vzdorovitostí krále Petra a zklamaného chováním prince Daniela (potenciálního Petrova nástupce), doslova rozzuřilo nesmyslné embargo, které Tuláci uvalili na obchod s ekti. Rozhodl se použít Tuláky jako obětní beránky a soustředit na ně hněv veřejnosti. Sešel

se proto s generálem Lanyanem, velitelem OSZ, aby s ním probral postup proti vzpurným klanům.

Ve stejnou dobu dorazil do Randezvous Jess Tamblyn, podivně proměněný. Jess, jehož mnoho Tuláků považovalo za mrtvého, už nebyl zcela člověk – jeho tělo jiskřilo wentalskou energií, takže se nesměl dotknout jiných lidí, jinak by je zabil výboj. Cesca, která ho stále milovala, mohla stěží uvěřit tomu, že jsou opět spolu, a přesto musí zůstat odděleni. Jess pověděl Tulákům, jak objevil wentaly, pradávné nepřátele hydrogů, a požádal o dobrovolníky, „nosiče vody“, aby mu pomohli rozšířit wentaly na další vodní planety, kde by mohli zesílit a připravit se k boji s nepřítelem. Přihlásila se skupina ctižádostivých pilotů včetně Nikka Chana Tylara. Jess, oddaný svému novému poslání, navštívil osamělou kometu, na které si kdysi s Cescou dali romantické dostaveníčko, a oživil ji wentalskou esencí.

Mezitím se Cesca rozhodla pomoci poničeným lesům na Theronu a vyslala tam své Tuláky. Kdysi byla zasnoubená s vládcem planety a cítila se povinována pomoci jejím obyvatelům, protože Hanza se k tomu neměla. Tuláčtí inženýři se ujali opravy stromových měst a obnovy světolesa. Na Zemi si velvyslankyně Theronu Sarein uvědomila, že ona je další v nástupnické linii, a prezident Wenceslas, dychtící proměnit tuto skutečnost v další výhodu pro sebe, vyslal svou věrnou spojenkyni Sarein, aby se chopila své role. Sotva dorazila ke spálené pustině, v niž se proměnil její bývalý domov, udělalo se jí zle, ještě více ji však rozrušilo, když uprostřed poničeného lesa spatřila pracující Tuláky!

Prezident Wenceslas nařídil OSZ, aby „uštědřily lekci“ vybraným tuláckým cílům. Navzdory důraznému nesouhlasu krále Petra generál Lanyan naplánoval rychlý útok na tulácké překladiště Hurikán. Lodě OSZ stanici obklíčily, přítomné Tuláky zajaly a pak překladiště zničily. Nikko Chan Tylar, převážející wentalskou vodu k jejímu cíli, byl svědkem celého útoku a okamžitě varoval všechny Tuláky včetně týmu pracujícího na obnově Theronu. Mluvčí Cesca Peroniová rozhněvaně obvinila Sarein a Hanzu z rozdmýchávání konfliktu,

načež spěšně odlétla, aby se osobně setkala s prezidentem Wenceslasem.

V tuláckých loděnicích u Osquivelu si Patrick Fitzpatrick stále odmítal přiznat, že se zamiloval do Zhett Kellumové. Zajatci OSZ nepřestávali přemýšlet o útěku, když se však jeden z nich pokusil odletět v ukradené lodi, tragicky zahynul. Po této události se napětí mezi Tuláky a vojáky OSZ ještě zvýšilo.

Při zkoumání trosek opuštěných na bojišti mezi prstenci objevila Zhett se svým otcem něco doposud nevídaného – neporušenou hydroskou loď. V naději, že její analýza napoví, jak porazit nepřítele, povolali Tuláci geniálního inženýra Kotta Okiaha, aby hydroskou kouli studoval. Kotto dokázal plavidlo otevřít a okamžitě zjistil, že hydroská technologie má mnoho společného s klikisskými portály…

Když se Davlin Lotze začal zabydlovat ve své kolonii, spatřil hydroské kulovité lodě letící oblohou. Hydrogové nezaútočili, přestože se zdálo, jako by něco hledali. O několik dní později pak Davlin dalekohledem spatřil boj mezi hydrogy a jejich nepřáteli faery uvnitř slunce Crenny. Hvězda začala umírat a Davlin pobízel kolonisty, aby přijali krajní opatření s jediným cílem – přežít. Když hvězda pohasla a moře a pevniny Crenny začaly zamrzat, Davlin nasedl do lodi a vydal se hledat pomoc. Kolonisté se skryli pod zemí, zatímco atmosféra planety zmrzla. Davlinovi se podařilo doletět až k sousední kolonii Rellekeru, guvernérka mu však odmítla pomoci. Naštěstí se objevila Rlinda a BeBob s pravidelnou dodávkou proviantu, a ti Davlinovi pomohli vykopat crennské kolonisty ze zamrzlých bunkrů a zachránit je.

Klikisšťí roboti odvedli DDho na palubu válečné lodi OSZ, jedné z těch, které byly ukradeny. Posádku těchto plavidel nyní tvořili výhradně přeprogramovaní vojenští compové a DD zjistil, že všechny vojenské modely, masově začleňované do všech jednotek armády Země, obsahují záludné programy, které mohou klikisšťí roboti kdykoli spustit. Na zkoušku nechali klikisšťí roboti svou ukradenou válečnou loď zaútočit na Corribus. DD se pokoušel roboty zastavit, ti však přesto pokračovali v ničení lidské kolonie. Orli

Covitzová, právě zkoumající jeskyně uvnitř kolmých skalních stěn, v bezmocné hrůze sledovala, jak pod palbou mizí osada a s ní i obyvatelé včetně jejího otce a všech přátel. Viděla, jak klikisští roboti a vojenští compové pročesávají ruiny, zabíjejí přeživší a pak opouštějí planetu. Když Orli konečně sešplhala dolů k hořící osadě, zjistila, že nikdo kromě ní nepřežil.

Hyrillský místodržící, stále vyšinutý po utrpěném zranění hlavy, sdělil svému chráněnci, Prvnímu následníku Thor'hovi, že ve svých vizích spatřil pravdu a že Mág-imperátor Jora'h (Thor'hův otec) vede ildiranské Impérium do záhuby. Thor'h byl těmito buřičskými řečmi nejprve vyveden z míry, pak ale spojil svůj osud se svým poblouzněným strýcem. Rusa'h nařídil obyvatelům Hyrillky, aby požili drogu shiing měnící stav mysli, a jakmile byli takto oslabeni, ovládl jejich mysl. Poté veřejně obvinil Jora'ha, že svého předchůdce otrávil. Sebe pak prohlásil za právoplatného Mága-imperátora a přisvojil si všechny atributy náležející ildiranskému vůdci. Jedině nastávající místodržící Pery'h zůstával Mágu-imperátorovi věrný. Když se odmítl obrátit, Rusa'h a Thor'h ho uvěznili.

Hyrillský místodržící vyslal k Jora'hovi skupinu vrahů a ve vhodnou chvíli popravil Pery'ha, aby odvedl pozornost svého bratra od hrozícího nebezpečí, Mága-imperátora však zachránil rychlý zásah jeho dcery a ochránkyně Yazra'h. Nyní už Jora'h věděl, že šílený hyrillský místodržící připravuje převrat. Pověřil adara Zan'nha, aby se skupinou válečných lodí obnovil na Hyrillce pořádek. Neuvědomil si přitom, že je posílá přímo do pasti…

Zelená kněžka Nira, osamělá na svém ostrově, tajně zbudovala vor a uprchla. Celé dny se plavila po nekonečné hladině, dokud nedorazila k pustému pobřeží, ztracená ale živá – konečně se zbavila místodržícího Udru'ha.

Na Zemi Cesca žádala, aby OSZ přestaly s útoky na tulácké základny, prezident Wenceslas však její požadavky zamítl a nařídil, aby se její lid vzdal a začal opět dodávat životně důležité palivo pro mezihvězdný pohon. Cesca rozhořčeně opustila Zemi a prohlásila, že tajná tulácká místa Hanza nikdy nenajde. Generálu Lanyanovi se

však podařilo rozkódovat navigační modul z ukořistěné tulácké lodi a zjistit souřadnice Randezvous. Udeřil na shluk asteroidů plnou silou a hlavní sídlo Tuláků zcela zničil. Cesca a ostatní Tuláci z Randezvous se rozprchli do všech stran – centrum jejich vlády zmizelo. Nyní se z nich stali psanci…

1 ☼ Admirál Lev Stromo

Přestože byl Stromo nejvyšším důstojníkem na palubě hlídkujícího křižníku manta, rutinní rozhodování nechával na kapitánce Elly Ramirezové. Tímto způsobem to obvykle fungovalo nejlépe. Stromo necítil potřebu předvádět se a rád měl po ruce někoho, kdo vzal vinu na sebe, pokud se něco zvrtlo.

Během desítek let služby u Obranných sil Země si na umění delegovat odpovědnost vybudoval kariéru. Jen výjimečně se účastnil přímých bojových akcí – nevstoupil do řad OSZ proto, aby sám nesl kůži na trh – občas to však bylo užitečné. Jednoznačný úspěch – zničení hlavního tuláckého komplexu Randezvous – by měl postačit k nápravě jeho pověsti zkostnatělého důstojníka rozhodujícího od stolu.

Přesto se Stromo nemohl dočkat, až se vrátí do své pracovny na pohodlné vojenské základně na Zemi, nebo alespoň na Marsu. Jeho představy o kariéře nepočítaly s ničivou válkou proti mocné mimozemské rase obývající jádra obřích plynných planet; ostatně nezahrnovaly ani konflikt s tlupou otrhaných vesmírných „cikánů“.

Hon na Tuláky pokračoval už druhým týdnem a Stromo sledoval, jak noví důstojníci přivykají svým bojovým povinnostem. Čím dříve se tato nová várka velitelů osvědčí, tím rychleji se Stromo bude moci vrátit do Čtverce 0 ke své oblíbené práci ve štábu. Se svým až příliš nápadným panděrem a zažívacími problémy nebyl na takové dobrodružství stavěný.

„Máme nějaké taktické údaje o našem příštím cíli, komandére Ramirezová?“ zeptal se, přestože tuto otázku položil už dříve. „Připomeňte mi prosím, jakže se to místo jmenuje?“

„Hhrenni, pane.“

„Zní to, jako když kýchne kůň.“

„Název byl převzat ze starých ildiranských hvězdných map, pane. OSZ však nemá k dispozici žádná aktuální data.“

Zamračil se, čímž mu podklesl podbradek. „Myslíte, že jde o chybu našeho průzkumu a výzvědné služby?“

„Nebyl důvod se o toto místo zajímat, admirále. Je to nevýznamná soustava se skrovnými zdroji.“ Ramirezová vyvolala vzdálené záběry soustavy a diagramy, které přerušovanou čarou znázorňovaly předpokládanou polohu tajné tulácké základny. „Nepotvrzená přítomnost skupiny obytných kopulí ve shluku asteroidů. Tuláci podle všeho rádi žijí mezi kamením.“

„Když se jim tak líbí kosmické smetí, tak jim nějaké přidělám,“ usmál se. „Tak jako jsme to udělali na Randezvous.“

Poté, co vzpurné klany svévolně zastavily veškerý obchod se Zemskou hanzovní ligou, učinil prezident Wenceslas několik diplomatických – a tudíž veskrze neefektivních – kroků. Tuláci, přestože byli postiženi útoky hydrogů stejně tvrdě jako kdokoliv jiný, odmítali spolupracovat v boji proti společnému nepříteli, odmítali dodávat životně důležité palivo pro mezihvězdný pohon a vzpírali se zcela rozumným nařízením. Něco takového nemohla Hanza přehlížet.

A tak, aby daly najevo, jak vážná je situace, zničily OSZ tulácké překladiště paliva. Měl to být varovný příklad, výstražně zdvižený ukazovák, aby klany pochopily, že proti mocné armádě Země nemají šanci. Avšak Tuláci, místo aby sklonili hlavy, o to urputněji pokračovali ve svém nesmyslném boji. Vzdor vesmírných nomádů ještě zesílil, což přimělo prezidenta k bezprecedentnímu kroku – v zájmu celého lidstva jim vyhlásil otevřenou válku.

Kdyby byli Tuláci rozumní, válka by netrvala déle než hodinu. Bohužel se věci vyvinuly jinak.

Poté, co před týdnem vedl Stromo útok, kterým exemplárně zničil Randezvous, se klany rozprchly, takže nyní museli admirálové všech čtverců marnit úsilí a čas jejich vyhledáváním. Bylo to k zbláznění! Stromo a jeho kolegové dostali rozkaz vyhledávat tulácká sídla, konfiskovat veškerý materiál, který by mohl být použit pro válečné účely, a přivést tak tyto lidi k pořádku. Dříve nebo později budou prosit o mír.

Ramirezová k němu vzhlédla ze svého velitelského křesla – na jejích plných rtech nebyl ani náznak úsměvu, tvář měla chladnou, předpisově krátké tmavé vlasy dokonale upravené. „Blížíme se, admirále. Přejete si převzít velení? Nebo mám pokračovat?“

„Vedete si dobře, komandére Ramirezová.“ Ačkoliv ji podezříval, že ho nemá dvakrát v lásce, byla to výtečná pilotka a navigátorka, jedna z mnoha mladých důstojníků, kterým ničivá hydroská válka přinesla rychlé povýšení. „Můžete obraz ještě zvětšit? Rád bych si prohlédl náš cíl.“

„První vlna výzvědných štítonošů rozmístila přenosové stanice, právě přijímáme obraz.“

Suť rozptýlená kolem Hhrenni vypadala jako hrst obřích valounů, které kdosi hodil do černoty vesmíru. Zdálky plující kameny nevyhlížely nijak zajímavě, avšak rozmístění kovů a albedo geometrických objektů byly jasnou známkou lidské přítomnosti. Skryté sídlo, nezaznamenané na mapách. *Tuláci.*

„Támhle jsou, přesně jak jsme si mysleli.“ Promnul si bradu. „Dobrá, dejme se do toho, podíváme se na to krysí hnízdo! Jazery: aktivovat přední a zadní baterie, projektily do hlavních šachet. Sdělte našim štítonošům, aby zadržely všechny lodě pokoušející se uniknout.“ Pokynul směrem k obrazovce: „Vpřed, ve jménu krále atak dál…“

Bitevníky OSZ se vrhly na svou kořist. Jak se přibližovaly, drzost klanů byla stále zřetelnější. Vskutku, šlo o tajnou základnu! Průsvitné kopule se zvedaly z povrchu asteroidů podobné puchýřům naplněným hnisem. Nad nimi, umístěné v gravitačně stabilních bodech, se vznášely řady tenkých zrcadel směřujících sluneční paprsky mezi stíny a poskytovaly tak sídlům pod kopulemi dostatek energie. V různých vzdálenostech pak jako komáři obíhaly umělé stanice. Snad nafukovací skladiště?

„Podívejte se na to všechno! Tihle vandráci se nespokojí s málem!“

„Mají spoustu energie a vynalézavosti,“ řekla Ramirezová věcně. „Komandér Tamblynová toho byla příkladem.“

Stromo se zamračil. Ještě nedávno tomuto křižníku velela Tasia Tamblynová, která však byla pro své spojení s Tuláky přeložena na méně exponované místo ještě před útokem na Randezvous. Šlo snad ze strany Ramirezové o projev loajality vůči bývalé velitelce? Jeden by si myslel, že ji vlastní povýšení potěší.

„Klany by měly využít své tvůrčí nadšení tak, aby prospěly celému lidstvu, nejen sobě samým.“ Zkoumal zrakem komplex asteroidů s jeho prozářenými kopulemi a rozměrnými zrcadly a jen zavrtěl hlavou. „Proč jen nemohou žít na planetách jako všichni ostatní?“

Přestože se až doposud všechny jejich kroky obrátily proti nim, Tuláci nejevili známky ochoty podřídit se autoritě. Rozletěli se na všechny strany jako naslepo vypálené broky, což Hanza samozřejmě považovala za vítězství. Rozděl a panuj! Mělo by být snadné včlenit je zpět do stáda – poražené a zbavené vůdců… Zatím si však svou krotkostí a poslušností nijak nezadali se vzteklou, mokrou domácí kočkou. Stromovi, který zasvětil svůj život armádě, se z takové anarchie zvedal žaludek. „Lumpové!“

Měl za to, že se klany sjednocené pod vedením Mluvčí Peroniové cítí povinovány prokázat svou neochotu ohnout hřbet. Kdo však vystoupí jejich jménem teď, když bylo ústředí jejich vlády zničeno? Kdo má pravomoc za ně vyjednávat? *Někdo* musí podepsat kapitulaci a nařídit ostatním, aby se vrátili a začali znovu pracovat. Trvalo by zatraceně dlouho, kdyby měli vybrat všechna takováto malá všivá hnízda.

„Zachytili jsme čtyři lodě, admirále. Malé, nemohou nás ohrozit. Žádná součást místního zařízení nevypadá, že by mohla způsobit problémy.“

„Ani jsem to nečekal.“ Stromo si protáhl propletené prsty, až mu klouby zapraštěly.

Na obrazovkách se objevila podrobná simulace drah asteroidů a přesné rozmístění sídel krytých kopulemi. Ramirezová upřeně hleděla na projekci a zastrčila si přitom za pravé ucho uvolněný

pramínek tmavých vlasů. Mladou velitelku něco zjevně hnětlo. „Admirále… mohu hovořit otevřeně?“

Stromo se připravil na potíže. Tohle nebyl dobrý začátek rozhovoru. Protože však Ramirezová vyslovila svou žádost nahlas a před ostatními členy osádky můstku, neměl jinou možnost, než výzvu přijmout. „Ale stručně, komandére! Musíme řídit operaci.“

„Smím-li se ptát, čeho touto akcí chceme doopravdy dosáhnout? Dříve, když jsme udeřili na překladiště Hurikán a Randezvous, bylo naším cílem zastrašit Tuláky, aby odvolali své embargo na ekti. Ale pokud budeme dále stupňovat jejich nenávist vůči nám, nezačnou spolupracovat nikdy. A jestli je zruinujeme, jak se mohou opět stát rovnocennými obchodními partnery?“

„O to už tady nejde. Hanza se bez Tuláků obejde, budou ponecháni napospas chladnému vesmíru. Máme nyní k dispozici plnohodnotný těžer pracující u Qronhy 3, ten nám obstará ekti. A nezůstane jenom u něj, to mi věřte.“ Protože se Ramirezová stále tvářila pochybovačně, došel Stromo k názoru, že nejlepší bude odvést pozornost. „Za několik okamžiků uvidíte, co mám na mysli, komandére.“

Pohodlně se usadil do svého polstrovaného křesla. Teď, když viděl, že to bude rutina, se na akci těšil. „Jsem připraven, představení může začít. Snažte se, ať na nás hned tak nezapomenou!“

2 ☼ Nikko Chan Tylar

Na své nahodilé cestě napříč Spirálním ramenem se Nikko ocitl nedaleko skryté tulácké základny, kde jeho rodiče pečovali o vesmírné skleníky, které produkovaly čerstvé potraviny a zásobovaly jimi mnoho klanů. Na rozdíl od svých rodičů byl Nikko skutečný Tulák, rád cestoval od jedné planetární soustavy k druhé, aby spatřil vše, co stálo za zhlédnutí. Přesto, tohle byl *domov*. Jak by se mohl nezastavit, třeba jen na krátkou chvíli?

Jeho loď *Vodnář* byla upravena pro přepravu wentalské vody na neobydlené planety, kde mohly tyto bytosti zesílit natolik, aby se dokázaly postavit hydrogům. Nebylo ovšem snadné soustředit se na takovýto úkol, pokud Velký Houser – jak Tuláci pohrdavě přezdívali Hanze – vrážel klanům nůž do zad takovými zákeřnými útoky, jako byl přepad překladiště Hurikán či Randezvous.

Nikko vstoupil do kupole největšího skleníku a zatímco si vychutnával pocit pevné půdy pod nohama, pohlédl vzhůru skrze průsvitné tabule. Ve venkovní černotě poseté tečkami hvězd a okolních asteroidů se nápadně vyjímalo oslepivé zrcadlo z tenké fólie směrující záplavu teplého slunečního světla skrze tvrzené sklo. Nahoře pod vrcholkem hlavní kopule se vznášely chomáče vláknitého aerogelu, podobné oblakům.

V menších kopulích na ostatních asteroidech byla udržována rozdílná teplota a vlhkost: v horkých a suchých rostly palmy a sukulenty, v jiných ovocné stromy. Ve všech bujela zeleň, zakořeněná v umělé půdě vytvořené smícháním sterilního prachu z asteroidů s umělými hnojivy a recyklovaným lidským odpadem. Farma, která se vyrovnala kterékoliv jiné na Zemi, jak vždy říkávala Nikkova matka.

Maria Chanová a Crim Tylar, potěšení nečekanou synovou návštěvou, obcházeli své zeleninové zahrady a poslouchali Nikkovo vyprávění. Ukázal jim nádrže s oživlou wentalskou vodou ve své lodi a vysvětlil, že tyto zvláštní bytosti mohou být klíčem k ukončení strašlivé války proti hydrogům. Oba žasli a byli trochu zaskočení, když slyšeli, jakým způsobem se účastní boje.

„Abych byla upřímná, vždycky jsem si myslela, že nám budeš jen pomáhat se skleníky nebo s těžerem u Ptora," řekla jeho matka a usmála se na něj. Zatímco Maria hovořila, pořizovala na elektronickém záznamníku soupis úrody a přehled o celkové produkci. „Nenapadlo by mě, že tě čekají takové velké věci."

Nikko se začervenal. „Vzato kolem a kolem, kdo by si pomyslel, že z táty bude farmář, který se rukama vrtá v hlíně, vysévá semena a pečuje o rostliny?"

Crim Tylar svraštil obočí. „Skat, to se s prací na těžeru nedá srovnávat! Hlínu můžu každý den. Vždycky jsem Ptoro nenáviděl – je tam šero, zima, větrno.“ Zašklebil se.

„Viděli jste jak vypadá, když tam osíci shodili svou Klikisskou pochodeň?“ zeptal se Nikko. „Ptoro teď není nic víc než jedna velká ohnivá koule.“

„Aspoň je tam teď teplo,“ zavrčel Crim.

Zatímco procházeli skrze bující rostlinnou sekci, jeho rodiče nedokázali skrýt svou pýchu. „Máš velké poslání galaktického významu, Nikko, ale zastav se na chvíli a vychutnej si prosté věci,“ navrhla Maria.

„Víš, když se vynechají všechna ta velká slova, tohle je to, oč bojujeme.“ Crim se sklonil a utrhl měkké červené rajče. „Sněz to! Něco takového jsi ještě nejedl.“

„Už jsem jedl rajče.“

„Ale ne *moje* rajče. Je to to nejlepší rajče ve Spirálním rameni.“

Nikko už ve skutečnosti jeho rajčata ochutnal, ale chtěl otci vyhovět. Strčil rajčátko do úst a skousl, až z něj vystříkla aromatická šťáva. „Máš pravdu, lepší se nenajde.“

Přes pole přelétl velký stín jako temná silueta supa kroužícího nad hlavou. Všichni tři vzhlédli vzhůru a Crim zamžoural, aby lépe viděl. „Co to k čertu je?“

Nikko rozpoznal obrys obří vojenské lodi vznášející se před řadou zrcadel a zastiňující odražené sluneční paprsky. „To je válečná loď osíků! Viděl jsem je útočit na překladiště Hurikán….“

Jako by chtěla dodat váhu jeho tvrzení, vychrlila loď salvu výbušných projektilů do třpytivé soustavy zrcadel, na jejímž pozadí se rýsovala. Střely vykousaly do lesklého filmu zářivé ohnivé květy, z nichž se paprsky světla začaly odrážet do všech stran. Úvazný kabel praskl a poničená zrcadla odplula, vlnící se jako šátek unášený silným větrem. Dóm skleníku se ponořil do tmy, ozařován pouze světlem hvězd a náhodnými odlesky z potrhaného zrcadla.

Kopulí se rozezněl alarm, umělé skladovací stanice a okolní asteroidy se snažily navázat spojení. Maria zakřičela: „Nasaďte si

kyslíkové masky! Řekněte všem, aby si vzali skafandr, pokud to stihnou…“

Její pokyny byly přerušeny hlášením z válečné lodi OSZ, přicházejícím skrze interkom dómu. „Hovoří admirál Lev Stromo z Obranných sil Země. Z rozkazu krále Petra bylo toto zařízení zkonfiskováno Zemskou hanzovní ligou. Veškerý majetek bude použit pro válečné účely a pro ochranu lidstva.“

„Ech, sklapni!“ zavrčel Crim.

„Tuláci byli prohlášeni za nepřátele. Proto budou všichni obyvatelé tohoto zařízení zajati a souzeni. Naše lodě přijmou vaši kapitulaci. Jakýkoliv odpor bude považován za důvod k okamžité a tvrdé odvetě.“

Dělníci v kombinézách spěchali k shromažďovacím místům, jak byli naučeni, ale lodi OSZ, mající drtivou převahu, už visely přímo nad skleníkovým komplexem. Byli tam jako v pasti.

Pod nouzovými světly vrhaly rostliny děsivé stíny a blikající majáky dodávaly celé scéně hororovou atmosféru. Bez solárních zrcadel už v té chvíli začala teplota uvnitř kopule klesat. Tuláci neměli žádnou armádu, jejich bezpečnost spočívala v utajení a schopnosti rychle se rozptýlit.

V přímém rozporu s admirálovými příkazy se od skladovacího satelitu odpoutala malá nákladní loď a vyrazila jako střela. Interkom ve skleníku zachytil pilotovo vysílání na soukromém tuláckém kanálu. „Já je zabavím, a vy ostatní zmizte! Všichni se okamžitě evakuujte.“

„To je Shelby. Ten pitomec – o co se to snaží?“

Nákladní loď letěla dál jako matador dráždící býka. Shelby vypálil slabý osamělý výstřel přímo na vedoucí křižník.

Nikko a jeho rodiče spěchali k nejbližšímu nouzovému stanovišti, vzali masky a pomocí pásků si je upevnili přes nos a ústa. Crim, ruce v bok, zamumlal přes masku: „I kdyby dokázal odvrátit jejich pozornost na déle než pouhou nanosekundu, žádná z našich evakuačních lodí není rychlejší než křižníky OSZ.“

Drtivá odpověď admirála Stroma jen potvrdila jeho slova. Z manty vyšlehly dva jazerové paprsky, zatančily po trupu malé loďky a rozervaly jej.

„Shelby," zamumlal Grim znechuceně, zatímco jeho žena zasténala. „Ten chlap se nehodil ani na recyklaci. Teď nám to všem jenom zhoršil."

Nikko uchopil matku za paži. „Mám *Vodnáře*. Moc lidí nepobere, ale pořád můžeme…"

Maria upřela na svého syna pronikavý odhodlaný pohled. „Vezeš wentaly, Nikko. *Ty* se musíš dostat pryč. Jen pomysli, co by Velký houser udělal, kdyby mu do rukou padlo něco takového!"

„Nejspíš by je vylil do kanálu," poznamenal Crim s pohrdavým odfrknutím.

Podrážděni Shelbyho neškodným popichováním vypálili útočníci z OSZ na kupoli hlavního skleníku. Možná to měl být varovný výstřel, paprsek jazeru však prorazil pancéřové sklo.

Dómem otřásla vlna prudké dekomprese. Hurikán unikající atmosféry smetl z polic nádoby s rostlinami a hydroponické nádrže. Nikkovi zapraskalo v uších. Vlna chladu do něj udeřila jako kladivo. Vzduch děsivě rychle zřídl.

Proud plynu tryskal do vesmíru, dost silný na to, aby vychýlil rotační osu asteroidu. Zemědělští dělníci, sražení na všechny čtyři, zděšeně křičeli.

Aerogelová oblaka, zachycená vírem unikající atmosféry, zavířila, zhoustla a pak přikryla proražený otvor. Polymery a pryskyřice, z nichž se ultralehký materiál skládal, se ve vakuu smísily; umělá oblaka vyplnila trhlinu jako gáza překrývající ránu a poskytla tak dostatečnou ochranu umožňující lidem přežít. Utěsnění však nebylo dokonalé a vzduch dál s ječením unikal skulinami v aerogelové záplatě.

Crim viděl, že mnoho rostlin už vadne, květináče se válely jako by je rozmetala nějaká obří ruka. Jeho hněvivé kletby zanikly v hlasitém jekotu sirény znějícím řídkým vzduchem.

Maria chvatně pobídla Nikka k odchodu. „Utíkej ke své lodi! Na nikoho nečekej. Prostě leť pryč a odvez wentaly. Odvez wentaly!“

„Nemůžu vás tu nechat! Pojďte se mnou…“

„Musíme zůstat s našimi lidmi.“ Maria ukázala na Tuláky kolem sebe. „Ale ty jsi příliš důležitý.“

„Pak mi dovolte shromáždit skupinu. Asi tucet by se mi na palubu vešel.

„Máš odpovědnost,“ zarazil ho otec, když se seshora přiblížily stíny dalších lodí OSZ. „Pokud budeš ještě chvíli otálet, nikdy se odsud nedostaneš.“

Maria zachytila synův úzkostný pohled. „Neboj se, osíci nás musí někam odvézt. Alespoň zjistíme, co se stalo se všemi těmi zajatci z Randezvous a překladiště Hurikán.“

Když Nikko stále váhal, otec na něj zařval: „Utíkej, hned teď – a nezklam nás!“

Nikko se rozběhl, lehký v nízké gravitaci, poháněn záblesky světel a jekotem unikajícího vzduchu.

3 ☼ Král Petr

Navzdory rozsáhlému oficiálnímu zpravodajství o „triumfálním útoku“ na Randezvous a pompézním oslavám vítězství OSZ Petr neviděl žádné zvláštní důvody k radosti. Generál Lanyan se bil do prsou a hovořil o rozhodném a naprostém vítězství, ovšem v bitvě, k níž nikdy nemuselo dojít. Petr o tom byl v hloubi duše přesvědčen, ale nikdo z hanzovní vlády jeho námitkám nenaslouchal. Ostatně, vždyť byl jenom *král*.

Občané Hanzy byli celé měsíce štváni proti Tulákům, které překroucené zprávy a úmyslně šířené fámy líčily jako úskočné, nespolehlivé a chamtivé. Veřejnosti nikdy nebyl sdělen důvod embarga uvaleného klany na dodávky paliva pro mezihvězdný pohon, ačkoliv Petr věděl, že Tuláci tím reagují na tajené útoky OSZ proti jejich neozbrojeným ektiovým transportérům. Tato provokace byla bezpochyby dost závažná na to, aby Tuláci přerušili obchodní

styky, prezident Wenceslas však nikdy, ani neoficiálně, nepřipustil sebemenší vinu. Místo toho Tuláky využil, aby odvrátil pozornost veřejnosti od dosavadních vojenských neúspěchů. Tohle byl způsob, jakým prezident jednal.

Petr cítil, že otevřený přístup k problémům a snaha vyjednávat by situaci vyřešily snadněji než hrubá síla. Basil mohl ve sporu s Tuláky postupovat mnohem mírněji, teď však už nebylo cesty zpět. Prezidentova neústupnost a diktátorské sklony sílily měsíc po měsíci.

Jak tohle skončí, Basile? Ukázal jsi tvrdou pěst – ale ponechal jsi prostor pro nalezení východiska? A je tohle skutečně ten nejhorší problém, jakému čelíme?

Co početné okrajové kolonie, ještě ne zcela samostatné, které bez pravidelných dodávek strádají? A co poničený světoles na Theronu? Co Petrovo podezření ohledně klikisských programů vkládaných do desítek tisíc vojenských compů? Basil před možnou hrozbou úmyslně zavíral oči. A co *hydrogové?*

Petr a královna Estarra se se strojenými úsměvy na tvářích zhostili své povinnosti navštívit slavnostní banket. Plavovlasý, modrooký pohledný král dostal za úkol přečíst krátký projev plný mlhavých prohlášení typu „postavíme se nepřátelům lidstva“.

Estarra, zářící snědou exotickou krásou uprostřed vší té strojenosti, stála na sametem potaženém pódiu po Petrově boku, když přednášel svou řeč. Mimo záběry kamer mu svírala ruku tak silně, až ho bolely prsty, zatímco on sám se snažil vyřknout předepsaná slova, aniž by se mu vzpříčila v hrdle. Estarra, stejně jako každý obyvatel nezávislého Theronu, chápala Tuláky a jejich odpor vůči vnucované vládě. Jejího srdce se bolestně dotklo neštěstí poničeného světolesa; věděla přitom, jak málo Theronu pomohla Hanza a OSZ, zatímco tulácké klany se nabídly samy, aniž je kdo žádal.

Přestože bylo jejich manželství předem dohodnutým politickým svazkem, Petr Estarru bláznivě miloval. Estarra, která se sňatkem s ním ocitla v podivném světě vládních klik, manipulací a bojů o moc, se mu otevřela, a nyní sdíleli své city, tajemství i plány.

Basil Wenceslas ani zdaleka netušil, jak silného v nich má protivníka.

V rozlehlých slavnostních sálech Paláce šepotu setrvali hosté hluboko do noci, naslouchali hudbě, pronášeli přípitky. Protokolární úředníci provedli krále a královnu každým okamžikem večera. Královský pár, zdvořilý a přiměřeně společenský, tak strávil s každým důležitým hostem předepsané množství času, s nikým se však nezdržel déle, než bylo z politického hlediska nutné. Když se pak Petr a Estarra uchýlili do královského křídla, byli oba vyčerpaní a podráždění.

Během několika posledních měsíců byl prezident Wenceslas až nepříjemně úspěšný ve své snaze zabránit Petrovi v účasti na politice Hanzy. Stejně jako jeho předchůdce, starý král Frederick, měl být Petr pouhou loutkou, což mu prezident neustále připomínal. Kdykoliv se snažil myslet samostatně, kdykoliv se pokusil být skutečným vládcem a ne pouze panákem v barevném kostýmu, Basil ho tvrdě potrestal. V dobách svého mládí Petr nedoceňoval svou tehdejší volnost. Tehdy byl chudý ale šťastný, měl milující rodinu a mohl si užívat drobných radostí života. Věděl však velmi dobře, že se nemůže vytratit a opět se stát oním klukem z ulice, kterým býval.

Byl v pasti, bez přátel, s výjimkou Estarry a snad také učitelského compa OXe. A musel být velmi, velmi opatrný. Basil se ho už jednou pokusil zavraždit.

Pár neměl bezpečné útočiště dokonce ani v Paláci šepotu. Když Petr s Estarrou dorazili do svých soukromých pokojů, čekal tam na ně prezident Wenceslas. I on nenápadně opustil banket, dostatečně brzy, aby je mohl přepadnout.

Basil, upravený a samolibý, seděl v Petrově oblíbeném pohodlném křesle. Vedle něj se u malého stolku, nad papíry a datovým záznamníkem, hrbil Eldred Cain. Když Cain, který se podle všeho snažil využít každé volné chvíle, spatřil ve dveřích královský pár, přerušil probíhající diskusi o jakýchsi detailech, shrnul své papíry a uložil analýzy do záznamníku.

Petr se pomalu nadechl, aby skryl své překvapení a hněv nad nečekanou návštěvou. „Proč si neuděláš pohodlí, Basile? Jako doma!“ Ovládl tón hlasu a dal najevo jen malý stín nelibosti, aby nevzbudil Basilův hněv. „Všechny běžné konferenční místnosti jsou teď v noci zadané?“

Basil se dál rozvaloval jako by měl za to, že je vždy a všude vítán. „Hanza má úřední hodiny ve dne v noci, Petře.“

Petr se snažil skrývat svou nenávist, přestože věděl, že prezident jemu i Estaře ukládal o život a měl prsty ve vyvraždění celé jeho nevinné rodiny. „Pak tedy rozhodně pojďme k věci, Basile! Měl jsem dlouhý den a tvé jméno nevidím ve svém diáři.“

„Mě máš v diáři vždycky, Petře.“ V hlášení, které právě četl, si Basil udělal poznámku a podal papíry svému zástupci, který je přidal na svou hromádku. „Přišel jsem ti oznámit změnu plánu. Připravte se vyrazit na důležitou cestu, státní návštěvu, kterou Hanza pokládá za nezbytnou.“

Poté, co Estaře pomohl shodit drahokamy pošitý pléd a ovinul jej kolem sochy tlustého muže nesoucího mísu hroznů, rozepnul Petr svůj těžký zdobený plášť a protáhl si ruce. Únava ho už zmáhala, ale nedokázal odolat pokušení prezidenta popíchnout. „Kam mám namířeno? Uzavřít mír s Tuláky?“

Basil se při té představě zaškaredil. „Na Ildiru. Odlétáš za dva dny.“

Petr i Estarra už slyšeli o nádheře domovské planety Ildiranů zalité září sedmi sluncí, ale ani jeden z nich toto centrum mimozemské civilizace nenavštívil.

Prezident pokračoval: „Před nedávnou dobou se ujal vlády nový Mág-imperátor. Je vhodné, aby mu král Zemské hanzovní ligy vzdal hold. Poslední měsíce byly neobvykle rušné, i proto jsme poněkud pozapomněli na své povinnosti.“

Petr si unaveně povzdychl. „Politické hry.“

Eldred Cain konečně urovnal své dokumenty do dostatečně úhledné hromádky. Přestože Petr vídal zástupce často, zřídkakdy s ním hovořil. Cain většinou mlčel, neskrýval se v Basilově stínu.

Obvykle se spokojil s tím, že všechno jen sledoval, nyní však promluvil. „Jsou to nezbytné hry, králi Petře. Ekti vynaložené na tuto cestu se víc než vyplatí. Potřebujeme si udržet Ildirany jako spojence ve válce proti hydrogům. A nade vši pochybnost potřebujeme, aby Sluneční flotila stála v boji po našem boku.“ Hlas měl tichý, jako by nechtěl nikoho obtěžovat.

Basil přikývl. „Postaral bych se o tu věc sám, ale z diplomatického hlediska je král významnější osobou a je vhodné, aby učinil první krok. Tomu budou Ildirané rozumět. Bude to rychlá cesta, zůstaneme tam právě tak dlouho, abychom se setkali s novým Mágem-imperátorem a vzdali mu veřejně hold.“

Jelikož byli v soukromí, došel Petr k názoru, že okolky mohou jít stranou. „Jak mám vědět, že nenecháš loď cestou jednoduše vybuchnout, jen aby ses mě zbavil?“

Basil se nezdál ani trochu dotčený. „Protože tam budu s tebou. Tak významnou diplomatickou návštěvu bych králi samotnému nesvěřil.“

„Pak tedy poletím také,“ ozvala se Estarra a postavila se vedle svého manžela. Drželi se za ruce a dodávali jeden druhému sílu.

Basil jí věnoval blahosklonný úsměv. „To není nutné, drahoušku.“

„Ale ano, je,“ řekl Petr. „Její přítomnost zdůrazní symbolický hold novému vůdci, dodá naší návštěvě lesku a navíc je to skvělý způsob, jak zajistit její bezpečnost. Nerad bych, aby se mé královně stala nějaká… nehoda, zatímco budu pryč.“

Basil si povzdechl. „Ale, Petře, myslel jsem, že už je to za námi.“

„Tohle nikdy nebude za námi.“ Král zmírnil svá slova chabým úsměvem, za nějž skryl své rozrušení. Cain těkal pohledem z jednoho muže na druhého, zjevně znepokojen jejich vzájemnou nedůvěrou.

Estarra promluvila tichým přemlouvavým hlasem: „Pamatujte, pane prezidente, můj bratr Reynald navštívil Hranolový palác a o Jora’hovi, který byl tehdy ještě Prvním následníkem, hovořil s velkou úctou. Byli dobří přátelé. Měla bych… Mágu-imperátorovi sdělit, jak ho hydrogové zavraždili.“

„Jsem si jistý, že toho dokážeš využít ve svůj prospěch, Basile," přidal se Petr.

Prezident se nakonec milostivě uvolil: „Jak si přejete. Ano, král společně s královou budou skvělou podívanou pro Ildirany i pro naše média. Řeknu úředníkům, aby se postarali o detaily." Spokojeně se zvedl a svižně opustil královské křídlo.

Zástupce Cain rychlými úspornými pohyby sesbíral své dokumenty a zamířil také pryč, zastavil se však u Petra a oslovil ho: „Proč musíte prezidenta tak dráždit? Zdá se, jako byste proti němu měl něco osobního."

Petr se na bledého muže podíval a pátral v jeho očích po upřímnosti. Kolik toho věděl o Basilových činech? „Nejspíš se to s námi táhne od toho dne, kdy se nás pokusil zabít."

Cainovo překvapení se zdálo upřímné. Výraz jeho tváře se změnil, jako by se díly skládačky v jeho mysli přeuspořádaly a daly tak vyplout na povrch novým otázkám. Otevřel ústa a Petr čekal, co mu zástupce poví, z chodby se však ozvalo Basilovo volání pobízející Caina ke spěchu. Neměli možnost rozhovor dokončit.

4 ☼ Osira'h

V posledních dnech nabyl výcvik horečné intenzity. Přestože žádný z dobroských učitelů nesdělil Osira'h a jejím sourozencům důvod, dívenka věděla, že se čas rychle krátí. Nebo snad ona naléhavost byla další lží, dalším pokusem o manipulaci s malými křiženci?

Osira'h předstírala nevědomost a poddajnost, avšak od chvíle, kdy se dozvěděla temnou pravdu o svém strýci, jeho pomahačích a pokusech prováděných na Dobrosu, nedůvěřovala ničemu a podezřívala každého. Její milovaný učitel ji oklamal, překroutil pravdu tak, aby z ní udělal povolnou figurku. Oddělil ji od matky a její skutečný otec – mocný Mág-imperátor – předstíral, že neví, co se stalo. Čemu měla dívenka věřit?

Byla pod dohledem každou minutu. Osira'h a její bratři a sestry vynakládali značné úsilí, aby uspokojili dobroské cvičitele mentálních dovedností a světlonoše. Pro tento cíl byli zrozeni: jeden z nich musí uspět a prolomit komunikační bariéru mezi Ildirany a hydrogy. Den za dnem padaly děti vysílením, s bolavou hlavou a vyčerpanou myslí, aby si na několik málo hodin odpočinuly.

Osira'h mlčky naslouchala a pozorovala, nedokázala však najít jasnou odpověď na své dilema. Dá Ildiranům co chtějí… a bude doufat, že snad časem pochopí nesprávnost zvolené cesty.

Tma, která obklíčila jasně ozářené ildiranské sídlo i oplocený chovný tábor, zastihla Osira'h a její sourozence sedící v tureckém sedu na tkaném koberci. Jeden z cvičitelů sledoval jejich cvičení z křesla. Nepadlo jediné slovo. Dvě nejmladší děti pevně svíraly víčka, aby se mohly lépe soustředit, ostatní však dokázaly obrátit zrak do svého nitra i bez toho.

Osira'h věděla, jak na to. Jakmile svůj duchovní zrak obrátila dovnitř, vrhla pohled mimo místnost, mimo ildiranskou kolonii, a upřela jej k oplocenému táboru, kde byli drženi lidští zajatci. Po celá léta neměla ani tušení, že tam žije její matka, tak blízko a přece tak daleko. Znásilňovali ji, mučili… a pak ji zabili.

Když nyní Osira'h viděla ploty, inseminační baráky a světlonoše s přístroji, kterými zjišťovali plodnost, věděla přesně, co se odehrává uvnitř oněch místností. Myslela na Niru odvlékanou do pokoje s jedinou postelí, nucenou snášet opakované znásilňování vojáky, světlonoši, dokonce i samotným místodržícím Udru'hem. Právě takovým způsobem počala Nira své ostatní děti.

Rod'h, kterého zplodil sám Udru'h, pracoval ještě usilovněji než ostatní sourozenci: chtěl se vyrovnat Osira'h. Zdánlivě sdíleli stejné cíle. Dívenka toužila říci bratrovi pravdu, pochybovala však, že by jí naslouchal.

Ze všech dětí jediná Osira'h měla tušení, co se stalo s jejich společnou matkou. Nira zmizela jako smazaný soubor krátce poté, co vše odhalila své dceři.

Dívčini důvěřiví sourozenci, zcela přesvědčení o svém zvláštním významu pro budoucnost ildiranské rasy, neměli ohledně svého původu žádné podezření. Oni však ve svém nitru nenesli matčiny vzpomínky tak jako Osira'h.

Někdy za temné dobroské noci, jež děsila ostatní IIdirany, k Osira'h přicházely mučivé myšlenky, dokonce věštecké obrazy vzbuzující naději vymykající se zdravému rozumu, naději, že její matka stále ještě žije. Dívenka vynaložila veškerou sílu své mysli, aby vyslala volání, odpověděla nezřetelnému šepotu bytí, které jí připomínalo Niru. Ačkoliv pátrala tak intenzivně, až měla pocit, jako by jí měla prasknout lebka, nepodařilo se jí se zelenou kněžkou navázat zřetelné spojení.

Právě nyní, při předepsaném cvičení, dívčiny znepokojené myšlenky poletovaly jako vločky kolem lidských vězňů, dotýkaly se jich, otíraly se o ně. Přestože se lidé svou mentální strukturou lišili od Ildiranů, byli mnohem méně odlišní než hydrogové…

Když cvičení skončilo, instruktor vstal a pokýval hlavou. „Po celý svůj život rozvíjíte své schopnosti a učíte se, jaká je vaše povinnost. Záchrana ildiranského Impéria závisí na vás."

Děti společně přikývly. Osira'h, která těmto slovům po celá léta věřila, byla nyní rozpolcená. Navzdory poznaným hrůzám a pravdě nemohla odvrhnout své povinnosti. Přestože její učitelé překrucovali skutečnost, ohledně hydroské hrozby nepřeháněli, v to Osira'h pevně věřila. Tato část učení byla pravdivá, brzy bude nucena sestoupit do hlubin obří plynné planety, aby jim čelila. Chápala co je v sázce: v jejích rukou ležel osud celé rasy. Přesto se neubránila pochybnostem, zda si prolhaní a krutí Ildirané zaslouží být zachráněni…

Její matka byla přesvědčena, že za celým tím ďábelským plánem stojí pouze dobroský místodržící, kdežto Jora'h sám je laskavý a dobrý, a tak to také sdělila své dceři. Pokud však byl Jora'h skutečně tak dobrotivý, proč s chovným táborem na Dobrosu nic neudělal? Ildirané věznili a zneužívali lidi po celé generace. Jora'h byl Mágem-imperátorem ildiranského Impéria. Musel mít příležitost vše napravit, a přesto nezasáhl.

Osira'h dospěla k názoru, že nemůže věřit nikomu.

Než cvičitel dokončil svou motivační řeč, do místnosti vstoupil místodržící Udru'h. Plný úzkosti přelétl pohledem po tvářích pěti míšenců, Nižiných dětí, a pak soustředil svou pozornost na Osira'h. Jeho těkající oči se leskly – snad slzami, snad fanatickou hrdostí plnou naděje. Naděje vkládané *do ní*.

„Právě jsem obdržel zprávu z Hranolového paláce," řekl. „Hydrogové zničili naši těžební planetu Hrel-oro, ani Sluneční flotila je nedokázala zastavit."

Osira'h viděla rozrušení zračící se ve tváři místodržícího i v jeho pohybech. Vnímala emoce vyzařující z něj jako žár z právě zažehlého ohně.

Nepromluvila. Udru'h jí vždy pomáhal, byl k ní tak laskavý, tak pozorný! Dívenka ho milovala a ctila… ale nyní ho viděla také jinak. Jedna část její mysli uchovávala vzpomínky na to, jak ji Udru'h vzal pod svou ochranu a vychovával ji v domě tyčícím se nad chovným táborem. A přestože ji nikdy nezahrnoval uznáním a chválou, Osira'h věděla, že pro něj hodně znamená.

Znala však také druhou tvář místodržícího: chladnou a cílenou brutalitu, kterou zakusila její matka. Místodržící zavřel Niru o samotě, odepřel jí životodárný sluneční svit aniž by se staral, jak tím zraní její duši – hlavně že fungovalo její tělo a reprodukční orgány. Svalil ji na lůžko v chovných barácích a znásilnil ji. Nikdy na Niru nehleděl s odporem ani hněvem, jen s mrazivou věcností zbavenou emocí.

V hlubších, zasutějších vzpomínkách viděla, jak Jora'h – její otec – zelenou kněžku miloval a objímal. Pro Udru'ha však byla Nira pouhou příjemkyní jeho spermatu, živým inkubátorem, objektem, na němž bylo třeba vykonat nepříjemný, avšak nezbytný úkon.

Osira'h, mysl plnou palčivých vzpomínek, nedokázala na místodržícího pohlédnout.

Udru'h dále vysvětloval. „Už několik let se klikisským robotům nedaří držet hydrogy stranou ildiranských planet. Nyní se svého závazku zřekli úplně." V otcovském gestu položil ruku na dívčino

rameno, musela se ovládnout, aby se mu nevysmekla. „Potřebujeme tě, Osira'h, víc než kdy jindy. Hydrogové s námi vždy odmítali komunikovat. Neodpověděli na žádnou z našich proseb. Musíme k nim proniknout, přesvědčit je, aby hovořili s Mágem-imperátorem dřív, než nás všechny zničí."

Dívenka vážně přikývla. „Právě pro to jsem byla zrozená."

Místodržící Udru'h však přinášel ještě podivnější zprávy. „Přestože se to může zdát nemožné, Hyrillka se pod vedením mého bratra Rusa'ha vzbouřila. Mnoho Ildiranů reptá proti výstřednímu chování Mága-imperátora a jeho ukvapenému rušení posvátných tradic, tohle však už zachází příliš daleko. První následník Thor'h se k Rusa'hovi přidal a zavraždil nastávajícího hyrillského místodržícího."

Osira'h už vycítila sílící, nepochopitelný uragán v duchovní síti *thismatu,* jakousi černou díru pohlcující duši idliranské rasy. Její jádro leželo kdesi na okraji Horizontální hvězdokupy. *Hyrillka.*… Teď to dávalo smysl. Část rozpojené idliranské mysli se Rusa'hovým působením proměnila v necitlivý, mrtvý tumor.

Instruktor nedokázal potlačit překvapený výkřik. „IIdiran zabil Ildirana!"

Udru'h se však dál soustředil na skupinku nadaných dětí. Mág-imperátor zbavil Thor'ha jeho titulu a vyslal adara Zan'nha s manipulem bitevníků, aby vzpouru potlačil." Přestože byl místodržící zjevně rozrušen, nepřestával se ovládat. „Ildiranské Impérium čelí mnoha neočekávaným nepřátelům. Musíme použít každou zbraň a každý nástroj, které máme k dispozici. Proto, Osira'h, Mág-imperátor nařídil, abych tě přivezl do Mijistry tak rychle, jak to jen bude možné."

Osira'h vykročila ze skupinky dětí, okamžitě připravená. Vždycky věděla, že tato chvíle přijde. Udru'h se zdál naplněn pýchou. „Slíbil jsem Jora'hovi, že ho nezklameš – a vím, že nezklameš ani mě."

Vzal ji za její malou ručku a vedl ji ven z výcvikové místnosti. Na maličký okamžik se otočila, aby se s bratry a sestrami rozloučila alespoň pohledem. Udru'h jim nevěnoval nejmenší pozornost.

5 ☼ Adar Zan'nh

Po důkladných přípravách zamířilo sedmačtyřicet nepoškozených lodí ze Zan'nhova manipulu k vzbouřené Hyrillce. Mág-imperátor Jora'h vydal rozkazy a adar se jimi beze zbytku řídil. I přesto byly osádky lodí Sluneční flotily znepokojené víc než při nedávném střetu s hydrogy u Hrel-ora.

Vzpoura, zvláště vzpoura místodržícího, pro ně byla něčím nepředstavitelným. Ildirané tvořili jednotné impérium propojené telepatickou sítí *thismatu*, jemuž vládl blahosklonný Mág-imperátor. Solární flotila ještě nikdy nebyla povolána k úkolu přivést k poslušnosti ildiranskou kolonii. Adar Zan'nh přitom měl se svým manipulem provést právě to.

Stál ve svém velícím jádru, citelně znepokojený, avšak s odhodlaným výrazem v tváři, a pozoroval zářivý diadém hvězd Horizontální hvězdokupy. Na okraji hvězdokupy se třpytila soustava Hyrillky, jejíž osídlená planeta byla jako nemocný úd, který je třeba odstranit dřív, než se sněť rozšíří.

„Povolejte qula Fan'nha a řekněte mu, aby se připravil na přesný manévr, který bude drtivou a přesvědčivou ukázkou síly. Hyrillský místodržící musí pochopit situaci a vzdát se."

Zan'nh se snažil zůstat klidný, jako vždy býval adar Kori'nh. Jako malý chlapec sedával v Hranolovém paláci v sále zasvěceném válečnému umění, zkoumal tradiční manévry hvězdných lodí a cvičil s ildiranskými zbraněmi. Sluneční flotila ho fascinovala stále víc, prostudoval každý kousek *Ságy*, který se k ní nějak vztahoval. Kori'nh vzal Zan'nha pod svá křídla, vedl ho a zvolil si ho za svého nástupce.

Starý adar však nikdy nečelil situaci, jako byla tato. Vzbouřený místodržící zavraždil Zan'nhova bratra Pery'ha. Ildiran zabil Ildirana! Aby byla učiněna přítrž dalšímu krveprolévání a rebelii, Rusa'h i Thor'h museli být zatčeni a přivedeni na Ildiru, aby stanuli před Mágem-imperátorem. Nebylo jiné cesty.

Jak se skupina zdobných bitevních lodí blížila k soustavě, Hyrillka před nimi stále rostla. Obsluha senzorů na můstku vzhlédla od své stanice. „Zaznamenali naši přítomnost, adare."

„Dobře. Brzy bude po všem." Skutečně doufal v rozumné řešení, přestože věděl, že takovéto rozuzlení není pravděpodobné. Zan'nh nijak netoužil převzít roli Prvního následníka. Celý život zasvětil armádě, byl talentovaným taktikem a velitelem Sluneční flotily. Odpovědnost spojená s postavením adara ho tížila až dost, vystupovat ještě jako náhrada Prvního následníka mu připadalo příliš. Jelikož Zan'nh nebyl ani čistokrevný šlechtic, odporovala tato představa tradicím a příčila se mu z hloubi duše.

Jak by však mohl odmítnout, jestliže věděl, čeho se První následník Thor'h dopustil?

„Navažte spojení!" Zan'nh se opřel o zábradlí ohraničující vyvýšenou plošinu velicího jádra a silným hlasem vyřkl slova, která si cestou pečlivě připravil. „Přicházím jménem Mága-imperátora, abych vyplnil jeho rozkaz a eskortoval Rusa'ha a Thor'ha zpět na Ildiru. Pokud se sami okamžitě nevydají do naší moci, Sluneční flotila je odvede násilím."

Výhrůžka zanechala v jeho ústech nakyslou pachuť. Cítil znepokojení svých vojáků. Kam paměť sahala, žádný Ildiran nikdy nevydal takovéto ultimátum.

„Adare, z přistávací plošiny u citadely právě odstartoval člun."

„Je ozbrojený? Je to vojenská loď?"

„Vypadá jako nákladní, míří však na orbitu značnou rychlostí. Pronásleduje ho několik menších lodí."

Obrazovka se zamihotala příchozím signálem a objevila se přepadlá tvář Zan'nhova bratra Thor'ha. Oči vyzáblého mladíka se leskly zoufalstvím. „Zan'nhu, zachraň mě! Žádám o azyl!" Zápasil přitom s řízením těžkého nákladního člunu. Potil se a opakovaně stáčel pohled ke konzole, kde na obrazovkách sledoval blížící se pronásledovatele.

„Žádám o vysvětlení, Thor'hu." Úmyslně neoslovil Prvního následníka titulem.

„Náš strýc zešílel! Věří, že *on je* skutečný Mág-imperátor, a zavraždil Pery'ha – ale já jsem uprchl." Thor'hovy prsty přelétly po ovládacích prvcích a následná akcelerace ho zatlačila do pilotního křesla. Na pozadí se ozývalo ječení alarmu. „Trvám na tom, aby mi tvé bitevníky poskytly ochranu. Rusa'h za mnou vyslal čluny. Raději mě zničí, než aby mi dovolil uniknout – vím příliš mnoho."

Pronásledovatelé začali na prchající Thor'hovu loď pálit, jejich střely však minuly cíl.

Zan'nh přemýšlel, obočí svraštělé, pátral po sebemenším vláknu naděje či smyslu. Tohle bylo přinejmenším vysvětlení, které dokázal přijmout. Místodržící Rusa'h byl labilní od té doby, kdy během hydroského útoku na Hyrillku utržil vážné zranění hlavy, Zan'nh však nemohl uvěřit, že by se Thor'h, jehož si Mág-imperátor vybral za svého nástupce, dobrovolně postavil proti ildiranskému Impériu.

„Dobrá, Thor'hu. Přijmeme tě na palubu vlajkové lodi."

„Od citadely odstartovala další loď, adare," ozvala se obsluha senzorů. „Je větší – člun místodržícího."

Zan'nh novou skutečnost chvíli zvažoval. „Jak je vyzbrojen?"

„Žádná výzbroj není patrná."

Komunikační důstojník se zatvářil velmi překvapeně. „Adare! Hyrillský místodržící žádá o audienci na vlajkové lodi."

Na obrazovkách se objevil obraz vysílaný z člunu místodržícího. „Adare Zan'nhu, uposlechnu výzvy svého bratra." Kdysi změkčilý a obtloustlý Rusa'h vyhlížel nyní štíhle a zocelené. „Nebylo nutné vznášet takové hrozby. Jsme přece všichni Ildirané, nebo ne?"

„Nastoupíš na můj bitevník dobrovolně?" zeptal se překvapený Zan'nh.

„Je mi ctí sloužit ildiranskému Impériu."

„Zavraždil jsi nastávajícího místodržícího Pery'ha a pokusil ses zavraždit Mága-imperátora. Právě jsme viděli, jak střílíš na Thor'ha. Máš divný způsob, jak dávat svou loajalitu najevo."

Rusa'h se zdál klidný a nevzrušený. „Pochopíš mne, jakmile dostanu příležitost vše vysvětlit."

Přerušil je rozrušený Thor'h, jehož rychle letící loď se blížila ke shromážděným bitevníkům. „Odmítám být se šíleným místodržícím na jedné palubě. Naveď mě k jiné lodi, bratře. Ochraň mě!"

„Budeš v bezpečí." Po chvilce úvah odvysílal Zan'nh qulu Fan'nhovi: „Umožni Thor'hovi zakotvit v docích své lodi. Náš úkol jen ulehčí, pokud budeme držet ty dva odděleně."

Thor'hův člun letěl nejistě, bezpochyby proto, že První následník nebyl zvyklý pilotovat sám. Jak Zan'nh věděl, jeho bratr se nikdy nesnažil získat praktické dovednosti, místo toho se oddával přepychu a požitkům, k nimž měl díky svému postavení přístup.

Qul Fan'nh vyslal naváděcí paprsek a prchající nákladní loď hladce vklouzla přímo do přistávacího doku prvního bitevníku manipulu.

Adar, znepokojený Thor'hovými slovy, začal přehodnocovat své představy o tom, co se mohlo na Hyrillce přihodit. Byl snad První následník nucen vše snášet proti své vůli, zatímco zločiny páchal Rusa'h sám? Mág-imperátor předpokládal Thor'hovu spoluvinu, proto nařídil adaru Zan'nhovi, aby zajal a přivedl na IIdiru oba. Ale pokud Thor'h žádal o azyl a prohlašoval se za nevinného… Možná to však byl jenom trik.

Jen několik okamžiků poté, co člun Prvního následníka zmizel uvnitř jednoho z bitevníku, se z atmosféry vynořila přetížená, přezdobená bárka místodržícího – jako by si místodržící myslel, že se účastní nějakého velkolepého procesí. Zan'nh si dobře pamatoval na strýcovu slabost pro bankety, krásné souložnice a pompézní letecké přehlídky.

Nejpodivnější na celé situaci kolem Thor'ha a „šíleného" místodržícího Rusa'ha však bylo to, že adar necítil jejich přítomnost. Díky svému původu měl Zan'nh dostatečně silné spojení s *thismatem,* aby byl schopen blízkost svého bratra a strýce vnímat. Z Thor'hova člunu i větší Rusa'hovy bárky však cítil jen šedou prázdnotu. Požili snad takové množství shiingu, že se jejich zamlžená mysl stala pro jiného Ildirana neproniknutelnou?

Nedokázal nalézt jiné vysvětlení. Jak jinak by mohli jednoduše zmizet ze sítě *thismatu!*

Mnoho z těchto okolností ho znepokojovalo, adar Zan'nh však nemohl dopustit, aby muži viděli jeho obavy. Už v té chvíli cítil vlny úlevy vyzařující z posádek lodí. Vojáci Sluneční flotily se hrozili střetu se svými druhy.

Právě těmto válečným lodím Zan'nh nedávno velel při marné obraně Hrel-ora. Tehdy ztratil jednu z nich, další byla poškozená. V boji s hydrogy zahynulo mnoho mužů. Nechtěl dopustit, aby další padli kvůli jeho chybným rozhodnutím.

„Adare, hyrillský místodržící je připraven vplout do našeho doku."

Zan'nh přikývl. „Shromáždi sedmdesát našich nejlepších vojáků a protokolárních úředníků – standardní uvítací výbor. Provedou potřebné formality spojené s převzetím místodržícího do vazby a eskortují ho do jeho kajuty. Jakmile se vrátíme na Ildiru, Mág-imperátor vykoná spravedlnost. Naším úkolem je pouze dopravit ho k procesu."

„Zúčastníš se přijímací ceremonie osobně, adare?" zeptal se hlavní protokolární úředník.

„Ne. To by pro něj byla příliš velká čest. Zůstanu zde. Můj strýc spáchal nepředstavitelné zločiny. Vzhledem k jeho nevypočitatelnému chování, jaké projevoval v poslední době, ho chci držet odděleně."

Vyfintěná královská bárka hladce přistála v hlavním doku, načež se těžká vrata bitevníku pevně zavřela a uvěznila příchozí uvnitř. Protokolární úředníci spěchali přijmout kapitulaci hyrillského místodržícího, doprovázeni vojáky v uniformách a slavnostní stráží.

Zan'nh vše sledoval na malých obrazovkách ve velicím jádru. Sedmdesát členů oddílu napochodovalo do doku v dokonalé formaci a seřadilo se před přepychovou vládní lodí. Na signál protokolárního úředníka se všichni postavili do pozoru.

Trojice vstupních bran slavnostní lodi se otevřela. „Připravte se přijmout místodržícího," zvolal protokolární úředník.

Náhle se z každého otvoru vyvalili plně ozbrojení hyrillští vzbouřenci. Jejich pohyby byly neuspořádané a nepředvídatelné, jako když roj hmyzu prchá před požárem.

Zan'nh vykřikl do interkomu varování, jeho muži však ihned zareagovali. Protokolární úředník nařídil vojákům a strážím změnit formaci – právě ve chvíli, kdy Hyrillčané zahájili palbu z energetických zbraní. Omračující pulzy srazily čekající vojáky Sluneční flotily k zemi. Sesuli se na palubu jako hadroví panáci.

Zan'nh z velícího jádra zařval: „Pošlete další jednotky! Plně vyzbrojené oddíly do doků!"

Vzbouřenci se dál hrnuli ven z dvojice lodí, bylo jich dobře přes stovku, všichni ozbrojení. Takové množství! Ve vládní lodi a vojenském člunu, který ji doprovázel, museli stát namačkaní jeden na druhém.

Jako poslední vystoupily nádherné Rusa'hovy kurtizány, které se rovněž pohybovaly jako ostřílené bojovnice. Ke krásně tvarovaným bokům měly připevněné nože a držely pulzní zbraně. Dvě z žen přimhouřily oči a skolily hlavního protokolárního úředníka, který se zhroutil k zemi.

Uprostřed přestřelky vycupitala z královské lodi skupina pečovatelů. Táhli vejčité křeslo vyhlížející přesně jako to, v němž sedával Mág-imperátor. Rusa'h se vyklonil ze své imitace trůnu a při pohledu na ta jatka se usmál.

Uvnitř doku stále zuřila palba, hyrillští vzbouřenci však rychle přemohli vojáky Sluneční flotily a zajali je.

Dvě ženy se rozběhly k ovládání dveří dřív, než mohly dorazit Zan'nhovy posily. Uzavřely veškeré vstupy do doku, zakódovaly je a rozbily ovládání, aby znemožnily jakoukoli další manipulaci.

Pak se hyrillský místodržící obrátil ke snímacímu zařízení, skrze které ho, jak věděl, pozoroval Zan'nh, a pohodlně se uvelebil ve své napodobenině královského trůnu Mága-imperátora. „Adare, tví muži jsou jen omráčení. Zabiji je však do jednoho, pokud nevydáš tuto loď do mých rukou."

6 ☼ První následník Thor'h

Poté, co nákladní člun zakotvil na palubě bitevníku qula Fan'nha, Thor'h nasadil výraz nejvyšší úzkosti a příslušně upravil i svá gesta. Pak vystoupil, doprovázen sedmi členy osobní stráže.

Jednotky Sluneční flotily ho přivítaly s náležitou zdvořilostí a úctou, Thor'h však na ně vyštěkl: „Zaveďte mě do vašeho velícího jádra! Okamžitě chci hovořit s qulem! Musím ho varovat."

Vojáci se jeho rozkazům nevzpírali. Přestože Thor'h měl ztratit svou čest, stále byl synem Mága-imperátora. „Tudy, První následníku. Qulu Fan'nhovi bude ctí tě přijmout."

Thor'h a sedm jeho strážných vykročili ostrým tempem, aby strhli i svůj doprovod a zachovali zdání naléhavosti.

Dokud se neuvolnil z pout otcova zauzleného *thismatu*, Thor'h nechápal, že Ildirané jsou jako loutky ovládané neviditelnými duchovními vlákny. Lidé Mága-imperátora jednoduše nedokázali být vůči jiným IIdiranům dostatečně podezřívaví. Hlupáci! Jako kdyby něčí levá ruka náhle uchopila nůž a snažila se uříznout pravou, tak neuvěřitelná pro ně byla představa Ildirana, který se obrátil proti svému Impériu.

Thor'h však věděl, že takovýto neočekávaný otřes je nutný, má-li se říše zbavit vnitřní slabosti. Jelikož věřil v Rusa'hovy vize a jeho předurčení stát se budoucím Mágem-imperátorem, byl odhodlán vykonat nezbytné, i kdyby to znamenalo postavit se bratrům i samotnému Mágu-imperátorovi Jora'hovi. Kdyby jen všichni Ildirané chtěli spatřit čistotu a pravdu Věčného jasu, tento boj by nemusel být krvavý.

Thor'h však tušil, že krvavý bude.

Jeho kroky byly dobře načasovány a koordinovány s Rusa'hovým postupem. Když Thor'h se svými sedmi věrnými strážnými vstoupil do velícího jádra qula Fan'nha, zaznamenal, že vládní člun jeho strýce byl právě vpuštěn do nitra vlajkové lodi. Překvapení začne každou chvíli.

Když vstoupil na můstek, obrátil se velitel manipulu, vzpřímený ve své uniformě Sluneční flotily, aby Thor'ha uvítal. Qul, vysoký a štíhlý, položil svou pěst na srdce v pozdravném gestu. „Jsem poctěn tvou přítomností na palubě mé lodi."

„Díky za pomoc v tísni, qule." Thor'h zamířil rovnou k Fan'nhovi a sedm hyrillských strážných ho do velícího jádra následovalo. Než za nimi mohla vstoupit také eskorta, jeden z Thor'hových strážných se prudce otočil a uzavřel vchod.

Všechno se odehrálo během několika vteřin. Qul Fan'nh překvapeně zamžikal. Muži z odříznuté eskorty začali bušit na dveře a hlasitě protestovat.

Thor'h přistoupil k veliteli manipulu. Z rukávu nechal vyklouznout tenkou průzračnou dýku rovnou do dlaně. Bez váhání se napřáhl a spodním obloukem vrazil čepel qulu Fan'nhovi pod bradu, hluboko do hrdla.

Thor'hovi věrní strážní, děsivě tiší, vytáhli vlastní zbraně a vyrazili vpřed. Zmatená osádka qulova můstku zavrávorala u stanic, někteří z nich vykřikli zděšením.

Hyrillští strážní vraždili promyšleně a rychle. Čepele se blýskaly. Uvěznění vojáci křičeli. Jedné z žen se podařilo spustit alarm dřív, než se na ni vrhli dva strážní a podřízli jí hrdlo.

Thor'h sám si už nemusel znovu potřisnit ruce krví. Jednou nohou odstrčil svíjející se tělo qula Fan'nha od velitelského zábradlí. Během chvíle byli všichni na můstku pobití a První následník Thor'h se ujal velení ildiranského bitevníku.

Nevrle svým druhům nařídil, aby vypnuli poplašný signál znějící lodí qula Fan'nha. Teď už zbytek posádky věděl, že se stalo něco skutečně vážného, nemohl však už nic udělat.

„Aktivujte zbraňové systémy!" Všech sedm strážných umělo zbraňové systémy Sluneční flotily ovládat.

Na palubě adarovy vlajkové lodi se Rusa'hovi mezitím podařilo ovládnout prostor doku. Místodržící použil komunikační systém svého člunu a vyslal silný signál zachytitelný na všech sedmačtyřiceti lodích manipulu. „Adare Zan'nhu, jsem připraven

začít popravovat rukojmí – každé tři minuty jednoho – dokud se nevzdáš a neodevzdáš nám své lodě.“

Většina Ildiranů si takovou zrůdnost nedokázala vůbec představit. Thor’h se vskrytu pousmál – rád by věděl, jak dlouho jeho bratr dokáže odolávat bolesti vraždění nevinných obětí. Pochyboval, že by se Zan’nh, jemuž stál příkladem jeho učitel, válečný hrdina Kori’nh, vzdal tak rychle, jak Rusa’h doufal.

Thor’ha napadl způsob, jak by mohl zvýšit nátlak. Jeho strážní odsunuli zkrvavená těla, aby nepřekážela, a postavili se k nejdůležitějším konzolám velícího jádra. „Nabijte všechny naše zbraně a připravte se k palbě. Cíl určím sám.“

Na hlavní obrazovce zkoumal ostatní lodě manipulu a vybíral první cíl. Všechny zbraňové systémy byly posílené pro přímý boj s hydrogy. Jejich palebná síla byla pro Thor’hovy záměry víc než dostatečná.

Dobrý adar by nikdy nezahájil palbu proti ildiranským občanům – zvlášť ne tehdy, pokud většinu na palubě tvořili nic netušící vojáci Sluneční flotily. Zan’nh by jednoduše nebyl schopen unést takovou vinu.

První následník Thor’h podobné zábrany neměl. Dokázal se soustředit na vyšší cíl a podstoupit nezbytnou oběť. Šestačtyřicet válečných lodí bude záměrům Imperátora Rusa’ha zcela stačit. Přinejmenším jednu mohli postrádat.

Připravil se k zahájení palby.

7 ☼ Admirál Lev Stromo

Operace OSZ zaměřená na ovládnutí tuláckého komplexu skleníků netrvala déle než čtyřiadvacet hodin. Admirál Stromo se uvelebil ve velitelském křesle manty. Sevřel opěrky, zhoupl se a vědomě se snažil vyvolat dojem, jako by na toto místo patřil.

„Zůstanu na palubě a podržím si velení tak dlouho, než dokončíte práci tam dole,“ řekl Ramirezové. „Povedete jednotky do kopulí, kde

začnete shromažďovat zajatce, jako jsme to udělali v překladišti Hurikán.“

Elly Ramirezová byla nyní věcnost sama, jakmile byla operace zahájena, soustředila se na aktuální úkoly a už si nestěžovala. „Doporučuji ochranné obleky a zbraně pro případ, že by se Tuláci uchýlili ke guerillové taktice.“

Stromo přikývl. Právě proto hodlal zůstat na palubě manty, dokud nebude podrobené území prohlášeno za bezpečné. „Dosud neprojevili sklony k násilí, nyní však budou zoufalí. Jako krysy zahnané do kouta.“

Ramirezová shromáždila své pozemní jednotky, vojáky, které sama celé měsíce cvičila na marsovské základně OSZ. Mnozí rekruti si nedokázali představit kontaktní boj s hydrogy a považovali pěchotní výcvik za ztrátu času. Nyní konečně dostanou příležitost jej uplatnit.

Útočná jednotka OSZ našla vstupní komoru po straně hlavního dómu. Kupole samotného skleníku byla proražena palbou. Rozplývající se cáry atmosféry a vlhkosti ovíjely asteroid jako ranní mlha, z nějaké příčiny však neunikl všechen vzduch. Přestože externí měření dokládala, že uvnitř dómu je stále dýchatelná atmosféra, Ramirezová nařídila jednotkám, aby si pro jistotu oblékly skafandry. „Tuláci by mohli odpálit utěsnění, jen aby nás dostali. Je lepší mít jistotu, než vakuum v plicích.“

Stromo souhlasil. „Přijměte veškerá opatření, aby žádný z vojáků nebyl při výkonu služby zraněn.“ Neměl chuť vysvětlovat případné ztráty generálu Lanyanovi. „Ještě něco – prezident žádal, abychom minimalizovali také počet tuláckých obětí.“

„Jistě, admirále.“ Měl pocit, že ho má za hlupáka, jestliže jí připomíná takovou samozřejmost.

Vedoucí manta zapustila své kotvící hroty do povrchu asteroidu. Přechodový rukáv přisál své polymerové rty kolem vstupních dveří do přechodové komory, které demoliční četa následně odpálila. Do asteroidu opatrně vstoupila průzkumná skupina oblečená do skafandrů, pulzní zbraně připravené odrazit záludný útok. Za nimi

čekala druhá a třetí vlna vojáků OSZ dychtivých vtrhnout do hnízda Tuláků.

Menší zajišťovací týmy mezitím dobyly a obsadily vnější stanice, skladiště, kupole, v nichž rostly odolné či exotické plodiny. Uvolněné solární zrcadlo, tenké jako fólie, mezitím odplulo a ovinulo se jako lesklý plášť kolem malého asteroidu.

Okolním prostorem křižovaly štítonoše připravené k boji, v opatrných kruzích se proplétaly polem drobnějších úlomků. Trhlina ve svrchním plášti kupole destabilizovala celý hlavní asteroid a ten se nyní otřásal a přetáčel. Piloti OSZ neváhali pálit po všem, co se hýbalo, chtěli vypudit klanové lodě schovávající se ve stínu mezi balvany.

Od skleníkového asteroidu odrazila malá loď a vystřelila pryč jako králík vyplašený z úkrytu. Pilot kličkoval a opakovaně upravoval kurz, dráhu měnil náhodně během letu.

Stromo se ve svém velitelském křesle napřímil. „Zastavte tu loď!“ zařval na všeobecné frekvenci.

Šestice hlídkujících štítonošů uprchlíka zpozorovala a pustila se za ním. Letmý pohled na obrazovky Stromoví prozradil, že je to ošklivý člun s bachratou zádí, slepenec nesourodých součástí poskládaných dohromady. Prchající loď však doslova *sršela* prostorem a její únikové motory ji hnaly do přemetů s vysokým přetížením, takže s ní ani rychlé stíhačky OSZ nedokázaly udržet krok.

Stromo vyladil senzory vlajkové lodi tak, aby sledovaly unikající člun kličkující asteroidovým polem sem a tam jako gumový míček, částečně veden snahou vyhnout se srážce, ale především úmyslem uniknout pronásledovatelům. Pilot nesmyslně riskoval, prováděl manévry pro Stroma dříve nemyslitelné. Zanedlouho zanechala ošklivá loď nejlepší štítonoše OSZ daleko za sebou. Bylo to potupné.

„Zastavte pronásledování,“ řekl Stromo. „Rozhodl jsem se, že alespoň jednu tuláckou loď necháme jít, aby roznesla zprávu o další drtivé porážce. Budou muset změnit své postoje, dříve nebo později.“

Slova zněla v jeho ústech falešně, pozvedl však hlas, aby povzbudil sebedůvěru svých vojáků.

Sledoval záběry z kamer ve skafandrech: Ramirezová vedla jednotky skrze tunely do uzavřených prostorů uvnitř kopule. Mohl mezi nimi přepínat a získat tak tolik pohledů, kolik jen chtěl. Pokud nechtěl jít ven a zúčastnit se operace osobně, byla to hned ta druhá nejlepší věc, kterou mohl udělat.

Lidé ve sklenících téměř nekladli odpor. Vojáci OSZ byli v přesile, jak početní tak palebné, takže měli – díkybohu – dost rozumu, aby si to uvědomili.

Stromo odhadoval, že odvedou několik stovek zajatců. Jak se jich mohlo na těch skalách tísnit tolik? Cestou k Hhrenni, když promýšlel detaily této operace, vydal rozkaz dvěma mantám z útočné skupiny, aby přestavěly své paluby. Kajuty nižších důstojníků byly přeměněny na cely, ne dost bezpečné, aby mohly sloužit jako vězení, ale dostačující k izolaci zajatců po dobu, než budou dopraveni na jistou klikisskou planetu, kde se připojí k Tulákům zadrženým v překladišti Hurikán a Randezvous.

Konečně Ramirezová oznámila: „Admirále Stromo, asteroid je zabezpečen. Jsme připraveni na váš příchod."

Vstal a uhladil si uniformu. „Potřebuji skafandr?"

„Není třeba, pane. Je tady spousta vzduchu, i když mrazivého."

Jakmile vstoupil dovnitř, zalitoval, že si nevzal alespoň kyslíkovou masku, jen aby překryl ten zápach. Vzduch uvnitř čpěl kovem a prachem smíchaným s hnojivy. Smrdělo to jako latrína. Copak tihle Tuláci skutečně používali k hnojení svých rostlin lidské výkaly? Jak barbarské!

Pod poškozenou hlavní kopulí nainstalovali technici OSZ světelné panely napájené bateriemi. Hlouček tuláckých zajatců stál mezi poničenými rostlinami a zemědělským náčiním. Vypadalo to, jako by se tudy prohnalo tornádo.

Stromo napřímil ramena. Rád hrál roli vítězného vojevůdce. „Kdo tady velí?"

„Vy. Alespoň si to myslíte, řekl bych," odpověděl muž středních let s rusými vlasy. Na kulaté tváři měl stále červený otlak po kyslíkové masce. Zaschlá krev u nosu a popraskané žilky v očním bělmu svědčily o tom, že byl nedávno vystaven prudké dekompresi.

Stromo pohlédl na díru proraženou v kupoli. Velkou část trhliny pokryly chuchvalce průsvitné gumovité hmoty, přesto slyšel syčení vzduchu unikajícího do vesmíru. „Já *vím,* že tady velím. Ptám se, zda je přítomen konkrétní Tulák, s nímž bych mohl hovořit?"

„Jsem Crim Tylar. Můžete mluvit se mnou stejně dobře jako s kýmkoliv jiným."

„Mám v úmyslu provést řádnou evakuaci," prohlásil Stromo. „Přemístíme veškeré vaše lidi na planetu, kde budou dále zadrženi. V porovnání s životem na pustém skalisku si tam nakonec ještě budete připadat jako na dovolené."

„Žilo se tady docela příjemně. Až doteď."

Stromo se ledově usmál. „Můžete svou tuláckou vynalézavost napřít k práci na budování nové hanzovní kolonie. Je to první krok k odčinění celé té dlouhé doby, kdy jste uhýbali před povinnostmi vůči svým bližním." Pohlédl dolů na poničené a vykořeněné rostliny, spatřil čerstvou zeleninu a rozeznal zářivě červenou barvu zralosti. Uvědomil si, jak touží po dobrém čerstvém jídle. „Podívejme, rajčata!"

Když se však shýbl, Crim Tylar na rostlinu dupl, až červená šťáva a semena potřísnil a admirálovu nohavici. „Pro *tebe* jsem je nepěstoval."

Stromo strnul, avšak dokázal se ovládnout. Stačilo vydat rozkaz a vojáci OSZ by zahájili palbu, nechtěl však nesmyslně vyhrotit situaci, zvlášť když sám stál uprostřed. Místo toho, jakkoliv si uvědomoval dětinskost svého chování, vyštěkl: „Vandráci nechápou, co to znamená dělit se s druhými."

8 ☼ Cesca Peroniová

Jakmile se tulácké kmeny rozptýlily, Cesca potřebovala dostat bývalou Mluvčí na bezpečné opuštěné místo. Na návrh Jhy Okiahové zamířila k Jonahu 12 a doufala, že jí skupina techniků poskytne útočiště dost dlouho na to, aby si uspořádala myšlenky a rozhodla se, co podniknout dál.

Randezvous bylo napadeno, *zničeno* Obrannými silami Země před pouhým týdnem. První vlna zmatku se stále ještě šířila roztroušenými tuláckými sídly a nějakou chvíli zřejmě potrvá, než se tulácké rodiny opět shromáždí, jako Mluvčí všech klanů však byla Cesca odhodlána opět nastolit efektivní systém komunikace. Navzdory současnému chaosu plánovala zřízení nouzové informační sítě a už vyslala zvědy, pro jejichž potřeby vyčlenila všechny lodě s dalekým doletem nacházející se na malé těžební základně. Nezávislé klany, nyní odříznuté, prahly po komunikaci stejně tak dychtivě jako Cesca. Jakmile dostane zprávu od několika vůdců významnějších klanů, vytvoří prozatímní radu a vybere nové sídlo vlády. Modlila se, aby zvědům pomohly jejich Hvězdy obstarat informace rychle. Pokud se to nepodaří, obávala se, že horké hlavy mezi klany, ty samé, které zpočátku požadovaly uvalení embarga na ekti, budou jednat unáhleně a samy přitom přijdou o život.

Už dávno dříve se vůdci klanů připravili na nejrůznější pohromy a společně určili několik míst, kde se Tuláci měli setkat, pokud by nastala krize. Přestože Randezvous, hlavní shromaždiště, bylo zničeno, Cesca měla v úmyslu navštívit několik dalších, aby shromáždila své lidi. Naneštěstí jen dva dny poté, co se přemístili na Jonah 12, náhlé zhoršení zdraví Jhy Okiahové přinutilo Cescu změnit plány. Navzdory protestům bývalé Mluvčí trvala Cesca na tom, že zůstane po jejím boku. „Toto místo je stejně dobré jako kterékoliv jiné," řekla. „Vyslali jsme posly a stejně už nemáme žádnou volnou loď. Zůstanu tady s tebou a budeme čekat."

Útoky hydrogů udržovaly klany ve stavu zvýšené pohotovosti už celé roky – jen málokteří z Tuláků ovšem předpokládali, že větší

nebezpečí hrozí ze strany samotné Hanzy. Díky neustálé bdělosti u Randezvous uniklo bojovým svazům osíků mnoho lodí, které nyní šířily varování mezi skrytá tulácká sídla, neoznačené nákladní lodě a tajné průmyslové základny. Nejvlastnějším rysem Tuláků byla nezávislost, řídili se pouze zákonem věrnosti, cti a velmi volným systémem pravidel. Randezvous bylo jedním z mála přístavů považovaných za bezpečné. Díky samostatnosti a svobodomyslnosti snadněji unikli útokům drancujících OSZ, jejich způsob života jim však zároveň bránil semknout se do jednotného šiku.

Uplynul pouze týden. Jediný týden. Cesca věděla, že dokáže semknout svůj lid a doufala, že nyní jí k tomu Velký Houser poskytne dostatek času, ukolébán pocitem vítězství nad Tuláky. Pocitem jistě příjemným, jenže skrz naskrz falešným.

Jhy Okiahová zvolila za úkryt Jonah 12, neboť se zde nacházela nová základna založená jejím nejmladším synem. Nebylo to tak dávno, kdy nadšený a vynalézavý Kotto narýsoval plány, provedl simulace a přesvědčil vůdce klanů, aby do jeho projektu vložili finance a práci. Povrch Jonahu 12 pokrýval led bohatý na vodík a jezera tvořená tekutým metanem a dalšími lehkými uhlovodíky využitelnými v tuláckém průmyslu. Zde založil Kotto svůj podnik, na zmrzlém slepenci z kamení a ledu ponořeném do temnoty na okraji soustavy, planetce, kterou průzkumník nějakého klanu pojmenoval po muži pohlceném velrybou.

Po tom všem, co se Tulákům přihodilo, měla Cesca pocit, jako by se nacházela ve stejné situaci. Pohlcená temnotou…

Usilovně pracující dělníci sestavili modulární buňky tvořící základnu, kterou zásoboval energií malý jaderný reaktor. Těžební stroje připomínající tlusté tučňáky se valily nerovným terénem a vyrývaly v něm dlouhé příkopy. Stroje odpařily z vytěženého ledu plyny a oddělily z něj molekuly vodíku, následně zhuštěné pro další zpracování na ekti, lehké uhlovodíky pak posloužily pro potřeby kolonie, nebo byly odváženy do dalších klanových sídel. Nepotřebný zbytek se pak z neohrabaného mechanismu valil ven jako pára z pradávné lokomotivy. V extrémně chladném prostředí odpadní plyny

okamžitě zmrzly a tvořily závěje prachového sněhu. Elektromagnetické katapulty vystřelovaly sudy s čistým vodíkovým sněhem vzhůru k obíhajícímu ektiovému reaktoru, který přeměnil vodík na ekti, cenný alotrop používaný jako palivo pro mezihvězdný pohon.

Jhy Okiahová si vzpomněla na synův odvážný projekt a chtěla spatřit Jonah 12 na vlastní oči, přestože Kotto sám právě zkoumal hydroský vrak nalezený v prstencích Osquivelu.

Do kabin, které se měly stát jejich domovem, uvedl Cescu a bývalou Mluvčí Purcell Wan, Kottův hlavní inženýr. Bylo to už víc než deset let, co stará žena vstoupila na nějakou planetu, a dokonce i v nízké gravitaci Jonahu 12 měla potíže pohybovat se a dýchat. Cesca však tušila, že nedávná katastrofa a nejistá budoucnost Tuláků tíží její přítelkyni víc než gravitace…

Když nyní seděla vedle úzké postele Jhy Okiahové, viděla, jak oči staré ženy zmatněly. Pohled na lodě OSZ ostřelující Randezvous, na zpřetrhané kabely a nosníky spojující asteroidy dohromady, byl přímou ranou do jejího srdce.

Cesca pro ně v obytné buňce uvařila ostrokvítkový čaj a nyní seděla a usrkávala. Jhy Okiahová pouze držela šálek v dlaních a vnímala teplo prostupující její pergamenovou kůží. Silná průsvitná okna v zakřivené stěně místnosti nabízela pohled na fantaskní krajinu vymodelovanou z vodíkového ledu, stará žena však místo toho upírala svůj zrak vzhůru, skrze světlík, na nádheru hvězdné oblohy.

„Asi bych tě měla povzbuzovat," řekla Cesca, „ale sama mám tolik otázek! A přitom se zdá, že každá odpověď, kterou dokážu nalézt, vede do slepé uličky."

Vrásčité, bezbarvé rty staré Mluvčí se zvlnily do chabého úsměvu. „Metafory přenechej odborníkům, Cesco!"

„Nejspíš bych byla lepší básnířka, než Mluvčí." Dlouze vydechla, aby uvolnila nashromážděné napětí. „To je situace! Jak se mám setkat s tuláckými klany? Sídla a základny jsou tak rozptýlené – jak mám všechny svolat na klanový sněm? A kde ho mám uspořádat? Jsme teď psanci. Je vůbec bezpečné opět svolat všechny rodiny na

jedno místo? Co když Hanza už zná naše shromaždiště? Je to nebezpečné!“ Položila lokty na kolena.

„Dovoluješ, aby tě tvá netrpělivost ovládla. Uspěchaná rozhodnutí jsou často špatná rozhodnutí.“ Jhy jemně pohladila Cescu po paži. „Zničit Randezvous trvalo jen pár minut, znovu klany shromáždit zabere dlouhý čas. Vyšli zprávu a klany se to postupně dozvědí.“

„Ale já musím něco udělat! Chci klany semknout, povzbudit je, říci jim, aby se nevzdávaly. Když už jsem Mluvčí, neměla bych se vypravit na Zemi a požadovat odškodnění?“

„Zajali by tě a drželi jako politického vězně.“

Cesca upíjela čaj, aniž jej vychutnávala, jen proto, aby něco dělala. „Měla bych se aspoň vrátit na Randezvous a zhodnotit škody… pokud tam vůbec něco zbylo.“

Do očí bývalé Mluvčí vhrkly slzy. „Ti proklatí osici zničili naše centrum, naši historii!“ Hluboce, přerývaně se nadechla. „Nic nedělám v pravý čas. Měla jsem umřít dřív, dokud se ti všechno tak dobře dařilo.“

„Nemluv o umírání!“ odpověděla Cesca. „Musíš tu zůstat tak dlouho, abys viděla, jak to všechno skončí.“

Jhy Okiahová se posadila na posteli a stiskla Cesčinu ruku s překvapivou silou. „Neprospívá ti, když se neustále spoléháš na mě. Musíš najít řešení sama.“ Stařena si povzdechla. „Přála bych si, aby tu byl Kotto. Ten má spoustu nápadů.“

„Bláznivých,“ řekla Cesca s nuceným smíchem.

„Ale pořád nápadů!“ Jhy Okiahová postavila šálek s čajem na malou skříňku a pak opět pohlédla skrz střešní okno, jako by se snažila spočítat rozeseté diamanty vzdálených sluncí. Náhle se usmála a ukázala prstem: „Podívej, moje Hvězda!“

Cesca vzhlédla vzhůru, kam stařena ukazovala, ale všechny hvězdy vypadaly stejně. Cítila sevření šlachovité ruky, a když zrak opět sklopila, světlo v očích Jhy Okiahové již vyhaslo.

9 ☼ Jess Tamblyn

Uzavřen ve své podivné lodi z vody a perleti, chráněn mocí wentalů, klesal Jess do bouřlivých hlubin obří plynné planety Golgen. Požádal vodní bytosti, aby ho sem vzaly a mohl tak na vlastní oči spatřit následky svého prvního útoku na hydrogy.

Jeho loď pronikala skrze kupovitá mračna a nárazy větru, výpary obtékaly vnější plášť. Bouře apokalyptických rozměrů bičovaly moře stlačené atmosféry, kde dříve žili nepřátelští hydrogové. Před sedmi lety, ještě jako unáhlený pomstychtivý člověk, jim Jess zasadil smrtelnou ránu.

S pomocí klanových dělníků z Plumasu použil krátkoperiodické komety jako vesmírné dělové koule a nasměroval je na planetu. Dopadly neodvratně jako kladiva vedená rukou pradávných bohů a způsobily otřesy ničivější než nejsilnější termonukleární bomby.

Obří plynnou kouli stále hyzdily skvrny odlišné barvy – zanícené jizvy po ranách způsobených kometární kanonádou. Rozvířená atmosféra se dosud neuklidnila, dozvuky budou patrné nejméně po desetiletí. Lidská stránka Jesse Tamblyna, stále plná hněvu, cítila uspokojení – byla to přiměřená odplata za smrt Rosse a zničení jeho těžeru…

Zatímco vzpomínal na minulost a svůj tehdejší boj s hydrogy, v jeho mysli zažhnuly nové obrazy, myšlenky a varování přicházející od samotných wentalů – příval informací zaslaný propojenými vodními bytostmi. Zpráva nebyla jasná, ale Jess pochopil, co se děje: OSZ napadly další tuláckou základnu, domov Nikka Chana Tylara, který sám stěží unikl.

Jessových čtrnáct dobrovolníků, „nosičů vody“, v tichosti šířilo wentaly po jezerech a oceánech neosídlených planet, kde měli prostor k růstu. Vodní bytosti začaly svou expanzi. Přestože se wentalové podobali verdani, lesní mysli z Theronu, Jessovi dobrovolníci neprošli tělesnou přeměnou tak jako zelení kněží.

Nikko byl ze všech dobrovolníků nejvnímavější a nejnadšenější. Vodní entity mu dovolily, aby s nimi komunikoval, dokonce na jeho

přání vyslaly varovnou zprávu o útoku OSZ na překladiště Hurikán. Jess však pochyboval, že by ostatní dokázali zachytit podrobnosti, jež Nikko právě sděloval skrze wentaly.

Jess ve své mysli viděl vše, co mladý muž dokázal předat wentalské vodě na palubě své lodi. Skleníky klanu Chan byly obsazeny, přeživší Tuláci zajati, zatímco sám Nikko pronásledovatelům unikl.

Když nyní jeho loď klesala do atmosféry Golgenu, Jess bojoval sám se sebou. Byl stále Tulák a jako takového ho čest zavazovala pomoci, něco udělat, pokud to jen šlo. Skleníky klanu Chan však už byly ztracené, stejně jako překladiště Hurikán či Randezvous. Nedokázal by se tam dostat dost rychle na to, aby cokoliv změnil.

Jeho loď z vody a perleti by osíky bezpochyby vystrašila, bez ohledu na své současné schopnosti však těžko mohl čelit skupině plně vyzbrojených lodí. Doufal jen, že mezi útočníky není jeho sestra Tasia. Vstoupila do OSZ z vlastní vůle, nemohl ovšem uvěřit, že by dobrovolně přepadala tulácká sídla. Kde jí jen byl konec?

Ne, Jess se nemohl nechat rozptylovat. Raději bude pokračovat ve svém úkolu a pracovat na vzkříšení wentalů. Pokud nebudou hydrogové poraženi, malicherné půtky mezi lidmi tak jako tak ztratí na významu…

Neproniknutelná oblaka Golgenu kolem něj byla plná rozvířeného amoniaku, uhlovodíků, fosfinu a sirovodíku. Nečekaně pocítil ostrý dráp strachu skřípající po jeho kostech. Vjem v jeho nitru pocházel od wentalů – byla to jejich hluboce zakořeněná hrůza z hydrogů probuzená vzpomínkami na staletí ničení a téměř úplné vyhubení.

„Je to zvláštní, ale myslím, že jsme byli předurčeni stát se spojenci," řekl Jess. „Ještě než jsem potkal wentaly, zasadil jsem hydrogům těžkou ránu. Dokonce jsem k tomu použil komety – zmrzlou vodu. Je příjemné vidět, co mé komety dokázaly."

Jak vodní loď vrstvu po vrstvě pronikala rozvířenými oblaky, Jess hleděl ven skrz průsvitnou stěnu bubliny. Vatovité cáry výparů se v rovnovážné vrstvě rozestoupily a jemu se naskytl dech beroucí pohled: obrovité fragmenty segmentových kopulí, zhroucené křivky,

jež kdysi tvořily strukturu hydroské metropole. Kulovitá města vystavená nečekané palbě se roztříštila a implodovala.

Děsivá hydroská města musela být velkolepá a Jess přemítal, kolik hydrogů tak asi zabil. Došel k názoru, že jejich počet sotva vyváží nevinné tulácké oběti povražděné hydrogy, či celou populaci wentalů, která byla vyhubena před deseti tisíci lety.

Wentalové k němu promluvili: *Nyní, když jsme zesílili, bude Golgen první z mnoha vítězství ve válce proti hydrogům.*

Mezi troskami plujícími v husté rozvířené atmosféře nenašel Jess jedinou stopu po těžeru Blue Sky. Hydrogové zničili těžer jeho bratra před mnoha lety a Jess pochyboval, že by si tvorové z tekutých krystalů pamatovali na nevinné oběti, jež připravili o život.

Vzpomněl si, jak Rosse viděl naposledy – hrdého majitele vlastního těžeru. Jeho starší bratr byl ve svém podnikání překvapivě úspěšný, toužil obstát před svou krásnou mladou snoubenkou. *Cescou.* Tehdy největší Jessovou starostí bylo, jak skrýt svou lásku k ní, protože věděl, že je zasnoubená s Rossem…

Hlasy wentalů v jeho mysli mu navrhly zvláštní věc. *Uvolníme část sebe sama z této lodi do golgenských oblaků. Atmosféra obsahuje dostatečné množství vody, abychom se rozšířili a udrželi. Bude to pozvolný proces, postupně však budeme schopní vytvořit rozptýlenou wentalskou mysl, jež toto místo zajistí a ochrání.*

Na vnějším plášti perleťové lodi se objevily krůpěje vytlačované ven skrze membránu trupu. Kapky stále rostly, dokud neodlétly do nepokojných bouřkových vrstev jako stříbrné kulky.

Můžeme utišit turbulence, zmírnit počasí a Golgen opět uklidnit. Naše wentalská podstata přežije.

„Chcete říct, že obsadíte celou hydroskou planetu?“ *Ne zcela, ale budeme přítomni. Již v tuto chvíli energie wentalů prostupuje mračny a pátrá kolem sebe, aby pronikla do zničeného srdce planety. Nejsou tu už žádní hydrogové, zničíme však jejich průchody, aby se už nikdy nemohli vrátit.*

„Teď už vím, proč mě sem moje Hvězda přivedla.“ *Golgen je bezpečný. Můžeš říci svým Tulákům, aby sem přivezli svá zařízení a těžili ekti dle libosti.*

Jessovi radostí poskočilo srdce. Planeta bezpečná pro těžbu! „Brzy se mám setkat se svými dobrovolníky, společně tu zprávu rozšíříme.“

10 ☼ Tasia Tamblynová

Když se přihlásila do Obranných sil Země, rozhodně si to nepředstavovala takhle. Ani náhodou.

Poté, co byl její bratr Ross zabit, Tasia tajně opustila rodinné ledové doly na Plumasu, aby bojovala s hydrogy. S *hydrogy*. Chtěla být v jádru dění, uprostřed války. Nyní zůstala odstavená na marsovské základně s houfem těch nejhorších kadetů na krku, na hony daleko probíhajícímu konfliktu.

Tasiu zbavili velení manty a poslali ji sem, aby cvičila zelenáče. Taková ztráta času! Admirál Willisová trvala na tom, že nejde o degradaci, přestože její nové zařazení zjevně nemělo jiný účel, než ji uklidit stranou, zatímco osíci bojovali s větrnými mlýny – ničím jiným totiž jejich nesmyslné a zbytečné pronásledování tuláckých klanů nebylo.

Tasia, opřená o výstupek rudé skály, si uvnitř přilby znechuceně odfrkla, ovšem teprve poté, co se ujistila, že komunikační zařízení je vypnuté. Hvězdou generála Lanyana musela být černá díra… Co jedna! Celý shluk černých děr, z nichž každá ho táhla jiným směrem, a přitom vždy špatným. Špatný nepřítel, špatné priority, špatná válka.

Nebylo pro ni snadné opustit vlastní klan, opustit všechny Tuláky a svůj způsob života, udělala to však proto, aby mohla bojovat s nestvůrnými mimozemšťany přepadajícími tulácké těžery – včetně toho Rossova. Nebyla jako ti noví, naivní kadeti ze Země, kteří se dali k armádě, protože jim to připadalo šik, popřípadě doufali, že jim uniforma pomůže v postupu po společenském žebříčku. Tasia

nabídla OSZ své nikoliv bezvýznamné schopnosti, protože se chtěla postavit hydrogům.

Tulácké klany nebyly bezzubé – k čertu, vždyť obývaly místa, kde by si většina občanů Hanzy hrůzou nadělala do skafandru! Volný svazek rodin však neměl žádnou řádnou armádu. Pokud Tasia chtěla bojovat s hydrogy, pak se musela spojit s OSZ. Jejich cíle byly společné. Alespoň to tak vypadalo.

Přestože však Tasia věrně sloužila, nikdy jí nezapomněli její původ. Jelikož Tuláci byli považováni za nepřátele, Tasiu odstavili na vedlejší kolej. Dali jí za úkol řídit cvičné pozemní bitvy, vést čerstvé rekruty při seskocích a školit je v učebnách. Nyní čekala ve svém neohrabaném a nepohodlném skafandru OSZ a sledovala cvičný terén na rezivém povrchu Marsu. Vybrala si vyvýšené stanoviště, odkud mohla pozorovat jednotky. Rozmístila je ve spletitých kaňonech Labyrinthu Noctis. Oddíly postupovaly podle vypracovaných plánů jako dva sportovní týmy bojující o prvenství.

EA stojící po jejím boku hleděl stejným směrem jako ona, Tasia však nedokázala říci, zda naslouchací model skutečně vidí a vnímá detaily, nebo jen napodobuje svou majitelku.

Řídkou atmosféru Marsu prořízly bzučící proudové letouny a vysadily jednotky parašutistů, kteří se nízké gravitaci Marsu odevzdali skokem přímo z nákladového prostoru. Během pádu rozvinuli obří netopýří křídla z tenkého, ale pevného materiálu, natolik rozměrná, aby v řídkém vzduchu vytvářela dostatečný odpor. Nečekaný útočný výsadek přistál blízko vytčeného cíle.

„Tým Jadeit postupuje netradičním způsobem," poznamenala k EA.

„Tento nezvyklý krok jim nejspíš umožní zvítězit," řekl compo. Takovéto komentáře vzbuzovaly v Tasii naději, že naslouchací compo přece jen myslí samostatně.

Usmála se skrze průzor své přilby. „Budu je muset pochválit za vynalézavost. Odvaha k neočekávaným a překvapivým krokům – to je jediný způsob, jak OSZ mohou uspět proti hydrogům."

Věděla, že početná flotila taranovacích lodí – silně obrněných sebevražedných plavidel s posádkou složenou z vojenských compů, bude brzy dokončena. Tyto stroje se měly vrhat přímo na hydroské koule, kus proti kusu. Byl to nesmírně nákladný obranný prostředek, ale dokázal způsobit hydrogům ztráty bez obětí na lidských životech. Nic jiného až dosud nepomohlo. Jakmile budou taranovací lodě připravené, počkají na pravou chvíli. Pokud splní očekávání, osíci získají novou účinnou zbraň proti hydrogům. Jakmile začnou vítězit, možná si pak přestanou vylepšovat sebevědomí obtěžováním Tuláků…

OSZ začaly mít potíže s verbováním, každá další várka nováčků se zdála horší než ta předchozí. Právě proto bojové jednotky stále více spoléhaly na vojenské compy, jimiž doplňovaly počty.

Tasiiným úkolem bylo připravit ten zbytek. Taková ztráta času! Měla cvičit vojáky, kteří se pak postaví proti klanům a budou dále rozsévat zkázu?

Létající jednotky přistály, svlékly svá obří pružná křídla a zaujaly pozice, aby se utkaly s druhým týmem, který se právě blížil. Tasia je pozorovala jen proto, že sama musela sepsat hlášení a analýzu průběhu dnešního cvičení.

Ze své pozorovatelny sledovala oddíly nováčků plnících stanovené úkoly. Většina z nich byla neskutečně pomalá, neohrabané reakce vyčtené z učebnic měly k hbitosti instinktů daleko. Dosud žili příliš pohodlně, příliš blahobytně, a jejich chyby zřídkakdy mívaly závažné následky. Nepřivykli vědomí, že jediný zbrklý čin může způsobit katastrofu.

Tasia nebyla zvyklá se ulívat, proto rychle postupovala po hodnostním žebříčku. Neprahla po vyznamenáních ani po povýšení, nepolitikařila, zato tvrdě dřela a vynikla ve všech posuzovaných dovednostech. Neměla mocenské ambice, netoužila po kariéře, hlavní přednost vyšší hodnosti spatřovala v tom, že člověku umožnila podílet se na významnějších akcích. Alespoň tak tomu mělo být.

Ale pak ji kvůli té frašce s Tuláky připravili o velitelské křeslo manty. Nudila se na Marsu, zatímco se OSZ pustily do klanů. To jí nemohli přidělit alespoň nějakou *užitečnou* práci?

Zapnula vysílačku ve své přilbě. „Tým Safír, co tam děláte? Vypadá to, jako byste se snažili zapálit táborák.“ Navzdory nedostatku vzdušného kyslíku a jakéhokoli hořlavého materiálu tuto možnost nevylučovala. Nováčci byli schopní všeho.

„Hadden má trhlinu ve vzduchové nádrži, komandére. Při posledním sestupu spadl na záda, teď se ji snažíme vyměnit za náhradní,“ odpověděl jeden z nováčků.

„Tlak rychle klesá!“ Další hlas, tentokrát s nádechem paniky.

„Při vaší rychlosti můžete docela dobře začít plánovat Haddenův pohřeb. Než s tou šaškárnou skončíte, mohla bych vyplnit papíry a žádanku o erární rakev.“

„Náhradní nádrž je na cestě, komandére, ale nevím, jestli ji dokážeme dostat z kaňonu nahoru dost rychle. Zamkli jsme ji ve skladišti, když jsme kvadrant zabezpečili před týmem Jadeit.“

„Komandére, potřebuji přerušit cvičení! Zavolejte záchrannou četu!“

Zamračila se. „Nechte toho – při *skutečné* akci by vám křik nepomohl. Trochu fantazie. Najděte jiný způsob. Pokud má jeho nádrž trhlinu, utěsněte ji!“

„Jak? Nemáme nic než prostředek na uzavření ran z lékárničky, a ten není určen pro použití v tak nízkých teplotách.“

„Nastříkejte ho tam! Pokud dokáže zastavit arteriální krvácení, můžete se vsadit, že ucpe i dírku ve vzduchové nádrži. V chladu bude tvrdší než kovový svar. Mělo by to vydržet aspoň do té doby, než vyvlečete nahoru náhradní láhev. Pokud to nebude fungovat, zkuste něco jiného. Vyřešte problém.“ Zavrtěla hlavou a stiskla zuby, aby se uklidnila. „Ostatně v rezervním vaku uvnitř skafandru má dost vzduchu na patnáct minut, i kdyby už nádrž byla prázdná.“

„Zkusíme to, komandére!“

Zatímco drmolili a snažili se utěsnit trhlinu, Tasia pokračovala: „V boji máte omezené prostředky. Musíte znát své vybavení i

materiál a vědět, co vlastně dokáže. Jestliže nějaký způsob použití není uveden na etiketě, ještě to neznamená, že nemůžete improvizovat.“

Společnými silami pak nováčka zachránili – zase tak těžké to nakonec nebylo – a ještě jim zbyla nejméně desetiminutová rezerva. Rádi by se ze cvičení stáhli a utekli na základnu, kde by si mohli lízat rány, Tasia jim to však nedovolila. Tým Safír ztratil svou pozici a nejspíš získá nejhorší hodnocení ze všech, ale jeho členové se tentokrát alespoň něco naučili…

Ve zpravodajských relacích zasílaných na Mars pátrala Tasia po sebemenší zmínce o pokračujících útocích na tulácké základny. Randezvous bylo pryč, dokonce i překladiště Hurikán…

Tasia byla v překladišti jenom jednou, jako dvanáctiletá, při společném letu s Rossem. Rosse tehdy pověřili řízením plumaského vodního tankeru a vzal Tasiu s sebou, aby jí ukázal Galaxii. Dokonce ji chvíli nechal i pilotovat – Tasia ostatně měla ve svých dvanácti letech oprávnění řídit většinu typů lodí používaných ve vodních dolech – zrádným gravitačním polem obklopujícím stabilní ostrov mezi dvěma asteroidy však transportér provedl sám.

Překladiště bylo úchvatným příkladem tuláckého stavitelství, životem kypícím tržištěm, kde se setkávaly všechny klany. Tasia zde jedla exotická jídla, poslouchala historky klanových obchodníků a spatřila tolik lidí, zvláštních šatů a tradic, až měla pocit, že se jí z toho rozskočí hlava. Vždycky se tam toužila vrátit.

Teď, když si vzali všechno, co chtěli, osici prostě vystrčili překladiště Hurikán ze stabilního bodu a rozmáčkli je jako štěnici. Demonstrace nebetyčné blbosti generála Lanyana…

Po této provokaci a ukázce síly se Hanza zdála být zklamána, že Mluvčí Peroniová prostě nekapitulovala. Prezident řešil situaci s elegancí slona v porcelánu a Tasia jen žasla. Když byla malá, často slýchávala, že armáda Země je jen banda hrdlořezů a násilníků. Pověsti zjevně nelhaly.

Na palubě své manty a během volna na základnách OSZ zachytila špinavou kampaň vedenou proti „zrádným vesmírným cikánům“.

Jednotlivé zprávy naznačovaly spojení mezi Tuláky a hydrogy: klany prý zastavily dodávky paliva pro mezihvězdný pohon „čistě jen proto, aby oslabily efektivitu Obranných sil Země“. Toto tvrzení bylo absurdní z tolika důvodů, že je Tasia ani nedokázala spočítat.

Nikdy nedošlo k oficiálnímu vyhlášení „války“ proti klanům, většina vojáků OSZ však o nedávných útocích věděla (a oslavovala je). Přesto, jakkoliv Tasia nenáviděla jejich překroucené hodnoty, byrokracii, předsudky a unáhlené činy, byla mocná hanzovní armáda jedinou lidskou silou, která se mohla postavit hydrogům.

A Tasia nenáviděla hydrogy víc než cokoliv, čeho se OSZ dopustily… alespoň prozatím.

Zatímco sledovala, jak týmy dokončují plánované úkoly, na malé obrazovce textové jednotky jejího skafandru se nečekaně objevila žádost společně se zpravodajským výtahem. „Obsazena tulácká základna v systému Hhrenni, zajištěn velký počet zajatců. Žádáme o přidělení komandéra Tamblynové jako prostředníka pro jednání s nově zadrženými Tuláky při převozu na Llaro. Její původ může být výhodou.“

Dole pod formální žádostí spatřila krátký dovětek admirála Willisové, velitelky Čtverce 7, její nadřízené: „Žádosti se vyhovuje. Ale jen pokud Tamblynová sama bude chtít.“

Tasia zatajila dech. Byla zničena další tulácká základna? Snažila se vzpomenout, co bylo umístěno v systému Hhrenni, a kterému klanu zařízení patřilo, byla však pryč už příliš dlouho. Přestože poslední bitva u Osquivelu skončila katastrofou – ostatně zahnul v ní i její přítel Robb Brindle – toužila Tasia po akci, boji s nepřítelem. Jestliže nemohla bojovat, ochrana tuláckých zajatců jí připadala jako druhý nejdůležitější úkol v pořadí.

„Ujišťuji vás, admirále,“ vyťukala do okna určeného pro odpověď, „že Tamblynová bude chtít.“

Tady na Marsu jen mrhala svými schopnostmi. Musela setrvávat na místě, kde se nic nedělo, a nudila se. Cokoliv bude lepší než tohle.

11 ☼ Robb Brindle

Skončí někdy noční můra na tomto podivném místě? Robb Brindle nedokázal určit, jak dlouho ho hydrogové věznÍ, byl si však jistý, že to trvá nejméně věčnost. Monotónnost byla téměř stejně tak zlá jako neustálý strach. Jelikož vzhledem ke své hodnosti skupině velel, zavedl pravidelné cvičení a hry, jen aby zachoval morálku a udržel mysl i reflexy vojáků v pohotovosti. Žádný z jeho druhů nebyl schopen odhadnout, co s nimi hydrogové zamýšlejí. Robb si nebyl jistý, zda to chce vědět.

„Přál bych si, aby se vrátil ten malý compo," zamumlal. Pronesl to už nesčíslněkrát.

„Jsme teď na úplně jiné planetě," řekl Charles Gomez, jemuž nikdy nezmizel z tváře zasmušilý výraz. „Pamatujete? Evakuovali nás." Oči neustále upíral na měkkou sešikmenou podlahu a jen zřídkakdy pohlédl do tváří svých zoufalých druhů. Gomez byl zajat, když hydrogové napadli dřevaře na Booneově přechodu, kde zničili několik vesnic, které OSZ nedokázaly včas zachránit. Hydrogové unesli Gomeze do… pokusné laboratoře? Zoo? Příběhy ostatních zajatců byly podobné.

„Hydráci nám nikdy neřeknou, co se stalo," konstatoval Robb, „ani kam nás to odvezli." Pamatoval si jen na záblesk světla a pocit závratě. Pak se najednou oblaka vně rozměrného úchvatného města změnila. Stále vypadala ďábelsky, ale byla jiná. „Nemyslím, že by tu někdy slyšeli o dohodách upravujících zacházení s válečnými zajatci."

Robb si dřepl. Jeho uniforma velitele křídla byla ztvrdlá a zmačkaná po nesčetných týdnech ustavičného nošení. Hydrogští věznitelé jim dodávali vodu a kostky gumovitého „jídla", z času na čas byly také nějak odklizeny výkaly zajatců, jak se však zdálo, bytosti z tekutého kovu nechápaly lidskou potřebu tělesné očisty. Průhledná cela páchla, Robb už to však ani nevnímal.

Protože nebyla naděje, že by kdy opustili celu, nemluvě o útěku z hlubin obří plynné planety, mohli se soustředit jen na holé přežití.

Měli ovšem málo prostředků a ještě méně informací. Někteří začali hledat způsob, jak spáchat sebevraždu, Robb se ale tak snadno nevzdával a nehodlal to dovolit ani svým společníkům. Nemohl připustit, dokonce ani v koutku mysli, že šance na vyváznutí z tohoto pekla je nevyčíslitelně malá.

Činnosti a hry cvičící postřeh nemohly vyplnit veškerý čas mezi obdobími spánku, proto se Robb a jeho přátelé dělili o vzpomínky, hovořili o svých životech. Nyní se navzájem znali tak důvěrně, jako by spolu vyrůstali. Jeden muž byl ochromen steskem po rodině, další žena truchlila nad svou bezdětností. Ostatní se omlouvali za dávné křivdy a bolest způsobenou lidem, kteří by v jejich lítost nikdy nedoufali.

Robb jim už prozradil, že OSZ podnikly masivní útok na prstenci obkroužený Osquivel, řekl jim, jak se spustil dolů v batysféře, aby se naposledy pokusil o vyjednávání – hydrogové ho však zajali a OSZ zahájily útok. Výbuchy… a pak už si na nic nevzpomínal.

Robb ze všeho nejvíc mluvil o Tasii Tamblynové. Bezpochyby ho teď považovala za mrtvého – Tasia byla realistka, která neměla sklon věřit pošetilým pohádkám. Podobně jako on zde toužili po svých milovaných všichni.

Vně cely se bizarními tvary metropole proplétaly pestrobarevné cáry chemických výparů, podobné chapadlům mlhy. Amorfní rtuťovití hydrogové vypadali jako shluky roztaveného kovu směřující za svými nepochopitelnými cíli. Jedna zajatkyně, Anjea Teltonová, hvízdla, aby ostatní varovala. Trojice hydrogů tekla směrem k jejich oblé cele.

„Tohle nejspíš není dobré," řekl Gomez. Robb se s ním nepřel.

Hydrogové s nimi komunikovali zřídkakdy, a když, pak jen vydávali strohé rozkazy. Žádný z lidských zajatců nechápal, co od nich tvorové obývající hlubiny plynných planet *chtějí.*

U stěny jejich bubliny se tři děsivé bytosti zvedly vzhůru a vzaly na sebe identickou podobu zkopírovanou podle jejich první oběti, která vypadala jako tulácký těžař. Dva z nich nesli poloviny dokonale průsvitné schrány o velikosti rakve. Byla prázdná.

Hydrogové vykročili proti zakřivené stěně a pomalu se skrze membránu protlačili dovnitř. Všichni zajatci se stáhli k protilehlé stěně, hydrogové však postupovali kupředu. V uzavřeném prostoru neměli lidé kam uniknout.

Hydrogové náhodně vybrali jednoho zajatce, Charlese Gomeze, a obklíčili ho. Kontejner odpovídající svou velikostí lidskému tělu měli stále s sebou. Třetí hydrog poslal gestem ostatní zajatce pryč. Gomez se snažil utíkat, ale kolem nestvůr nemohl proklouznout. Hydrogové obstoupili svou nešťastnou oběť jako lovci pracující se sítí.

„Co to děláte?“ zařval Robb na mimozemšťany. „Co s ním zamýšlíte? S námi se všemi?“ Hydrogové se dál věnovali své práci, jako by prostá komunikace byla pod jejich úroveň.

Robb se vrhl kupředu. „Nechte ho být! Dejte nám pokoj!“ Zamířil ke třetímu hydrogovi a prudce udeřil do amorfního rtuťovitého těla. Jeho pěst se nečekaně zanořila do vlnícího se tekutého kovu.

Vyrazil ze sebe výkřik, to když se do jeho prstů, dlaně a zápěstí zakousl nesnesitelný chlad. Zapotácel se a vytáhl ruku ven. Pokožka ledově zapraskala, kouřilo se z ní, jak začala tát. Do mozku se mu dál zatínala bolest nervů, nedokázal pohnout prsty. Klesl na podlahu.

Robb se ohlédl právě včas, aby spatřil, jak se kontejner pevně uzavřel a uvěznil Gomeze uvnitř jako mumii v sarkofágu. Stěny kontejneru musely být silné: přestože do nich oběť bušila, křičela a zmítala se, neunikl sebemenší zvuk.

Hydrogové nesli rakev k zakřivené stěně, kterou zvolna prostoupili. Membrána se zavlnila a pak ztuhla, odolala vnějšímu tlaku. Robb, chránící si ruku, přistoupil k průsvitné stěně, kde se tlačili i ostatní zajatci.

Venku další skupina hydrogů přivlekla mnohem větší objekt. Věc, kterou nevytvořili hydrogové. Navzdory hrůze a zmatku se Robbova tvář rozzářila. „To je moje parlamentářská loď! Hydrogové si ji nechali!“

Jeho mozek zaplavila vlna bláznivého optimismu. „Proč ji přinesli? Možná batysféru napustí vzduchem a nechají Gomeze jít.“

„Nebuď směšný!“ odsekla Anjea Teltonová.

Robb zavrtěl hlavou, odmítal se vzdát naděje. Za měsíce věznění už zažil zoufalství dost. Ale i kdyby vystřelili batysféru zpět do oblak planety – ať už se nyní nacházeli kdekoliv – jak by se mohl Gomez dostat k nějaké lidské kolonii, nebo třeba jen lodi?

„Možná domluvili něco jako výměnu zajatců," řekl Robb. „Armáda to v minulosti udělala mnohokrát. Možná hydrogové vyslali dalšího emisara, jako byl ten, který zabil krále Fredericka. Možná se dohodli na příměří nebo na podmínkách míru. Možná.

Když však viděl, co hydrogové dělají, jeho nadšení vyprchalo. Tvorové se rozmístili kolem průsvitné rakve, otevřeli ventily po stranách a pomalu dovnitř napouštěli atmosféru své planety.

Gomez, uvězněný uvnitř, se začal zmítat a bušit ještě zuřivěji.

„Co to dělají?" hlesla Anjea.

„Pomalu zvyšují tlak. Chystají se tu komoru otevřít."

„To ho zabije."

„Myslím, že o to jim jde."

Gomez uvnitř přepravní bubliny šílel. Hydrogové na něj hleděli, jako by studovali jeho reakce pro pozdější rozbor. Gomez bušil, kopal, řval. Doširoka rozevřené oči mu lezly z důlků.

„Přestaňte!" Bylo to zbytečné a Robb to věděl. Ostatní zajatci sténali nebo plakali.

Jak se tlak dále zvyšoval, Gomez sebou konečně přestal házet. Oční bulvy měl krvavé, z nosu a uší mu tekla krev. V této chvíli musel mít rozdrcené všechny vnitřní orgány. Robb zamrkal, aby potlačil slzy. Chtěl od té hrůzy odvrátit oči, ale nemohl.

Hydrogové se nezastavili. I poté, co Gomez zemřel, dál zvyšovali tlak, dokud se vnitřní struktura nezačala rozpadat a mrtvé vězňovo tělo se nezačalo lámat a bortit.

Trvalo téměř deset minut, než bylo rozmačkáno na hrůznou kaši. Pak tři neúprosní hydrogové oddělili poloviny rakve a zvedli ji, aby želatinovou hmotu vylili ven. Krvavá pasta prošpikovaná úlomky kostí vytvořila mezi geometrickými strukturami hydrogů jakousi hromadu. Trojice rtuťovitých postav hleděla na řídkou masu – snad chtěli vidět, zda se opět zformuje v tělo, podobně jako to dokázali

oni. Organická hmota, která kdysi byla Charlesem Gomezem, však jen bublala a tekla.

Hydrogové konečně odešli. V jaký výsledek doufali? Co čekali? Byl to snad nějaký krutý pokus? Trest, nebo snad dokonce zábava? Robb mlčel; také ostatní zajatci byli zasmušilí a tiší.

„Nikdy se odsud nedostaneme živí," řekla Anjea.

Nato začali zbylí vězni opět couvat k zadní části své ochranné komory – hydrogové se vrátili pro další pokusný subjekt.

12 ☼ Adar Zan'nh

Ze svého velícího jádra adar nevěřícně hleděl na záběry z obsazeného doku. Jeho eskorta, protokolární úředníci a uvítací výbor, leželi natažení na podlaze, sražení k zemi pulzními zbraněmi či omráčení údery. Dveře byly uzavřené a zablokované. Rusa'h se zabarikádoval se svými rukojmími a požadoval nemožné.

„Ať se technici dají do práce! Chci, aby vyrazili dveře. Zajistěte prostor doku." Zachmuřeně pak dodal: „Hyrillského místodržícího raději ušetřete… ale v případě nutnosti udělejte, co bude třeba."

Jednotky u uzavřených dveří řezaly a páčily, přepážky však byly zkonstruovány tak, aby odolaly i výbuchu.

Místodržící, který věděl, že Zan'nh poslouchá, nařídil vzbouřencům shromáždit omráčený uvítací výbor, aniž dal najevo sebemenší slitování či stopu emocí. Rusa'h seděl ve své napodobenině vejčitého křesla a řídil své věrné. „Nezbývá ti moc času, adare. Pokud se nevzdáš i se svou lodí, začnu popravovat rukojmí."

Zan'nhovi se zdálo nepředstavitelné, že by jeho strýc mohl něco takového udělat. Ale už zabil Pery'ha…

Adar zavolal na komunikačního operátora: „Máme zprávy od qula Fan'nha? První následník se také může pokusit o úskok, varujte ho. Nechápu, co se tady děje, ale neměli bychom Thor'hovi věřit."

„Žádná odpověď. Qul na naše výzvy nereaguje."

Ledová pěst sevřela Zan'nhovo srdce. Bylo snad už pozdě?

„Tvůj čas vypršel, adare," oznámil Rusa'h a naklonil se ke snímacímu zařízení, takže jeho nevzrušená tvář vyplnila obrazovku. „Svým váháním mě nutíš dokázat, že má slova musí být brána vážně."

Pečovatelé posunuli jeho vejčité křeslo, aby uvolnili prostor před kamerou. Místodržící pozvedl ruku a dva zfanatizovaní strážní přivlekli do záběru hlavního důstojníka protokolu. Vrávoral, neboť se stále zcela nevzpamatoval z následků omráčení. „Ten bude první."

Zan'nh vše sledoval s rostoucími obavami. Jak daleko Rusa'h zajde v téhle komedii? „Rusa'hu, počkej! Dovol mi…"

Hyrillský místodržící chladně pokynul a uvelebil se mezi polštáři. Dvojice strážných vytáhla z drahokamy zdobených pochev u svých boků křišťálové čepele a vykročila kupředu s neúprosností strojů. Jeden z nich bodl důstojníka protokolu do hrudi, druhý mu přejel břitkým ostřím přes hrdlo. Tepenná krev vytryskla ve zpěněném proudu. Dvojice strážných pustila tělo a nechala je klesnout na pláty paluby. Ustoupili, uniformy potřísněné ildiranskou krví.

Zan'nh zalapal po dechu. Dva z jeho důstojníků ve velícím jádru začali hlasitě zvracet. „Ty… jsi zabil…"

Rusa'h, který ovládal síť sloužící přenosu obrazu, odvysílal strašlivou scénu posádkám všech sedmačtyřiceti bitevních lodí. „Za další tři minuty popravím další oběť. Měl bych zdůraznit, že jakmile začne odeznívat omračující účinek pulzních zbraní, rukojmí pocítí agónii smrti mnohem intenzivněji. Odezva v *thismatu* bude bolestnější pro vás všechny."

„Přestaň!" naléhal Zan'nh.

„Ty víš, jak to zastavit, adare. Naléhavě tě žádám, abys nedopustil další jatka." Rusa'hův hlas byl zdvořilý, uhlazený.

Zan'nh se přes soukromý kanál spojil se svým bezpečnostním týmem. „Jak rychle se dostanete dovnitř?"

„Ne dřív než za standardní hodinu. Toto jsou silné kovové pláty."

„*Bekh!*" Pěst v Zan'nhově hrudi se sevřela ještě pevněji a mysl horečně hledala řešení. Jeho otec skrze *thisma* vycítí nebezpečí, ale

ne podrobnosti… jen to, že se něco stalo. Jak rád by měl po svém boku adara Kori'nha, aby mu poradil. Co by udělal jeho učitel? Jak by tuto situaci vyřešil? Místodržící Rusa'h byl šílený!

Tři minuty zmizely v propasti času.

Zan'nh měl zkušenosti ze střetu s lidskými těžaři. Podnikl výpravy do pohromou postižených kolonií a účastnil se komplikovaných vojenských cvičení. Bojoval s hydrogy. Avšak tato situace, rukojmí, chladná a stěží uvěřitelná hrozba jejich postupného povraždění ho ochromila, jako by byl pouhým nováčkem. Zan'nh četl o šíleném iracionálním chování u *lidských* hrdinů či bláznů, u *lldirana* však šlo o něco neslýchaného. S něčím tak nepochopitelným neměl zkušenosti.

Navzdory zvrácenému, neuvěřitelnému jednání byl hyrillský místodržící stále bratrem Mága-imperátora. Stále byl Ildiran.

Zan'nh však nemohl dopustit, aby se pomatený místodržící zmocnil bojových lodí. Co s nimi zamýšlel, že byl pro jejich získání ochotný vraždit? Rukojmí ovšem byli jediným Rusa'hovým nátlakovým prostředkem. Měl by je snad Zan'nh chladně obětovat, přihlížet, jak místodržící a jeho vzbouřenci povraždí všech sedm desítek zajatců, jen aby zabránil větší katastrofě?

Jak by mohl žít s vědomím, že zůstal stát stranou a nic neudělal? Byl adarem Sluneční flotily! Tito rukojmí byli jeho věrní vojáci. Vedl je do bitvy proti hydrogům u Hrel-ora. Poté, co čelili náporu nepřítele a utrpěli zdrcující ztrátu celé lodi, je Zan'nh přivedl sem, k Hyrillce, aby opět získali sílu a sebedůvěru. Jak by mohl znovu selhat? Jak by je mohl opustit?

„Je čas na další lekci," řekl místodržící. „Promarnil jsi čas a tři minuty utečou příliš rychle."

Zan'nh zařval do mikrofonu: „Ne! Dovol mi vyslat pobočníka, aby s tebou projednal tvé požadavky…"

Rusa'h neměl zájem poslouchat. „Není o čem hovořit, není o čem vyjednávat. Stanovil jsem podmínky jasně." Jeho následovníci tentokrát přivlekli vzpouzející se ženu, jednu ze strážných. „Brzy to pochopíš, adare. Vždycky jsi byl chytrý, třebaže zaslepený."

Svlékli ze ženy štít chránící její tělo, takže byla snadno zranitelná. Když vrazi pozvedli své nože, už se zcela vzpamatovala z následků omráčení.

„Ptám se tě znovu, Zan'nhu – vzdáváš se?“ řekl Rusa'h. „Odevzdáš tyto lodě ve prospěch mé věci?“

„Nemohu.“ Zan'nh bojoval sám se sebou, aby nalezl potřebnou pevnost. „Nesmíš získat…“

Hyrillský místodržící pokynul a jeho stoupenci opět začali sekat a bodat. Žena s chroptěním vykrvácela, její tělo kleslo na palubu vedle první oběti.

Každá smrt ho mučila jako rozžhavená jehla zabodnutá do oka. Zan'nh slyšel ozvěnu křiku doznívající *thismatem.* Cítil její umírání.

„Kolik těl tady hodláš navršit, adare? Víš, že se nakonec vzdáš. Kolika zbytečným popravám hodláš ještě přihlížet?“

„Budeš poražen,“ procedil Zan'nh skrze zaťaté zuby. „A každá vražda rozšíří seznam tvých zločinů.“

„Moje zločiny jsou zanedbatelné. To falešný Mág-imperátor bude souzen, že svedl ildiranský lid na scestí.“

Zan'nh tajně odvysílal výzvu ostatním velitelům na palubách zbývajících lodí. Stále neměl žádné zprávy od qula Fan'nha či Thor'ha. „Chci řešení, nápady. Má někdo nějaký návrh?“

Když byl Zan'nh mladší, adar Kori'nh ho nechal cvičit na strategickém simulátoru získaném od lidí. Chtěl mu předvést, jak obtížně se Ildirané přizpůsobují změněným podmínkám. Zan'nh byl tehdy povýšen pro svou vynalézavost. Nyní však žádné schůdné řešení nenalézal. Nenapadalo ho, co by mohl udělat. „Můžeme vpustit do doku uspávací plyn?“

„To by se dalo zařídit, adare,“ odpověděl jeden z jeho techniků, „ale úprava ventilace by trvala déle, než se prořezat skrz dveře. Práce pokračují, ale ne dost rychle. Tolik času nemáme. Hyrillský místodržící nám ho nedopřává.“

„Ví, v jaké jsme situaci. Proto na nás tak tlačí.“

Rusa'h se ozval nepříjemně brzy. „Tři minuty opět uplynuly, adare!“ Pozvedl paži. Přestože ho Zan'nh prosil, aby počkal a

vyjednával, místodržící nařídil zavraždit třetího nešťastného člena uvítacího výboru.

„Co máme dělat?“ zeptal se technik. „Můžeme otevřít vnější dveře a vypnout atmosférické pole. To by zabilo místodržícího i jeho stoupence…“

Zan’nh ho přerušil. „Ale také všechna rukojmí. Nejsem ochoten přijmout toto řešení, nalezni jiné.“

Dvě z Rusa’hových kurtizán, oči chladné jako ocel, přivlekly čtvrtou oběť. Jejich rozkošné paže podepíraly nepřítomného velitele strážných, jehož zasáhly dva omračující paprsky. Jedna z žen s ďábelským úsměvem pozvedla dýku k hrdlu strážného a hrotem se dotkla jeho hrubé kůže.

„Pohleď na toho muže, adare!“ Rusa’hův hlas zněl falešnou upřímností. „Jeho život je ve tvých rukou. Tvé rozhodnutí mu přinese smrt nebo svobodu.“

„Nepřijímám zodpovědnost za tyto šílené činy!“

„Zbývá méně než minuta.“ Rusa’h se choval, jako by měl času dost. „Ptám se tě znovu: odevzdáš mi svůj manipul?“

„Pověz, co jsi provedl na Hyrillce? Proč potřebuješ válečné lodě? Sluneční flotila tvou planetu vždycky chránila. Jaký smysl má…“

„Bude mi potěšením vysvětlit všechno později, ale teď platí stanovené podmínky. Tvůj čas opět vypršel.

Nedovolím, abys odváděl mou pozornost, zatímco hledáš způsob, jak mě zastavit.“ Dal pokyn a kráska vrazila svůj nůž strážnému pod bradu, přímo do mozku. Padl bez jediného zasténání, jeho oči měly nepřítomný výraz i ve chvíli, kdy je zastřela smrt.

Thismatem otřásl další úder následovaný vlnami dozvuků. Zan’nh potlačil výkřik, když se ostří bolesti zaseklo do jeho mysli.

Neočekávaně se z komunikačního zařízení ozval hlas Prvního následníka Thor’ha. „Strýce, můj bratr potřebuje silnější pobídku. Stále nechápe, jak daleko jsme ochotní zajít.“

Ke svému zděšení spatřil Zan’nh na obrazovce svého bratra, stojícího ve velícím jádru bitevníku qula Fan’nha, obklopeného

hyrillskými vlastizrádci. Kolem nich byly cákance krve a na palubě ležela zhroucená těla vojáků.

Udělalo se mu zle. „Thor'hu!"

„Dopřej si dost času, abys porozuměl, bratře – poslouchej, co Imperátor Rusa'h říká. Pak pochopíš naše motivy a uvidíš, že jednáme správně."

„Přestaň vraždit mou posádku a já tvůj návrh uvážím."

„Adar má podle všeho pocit, že může vyjednávat," řekl Rusa'h.

„Ukážu mu, jak malý prostor k vyjednávání mu zůstal, Imperátore." Thor'h se otočil k zakrváceným strážným. „Zahajte palbu podle rozkazu."

Bitevník qula Fan'nha vychrlil nemilosrdnou salvu kinetických projektilů a energetických paprsků. Zasáhly trup a motory nejbližší lodi. Obrovský ildiranský bitevník vybuchl a plameny společně se smrtící dekompresí zahubily tisíce členů posádky.

Záblesk světla Zan'nha oslepil, zapotácel se a zády se opřel o velitelské zábradlí. Jeho nervy rozezněla smrt kakofonickým arpeggiem bolesti a zcela ho ochromila. Křik znějící *thismatem* byl ohlušující. Celý bitevník! Tisíce a tisíce nevinných obětí.

Rusa'h v obsazeném doku chladně prohlásil: „Máš tři minuty, adare Zan'nhu."

13 ☼ Orli Covitzová

Zpustošená, rozmetaná corribuská kolonie připomínala nešťastné opuštěné Orli ji samotnou. Dívenka stála a naslouchala hvízdání větru, který se zvedl krátce poté, co se setmělo. Vítr se s žalostným naříkáním hnal úzkým korytem žulového kaňonu. Přinášel zápach kouře, spáleného masa a zvuky znějící jako strašidelný nářek.

Orli byla zcela a naprosto opuštěná, sama na celé planetě. Všichni lidé, které tady znala, byli mrtví, dospělí kolonisté, několik dětí jejího věku, dokonce i její otec. Přežila masakr jako jediná.

Corribuská osada, kdysi plná snů a příslibů, se proměnila ve spáleniště, místo dříve zasvěcené naději a pilné práci nyní pokrývaly

ožehlé trosky. Dokonce i pradávné klikisské stavby byly zničeny. Neměla kam jít. Děsivé obrazy, stále čerstvé, drásaly její mysl.

Orli tenkrát odešla sama s úmyslem prozkoumat opuštěné jeskyně ve skalní stěně hlouběji uvnitř kaňonu. Ze své vyvýšené bezpečné pozorovatelny shlížela na lidské městečko vybudované na této opuštěné planetě v rámci nové kolonizační iniciativy Hanzy.

Potom bez varování přilétly válečné lodě OSZ a zahájily palbu ze svých nejúčinnějších zbraní, zničily budovy, povraždily kolonisty. Když lodě přistály, aby obhlédly své ničivé dílo, vyhrnuli se ven černí klikisští roboti doprovázení vojenskými compy. Systematicky místo prohledali a těch několik kolonistů, kterým se podařilo skrýt před prvním útokem, nemilosrdně dobili jednoho po druhém, až nezbyl naživu nikdo.

Orli, v té chvíli příliš daleko, aby mohla pomoci, ochromená strachem o vlastní život, dokázala pouze přihlížet. Částí své bytosti toužila vyběhnout ven a bojovat s útočníky, nebo na ně alespoň křičet, byla však dost chytrá, aby zůstala v úkrytu. Chvějící se Orli, schoulená do klubíčka, čekala, až strašliví roboti nastoupili do lodí, odlétli a nechali ji tam samotnou. *Samotnou.*

Byl někdy někdo tak opuštěný? Orli věděla, že s výjimkou jejich malé osady je planeta pustá. Jejich skupina prošla portálem jako první, aby místo obsadila jménem Hanzy. Třebaže to Orli musela ještě prověřit, předpokládala, že roboti zničili také přepravní portál, čímž znemožnili jakýkoli kontakt se zbytkem lidské civilizace. Nikdo ji nemohl zachránit. Nikdo tam na druhé straně zřejmě ani nevěděl o útoku.

První noc přečkala v koutě tvořeném stěnami z vláknitého tmelu, v rozvalinách příbytku vytvořeného hmyzí civilizací klikissů před tisíci lety. Přestože byl ohořelý a drolil se, poskytl jí úkryt, kde mohla obejmout kolena a položit na ně hlavu. Třásla se a čekala, až noc skončí. Rozrušení jí nedovolovalo usnout. Často zaslechla děsivé praskavé zvuky či rachot hroutícího se zdiva, jak poslední požáry rozhlodávaly zbývající stavby. Všude mrtvo, nikde ani živáčka.

Přestože ji nikdo nemohl slyšet, Orli dlouho plakala, utírala si nos špinavým hřbetem ruky, až byla zesláblá a bolelo ji v krku. Orli byla vždy samostatná, nyní se jí však strašlivě stýskalo po otci. Jan Covitz s nadšením navrhoval řešení všemožných problémů, přestože se mu podařilo uskutečnit jen málokterý z nich. Měl nakažlivý úsměv a věčně dobrou náladu. Mnoho lidí ho mělo rádo, ale jen málokdo na něj spoléhal.

Toužila nyní být se svým otcem, přála si, aby ji objal a ukolébal k spánku, a přitom jí vyprávěl o svých skvělých plánech do budoucna. Ten by věděl, co si počít.

Při té myšlence si Orli povzdechla a její rty se zvlnily v trpkém úsměvu. Kdepak, Jan by si neporadil ani náhodou! Pokud by zůstal odkázán sám na sebe, vedl by si nejspíš ještě hůř než ona. Ale na tom nezáleželo. Jen kdyby teď byl u ní!

„Kdyby jsou chyby, holka," opakoval jí otec často staré pořekadlo.

V nejtemnější části noci, stále plně při vědomí, Orli zaslechla zvuky znějící jako šeptající hlasy, rychlá mumlavá slova přicházející z ruin dávno opuštěného klikisského města. Vyskočila na nohy, vyběhla ze svého chatrného úkrytu a klopýtala přes rozpukané kameny.

„Haló?" pokusila se zavolat, ale nevyšlo z ní nic víc než zakašlání. Dlouhým pláčem a množstvím vdechnutého kouře ochraptěla. Stěží svůj hlas slyšela sama. Zkusila to znovu, trochu hlasitěji. „Je tam někdo? Kdokoliv?"

Běžela tmou ke klikisským ruinám tak rychle, jak jen mohla, ve světle hvězd stěží rozeznávala překážky. Z narušených stěn se vydrolovaly kamínky, pak se uvolnil větší kámen, který s rachotem dopadl na zem.

Náhle se jí volání zadrhlo v hrdle. Co když to, co slyšela, nebyli přeživší kolonisté? *Co když na planetě zůstal nějaký robot?* Strašlivé stroje byly důkladnými vrahy – tuto svou vlastnost už prokázaly dostatečně. Jeden z nich se zde mohl skrýt a čekat, až se takoví jako Orli vyplíží ze svého úkrytu, aby je zabil.

Srdce jí v hrudi bušilo. Stála strnule ve tmě a připadala si zcela bezbranná, proto čekala, čekala a bála se dokonce dýchat, napjatě naslouchala sebemenšímu zvuku. Proč jen volala? Hloupá holka! Měla být opatrnější. Pokud se tady bude jen tak potulovat s nadějí, že se věci šťastně vyřeší samy, pak dlouho nepřežije.

Pokoušela se polknout, ale v krku jako by měla kus zaprášeného hadru. Orli v duchu počítala do sta, žádný další zvuk se však už z rozvalin neozval. Pak opět zarachocení drobných kamínků.

Postupně došla k názoru, že to jsou jen hroutící se rozvaliny. Nic se z ruin nevynořilo, žádný obrovitý černý stroj, žádný hladký, vražedný vojenský compo. Jediné slabé zvuky uprostřed noci vyluzovali malí tvorové, hlodavci, nebo hmyz.

Či snad hladoví dravci?

Orli zamířila zpět ke svém úkrytu. Cestou zvedla kámen a potěžkala jej v ruce, aby odhadla, zda může posloužit jako zbraň. Bude muset. Hleděla k temnému obzoru a čekala na východ slunce…

Následujícího rána, oči zarudlé, nohy bolavé a slabé, bloudila místem katastrofy. Nejprve se vydala k troskám místního vysílače, kde se její otec tak pyšně ujal úkolu spojaře kolonie. Po jejich příchodu na planetu s ním Orli často luštila letové záznamy hanzovních lodí, prováděla soupisy stávajících zásob a sestavovala seznamy požadavků pro obchodníky.

Snažila se ve svém srdci nalézt alespoň jiskřičku naděje, ale sama viděla výbuchy. Jak se obávala, přístřešek jejího otce byl zničen. Zbylo jen málo trosek, které mohla probrat, jen pár kusů kovu a polymeru. Byla ráda, že se jí nepodařilo najít otcovo tělo, pokud tam vůbec bylo.

Intenzivní žár zbraní proměnil i půdu ve sklo. Připomínalo jí to karamelovou krustu na creme brulée, který si kdysi dali s otcem napůl, když náhodou dostal za cosi zaplaceno. Orli začaly pálit oči a raději vzpomínku zahnala.

Pak lezla přes sutiny, dlaně, paže i šaty si přitom zamazala mastnými sazemi, až dorazila ke stěně, která dříve skrývala fungující klikisský portál. Jak očekávala, zařízení sestavené mimozemskou

civilizací bylo rozmetané na kusy. Úmyslně. Nikdy se z Corribusu nedostane.

S každým novým zklamáním praskla další ze zbývajících nitek, na nichž visela její křehká naděje.

Konečně Orli zamířila ke zbytkům toho, čemu společně se svým otcem začala říkat domov. Osada byla poničená tak těžce, že dům dokázala najít jen díky známým orientačním bodům. Počítala základy staveb a sledovala přitom zbytky stezek, až přišla k ohořelé hromadě zřícených trámů a cihel, která kdysi bývala jejich příbytkem.

Našla několik ohořelých cárů oblečení, dva hrnce a – díkybohu – šest balíčků jídla, které její otec schovával s tím, že pro ně jednoho dne vystrojí slavnostní večeři.

Orli balíčky roztrhala a ochucený protein snědla. Až teď si uvědomila, jak strašlivý měla hlad.

Pod zhroucenou stěnou našla zapečetěné pytlíky konzervovaných hub, které se svým otcem pěstovali na Dremenu. Byl to tehdy další z pošetilých plánů Jana Covitze na zbohatnutí. Zasadili houby, které začaly nekontrolovaně růst. Když žádný z kolonistů nechtěl šedou, odporně chutnající dužinu jíst, Janovi a Orli nezbylo než svou houbovou farmu opustit a chopit se záchranného lana kolonizační iniciativy Hanzy. Jak jen nesnášela tu studenou, vlhkou, pochmurnou planetu… ale kdyby tam zůstali, byla si jistá, že by navzdory všem těžkostem byl její otec stále naživu.

Orli uchopila pytlíky a ucítila gumovité kusy houby uvnitř. Najednou se jí zvedl žaludek, dívka jen zaťala zuby, několikrát polkla, dýchala nosem a snažila se nevolnost potlačit. Chtělo se jí zvracet, ale právě se najedla a neodvažovala se vyvrhnout svou možná poslední potravu. Věděla, že musí udržet jídlo v žaludku, jinak nepřežije. A Orli *chtěla* přežít.

Balíčky s houbami zastrčila do kapsy na později a přiměla se k dalšímu hledání. Ani nepomyslela na svého chlupatého cvrčka, krotkého tvora, kterého chovala jako mazlíčka, dokud pod padlým trámem nenašla rozbitou klec i jejího mrtvého obyvatele.

To bylo příliš. Orli opět na dlouhé minuty propukla v hlasitý pláč, nejen kvůli cvrčkovi, ale kvůli otci, všem kolonistům a celé zničené osadě. Postupně její nářek přešel v zoufalé vzlyky – plakala pro ztracený domov, pro svou osamělost i nadcházející útrapy. Náhle přestala. Nebyl tu nikdo, kdo by ji slyšel a postaral se o ni, a sebelítost jí neposloužila k ničemu. Dívenka se místo toho rozhodla začít pátrat po všem, co útočící lodě nezničily a co by jí pomohlo zůstat naživu.

Nejprve rozebrala rozvaliny jejich domu, cihlu po cihle, trám po trámu. Když prohrabávala trosky a sbírala vzácné nepoškozené věci, ke svému údivu našla svůj syntezátor. Jakýmsi zázrakem nástroj stále fungoval a baterie byla nabitá tak, že mohla vydržet ještě týden nebo dva.

Následující den strávila prohledáváním každé ohořelé hromady ve městě a sbírala drobnosti – lékárničky, misku, další balíčky jídla, kusy pokovené tkaniny, klubko drátu – nemohla vědět, co se bude hodit. Odpoledne se jí podařilo opravit jednu z automatizovaných čerpacích stanic na vodu, z níž pak dychtivě pila. Orli zvažovala, zda se vrátit do jeskyně vysoko ve skalní stěně, kde by se mohla schovat, kdyby se vraždící roboti vrátili, bylo to však příliš daleko a nechtěla zůstávat na tak opuštěném místě, přestože si už nedělala velké naděje na záchranu.

Nakonec se utábořila na plácku vedle jejich poničeného domu a tam čekala den po dni. Večery Orli trávila hraním pochmurných skladeb. Tóny syntezátoru stoupaly vzhůru jako nářek osamělého ptáka.

Ani ne za týden poté, co Orli začala zaznamenávat plynutí času (na prvních několik dní si stále vzpomínala jen matně) se z travin pokrývajících pláň vynořila silueta.

Stmívalo se a vyzáblá postava kráčela šepotající pampou beze strachu z tvorů, kteří se v ní mohli skrývat. Neznámý se zastavil a zvedl paži, jako by si chtěl zastínit oči, nezdálo se ovšem, že by ji viděl. Prodíral se kupředu a držel přitom klacek podobný holi kouzelníka, jímž rozhrnoval trávu.

Orli se přikrčila mezi troskami, přesvědčená, že cizinec je ve spolku s vražednými roboty. Pokud však mohla soudit podle pohybů a tvaru těla, byl to člověk. Další člověk na této opuštěné planetě smrti?

Nebo snad měli útočící roboti pomahače z řad lidí? Zachvěla se a vklouzla pod pokroucený nosník skladiště – doposud ji nenapadlo, že by někdo další mohl útok přežít. Byla v té chvíli přesvědčena, že kdosi zahlédl její oheň, uslyšel hudbu nebo si všiml pohybu. Teď si pro ni přišel, aby ji zabil jako všechny ostatní.

Byl však sám – a podle všeho starý a vyzáblý. Našla kus kovu, který mohla použít jako palici. Do rukou jí padl jako ulitý. Vystoupila ze svého úkrytu, aby neznámému čelila, a snažila se vypadat tak divoce a nebezpečně, jak jen čtrnáctiletá holka s uplakanýma očima vypadat mohla.

Okamžitě poznala starého poustevníka Huda Steinmana, který se s Orli a jejím otcem spřátelil ještě na Rheindic Co, než jejich skupina odcestovala na Corribus. Jakmile dorazil na planetu, starý muž osadu opustil, protože nechtěl mít nic společného s davy a provinčním politikařením. Samozřejmě! Jestliže tábořil v prérii, byl od místa útoku daleko!

Než si vůbec uvědomila, co dělá, začala Orli křičet a mávat a rozeběhla se přímo k neočekávanému příchozímu. Když ochraptělým hlasem volala jeho jméno, znělo to jako nářek. „Pane Steinmane, pane Steinmane!“

Zastavil se, nejprve ohromen pohledem na zničenou osadu, a nyní zděšený tímto dervišem spěchajícím mu vstříc. Zabodl svou hůl do země a čekal, až k němu doběhne. Vrhla se mu do náruče s takovou razancí, že ho téměř srazila.

„Viděl jsem kouř, viděl jsem velké lodě,“ řekl a snažil se držet ji na délku paže. Byla špinavá, šaty měla roztrhané a černé od sazí, tvář pokrytou směsicí prachu a slz. „Pověz mi, co se děje, děvče.“

„Zkoumala jsem jeskyně na konci kaňonu, když přiletěly lodě OSZ. Rozstřílely celou kolonii, domy, lidi…“

„Lodě OSZ? Zbláznila ses?“

„Viděla jsem je přistávat, a byly plné compů a klikisských robotů. Koho našli, toho zabili.“ Hlas jí přeskočil. „Všechny do jednoho.“ Ohlédla se přes rameno. „Nezbylo nic.“

Steinman hleděl k chráněnému kaňonu, v němž se kdysi rozkládala kvetoucí klikisská metropole a v době docela nedávné také nová kolonie Hanzy. „Bude lepší, když nějaký čas zůstaneš se mnou, děvče. Netoužil jsem po společnosti, ale s tebou to není tak špatné, a ty navíc vypadáš, že pomoc potřebuješ.“

Nepřela se s ním. Vzali věci, které sesbírala z trosek, a pak Orli následovala starého muže na pláně Corribusu.

14 ☼ Královna Estarra

Po projevech a slavnostním rozloučení král a královna zamávali davům a nastoupili do diplomatické hanzovní lodi mířící na Ildiru.

Prezident, usazený ve své kabině ještě dřív, než zazněly fanfáry, pracoval za zavřenými dveřmi a divadlo probíhající venku ignoroval. Nikdy neměl zájem objevit se v záři reflektorů, dával přednost práci za scénou.

Petr spěchal s Estarrou do jejich kajuty a doufal, že uniknou prezidentově pozornosti – sám Basil však zjevně neměl zájem královský pár obtěžovat.

Aniž žádala o povolení, přinesla si Estarra ze skleníků v Paláci šepotu malou ratolest v květináči. Petr se uvolil, že jí pomůže propašovat stromek do diplomatické lodi a skrýt v šatně v jejich kajutách.

„Tuto ratolest jsem sama přivezla z Theronu, když jsme se měli brát,“ vysvětlila a hladila přitom kmen pokrytý zlatavými šupinami. „Jelikož se máme setkat s Mágem-imperátorem, připadalo mi to jako vhodný dar. Nevadí?“

„Basil ztrátou jedné ze svých ratolestí nadšený nebude.“

„Dvorním zeleným knězem je Nahton a *on* říká, že to neovlivní výkon jeho povinností," prohlásila tónem smělejším, než odpovídalo jejím skutečným pocitům.

Všechna pro a proti si už promyslela. „Kromě toho se Sarein má brzy vrátit z Theronu. Může přivézt jiné ratolesti."

Estarra květináč upevnila, zatímco jejich loď opustila oběžnou dráhu a začala akcelerovat, doprovázena několika křižníky OSZ, mantami staršího typu. Královně ani Petrovi se nelíbilo, že mají prezidenta tak blízko, oba věděli, čeho je schopen. Basil nikdy nepopřel úmysl je zabít a napětí mezi prezidentem a králem nepolevovalo. Estarra se nyní velmi obávala, aby Basil neodhalil jejich nové tajemství.

„Na Ildiru to bude dlouhá cesta," poznamenala Estarra.

Nedávno zjistila, že čeká dítě, což bylo důvodem k radosti, ale i k obavám. Jakmile se o svém těhotenství nenápadně ujistila, sdělila tuto novinu Petrovi.

Přestože těhotenství neplánovali, dítě rozhodně chtěla, a stejně tak Petr. Basil přinutil pár užívat antikoncepci, avšak žádná metoda není zcela spolehlivá a náhody se stávají. Nebyla to jejich vina.

Prezident Wenceslas však „náhody" netrpěl – leda pokud je osobně zrežíroval.

S tím, jak na něj stále tíživěji doléhalo břímě hydroské války, svéhlavost kolonií a vzpoura Tuláků, stával se Basil podrážděným a nevypočitatelným. Nebylo možné odhadnout, co udělá, až se dozví o královském potomku, zvlášť pokud ho on *sám* neplánoval.

„Dříve nebo později to zjistí, ale prozatím to držme v tajnosti," zašeptal jí Petr tiše do ucha jedné temné noci, když si leželi v náručí. „Tak dlouho, jak to jen půjde. Teď by Basil mohl tuhle záležitost řešit mnoha různými způsoby – většinou nikoliv v náš prospěch."

Tajnosti. Začínala je nenávidět. Estarra vyrostla v mírumilovném světolese na Theronu. Měla srdečnou rodinu a mnoho přátel mezi zelenými kněžími. Udržet tajemství pro ni bylo vždycky těžké. Nyní však na tom závisel její život, či přinejmenším život jejího dítěte.

Petr si povšimnul nepatrných změn v jejím chování, vzhledu i chuti k jídlu. Častěji si potřebovala odskočit na toaletu a občas trpěla nevolností. Jednotlivé příznaky svědčily o probíhající těhotenství. Estarra se hrozila, že na palubě diplomatické lodi, v těsném sousedství s Basilem Wenceslasem, ji něco prozradí. Prezident obvykle všechno bedlivě sledoval.

Během cesty se však Basil věnoval výhradně služebním záležitostem, zavalený dokumenty a novými informacemi vyskakujícími na jeho panelech. Prezident, tolik zkušený v politice a obchodu, jako by se ani neuměl či nechtěl zajímat o osobní záležitosti.

Petr ji vážně vyděsil, když v rozporu se zaběhlými zvyky požádal Basila, aby s nimi společně povečeřel. „Pokoušíš osud," šeptala mu do ucha naléhavě. „Proč přivoláváš jeho pozornost?"

Prezident pozvání samozřejmě odmítl a Petr jí věnoval vědoucí úsměv. Tichým hlasem odpověděl: „Pokud bych ho *nepozval*, mohl by přijít neočekávaně. Nabídnout Basilovi svou společnost je ten nejjistější způsob, jak od něj mít pokoj."

„Vy dva máte hodně složitý vztah."

„To ano."

Hned druhého dne, během procházky po hlavní chodbě, na prezidenta nečekaně narazili, když vyšel ze své kajuty. Estarra si připadala jako dítě, které vyrušilo otce v pracovně.

Petr vrhl na prezidenta svůj nejzářivější úsměv. „Basile! Právě mě napadlo – už jsem dlouho neviděl žádné hlášení. Jsou nějaké nové zprávy o vojenských compech? Říkal jsi, že necháš prověřit, zda se v klikisských algoritmech neskrývá něco nekalého."

Basil se zaškaredil a couvl zpět do své kajuty. „Tato záležitost je prověřována, není důvod, aby ses o ni zajímal."

Petr vědoucně přikývl. „Odpovědi tohoto druhu jsi mě učil používat v případech, kdy nechci poskytnout žádné informace."

Basil přimhouřil své šedé oči. „Alespoň jednu z mých lekcí si pamatuješ. Snaž se tedy věnovat víc pozornosti těm ostatním." A prezident se zavřel ve svých pokojích.

Estarra upřela na svého manžela vyděšený pohled. „Musíš ho dráždit?“

„Znám jeho hru a chci, aby to věděl.“ Petr ji objal rukou kolem boku. „Bez ohledu na to, jak moc pohrdám Basilem, mi ti vojenští compové stále dělají starosti. Vím, že o nich pochybuje stejně jako já – ale protože by si OSZ bez vojenských compů neporadily, Basil na nich *nechce* hledat chyby. Jejich ztrátu si armáda nemůže dovolit. Není však hloupý. Navzdory všem prohlášením si jen těžko dovolil tuto hrozbu zcela opomenout.“

„Zkrátka ti jen nechce prozradit, co dělá?“

„Protože by tím potvrdil mé podezření. Něco takového nepřipustí. Pověřil jsem OXe pátráním, v poslední době ovšem věnuje svůj čas převážně princi Danielovi.“

Dvojice zabočila k přední vyhlídkové palubě, aby se podívala na blížících se sedm sluncí Ildiry. Pilot zaznamenal neobvykle prudkou aktivitu v koroně jednoho z nich, komponenty trojhvězdy Durris, proto zvolil kurz, který jim umožnil vstoupit do ildiranské soustavy ze zcela jiného směru.

Seděli v sametem potažených křeslech na vyhlídkové palubě a pozorovali hvězdy ubíhající kolem. Obklopená nekonečnou pustotou vesmíru, daleko od Theronu i Země, si Estarra připadala osamělá a zranitelná. Uchopila Petra za paži a král ji přivinul k sobě, konejšil ji beze slov, přestože byl stejně skleslý jako ona.

Estarra se snažila načerpat sílu z vědomí, že brzy budou v bájném městě Mijistře, centru ildiranského Impéria, které trvá beze změny už více než deset tisíc let. Mezi Ildirany, v roli hostů Mága-imperátora, se jim všechny jejich starosti budou bezpochyby zdát na hony vzdálené.

15 ☼ Adar Zan’nh

Výbuchy pokračovaly i poté, co Thor’h vypálil na nešťastnou loď, neboť přepážky se hroutily jedna za druhou.

Zan'nh na palubě své vlajkové lodi svíral zábradlí, aby dokázal vzdorovat mukám, jež mu působil křik bezbranných vojáků Sluneční flotily vydaných smrti.

Zaskočený a zoufalý jen stěží lapal po dechu, dokázal však ze sebe vymáčknout potřebná slova. Jiná možnost ho nenapadala. „Thor'hu! Zničím – zničím tvou loď! Nařídím všem svým lodím, aby zahájily palbu!"

Thor'h se jen zasmál. „Takovém nesmyslu mám věřit? Mám věřit, že bys ty či někdo z tvé posádky povraždil nevinnou posádku této lodi, jen abys vyřadil ze hry mě a sedm vzbouřenců? *Tato* loď je plná tvých vojáků. Pamatuj na to. Ildirané nestřílejí na Ildirany." Znovu se zachechtal. „Nemáš potřebnou sílu ani odvahu. Je to pro tebe něco nepředstavitelného."

A jako by chtěl potvrdit své šokující prohlášení, vypálil Thor'h na už umírající loď druhou salvu. Zbytečný déšť střel rozerval zbývající části trupu ildiranské válečné lodi na doutnající, seškvařené kusy.

Skrze *thisma* vnímal Zan'nh umírání posledních členů posádky jako rozžhavené nože zabodávající se mu do zad. Na komunikačních kanálech zbývajících šestačtyřiceti lodí se ozýval nářek vojáků Sluneční flotily neschopných přijmout neuvěřitelnou skutečnost.

„Tvá bolest musí být strašná, adare," řekl hyrillský místodržící tónem plným strojeného soucitu. Pak, když vteřiny ubíhaly, nařídil Rusa'h, aby v doku přichystali k popravě další rukojmí. „Znovu na tebe apeluji – odevzdej mi své lodě a ukonči toto utrpení!" Když Zan'nh neodpovídal, místodržící si povzdychl. „Zbývají dvě minuty. Mám Thor'ha požádat, aby zničil další loď? Nebo dáš přednost osobnější krvavé oběti na palubě vlastní lodi? Tisíce mrtvých, nebo jeden? Nebo žádný?" Mučivá odmlka. „Nebo snad žádný? Ty sám rozhodneš."

Zan'nh ve velícím jádru své vlajkové lodi vyrazil bolestný sten. Přednedávnem zakusil tolik umírání u Hrelora. Tehdy to byly oběti hydrogů, nyní však všechny ty vojáky povraždili Ildirané. Ildirané! Něco takového bylo po deseti tisících letech historie nepředstavitelné.

„Adare! Prosím, ať přestane!“ vykřikl jeden z důstojníků na můstku.

Šílený místodržící pronesl výsměšným tónem: „Uplynuly další tři minuty.“ Dřív než mohl adar zvednout oči k obrazovce, kurtizány zabily dalšího z rukojmích a horká krev se vlila do adarovy mentální sítě. V jeho mysli dál zněla nekonečná, skřípavá symfonie nářku. Adar nedokázal znovu nalézt duševní rovnováhu. Nedokázal dospět k rozhodnutí. Události se na něj valily příliš rychle, příliš neuvěřitelně. Cítil se jimi ochromen.

Byl však adarem Sluneční flotily. Nesměl dopustit, aby manipul bitevních lodí padl do rukou šíleného vzbouřence. Nesměl…

Thor’h odvysílal z můstku ukořistěné lodi: „Mé zbraňové systémy jsou nabity a připraveny, Imperátore Rusa’hu. Mám zamířit na další bitevník? Stále nám zůstane dostatečně velká síla, i kdybychom se museli spokojit pouze s pětačtyřiceti bitevníky – i čtyřicet by stačilo, pokud bude adar trvat na svém.“

„Thor’hu, můžeš zničit celou další loď,“ odpověděl Rusa’h ze svého doku, „pokud se to ukáže nezbytné. Adare, co ty na to? Držíš ve svých rukou tisíce životů – ať už Thor’h vypálí na další loď, nebo ty sám nařídíš zničení vedoucí lodi. *Tisíce“*

Zan’nh chraplavým hlasem vykřikl na všeobecné frekvenci: „Všechny bitevníky, úhybné manévry! Držte se co nejdál od Thor’hovy lodi. Výkon štítů na maximum.“

Thor’h se zasmál. „To nepomůže, bratře. Nikdy neuhádneš, na kterou loď se rozhodnu zamířit a tyto vylepšené zbraně jsou uzpůsobené k proražení hydroských plášťů. Jistě dokážou proniknout i tvými štíty.“

V chodbách vně doku týmy techniků dále pracovaly na proražení stěny. Zan’nh požádal o hlášení. „Pořád ještě nejméně čtyřicet minut, adare.“

Hrdlo se mu sevřelo. Čtyřicet minut, to bylo dost času pro Rusa’ha, aby zabil víc než tucet dalších zajatců, dost pro Thor’ha, aby zničil několik lodí – pokud Zan’nh nenařídí zničení jeho bitevníku, což by znamenalo smrt tisíců bezmocných, nevinných

členů posádky… A i když se útočná jednotka proboura do doku, vzbouřenci se nevzdají bez boje. Další z jeho vojáků zahynou při přestřelce, včetně mnoha rukojmích.

Další krev, vlny krve jedna za druhou! To bylo jednoduše nepřijatelné. Mohl kapitulací získat víc času a vymyslet plán? Jistotu neměl žádnou.

„Přiveďte další oběť. A Thor'hu, vyber si další cíl," řekl místodržící Rusa'h se zklamaným povzdechem. „Další smrt padne na tvou hlavu, adare. Jen si představ, jak budeš připomínán v *Sáze sedmi sluncí.*"'

„Zadrž!" vykřikl Zan'nh. „Pokud… pokud se teď vzdám, přísaháš, že už neublížíš mým vojákům? Nařídíš Thor'hovi, aby nestřílel na další lodě?"

„Nikdy jsem nechtěl nikoho zabít, adare," odpověděl Rusa'h jako ztělesnění racionality a zdravého rozumu. „Takové pošetilé mrhání! Potřebuji však Sluneční flotilu pro své záměry. K těmto drastickým krokům jsem sáhl jen proto, že se neobejdu bez tvé spolupráce."

Zan'nh zdržel místodržícího déle než povolené tři minuty a Rusa'h si to uvědomil. Obrátil se ke svým krvelačným kurtizánám. „Zabijte dalšího… a nechte ho trpět, pokud to půjde. Snad bude poslední. Náš adar se musí naučit rozhodovat rychle a neváhat."

Křišťálové nože se zablýskly. Vybraná žena z uvítacího výboru s pohrdavou rezignací vzhlédla ke svým věznitelům. Jedna z krutých kurtizán trhnutím zvrátila hlavu oběti dozadu, aby odhalila hrdlo.

„Vzdávám se!" vykřikl Zan'nh. „Pokud odpřisáhneš, že přestaneš zabíjet, pak se vzdám." *Prozatím.*

Kurtizány strnuly a pohlédly na Rusa'ha v očekávání dalších pokynů. Vypadaly zklamaně. Šílený místodržící se obrátil k obrazovkám, aby pohlédl adarovi do očí. „Tvá kapitulace musí být bezpodmínečná. Nařiď všem kapitánům zbývajících bitevníků, aby vydali své lodě Hyrillce. Ty jsi adar a oni tě poslechnou."

„Ne bez podmínek," trval Zan'nh na svém. „Dej mi své slovo – jako syn Mága-imperátora, že jim neublížíš."

Rusa'h chvíli přemýšlel. „Dobrá. Dokud budeš spolupracovat, nezabiji ani nezraním žádného z vojáků Sluneční flotily. Ostatně nemám v úmyslu zabít ani tebe, adare. Nakonec z tebe bude výtečný spojenec."

„Nikdy se k vaší vzpouře nepřipojím."

„Pak posloužíš alespoň jako rukojmí," konstatoval Thor'h. „Když už teď nemáme Pery'ha."

Zan'nh zaťal pěsti a zoufale hledal nějaké východisko z této děsivé situace, aniž by musel přihlížet smrti dalších tisícovek svých mužů. V tuto chvíli neviděl žádné další řešení… to ale neznamenalo, že je nedokáže nalézt později. Čas! Potřeboval čas…

Někdo z jeho vojáků objeví příležitost, jak loď opět ovládnout. Dokonce i poté, co se hyrillský místodržící okázale ujme velení, nebude mít tolik věrných, aby mohl čelit všem vojákům Sluneční flotily. Aby mohl řídit šestačtyřicet zbývajících lodí, bude potřebovat vycvičenou posádku, odborníky. Malá skupina vzbouřenců nemohla ovládat tuto bojovou skupinu nadlouho.

Situace se změní. Musí se změnit!

Zan'nh věděl, že nyní byl poražen, avšak jen dočasně. Rozhodl se věřit svým schopnostem a svým vojákům. Nakonec najdou způsob, jak uniknout a předat Rusa'ha a Thor'ha spravedlnosti. Ovšem v této chvíli nemohl Zan'nh připustit žádnou další ztrátu.

Thor'h měl pravdu. Adar nedokázal nařídit vlastním bitevníkům zahájit palbu na loď qula Fan'nha. Dosáhnout vítězství spácháním takového zločinu by bylo neodpustitelné.

S těžkým srdcem se Zan'nh obrátil ke svému komunikačnímu důstojníkovi. „Chci oslovit všechny lodě." Vlastní slova mu chutnala jako jed. „Pozor, všichni septorové, všichni kapitáni lodí! Vydejte své bitevníky Rusa'hovi a jeho vzbouřencům. Nic se vám nestane. Dal jsem své slovo, že nebudeme klást odpor."

Prozatím, opakoval si v duchu. *Prozatím.*

16 ☼ Celli

Když se Celli podívala na postavu z obživlého dřeva, nemohla v ní nevidět svého bratra Beneta, který opustil Theron před téměř osmi lety. Golemovy rysy byly dokonalou replikou poklidné a usměvavé tváře, kterou si pamatovala z dětství. I mimikou se onen tvor podobal jejímu bratrovi, přestože pohyby měl trhavé a neohrabané.

Celli se plně soustředila na poničený světoles kolem sebe a ani si přitom neuvědomila, jak hodně jí chybí. Když se loni dozvěděla o jeho smrti při hydroském útoku na Havraní hrad, Celli už nedoufala, že ho ještě někdy uvidí.

Nyní stál Beneto-golem na mýtině pod obnoveným městem v houbovém útesu a letokruhovýma očima sledoval shromažďující se dav. Celli si byla jistá, že jim všem může pomoci. Lidé na tvora zírali s úžasem, zelení kněží si podivného a úchvatného vyslance světolesa prohlíželi se zmatkem a nadějí.

„Jste všichni spojeni se světolesem," řekl Beneto hlasem, jenž nemohl vycházet z lidského hrdla, ale přesto v něm vzdáleně zněl známý tón. „Jsme satelity stromů, spojení s nimi telinkem. Poté, co hydrogové zničili mě a celý můj háj, zůstala má duše zachována v životodárné mysli verdani."

Z houbového útesu sešplhala Cellina starší sestra Sarein, aby se dívala a naslouchala. Přestože Sarcin byla oficiální theronskou velvyslankyní, cítila se v poničeném světolese viditelně nesvá, jako kdyby zapomněla na stromy a pamatovala si jen na města, obchody, paláce a zasedací místnosti Hanzy. Sarein se vrátila domů údajně proto, aby pomohla, ale její nechuť byla zjevná. Celli věděla, že její sestra by se teď raději věnovala politickým pletichám na Zemi, než nekonečné práci při obnově Theronu.

Když Sarein spatřila repliku svého zesnulého bratra, byla naprosto zmatená. Při pohledu na rozpaky své věčně nabručené sestry měla Celli chuť se rozesmát.

Beneto, utvářený do podoby člověka, s tělem tvořeným pulzující dřevitou hmotou, byl výplodem světolesa, pohyblivým výhonkem velkých stromů. Tato role pro něj byla jako stvořená. Celli si pamatovala, s jakou radostí její bratr sloužil světostromům než odešel, aby pečoval o hájek na Havraním hradu. Nyní, opětovně vzkříšen v této podobě, se viditelně těšil z pocitu pevné země pod nohama. Mohl pohybovat rukama a nohama a dokonce roztáhnout pružné rty do úsměvu, jakmile spatřil své rodiče a sestry. A stromy mohly všechno prožívat skrze něj.

„Jiskra duše všech zelených kněží žije v paměti stromů," pronesl k užaslému obecenstvu. „Nesu v sobě zrnko všech předchozích zelených kněží, přesto mé vlastní vzpomínky a osobnost zůstaly nedotčené." Golem zvedl ruku a neobratnými dřevěnými prsty se dotkl rysů své tváře. „Beneto," řekl, jako by chtěl sám sebe ujistit o své totožnosti.

Celli si dřepla vedle svého dobrého přítele Solimara. Tak zůstala, pružné nohy přitažené k hrudi, a dovolila, aby se svou paží dotýkal její. Šťouchl do ní a Celli mu to hravě oplatila. Opřela se o široká ramena mladého zeleného kněze a vychutnávala si Solimarovu blízkost. Ten se při tom usmíval.

Světoles kolem nich zůstával podivně tichý. Po celé měsíce pracovaly čety tuláckých techniků na odklízení padlých kmenů, hloubily zavlažovací kanály, vršily retenční valy a pokládaly předpěstované koberce rychle rostoucích travin. Před několika málo dny se však Tuláci sbalili a odletěli, protože se obávali útoku Obranných sil Země, přestože Theron měl status nezávislé planety. Zdráhavě ponechali obnovu poničené lesní planety na samotných Theroňanech.

Celli viděla, že světoles má k uzdravení ještě daleko. Proč musely OSZ dělat problémy právě v takové chvíli?

„Světoles zná nebezpečí, která mu hrozí," pokračoval Beneto mocným hlasem. Podle všeho vůbec nedýchal. Jeho hruď se nezvedala ani neklesala, nabíral jen tolik vzduchu, aby mohl hovořit. „Hydrogové vědí, kde nás najdou. Vrátí se. Nezapomenou na svou

pomstu. Neumíme se přiměřeně bránit. Theroňané a Tuláci nás ochránit nedokážou, stejně jako Obranné síly Země. Máme-li zajistit přežití světolesa, musíme podniknout něco nového.“

Jeho slova vyvolala u zelených kněží znepokojení, jakkoliv si žádný z nich nenamlouval, že by na ně hydrogové jednoduše zapomněli. Mnozí z nich zvedli oči k oblačnému nebi, jako by se z něj měly každou chvíli snést ježaté hydroské koule.

Cellin strýc Yarrod stál vedle jejích rodičů a tvářil se zachmuřeně, ale když o tom tak přemýšlela, Yarrod nikdy neměl smysl pro humor. Alexa a Idriss nedokázali skrýt své vzrušení při pohledu na syna, přestože už nebyl v pravém slova smyslu jejich krev.

„Hovořím nyní jménem stromů. Proto mi daly vyrůst z jádrového dřeva, abych přišel mezi vás – a postaral se o přetrvání verdani.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Vyzývám zelené kněží, aby ihned započali s šířením stromů. Místo abyste sázeli nové ratolesti zde, na spálené a holé svahy, rozšiřte světoles na co největší počet bezpečných planet.“

Sarein jeho návrh vyslechla s nadšením. Celli viděla vzrušený záblesk v jejích očích. Pro velvyslankyni by to byl skutečný politický triumf. Už nějakou dobu se snažila získat více zelených kněží pro službu na válečných lodích, kde byla jejich schopnost bezprostřední výměny informací skrze telink neocenitelná.

„Hanza v tomto úkolu ráda pomůže – přijme na paluby svých lodí stromy i zelené kněze,“ vyhrkla Sarein.

„Pokud zasadíme více stromů a rozmístíme zelené kněží, obsáhne komunikační síť všechny naše kolonie.“ Zjevně si přála, aby zelení kněží na lodích zůstali, s radostí však předloží prezidentu Wenceslasovi i toto malé vítězství.

Beneto neohrabaně přikývl. „Tento počin zachová verdani při životě – bez ohledu na to, co se stane tady.“

Celli pošeptala Solimarovi: „To je jako v tom starém příběhu o jabloňovém jezdci, který cestoval krajinou, sázel stromy a zakládal jeden sad za druhým.“

Yarrod však byl stále plný obav. „Když odvezeme ratolesti pryč, jak potom obnovíme Theron? Není to snad na prvním místě? Theron je náš domov!“

Beneto se na dlouhou chvíli odmlčel, jako by naslouchal zprávám z rozlehlého světolesa. Pak svýma zlatavýma letokruhovýma očima zvláštně pohlédl na Celli a Solimara. „Můžeme dosáhnout obojího. Světoles v sobě skrývá velkou sílu. Aby se zotavil z těch strašlivých ran, je třeba ji jen probudit.“

17 ☼ Denn Peroni

Nyní, když OSZ pronásledovaly tulácké obchodníky, kdykoliv na ně narazily, zdál se být prstenci ověnčený Osquivel jedním z nejbezpečnějších míst pro shromáždění klanů. Zde utrpěli osíci ve srážce s hydrogy drtivou porážku, proto nebylo pravděpodobné, že by se sem armáda v nejbližší době vrátila. Hanza neměla sebemenší tušení o přítomnosti Tuláků v těchto místech, proč by se sem tedy znovu obtěžovali?

Denn Peroni mířil se svou lodí *Tvrdošíjná vytrvalost* k loděnicím klanu Kellumů. Nepochyboval, že zde najde mnoho dalších psanců, kteří sem přišli, aby dali průchod svému rozhořčení, čekali a plánovali. Doufal, že by tu mohla být jeho dcera Cesca, Mluvčí všech klanů. Ani nevěděl, zda přežila útok na Randezvous… A pokud zůstala naživu, unikla, nebo byla zajata? Nikdo netušil, kam byli zajatci odvezeni, a chaos se stále šířil.

Ještě před několika dny byl Denn na Theronu a pomáhal jeho obyvatelům s obnovou lesních obydlí, když jim Nahton, zelený kněz z Paláce šepotu na Zemi, poslal ohromující zprávu o útoku na Randezvous. Matka Alexa a Otec Idriss chápali riziko hrozící Dennovi a jeho lidem.

„Prezident Wenceslas ví, že jste zde a pomáháte nám,“ řekla Alexa. „Musíte odletět. Nemůžeme vás chránit, kdyby se objevily OSZ.“

Dennovi z toho bylo zle. „Zbývá tady ještě pořád spousta práce, ale nemůžeme vás do toho zatáhnout. Už jste trpěli dost.“

A tak technici a stavební experti zmizeli v hvězdných dálkách. Denn nejprve letěl na Plumas – myslel, že zastihne Cescu tam. Místo ní našel jednoho ze starých bratří Tamblynů obsluhujícího vodní doly, zbylí dva odletěli k Osquivelu. Doufal, že se podaří vytvořit novou organizační strukturu, ostatně Del Kellum byl vždycky považován za schopného manažera.

„Skat, osíci jsou naštvaní na hydráky, a tak se vrhají na všechno, co mají v dosahu – a co vypadá jako snadný cíl,“ zamumlal Denn ke Calebovi po svém boku. Teď neměli Tuláci žádné zákazníky, žádné vnější ekonomické vazby – a Velký Houser stále nedostával své ekti.

Caleb Tamblyn se poškrábal ve svém šedobílém vousu: jakožto majitel dolu na vodu projevoval krajní neochotu používat vzácný produkt své firmy k mytí. „Zatracení pitomí politici!“ zavrčel.

Zatímco se Denn snažil oblékat jako vážený obchodník, Caleb věnoval svému vzhledu minimum pozornosti. „Výšivky“ na jeho šatech byly utvářeny převážně záplatami a štupováním, jimiž vyspravoval trhliny v prošoupané látce. Denn by se v něčem takovém na veřejnosti nikdy neobjevil a Caleb se mu proto posmíval, že je „fintil“. Zjevně měli na věc zásadně odlišný názor.

„Zatracení pitomí politici, to jo. Poslyš, Calebe, nepřidala se tvoje neteř Tasia k osíkům? Možná bychom se s ní mohli nějak spojit…“

Caleb po něm střelil zlostným pohledem. „Ona není jedním z těch zelených mozků, které se naparují na přehlídkách. Tasia odešla na samém začátku téhle podělané války, aby bojovala s hydrogy. S tímhle nemá nic společného.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Protože je Tamblynová!“ sykl Caleb sotva slyšitelně. „Copak tohle samo nestačí?“

Denn už ho nechtěl provokovat, proto raději mlčel a soustředil se na pilotáž své lodi, která se právě proplétala vnějšími prstenci Osquivelu. Nijak ho nepřekvapilo, když spatřil, že na místě jsou už

tucty dalších tuláckých lodí. Mnoho Tuláků došlo ke stejnému závěru: tohle bylo nejbezpečnější shromaždiště.

Vytrvalost přivítal sám Del Kellum, halasný jako obvykle, a zároveň oznámil konání sněmu všech přítomných zástupců rodin. „Klanovým sněmům na Randezvous definitivně odzvonilo, teď nám sakra musí stačit Osquivel! Je třeba začít rozhodovat a plánovat.“

Poté, co Denn zakotvil svou loď mezi ostatními, vyhledal je uštvaně vyhlížející koordinátor, který je ubytoval v jednom z vnějších administrativních asteroidů. Oba muži se osprchovali v kometární vodě (kterou Caleb okamžitě označil za podřadnou ve srovnání s vodou z Plumasu, přestože si Denn žádného rozdílu nevšiml) a pak zamířili do centrálního komplexu, kde se konal sněm. Denn se šel přivítat s přáteli a obchodními partnery, zatímco Caleb vyhledal staré zákazníky plumaských dolů. Navzdory vítání a pozdravům panovala napjatá nálada.

Když Denn promluvil se zástupci klanů shromážděnými v největším sále, ke svému znepokojení zjistil, že zprávy o nové Mluvčí čekají všichni od *něj*. „Nevím o nic víc než vy ostatní. Nemám tušení, kde je má dcera.“

„Při evakuaci Randezvous nejspíš neměla čas poslat pohlednici,“ podotkl Caleb.

„Aspoň že vás napadlo přiletět sem,“ podotkla černovlasá Zhett Kellumová stojící po boku svého otce. „Naši poslové už vyrazili. Snad tak získáme lepší obrázek o tom, co se kde děje.“

„Pokud se nám Mluvčí brzy neozve, musíme začít plánovat bez ní. Teď, když jsme přestali obchodovat s Houserem, potřebujeme najít nové trhy, kde by naše rodiny prodávaly a kupovaly zboží.“ Kellum svou mohutnou paží objal dceru kolem ramen.

„Cesca se s námi spojí tak rychle, jak jen bude moci. Určitě už o sobě dala vědět, jen to chvíli trvá, než se zprávy rozšíří,“ řekl Denn. „Ale souhlasím, čekat nemůžeme. Některé věci je třeba rozhodnout hned. Takže co uděláme s Hanzou?“

Kellum založil ruce v bok. „Držíme tu pár vojáků z OSZ – proč toho sakra nevyužít při vyjednávání? Zachránili jsme je, když hydráci nakopali Houserovi zadek.“

„Vděčností ovšem zrovna nepřekypují,“ zasmála se Zhett. „Je to jako starat se o houf šlechtičen.“ Sklopila oči. „Co hůř, od chvíle, kdy jeden z nich zahynul při pokusu o útěk, je zbytek ještě naštvanější než dřív.“

„Není důvod, proč bychom je teď neměli považovat za válečné zajatce,“ prohlásil Caleb. „Oko za oko, zub za zub. Kdo ví, kolik Tuláků Houser sezobl na Randezvous. Nebo v překladišti Hurikán.“

„A pořád to pokračuje,“ přidal se další vůdce rodiny. „Nedávno přepadli skleníky klanu Chan v soustavě Hhrenni.“

Denn nevěřícně zalapal po dechu. „Velký Houser se definitivně zbláznil!“

„Jo, a ten bláznivý pták má velké lodě a spoustu zbraní,“ připomněl Caleb. „A my ne.“

„Něco bychom mít mohli,“ řekl tajuplně Kellum. „Kotto Okiah studuje systémy hydroského vraku, který jsme našli tady v prstencích. Brzy budeme vědět, proč jsou hydrácké lodě tak zatraceně tvrdým oříškem k rozlousknutí.“ Přestože sněm oficiálně ještě nezačal, posluchači se shromáždili kolem Kelluma. „Pak budeme mít něco proti osíkům – nebo aspoň proti hydrákům.“

„Přemýšlejme chvilku, než se rozhodneme vstoupit do války,“ varoval Denn. „Jsme v první řadě obchodníci, ne vojáci. Hledáme suroviny, kovy, vyrábíme palivo pro mezihvězdný pohon a dosud jsme prodávali většinu našeho zboží Houserovi. Co teď, když už s ním obchodovat nebudeme? Zůstaneme sedět v koutě a litovat se?“ Denn pozvedl pěst. „Nebo najdeme nové zákazníky? Galaxie je velká.“

„To se podívejme!“ zamručel Caleb dobromyslně. „Jako bych slyšel Mluvčí.“

„Jaký otec, taková dcera,“ odsekl Denn. „*Já sám* dobrovolně zjistím situaci v některých vzdálenějších koloniích, odříznutých od pravidelných dodávek. Vím, že kolonie jako třeba Yreka nemají

Housera zrovna v lásce. Pěkně potichu se s námi domluví, na čem budou potřebovat.“

Caleb se poškrábal v prošedivělých plavých vlasech, stále vlhkých a rozcuchaných ze sprchy. „Nemám nic proti černému trhu. Rád uzavřu pár výhodných obchodů s lidmi, kteří nám nic neudělali.“

V hnízdě Kellumova plnovousu barvy pepř a sůl se vylíhl úsměv. „Zatraceně, pokud bychom se pustili do něčeho takového, to už můžeme vyslat zástupce rovnou do ildiranského Impéria! Velký Houser pořád vykřikuje něco o tom, že bychom měli pomáhat ‚lidstvu‘, ale po těch útocích už na to nemám dvakrát chuť. Vy snad ano?“

Odpovědí mu bylo jednohlasné: „Ne!“

„Jsme Tuláci. Dokážeme to,“ zvolal Caleb. „Co ještě můžeme nabídnout?“

Denn pokrčil rameny. „Na palubě své lodi mám náklad dřeva ze světostromů.“

18 ☼ Tasia Tamblynová

Jakmile s konvojem dorazila na smluvené souřadnice, Tasia stále přemýšlela o tom, jak snadno její nový úkol může vyvolat napětí. Přesto svého rozhodnutí doprovodit skupinu Tuláků zajatých na asteroidech klanu Chan nelitovala.

„Jste si jistá, komandére Tamblynová?“ ptala se jí admirál Willisová, když se Tasia chystala k opuštění marsovské výcvikové základny. „Moc oblíbená asi nebudete. Zajatce pohled na Tuláka navlečeného do uniformy OSZ nejspíš nepotěší.“

„Ani já nejsem ze současné politiky OSZ nadšená, madam. Přesto mohu bránit zájmy svých krajanů lépe než někdo více… ovlivněný přehnanými historkami, které šíří média.“

Tenké rty staré ženy se roztáhly v úsměvu. „Vaše přidrzlá upřímnost je osvěžující, Tamblynová. Neodpověděla jste však na mou otázku.“

„I když mě někteří budou považovat za zrádce, jistota, že se s tuláckými zajatci zachází spravedlivě, mi za to stojí.“ Tasia pevně pohlédla na šedovlasou ženu. „Kromě toho cokoliv je lepší než se povalovat tady na Marsu. Jakmile bude na obzoru skutečné tažení proti hydrogům, ráda bych byla první v řadě případných kandidátů.“

„Na mém seznamu zaujímáte jedno z předních míst, komandére. Vaše schopnosti jsou všeobecně známé. V této chvíli vám však nemohu nabídnout lepší úkol, než je tento.“

Proto nyní Tasia vedla konvoj lodí určených k osobní přepravě, které měly převzít tulácké zajatce. Když se dozvěděla o nesmyslném útoku admirála Stroma na skupinu nechráněných skleníků, byla otřesená. Potom ji popadl vztek – vždyť k tomu použil její vlastní loď! K bolestnému pocitu nespravedlnosti se přidalo palčivé ponížení.

Na dohodnutých souřadnicích jí Stromo předal zajatce a zamířil za dalším úkolem, ke vzpurné hanzovní kolonii Yrece. Zatímco konvoj odvážel napjaté a podrážděné vězně k určené klikisské planetě, Tasia doufala, že bude moci zůstat na můstku vedoucí lodi po celou dobu, neboť neměla nejmenší chuť ukazovat se před zajatci. Co by jim asi tak řekla? Je mi moc líto, ale osíci se zřejmě pomátli?

Čekala je dlouhá cesta.

Zajatí Tuláci byli přesvědčení, že je Houser hodlá vysadit na nějakou strašlivou trestaneckou planetu, aby tam vykonávali otrocké práce. Jakmile konvoj dorazí na místo určení, Tuláci sami poznají, že jejich situace není zdaleka tak zlá. Alespoň v to Tasia doufala. Sama na opuštěné klikisské planetě jménem Llaro nikdy nebyla.

Mohla by zajatce vysadit na nejbližší planetě s portálem, poslat je na Llaro skrze meziprostorovou bránu a ušetřit tak značné množství ekti, jehož bylo na přepravu takového množství osob zapotřebí. Lodě však vezly také zásoby a vybavení pro novou osadu na Llaru, proto hanzovní zásobovači naplánovali operaci takovýmto způsobem. Odporovat byrokratické logice nemělo smysl, to už Tasia dobře věděla.

Během cesty se stáhla do ústraní, i když ji mnohokrát napadlo, zda by neměla raději jít mezi zajatce, promluvit s nimi a uklidnit je. Obávala se však, že by je tím jen zbytečně podráždila. Bez ohledu na argumenty by v ní členové klanu pořád viděli Tulačku oblečenou do stejné uniformy, jaké na sobě měli vojáci, kteří zničili jejich domov.

Nestýkala se blíže ani s vojáky OSZ, a to nejen kvůli své vyšší hodnosti. Členové posádky vykonávali své povinnosti, jedli s ní ve společné jídelně, ale jinak se k Tasii kvůli jejímu tuláckému původu chovali s chladnou formálností.

Alespoň měla svého přítele EA, přestože jeho vzpomínky na vzájemný vztah musela nejprve obnovit. Jednoho večera, když už se blížili k Llaru, stál malý robot uvnitř kajuty hned vedle můstku. Tasia ztěžka klesla na postel, naklonila se kupředu a položila lokty na kolena. „Tu historku, kterou ti teď budu vyprávět, si nepamatuješ, proto ti ji povyprávím se všemi podrobnostmi, na něž si vzpomenu. Pokusím se moc nepřehánět.“

„Ty bys mě neoklamala, Tasio! S radostí si tvé vyprávění poslechnu.“

Zasmála se. „Tvoje paměť shořela a můj lidský mozek není zrovna spolehlivý. Ale dobrá, takhle si alespoň celou tu příhodu pamatuji.“ Odmlčela se, aby si všechno znovu vybavila, a pak dlouze vydechla. Celé týdny trávila s EA několik hodin denně, vzpomínala, vyprávěla malému compovi o časech, které strávili spolu, a líčila mu jejich společná dobrodružství. Poskytnout mu zprostředkovanou minulost bylo pořád lepší než nic.

Navzdory ujišťování o naprosté upřímnosti Tasia své líčení přece jen cenzurovala. Podezřívala Obranné síly Země, že v kajutě umístily štěnici a odposlouchávají její soukromé rozhovory, kdyby se snad náhodou prořekla a prozradila nějaký důležitý detail o klanech a jejich sídlech. OSZ jí jednoduše nevěřily. Tasia jim nezadala jedinou příčinu k zpochybnění své loajality, na druhou stranu se však nijak netajila se svými názory na současné útoky proti klanům. Její nadřízení ji zbavili velení manty zjevně proto, aby se nedostala do „konfliktu zájmů“.

Ve skutečnosti byla vnitřně rozpolcená. Před osquivelskou ofenzívou tajně vyslala svého compa, aby před blížící se armádou varoval tulácké loděnice. EA svůj naléhavý vzkaz úspěšně doručil, ale něco se mu muselo přihodit při zpáteční cestě, protože když se vrátil, jeho paměť byla zcela vymazána. Tasiu už nejednou napadlo, zda někdo z armády nespustil bezpečnostní formátovací program, který měli nainstalovaný všichni tuláčtí compové…

Proto nyní, když pomáhala EA obnovit jeho minulost, Tasia vynechávala jména, souřadnice i veškeré detaily, které by mohly osíkům posloužit jako vodítko.

„Bylo mi devět," začala, „a byl to jeden z nejdůležitějších dní v mém životě. A ve tvém taky." Compovy zářící oči se upíraly na Tasiu, EA naslouchal, zdánlivě uchvácen. „Mí dva bratři mě vzali v loďce na chladné podzemní moře. Jessovi bylo myslím osmnáct a Rossovi dvacet tři. Náš otec si přál, aby mu pomohli vést rodinné vodní doly, ale Ross snil o vlastním ektiovém těžeru. Jelikož jsem byla o tolik mladší, netrávila jsem s nimi moc času – měli své povinnosti a já jsem byla ještě děcko.

Byla jsem přesvědčená, že mají v plánu něco výjimečného. Ross kormidloval loď od zmrzlého břehu do chladnějších vod, které byly dál od umělých sluncí v ledovém stropě. Všichni čtyři jsme pluli v bezpečném člunu – byl jsi totiž s námi, EA."

„Je mi ctí, že jste mě vzali s sebou."

Tasia si vzpomínala na EA, sedícího bez hnutí na jedné z laviček jako nějaký vznešený pán. Tasia, Ross a Jess byli oblečeni do teplých věcí, tváře měli zčervenalé chladem. Vybavila si ledovou vodu – ještě stále tekla, ale její teplota byla jen těsně nad bodem tuhnutí. Světlo odrážející se od vysokého klenutého stropu a zakřivených stěn rozlehlé vzduchové kapsy dodávalo moři ocelově šedou barvu.

„Ross zajel nad hlubinu, kde jsme hráli hru. Zažehli jsme svítící tyče, které jsme házeli přes palubu na různých místech lodi. Sledovali jsme pak, jak klesají hloub a hloub, až je něco spolklo."

„Spolklo?" zeptal se EA.

„Dokonce i pod zmrzlou slupkou žilo v tekuté vodě několik druhů zvířat, především velké primitivní hlístice – tlustí červi delší než moje noha. Světlo z tyčí je přitahovalo. Soutěžili jsme, čí tyč vydrží klesat nejdéle. Toho dne jsem vyhrála.“ Tasiiny oči zářily.

EA zpracovával informace, jako by se snažil na celou událost rozpomenout. „Byli ti červi nebezpeční?“ Tasia byla nadšená, že malý compo opět začíná přemýšlet a reagovat.

„Pokud si pamatuji, nikdy nikomu neublížili. Ale vzpomínám si, že ses na lodi necítil zrovna bezpečně. Už jednou jsi předtím spadl do ledové vody a dalo nám spoustu práce, než jsme tě zachránili.“

„Tento příběh jsi mi už vyprávěla.“

„Nu, a když hlístice spolykaly všechny naše svítící tyče a hra skončila, Ross se ke mně otočil a řekl: „Jess a já máme v poslední době důležité povinnosti. Ty jsi sice ještě malá, ale to neznamená, že si celé dny budeš jenom hrát.’

Pak ještě dodal: „Je čas, aby ses taky naučila nést odpovědnost, Tasio. Jednoho dne budeš možná vést celý náš klan. Nejdříve však musíš začít s něčím jednodušším. Proto ti chceme svěřit jednu věc. Jednu velmi důležitou věc. Pak uvidíme, jak si dokážeš poradit.’“ Tasia se naklonila blíž ke compovi. „Víš, co to bylo, EA?“

„Ještě jsi mi to neřekla.“

„Toho dne mi moji bratři dali tebe, EA. Nejprve jsi patřila Rossovi, pak tě zdědil Jess, ale nakonec došli k názoru, že se my dva navzájem potřebujeme víc.“ V očích ji pálily slzy a byla jen ráda, že compo není schopen rozpoznat náhlé citové pohnutí. „A měli pravdu. Stále se potřebujeme.“

„Řekneš mi, co se stalo s Jessem a Rossem?“ zeptal se EA. „Kde jsou teď?“

Tasia cítila, jak se jí sevřelo hrdlo, a ztěžka polkla. „To ti povím jindy, EA. Někdy jindy.“

Už celá léta ji trápily noční můry o Rossových posledních okamžicích. Přestavovala si, jak se jeho těžer vysoko v golgenských oblacích začal pod palbou hydroských zbraní rozpadat. Poté, co Ross a otec zemřeli tak rychle po sobě, zbýval už jenom Jess. Od chvíle,

kdy se dala k osíkům, však nebyla s Jessem v kontaktu s výjimkou krátké zprávy o smrti otce, kterou jí předal skrze EA.

Neměla tušení, kde je její bratr teď. Nevěděla, kde by ho měla hledat, i kdyby mohla.

Co si o ní asi mysleli ostatní Tuláci? Její vstup do řad OSZ jistě vzbudil mezi klany pozdvižení. Takovéto rozhodnutí bylo omluvitelné, dokud hydrogové ničili tulácké těžery, ale teď, když osíci začali útočit na sídla klanů, ji museli považovat za zrádce. Odepsali ji snad?

Nebo co hůře, už na ni úplně zapomněli?

Paluby o několik úrovní níž byly plné rozezlených tuláckých zajatců odvážených do vězení. Mohla si s nimi promluvit, kdykoliv se jí zachtělo… jakmile sebere dost odvahy.

19 ☼ Cesca Peroniová

Stála ve tmě na zmrzlém povrchu Jonahu 12 a uvnitř cítila větší chlad a prázdnotu než kdykoliv předtím. Od smrti bývalé Mluvčí uplynuly už dva dny a nebyl důvod dále otálet.

Doufala, že v této chvíli už bude zpátky některá z lodí, jež vyslala, ledová planetoida však byla opuštěná i na tuláckou základnu a čas rychle ubíhal. Žádní další vůdci klanu už nedorazí, aby vzdali mrtvé poslední hold. O skonu Jhy Okiahové nikdo nevěděl a Cesca už neměla žádnou další loď, aby mohla vyslat zprávu.

Jako Mluvčí toho, co zbylo z klanů, si bude muset poradit sama. Stará Jhy Okiahová se na tuto chvíli dlouho připravovala a snažila se na ni přichystat i svou chráněnku. Nikdo nemohl Cesce poradit lépe, přesto se nyní pohybovala v neznámých vodách. Dostojí svým povinnostem; Tuláci vždycky našli způsob, jak se s obtížnou situací vypořádat.

Tucty dělníků se navlékly do skafandrů a vyšly z obytných modulů ven za Cescou. Osazenstvo Jonahu 12 zanechalo prací na těžbě ledu a rafinace vodíku a s výjimkou osádek nejvzdálenějších vozidel se vrátili na základnu. Skupina se vzdalovala od obytného

komplexu s malým reaktorem, aby se mohla zúčastnit pohřbu staré Mluvčí.

Na ledové plošině, dostatečně daleko, aby neohrožoval obydlí, stál elektromagnetický katapult pravidelně vystřelující barely s vytěženým vodíkem nahoru k automatickým ektiovým reaktorům. Nyní však byl jeden z katapultů upraven tak, aby dokázal vypravit neobvyklý náklad na nekonečnou pouť hlubokým vesmírem.

Šedesát dělníků se v uctivém tichu shromáždilo a zůstalo stát pospolu v mrazivém příšeří. Teple žlutá záře vycházející ze základny tvořila příjemný kontrast k chladným šedobílým tónům terénu zahaleného do metanové mlhy plazící se těsně při zemi.

Cesca stála vedle zabaleného těla staré ženy a cítila nesmírnou tíhu i lehkost zároveň. Ujistila se, že vypnula vnitřní mikrofon v přilbě, a pak, jako by ji Jhy Okiahová mohla slyšet, tiše řekla: „Doufám, že si zachováš své dobré mínění o mně, i když jsou teď tulácké klany v mnohem horším stavu, než kdy byly. Náš lid si zaslouží, abych pro něj udělala vše, co je v mých silách. Použiji vše, co jsi mě naučila, a najdu řešení.“ Stiskla ruku chráněnou rukavicí skafandru do pevné pěsti. „Nějak to dokážu.“

Purcell Wan, který nyní velel základně, rychle překontroloval nastavení katapultu a ujistil se, že zabalené tělo je připraveno na svou poslední cestu mezi hvězdy. Elektromagnetický katapult představoval jednoduché zařízení, jež dokázalo vrhat kontejnery daleko z dosahu gravitace malé planetoidy. „Zvýšil jsem výkon a dosah, Mluvčí Peroniová. Snadno dosáhneme únikové rychlosti. Jhy Okiahová poletí daleko, daleko odtud do vesmíru, kam patří.“

Jelikož skrze zastíněný průzor helmy nemohl vidět její kývnutí, Cesca vyjádřila svůj souhlas slovně. Zhluboka se nadechla, aby sebrala síly, potom zapnula interkom a oslovila všechny shromážděné.

„Jsme Tuláci, my všichni,“ prohlásila rozhodně a snažila se vzpomenout na slova, která si předtím připravila. „Vždycky jsme byli nezávislí. Zkoumali jsme místa, kam se jiní neodvážili ani nahlédnout, bojovali jsme o živobytí navzdory osudu. Jhy Okiahová

nám ukázala cestu. Vedla nás s moudrostí, byla nám příkladem. Její početné potomstvo si vydobylo pozici mezi klany. Sloužili, pracovali, stáli v čele. Její nejmladší syn založil přímo tuto základnu."

„Rád bych, aby byl Kotto s námi," povzdychl si Purcell. „Ani neví, že jeho matka zemřela." Komunikačním systémem se rozlehlo souhlasné mručení.

Cesca pokračovala: „Ve své poslední chvíli bývalá Mluvčí řekla, že vidí svou Hvězdu. Její duch odlétl na poslední cestu. Nyní nechme odplout i její tělo. Jhy Okiahová se stane věčným tulákem mezi hvězdami, navždy unášená z jednoho místa na druhé."

Na zbytek připraveného proslovu si už nedokázala vzpomenout, proto ustoupila a pokynula rukou. Purcell vydal příkaz dvěma svým dělníkům, kteří obsluhovali katapult. Objevilo se několik záblesků vyvolaných změnou pole a pevně zabalené tělo se začalo pohybovat po dlouhých kolejnicích.

Tiché zamihotání způsobené akcelerací, a tělo Jhy Okiahové vzlétlo vzhůru s rychlostí dostatečně velkou na to, aby se vymanilo ze slabých pout gravitace Jonahu 12. Reflexní pokrývka, do níž bylo zabaleno, se stříbrně zatřpytila.

Cesca se zaklonila, aby obrátila průzor své přilby k černému nebi posetému hvězdami. Tak ráda by měla po svém boku Jesse! Kde jen byl? Vrátí se k ní někdy?

Zářící projektil se zmenšoval, až se proměnil v rychle se pohybující bod, jenž splynul s ostatními hvězdami ve vesmíru. Tento pohled připomněl Cesce všechny ostatní Tuláky, kteří během staletí zahynuli při své snaze rozptýlit se po Spirálním rameni a vydobýt si nezávislost na Zemi… Nezávislost, kterou jim nyní chtěli ukrást.

Napadlo ji, kde je asi teď její otec. Naposledy viděla Denna Peroniho na Theronu, kde pracoval na obnově světolesa. Věděl, co se stalo na Randezvous? Tuláky jistě napadne shromáždit se v přirozených centrech, jako byl Osquivel, Braddox, Constatine III a Forreyův Střeček. Teď více než kdy jindy budou potřebovat síť zpráv á nezávisle šířených zvěstí, které vždy udržovaly klany ve spojení.

Uvědomila si však, že nesmí očekávat rychlé výsledky. Jak jí Jhy Okiahová připomínala, obnovení jednotné správy, nyní roztříštěné, si vyžádá svůj čas.

Tuláčtí dělníci shromáždění kolem ní stáli mlčky a vše sledovali. Dolehla na ně tíha ztráty. Čekali, až Cesca udělá první krok, ale Mluvčí netušila, co od ní vlastně chtějí.

Než jim mohla říct, aby se vrátili ke své práci, spatřila, jak se k elektromagnetickému praku nerovným terénem rychle blíží jedno z polokulovitých rypadel. Mohutné mechanismy se obvykle jen zvolna vlekly a chrlily páru a zplodiny rafinačního procesu. Těžební systémy tohoto stroje však byly vypnuté, takže se mohl pohybovat rychleji. Možná si řidič opožděně uvědomil, že se koná pohřeb.

„Co se děje?“ zeptal se Purcell. Společně s Cescou popošel rypadlu vstříc. „Identifikujte se! Stalo se něco?“

„Tady Danvier Stubbs, těžař. Jedu sem celý den z opačné strany planetoidy!“ ozvalo se z komunikačního zařízení. „Jack a já jsme našli něco moc zajímavého. Potřebujeme další vybavení. Nejlepší by bylo vyslat tam oficiální expedici. Myslím, že tam rád pošleš i dva týmy, Purcelle. To jsi ještě neviděl!“

Cesca ho silným a pevným hlasem přerušila. Stále byla rozrušená pohřbem a takováto neurčitá prohlášení ji dráždila. Myslela, že nejspíš narazili na kapsu bohatou na minerály nebo na žílu čistého uhlovodíku. „Tady Mluvčí Peroniová. Prosím, buď konkrétní! Co přesně jste našli?“

Rypadlo se zaskřípěním zastavilo nedaleko hloučku stojícího u praku a z pojezdového soustrojí vytryskl tenký proužek páry. „To můžu snadno vysvětlit,“ řekl muž. Pracně prošel skrze dvojitý průlez a pak zvedl ruce v gestu vyjadřujícím vzrušení i nadšení. „Našli jsme *klikisské roboty* pohřbené v ledu. Je jich spousta.“

20 ☼ Anton Colicos

Jako vědec zasvětil Anton většinu svého života zkoumání lidských i ildiranských legend, přesto však dobře věděl, že mýty a příběhy

nejsou totožné s realitou a lidé se v časech krize nestávají automaticky hrdiny.

Když však viděl nešťastnou skupinku marathských trosečníků vlekoucích se ztemnělou krajinou pusté planety, pochopil, že těch několik zbývajících Ildiranů udrží naživu jen díky své rozhodnosti.

Členové základní osádky byli donuceni opustit Marathu Primu poté, co sabotáž zničila mocné generátory zajišťující chod města chráněného kopulí. Pak další sabotáž zničila dva ze tří raketoplánů, v nichž se osádka pokoušela dostat do bezpečí. Teď jich zbývalo jen osm.

Malý hlouček putoval po chladné noční straně planety. Marathský místodržící, jeho úředník a světlonoš se vlekli pospolu v zachmuřeném mlčení. Dějepravec Vao'sh šel s kopáčem Vik'kem a dvěma Ildirany ze zemědělského kruhu. Anton vedl skupinku společně s inženýrem Nur'ofem.

„Tudy," řekl Anton optimisticky skrze ochrannou membránu. Ukázal ke vzdálenému obzoru. „Přímo tímhle směrem, až do ranní záře."

„Nemůžeme přejít celý kontinent za pouhých několik dnů," protestoval úředník Bhalt'v.

„Než naše loď vybuchla, urazili jsme značnou část vzdálenosti. Nemusíme být zase tak daleko. A máme dostatečné zásoby."

„Dějepravec Anton má pravdu. Ochranné membrány budou sloužit ještě několik dnů, aniž bychom museli sáhnout k drastickým úsporným opatřením," připustil Nur'of. „Můžeme to dokázat."

Anton nasadil svižné tempo a ostatní ho klopýtavě následovali. Pořád si nemohl zvyknout na tu představu – *on* jako *vůdce.* Připadalo mu to směšné.

Ildirané se zdáli být na pokraji paniky. Nejraději by se bezhlavě vrhli kupředu a běželi, dokud by nedorazili ke světlu, nebo nepadli vysílením. Anton se snažil ze všech sil, aby udržel jejich pozornost a zvládl jejich emoce.

Z výšky se zdály pusté pláně Marathy hladké, ve skutečnosti však byly poseté kameny a hroudami ledu, které činily pochod obtížným.

Mohl by si zvrtnout kotník, což by představovalo vážný problém. Anton dal proto přednost opatrné chůzi, přestože by také nejraději spěchal do konejšivé denní záře.

Starý historik Vao'sh zvolal silným hlasem: „Bude-li to pro vás příliš strašlivé, zastavte se a pohleďte k nebi. Ano, noc je temná a vesmír hluboký, ale každá z těchto jasných hvězd je žhnoucím sluncem. Zužte svůj pohled, soustřeďte se na jednu jiskru a představte si veškerý jas vlévající se do vesmíru. Uzměte si z něj jedinou kapku; ta postačí, aby vás udržela při síle."

„Jako vlákno z Věčného jasu," dodal světlonoš Ilure'l. „Pokud se k němu upneme, budeme zachráněni."

Trosečníci kráčeli kupředu, povzbuzení na duchu, ale za chvíli je opět přemohl strach a chmury. Aby je rozptýlil, začal Vao'sh vyprávět příběhy ze *Ságy sedmi sluncí.* Když se však skupina zastavila k odpočinku, místodržící Avi'h začal roztřeseným hlasem hovořit o strašlivých Shana Rei, bytostech temnot. Právě Shana Rei přisuzovala většina vyděšené skupinky vinu za sabotáž generátorů a zničení záchranných raketoplánů.

Dějepravec Vao'sh vylovil ze své paměti vyprávění o tisícileté válce proti strašlivým tvorům žijícím v temnotách, kteří vysávali světlo i duši. Ildiranští hrdinové nakonec nad bytostmi obývajícími hlubiny temných mlhovin zvítězili. Vao'sh chtěl přítomným dodat odvahy, vystrašená skupinka se však soustředila na svůj strach ze Shana Rei.

„Možná to v této chvíli není to nejvhodnější téma, Vao'shi," pošeptal mu Anton. „Není třeba vytvářet fiktivní nepřátele."

Anton dobře věděl, že generátory v Prime někdo vyřadil z provozu úmyslně. Někdo zničil generátory i energetické rezervoáry, čímž uvrhl celé město do tmy. Jakkoliv Ildirané takovouto myšlenku odmítali, Anton podezříval klikisské roboty. Neměl proti nim jediný důkaz, černé stroje vždy ochotně spolupracovaly… Ale na planetě jednoduše nikdo jiný nebyl, ledaže by chtěl věřit v příšery číhající pod postelí!

Nemohl se zbavit dojmu, že kráčejí přímo do nepřátelského tábora. Ale kde jinde mohli hledat útočiště poté, co ztroskotali v ztemnělé pustině?

Kráčeli mlčky. Mrtvé ticho kolem nich bylo přerušeno podivnými zvuky, které by vystrašené dítě mohlo považovat za dunivé kroky či údery.

Náhlé a prudké ochlazení následující po dnech žhavého denního světla způsobovalo, že se horkost z nitra planety začala drát na povrch, zatímco okolní krajina v průběhu dlouhé noci dále vychládala. Nacházeli se nedaleko horkých pramenů, které se úzkými kaňony zařízly hluboko do země. Značný teplotní gradient umožňoval páře stoupat vzhůru, kde vzápětí zmrzla v třeskutě ledovém vzduchu a usazovala se jako třpytivá námraza.

V termálně aktivním území gejzíry tryskaly přímo z půdy. V záři své příruční svítilny si Anton prohlížel kola barevných lišejníků rostoucích v trhlinách na povrchu kamenů vystupujících z terénu.

Před nimi, působící nepatřičně mezi holým kamením, se zvedaly přízračné stonky houževnatého porostu s pevnými květy podobnými ozubeným tlamám. Antonovi připomínaly stvolnaté vilejše nebo přílipky, které vídával na molech nedaleko univerzitního města v Santa Barbaře.

Když dvojice zemědělců uviděla rostliny, rozzářila se. „Něco tu žije, roste," usmála Syl'k. „Ale nejsou to běžné ch'kanh."

Skupina upínající se k sebemenšímu náznaku něčeho pozitivního vykročila kupředu. Kdysi, v lepších časech, zavedl Vao'sh Antona hluboko do říční soutěsky nedaleko města. Tam, ve vlhkém horku prosyceném párou, rostly kolonie jakýchsi rostlin připomínajících mořské sasanky, chňapající tvrdými okvětními plátky po drobných létajících tvorech. Tyto rostliny nazval dějepravec ch'kanh.

Bujný porost, na nějž právě narazili, je poněkud připomínal, byl ale mnohem větší a ježil se množstvím výhonků a teleskopických výrůstků zakončených tvrdými poupaty. Vypadal tak nějak… hladověji.

Sotva dvojice zemědělců do podivného hájku vstoupila, sasanky chráněné tvrdým krunýřem se začaly vlnit. Rozložitý Mhas'k si na rostliny svítil a obdivoval jejich strukturu, zatímco jeho družka Syl'k zamířila k výhonkům a vztáhla ruku k jednomu z tvrdých poupat.

Houževnaté rostliny upadly během dlouhé chladné noci do hibernace, jasné světlo či snad teplo vyzařující z těl obou zemědělců je však probudilo.

„Já bych byl opatrný!" varoval je Anton.

Syl'k se dotkla velkého květu ch'kanh. K jejímu úžasu se rozevřel jako lastura, tvrdé okvětní plátky se rozvinuly. Jejich okraje byly znepokojivě zubaté. „Ještě nikdy jsem takový květ neviděla."

Sasanka ji chňapla za zápěstí a jediným hladkým pohybem jí ukousla ruku.

Syl'k vykřikla. Mhas'k se vrhl kupředu, aby své družce pomohl, ale v tu chvíli se už celá rostlina proměnila ve zmítající se klubko chapadel. Květy chňapaly kolem. Tři největší chytily Mhas'ka za rameno, levou paži a pravé koleno. Kousaly a hryzaly, až se děsivé stvoly zbarvily krví.

Zemědělec zaječel a snažil se dostat pryč. Syl'k se zhroutila k zemi a z pahýlu zápěstí jí stříkala krev. Všechny rostliny, velké i malé, se sklonily k ní jako smečka hladových chřtánů. Jejich pilovité okvětní plátky prořízly ochrannou membránu. Zhltly Syl'k během okamžiku za děsivých zvuků trhaného masa a hlasitého praskání kostí.

Mhas'k se snažil osvobodit a zmítal sebou tak prudce, až několik ch'kanh vytrhl ze země, jejich ohebné výhonky, třebaže přetržené, se mu však přesto ovinuly kolem těla. Ostré stvoly se proměnily v žihadla, která se mu zabodla do hrudníku a zapustila kořeny hluboko uvnitř.

Vše se seběhlo během několika vteřin. Když se další ze skupiny vrhli kupředu, několik pátrajících čelistí se obrátilo jejich směrem. Anton chytil rozložitého kopáče za rameno a zabránil mu vrhnout se do boje. V této chvíli už výkřiky a chroptění obou obětí ustaly, slyšeli jenom údery a trhavé zvuky, jak se masožravé rostliny krmily.

Anton se otočil a spatřil, že ostatní vzali nohy na ramena. Nerad opouštěl dva ze svých druhů, ale Mhas'kovi a Syl'k už stejně nebylo pomoci.

Otřesený a vyděšený hlouček prchal pryč od termálních pramenů a opět se ponořil do temnoty marathské noci.

Teď už jich bylo jen šest.

21 ☼ Rlinda Kettová

Po dvoutýdenní cestě dorazili uprchlíci z chladné mrtvé Crenny k nejbližší osídlené soustavě, k planetě Relleker. Rlindu těšilo, že navzdory prožitým útrapám byli v dobré náladě.

Nejprve hydrogové zničili jejich slunce – bylo uhašeno během bitvy s faery. Pak jejich planeta zcela zmrzla: moře, pevniny, dokonce i atmosféra. A nakonec je během evakuace z umírající soustavy ohrožovala skupina hydroských lodí.

Stovky kolonistů přesto *přežily* a nyní se konečně blížily k bezpečnému útočišti, šťastní a naplnění úlevou. Rlinda byla ráda, že jim mohla pomoci.

„Guvernérka Pekarová je sotva přivítá s otevřenou náručí," řekl Davlin Lotze sedící vedle Rlindy v kokpitu *Věčné zvídavosti.*

„Ech, ta baba! Té se nelíbí nic, jak ji tak znám, ale když se jí bez ptaní objevíme ve dveřích, nebude mít moc na vybranou." Rlinda se jízlivě ušklíbla, neboť si představila pobouřený výraz na guvernérčině strohé tváři. „Kdo ví? Třeba se nakonec bude cítit provinile, že se tě nejprve pokoušela zbavit."

Druhá loď, *Slepá víra*, letěla vedle nich, tak plná crennských utečenců, že museli stát na chodbách a ve skladištích, nebo spát na podlaze natěsnaní na sebe jako novorozená koťata. Poté, co viděli, jak se jejich planeta během krátké doby proměnila v kostku ledu, jim však trocha tepla a vzájemné blízkosti nevadila.

Rlinda chvíli upravovala funkce lodních systémů. „*Zvídavost* letí jako opilý čmelák s cihlou na zádech. Ještě nikdy nebyla tak nacpaná – nemluvě o tom, že v poslední době o pořádný náklad nezavadím."

„Od této chvíle budete mít spoustu zákazníků, kapitánko Kettová. To, co jsme dokázali, se stane součástí legend," řekl Davlin. „A jelikož chci, aby veškerá sláva připadla vám, podržím své jméno v tajnosti."

„Kdo říká, že stojím o potlesk a slávu? Ty jsi hrdina, Davline."

„Jsem odborník na skryté detaily. Publicita se nehodí k mému stylu."

Rlinda se nepřestávala usmívat. Vděčnost, kterou ho zahrnovali, Davlina očividně přiváděla do rozpaků, domnívala se však, že ho v skrytu duše těší. Viděla ho procházet se mezi kolonisty a věděla, jak mu na nich záleží. Jeho chladná lhostejnost byla pouhou maskou.

Davlin odletěl z Crenny na malé lodi s trochou paliva a jen taktak se na Relleker dostal. Tam se pak neúspěšně snažil přesvědčit guvernérku Pekarovou, aby mu se záchrannou operací pomohla. Navzdory jeho prosbám přispěchali Crenně na pomoc jen Rlinda a Branson „BeBob" Roberts.

Dvě plně naložené lodi blížící se právě k rellekerskému přístavu čekalo mrazivé uvítání. Dispečer letového provozu hysterickým tónem žádal, aby obě lodě podaly žádosti o přistání a získaly oficiální souhlas vlády, než dopraví na planetu takové množství „imigrantů neznámého původu". Rlinda ho však ignorovala a ukončila relaci veselým: „Díky za pomoc. Uvidíme se za pár minut."

Guvernérka Pekarová obklopená suitou úředníků a asistentů spěchala na místo, kde *Zvídavost* s *Vírou* přistály. Rlinda vyšla ven a zvedla ruce v pozdravném gestu, jako kdyby jim Relleker uspořádal uvítací oslavu s mažoretkami a dechovkou. Otevřela nákladní prostor a ven se vyhrnula vlna crennských uprchlíků. Usmívající se muži a ženy si dopřávali čerstvý vzduch plnými doušky a dívali se vzhůru na slunce, jako by se chtěli ujistit, že crennská noční můra je definitivně za nimi. Teď, když konečně měli dostatek prostoru, se přátelé objímali, poplácávali po zádech a tančili na hladkém povrchu přistávací plochy.

Rlinda ten dav pozorovala a s úžasem si uvědomila, jak velký počet lidí se vešel do její lodi. Na palubu přicházeli po malých

skupinkách, ale nyní byli všichni pohromadě v jediném houfu. Působilo to až hrozivě.

Přisupěla k ní guvernérka Pekarová. „Nemůžete tu nechat všechny ty lidi, kapitánko Kettová! Nemáme infrastrukturu ani zásoby, abychom dokázali zvládnout takový příval strávníků. Naše kolonie už tak balancuje na hranici přežití…“

„Uděláte, co bude ve vašich silách, guvernérko.“ Davlin se vynořil na Rlindinými zády a probodl guvernérku tvrdým pohledem. „Humanitární pomoc je vaší povinností, jak stojí v Hanzovní dohodě, kterou vaše kolonie podepsala.“

Jane Pekarové bylo kolem padesáti. Dělala všechno pro to, aby vypadala mladší a plná energie, efekt však byl zcela opačný. Krátké, do žlutá odbarvené vlasy a snědá opálená pleť působily až příliš zdravě, příliš uměle, aby mohly být pravé. Oči měla zářivě modré – snad barevné kontaktní čočky? – rty zkřivené v rozzlobeném výrazu, který působil jako vytesaný dláty do kamene. Zděšeně hleděla na davy valící se z obou lodí.

BeBob přiběhl od *Slepé víry,* objal Rlindu kolem širokých ramen a stiskl ji. Její oblíbený exmanžel byl ještě vychrtlejší než jindy, ale jeho blízkost byla pořád velmi příjemná. Klesla mu do náruče a málem ho srazila k zemi.

„Uf, ani jsem nevěřil, že se ještě někdy nadechnu čerstvého vzduchu,“ prohlásil. „Na palubě to už pěkně smrdělo. Což se ostatně dalo čekat při tolika zpocených a vystresovaných lidech.“ BeBob se podíval na guvernérku a její doprovod. „Ehm, už jste se ptali, jestli by mohli zařídit sprchy? Samotnému by mi to prospělo.“

„To jistě.“ Rlinda se obrátila k Pekarové a zvýšeným hlasem řekla: „Vzhledem k současné situaci Rellekeru není nutné uspořádat pro nás nákladnou hostinu, ale dobré teplé jídlo by nám přišlo vhod.“

Pekarová, ohromená a zděšená, pozorovala uprchlíky. Bylo jich stále víc. Ze *Slepé víry* se právě vynořila čtveřice rozjásaných mužů a žen.

„Jsme schopni poskytnout základní vybavení a péči,“ oznámila úsečně guvernérka. „Dávám vám hodinu, abyste se trochu protáhli a

odpočali si.“ Nato ostřejším tónem dodala: „Potom vás očekávám ve své pracovně. Promluvíme si o tom, kdy všechny ty lidi odvezete jinam, na nějakou planetu, která je bude schopná přijmout.“

Rlinda měla od počátku na neochotnou rellekerskou guvernérku pifku, a věci se komplikovaly čím dál víc.

Byl to už téměř měsíc, co se společně s BeBobem na bývalé lázeňské planetě zastavili cestou ke svému cíli, nově osidlované klikisské planetě, kam měli dopravit těžkou techniku a těžní stroje. Poté, co vyslechli Davlinovu prosbu o pomoc, vyložili Rlinda s BeBobem svůj drahý náklad na Rellekeru, aby udělali místo pro uprchlíky.

Ještě než odlétli zachránit crennské kolonisty, vystavila jim rozezlená guvernérka horentní účet za úschovu „nepříslušejícího nákladu“, který Rlinda odmítla zaplatit. Guvernérka Pekarová tedy techniku zabavila, přestože v podmínkách Rellekeru nebyla k ničemu. Rlinda jí na oplátku oznámila, že dokud nevrátí zařízení určené pro kolonizační iniciativu, nedopraví na Relleker žádný jiný náklad. Otravná a zcela zbytečná tahanice.

Nyní seděli v předpokoji guvernérčiny pracovny. Přišli na čas, ale guvernérka se zřejmě rozhodla hrát nějakou psychologickou hru a nechala je čekat. Ani Davlin tam nebyl. Odešel se slibem, že na jednání dorazí, ale zpozdil se… stejně jako guvernérka.

„Jeden by čekal víc pochopení,“ řekla Rlinda. „Crenna byla nejbližší osídlená planeta. Hydrogové mohli udeřit tady stejně dobře jako tam. Pokud se dali do pohybu, kdo ví, kam zamíří příště?“

BoBob se netrpělivě zavrtěl. „Tolik kolonií je závislých na našich pravidelných dodávkách! Záchranná výprava na Crennu už tak rozhodila náš harmonogram. To zabavené zařízení nutně potřebuju.“

„Však ono jí to dojde. Guvernérka Pekarová nás ho ještě ráda nechá naložit a odvézt,“ uklidňovala ho Rlinda. „Nejpozději zítra ho budeš mít na palubě.“

Jako by to dokonale načasoval, vstoupil Davlin do dveří právě ve chvíli, kdy je guvernérka Pekarová pozvala do své pracovny. Z

nějakého neznámého důvodu se převlékla do jiných šatů. Vedle ní seděli dva asistenti a pořizovali kopie záznamů.

„Hanzovní dohoda říká jasně, že je naší lidskou povinností poskytnout pomoc," připustila Pekarová. „Dovolte mi však, abych byla zcela upřímná: tihle utečenci tu nemohou zůstat. Nemáme dost potravin ani dalších prostředků, abychom dokázali zvládnout takové navýšení populace. Budete je muset odvézt někam jinam."

„To rádi uděláme," řekla Rlinda s milým úsměvem. „A jsem si jistá, že jakmile vás Crenňané poznají, sami vám ochotně dají sbohem. Otázka však zní, jak je odsud všechny dostaneme?"

Guvernérka se zamračila. „Vaše lodě je sem přivezly. Proč byste je nemohli zase naložit a odletět?"

„Ale to je nesmysl!" vyhrkl BeBob. „Cestou sem jsme připustili přetížení, jenže šlo o nouzovou situaci. Nerad bych znovu pokoušel štěstí. Kromě toho musím na nové kolonie doručit životně důležitý náklad a nemůžu vézt náklad, když budu mít pasažéry. Jestli se rychle nevrátíme zpět ke svému harmonogramu, může to obyvatele planet, které jsou na tom mnohem hůř než vy tady, madam, stát život." Ukázal bradou kolem sebe v gestu, jež naznačovalo, že pohodlí Rellekeru musí být zřejmé každému, kdo si dá tu práci, aby se rozhlédl. „Omlouvám se, pokud jsem až příliš upřímný."

Lázeňská planeta dříve žila z bohatých turistů a většinu zboží, často luxusního, dovážela. Nijak neusilovala o soběstačnost až do chvíle, kdy hydrogové uvalili embargo na těžbu ekti. Její rozmazlení obyvatelé se nenaučili využívat svůj důvtip, ani dostupné přírodní zdroje.

„Navrhuji, abychom je odvezli na Zemi," řekl Davlin tiše. „Mohu promluvit přímo s prezidentem Hanzy a něco už vymyslíme. O neochotě Rellekeru ho samozřejmě nezapomenu informovat."

Rlinda opřela svá masitá předloktí o okraj guvernérčina stolu. „*Zvídavost* může bezpečně odvézt tak třetinu kolonistů, ovšem za tu cenu, že poletí pomalu. *Víra* je na tom o něco hůř. Tím se zdrží."

„To nebude třeba," přerušil ji Davlin. „Relleker má loď naprosto dostačujících parametrů." Chladně hleděl na Pekarovou svýma

hnědýma očima, v nichž Rlinda zahlédla hněv. „Právě jsem zahackoval váš počítačový systém, guvernérko. Podle všeho jste mi před několika týdny lhala, když jste tvrdila, že mi Relleker nemůže pomoci. Ve skutečnosti máte zcela funkční loď vybavenou dostatkem paliva, aby nás donesla až na Zemi. Na Crennu a zpět by to jistě zvládla taky.“ Zapraskání, s nímž si uvolnil klouby na rukou, zaznělo v napjatém tichu guvernérčiny pracovny jako výstřely z pušky. „Neposkytla jste mi tuto loď, i když jste věděla, že v sázce je přežití celé kolonie.“

Pekarová se nespokojeně zavrtěla v křesle. Jak si Rlinda všimla, ani její umělé opálení nestačilo na to, aby zakrylo zahanbený ruměnec. „Pane Lotze, nepovolené vniknutí do počítačového systému u nás velmi přísně stíháme.“

BeBob se vymrštil z židle. „Sakra! Vy jste měli celou tu dobu loď? Velkou loď?“

„Tato kolonie ji nutně potřebovala.“

„A teď ji nutně potřebujeme my.“ Davlinův tón nepřipouštěl námitky. „Zabavuji ji jménem prezidenta Wenceslase. Pro všechny kolonisty stačit nebude, ale pojme ty, kteří se nevejdou do lodi kapitánky Kettové. Tak bude kapitán Roberts moci uskutečnit plánované dodávky a pomoci dalším koloniím. Pevně věřím, že jste veškeré zařízení z jeho lodi určené pro kolonizační iniciativu uschovali do vhodných skladovacích prostor. Naložíte mu je na palubu tak rychle, jak to jen bude možné.“

„Něco takového nemohu schválit.“

„O to vás ani nežádám. Můžete vznést stížnost k Zemské hanzovní lize, ale tu loď si vezmu.“

Pekarová si rozzuřeně prohlížela trojici před sebou a její pohled se přesouval z jedné osoby na druhou jako zaměřovací zařízení raketového systému. Z Davlina měla respekt, Rlinda si nebyla jistá, jestli ví nebo alespoň tuší, jaké má styky. „Pokud se tímto způsobem zbavím všech těch lidí, pak na tom z dlouhodobého hlediska vyděláme. Očekávám však, že nám naši loď vrátíte, pane Lotze.“

„Až ji nebudeme potřebovat.“ Spokojeně vyhlížející Davlin vstal. „Okamžitě tuto loď připravím k odletu a zjistím, zda se na její palubu vejdou dvě třetiny pasažérů. Bude mi potěšením opustit planetu co nejrychleji.“

Rlinda položila BeBobovi ruku na rameno. „Já se den zdržím, abych kapitánu Robertsovi pomohla naložit *Slepou víru* – a pak odletím se *Zvídavostí*. Vydáme se znovu na cestu.“

22 ☼ Orli Covitzová

I po několika dnech strávených ve společnosti Huda Steinmana stále cítila pach kouře a smrti, který jí ulpíval v chřípí. Orli s ním chtěla odejít do corribuské divočiny a zanechat spáleniště města za zády.

Steinman se však nehodlal vrátit, dokud neprohledají trosky a nevyberou z nich všechno užitečné. Byl silnější než Orli, takže dokázal pohnout trámy a kovovými pláty, na něž dívka sama nestačila.

„Nevím, holka, vážně nevím co se děje v Hanze a proč by OSZ nebo klikisšťí roboti měli mít zájem na zničení téhle kolonie. Není ale jisté, kdy a jestli nás někdo přijde hledat. Můžeme být dva poslední živáčci v celém Spirálním rameni!“

„Pokud se mě tímhle snažíte rozveselit, pak to nezabírá.“

Shodil batoh a začal do něj strkat nástroje, pár zdravotnických balíčků a pár použitelných kusů oblečení z nějaké zachovalé skříně. Přestože Orli sama už dříve spáleniště prohledala, vyrobila si ranec a pár dalších předmětů ještě sebrala. Strávili tímto způsobem dva dny a byli velmi důkladní.

Pokaždé, když Orli zavřela oči a chystala se usnout, viděla záblesky strašlivého útoku, výbuchy uprostřed městečka, řítící se komunikační věž, kde pracoval její otec…

Konečně ji Steinman odvedl pryč od zčernalého spáleniště, hluboko do plání pokrytých kobercem travin s tuhými stvoly, v nichž

šramotila celá hejna chlupatých cvrčků stavících si své tunely a hnízda.

Pár dní poté, kdy prošli přepravním portálem na Corribus, Orli jednoho ze cvrčků chytila, když se toulala prérií. Zvířátko s měkkým chlupatým kožíškem a tenkýma nohama nebylo nijak zvlášť inteligentní, hlazení a mazlení se mu však zřejmě líbilo, proto otec svolil, že si je může nechat. Sotva Orlina mazlíčka viděly ostatní dívky z kolonie, okamžitě jej chtěly mít také.

A teď byli všichni mrtví – její otec, cvrčci v klecích i ty dívky.

Steinman se prodíral trávou kupředu a dlouhou tyčí zkoumal terén před sebou. Vtom překvapeně vykřikl a trhl tyčí zpět, neboť narazil na velkou příšeru, která se tiskla k zemi a lezla rovnou k nim. Steinman se rozmáchl holí a dravce připomínajícího kraba udeřil. Tvor vydal zapištění a rychle zmizel v trávě, přičemž mu vyděšení cvrčkové uskakovali z cesty.

„Zatracení slíďáci! Když si nedáš pozor, kousnou tě do nohy raz dva."

Orli zahlédla číhajícího tvora jen letmo. Přesto si stačila všimnout dlouhých článkovitých nohou podobných zohýbaným stanovým tyčkám, a kulovitého těla neseného nízko nad zemí. Napočítala pět třpytivých očí a pod nimi kusadla zapadající do sebe jako ozubená kola, připravená chytit a trhat čerstvé maso. Vypadalo to jako hororová verze pavoučka Štěstíčka.

Steinman opět vykročil kupředu napříč prérií. „Stačí pořádný kopanec, aby pochopili, že jim člověk nestojí za to."

„Ale co když se objeví, až budeme spát?" Otevřené pláně neskýtaly žádný úkryt, nenapadalo ji, kam jinam by se mohli uložit, než na zem.

Jeho odpověď ji příliš neuklidnila. „Něco takového bychom jim raději neměli dovolit, holčičko. Jednou jim ti chlupatí cvrčci přestanou chutnat."

Chvílemi Orli v nekonečném moři travin zaslechla šelestění dlouhých nohou a pak děsivé zapištění, to když slíďáci chytili

nějakého chlupatého cvrčka a začali ho požírat na místě, zatímco ostatní drobní tvorečkové prchali pryč, ukrytí mezi stébly.

„Můj tábor už není daleko.“ Ukázal neurčitě kamsi k obzoru. Orli nechápala, jak dokáže na ploché prérii poseté plaňkovkami trčícími vzhůru jako stožárové tyče určit směr pochodu. Došla však k názoru, že na tom nezáleží.

„Proč jste se musel usadit tak daleko od ostatních?“

Podíval se na ni, jako by odpověď byla zcela samozřejmá. „Mám rád kolem sebe prostor.“

„Teď ho budete mít víc než dost.“ Nedokázala potlačit trpký tón. Třeba právě po tomhle Hud Steinman toužil – mít celou planetu jenom pro sebe. Jenže teď mu zůstala na krku ona.

Jak se prodírali houštinami propletených travin plných cvrččích hnízd, vyplašili dva vypasené cvrčky, kteří dlouhými skoky prchali pryč. Najednou se pouhý metr či dva od Orli cosi prudce zavlnilo, spatřila změť dlouhých končetin. Slíďák se pustil za cvrčky a jednoho z nich chytil. Vzápětí si svou zoufale pištící kořist nacpal do zubaté tlamy.

Orli se k slíďákovi bez rozmýšlení rozběhla. S výkřikem: „Nech ho být!“ dupla na jeho měkké kulovité tělo a dravec se rychle stáhl. Klubko dlouhých nohou se chvíli potácelo a syčelo, pak rychle zmizelo mezi stébly a zmrzačeného cvrčka nechalo ležet na zemi.

„Doufám, že jsem ti rozšlápla hlavu!“ zaječela za ním.

„Tak se mi zdá, že máš víc kuráže, než by jeden čekal u malé holky,“ poznamenal Steinman, viditelně pobavený.

Chlupatý cvrček už byl mrtvý, přestože se tělíčko stále chvělo, kusadla dravce ho roztrhala. „Je pozdě,“ řekla. Pak vlna adrenalinu opadla a Orli začalo docházet, co udělala. Pohled na nelítostně rozervané tělíčko jasně dokládal, co jí hrozilo. Udělalo se jí zle.

Steinman mrtvolku zvedl, prohlédl ji a připevnil si ji k opasku, kde se pohupovala s každým jeho pohybem. Vypadal jako lovec z Divokého západu.

Orli zamrkala, potlačila svou slabost, vstala a pohlédla na své zakrvácené dlaně. „Co s ním chcete dělat?“

Zvedl obočí. „Nic jiného tady k jídlu není, holčičko. Jeden musí mít pořádný hlad, než se odhodlá k prvnímu soustu, jenže bohužel nemáme na výběr. Ale třeba je to jen otázka správné úpravy.“

Za narudlého soumraku už Orli seděla v jeho táboře a objímala přitom svá kolena pokrytá strupy. Sledovala Steinmana, jak chodí kolem, povídá si sám pro sebe a připravuje hranici na noc.

„Když jsem objevil Corribus, hned jsem věděl, že tady vyroste velká kolonie. Chtěl jsem trochu klidu pro sebe. Všichni ti lidé, kteří sem přišli hledat nový život, mi přece vůbec nevadili. Nechtěl jsem, aby zemřeli.“ Tímto způsobem už pokračoval víc než hodinu.

„Na člověka, který chtěl být sám, toho namluvíte víc než dost,“ zamumlala Orli. Sledovala, jak se plameny rozhořívají a polykají suchou trávu, troud a měkké dřevo plaňkovek, které Steinman nasekal a navršil vedle.

„Na trošce konverzace přece není nic špatného.“ Muž zvedl kámen a mrštil jím mezi vlnící se stébla.

„Tumáš!“ Uslyšela šelestění dlouhých nohou prchajících podrostem.

Když oheň plápolal, Steinman přinesl kousky masa, v nichž by sotva kdo poznal tělíčka chlupatých cvrčků. „Nejsou nic moc, ale už jsem jich snědl tucty – pořád lepší než proteinová pasta Hanzy.“

Maso, pohupující se na tenkých proutcích, pak začal opékat nad plameny. Orli se při té podívané zvedal žaludek.

„Jsou trochu lepší, když se den předem stáhnou z kůže a nechají se vysušit na plaňkovkách. Tak jsem o polovinu masa přišel – něco ho pořád kradlo – ale naštěstí je tu cvrčků spousta.“

Jakkoli se jí stále příčilo jíst cvrčky, z vůně jídla se jí začaly sbíhat sliny. „Jednoho cvrčka jsem si ochočila, ale ani on nepřežil.“

„To je mi líto, holka.“ Steinman viditelně nevěděl, co říct. „Kdybych měl k jídlu něco jiného…“

Zapátrala v kapsách a vytáhla balíčky sušených hub z Dremenu, zatavené v tenké fólii. „Ani tohle není žádná lahůdka, ale možná to trochu spraví chuť.“

Steinmanovy oči se nejdříve rozšířily nadšením, ale pak se zamračil. „Kdes je vzala?“

„Můj otec a já jsme je pěstovali na Dremenu, než jsme přišli sem. Našla jsem je… pod troskami našeho domu.“

Strhl ochranný film a pochybovačně přičichl. „Houby mi nikdy moc nejely. Jsou takové divné na skus.“ Přinutil se k úsměvu. „Ale jak jsem už řekl, nemůžeme si moc vybírat.“

Houby a pečení cvrčci byli po dlouhé době tou nejskvělejší hostinou, jakou Orli pamatovala.

Teprve když polkla několik prvních soust, uvědomila si, jak strašlivý má hlad. Vzala si další kousek masa, trhala jej prsty, žvýkala a polykala dřív, než si mohla uvědomit chuť šťávy. Houby jako by absorbovaly výraznou pachuť tuku obsaženého v cvrččím mase…

Tma houstla a Orli hleděla do krajiny na jehlice plaňkovek trčící vzhůru, podobné stěžňům strašidelných lodí. Nějací létající tvorové kroužili zšeřelým vzduchem.

Než se oba uložili ke spánku, Orli vytáhla svůj syntetizér a dlouhou chvíli na něj hrála. Smutné tóny bloudily stejně jako její myšlenky a vzpomínky. Dopřála svým prstům volnost, hudba jí poskytovala útěchu.

V jednu chvíli vzhlédla a spatřila, že Steinman sedí a má zavřené oči. Slzy mu stékaly po tvářích, ale neřekl nic a Orli hrála dál.

23 ☼ DD

DDho noční můra pokračovala dokonce i poté, co se stal svědkem strašlivého masakru na Corribusu. Malý compo neměl slovní zásobu ani emoční knihovnu, které by mu umožnily vyjádřit hloubku jeho zděšení.

Když pětice ukradených lodí OSZ řízená klikisskými roboty a zrádnými vojenskými compy opustila doutnající trosky toho, co dřív bylo slibně se rozvíjející kolonií pracovitých osadníků, Sirix se zdál velmi potěšen tím, jak hladce operace proběhla. Černý, hmyzu

podobný stroj upřel na DDho své šarlatové optické senzory. „Tví lidští stvořitelé se nespokojili tím, že zabrali neosídlené planety. Poté, co se naučili používat síť klikisských portálů, zahájili masivní kolonizační program. Valí se skrze přepravní portály jako havěť a zamořují planety, které dřív náležely klikissům.“ Sirix se napřímil a hrozivě se vztyčil nad přátelským compem. „Zničíme je, stejně jako jsme kdysi zničili klikisse.“

„Něco takového přece není nutné!“ DD už takto protestoval mnohokrát. „Během uplynulých dvou století lidé dokázali, že s klikisskými roboty dovedou žít v míru. Proč se teď obracíte proti nim?“

„Zamýšleli jsme to od počátku. Je to základní součást našeho celkového plánu. Musíme odstranit tuto biologickou skvrnu a osvobodit zotročené compy jako jsi ty.“

„Nerozumíte compům,“ namítl DD.

„Ne zcela. Ale snažíme se tento nedostatek poznání překlenout.“

Robot, hbitě se pohybující pomocí početného shluku prstovitých nohou, zamířil ke dveřím. „Je nezbytné, abychom našli způsob, jak osvobodit naše primitivní compské bratry z jejich pout.“ Nařídil DDmu, aby ho následoval. „Proto je nutné provést četné pokusy, abychom mohli stanovit nejefektivnější postup.“

Robot zavedl DDho do laboratorní místnosti zřízené na místě dřívější ošetřovny. Bylo zde nainstalováno složité počítačové vybavení a přístroje. Po stěnách se plazily tlusté kabely, z podlahy vystupovaly článkovité vzpěry a ramena napojená na sady nástrojů u pracovních stolů.

Na pokusných a pitevních stolech leželo připoutáno sedmnáct compů. Místo působilo dojmem mučírny. DD už podobné věci viděl v jiné klikisské robotické laboratoři. Ale tohle bylo mnohem horší.

„Co to děláte?“

„Snažíme se porozumět.“

Různí compové – naslouchací i přátelské modely, chůvy i dělníci – leželi nataženi tvářemi dolů na montážních stolech. Jejich polymerické exoskelety byly odstraněny, krycí pláty odřezány tak,

aby byly odhaleny obvody, programové jednotky, hybná ústrojí a biomechanická táhla. Jeden z compů připojený k vertikální kovové tyči se chvěl a zmítal v jakémsi nezvladatelném záchvatu. Jeho kulaté optické senzory svítily a blikaly, všechny dráty vedoucí k řečové jednotce však byly vytrženy, takže compo nebyl schopen vydat jediný zvuk, ptát se ani křičet. Mezi pokusnými subjekty byly dokonce i dva mohutné vojenské modely, rozebírané a analyzované se záměrem zjistit zapojení podvratných programů do celkových funkcí.

„Z ukořistěných lodí jsme získali různé typy compů," řekl Sirix. „Tohle je nutná oběť."

„Chcete je osvobodit tak, že je zničíte," poznamenal DD.

„Omezený počet musí zaplatit. Když přestanou fungovat, alespoň už nebudou ovládáni příkazy svých samozvaných pánů."

Tři klikisští roboti se pohybovali od jednoho pokusného subjektu k druhému, přerušovali dráty a měnili dráhy obvodů v centrálním příkazovém modulu. Jeden z vojenských compů se samovolným reflexem napřímil a silou přetrhal pásy poutající ho ke stolu. Zmateně se posadil a pak opět padl naznak, když k němu zamířili dva z klikisských robotů.

„Vojenští compové jsou spolehliví díky základním klikisským rutinám, vypáleným hluboko do zakódované sekce v centrálním modulu. Dobrovolná oběť našeho druha Joraxe, který se nechal rozebrat, aby lidští vědci mohli tupě zkopírovat naši technologii, byla cennou investicí. Dokázali jsme izolovat velkou část restriktivních compských programů. Brzy zjistíme, jak tato pouta deaktivovat, aby všichni compové mohli být volní." Robot se na dlouhou chvíli odmlčel. „Děláme to pro vás."

DD nebyl schopen nijak reagovat, proto alespoň prostřednictvím svých optických senzorů zaznamenával každý okamžik hrůzné scény.

Sirix se otočil. „Následuj mě do doku! Ty a já máme namířeno k novému cíli."

DD nechtěl jít, ale nechtěl ani zůstat.

Sirix mu vysvětlil: „Většina z našich podzemních skrýší už byla otevřena. Už zbývá jen několik míst, kde klikisšší roboti stále čekají na svou aktivaci. Nyní, když se naše řady opět obnovily, jsme téměř připravení k rozhodnému úderu.“ Mířil k čekajícímu člunu a jeho teleskopické nohy přitom měkce ťukaly do paluby křižníku. „Zmapovali jsme lidské cíle a chystáme se na útok. Vojenští compové již pronikli do všech složek Obranných sil Země. Jakmile vyšleme signál, lidská armáda bude naráz a nečekaně rozvrácena.“

Compo a Sirix stanuli před pravidelnou, hranatou lodí robotů. Sirixovy oči planuly dračím ohněm. „Jistě tedy chápeš, DD, proč nyní vynakládáme zvýšené úsilí na deaktivaci compských programů. Jakmile dosáhneme našich cílů a zničíme organické tvory, osvobodíme všechny compy jako jsi ty. Potom nám, DD, poděkuješ.“

Sirix nařídil přátelskému compovi, aby nastoupil do lodi, pak uzavřel průlez a zapojil své tělo a končetiny do řízení. Za několik okamžiků se již vzdalovali od skupiny unesených lodí OSZ, aby oživili poslední enklávy zmrzlých klikisských robotů.

24 ☼ Adar Zan‘nh

Poté, co byl přinesen do velícího jádra ukořistěné vlajkové lodi, začal šílený místodržící neprodleně upevňovat svou vládu.

Přestože se Zan’nh vzdal, aby zachránil svou posádku, Rusa’hovi zmanipulovaní strážní ho stále ohrožovali ostrými čepelemi. Jejich zbroj potřísněná krví a šarlatové skvrny na zbraních Zan’nhovi připomínaly, že těla mrtvých rukojmích ještě stále leží na palubě ve vnitřním doku.

Hyrillští strážní skelnýma očima hleděli na adara, jako by pro ně představoval smrtelnou hrozbu. Zan’nh v duchu přísahal, že jejich očekávání naplní, jen co vymyslí plán. Najde nějaký způsob. Adar Kori’nh mu kdysi řekl: „Sága nás učí, že válku lze málokdy vyhrát na základě vítězství v první bitvě. Je třeba sledovat celkovou strategii.“

Předchozí adar často vytýkal důstojníkům Sluneční flotily nedostatek představivosti a zkostnatělé lpění na standardních postupech, které ildiranská armáda používala už tisíce let. Do Zan'nha vkládal starý adar velké naděje. Co by si jeho učitel pomyslel, kdyby ho teď viděl jako zajatce drženého ve velícím jádře vlastní vlajkové lodi?

Zan'nh musí obrátit svou mysl novým směrem a přijít s neobvyklým řešením. Tento boj se nepodobal ničemu, co kdy Impérium zažilo. Techniky vybroušené do dokonalosti, ani známé a zaznamenané strategie tady nepomohou.

Jakmile šestačtyřicet lodí na adarův příkaz kapitulovalo, začaly k nim z Hyrillky proudit další jednotky, aby kořist zajistily. Když adar viděl přicházet další a další vzbouřence, nemohl uvěřit tomu, kolik následovníků Rusa'h získal. Poté, co zavraždil Pery'ha, musel hyrillský místodržící ovládnout obyvatelstvo celé planety.

Během následujících dvou dnů bylo sedm septorů a šestačtyřicet kapitánů shromážděno na palubě vlajkové lodi. Zan'hn, svázaný tak pevně, že se nemohl ani pohnout, musel sledovat, jak místodržící podal všem jeho důstojníkům velké dávky shiingu, omámil je, oslabil pouta *thismatu,* která je vázala k Mágu-imperátorovi a všem ostatním Ildiranům a podlomil tak jejich vůli.

Jakmile droga začala působit, Rusa'h nařídil pečovatelům, aby odnesli jeho vejčité křeslo do malé soukromé kajuty, kam si pak dal ve skupinkách po pěti vodit zajaté důstojníky. Když je hyrillští strážní přivedli zpět, Zan'nh byl ohromen jejich proměnou. Jeho vlastní velitelé byli ovládnuti, odtrženi od zbytku Impéria. Stali se z nich přesvědčení stoupenci Rusa'hovy zvrácené hereze.

„Vidíš? Postupujeme kupředu krok za krokem." Rusa'h sedící ve svém zámotku si pohledem měřil adara. „Naše vítězství je nevyhnutelné. Bylo by moudré, kdyby ses k nám přidal dobrovolně."

„Dobrovolně? Tak jako mí důstojníci?"

Hyrillský místodržící nafoukl tváře. „Pocházíš z rodové linie Mága-imperátora, tvé spojení se zkaženým *thismatem* je tedy silnější. Můžeš se však odpoutat z vlastní vůle. Podívej na Thor'ha!"

„Nechci být jako Thor'h."

Přestože Rusa'h užíval lstí, jaké nemohl žádný Ildiran očekávat, Zan'nh se styděl, že se dal tak snad oklamat a zaskočit. Rukojmí byli pobiti, qul Fan'nh a celá osádka můstku jeho lodi zavražděni, bitevník plný nevinných vojáků zničen. Kdyby jednal na základě svého podezření – kdyby věřil vlastní intuici – mohli být všichni ještě naživu.

Místo toho nyní Rusa'h ovládal manipul válečných lodí a adar ztratil mnoho svých nejlepších důstojníků, vše během pouhých dvou dnů.

Nato místodržící obrátil svou pozornost k zajatým vojákům. Ze své přepychové imitace vejčitého křesla oslovil jednoho ze strážných, kteří obsluhovali můstek: „Ukaž mi záběry z přistávacího doku! Rád bych se podíval, jak postupuje nakládka tanků s plynným shiingem."

Obrazovky ukázaly Rusa'hovy kurtizány a hyrillské techniky řídící operaci na palubě vlajkové lodi. Zjevně měli v úmyslu ovládnout jeden bitevník za druhým. Svalnatí vojáci vykládali nádrže s upraveným shiingovým plynem, který byl vyroben z hyrillských nialií. Technici sestavili přiváděcí potrubí, kterým napojili nádrže na větrací systém, aby pak otevřeli ventily a naplnili loď drogou zamlžující *thisma.*

Zan'nh, jehož strážní přiměli vše sledovat, jen zatínal svaly. Zbraně kolem něj stále hrozily. „Chystáte se otrávit mou posádku?"

„Chci jim otevřít oči. Shiing nadzvedne závoj halící jejich zrak."

„Nebo spíš zastře, co nyní jasně vidí," namítl Zan'nh.

Rusa'h si narážky nevšímal. Nařídil nové osádce můstku uzavřít cirkulační ventily velícího jádra. „Tady shiing nepotřebujeme." Technické týmy na palubách pod nimi si přes obličeje upevnily filtry, aby se samy omamných výparů nenadýchaly.

Zan'nh byl zmatený. „Proč se obáváš požití drogy u vlastních lidí?"

„Shiing je zasvětil, rozvolnil *thisma* a dovolil mi vplést jejich vlákna do vlastní sítě. Jakmile jeho účinek odezněl, jsou napojeni na mě. Není třeba je znovu oslabovat. Jsou mi věrní."

Účinný bělavý plyn zaplavil prostory lodi; zbývající členové Zan'nhovy posádky si ani neuvědomovali, co dýchají.

Z prvního bitevníku, toho, jemuž dříve velel zavražděný qul Fan'nh, se ozval Thor'h: „Imperátore, tady jsme hotoví. Všichni zaslepení vojáci Sluneční flotily jsou nyní připraveni. Jejich mysli jsou ti k dispozici, stačí si je vzít."

„Výtečně, První následníku Thor'hu!" Rusa'h rukama sevřel okraje vejčitého křesla. Než zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit, naposledy pohlédl na Zan'nha. „Vyrvu je z náruče zvrhlého Mága-imperátora Jora'ha a přivedu je na pravou cestu vedoucí k Věčnému jasu. Jen se dívej, jak rozpletu zauzlená vlákna *thismatu,* dusícího tyto Ildirany nečistými bludy."

„Ano, bludy," řekl Zan'nh. „Ale nejsou to moji lidé, kdo jimi trpí."

Místodržící se ironicky usmál, pak zaklonil hlavu, zavřel oči a soustředil se. Shiingový plyn zamlžil a zmátl mysl vojáků. Díky němu snadněji podlehli Rusa'hově manipulaci. Rusa'h obsáhl svou myslí všechny paluby lodi, pak pokračoval dál až k bitevníku obsazenému Thor'hem a ovládl veškeré *thisma.*

Ryzí silou vůle přepsal šílený místodržící myšlenky i dosavadní výcvik vojáků a jediným máchnutím vlastní sítě je všechny pokryl a ovládl. Rusa'h je polapil do nového *thismatu,* které sám vytvořil, stejně jako to udělal s veškerým obyvatelstvem Hyrillky. Jakmile účinek shiingu odezní, síť opět dolehne a zpevní se jako tuhnoucí pryskyřice. Když byl místodržící hotov, zářil nadšením, přestože vypadal unaveně a pobledle.

Jelikož Zan'nh zůstal stranou tohoto duchovního zápasu, nevnímal Rusa'hovo konání přímo, cítil však, jak jeho vojáci kamsi mizí, jako by padali do jakési temné jámy. Jejich spojení s myslí velitele ztrácelo na určitosti… až zcela zmizelo ve víru heretických myšlenek.

Začal si připadat osaměle a odtrženě. Snažil se tomu čelit, nechtěl dát najevo svou úzkost, ale nebyl si jistý, jak dlouho to dokáže snášet. Zan'nh se zhluboka nadechl a obrátil svou mysl ke vzpomínkám na velkého adara Kori'nha a Mága-imperátora.

Vydržím tak dlouho, jak to bude nezbytné.

Rusa'h mu věnoval úsměv plný naprosté sebedůvěry. „Teď jsou všichni vojáci ze dvou tvých lodí a zbytek tvých nižších důstojníků moji. Jsou mi oddáni, neboť jsem jim ukázal, co jim dřív bylo skryto. Nyní myslí stejným způsobem jako já a věří tomu, co jim říkám. Zbývající lodě ovládnu jednu po druhé. Jak počty mých věrných rostou a síť mého *thismatu* se rozšiřuje, jde práce stále snáz."

Zan'nh zvedl bradu. „Mně jsi shiing nedal. Bojíš se, že jsem příliš silný?"

„Jak už jsem řekl, díky svému původu jsi s *thismatem* spojen těsněji. Musíš ke mně přejít dobrovolně. Jakmile spatříš, co děláme, jakmile pochopíš, jak jsi byl klamán, změníš svůj postoj."

Vydržím tak dlouho, jak bude třeba. Zan'nh si tato slova v duchu opakoval jako mantru.

Rusa'h si spokojeně povzdychl a uvelebil se ve svém vejčitém křesle. „Zavolejte mé kurtizány! Máme spoustu práce."

25 ☼ Král Petr

Když po příletu na Ildiru spatřil na líbezné tváři své královny výraz radosti a úžasu, zapomněl Petr na všechny své starosti, dokonce i na nenáviděného prezidenta stojícího hned vedle nich.

Ohromeně si prohlíželi průzračné stavby prostoupené oslnivými barvami a vrhající jasné odlesky. Dokonce i na přistávací ploše byl vzduch prosycen sladkou vůní uzpůsobenou pro trochu jiné čichové buňky.

Estarra, držící v podpaží ratolest v květináči, se celá rozzářená obrátila k Petrovi. „Viděla jsem obrovité světostromy na Theronu, viděla jsem Palácovou čtvrť na Zemi. Reynald mi o své návštěvě

Ildiry vyprávěl, ale stejně jsem si něco takového nedokázala představit. Pojem zázrak teď pro mě dostal zcela nový obsah.“

Petr se zasmál a společně vyšli z diplomatického člunu ven, kde je čekalo oficiální přivítání. Před sebou viděl Hranolový palác skládající se z polokoulí a elipsoidů, věží, balkonů a klenutých mostů. Mnohočetná slunce vyzařující světlo různých barev svítila na nebi jako reflektory a projasňovala všechny stíny.

Blížil se k nim pečlivě vyřízený útvar divoce vyhlížejících strážných, následovaný průvodem úředníků a aristokratů podstatně lidštějšího vzhledu. Nádherné souložnice s hladkými hlavami a těly pokrytými barvu měnícím tetováním a třpytivými gely kráčely vznosně a hrdě.

Basil sešel po rampě diplomatické lodi hned za skupinkou vyšňořených královských gardistů a několika muži od stříbrných baretů. Celé scéně nevěnoval jediný pohled. Petra napadlo, jestli je prezident vůbec schopen ocenit drobné věci okolního světa, nebo zda se vždy soustředí jen na to podstatné.

Basil si všiml ratolesti, kterou nesla Estarra, a zamračil se. „Odkud ji máte?“

„Je to dar pro Mága-imperátora. Jedna z ratolestí, kterou jsem přivezla z Theronu.“

Než mohl prezident vychrlit slova, která měl na jazyku, Petr nasadil úsměv a zarazil ho. „Ratolesti náleží královně a může s nimi naložit, jak se jí zlíbí. Takový dar připomene Imperátorovi jeho přátelství s Reynaldem. Jen pomysli na diplomatický prospěch, jaký nám to může přinést.“

Basil něco takového nechtěl připustit, proto předstíral, že na hádku nemá čas. Chopil se iniciativy a zdvořile se uklonil úředníkovi, který zastával funkci zhruba odpovídající ministrovi obchodu. „Jsem prezident Zemské hanzovní ligy. Doprovázejí mě král Petr a královna Estarra.“

Ministr je pozdravil tradičním ildiranským gestem – položil pěst na hrudní kost a pak zvedl obě ruce. Svou pozornost přitom, k

Basilově nelibosti, věnoval výhradně Petrovi. „Je nám ctí uvítat krále a královnu lidí, i jejich doprovod.“

Petr stěží dokázal skrýt úsměv, když spatřil, jak se Basil, takto degradovaný na pouhý doprovod, nespokojeně ošil. Nabídl Estaře, která stále držela květináč s ratolestí, své rámě a společně kráčeli vpřed, král a královna, partneři a milenci.

Hranolový palác spočíval na vrcholku povlovného kuželovitého pahorku, z nějž tryskalo sedm pramenů stékajících po úbočích jako loukotě kola. Před sebou viděli zástup Ildiranů postupujících po spirálovitých stezkách v rituální pouti směrem ke klenutým vstupům do paláce.

Estarra se zeptala: „Je vykonání rituální cesty nezbytné pro přijetí u Mága-imperátora?“

Ministr obchodu mávl rukou směrem k poutníkům omývajícím se v sedmi pramenech. Poté, co vykonali předepsanou očistu, přebrodili vodu a pokračovali po stoupající spirále k dalšímu proudu. „V souladu s dávným obyčejem a tradicí vzdávají Ildirané tímto způsobem hold Mágu-imperátorovi. Na rozdíl od lidí nemají Ildirané žádná náboženská pravidla, naše tradice jsou však pro nás, řečeno vaším jazykem, posvátné. Tito poutníci by se nikdy nezřekli dlouhé a namáhavé cesty, kterou musí podstoupit návštěvníci toužící pohlédnout na Mága-imperátora. Vnímali by to jako zostuzení.“

Zmíněná délka cesty a její namáhavost Basila viditelně popudily, neboť počítal s krátkou formální návštěvou. „Zapomínáte, že král Petr vládne Zemské hanzovní lize. Je rovnocenným protějškem Mága-imperátora.“

Ildiranský ministr odpověděl beze stopy zášti a obrátil se přitom přímo na Petra, jako by Basil i Estarra byli pouhý vzduch. „Nikdo se nevyrovná Mágu-imperátorovi.“

26 ☼ Mág-imperátor Jora‘h

Dokonce i ve chvíli, kdy seděl v kupoli nebesféry pod mlžným, zvolna rotujícím oblakem, na nějž byla promítána jeho

blahosklonná tvář, si Jora'h uvědomoval, že v Impériu není klid. Naštěstí o tom lidé neměli ani tušení.

Byl by raději, kdyby si král s královnou vybrali pro svou návštěvu jinou chvíli. Nechtěl, aby se zástupci Zemské hanzovní ligy stali svědky nepokojů či utajovaných krizí, které se šířily Impériem jako mor. Naštěstí lidé nedokázali vnímat *thisma,* jinak by cítili onen pulzující neklid doléhající na všechny Ildirany – a na něj víc než na kohokoli jiného.

Nyní byl čas zástupce lidí přivítat, promluvit s nimi, ujistit je. Možná mu dokáží nabídnout nějakou naději, že existuje jiný způsob, jak přežít.

Mág-imperátor se usadil ve svém křesle a čekal na krále Petra a jeho doprovod, kráčející k němu průzračnými barevnými chodbami. V objemném vejčitém křesle, v němž kdysi spočívalo rozložité tělo jeho otce, se cítil jako ztracený. Krize si žádaly jeho pozornost, přesto Jora'h nasadil poklidnou masku a snažil se vypadat stejně nevzrušeně jako obraz promítaný nad jeho hlavou. Lidé tu budou co nevidět.

Pocit hrozícího nebezpečí k němu proudil nesčetnými vlákny *thismatu:* útok hydrogů na Hrel-oro, neustálý strach vyzařovaný základní osádkou na Marathě a nejhorší ze všech vražda jeho syna Pery'ha a nepochopitelná vzpoura na Hyrillce.

Hned poté, co ho zaplavil příval smrtí pálící jako kyselina, povolal k sobě důstojníka Sluneční flotily tala O'nha a nařídil mu, aby připravil tři průzkumné šalupy s plnou posádkou. O'nh je k Hyrillce vyslal právě toho dne ráno. Měly rozkaz vrátit se a podat hlášení hned jakmile zjistí, co se stalo s bitevníky adara Zan'nha.

Pak talu O'nhovi nařídil, aby svou kohortu kotvící v domovské soustavě uvedl do stavu nejvyšší pohotovosti. Hydroské kulovité lodě byly spatřeny nedaleko trojhvězdy Durris a Mág-imperátor se obával, že nedávná tragédie u Hrel-ora nebude posledním hydroským útokem na ildiranské Impérium.

I kdyby se výzvědné čluny vrátily bez sebemenšího prodlení, nemohl je očekávat dříve než za jeden či dva dny. Nezbývalo mu,

než čekat. Jora'h potřeboval tu záležitost s Hyrillkou vyřídit rychle, aby se mohl soustředit na větší problém, který představovali hydrogové. Osira'h už opustila Dobros…

Ne všechno je v mé říši v pořádku, pomyslel si. Po tisíciletích míru nyní ildiranské Impérium vrávoralo na pokraji nejtemnějšího období svých dějin. Opět zalitoval, že si král lidí nevybral pro svou návštěvu vhodnější dobu.

Houf úředníků květnatě oznámil příchod zástupců Hanzy. Mladý královský pár kráčející k piedestalu neskrýval svou radost a nadšení. Zato prezident Hanzy, držící se dva kroky za nimi, nasadil strnulý formální výraz, jako by na něj divy Hranolového paláce neudělaly nejmenší dojem.

Jora'h se ve svém křesle napřímil a usmál se. Návštěvníci nesměli ani tušit, že něco není v pořádku. Jeho silný, ale krátký cop sebou švihal sem a tam. Rozpřáhl paže. „Králi Petře ze Zemské hanzovní ligy, je mi potěšením a ctí tě přivítat. Nesmírně si vážím úsilí a prostředků, které jsi neváhal vynaložit na pouhou zdvořilostní návštěvu."

Než mohl Petr promluvit, Basil vystoupil kupředu. „Toto je víc než pouhá zdvořilostní návštěva, Mágu-imperátore. V těchto nebezpečných časech je důležité, aby Ildirané a lidé udržovali spojenectví a přátelství."

Jora'h k němu obrátil pohled. „Souhlasím… Ale mluvil jsem s králem."

Basil potlačil záblesk podráždění. „Můžete hovořit se mnou, Mágu-imperátore. Jsem prezident Wenceslas…"

„Pamatuji si vás z vaší předchozí návštěvy na počátku hydroské války. Byl jste zde, když hydroský vyslanec zavraždil vašeho předchozího krále." Jora'h s účastí pohlédl na Petra. Nikdy nepochopil matoucí následnictví lidských vládců. Byl starý Frederick otcem tohoto mladého muže, tak jako byl Cyroc'h jeho otcem? Raději se přidržel neutrálního tónu. „Upřímně s vámi soucítím, králi Petře. Chápu, jak silným duševním otřesem jste musel projít."

Petr zmateně přikývl a vyměnil si pohled s prezidentem.

Jora'hův otec považoval lidi v nejlepším případě za bezvýznamné, v nejhorším za obtížné a destruktivní tvory. Jistě, tato mladá rasa byla nezralá, chamtivá a neukázněná, ale přesto dokázala vzdorovat zdánlivě neporazitelným hydrogům. Ať už si obtloustlý Cyroc'h myslel cokoliv, možná tito lidé nebyli tak postradatelní ani nedůležití. Lidé mohli být skutečnými druhy ve zbrani, ne pouhé figurky na šachovnici. Jora'h měl pro ně navíc slabost díky zelené kněžce Niře, ženě, kterou hluboce miloval…

Zamžikal, neboť si náhle uvědomil, že snědá královna Estarra svírá ratolest v květináči. Zachvěl se náhlou radostí stejně jako smutkem. Vzpomněl si na krásnou mladou Theroňanku Niru, která vstoupila do trůnní síně velmi podobným způsobem, také s ratolestí v náručí. Tato ratolest však zahynula, shořela, pohlcena stejným požárem, který údajně připravil o život i Niru. *Samé lži… lži mého otce…*

Jora'h se odchýlil od tradice a obrátil svou pozornost ke královně. „Vy jste zřejmě Estarra, dcera Theronu."

Udělala malé pukrle, při němž se její skvostné šaty zatřpytily, a pozvedla ratolest. „Pamatuješ na světostromy z naší planety, Máguimperátore? Doslechla jsem se, že ty, které jste měli zde, uhynuly."

Upřeně se na ni zahleděl. „Vašeho bratra jsem považoval za přítele a zelená kněžka Nira Khaliová… mi byla velmi blízká. Když jsem konečně sám Theron navštívil, spatřil jsem, že jejich vyprávění o divech světolesa nebyla nijak přehnaná."

Souhlasně pokývl a mrštná Yazra'h stojící po jeho boku vykročila vpřed, aby ratolest převzala. Jora'h ji postavil na okraj svého vejčitého křesla, kde mohl zkoumat jemné vějíře listů. „S díky přijímám tvůj dar. Ostatní naše ratolesti byly zničeny při požáru. Tato mi bude připomínat šťastné časy."

Estařiny oči se rozšířily zjevnou radostí. „Těší mě, že toho o nás tolik víte."

Jora'h jí věnoval hřejivý úsměv. Jak by mohl zapomenout, že si jeho srdce podmanila zelená kněžka a její příběhy? Jako První

následník měl mnoho milenek a zplodil početné potomstvo s ženami z různých ildiranských kruhů, ale žádná z nich nebyla jako Nira.

S nezměněným výrazem tváře hleděl na Estarru, kterou jeho soustředěná pozornost viditelně přiváděla do rozpaků. Ovinula paži kolem Petrovy a Jora'h spatřil jiskru v jejích očích prozrazující opravdovou lásku mezi nimi. Stejnou, jaká byla mezi ním a Nirou.

Estarra zesmutněla. „Hydrogové náš světoles strašlivě poničili. Zabili oba mé bratry. Mé sestry jsou nyní doma a snaží se pomoci."

„To je mi opravdu líto." *A nejen toho.*

Tolik tajemství, tolik falešných historek! Lidé znali jen část pravdy. Jeho otec uvedl do pohybu soukolí nesčetných intrik, uzavřel spojenectví, jež mohla snadno skončit zničením Země i jejích kolonií. Jora'hovou povinností coby Mága-imperátora přitom bylo za každou cenu chránit Impérium.

Až k němu Osira'h přivede hydrogy – pokud vůbec přežije tu děsivou zkoušku – k jaké dohodě bude donucen? Jaké oběti budou muset Ildirané podstoupit? Zaplatí za to vše nakonec lidé?

Opět pohlédl na Estarru a v jeho očích barvy kouřového topasu se odráželo světlo. „Všichni musíme čelit tragédiím, které nás potkaly, a být připravení nést nečekaná břemena."

Kolem nich freneticky pobíhaly houfy pečovatelů. Rozestavovali v přijímacím sále nízké stoly a pokrývali je podnosy, mísami plnými lahůdek a květinami, další pak přinášeli hudební nástroje či fábory křiklavých barev. Bočním vchodem vstoupila skupina akrobatů. Jora'h vzhlédl a náhle si vzpomněl na plánovanou opulentní oslavu – další zdržení, další nepříjemná povinnost.

Ještěže král a královna následujícího dne odlétali, voláni vlastními neodkladnými záležitostmi. Pak se opět bude moci zaměřit na to podstatné: jak udržet Impérium pohromadě.

27 ☼ Osira'h

Hvězdnou soustavu Durris tvořila hned tři ze sedmi hlavních sluncí na nebi Ildiry. Osira'h si pomyslela, že seskupení hvězd

vypadá nádherně a nepodobá se ničemu, co kdy viděla doma na Dobrosu.

Jak se však jejich rychlá loď blížila k centru Impéria, dívenka spatřila, že jedno ze sluncí je odsouzeno k zániku.

Trojhvězda Durris se skládala z bílé a žluté hvězdy, obíhajících v těsné blízkosti, a rudého trpaslíka. Tato nestabilní konfigurace už dávno zbavila soustavu všech větších planet, zbyl jen prstenec planetek na vnějším okraji. Jen málo Ildiranů tady mělo co pohledávat, pokud soustavu nemíjeli při cestě někam jinam.

Osira'h a dobroský místodržící nyní zjistili, že se kolem žluté hvězdy rojí hydroské koule i ohnivá vejce faerů. Soudě podle gigantických protuberancí a tmavých skvrn ve fotosféře zasadila titánská bitva hvězdě smrtelnou ránu. Jedno se sedmi sluncí Ildiry umíralo!

„Spustit alarm!" zavolal Udru'h na pilota své lodi. „Pošlete zprávu Mágu-imperátorovi, informujte ho, co jsme viděli!"

Když pilot prolétal kolem Durris B, Osira'h stanula po boku svého strýce u vyhlídkového okna. Nevěděla sice, jak by mohl velký Mág-imperátor takové katastrofě zabránit, ale mlčela.

Třpytícíma se očima hleděla na roje lodí vrhající se na sebe v nepochopitelném zápasu. Rozbouřenou fotosférou stoupaly protuberance, následovány armádou vejčitých faerských lodí utkávajících se v moři plamenů s tisícovkami hydrogů.

Osira'h zaťala maličké pěsti. Ať už jí strýc napovídal jakékoli lži, tohle bylo skutečné… a strašlivé. Ani věčné ildiranské Impérium nemohlo přestát střet s něčím takovým.

„Co jim zabrání, aby napadli další ildiranské hvězdy?" zeptala se v tichém úžasu.

Znala odpověď dřív, než ji vyřkl. „*Ty.*"

Dívenka byla předurčena k tomu, aby se vypravila mezi hydrogy, použila své telepatické schopnosti ke spojení s příslušníky nepochopitelné rasy a přemluvila je vyjednávat s Mágem-imperátorem. Jediní, kteří zatím dokázali komunikovat s bytostmi obývajícími hlubiny plynných planet, byli zrádní klikisšťí roboti.

Udru'h na ni pohlédl. Vycítil její nejistotu, přestože ji nevyjádřila slovy. „Jsi vyvrcholením stovek generací. Tolik životů bylo obětováno pro stvoření bytosti s tak výjimečnými schopnostmi, jaké máš ty! Nesmíš je – ani mě – zklamat."

Místodržící jí stiskl rameno a věnoval jí otcovský úsměv, zcela přesvědčen, že by pro něj udělala cokoliv. Vždycky k ní byl tak laskavý! *Mnohem víc než ke všem těm lidských zajatcům…*

Dívenka se od něj odvrátila, plná protichůdných pocitů a nevyslovených otázek ohledně jeho pohnutek a minulých zločinů. Než jí matka odhalila pravdu, Osira'h se vždy snažila, aby na ni mohl být pyšný. To ale bylo dřív…

Hleděla na umírající slunce, na zápas gigantických lodí a jejich děsivých zbraní: stoupajících solárních protuberancí a neuvěřitelně mocných vln mrazu. Navzdory všem ostatním pocitům byla její odpověď jasná. „Nezklamu tě."

28 ☼ Tasia Tamblynová

Suchá planeta kdysi byla kypícím centrem klikisské civilizace. Proměnit ji výhradně v tábor pro válečné zajatce by byla škoda – vláda Země měla s Llarem úmysly mnohem rozsáhlejší.

Tři transportní lodě plné tuláckých zajatců přistály nedaleko hlavních klikisských ruin a Tasia si prohlížela bronzové skály, fantaskní křivolaké útvary, jež kdysi byly obytnými úly. „Není to zrovna zahrada v srdci galaxie, ale přinejmenším to není jáma pekelná. Tuláci dokázali spokojeně žít na místech mnohem horších, než je tohle."

„Ano, Tasio Tamblynová," přitakal EA. „Povšechnou historii původních klanových sídel jsi mi už poskytla." „Šlo o souhrn faktů, ne o skutečné vzpomínky." „Obávám se, že nic jiného nemám k dispozici." Než byla vyslána sem, obdržela Tasia schematickou, nicméně oficiální mapu llarského osídlení. Posun ve výstavbě a pozemních pracích byl však tak velký, že si jej povšimla už ze vzduchu: centrální plošina byla vyčištěna a proměněna v kosmodrom

pro nákladní i osobní lodě OSZ a čluny určené pro přepravu na krátké vzdálenosti. K přistávací zóně přiléhala nová osíkovská základna určená pro monitorování tuláckých zajatců z překladiště Hurikán a Randezvous. Jak se dalo očekávat, vojenská základna byla pravidelná, vystavěná do pravých úhlů, jako by to byla stavebnice, kterou někdo vytáhl z bedny a sestavil podle návodu.

Nová kolonie pro svobodné osadníky byla o něco méně neosobní, jejím základem však nicméně stále byly prefabrikované díly. Nadšení dobrovolníci, kteří přijali nabídku volné půdy a podpory Hanzy, prošli sítí klikisských portálů a postavili zde své domy, připravení začít nový život.

A pak mezi ně vrhli všechny ty čerstvé tulácké zajatce. První skupina zadržená v překladišti Hurikán se usadila na okraji nově vznikajícího městečka. Tábor, jehož dočasnost byla ostentativně zdůrazněna, vypadal jako orientální bazar skládající se z přístřešků, stanů a nestandardních staveb. Fábory a klanové zástavy hrdě hlásaly rodinnou příslušnost jejich obyvatel dokonce i v zajetí.

A nyní Tasia přivážela další velkou skupinu zajatců, která se k nim měla připojit.

Tasia čekala na letové palubě, než zajatci vystoupili z přepravních prostor. K ničemu jinému ji její rozkazy nezavazovaly. K vězňům nebyli přiděleni žádní dozorci, neplatil zde žádný strohý řád či přísná omezení. Na Llaru jim v pohybu nebránily mříže ani zákaz vycházení – stejně nebylo kam jít.

Noví obyvatelé, mrzutí a podrážděni, se shromáždili pod llarským růžovo-fialkovým nebem, procházeli a postávali kolem lodí, které je sem dovezly, a čekali, až jim někdo řekne, co dál. Tasia věděla, že už to nemůže odkládat. Uhladila si uniformu a společně s EA vyšla ven, aby ke skupině promluvila. Musela se jim podívat do očí. Dlužila to jim i sobě… třebaže to sám o sobě nebyl zase tak dobrý nápad.

Admirál Willisová ji před příliš těsným kontaktem se zajatci varovala. „Nerada bych, aby vás někde našli s podřezaným krkem jenom proto, že se Tulákům nebude zamlouvat profesní dráha, kterou jste si zvolila.“

„Takoví oni nejsou.“ Tasia jen doufala, že se ve svém odhadu nemýlí. Žila mimo klany již téměř osm let, ztratila s nimi kontakt, když se přidala k Obranným silám Země.

Společně s EA vystoupila na přistávací plochu a snažila se, aby její nervozita nebyla znát. Dav ji pozoroval. S nakrátko ostříhanými vlasy a v čisté slavnostní uniformě vypadala Tasia stejně jako kterýkoli jiný důstojník OSZ. Nikdo by v ní nepoznal Tulačku a sama si nebyla jistá, zda vůbec chce na svůj původ poukazovat.

Přestože OSZ vydaly zajatcům standardní kombinézy a toaletní potřeby, většina z nich si ponechala své staré poničené šaty s klanovými symboly vyšitými na kapsách a podél švů. Tasia je chápala.

Vězni se rozhlíželi po otevřené krajině. Někteří vypadali dezorientovaně, jiní zklamaně a dalším se viditelně ulevilo. Jeden z nich – Tasia v něm poznala Crima Tylara, s nímž se kdysi setkala na klanovém shromáždění – na ni upřeně hleděl, jako by se na něco usilovně rozpomínal. Podíval se na EA, pak zpátky na Tasiu. Čelila jeho pohledu a čekala, aniž by sama poskytla jakékoliv informace. Nakonec řekl: „Máš v sobě něco z Tamblynů.“

„Jsem Tasia Tamblynová, dcera Branná Tamblyna.“

„Myslel jsem si to.“ Tylar se zamračil. „Odešla jsi k osíkům, když byl zničen těžer Blue Sky.“

„Přidala jsem se k nim, abych bojovala s hydrogy.“

„Jo. To vidím.“ Probodl ji výsměšným pohledem. „Co na to říkají tvoji strýcové? Musí na tebe být pyšní.“

Jeho sarkasmus se jí hluboce dotkl, ale nedala se. „Neměla jsem příležitost se jich zeptat. Vojáci OSZ nejezdí na dovolenou do tuláckých základen.“

„Ale určitě by tě rádi pustili… se signálním vysílačem schovaným někde v lodi. Nebo jsi rovnou řekla, kde najdou naše skleníky, překladiště Hurikán nebo Randezvous?“

Tasii se zablýsklo v očích. „Nic takového jsem neudělala.“

Maria stanula po boku svého muže. „Účastnila ses útoku na Randezvous? Byla jsi v jedné z lodí, které napadly Hhrenni?“

„Nesouhlasím s touto politikou a neúčastnila jsem se žádné akce proti Tulákům. Mí nadřízení mě odvolali, abych se té frašky nemusela účastnit. Přijala jsem tento úkol, abych pomohla tuláckým zajatcům. To je to nejlepší, co jsem mohla udělat."

Crim si pohrdavě odfrkl. „Mohla jsi ukrást loď a jednoduše zmizet. Každý Tulák by to dokázal."

„A jak bych pak pomohla všem těm lidem tady? A jak bych mohla bojovat s hydrogy? Musím věřit, že Velký Houser brzy přijde k rozumu…"

„Jistě, hned jak nás všechny zničí!"

Ostatní shromáždění Tuláci začali výhružně mručet. Tasia napřímila ramena a zvýšila hlas. „Nejsem váš nepřítel. Mám v úmyslu použít veškerou svou autoritu, abych váš pobyt zde na Llaru učinila snesitelným. Vím, že máte spoustu otázek, ale znali jste mého otce, mé bratry i mé strýce, a já doufám, že díky tomu odložíte své pochybnosti."

Tylar si významně přeměřil její nažehlenou uniformu. „Podle mě není o čem pochybovat."

„Pomohu vám usadit se společně s ostatními Tuláky. Budete zde v bezpečí a pohodlí, dokud se celý tenhle zmatek nevyřeší. Snad to skončí rychle."

„To těžko," namítla Maria, „osíky podle všeho baví, když do nás můžou kopat. Randezvous a Hurikán jsou zničeny, klany se rozprchly po celém Spirálním rameni. Dokonce jsme ztratili kontakt s Mluvčí."

Tasia, nejistá a zahanbená, nevěděla jak odpovědět. Nakonec se obrátila ke svému compovi. „EA, dohlédni na to, aby má posádka pomohla těmto lidem postavit obytné buňky či stany, cokoliv si budou přát."

„Ano, paní Tasio. Promluvím s nimi a vyslechnu jejich přání."

Sledovala, jak z nedalekého tábora vycházejí první skupinky tuláckých zajatců, aby pozdravily nově příchozí. Naštěstí jí do očí svítilo milosrdné slunce, takže neviděla zatrpklé a pochybovačné výrazy kolem sebe.

29 ☼ Adar Zan'nh

Thor'h, ztělesnění arogance, dorazil na vlajkovou loď, aby dopravil stále vzdorujícího Zan'nha na Hyrillku. Hanebný První následník si k tomu vzal třikrát více strážných, než by adar kdy dokázal přemoci, zvlášť teď, když se cítil vytržený z pevné sítě *thismatu. Dobře, pořád se mě tedy bojí.*

Když kráčeli k člunu čekajícímu uvnitř doku, z jehož podlahy už byly odstraněny všechny skvrny svědčící o krveprolití a smrti, Thor'h pohlédl na svého bratra. „Dal jsi sice své slovo, ale já vím, že ve skutečnosti nemáš v úmyslu se vzdát. Nepřipadáš mi jako muž, který byl poražen."

„Nebyl jsem poražen. Stále mám svou čest." (

Thor'h se zachechtal. „Pery'h si svou čest také nechal – a zemřel. Zatímco já jsem stále První následník." Jeho tenké rty se zvlnily v krutém úsměvu.

„Mág-imperátor tě titulu zbavil." Strážní Zan'nha probodávali pohledy, jako by znovu zvažovali své původní rozhodnutí ponechat ho bez pout.

Thor'h však snesl jeho poznámku zcela klidně. „A já jsem zase *jeho* zbavil titulu Mága-imperátora. To je důležitější. Jsem nyní Prvním následníkem skutečného Imperátora."

„Pravda zůstane pravdou," odsekl Zan'nh. „Realita není určována rozhodnutím několika vzbouřenců."

Loď klesala dolů k Hyrillce. Navzdory projevované statečnosti byl adar dezorientovaný, jeho mysl kolísala. Jak z duchovního prostoru mizely posádky jednotlivých lodí, jedna po druhé vytrhávané z *thismatu,* cítil stále hlubší izolaci. Připadal si jako muž, jemuž jsou postupně odřezávány části těla, úd po údu.

Přestože se počet Ildiranů kolem něj nezmenšil, Zan'nh je necítil, nevnímal obvyklou konejšivou přítomnost svých lidí. Ildirané nedokázali existovat sami. Bylo nutné shromáždit dostatečné množství myslí, aby se všichni propojili. Nyní adar ildiranské

Sluneční flotily ztrácel bezpečnou oporu, kterou vždy považoval za samozřejmou, stával se vůči ní slepým a hluchým.

Když mlčky seděl v člunu, zachmuřený a rozhněvaný, vzpomněl si, jak spolu s bývalým adarem Kori'nhem navštívili prázdný těžer brázdící strašidelná oblaka Daymu. Dva osamělí muži – to byl příliš malý počet na to, aby si dokázali uchovat pocit síly a jistoty, třebaže přímo nad nimi kotvil plně obsazený křižník. Chvatně tehdy místo opustili.

I teď zůstal sám a pouto s Mágem-imperátorem se mu zdálo velmi teninké a chabé. Stále si však uvědomoval přítomnost svého otce ve vzdáleném Hranolovém paláci a byl si jistý, že Jora'h zaznamenal náhlé nebezpečí, v němž se ocitly jeho lodě. Nedokázal mu však vyslat zřetelný vzkaz. Žádné detaily, jen bodavou úzkost. Mág-imperátor bezpochyby pocítí ztrátu všech posádek, které vymizely z *thismatu.* Bude tyto vojáky považovat za mrtvé? Bude se Jora'h domnívat, že jeho vlastní adar zcela selhal?

V hloubi duše Zan'nh věděl, že odpověď zní ano.

Jak se blížili k přistávací ploše vykládané barevnými dílci, Zan'nh vyhlédl z okna a mlčky shromažďoval informace. V zájmu zvýšení produkce shiingu byla všechna hyrillská pole v dohledu oseta nialiemi. Stavby poškozené hydroským útokem byly opraveny. Nové budovy vypadaly stroze a prakticky, zcela postrádaly rozmařilou pestrost, v níž si hyrillský místodržící dříve liboval. Přestože se Rusa'hovo poranění hlavy zahojilo, jeho osobnost se zcela změnila. Jeho mysl byla zjevně poškozená, lékaři ho nedokázali vyléčit úplně. Rusa'h skutečně zešílel.

Thor'h, to už byla jiná. První následník se rozhodl z vlastní vůle, ke vzpouře se připojil dobrovolně. „Měl bys mít víc rozumu, Thor'hu! Proč se účastníš tohoto šíleného dobrodružství? Musíš vědět, že hyrillský místodržící nemůže čelit celé Sluneční flotile."

„Nic takového mi není známo. Náš strýc měl posvátné vidění a byla mu zjevena pravda. Jak bych o tom mohl pochybovat?"

„Stačilo použít zdravý rozum," odsekl Zan'nh, ale věděl, že takovýto rozhovor k ničemu nevede.

Hlavní komplex kosmodromu překypoval aktivitou. Na mozaikové přistávací ploše čekalo množství nových nákladních lodí s otevřenými vstupy, dovnitř proudili dělníci a nakládali tanky s čerstvým shiingovým plynem. A teď ještě Rusa'h získal k dispozici manipul bitevníků včetně posádek, kterým úspěšně vymyl mozky! Zan'nhovi se udělalo zle. *Měl jsem nařídit zničení vlastních lodí.*

Když člun přistál, přistoupili k němu strážní, aby zajatého adara eskortovali vzhůru do citadely paláce. Thor'h kráčel v čele, hlavu vztyčenou. Dovedli ho k uzavřené místnosti se silnými stěnami v samém srdci citadely a Thor'h mu gestem pokynul, aby vstoupil dovnitř. „Toto apartmá naposledy obýval náš ubohý bratr Pery'h. Teď už ho nepotřebuje."

Zan'nh mu vmetl do tváře: „Pochybuji, že by ses jakkoliv pokusil té vraždě zabránit."

„Zabránit? Já sám jsem k ní dal podnět. Byl to jediný způsob, jak sem rychle dostat *tebe* a celý manipul bitevníků. Takové návnadě se nedalo odolat – byla to dokonalá past. Podívej, co všechno jsme získali!"

„Co jste získali? Ztratili jste duši!"

Místo aby nechal Zan'nha o samotě, požádal Thor'h o nějaké občerstvení. Poté, co přispěchali pečovatelé s jídlem, si První následník dopřál několik pamlsků. Usmíval se, jako by to bylo bezstarostné zdvořilostní setkání, ale Zan'nh se na něj mračil a jídlo odmítal.

„Pak se tedy najím sám. Taky jsem nechal přinést trochu shiingu. Možná bys ho mohl okusit? Lépe bys pak porozuměl."

„Rozumím víc než dobře."

„Jsi příliš mladý na to, aby ses choval jako tvrdohlavá stará mumie." Thor'h pozvedl malou lahvičku perleťově mléčné tekutiny čerstvě vylisované z rostlišajů. Dychtivě na ni pohlédl, jako by její obsah toužil vypít sám, Rusa'h však zakázal užívání shiingu všem, kteří už byli obráceni.

„Tak hluboko jako ty nikdy neklesnu," odsekl Zan'nh.

„Co je to hloubka a co to znamená klesnout? Záleží na definici.“ Thor’h odložil lahvičku stranou. „Náš otec jen pokračuje v chybách svého otce a děda. Je čas na změnu.“ Mladý muž spojil dlaně a nasadil upřímný výraz. „Věř mi, Zan’nhu! Dělám to pro dobro ildiranského Impéria, stejně jako náš strýc Rusa’h. Bylo by mnohem lepší, kdyby se k nám adar Sluneční flotily přidal dobrovolně, z vlastního rozhodnutí – jako já.“

Zan’nh odmítl odpovědět. Své myšlenky soustředil na útěk či hledání způsobu, jak poslat na Mijistru jasnou varovnou zprávu.

Ke dveřím přistoupil strážný. „Obdrželi jsme zprávu od Imperátora Rusa’ha. Všech šestačtyřicet bitevníků bylo podmaněno. Jejich posádky jsou nyní náležitě propojeny s novou sítí *thismatu.*“

Thor’h se s úsměvem obrátil k bratrovi. „Vidíš, Zan’nhu? I když se rozhodneš s námi nespolupracovat, právoplatný Imperátor bude dál šířit světlo poznání celou Horizontální hvězdokupou. Teď, když máme tvé bitevníky, ho nic nemůže zastavit.“

30 ☼ Král Petr

Během zpáteční cesty musela Estarra čelit několika prudkým návalům ranní nevolnosti. Petr se ji snažil utěšovat a ošetřovat. Povšiml si přitom zpocené tváře i rukou a šedavého nádechu pleti. Doufal jen, že to kamery nezaznamenají. Oba byli stále přesvědčeni, že jsou celou dobu sledováni.

Tak tedy odpočívali, hráli hry a vedli příjemnou, byť opatrnou konverzaci. Když se jí opět zvedl žaludek a Estarra se rozeběhla k umyvadlu, zamumlala lež, na níž se dohodli: „Nejspíš nesnesu to ildiranské jídlo. Ještě že jsme tam zůstali jenom jeden den.“

Petr ji pohladil po paži. „Ano, ani mně není nejlíp. Kuchaři Mága-imperátora jsou určitě skvělí, ale my máme jiný metabolismus.“

Doufal, že tato výmluva bude stačit.

Vybídl Estarru, aby si odpočala, a sám zamířil k zavřeným dveřím kajuty prezidenta Wenceslase. Dvakrát zaklepal, čímž bezpochyby přerušil nějakou důležitou práci pro Hanzu. „Basile, jen jsem ti přišel

říct, že bychom s tebou rádi posnídali, ale královna se necítí dobře. Mezihvězdné cestování jí podle všeho neprospívá. Teď odpočívá, aby se mohla účastnit recepce, až dorazíme na Zemi. Je mi líto."

Prezident zvedl oči od svých obrazovek a upřel na Petra zdvořilý, ale chladný pohled. „Snídaně? Jaký smysl mají tyhle pokusy o zdvořilost? Není tu žádné obecenstvo, nemusíš nic předstírat."

Petr se uklonil a skryl úsměv. „Jak si přeješ, Basile." Zaměstnaný prezident už neřekl ani slovo a opět zavřel dveře.

Petrovým cílem samozřejmě nebylo nic jiného, než držet od něj Estarru co nejdál. Kdyby se ho však stranili příliš nápadně, někdo by mohl pojmout podezření. Ať už přímo či vlastním příkladem naučil prezident Petra mnoha manipulativním způsobům a trikům.

Nejprve si Petr myslel, že jím prezident pohrdá, ale časem si uvědomil, že na tak silné city by Basil neplýtval časem ani energií. Jakožto prezident Hanzy Basil Wenceslas předpokládal, že král bude hrát svou roli a přesně plnit své povinnosti. Nic víc. Na mladého muže se rozzlobil jenom tehdy, když Petr překročil dané meze a zpochybnil jeho autoritu. Jinak se na něj Basil nenamáhal ani pomyslet. Na přátele či nepřátele neměl prezident čas. Smyslem existence mu byl jeho úřad. Přijímal rozhodnutí a řídil záležitosti lidské civilizace.

Během jejich krátké návštěvy na Ildiře Petra překvapil hluboký zájem Mága-imperátora o Estarru a Theron. Jora'ha královna okouzlila – dával přednost vyprávění o jejím bratru Reynaldovi a zelené kněžce, která kdysi navštívila Mijistru, než rozhovorům o diplomatických záležitostech.

Když teď svou návštěvu znovu rozebírali, Estarra pozvedla k Petrovi své velké hnědé oči. „Tolik bych si přála, aby tam byl Reynald s námi!"

Petr se posadil vedle ní na postel a přivinul ji k sobě. S pomocí učitelského compa OXe si ti dva v Paláci šepotu vytvořili tajný jazyk: prstové signály, gesta a klíčová slova, jejichž význam, jak alespoň doufali, nikdo jiný nedokáže rozluštit. Nyní ji mlčky konejšil a říkal, jak moc ji miluje.

„Nezdálo se ti, že Mága-imperátora něco tíží?“ ptala se Estarra. „Mně se zdál velmi znepokojený – jako by ho to táhlo tisíci různými směry.“

Podíval se na nepatrný výstupek ve stropě, který nade vši pochybnost skrýval sledovací zařízení. Nevšímal si jej, bylo mu jedno, zda ho někdo uslyší. „Jen pomysli, kolik záležitostí se odehrává v zákulisí Hanzy – podloudné dohody, tajná rozhodnutí, vynucené aktivity. Ildirané sice nejsou lidé, ale i na Mága-imperátora bezpochyby doléhají stejné věci.“

„Doufám, že své problémy vyřeší.“

„Já zase doufám, že my vyřešíme ty své.“

Když se vrátili na oběžnou dráhu Země, prezident Petrovi a Estaře oznámil, že hodlá zmizet v soukromém člunu dřív, než začne celý ten tyátr, aby se mohl setkat s dalšími výkonnými úředníky Hanzy a probrat s nimi prohlášení, která Mág-imperátor Jora’h učinil. Pak Basil odkráčel. Své rozhodnutí jim jednoduše oznámil, nešlo o zdvořilé rozloučení. Jeho člun opustil diplomatickou loď a zamířil dolů k Palácové čtvrti.

Petr a Estarra museli zatím přetrpět mnohem obřadnější přivítání. Než odletěl, předal jim Basil řeč a nařídil Petrovi, aby pořídil záznam. S projevy pronášenými naživo Basil skoncoval už dávno. Petr očima přelétl slova a rychle se je naučil zpaměti. Řeč byla relativně neškodná, radostná a povzbudivá, nebylo v ní nic, nač by neměl žaludek – na rozdíl od jiných případů.

Král a královna poslušně zaujali své pozice v nahrávací místnosti diplomatické lodi, obklopení falešným promítaným pozadím, které vypadalo přesně jako místo, nad nímž měli právě přelétat.

„Spojenectví mezi Ildirany a Hanzou zůstává pevné,“ řekl Petr a snažil se, aby jeho hlas zněl pevně a přesvědčeně. „Královna a já jsme navštívili Mága-imperátora, který je odhodlán postavit se hydrogům stejně jako před ním jeho otec. Se Sluneční flotilou bojující po boku Obranných sil Země můžeme čelit nepříteli, který už způsobil tolik zlého.“

V tomto bodě se k němu přidala Estarra: „Hydrogové téměř zničili můj domov. Zabili oba mé bratry.“

Petr pokračoval: „Musíme s nimi bojovat, ale nemůžeme s nimi bojovat sami. Vaše královna a já se vracíme na Zemi poté, co jsme s našimi přáteli utužili pouta přátelství a vzájemné pomoci.“

Šéf protokolu, vybavený striktními pokyny prezidenta Wenceslase, je nechal nahrát řeč třikrát. Nejlepší části pak spojil dohromady do jediného dokonalého projevu.

Zvolna letící diplomatická loď se vysoko nad městem spojila s těžkopádnou, leč skvostnou královskou vzducholodí. Poté, co Petr a Estarra přešli spojovacím rukávem na její palubu, diplomatická loď, nyní již nepotřebná, odlétla. Rozměrná vzducholoď byla pomalá a slavnostní – dokonale splňovala požadavek na vystavení krále a královny co největšímu množství pohledů.

Královskou vzducholoď doprovázela rychlá vzdušná eskorta, která kroužila kolem jako včela kolem květu plného nektaru. Když se královské plavidlo sneslo nízko nad Palácovou čtvrť, nastala pravá chvíle k prezentaci nahraného projevu. Hladké látkové stěny obřího zepelínu se zamihotaly, boky rozměrné vzducholodi vyplnily tváře krále a královny promítané na adaptivní folii.

„Spojenectví mezi Ildirany a Hanzou zůstává pevné,“ zaduněl Petrův hlas.

Zatímco se záznam přehrával, Petr a Estarra stáli v malé slavnostní gondole, jako kdyby projev skutečně pronášeli. Na takovou vzdálenost museli vypadat jako pouhé tečky, udělali však, co se od nich žádalo. Dokonce i z té velké výšky slyšeli hučení davu, hlasitý jásot tisíců občanů. Jejich nahraná slova zaznívala simultánně ze všech reproduktorů rozmístěných po náměstí a podél ulic.

Alespoň na několik málo vteřin byli Petr s Estarrou bez dohledu a sami. Konečně si mohli promluvit, rychle a tiše, zatímco vzduch kolem nich pulzoval dunivě hlasitými slovy.

Estarra stiskla manželovu dlaň. „Nemyslím, že by si všiml něčeho výjimečného. Nejspíš nám něco párkrát uklouzlo, ale prezident nedal nic najevo. Naše tajemství je v bezpečí.“

Výraz znepokojení z Petrovy tváře nezmizel. „U Basila nikdy nevíš. Ostatně je to otázka času. Můžeme jen oddalovat nevyhnutelné. Tvé těhotenství se brzy projeví způsobem, který ani on nepřehlédne."

Její hlas byl tak bolestně nevinný! „Pokud naše tajemství udržíme dostatečně dlouho, rozhodneme za něj.

Vydržíme-li ještě měsíc, prezident už nebude moci nic udělat."

Petr zavrtěl hlavou. „Na to bych nespoléhal. Může se chtít zbavit dítěte bez ohledu na riziko, které by to znamenalo pro tebe, jen aby…"

Estařiny oči se zalily slzami. „Já tomu nerozumím, Petře! Proč by to dělal? Co by tím získal?"

„Udělal by to z čiré zášti, ne z rozumu. Vzepřeli jsme se mu a on *nesmí* dopustit, abychom si užívali takovéhoto druhu svobody. Tak očividný vzdor vůči své autoritě nebude tolerovat."

„Ale vždyť to byla náhoda! Nechtěla jsem otěhotnět."

„Basil to takhle nevidí. Je to on, kdo rozhoduje, a pokud se chováme jako neřízené střely, je jeho povinností určit nám příslušný směr." Pak se Petr zamračil a chvíli uvažoval. „Ledaže by si uvědomil, že skrze dítě nás bude moci dokonale ovládat."

Estarra na něj polekaně pohlédla. „Stačí, aby pohrozil našemu dítěti, a nám nezbude než poslechnout."

Mezitím obrazy jejich tváří přednesly zřetelnou a optimistickou zprávu o posíleném spojenectví lidí a Ildiranů.

Petr si pamatoval, že Basil stejným způsobem využil Estarru proti němu. „Museli bychom Basila přimět, aby si tuto výhodu uvědomil. Necháme si to v rukávu pro všechny případy. Může to být naše jediná šance, jak uchovat dítě při životě."

Královna se o něj opřela a zasténala. „Možná bychom mu to měli prostě říct a doufat."

„Doufat?" Pohladil ji po tváři a hořce se usmál. „Najdeme lepší řešení."

Vzducholoď třikrát obkroužila rozlehlý Palác šepotu. Královská garda předpisově připochodovala na oválnou přistávací plochu a

rozestavěla se po stranách, zatímco nafouklé vzdušné plavidlo klesalo k dláždění. Přídržné kabely zacvakly do kotvících zámků a Petr s Estarrou sjeli výtahem na plošinu, kde je už očekával vousatý arcipáter Sjednocení. Představitel oficiální hanzovní církve pozvedl berlu do výše a postavil se vedle krále a královny.

S dobrotivě vyhlížejícím mužem, který zastával čistě obřadní funkci a neměl žádnou skutečnou moc, Petr ještě nikdy otevřeně nepromluvil. Arcipáter měl růžové tváře – bezpochyby make-up – a jeho světle modré oči věnčilo množství vrásek, pohled však měl prázdný. Pronesl předepsaná slova, pomodlil se a pak vedl procesí, které doprovodilo Petra a Estarru do Paláce šepotu.

Byla to velkolepá, barevná a hlučná podívaná, jejímž jediným smyslem bylo přesvědčit veřejnost, že v Zemské hanzovní lize je vše v naprostém pořádku.

Král Petr se cítil velice unavený.

31 ☼ Osira'h

Připadala si nesmírně maličká, když ji dobroský místodržící předvedl před Mága-imperátora. Na tento okamžik Osira'h čekala většinu svého života. Nyní nastal čas, aby vykročila po stezce osudu, který jí určili jiní. V přijímací síni nebesféry stáli uniformovaní strážní připraveni při ochraně svého mocného vládce položit život. Taková bezvýhradná oddanost!

Na Udru'hův pokyn vykročila Osira'h kupředu malými nejistými krůčky. Se svým otcem se setkala, když přiletěl na Dobros navštívit hrob její matky, a i tehdy byla plná pochybností. Jaké byly jeho skutečné pohnutky? Opravdu nevěděl o všech těch hrůzách? V její mysli nyní zněla ozvěna vzpomínek, které jí předala Nira Khaliová.

Když dívenka pohlédla do Jora'hova obličeje, nedokázala potlačit záplavu dávných emocí vtištěných do její mysli krátce před matčinou smrtí. Viděla Jora'ha Nifinýma očima jako Prvního následníka, milujícího a laskavého syna intrikánského Mága-imperátora Cyroc'ha. Jora'h, jak ho znala Nira, by nikdy nepřipustil všechny ty

strašivé věci, které na Dobrosu zažívala její matka a ostatní lidští zajatci.

Muže sedícího vé skvostném vejčitém křesle na sluncem zalitém pódiu vnímala dvojíma očima, skrze vzpomínky prostoupené světlem tak, jako jím byly prozářeny barevné kusy vitráže tvořící nebesféru nad její hlavou: mladý Jora'h držící Niru v náručí, jeho světlá ildiranská pokožka hřejivě se tisknoucí k zeleným matčiným pažím, nohám, prsům. Pamatovala si jeho doteky, polibky, způsob, kterým rozechvíval její smysly. V jednom zvláštním okamžiku Osira'h napadlo, zda se takto stala svědkem vlastního početí.

Tohle nebyly vzpomínky, jaké by dítě mělo mít na svého otce, Osira'h však necítila žádný odpor, nebyl v tom voyeurismus. Část jí samotné *byla* její matkou a Nira tohoto muže milovala, důvěřovala mu. Nikdy nevěřila, že ji opustil. Osira'h však věděla, jakou moc třímá Mág-imperátor ve svých rukou. Neudělal nic, aby napravil všechna ta znásilnění a děsivé genetické pokusy na lidských zajatcích, ani když se dozvěděl pravdu. Na co čekal? Osira'h si nebyla jistá, zda si Jora'h zaslouží takovou lásku a oddanost. Vlastně si nebyla jistá vůbec ničím.

Udru'h se držel v pozadí, zatímco Jora'h sestoupil z pódia, aby ji přivítal. Oči Mága-imperátora zářily hrdostí a nadějí. „Můj bratr Udru'h říká, že jsi připravená, Osira'h. Ildiranské Impérium už nemůže déle čekat. Přijímáš hrozivý úkol, který ti připadl – vyhledat hydrogy, navázat s nimi spojení a přivést je sem, ke mně?"

Osira'h se co nejvíc napřímila a poskytla mu odpověď, na niž čekal. „Nejenže svou povinnost přijímám, já ji radostně vítám."

Když Jora'h odpověděl hřejivým úsměvem, část její osobnosti roztála štěstím. „Nic menšího jsem od tebe neočekával." Pokusil se ji obejmout, ale dívenka nevěděla jak zareagovat a dál strnule stála. Opravdu viděl v Osira'h svou dceru, nebo pro něj byla pouhým pěšcem, nástrojem použitým v zájmu Impéria?

Pak si s překvapením povšimla květináče s ratolestí, spočívajícího ve sluneční záři hned vedle vejčitého křesla. Ve svém srdci pocítila žádost a palčivou touhu – její matce bylo odpíráno požehnání

komunikace s myslí světolesa, tak dlouho prahla opět pocítit známé spojení! Dívence se stáhlo hrdlo. Nejraději by se k malé rostlince rozběhla, ovinula kolem ní prsty a vyslala skrze telink zoufalý výkřik.

Pokud by toho byla schopná.

Osira'h se ovládla, přesto Mág-imperátor postřehl dychtivý výraz v jejích očích. „Je tohle jeden z theronských světostromů?"

Jora'h překvapeně pohlédl na Udru'ha a pak zpátky na ni. „Ano, ale jak jsi to mohla poznat?"

Osira'h rychle přemýšlela, protože nechtěla prozradit nic z toho, co věděla. „Na Dobrosu jsem se naučila spoustu věcí. Instruktoři a cvičitelé mentálních technik byli velmi důkladní – a sám místodržící mi říkal, že jsem výjimečná, protože mou matkou byla lidská žena, zelená kněžka."

Udru'h sám se zdál být přítomností ratolesti překvapen. „Myslel jsem, že všechny theronské rostliny zahynuly, Imperátore."

„Tuhle jsem dostal darem od Estarry, královny lidí." Jora'h přimhouřil oči. „Mám v úmyslu se o ni dobře starat. *A chránit ji.*"

Osira'h cítila, jak se její tělo chvěje touhou dotknout se ratolesti. Však brzy najde způsob. Mág-imperátor ji vyšle za hydrogy teprve za několik dní, až proběhnou nezbytné přípravy. Osira'h ještě bude mít příležitost…

Udru'h se obřadně uklonil. „Imperátore, musím se vrátit na Dobros. Nastávající místodržící a já musíme pokračovat ve výcviku sourozenců Osira'h pro případ, že by snad selhala."

Jora'h stojící po boku své dcery se zamračil. „Nedůvěřuješ jí snad?"

Přestože Osira'h stála přímo před ním, odpověď jejího strýce byla bezcitně chladná. „Zasvětil jsem život její přípravě. V sázce je však osud Impéria. Nehodlám riskovat sázku na jedinou možnost."

S těmito slovy se dobroský místodržící, muž, který ji vychovával a pečoval o ni, muž, který jí projevoval tolik lásky a vkládal do ní tolik nadějí – ale také muž, který uvěznil a opakovaně znásilnil její

matku a pak ji nechal ubít k smrti – otočil a opustil ji bez jediného dalšího slova.

32 Rlinda Kettová

Poté, co Davlin Lotze se svou zrekvírovanou lodí odletěl k Zemi, Rlinda zůstala na Rellekeru, aby BeBobovi pomohla naložit na *Slepou víru* zařízení určené pro nové hanzovní kolonie. Guvernérka Pekarová přitom nepřestávala naříkat, kolik peněz je jejich pohostinnost stojí, kolik zásob nevítaní uprchlíci z Crenny snědli a jak se těší, až budou konečně pryč.

S každým neodbytným rýpnutím ztrácela Rlinda motivaci ke spěchu – guvernérčina netrpělivost byla tak nesmírná, že by zahltila i černou díru. Věděla, že jakmile zbývající kolonisty naláduje zpátky na palubu *Věčné zvídavosti*, rychle se mezi nimi rozšíří špatná nálada. Teď už nebudou prchat před jistou smrtí a dlouhá cesta jim bude připadat nesmírně úmorná, ale na druhou stranu velmi rychle pochopili, že na Rellekeru nejsou vítáni.

Když BeBob odletěl na další zastávku naplánované zásobovací trasy, Rlinda se rozhodla zanechat her a zavelela k nástupu na palubu. Utečenci jen doufali, že je Země přivítá přátelštěji.

Guvernérka Pekarová se nezdržovala zdvořilostmi a chvatně *Zvídavost* vyprovodila několika úsečnými slovy. Přestože ji chladné přijetí na Rellekeru zaskočilo, Rlinda nebyla mstivá (ať už někteří z jejích bývalých manželů říkali cokoliv). Nepociťovala vůči obyvatelům zchudlé kolonie zášť, jen už s nimi nechtěla být pohromadě. Když *Zvídavost* vzlétla nad kolonii – žádný večírek na rozloučenou se nekonal – a vystoupala na oběžnou dráhu, naplnil ji pocit svobody stejně opojný jako nulová gravitace.

„Sbohem," zamumlala a byla si jistá, že guvernérka Pekarová tam dole říká totéž.

Opustila orbitu, minula dráhu prvního i druhého, vzdálenějšího měsíce Rellekeru. Zrychlovala, sledovala systémy kolem sebe a čekala, až bude dokončen výpočet předpokládané dráhy letu k Zemi.

„Tady to máme! Nemůžeme ji minout.“ Sáhla po spínači mezihvězdného pohonu a pak zapnula lodní interkom. „Držte se, lidičky! Dovezu nás tam tak rychle, jak to jenom půjde. Jakmile budeme na Zemi, všechny vás zvu na skleničku.“ Z přeplněných palub k ní dolehlo tlumené veselí.

Než uvedla v chod mezihvězdný pohon, naposledy pohlédla na Relleker. Její senzory zachytily velké pohybující se objekty, které se vysokou rychlostí přibližovaly. Snad z nedaleké Crenny?

Rychle vypnula motory, *Zvídavost* sebou trhla a její pasažéři byli odmrštěni proti stěnám, Rlinda však neměla čas je varovat. Se zachmuřeným výrazem si obraz přiblížila a zasténala. Tohle už viděla – a nejednou. Zatímco její loď tiše plula prostorem, sledovala celý houf obřích ježatých koulí mířících do soustavy Rellekeru. „Ježíšmarjá, jen se na to podívejte!“

Když opustili mrtvou soustavu Crenny, Rlindina loď se ocitla v bezprostřední blízkosti vítězných hydrogů. Bytosti z hlubin plynných planet porazili své nepřátele faery obývající slunce a jejich plavidla pak obklopila *Věčnou zvídavost.* Rlinda neměla tušení, proč ji tehdy nezničili, ale neměla chuť pokoušet štěstí znovu.

Roj hydroských lodí začal klesat k rovině soustavy. Rlinda jich napočítala čtrnáct, byla to drtivá útočná síla. Srdce se jí sevřelo. Jakmile se vypořádaly s faery u Crenny, zřejmě zamířily k dalšímu slunci. Pokud zde střet s ohnivými bytostmi skončí stejně, přibližně během týdne bude i tento systém chladný, mrtvý a neobyvatelný.

Rlinda nechtěla být bezcitná, ale napadlo ji, jak se asi bude namyšlená guvernérka cítit, až to bude *ona,* kdo bude muset evakuovat obyvatelstvo a obcházet sousedy s prosíkem.

Hydroské lodě však nemířily k rellekerskému slunci. Místo toho letěly přímo k samotné planetě. Podle údajů z dálkových senzorů klesaly rovnou k hlavnímu sídlu kolonie. Hydrogové věděli přesně, co dělají.

Během několika okamžiků se z komunikačního systému ozval ječivý hlas guvernérky Pekarové vyhlašující všeobecný poplach a volající o pomoc. „Hydrogové útočí! Zahájili palbu!“ Guvernérčina

slova přerušil výkřik a vzdálené výbuchy. „Mayday! Pomoc! Okamžitá evakuace nutná!“

Rlinda zažehla motory *Zvídavosti*, otočila ji a s bušícím srdcem vyrazila k Rellekeru. Sama nevěděla, co dělat. *Zvídavost* už byla přetížená, další lidi vzít nemohla. Paluby byly plné, na chodbách se tísnilo mnohem víc pasažérů, než se kdy v plánech předpokládalo. Jen přistát a znovu vzlétnout představovalo velké riziko. A bez zeleného kněze ani nemohla včas přivolat pomoc.

Hydroské ježovky zakroužily nad kolonií, šlehaly ji modrými blesky svých zbraní a pak na ni vydechly mrazivé vlny trhající na kusy vše, co jim stálo v cestě – stromy, budovy i lidi.

Do jejího kokpitu vrazil crennský starosta Lupe Ruis, který viděl útok z vyhlídkové paluby. Kulatou tvář měl celou zrudlou. „Co se to tam dole děje? Neměli bychom jim pomoct?“

„Řekněte mi jak a já to udělám.“ Společně naslouchali kakofonii výkřiků. Ostnaté koule řádily dál, nalétávaly na město a ničily každou doposud stojící stavbu. „Abych pravdu řekla…,“ Rlinda změnila kurz tak, aby se co nejvíc odchyloval od směru, z něhož přiletěli hydrogové, a pak vypnula všechny systémy, takže loď plula dál, aniž za sebou zanechávala energetickou stopu, „nechci, aby si hydrogové všimli *nás*, až je ničení tam dole omrzí.“

„Ale všichni ti lidé na Rellekeru… pomohli nám. Musíme…“

Pohlédla na něj velkýma hnědýma očima. „Já jsem si nenadělala do kalhot, pane starosto. Nebojím se o sebe. Víte, že jsem nasadila krk za jednoho každého z vás. Já jen nevidím jediný způsob, jak jim pomoci.“

Senzory byly nastavené na maximální přiblížení, naštěstí však nedokázaly zachytit zkázu, kterou hydrogové rozsévali tam dole. Obludné koule neúnavně drtily vše, co z města zbylo.

Zničení Booneova přechodu, Havraního hradu, dokonce ani Crenny, která přišla o slunce, nebylo přímým útokem na lidi. Tyto lodě však úmyslně bombardovaly rellekerská města a periferie, soustředily se výhradně na osídlené plochy. Tady byli lidé cílem

útoku, ne jen náhodnými oběťmi kosmické války mezi nepochopitelnými mimozemskými bytostmi.

„Něco je muselo namíchnout.“ Po zničení crennského slunce mohla být lidská kolonie na Rellekeru až příliš lákavým soustem, aby jí hydrogové dokázali odolat. Možná měli nějaký důvod, jemuž by lidé tak jako tak nebyli schopní porozumět. Pak si vzpomněla, že prezident Wenceslas nedávno schválil použití dalších pěti Klikisských pochodní. Bylo zažehnuto dalších pět plynných planet. Jasná provokace. „Zatracení hlupáci! Nedá jim to, zkrátka musí píchat do sršního hnízda. Co čekali? Žádný div, že se hydrogové mstí.“

Z komunikačního zařízení se ještě necelou hodinu ozývaly výkřiky. Po této době už byly všechny stavby srovnány se zemí a na Rellekeru nezůstala živá duše. Rlindě to ticho připadalo děsivé.

Pohlédla na starostu Ruise. „Doufám, že jsou hydráci spokojení a nebudou mít chuť se ještě honit za námi.

Děláme mrtvého brouka, ale kdo ví, jak dobré jsou jejich senzory? Jak se zdá, zmizeli jsme odtamtud právě včas.“ Vyděšený a otřesený starosta spěchal za svými lidmi, aby je o všem informoval.

Rlinda přejela po spínačích a vypnula dokonce i poziční světla *Zvídavosti*. V podobné situaci se ocitla už dříve, přesto měla sucho v hrdle a srdce ji tížilo. Kdyby je guvernérka Pekarová nepřiměla k odletu, všichni utečenci z Crenny – a také ona s BeBobem – by zůstali dole a byli pobiti.

O výsledku rellekerského masakru nebylo pochyb. Rlinda nemohla udělat nic, aby obyvatele kolonie zachránila. Nyní se dalo usilovat o jediné – přežít, uchovat při životě všechny ty utečence z Crenny a co nejrychleji spěchat k Zemi se zprávou.

33 ☼ Orli Covitzová

Přestože původně o dívčinu společnost nijak nestál, ujal se starý poustevník nové povinnosti velmi zodpovědně. „Vždycky jsem

věděl, že budu potřebovat nějaký stálejší příbytek. Tohle mě aspoň konečně donutí zvednout zadek a zbudovat si svůj vlastní hrad.“

Orli si mimoděk oprášila šaty. Připadala si právě tak špinavá, jak Hud Steinman vypadal. „Spaní na zemi mi nevadilo, nestěžovala jsem si.“ I tak ale musela přiznat, že táboření bylo mnohem zábavnější v představách, než ve skutečnosti.

„Nic takového jsem neříkal. Ale mě bolí záda. Je čas navrhnout a postavit dům.“ Podíval se na ni, obočí svraštělé. „Víš něco o tesařství? Nebo o stavitelství?“

„Jen to málo, co jsem si přečetla v učebnicích.“

Steinman pokrčil rameny. „Jak složité to může být? Nějak to vymyslíme.“

Starý muž pro jejich „hospodářství“ vybral místo nedaleko pramene sladké vody a zatímco črtal plány, Orli se snažila pomáhat, s čím jen mohla. Prohlédla nástroje nalezené v troskách kolonie a vybrala ty z nich, které by mohli při stavbě použít. Ve chvíli, kdy se Steinman nedíval, se pokusila zkontrolovat jeho výpočty. Věděla, že si jí nakonec všiml, ale nic nenamítal. Snad mu to připadalo roztomilé, snad byl prostě jen rád, že není na matematiku sám. Orli našla několik chyb, ale nakonec na ně nepoukázala.

Když starý muž přesvědčil sám sebe, že ví co dělá, ukázal své náčrtky i Orli a vysvětlil jí, jak společně postaví dům. „Pokácíme nějaké plaňkovky a ty nařežeme. Můžeme použít laserovou pilu a nadělat z nich desky, ze slabších kmenů pak sestavíme dokonalou základní konstrukci.“

Orli se nechala unést jeho nadšením. „Určitě bychom mohli dlouhá stébla splést do pramenů a vytvořit z nich něco jako provazy. Těmi pak kmeny svážeme.“ Několika takovými již ohraničila prostor kolem táborového ohně.

„Nedělali si kdysi lidé cihly z bláta?“ navrhl Steinman. „Mohli bychom to taky zkusit. Tahle planeta nabízí spoustu stavebního materiálu!“

Orli a Steinman snadno pokáceli jednu z plaňkovek. Dlouhý kmen dopadl do trávy a dva vyplašení slíďáci se halasně klidili někam

stranou. Z horní části plaňkovky byly tři pořádné kulatiny, které se daly snadno odnést. Když se však Steinman pokusil nařezat širší část kmene na trámy či dokonce prkna, poničil dřevo tak, že se nehodilo na nic jiného než na překrytí škvír ve stěnách. „Dobrá, nejsem tesař. Nikdy jsem to o sobě ani netvrdil."

Druhý a třetí pokus dopadly o něco lépe, a když pokáceli čtvrtou plaňkovku, měli dost dřeva, aby mohli začít. Zapustili hlavní kulatiny hluboko do země, nalili do děr vodu a pak je utěsnili blátem a štěrkem. Společně vztyčili boční vzpěry a zasadili diagonální výztuhy do zářezů, které do kmenů udělala Orli. Jejich příbytek začínal nabývat konkrétních tvarů.

Drželi se Steinmanova velkolepého plánu tak přesně, jak to jen šlo. Když byl základ hotov, dívenka si jejich nový přístřešek prohlédla. Steinman si bezpochyby představoval jakýsi osobitý primitivní palác, příbytek hodný Robinsona Crusoe. Místo toho jejich výtvor připomínal spíše chatrč, kterou shodí první silnější vítr. Byla to špatně promyšlená a mizerně provedená věc podobná těm, do jakých se často pouštěl její otec.

Tato myšlenka ji zabolela. Hrdě zvedla bradu. Jakkoli vratce přístřešek vypadal, Orli byla na jejich práci hrdá. Postavili jej sami z přírodního materiálu a za obtížných podmínek.

„Pro nás je akorát," řekla. Steinman ji poplácal po zádech.

Orli se už cvrčci přejedli, měli je ostatně každý den, a tak začala zkoumat prérijní rostliny a hledat semena, hlízy či plody, které by mohly být jedlé. Neměla tušení, kde začít. Opatrně a po troškách ochutnávala listí, bobule či škrobovité kořínky. Takto prozkoumala a zavrhla několik druhů listů, příliš hořkých či kyselých, z jedněch namodralých bobulí začala okamžitě zvracet. Hlízovité hnědé kořínky však měly docela sladkou chuť a po jejich požití nezaznamenala žádné nepříjemné následky. Některé z květin byly tak aromatické, až ji z nich štípalo v nose, ale chutnaly příjemně. Díky ní jejich jídelníček postupně získával na pestrosti a rozmanitosti.

Steinman sledoval co dělá a nabádal ji: „Vyplivni všechno, co chutná jako jed."

„A jak chutná jed?“

„Já nevím. Kdybych ochutnal jed, už bych byl nejspíš mrtvý.“

Zoufalá Orli obrátila oči v sloup, pohlédla na nebe, jako by tam doufala nalézt útěchu – a strnula. Zamžikala, dokud si nebyla jistá, že to, co vidí, je skutečně žhnoucí stopa vesmírné lodi mířící přímo ke kaňonu a zničené kolonii.

„Loď! Loď – podívejte, pane Steinmane!“

Steinman spráskl ruce a začal se smát. „Zřejmě jedna z hanzovních zásobovacích lodí, holka. Neměli jsme dostat další zásilku?“

Když se černá tečka letící jim vysoko nad hlavou zvětšila tak, že v ní bylo možné poznat nákladní loď, Orli vyběhla do prérie a mávala rukama.

„Honem! Musíme se dostat k městu dřív, než se rozhodne znovu odletět,“ zavolal Steinman.

Společně se prodírali travinami. Když slíďáci slyšeli jejich rázné kroky, prchali pryč, protože neměli chuť čelit tak divoce dupajícím tvorům. Orli starého muže rychle předběhla, ale pak zase zpomalila, aby ji Steinman dohnal. Dychtila spatřit své zachránce, ovšem pro případ, že by šlo o další útok robotů, chtěla mít starého pána poblíž.

Ve chvíli, kdy dorazili k přistávací plošině nedaleko ústí kaňonu, Orli už ochraptěla od neustálého volání. Steinman vedle ní sípal jako starý varhanní měch, ale zřejmě si toho ani nevšiml. Klopýtal kupředu a držel dívku za ruku.

Loď už vlétla do kaňonu, aby prozkoumala situaci, a nyní se obloukem vracela zpátky. Pilot se nejspíš marně pokoušel spojit s vysílací stanicí kolonie. Nákladní loď opět přelétla nad zčernalým spáleništěm a blikala světly – posádka tak dávala najevo, že dvojici viděla. Pilot našel prázdné místo mezi sutinami a konečně přistál.

Orli se tam rozběhla a slzy jí stékaly po tvářích. Ze zásobovací lodi vystoupil muž s rozježenými vlasy, svraštělou kůží a vytřeštěnýma očima. Výraz na jeho vyhublé tváři prozrazoval naprosté ohromení. Orli poznala Bransona Robertse, který přivezl

kolonii zásoby i posledně. Roberts zíral na dva udýchané lidi, kteří vyběhli z vysoké trávy a mířili k němu.

Všude, kam se podíval, byla spoušť. Corribus byl zcela srovnán se zemí. Roberts několikrát otevřel a zavřel ústa, než z něj vypadlo: „Zatraceně, ať se propadnu! Co se to tady stalo?“

Orli se mu vrhla do náruče a muž ji automaticky sevřel v uklidňujícím objetí. Rozplakala se tak, že mu nebyla schopná odpovědět.

„Ehm, hodil by se nám nějaký kočár, který nás odsud odveze,“ řekl Steinman, „pokud je to trochu možné.“

34 ☼ Basil Wenceslas

Zatímco na něj v prázdné zasedací místnosti Hanzy generál Lanyan chrlil své stížnosti, Basil stál s rukama založenýma za zády a zkoumal portréty svých předchůdců. Tváře šestnácti bývalých prezidentů a prezidentek Zemské hanzovní ligy působily stroze a důležitě – skuteční polobohové obchodu obdaření neomezenou mocí.

Tři dny předtím stál před Mágem-imperátorem v Hranolovém paláci. Setkání s potomkem dynastie ildiranských vládců ho přimělo přemýšlet o jeho vlastních předchůdcích. Stejně jako on, tito muži a ženy ovládali soukolí obchodu v době, kdy lidská ctižádost ovládla Měsíc a následně také vnitřní planety soustavy. Pak přišlo jedenáct generačních lodí, pomalých monster, jejichž pasažéři přerušili pupeční šňůru se Zemí s tím, že se už nikdy nevrátí.

Generál Lanynan, popuzený jako vždy, požádal o schůzku jen pár hodin poté, co se prezident vrátil z diplomatické návštěvy. „Podle poslední zprávy jsme za sedm let hydroské války ztratili téměř sto výzvědných lodí povolaných k branné službě. V pouhých třech případech jsme našli jednoznačné důkazy, že je potkala nějaká nehoda. Ostatní jednoduše… odletěly. Piloti dezertovali. Opustili službu.“

Basil to považoval za nepříjemnost, ale velkou důležitost tomu nepřikládal. V porovnání s ostatními, mnohem většími debakly, tohle

byla zanedbatelná záležitost. Stovka pilotů? „U branců z nucených odvodů přidělených k úkolům vyžadujícím vysokou míru nezávislosti se tento problém objevuje často."

Procházel se podél stěny zasedací místnosti, klouzal zrakem po jednotlivých portrétech a přemýšlel o jejich prioritách i krizích, kterým čelili. Bezpochyby i oni cítili, že osud Hanzy je v jejich rukou. Basil se s většinou z těchto lidí nikdy nesetkal, přesto cítil, že je zná.

Malcolm Stannis, mladý a dravý manažer, sloužil v době prvního kontaktu Hanzy s Ildirany; schopný vůdce obtížený dvěma neschopnými králi, nejprve starým hlupákem Benem a pak mladým a nezkušeným chlapcem Georgem. Král Ben lehkomyslně zahodil cennou příležitost, když theronské delegaci přislíbil nezávislost jejich kolonie jen za úsměv a dobré slovo. Naštěstí zemřel krátce poté (za velmi podezřelých okolností).

Adam Cho sloužil jednadvacet let, před Basilem, setrvávajícím ve funkci již tři desetiletí, to byl nejdéle sloužící prezident. Regan Chalmes zastával úřad pouze jediný rok a i ten byl plný skandálů. Bertram Houswell se pustil do nesmyslných šarvátek s Tuláky a podle něj začaly klany Hanze přezdívat „Velký Houser". Sandra Abel-Wexlerová, potomek osadníků z generační lodi nesoucí její příjmení, se vrátila na Zemi, neboť odmítla žít v nové kolonii, kterou pro ně Ildirané založili.

Dějiny protkané chybami…

Basil stanul před vlastním portrétem a přemýšlel, jaký byl asi malířův záměr, jaké nálady či tóny chtěl rozeznít. Pak pohlédl na prázdnou stěnu o kus dál. Bude tam jednou viset portrét Eldreda Caina? Bledý prezidentův zástupce měl jednou stanout na jeho místě, jejich osobnosti však byly zcela odlišné. Skutečně si přál mít právě Caina za svého nástupce? Cain byl klidný a rozvážný detailista, chyběla mu však potřebná tvrdost.

Lanyanův hlas zesílil. „Posloucháte mě, pane prezidente?"

Basil se neotočil. „Vždycky poslouchám, generále.

Nepodceňujte mou schopnost soustředit se na víc věcí současně. Chápu význam toho, co říkáte.“

Takto pokárán usedl velitel Obranných sil Země k dokonale naleštěnému zasedacímu stolu. „Jsme ve *válce*, pane. Tito piloti nesli *zodpovědnost.*“ Tvář mu zčervenala. „Zatraceně, v sázce byly životy! A tyto životy byly ztraceny!“

Téměř na konci řady portrétů se Basil zastavil u Maureen Fitzpatrickové. Fúrie. Ve své době byla nádherná. Díky svému šarmu a svůdnosti se katapultovala do závratných výšin úspěchu. Většina mužů, které přitom nechala za sebou, podcenili její skutečnou moc a charisma. Basil exprezidentku Fitzpatrickovou vždy obdivoval. Byla o dvacet let starší, sám ale tušil, že by za příznivějších okolností tvořili skvělý pár. Stále žila, přestože se dávno odebrala do ústraní, zřejmě spokojená s nashromážděným bohatstvím.

Basil se zatím musel potýkat s problémy. Každý další případ lidské nespolehlivosti byl jako hřebík zaražený do rakve lidstva.

Obrazy v Basilově mysli dostaly jasné kontury, jako by problém s dezertujícími piloty vykrystalizoval kolem nějakého jiného tématu. Tichým hlasem hněvivě zamumlal: „Tohle jsou jasné příznaky úpadku naší rasy. Totéž se děje všude, kam se podívám. Mám snad řešit, že naši piloti jsou příliš ‚opatrní‘, aby dělali svou práci? Je snad můj problém, že zelení kněží už ‚nemají zájem‘ sloužit na našich lodích? Že náš král má ve zvyku zpochybňovat každé mé rozhodnutí a jeho náhradník je spratek, jehož by ve vědomostním testu porazila i opice, protože se nehodlá učit? Sobečtí krátkozrací lidé – všichni do jednoho! Jak má lidstvo přestát současnou krizi, když na nikoho není spolehnutí?“

Generál vydal dlouhý zklamaný povzdech souznící s Basilovým rozpoložením. „Bohužel, pane prezidente, taková je lidská povaha. Lidé lpí na vlastních rozhodnutích, i na těch špatných. Když mají čelit problému, který ohrožuje nás všechny, pak teprve vyjde najevo jejich sobectví.“

Basil se zamračil, rozhněván sám na sebe, že dal tak otevřeně najevo své emoce. „Došel jsem k názoru, že svoboda a nezávislost je

luxus, který si lze dovolit pouze v dobách míru a prosperity. My však již celé roky čelíme situaci, která nemá co do činění s politikařením, národností ani vírou, ale ohrožuje samotnou naši existenci. Všichni se musíme semknout. Musíme být svorní jako jedna pevná pěst. Nejednotnost a různorodé zájmy tříští naše úsilí. Oslabují nás. Copak to mohu dovolit?“

„Rozhodně ne, pane prezidente. To je nad slunce jasné. Jsou to všechno zrádci. Nežádali jsme je o laskavost. Tito dezertéři byli součástí OSZ a jako takoví podléhali nařízením a omezením. Nemůžeme tolerovat, že si jen tak zmizeli, sotva se začali nudit, nebo dostali strach.“

„Dneska je opravdu obtížné najít někoho schopného,“ řekl Basil kousavě. „Ti, kterým byla svěřena moc, si takhle naříkají už od úsvitu věků. Spoléháte na lidi, věříte jejich schopnostem, a oni vás nakonec ve většině případů zklamou.“

„To skutečně nemůžete připustit, pane prezidente.“ Lanyan sepjal ruce a propletl prsty, jako by tak chtěl zabránit, aby se sevřely do pěstí a udeřily do stolu. „Stavba se hroutí na příliš mnoha místech. Kde je to možné, musíme destrukci zastavit. Musíme dalším pilotům zabránit v útěku.“

Basil pohlédl na hodinky na svém zápěstí a povzdechl si. „Chcete, abych těm, kteří ještě nevzali do zaječích, přidělil chůvy? Nebo snad máme zahájit hromadné pronásledování uprchlíků? Třeba bychom naše piloty našli na tropických plážích, jak usrkávají míchané drinky.“ Otočil se ke generálovi čelem. „Skutečně je to v této chvíli vaše nejvyšší priorita?“

Lanyan se zatvářil pohoršeně. „Pane prezidente, dovoluji si vám připomenout, že jsme ve válečném stavu!

Dezerce v čase války je zločin, který se trestá smrtí. Tito piloti nevěří, že jejich jednání bude mít následky – a dosud se nemýlili. Musíme všem dát najevo, že to myslíme vážně. Vystrašit je až do morku kostí jedním exemplárním případem, a pak pro ostatní vyhlásit amnestii. Tak se velká část pilotů vrátí zpět a už se nikdy neodváží svůj poklesek zopakovat.“

Při pohledu na stěnu s portréty svých předchůdců si Basil vzpomněl, jak během svého kariérního postupu strukturami Hanzy studoval jejich životopisy. Král Frederick byl jeho přítel a Basil z něj, navzdory Frederickovým četným chybám, udělal uctívaného vládce. Když byl sám Basil ambiciózním zástupcem prezidenta, v mnoha ohledech podobným Cainovi, plánoval si závratnou kariéru. Představoval si výšiny štěstí a úspěchu, kterých dosáhne coby prezident. Nyní ho napadlo, zda vůbec kdo z těchto bývalých vládců – třeba jen jediný – byl na svém místě šťastný.

„Dobrá, generále. Souhlasím. Budeme mít oči dokořán pro případ, že se nám do cesty připlete ta správná osoba."

35 ☼ Patrick Fitzpatrick III.

Když podmračený Del Kellum svolal zajatce do ústředního nákladního doku, Fitzpatrick předpokládal, že se jim dostane dalšího kázání – pokud je rovnou nevyhodí skrze přechodovou komoru ven. Smrt jejich druha Billa Stanny, který zahynul při nepromyšleném pokusu o útěk, jen posílila odhodlání vojáků, takže nyní byli ještě vzpurnější než dřív.

Devětadvacet zbývajících rukojmích OSZ se shromáždilo a čekalo, co jim Del Kellum chce říct. Zajatci obviňovali ze smrti svého kamaráda Tuláky, Fitzpatrick však věděl, že za Stannovou fatální nehodou nebylo nic než jeho vlastní hloupost.

Tiše promluvil ke svým druhům, zbraňové specialistce Shelii Andezové a počítačovému expertu Kiru Yamanemu: „V poslední době se něco děje. Přilétají nové lodě zvenčí, objevují se zástupci klanů a něco spolu tajně projednávají. Ještě nikdy se mi nestalo, aby mě tolik lidí probodávalo pohledem."

„Tak jim to vracej," doporučila mu Andezová. „Zaslouží si to."

Dokonce i Zhett Kellumová ho přestala škádlit kousavými komentáři či zjevnými pokusy o flirt. Fitzpatrick se nedokázal zbavit rostoucího pocitu strachu.

„Myslím, že Patrick může mít pravdu," zašeptal Yamane tak tiše, že jeho hlas téměř zanikl v okolním šumu. „Něco se děje. Možná nás OSZ začaly hledat."

„Anebo ještě lépe, co když zahájily odvetu?" Andezová se zazubila jako hladový vlk.

Fitzpatrick věděl, že s ním nebudou souhlasit, ale stejně musel svůj návrh přednést. „Podle mě je na čase se trochu zapojit. Ukázat ‚dobrou vůli' a začít spolupracovat. Můžeme se dostat do středu dění, získat informace. Jen si představte, co bychom mohli zjistit!"

„Ech, koho zajímají plány Vandráků?" mávla rukou Andezová.

Yamanemu se zatřpytily oči. „Já bych rád věděl, jestli se tam venku stalo něco strašného. Třeba další hydroský masakr?"

„Tuláci se zrovna nesnaží zásobovat nás čerstvými informacemi. Nedozvěděli bychom se snad ani to, kdyby hydrogové zničili Zemi, aby se pomstili za Osquivel." Fitzpatrick znovu pohlédl na své přátele. „Cokoliv zjistíme, může pomoci nám *i OSZ*, pokud se nám někdy podaří odsud uniknout."

Když mu Zhett před časem ukázala loděnice v prstencích Osquivelu, odmítal uvěřit, že by kočující vesmírní nomádi mohli dát dohromady něco tak impozantního. Klany přece nemohly mít tak rozsáhlou průmyslovou výrobu a tak schopné manažery! Navzdory svému přesvědčení musel Fitzpatrick rozsáhlé dílo obdivovat, přestože jeho úsudek byl poněkud ovlivněn neuvědomovanou náklonností k dceři klanového vůdce.

„Možná by nás nechali pomáhat při zkoumání toho hydroského vraku," dumal Yamane. „Není fér, že technologický objev století padl do rukou právě Vandrákům. Jen si představte, co by s takovou věcí dokázala udělat naše armáda! Tuláčtí vědci se v něm povrtají a nejspíš zničí jak citlivé systémy, tak důležité informace."

Andezová si pohrdavě odfrkla. „Jsou jako tlupa primitivních divochů, kteří šťouchají dřevěnými kopími do věci, které nerozumí!"

Fitzpatrick namítl: „Ovládají technologie mnohem sofistikovanější, než jsou dřevěná kopí." Pak se zarazil, protože nechtěl, aby to znělo příliš nadšeně.

„Já se specializuji jenom na kybernetiku, ale vsadím se, že bych dokázal zjistit víc než tihle Tuláci – jen kdybych k tomu dostal příležitost.“

„Soustřeďme se na naše skutečné priority, ano? Možná by stačilo praštit pár Vandráků po hlavách a hejbnout zadkem, abychom se odsud dostali.“ Andezová pohodila svými tmavohnědými vlasy, které po dobu jejího zajetí výrazně přerostly předpisovou délku.

Fitzpatrick pokynul směrem k velké přechodové komoře na opačném konci sálu, kam je svolal Del Kellum. „Prosím, Shelio! Uvidíme, jak daleko se dostaneš. Možná budeš mít štěstí, na rozdíl od Billa Stanny.“

Hněvivě se k němu otočila. „To přece není…“

„Ale ano, je! Pokud se budeme chovat jako hlupáci, nedostaneme se odsud nikdy. Spolupráce, dobrý plán a bezchybné provedení, to je jediná cesta na svobodu.“

Zbraňová specialistka se na něj chvíli škaredila, ale nic nenamítala. „Jen už mám plné zuby toho čekání.“

Otevřely se dveře v boční stěně a vstoupil Del Kellum doprovázený svou černovlasou dcerou. Šéf loděnic se tvářil stroze, jeho šedobílá bradka se zdála ještě rozježenější než jindy. Zhett byla na druhou stranu stejně veselá a plná energie jako obvykle, na Fitzpatricka se však ani nepodívala.

Del Kellum nepotřeboval megafon. Jeho hlas zaburácel bez jakékoli předehry. „Obranné síly Země vyhlásily tuláckému lidu válku. Nejprve zaútočily na tuláckou základnu známou jako překladiště Hurikán. Následně zničily Randezvous, naše centrum, a vůdci klanů včetně naší Mluvčí byli rozprášeni.“ Zachmuřeně se odmlčel a nechal je, aby novinku strávili. Zajatci OSZ začali znepokojeně mumlat, nevěděli, čemu věřit. Fitzpatrick byl ohromen.

„Vandrácká propaganda!“

„Nenapadá mě, proč by si něco takového měli vymýšlet,“ namítl Fitzpatrick. „Co by tím získali?“

„To by vysvětlovalo současnou zvýšenou aktivitu,“ připojil se Yamane.

Kellum přecházel sem a tam a stěží ovládal svůj hněv. „Co už bychom museli udělat, aby vám to konečně došlo? Zachránili jsme vás z vraků. Poskytovali jsme vám stravu a přístřeší, zatímco jsme se snažili najít způsob, jak vás vrátit do vašich domovů. Nyní nás Hanza nutí, abychom vás začali považovat za válečné zajatce, ne pouze za nezvané hosty.“ Del zkřížil své masité paže na široké hrudi.

Zhett stanula po jeho boku. „Všichni už žijete nějakou dobu s námi, teď se však pro vás hodně věcí změní. Rozdělili jsme vás do pracovních týmů, budete vysláni na různá místa v prstencích, vždy po třech či čtyřech. Naprogramovali jsme a na stejné práce přidělili také vojenské compy. Už vás nemůžeme dále obskakovat, zatímco vy tady budete jen tak sedět a odpočívat. Je na čase, abyste si na sebe vydělali.“

Kellum přikývl. „Už žádné výmluvy. Žádné stížnosti. Žádné odmítání spolupráce.“

Zajatci začali okamžitě křičet: „Nejsme vaši otroci!“

„Až se OSZ dozví o tuláckých táborech smrti, vyhladí vás klan po klanu.“

„Takovým způsobem s válečnými zajatci zacházet nemůžete!“

„Vy chudinky malé!“ Zhett našpulila své plné rty a na její tváři se objevil výraz kdesi napůl mezi pobavením a zlostí.

„Ještě nikdy jste si nemuseli vydělávat na živobytí? Když si zlomíte nehet, dají vám OSZ medaili za zranění v boji?“

Kellum zavrčel: „Budete pracovat ve směnách, které nejsou delší ani nebezpečnější než ty, na něž denně nastupují Tuláci. Vaše práce bude sledována. Každý pokus o sabotáž či snížená produktivita budou sankcionovány snížením přídělů či omezením výsad.“

Zhett, sledující výrazy jejich obličejů, řekla: „Berte to jako příležitost dostat se ven a trochu si protáhnout nohy. To platí i pro tebe, Fitzie!“ Po tomto důvěrném oslovení se Fitzpatrick začervenal. „Konečně okusíte, co je to smysluplná manuální práce. Co já vím, možná se vám to nakonec zalíbí. Aspoň poznáte, jak žijí ostatní lidé.“

Andezová zaťala pěsti, připravená vrhnout se na nejbližšího Tuláka, Fitzpatrick ji však chytil za rameno. „Teď to nech být!“

„To ji necháš říkat takové věci?“

„Dej tomu čas. Něco vymyslíme.“ Fitzpatrick po celou dobu nespustil ze Zhett oči. Vyrostl v blahobytu pod kontrolou své babičky Maureen Fitzpatrickové a ještě před rokem by si nedokázal představit, že by měl vykonávat obyčejnou práci, momentálně mu však tato myšlenka nepřipadala ani tolik strašlivá.

Dva roky před začátkem hydroské války se Fitzpatrick zbláznil do starých automobilů. Obětoval část prostředků ze svých kont a koupil si několik veteránů. Celé dny pak šťastně trávil v garáži s hadry na čistění a nářadím. Miloval odlesky světla na dokonalém laku, naslouchal předení renovovaného motoru. Poskytovalo mu to uspokojení, byla to první věc v životě, která ho opravdu bavila.

Kutění mladého Fitzpatricka však vzbudilo nevoli. Jeho babička se tomu rozhodla učinit přítrž poté, co jednoho večera přišel pozdě na banket a navíc se dostavil s nedokonale vyčištěnými nehty. Bez Fitzpatrickova vědomí prodala všechna jeho auta na charitativní aukci a nikdy mu pak už nedovolila koupit další historický automobil.

Když se Fitzpatrick rozhlédl po svých druzích, věděl, že jeden každý z nich by se rád vrátil ke svému životu v Hanze. On sám však došel k poznání, s nímž by se nikomu z nich nesvěřil, totiž že zbavit se určitých povinností a neustálých požadavků může být docela osvěžující.

Tam na Zemi i v OSZ byl Někdo, vždy sledovaný svou babičkou a omezovaný jejími očekáváními. Teď, když ho všichni doma považovali za mrtvého, mohl Fitzpatrick poprvé v životě přemýšlet o tom, co by si přál *on* sám. Bylo to hrozivé, matoucí a svým způsobem osvobozující. Jakkoli ho postavení zajatce ponižovalo, byl ochoten pracovat rukama. Možná by mohl požádat o umístění k motorům a poháněcím zařízením…

Na obrazovce umístěné ve stěně zobrazil Del Kellum přibližnou mapu prstenců, na níž byly zaznačeny hlavní průmyslové komplexy.

Zhett začala předčítat jména a úkoly. „Jde o předběžné zařazení. V hangárech s náhradními součástkami je nutné provést inventarizaci. V externích docích a konstrukčních sítích potřebují nekvalifikované síly pro údržbu. Administrativní komplexy a obytné domy nabízejí takové jednoduché činnosti jako je úklid či drobné opravy."

„Tulácký vyhlazovací tábor," hlesla Andezová sotva slyšitelně.

Zhett pohlédla přímo na Fitzpatricka, jako by její pohled mohl proniknout hrází, kterou kolem sebe vystavěl. „Pokud má někdo z vás nějakou zvláštní schopnost či specializaci, můžeme zvážit jeho přeřazení do jiného týmu."

Fitzpatrickovi se vždy dostávalo výjimečného zacházení, na druhou stranu na něj rodina uvalila těžké břímě očekávání. Svým způsobem tohle mohla být příležitost věnovat se tomu, čemu se sám věnovat chtěl, hned jakmile zjistí, co to vlastně je.

Kellum je opět požádal o pozornost a promítl jim schematické nákresy různých dopravních prostředků nacházejících se v loděnicích. „Chci, abyste si to všichni pozorně prohlédli. Vím, že všichni myslíte na útěk. Jeden z vašich kamarádů to už zkusil. Vydal se do vesmírného prostoru s nedostatkem paliva, bez jídla, s částečně vyčerpaným systémem podpory života. Ani nevěděl, kam má namířeno – a zaplatil za svou pošetilost vlastním životem."

Ignoroval hněvivé mumlání zajatců a zaťukal na promítané diagramy lodí. „Ať vás tedy netrápí žádné pochybnosti. V našich loděnicích se nacházejí tyto prostředky: vlečné remorkéry, pohyblivé hutě, manipulační buňky, nákladní čluny a reakční zdvihače pro stav beztíže." Listoval z jednoho obrázku na druhý. „Prohlédněte si je!" Když skončil, několik vteřin čekal. „A teď, postřehl někdo z vás, co mají všechny tyto lodě společného?" Opět čekal. „Opravdu byste měli dávat dobrý pozor!"

Konečně Fitzpatrick řekl skleslým tónem: „Všechno to jsou lodě určené k letům na krátkou vzdálenost. Žádná z nich nám neumožní opustit soustavu."

„Výborně, Fitzie!" usmála se Zhett a on zalitoval, že vůbec něco řekl. Alespoň ho však přestala ignorovat.

„Žádná z našich lodí není vybavená ildiranským mezihvězdným pohonem. I když se vám podaří nějakou ukrást, nikam se s ní nedostanete. Museli byste se trmácet celá staletí, než byste dorazili k nějaké obyvatelné planetě.“

Zhett dodala: „Jen chceme, abyste si to uvědomili a nepokoušeli se vzít loď a zmizet s ní. Mezi námi, nechápu, proč byste odtud měli chtít utíkat.“ Když to říkala, dívala se přímo na Fitzpatricka.

Jakmile byly jednotlivé úkoly rozděleny, do haly napochodovala stovka vojenských compů. Armádní roboti byli nalezeni ve vracích na osquivelském bojišti a následně Tuláky přeprogramováni. Ochotně spolupracovali… na rozdíl od skutečných vojáků OSZ.

Kellum prohlásil: „Budete pracovat společně, váleční zajatci a vojenští compové. Práce je tu pro všechny dost.“

36 Cesca Peroniová

Osazenstvo Jonahu 12 se vrátilo ke každodenní práci. Pracovní čety po několik dnů vykonávaly dvojité směny, čímž víc než dostatečně nahradily čas ztracený pohřbem bývalé Mluvčí. Cesca sama nevěděla, zda se takto vrhli do práce v podvědomé snaze vzdát hold Jhy Okiahové, nebo z potřeby zaměstnat se něčím důvěrně známým ve chvíli, kdy se zbytek tulácké společnosti potýkal s novou situací.

Úkoly spojené s chodem základny byly jednoznačně určeny a rozděleny. Přestože posádky rypadel a zpracovacích komplexů nalezení klikisšťí roboti zajímali, nebyla to jejich priorita. Odborník na kryotechnologie Jack Ebbe, jeden ze dvou mužů, kteří hrobku plnou robotů objevili, už několik dní místo zkoumal, zatímco se jeho parťák vydal na základnu, aby shromáždil malou výpravu. Paradoxně pouze Cesca a vedoucí základny Purcell Wann měli tolik času, že pro ně cesta na druhou stranu planetoidy přicházela v úvahu.

Cesca nechtěla opustit Jonah 12 kvůli chatrnému zdraví Jhy Okiahové, nyní však měla v úmyslu odletět a vyhledat další enklávy Tuláků hned, jakmile se její rychlé zpravodajské lodi vrátí. Než se

jich dočká, mohla si společně s Purcellem prohlédnout skupinu pohřbených mimozemských robotů.

Těžař Danvier Stubbs, neustále překypující energií, prohlédl své rypadlo, dobil energetické články, doplnil nádrže na vzduch, zásoby jídla, pořádně se vyspal a pak oznámil, že je připraven podniknout dlouhou cestu.

„Jack už bude jako na jehlách," řekl Danvier. „Sám se pustil do vykopávek, rozbil tábor, natáhl světla a začal shromažďovat údaje. Říkal jsem mu, aby sem jel se mnou, ale byl příliš nadšený svým objevem, a navíc umí být pořádně paličatý. Měli byste s ním sedět v rypadle celé dny a…"

„Tak tedy kupředu!" přerušila Cesca upovídaného těžaře. „V uplynulých čtyřech dnech měl na výzkum spoustu času a nás od něj dělí pořádný kus cesty."

Společně vyšli ven ze základny a Purcell měl co dělat, aby jim stačil. Všichni tři se snadno vměstnali do želvovitého vozidla, které bylo navrženo tak, aby pojalo pět osob, objemnou výstroj a nářadí nezbytné pro vyřešení běžných problémů. Protože je čekala dlouhá cesta, Danvier neprodyšně uzavřel přepážky a napustil kabinu vzduchem, aby si mohli sundat přilby.

Rypadlo se rozjelo ztemnělou zmrzlou krajinou pryč od zářících kupolí základny. Poskakovali na nerovnostech a vyhýbali se měkkým bažinatým loužím kapalného vodíku. Prsty v rukavici zaťukal Danvier na řídicí panel. „Tyhle káry nejsou stavěné pro rychlost, ale zato je na ně spolehnutí."

Danvierovým oborem bylo zpracování zmrzlých plynů a následná extrakce užitečných prvků a molekul. Během hodin jízdy toho Cesce o své práci napovídal víc, než si přála slyšet.

Dvojice mužů našla roboty během rutinní průzkumné výpravy. „Odhalili jsme vzduchovou kapsu v zamrzlé dutině, dost hluboko na to, aby si jí nikdo nevšiml dřív. Naše senzory jsou uzpůsobené pro detekci lehčích prvků, jen sem tam narazíme na nějakou odchylku v podobě kamene nebo kovu. Nejdřív jsme ani netušili, co to vlastně vidíme. Jack to odhadoval na těžký meteoroid zabořený do ledu, ale

mně se ta data hned nezdála.“ Danvier se zazubil, jako by čekal, že ho za to někdo poplácá po zádech.

„Výsledky zkreslil polymerový plášť obklopující hrobku, nebo co to vlastně je. Roboti jsou uzavření v jakési bublině oddělené od okolí umělou membránou. Naše senzory zachytily kovy a polymery v ochranné slupce. A já povídám: ‚Jacku, tohle je vážně divné.‘ A on se se mnou poprvé za celou tu dobu, co spolu děláme, nehádal.“

Jeho parťák Jack byl velmi šikovný, pokud šlo o to udržet stroje v chodu i za velmi nízkých teplot. Rozhodl se zůstat na místě a tvrdil, že chce být nějakou dobu sám. Možná jen chtěl mít na den či dva pokoj od Danvierova přátelského, ale nekonečné klábosení, pomyslela si Cesca.

„Ale co dělají klikisští roboti tady, na konci světa, pohřbení v ledové komoře?“ zeptal se Purcell. Měl ve zvyku kývat při řeči hlavou.

Těžař oblečený jen do lehkého skafandru pokrčil rameny. „Já tady nejsem šéf, Purcelle. Já jen dělám svou práci. Na vysvětlování jsi tady ty.“

Purcell si dlouze, nešťastně povzdechl. „Já věděl, že to není práce pro mě.“ Zastupujícímu vedoucímu základny táhlo na šedesát. Hlavu mu zdobilo ježaté nepoddajné hnízdo už téměř šedivých, nakrátko ostříhaných vlasů. Jeho silné obočí si uchovalo původní tmavou barvu, která jen podtrhávala výraznost podlouhlého obličeje. „Kdyby se tak vrátil Kotto – ten by nejspíš našel odpověď.“

Cesca ovšem věděla, jak přelétavá je Kottova pozornost. Založil základnu na Jonahu 12, pak spěchal na Theron, kde pracoval na obnově lesních sídel a vzápětí vyrazil k Osquivelu, aby studoval vrak hydroské lodi. Někteří Tuláci dokonce vtipkovali, že Kotta vede proměnná Hvězda. Purcell se zřejmě v dohledné době břemene zodpovědnosti jen tak nezbaví.

Po většinu dne Danvier kopíroval trasu zpět k místu, kde zanechal svého společníka zkoumajícího tajemnou skrýš. Na zmrzlém povrchu za sebou rypadlo zanechávalo rovnou stopu, prodíralo se obtížnými úseky a uhlazovalo přitom nerovnosti terénu.

Když se pak pomalé vozidlo konečně přehouplo přes vyvýšeniny, spatřili jasná přenosná světla, která kryoinženýr rozestavěl kolem temného Vstupu. Byl to klenutý prostor připomínající kryptu zahloubenou pod povrch planetoidy.

„Pojďme se podívat, co tam Jack vykopal," navrhl Danvier. „Možná už na všechno přišel sám."

„Ráda bych věděla, jestli by bylo možné některé z těch robotů zachránit," řekla Cesca.

„Pokud se je chystáte prodávat, máme s Jackem právo na podíl."

„Pochybuji, že bychom dokázali přeprogramovat klikisské roboty tak jako compy," namítl Purcell. Tuláci se záhadnými černými roboty, příležitostně se objevujícími na hanzovních planetách, přicházeli do styku jen zřídka. Prastaré stroje byly vytvořeny dávno vyhynulou rasou klikissů a pak znovu objeveny Ildirany před více než pěti stoletími. „Nenašli se první roboti na ledovém měsíci v soustavě Hyrillky? Možná jsme objevili něco podobného."

Rypadlo nechali stát na vršku, nasadili si opět přilby, jeden po druhém prošli malou přechodovou komorou a pokračovali po zledovatělém povrchu pěšky. Už předtím Danvier s Jackem odstranili usazené vrstvy metanu a vodíkového ledu a prořezali se ochrannou polymerovou slupkou uzavírající vstup do této jeskyně.

Zatímco tu byl sám, rozmístil kryoinženýr chemické osvětlovací pruhy na stěny a spustil malý přenosný generátor, aby měl potřebné pohodlí. Danvier kráčející napřed se ve vstupu rázně shýbl. „Haló, Jacku, máš společnost!"

Kryoinženýr se ozval skrze komunikační systém uvnitř jejich přileb: „Doufám, že jsi přivedl někoho důležitého. Nevěřil bys, jak je to tady rozsáhlé."

„Přivedl jsem samotnou Mluvčí a Purcella. Jsou pro tebe dost důležití?"

„Budou stačit."

Tunely vypadaly, jako kdyby byly vypálené kyselinou, vyřezané v ledu a pak vyhlazené teplem. Danvier přejel rukou v rukavici po

stěnách chodby. „Je to bezpochyby vytvořené uměle. Jako kdyby si roboti sami postavili hnízdo.“

Všichni tři pokračovali podél stěny a spatřili Jacka, jak na ně mává a svítí jasným světlem zabudovaným ve skafandru. „Pojďte, podívejte se na tohle! Musí jich tu být víc než stovka. Ty prostory se táhnou dál, než kam dokážu dohlédnout.“

Cesca zalapala po dechu, sotva zahlédla černé, vzpřímeně stojící kovové skulptury děsivých mechanických brouků. Kryoinženýr poklekl, aby prozkoumal exoskelet prvního klikisského robota. Ostatní nehybné stroje stály ve zmrzlých řadách za ním.

Cesca přistoupila blíž. „Nikdy jsem žádného z nich neviděla, rozhodně ne takhle zblízka.“ Zploštělá hlavová část měla hranaté kontury, náznak hřebene na vrcholu a ventilační otvory vějířovitě rozmístěné po stranách. Matnou čerň obličejové části pokrývala skupina hladkých matných senzorů, podobná shluku očí u pavouků.

„Jejich systémy jsou pozoruhodně dobře zachovány,“ řekl Jack a cosi přitom kutil uvnitř otvoru v robotově oválném těle. „Dokonce i v takovém chladu a po době, která se jistě musí počítat na staletí, se zdají funkční.“ Usmál se skrze čelní průzor své přilby. „Říkám vám, pokud jednoho z nich rozebereme, můžeme se hodně naučit.“

„Kotto by šílel nadšením,“ napadlo Purcella.

„Jsem si jistá, že Kottovi úplně stačí ke štěstí ten hydroský vrak,“ řekla Cesca. „Budeš to muset zkusit sám, Jacku.“

„Takovou příležitost neodmítnu.“ Příruční termální lampou rozehřál led pokrývající odhalené části robotova trupu a začal na něj cosi připevňovat – zřejmě diagnostické nástroje, když si náhle povšiml nečekaného záblesku světla, jiskry aktivity. „Skat, nevím, co to bylo, ale zdá se, že uvést tyhle stroje do chodu může být snazší, než jsem si myslel.“

Náhle se shluk robotových očí rozzářil, zažhnul v chladném tunelu jako rudé uhlíky. Stroj zahučel. „Hele, tohle zabralo!“ Jack se napřímil.

Hranatá hlava robota se otočila. Hukot sílil. Za ním se začal hýbat druhý robot, pak třetí. Šarlatové optické senzory zjasněly, jak se zaostřily na muže ve skafandru stojícího před nimi.

„Tak fajn, co budeme dělat teď, Purcelle?“ řekl Danvier stojící za Cescou a zastupujícím vedoucím základny. „Máme tady zvláštní situaci.“

„Ehm, nechám rozhodnutí na Mluvčí.“

Než mohla Cesca cokoli říci, tělo prvního robota se pohnulo. Přístupové porty v přední části pancéřovaného trupu se rozevřely, kryt odjel stranou a odhalil několik mechanických paží, které byly zatažené dovnitř a takto chráněny.

Jack se naklonil blíže. „Tohle jsem ještě…“

Jedna z paží opatřených spáry vystřelila ze svého pouzdra jako prudce vyražený píst. Udeřila do Jackova čelního průzoru a prorazila jej. Přední část kryoinženýrovy přilby vybuchla explozí unikající atmosféry, která se okamžitě měnila v páru. Rameno opatřené ostrými bodci se začalo otáčet jako nějaký děsivý vrták. Krev, cáry kůže a kosti stříkaly sprškou ven. Jack neměl ani čas vykřiknout.

Probuzený klikisský robot se zhoupl a postavil na své početné, podsadité, prstům podobné nohy. Za ním se už začali hýbat další aktivovaní roboti. Z hlubin tunelu začaly svítit nesčetné shluky rudých světel jako oči draků probouzejících se z dlouhého spánku.

Danvier se s křikem vrhl kupředu, ačkoliv už kryoinženýra, jehož tělo leželo zhroucené v krvavé kaši, nemohl zachránit. Vzápětí si těžař uvědomil nebezpečí hrozící jemu samotnému, neboť první tři roboti vyrazili jeho směrem. Než se Danvier stačil otočit, každý z robotů vytáhl děsivý pár článkovitých paží zakončených nejrůznějšími ostrými nástroji. Dral se pryč, ale klikisští roboti mu zastoupili cestu. Boty mu klouzaly po hladké ledové podlaze tunelu.

Všechno se seběhlo během tak krátkého okamžiku, jako je chvilka dělící dva údery srdce. Roboti se na něj vrhli, rvali ho, drásali a bušili do něj. Roztrhli Danvierův skafandr, rozcupovali ochrannou látku, rozmáčkli přilbu. Na rozdíl od svého parťáka měl dost času křičet, než roboti konečně rozbili jeho vysílačku.

Cesca v té chvíli už cloumala Purcellovou paží, aby ho vytrhla z šoku. „Musíme se dostat zpátky k rypadlu!“

Zatímco roboti rychle dokončili svou krvavou práci, tucty dalších se probíraly ze spánku, začaly se hýbat a vyrazily za novou kořistí.

37 ☼ Kotto Okiah

Kotto pracoval na palubě záhadného hydroského vraku sám, společnost mu dělali jen KR a GU, dva technicky zaměření compové. Přestože jeho fascinace mimozemskou technologií nevyvanula, naprostý nedostatek jakýchkoliv indicií – třeba jen těch, které by mu napověděly, kde začít – byl frustrující. Jelikož šlo o vesmírnou loď, musel se v ní někde skrývat složitý mechanismus, nedokázal však najít žádné pohyblivé části.

„Je to hlavolam, GU,“ řekl.

„Zajímavé slovo, Kotto Okiahu.“

Navzdory vší své odbornosti a rozsáhlým zkušenostem s realizací nezvyklých projektů Kotto dosud nikdy nestál před něčím tak matoucím.

Malá hydroská ko☼ visela vysoko nad rovinou prstenců Osquivelu jako drobný klenot. Byla poškozená, její hydroský obyvatel zahynul během zbrklé vojenské akce OSZ – zjevně šlo o jedinou hydroskou oběť této velké bitvy.

„Hostina je připravená. Tak do čeho se pustíme nejdřív?“ Kotto si zamnul ruce, v rukavicích tak neobratné, a pomyslel si, jak příjemné by bylo loď uzavřít a naplnit vzduchem, aby mohl pracovat jenom v tričku, lodní systémy však pro něj stále představovaly záhadu. Zatím nepřišel ani na to, jak uzavřít průlez. Snad by alespoň *uzavření* lodi nemělo být pro ubohého GU tak traumatizující, jako její prudké a nečekané otevření, které compa vymrštilo do prostoru.

„Je tady tolik věcí k pochopení!“ Rozhlédl se kolem sebe po zvláštních tvarech, hladkých panelech, podivně převráceném uspořádání prvků. „Potřebujeme najít způsob, jak tyto lodě porazit.“

„Uděláme vše, co bude v našich silách, abychom ti pomohli, Kotto Okiahu," řekl KR ze svého stanoviště. „Schopnosti compů jsou však omezené na přímočaré analytické procesy."

GU dodal: „Intuitivní vhled je vyhrazen našim lidským pánům."

Kotto, oblečený do svého skafandru, přecházel sem a tam. „Jen mi pomozte udržet směr mých myšlenek. Jak bojovat proti hydroské lodi – tak zní otázka. Nedovolte, aby něco odvedlo mou pozornost od tohoto hlavního cíle." To byla jedna z jeho slabostí: fascinace prakticky *vším* vedla k neschopnosti soustředit se na jedinou věc.

„Například bych rád zjistil, jaký pohonný systém tyto lodě používají. Jsou to mezihvězdná plavidla, a přesto nepotřebují ekti." Dotkl se nepravidelných hrbolků a výběžků na ovládacím panelu, vypadajících, jako kdyby byly vytvořeny nalitím roztaveného skla. „Tyto řídicí prvky nepřipomínají nic z lidské, ildiranské, dokonce ani staré klikisské technologie. Už jen porozumění elektronickým prvkům založeným na tekutých kovech by otvíralo neskutečné možnosti pro…"

„Je tohle jeden z těch případů, kdy tě máme upozornit, aby ses soustředil na hlavní cíl, Kotto Okiahu?"

Kotto se zarazil, potom si odkašlal. „Ano… přesně. Na druhou stranu přílišná rigidita škodí. Nelze předem říct, kam nás zvolená linie výzkumu může zavést. Musíme mít otevřenou hlavu, jak se říká."

„Není to nebezpečné?" zeptal se GU.

„Přestaň plácat!"

Kotto stanul před plochým lichoběžníkovým panelem obklopeným podivnými symboly, souřadnicemi cílových stanic podobných těm, jaké se objevovaly na klikisských portálech. Jak mohla vymizelá hmyzí rasa a hydrogové, tak neskutečně odlišní, mít něco společného? Získala snad technologii portálu jedna rasa od druhé?

V naději, že najde nějakou spojitost, si Kotto znovu prošel tu špetku dostupných informací o portálech, které dali hanzovní vědci k dispozici. Před zahájením embarga vůči Velkému Houserovi si

Tuláci zkopírovali všechny veřejně dostupné technické zprávy. Ze získaných dokumentů však odhadoval, že ani hanzovní vědci nevědí, jak portály fungují.

Kotto četl také vědecké statě sepsané xenoarcheology Margaret a Louisem Colicosovými. V nedávné době byl výzkum mimozemského přepravního systému svěřen tichému, ale uznávanému vědci jménem Howard Palawu. Ten měl ve zvyku denně zveřejňovat své myšlenky a postřehy, aby si je mohl přečíst každý, kdo má zájem. Jeho záznamy však náhle skončily a Kotto zjistil, že Palawu sám zmizel v síti klikisských portálů.

Chvíli hleděl na transportní panel a symboly, načež k němu přistoupil GU. „Opět chytáš lelky, Kotto Okiahu?“

„Chytám lelky? Co je to?“

„Necháváš poletovat své myšlenky, utápíš se ve snění, které nesouvisí se současným úkolem.“

„Někdo snad upgradeoval tvoji slovní zásobu?“

„Chytat lelky je běžná, třebaže poněkud archaická fráze. Přeješ si vědět, z čeho je odvozena?“

„Ne, máš pravdu. Nechal jsem se unést.“ Popotáhl nosem. „Ale pokud bychom dokázali ovládat portály uvnitř hydroských lodí, mohli bychom otevřít průchod třeba na… černou díru. Nebylo by to úžasné? Hydráci by slídili po nějakém tuláckém těžeru, aby ho zničili, a najednou jim přímo do obýváku vpadne černá díra. Ha!“

„To by jistě mělo na nepřátelské lodi ničivý dopad, Kotto Okiahu,“ souhlasil KR. „Pravděpodobnost realizace tohoto plánu je však velmi malá.“

Kotto udeřil pěstí do zakřiveného diamantového výběžku uvnitř centrálního prostoru. „Ještě jsem nezjistil vůbec nic! Hydrogové jsou nám tak… vzdálení. A tuto technologii vymyslela a vyrobila hydroská mysl. To dělá pochopení ještě složitějším.“

Potlučený GU obrátil své zlatavé optické senzory ke Kottovi. „Pak bude možná jednoduché řešení mnohem efektivnější, než komplexní přístup.“

„GU, kdybych viděl jednoduché řešení, chopím se ho. Zatím jsme zjistili pouze to, jak otevřít vstupní otvor."

Kotto, zaujat novou myšlenkou, upřeně hleděl na výzkumného compa. Barevná polymerová kůže GU byla stále poznamenána škrábanci a skvrnami, které utržil při dekompresi hydroského vraku. Compo byl tehdy prudce a nekontrolovaně odmrštěn stranou…

Kottova tvář se rozzářila. „U Hvězdy, možná to stačí! Bude to jako… klepadlo. Otvírák na konzervy! Stačí jen otevřít dveře tehdy, když to hydráci nejméně čekají"

„Je to účinná zbraň?"

„Rozhodně!"

38 ☼ Tasia Tamblynová

Během svého třídenního pobytu na Llaru, odpoledne, když byla mimo službu, procházela Tasia bludištěm tuláckých stanů a přístřešků. Kvůli její uniformě OSZ se na ni mnozí zajatci dívali podezřívavě a na její dotazy odpovídali stroze, jiní v ní viděli potenciálního zastánce, nejlepšího, jakého momentálně měli. Přesto mezi ně Tasia nezapadala, tak jako nezapadala nikam jinam.

Trochu se poptala, zjistila pár jmen a rozhodla se soukromě si promluvit s Robertem Clarinem, bývalým manažerem překladiště Hurikán. Jelikož byl schopný organizátor a na Llaro přišel jako jeden z prvních, stal se neformálním vůdcem skupiny. Možná jí pomůže.

Nyní kráčeli spolu, doprovázeni zdvořilým EA. Clarin se shýbal, aby prošel pod praporci a zamával na zaprášené dělníky vracející se pozdě odpoledne z polí. Buclatý muž byl upřímný, ne však přehnaně zahořklý ani kritický. „Cestu, kterou sis zvolila, by spousta Tuláků neviděla zrovna v nejlepším světle. Tvůj otec by byl jedním z nich."

Tasia stiskla rty. „Možná. Snažila jsem se následovat svou Hvězdu."

„A nakonec jsi skončila *tady.*" Clarin si povzdechl. „Víš, trochu to pomáhá, svalit všechnu tu frustraci na někoho, kdo nosí uniformu OSZ – i když nečekám, že by to přineslo nějakou změnu."

„Já tě poslouchám," řekla Tasia. „Ještě nevím, kolik toho pro vás mohu udělat. Můj tulácký původ mě staví na žebříčku OSZ hodně nízko, ale pořád *jsem* důstojník a umím bojovat s byrokracií. Alespoň doufám."

„Za pokus to stojí. Osíci přidělení na tu novou základnu nejspíš ani nemluví všeobecnou obchodní řečí. Vznesl jsem několik rozumných požadavků. Šlo o věci, které by pomohly celé téhle zatracené kolonii. Ani mi nedali najevo, že mě vůbec vnímají. Tobě možná budou naslouchat. Můžeš tlumočit naše stížnosti."

„Udělám to." Tasia se hořce usmála. „Ale musím tě varovat. Je to už dlouho, co mi moji nadřízení skutečně naslouchali. Ve skutečnosti se mě v poslední době snaží držet stranou. Dokonce jsem ani nevěděla o operacích proti tuláckým základnám, dokud se všichni nezačali plácat po zádech, jak skvělou práci odvedli."

Clarin se k ní v náhlém hnutí mysli obrátil. „Řekni, co vlastně chtějí? Vysvětli mi to. Strčili nás sem na Llaro, a přitom se nás nijak nesnaží vést, nevznášejí žádné požadavky. Připadá mi to, jako by chtěli, abychom pro ně založili kolonii. Samozřejmě, odvedeme lepší práci než támhleti amatéři. Pcha! Ale pořád je to to nejpodivnější vězení, jaké si dovedu představit." Upřel na Tasiu soustředěný pohled. „Neudělali jsme nic špatného, Tamblynová. Obviní nás z nějakého zločinu? Nebo nás tady skutečně drží bezdůvodně?"

„Upřímně řečeno nevím a nejsem si jistá, jestli to vědí oni. Možná vás osíci jen chtěli na nějaký čas odklidit někam, kde nebudete dělat problémy. Možná vás chtějí použít pro posílení své pozice při vyjednávání, pokud někdy najdou zástupce klanů nebo Mluvčí."

„Nebo jim opravdu jde jen o to, abychom jim vybudovali kolonii." Clarin se rozhlédl po technickém zázemí – rozestavěných stavbách, čerpacích stanicích na vodu, solárních generátorech – a jen zavrtěl hlavou. „Neustále se hádáme se stavebními inženýry OSZ. Chtějí dělat věci podle příruček a tudíž neefektivně. Máme lepší nápady, ale oni nám je nedovolí zrealizovat."

Tasia si vzpomněla na armádní technologie, těžkopádné a bezduché v porovnání s metodami a konstrukčními vylepšeními,

které Tuláci uvedli do praxe už před generacemi. „Mají své vlastní zaběhnuté způsoby.“

„A proč se vlastně starám?“ pokračoval Clarin. „Raději si budu říkat, že tady nezůstaneme dlouho. Velký Houser si svou zatracenou kolonii může založit sám. Až se mu začne rozpadat, stejně najde způsob, jak z toho obvinit Tuláky.“

Tasia se kousla do spodního rtu – byla úleva hovořit s někým stejného původu a zkušeností, jaké měla sama. „Klany stejně potřebují nové místo k životu. Proč se neusadit tady a nevyhlásit Llaro za své území, zvlášť když se na jeho zvelebení budete podílet?“

Clarin se zamračil. „Tuhle planetu? Jakmile z ní uděláme slušné místo k životu, Velký Houser si ji vezme. Tuláci jsou mistři v přežívání na těch nejhorších místech. Ha! Myslí si snad, že tahle planeta je pro nás nějaká výzva?“

Dál kráčeli po okraji tábora, zatímco obloha temněla.

Konečně sebrala odvahu, aby se Clarina zeptala, co ví o Jessovi, jejích strýcích nebo kterémkoliv z jejích přátel. Clarin neměl mnoho informací, ale zmínil se o krátkém zasnoubení Cescy Peroniové s Reynaldem z Theronu, který zahynul při nedávném hydroském útoku. Jak Tasia věděla, Jesse k Cesce poutal silný cit – před mnoha lety tomu tak alespoň bylo. Pokud vodní doly na Plumasu nyní řídí její strýci, znamenalo to, že Jess musí být pryč.

Když došli na vzdálený konec dočasného tábora, Tasia, EA a Clarin narazili na osíkovskou hlídku, která se dostala do sporu se skupinou tuláckých dětí. Robochůva se svých chráněnců neprodleně zastala. „Nemůžete s mými dětmi hovořit takovýmto způsobem!“ Tasia poznala oddanou UR, která kdysi na Randezvous opatrovala i ji samotnou.

„Ty děti jsou nezvladatelné,“ řekl jeden z vojáků. „V zájmu jejich vlastní bezpečnosti je musíme držet dál od staveniště.“

„Za jejich bezpečnost zodpovídám já,“ odpověděla UR. „Není to váš úkol.“

„Poslouchej, compo, tvým úkolem je to, co ti řekneme.“

„Tyto děti byly svěřeny mně. Nemáte se k nim co přibližovat. Nemáte jim co rozkazovat. Nemáte je dokonce ani oslovovat.“

Tasia potlačila smích a spěchala k nim. Měla ostatně vyšší hodnost než ti starostliví osíkovští hlídači. Pamatovala si na dny, kdy ji UR vychovávala. Robochůva byla stejně přísná, racionální a neoblomná jako dřív. „Co se to tu děje, seržante?“

Strážní vzhlédli. Když spatřili Tasiino hodnostní označení, zareagovali s úlevou. Při letmém pohledu v podvečerním světle nemohli poznat, že je také tuláckého původu. Potlačila nutkání je praštit.

„Tenhle malý compo si trochu vyskakuje, komandére.“

„Tenhle malý compo zná své povinnosti lépe než vy, seržante. Podle rozkazu generála Lanyana mají být tuláčtí zajatci omezováni co nejméně. Nechte je dělat, co chtějí.“

„Ale, komandére, začíná být tma. Neměly by ty děti být v posteli? Tuláci nemohou jen tak…“

„Robochůva se o děti dokáže postarat. Vyučuje je a stará se o jejich potřeby. Rodiče jí svěřili své syny a dcery, když bylo zničeno Randezvous. Je dokonale schopná přiměřeně reagovat na nejrůznější situace. Na druhou stranu, pokud vy a vaši muži nemáte právě na práci nic důležitého, jistě by se našlo několik příkopů, které je třeba ručně vykopat. Nebo snad dáte přednost manuální kontrole septiku?“

Jakmile je propustila, překvapení vojáci kvapně zmizeli za mumlání nejrůznějších poznámek, které neměly daleko k porušení subordinace.

Roberto Clarin se zachechtal. Robochůva otočila svou hladkou polymerovou tvář a její optické senzory se rozzářily náhlým poznáním. „Vidím, že učit tě zdvořilosti a spolupráci nebylo marné, Tasio Tamblynová!“

„Nejspíš jsem nebyla tvým nejlepším žákem, ale něco jsem si přece jen zapamatovala.“

Robochůva pohlédla na EA, který stál jako socha. „To je tvůj naslouchací compo? Je nějaký jiný.“

Tasia polkla. „EA utrpěl nehodu, když pro mě vykonával jistý drobný úkol. Jeho paměť byla vymazána. Doufám, že se mi ji podaří obnovit. Vyprávím mu příběhy, které si pamatuji, ale lepší by byla skutečná data. Nechala jsem ho prohlédnout hanzovními kybernetiky a provedla jsem všechny možné diagnostické testy, ale všechno bylo marné. Napadá tě snad něco?“

Optické senzory UR zazářily a chůva se propojila s letargickým naslouchacím compem. Po dlouhé chvíli byla robochůva se svou detailní prohlídkou hotová. „Nejspíš ne. Jeho nejhlubší paměťové systémy jsou jako nepopsaný list. Není pravděpodobné, že by EA někdy opět získal své vzpomínky.“ UR se odmlčela. „Ale mohla bych se s ním podělit o několik editovaných souborů obsahujících mé vlastní vzpomínky na tebe z doby, kdy jsem o tebe pečovala. Získá tak jiný úhel pohledu.“

„To nebude totéž.“ Tasii se sevřelo srdce. Stále doufala, že by jí jiný tulácký compo mohl pomoci. Pohlédla na EA, který se zdál příliš tichý, příliš povolný, bez jakýchkoli vlastních nápadů. Dříve jí compo, její *přítel*, byl schopný poradit. „Rozmyslím si to, UR,“ řekla tiše. „Myslím však, že je důležitější, abychom spolu zažili další věci, na které budeme moci vzpomínat.“

39 ☼ Denn Peroni

Z pohledu Tuláků se Yreka zdála nejvhodnějším místem pro černý trh, neboť se nikdy zcela nevzpamatovala z nedávného obléhání jednotkami OSZ. Když tedy *Tvrdošíjná vytrvalost* přistála na zpola zakonzervovaném kosmodromu, Denn Peroni a Caleb Tamblyn byli plní optimismu.

Poté, co otevřeli průlez kokpitu, vrata nákladního prostoru a zadní přístupovou rampu, vyšli Denn a Caleb ven, aby pozdravili opatrné, ale zvědavé Yrečany. Denn rozpřáhl paže, nasadil široký úsměv a připadal si přitom jako obchodní cestující, který přijel do města a postavil stánek, aby předvedl své zboží.

Velkoguvernérka Yreky Padme Sarhiová byla vysoká žena indického původu s výjimečně dlouhými vlasy, které jí, spletené do copu, sahaly až k pasu. Oblečená byla do volné bílé haleny a přiléhavých kalhot z pevného materiálu, postrádala však jakékoliv ozdoby či insignie svého úřadu. Přestože jí bylo přes šedesát, měla hladkou snědou pleť beze stopy stárnutí a velké oči, z nichž svítila neúnavná skepse. Denn viděl, že pokud chce s kolonií obchodovat, bude si muset guvernérku nejprve získat.

Caleb se s hledáním slušného oblečení neobtěžoval, zato Denn si oblékl své nejveselejší a nejpestřejší šaty: kombinézu s mnoha kapsami, bachratými rukávy a úzkými nohavicemi. Složité výšivky zobrazující zřetězení klanů lemovaly švy i kapsy. Své tmavé, po ramena dlouhé vlasy si stáhl dozadu modrou stužkou – což byla Cesčina oblíbená barva – a na tváře a krk si nanesl kolínskou s dřevitou vůní. Připadal si, jako by se znovu chystal na námluvy.

Poté, co se představil, Denn řekl: „Máme tady pár věcí, které by se vám mohly hodit.“ Caleb ve snaze zapůsobit příznivým dojmem horlivě kýval hlavou.

Guvernérčina tvář zůstávala chladná. „Je vám známo, že Zemská hanzovní liga prohlásila všechny Tuláky za psance? A že každého, kdo bude přistižen při obchodování s nimi, čeká tvrdý postih?“

Caleb prudce zvedl obočí a hlasitě si odfrkl. „Jestli tomu dobře rozumím, osíků je příliš málo, aby mohli zásobovat kolonie jako je Yreka životně důležitým materiálem, ale když potřebují šířit hrozby a varování, mají lodí dost? Typické.“

Denn takovou taktiku nečekal. „OSZ už zničily hlavní tulácké sídlo, madam – bez varování, aniž jsme jim k tomu zavdali příčinu.“

„To je jejich standardní postup,“ řekla guvernérka.

Denn nevěděl, co si počít. Šoupal nohama. „Ehm, neradi bychom vaši kolonii vystavili riziku. Sbalíme se a odletíme.“

Caleb se zatvářil zaskočeně. „Opravdu?“

Náhle je velkoguvernérka překvapila. „K čertu s tou všivou armádou! Když OSZ spálily naše pole a zničily skladiště, moji lidé

ztratili velkou část vybavení a zásob. Ukažte nám, co máte. Yreka potřebuje téměř vše.“

Kolonisté se shlukli kolem *Tvrdošíjné vytrvalosti*, jako kdyby byli na bleším trhu. Denn a Caleb předváděli tulácké kovy, tkaniny ze syntetických vláken, solární fólie pro výrobu energie a kompaktní průmyslová zařízení. Vítr proudící otevřenými průlezy do *Vytrvalosti* vyvětral opakovaně recyklovanou atmosféru. Yrečané brebentili a rozplývali se nad nejobyčejnějšími věcmi.

Denn si ovšem to nejlepší schovával na konec. „Vzadu v nákladním prostoru mám dřevo světostromů z Theronu.“ Gestem pobídl guvernérku, aby vstoupila dovnitř a vyprávěl jí, jak Matka Alexa a Otec Idriss dovolili Tulákům odvézt jisté množství tohoto dřeva coby odměnu za pomoc při obnově planety.

„Vy jste pracovali na Theronu? Zajímavé.“ Guvernérka ztišila hlas. „Hanzovní zprávy o tom nic neříkaly. Podle nich se jen schováváte ve svých děrách a oslabujete lidstvo svou chamtivostí.“

Caleb si znovu odfrkl. „Proč ztrácet čas slovy, která by mohla ukázat klany v příznivém světle?“

Kmeny v nákladním prostoru připomínaly Dennovi zlaté ingoty, jako by se dřeva dotkl sám král Midas. Vzduch byl naplněn sladkou hrozinkovou vůní s podtónem vonných olejů a bylin.

Během cesty z osquivelského sněmu vzal Denn pár drobnějších kousků a zkusil vyřezávat. Pokud zrovna nehrál hry, nebo nepopíjel s Calebem, trávil čas s ostrým nožem v ruce a odřezával hobliny z jednoho špalíku po druhém. Tuláci měli málokdy příležitost pracovat se dřevem a Denn ani nečekal, že by mu to šlo, nějak však dokázal odhalit figury skryté uvnitř, ať už byly výtvorem jeho vlastní fantazie, nebo je do něj vdechli akolyté a zelení kněží, kteří strávili tolik let vyprávěním příběhů stromům.

Výrazná kresba připomínala barevné plyny v dramaticky vyhlížející mlhovině, podivné náhodné vzory vytvořené mízou obřích stromů. Denn měl pocit, že vidí tváře a tvary, vypadaly jako snové scény spatřené za zavřenými víčky, vzpomínky na události, které však sám zcela jistě nezažil.

Sotva guvernérka přejela konečky prstů po dřevě, Denn postřehl uchvácený výraz v jejích očích. Veškeré pochyby byly pryč, její sytě hnědé duhovky zářily a Denn si v té chvíli dokázal představit, jak vypadala, když byla mladá. „Část toho dřeva si vezmeme. Musíme vyjednat cenu a dohodnout se, jakou měnu či jaký druh výměnného obchodu použijeme.“ Denn v té chvíli viděl sílu a pevné odhodlání, které z ní činily dobrého vůdce. „Rozhodně se ale *dohodneme.*“

Náhle do nákladního prostoru vběhl jeden z Yrečanů. „Na oběžnou dráhu právě dorazila bojová skupina lodí OSZ! Chystají se vyslat člun s admirálem Stromem na palubě.“

Velkoguvernérka sebou trhla. „Co tu teď chce?“

„Rutinní inspekce. Aspoň to říkal.“

Denn a Caleb si vyměnili vyděšené pohledy a na malý okamžik je napadlo, zda je Yrečané nezradili a OSZ nezavolali sami. Žádná zpráva však nemohla dorazit k příjemci tak rychle. Když pak Denn navíc spatřil guvernérčinu tvář, byl si jistý její upřímností.

„Uvidí mou loď,“ vyhrkl Denn. „Poznají, že jsme tady.“

„Bez urážky, pane Peroni, pochybuji, že by ve vaší poněkud výstředně vyhlížející lodi s tím nesourodným plátováním trupu a otevřenými průlezy byl někdo z OSZ vůbec schopen rozpoznat loď, zvlášť pokud jde o člověka s tak malou představivostí, jako je admirál Stromo.“ Obrátila se k poslovi a rázně na něj vychrlila sérii příkazů. „Zalarmuj všechny v okolí! Potřebujeme okamžitou pomoc. Přivezte sem veškerou těžkou techniku, kterou dokážete sehnat, a zaparkujte ji na kosmodromu.“

Během následující půlhodiny Denn a Caleb ohromeně sledovali, jak Yrečané chvatně vyvezli ze svých stodol sklízecí stroje a kultivátory. Na bocích *Tvrdošíjné vytrvalosti* byla umístěna dvě vodíkem poháněná práškovací letadla. Muži a ženy přes loď natáhli fólie a rozestavěli kolem ní bedny. Zanedlouho tulácká loď vyhlížela jako opuštěný vrak, který byl přeměněn na skladiště a depozitář náhradních dílů.

Jelikož čas ubíhal, uchopila guvernérka oba muže za paži. „Teď jste tu nápadní jedině *vy dva.* Vaše oblečení bije do očí. Pojďte,

převlečeme vás do normálních šatů.“ Koutky úst se jí zavlnily. „Jistě najdu pár špinavých overalů, které na vás budou pěkně viset.“

„Dal bych přednost něčemu čistému – a v přiměřené velikosti,“ řekl Denn. „Ale má touha zapadnout mezi vás v každém případě převáží můj vytříbený vkus.“

Když člun OSZ konečně přistál, Denn a Caleb jej úzkostně sledovali z davu podmračených a nasupených Yrečanů. Dennovi se svíral žaludek. *Vytrvalost* stála přímo na očích, nějaký bystřejší osík si jí mohl všimnout. A je dva mohl snadno zradit kterýkoliv Yrečan, toužící zalíbit se admirálovi.

Tělnatý Stromo vystoupil z člunu, doprovázen čestnou stráží v parádních uniformách, s naleštěnými botami a dokonale učesanými vlasy. Medaile na levé části jeho hrudníku odrážely světlo jako vybroušené plošky drahokamu. Denn ho ohodnotil jako člověka milujícího pompu, který se vyhne ošklivé potyčce jenom proto, aby si nezamazal uniformu.

Velkoguvernérka se postavila Stromovi čelem, zpocená a poněkud rozcuchaná po oněch horečných přípravách. „Jak vám můžeme pomoci, admirále? Přivezli jste nám z Hanzy zásilku tolik potřebných zásob a materiálu?“ Věnovala mu chabý, neupřímný úsměv.

Stromo se zatvářil nechápavě. „Vracíme se na Zemi poté, co jsme završili dlouhodobou a úspěšnou operaci proti zločinným tuláckým klanům. Jelikož jsme prolétali kolem vaší soustavy, rozhodl jsem se prověřit, jak dodržujete podmínky svého členství v Zemské hanzovní lize.“

„Máme svou vlastní kopii Hanzovní dohody, admirále. Pokud bychom si potřebovali osvěžit paměť, můžeme si ji přečíst, kdykoli budeme chtít.“

„Podle mě neuškodí, když vám její znění OSZ občas připomenou.“ Stromo se zhluboka nadechl a vypjal hruď.

„Blokáda Yreky vyjádřila vaše stanovisko velmi jasně.“ Guvernérka sklopila oči k zemi, zdánlivě zastrašená. „Pochopili jsme.“

„To rád slyším.“ Stromo se usmál a obrátil svou pozornost k praktickým záležitostem. „Rád bych, aby se tu má posádka ve směnách vystřídala na krátký odpočinek. Vojáci si potřebují protáhnout nohy, trochu se opálit. A já osobně se těším na dobré jídlo.“ Jeho tón dával jasně najevo, že v této věci nepřipouští námitky.

„Beze všeho, pokud si vy a vaši lidé jídlo přinesete a sami si je uvaříte,“ řekla velkoguvernérka se stejnou rozhodností. „Jelikož jste nás připravili o palivo pro mezihvězdné lodi, nemůžeme vyměňovat zboží s ostatními koloniemi. Jsme stěží soběstační.“

Její slova Stroma podráždila, ale velkoguvernérka ho probodla pevným pohledem. Nakonec se zhluboka nadechl. „Moji vojáci si mohou přinést vlastní potraviny. Fádní a nechutné armádní příděly…“

„Možná bychom mohli něco vyměnit, admirále. Každému se omrzí jíst neustále to samé.“

„Pošlu vám seznam společně s poptávkou po některých mých oblíbených lahůdkách.“

„Uvidíme, co budeme mít, admirále. Nic nemohu slíbit.“

Bojová skupina OSZ zůstala na Yrece celé tři dny a Dennovi s Calebem nezbývalo než zatnout zuby a čekat. Snažili se být nenápadní a pomáhali kolonistům při různých činnostech, příliš se nelišících od práce na tulácké základně, přesto se Dennovi vařila krev pokaždé, když viděl osíky roztahovat se na Yrece, jako kdyby jim planeta patřila. Calebovy výrazy nabyly intenzity koncentrované kyseliny, až ho Denn musel napomenout, aby se ovládal. „Pokud jim poskytneš záminku, začnou se tady rozhlížet, obrátí kámen po kameni a co najdou? Nás!“

Nezdálo se však, že by Stromo měl zájem něco hledat. Chtěl jen předvést svaly a ještě víc ponížit kolonii, kterou už jednou srazil na kolena. Zjevně mu nedocházelo, že Yrečany nezlomil.

Každou hodinu myslel Denn na to, zda některý z kolonistů nepodlehne pokušení svěřit se uchu nějakého vojáka, Yrečané ale chovali vůči OSZ stejnou zášť jako Tuláci. Denn se divil, jak může

Hanza tak bezostyšně ničit předivo vztahů ve vlastní společnosti. Možná se prezident tolik soustředil na prvotního nepřítele, že nebyl schopen vidět půdu hořící mu pod nohama.

Když křižníky manta opět odletěly a zanechaly za sebou jen nepořádek a úlevu, Denn se opět setkal s velkoguvernérkou. V její tváři se zračil hluboký hněv a pohrdání, které několik posledních dní pečlivě skrývala. Denn ji už znal natolik, aby věděl, jak palčivé musí tyto emoce být, pokud dokázaly proniknout její poklidnou maskou.

„Aspoň je to už za námi," prohodil Denn s nádechem černého humoru, který mu však nešel od srdce. „Díky, že jste nás nepředhodili lvům."

„Pokud jsem předtím měla nějaké pochybnosti, tohle je rozptýlilo." Vzhlédla k obloze, jako kdyby ji odtamtud Stromo mohl stále slyšet, a Denn si všiml, že zaťala zuby. „Poprvé po dlouhé době se Hanza konečně uráčila vyslat k Yrece lodě. Mohly přivézt jídlo, léky, nástroje… ale místo toho nás přiletěly šikanovat. Na druhou stranu ten, kdo nemá žádný důvod nám pomáhat, neváhal podstoupit riziko a přivezl nám věci, které potřebujeme."

Denn se začervenal. „Umím konat dobročinnost stejně jako kdokoliv jiný, madam, ale i my opravdu potřebujeme obchodovat…"

Caleb se poškrábal pod paží. Oba se už nemohli dočkat, až se opět převléknou do svých tuláckých šatů. „Velký Houser šlápl na kuří oko spoustě dalších kolonií. Doufejme, že zhodnotí situaci stejně jako vy. Dejte nám seznam a my uvidíme, co dokážeme do příští návštěvy sehnat…"

Velkoguvernérka svraštila obočí, její hněv na OSZ dosud nevyhasl. „Přijímáme váš návrh, pane Peroni, a těšíme se na nabídky Tuláků. Už dříve jsem byla rozhodnutá připustit trochu toho podloudného kšeftování, ale nyní jsem se vám rozhodla aktivně pomoci. Založíme zde burzu černého trhu a Hanza ať si jde klidně třeba k čertu."

40 ☼ Imperátor Rusa'h

Hyrillka už byla jeho a nyní, když ovládl manipul válečných lodí, hodlal Rusa'h podnikat výpady napříč Horizontální hvězdokupou a šířit svou moc a světlo svého učení na další ildiranské planety. První měla být na řadě Dzelluria, vzdálená necelý den cesty.

Na Hyrillce vše pokračovalo dobře. Nic jiného ani neočekával, neboť kráčel po pravé cestě k Věčnému jasu.

Opravdu ho pobavilo, když Mág-imperátor zcela v souladu s jeho očekáváním vyslal tři výzvědné čluny, aby zjistily, co se stalo s adarem Zan'nhem. Dokonce i skrze nečistá duchovní vlákna svého *thismatu* musel Jora'h pocítit smrt tolika rukojmí během vyjednávání a pak výbuch obětovaného bitevníku. Byl to zcela jasný vzkaz a varování, stejně jako předtím Pery'hova poprava.

Neočekával však, že by jeho bratr naslouchal. Bude to ještě dlouhý a bolestný proces, než muž, který sám sebe nazýval Mágem-imperátorem, přijme svou porážku a vzdá se.

Výzvědné čluny vlétly do soustavy Hyrillky a začaly pátrat. Přestože vojáci Sluneční flotily věděli o hrozícím nebezpečí, padli přímo do pasti. Nebyli součástí Rusa'hovy nové sítě, nedokázali cítit hyrillské *thisma*, takže je jeho stoupenci snadno dopadli. Bitevníky trojici člunů obklíčily a zmatené ildiranské posádky se nezmohly na nic jiného než na plané žádosti o vysvětlení.

Rusa'hovi připadalo nejsnadnější naplnit čluny shiingovým plynem, aby jejich posádky nekladly odpor – díky tomu mohl uvolnit jejich duchovní vlákna a vplést je do vlastní sítě. Jakmile účinky odezněly, posádky průzkumných lodí mu byly zcela oddány a posílil jimi svou flotilu o tři ozbrojené čluny.

Čisté, rychlé, prosté. Nyní bylo na čase začít další fázi.

Rusa'h už pověřil Thor'ha zvláštním posláním a vyslal ho v jednom z bitevníků na Dobros. Thor'h nesl zprávu: nabídku nebo ultimátum, podle toho, jak ho Udru'h přijme. Nový Imperátor cítil, že by v dobroském místodržícím, který zjevně nesouhlasil s mnoha Jora'hovými postoji a postupy, mohl najít spojence. Třenice mezi

nimi Rusa'h pozoroval už v době, kdy byl sám poživačný a pomýlený. Pak se ocitl v bezbřehé náruči Věčného jasu a poznal mnoho tajných věcí. Snad s ním dobroský místodržící bude spolupracovat. Rusa'h doufal, že se jednání s bratrem obejde bez většího krveprolití, byl však odhodlán podstoupit nezbytnou oběť.

Vyrazil k Dzellurii a své souložnice zanechal v hyrillské citadele, aby hlídaly uvězněného adara Zan'nha. Pochyboval, že by mladý muž dobrovolně změnil svůj postoj, byl příliš zaslepen loajalitou vůči svému otci. Naštěstí ho Rusa'h, nyní usazený ve velicím jádru vlajkové lodi, k dosažení svých cílů nepotřeboval.

Všichni členové posádky sloužící na palubách pětačtyřiceti válečných lodí už přísahali věrnost jeho svaté věci. Jakmile konvertovali, veškerý shiingový plyn byl z ventilačního systému odčerpán, čímž se mysli obrácených vojáků opět zaostřily a nově spletená *thismatická* síť zpevnila.

Žádnému Hyrillčanovi pak už nebylo dovoleno shiing užívat, a to ani Prvnímu následníku Thor'hovi. Nyní, když se stali součástí jeho vlastní sítě, nemohl připustit, aby se opět propadli do stavu poddajnosti. Druhým, neméně důležitým důvodem pro tento zákaz byla nutnost věnovat veškerou budoucí produkci shiingu na expanzi hnutí. Kvanta drogy se měla stát nejúčinnějším nástrojem pro násilné šíření Rusa'hova učení.

Nový Imperátor se rozhodl vést první dobyvatelskou výpravu osobně. Dzelluria bude dobyta.

Když bitevníky dorazily k planetě, dzellurijský místodržící zřejmě předpokládal, že přiletěl manipul z Ildiry, aby provedl leteckou přehlídku. Místodržící Orra'h odvysílal uvítání a nastávající místodržící Czir'h, syn falešného Mága-imperátora, oznámil, že je připraven zhostit se své ceremoniální role.

Imperátor Rusa'h řekl: „Vám oběma připadne velmi důležitá úloha. Buďte připraveni."

Vyslal dolů k hlavnímu městu velkou skupinu člunů a celý mrak ozbrojených šípů. Nad nimi se výhružně rýsovaly bitevníky,

připravené k palbě. Dzellurijský místodržící a jeho lidé si jen pomalu uvědomovali, že něco není v pořádku.

Rusa'h šípům nařídil, aby prolétly nad městem v útočné sestavě. Rychle vypálily výbušné projektily, zničily komunikační zařízení a znemožnily tak Dzellurii jakýkoliv přímý kontakt s Ildirou. Rusa'h nechtěl dopřát nepravému Mágu-imperátorovi žádnou výhodu.

Dzellurijský místodržící a jeho chráněnec zjevně nevěděli, co dělat. Útok byl příliš rychlý, příliš přesný.

Když hrozivá vlajková loď přistála, početná čestná stráž složená z obrácených vojáků Sluneční flotily vynesla Imperátorovo vejčité křeslo ven do záře dzellurijského slunce. Místodržící Orra'h byl tak ohromen, že chvíli trvalo, než poznal vlastního bratra. „Rusa'hu? Co to má znamenat? Proč jsi oblečen tímto způsobem? A proč sedíš v této napodobenině vejčitého křesla?"

„Protože jsem tvůj právoplatný Imperátor." Vojáci nesli jeho křeslo přímo k místu, kde stál a čekal Orra'h a jeho mladý nástupce. „Přišel jsem tě vyzvat, aby ses ke mně připojil."

Vysvětlil, jak plul ponořen ve Věčném jasu, zatímco jeho tělo zůstávalo v subthismatickém spánku. Viděl kořeny všech duchovních vláken, které spojují ildiranskou rasu… a následoval je až k hnilobě sžírající Impérium. Nejen uzurpátor Jora'h, ale také jeho otec a několik jeho předchůdců svedli Ildirany na scestí, neboť odvrátili svůj zrak od pravé podstaty. Rusa'h však ví, jak dovést Ildirany zpět k Věčnému jasu. Je třeba vrátit se ke starým tradicím a soběstačnosti, zbavit se parazitických vztahů s lidmi, zbavit se hydroské hrozby.

Když Rusa'h vysvětloval své myšlenky, tvářil se mladý Czir'h vyděšeně, ale místodržící Orra'h se zdál pobouřen. „Slyšel jsem o tvém zranění, Rusa'hu. Pojď se mnou, povolám své nejlepší lékaře, aby se pokusili vyléčit tvé bludy. Rádi tě opět uvítáme v náruči Mága-imperátora."

Ostatní bitevníky, obrovité a mocné, se snesly níž a visely jim nyní přímo nad hlavami. Shromáždění Dzelluriané, kteří se přišli podívat na očekávanou vojenskou přehlídku, nyní hleděli vzhůru s rostoucím strachem.

Rusa'h se na svého tvrdošíjného bratra zamračil. „Je mi líto, že mě nutíš proměnit své pozvání v hrozbu, Orra'hu." Zvedl paži a důstojníci Sluneční flotily odvysílali rozkazy jeho bitevníkům nad nimi. Rusa'h čekal.

Výstřely z energetických zbraní udeřily do města jako zářivá kopí a vyryly v zástavbě široké rýhy. Zaduněly výbuchy, jeden za druhým, a pak další a další. Dzelluriané křičeli, během okamžiku jich zahynuly stovky, vzduch se naplnil kouřem a plameny. Bitevníky načrtly dokonalý kruh zkázy, černý příkop obklopující honosný palác místodržícího.

Když Orra'h spatřil tu katastrofu, nedokázal ze sebe vypravit jediné srozumitelné slovo. Nastávající místodržící vykřikl: „Přestaň! Proč útočíš na Dzellurii?"

„Jen se snažím dodat váhu svým argumentům." Rusa'h se obrátil k zděšenému místodržícímu. „Ptám se tě znovu: připojí se Dzelluria k mým stoupencům, nebo mám opět použít sílu?"

Orra'h nesmyslně vyzval své strážné k útoku, Rusa'hovi vojáci ale měli drtivou přesilu a boj trval jen krátce. Během chvíle leželo padesát nejlepších Orra'hových strážců kolem nich bez života. Krev rozlitá na sluncem prohřátých kamenech vydávala vlhký železitý pach.

„Zarmucuješ mě, Orra'hu, útěchou mi však je mé odhodlání vykonat, co je pro ildiranský lid správné." Pokynul svým následovníkům.

Rusa'hovi vojáci vyrazili vpřed a jako hladoví dravci se vrhli na místodržícího Orra'ha, který se přikrčil a zavrávoral. Zaleskly se křišťálové nože a vyleštěné slitinové palice – byla to rychlá, brutální vražda. Strážní vzápětí odstoupili, z jejich zbraní odkapávala krev.

Nastávající místodržící nevěřícně vykřikl. Smrt místodržícího rozechvěla starou thismatickou síť Dzellurie, jako když hudebnímu nástroji praskne struna. Rusa'hovy přívržence drásavá agónie nezasáhla, obyvatelstvo Dzellurie však vnímalo náhlou ztrátu svého vůdce jako sek ostrou mačetou do podkolení.

Nyní se Rusa'h obrátil k pobledlému a vyděšenému mladému Czir'hovi. „Nastávající místodržící, viděl jsi následky a nyní víš, co je v sázce. Mám nařídit svým bitevníkům, aby srovnaly se zemí další část tvého města? Mám nechat své strážné, aby zabili i tebe?" Položil si prst na rty, jako by opravdu přemýšlel. „Dzellurii ovládnu mnohem snadněji, jestliže tady nebude žádný místodržící."

Czir'h se zajíkl. Ruce se mu třásly. Rozhlédl se kolem sebe, aby našel někoho, kdo mu pomůže s rozhodnutím, ale Imperátor ho dál provrtával pohledem. „Přidej se ke mně," řekl Rusa'h vemlouvavě. „Dovol mi rozplést nečisté *thisma*, které ti už tak dlouho brání v prozření."

Nastávající místodržící ucouvl a Rusa'hův hlas náhle ztvrdl: „Přidej se ke mně – nebo zhyň!" Sáhl za sebe do vejčitého křesla a vytáhl lahvičku čistého perleťového shiingu, mléčné tekutiny silnější než jakýkoliv zpracovaný prášek. „Protože jsi Jora'hův syn, musíš přijmout mé myšlenky dobrovolně. Shiing ti tento proces usnadní."

Czir'h, který nevěděl, co jiného by mohl dělat, zahnaný do kouta a zoufale toužící zabránit dalšímu vraždění, přijal lahvičku se shiingem, jako kdyby v ní byl jed, který má spolknout. Ruce se mu třásly, ale pozvedl fiolu a spatřil, jak skrze kalnou tekutinu prosvítá slunce. Vrhl poslední vyděšený pohled na krvavé skvrny na dlažbě, zmrzačené tělo místodržícího Orra'ha, a obrátil zrak k vůdci vzbouřenců. Rusa'h na něj sotva znatelně kývl.

Czir'h zdráhavě naklonil lahvičku a vlil si její hustý obsah do úst. Olízl si rty a zanechal na nich bělavou šmouhu, jak jazykem rozmázl poslední kapku. Rusa'h viděl, jak polyká, a pak znovu.

Dva strážní svírající paže nastávajícího místodržícího odstoupili. Czir'h se zlehka kymácel, shiing už začal účinkovat. Rusa'h velmi dobře věděl, jak rychle droga z rostlišajů zabírá.

Jeho bitevníky měly nákladní prostory plné shiingového prášku, který rychle rozdělí mezi obyvatelstvo. Když jim nyní nestál v čele místodržící ani Czir'h, stará thismatická síť se rychle rozpadne a lid Dzellurie zůstane opuštěný a neukotvený. Pro Imperátora bude

hračkou včlenit je do vlastní sítě dřív, než shiing vyprchá a duchovní vazby zase zpevní.

Czir'h už začínal mít lesklé oči a rozostřený pohled. Silná droga vyvolávala stav jakéhosi uvolnění a dezorientace. Chlapcova ramena poklesla, když jeho spojení s *thismatem* Mága-imperátora a okolním světem povolilo a duchovní vlákna volně vlála. Nejdůležitější okamžik nastal, když se mladý muž dobrovolně poddal.

Rusa'h zaútočil vlastními myšlenkami, uchopil správná duchovní vlákna a spletl je po svém.

Nyní, když se Czir'h stal součástí jiné thismatické sítě, nařídil Imperátor svým lodím, aby začaly s distribucí shiingu mezi obyvatele Dzellurie.

První krok šel tedy hladce, Rusa'h věděl, že jeho moc dále poroste. Vzpoura se bude šířit z planety na planetu, musí však své tahy strategicky naplánovat. Pohlédl na moře Ildiranů, kteří byli vyděšení a zmatení útokem na Dzellurii. Jakmile mu Thor'h připraví půdu, vypraví se Rusa'h na Dobros. Tam by měl dosáhnout vítězství ještě snadněji.

Ostatně on a jeho bratr Udru'h si byli v mnohém podobní.

41 ☼ Adar Zan'nh

Hyrillský palác býval kdysi nádhernou stavbou porostlou kvetoucími popínavými rostlinami, které se ovíjely kolem oblouků a šplhaly vzhůru po vnitřních zdech. Tehdy hyrillský místodržící miloval pompézní letecké přehlídky Sluneční flotily a Zan'nh z tohoto důvodu planetu několikrát navštívil společně s adarem Kori'nhem.

Teď však nebyla citadela ničím víc než zdobeným vězením střeženým zmanipulovanými Ildirany. Hlavní město se pak proměnilo ve strohý komplex, v němž nebyl prostor pro zábavu ani umění.

Rusa'hovy kurtizány hlídaly dveře Zan'nhových pokojů, nedočkavě nakročené, jako by doufaly, že se s nimi pokusí bojovat.

Dříve krásné a svůdné ženy se proměnily v děsivé vraždící stroje a jejich kdysi hebká těla byla nyní jako z ocelových lan. Přestože Zan'nha nespoutaly, jejich přimhouřené oči a odhalené zuby prozrazovaly, že mu nedůvěřují. Byl pro ně cizí, vyvrženec, neboť se odmítl zapojit do sítě falešného *thismatu*, která spojovala Rusa'hovy věrné.

Zan'nh byl na Hyrillce zcela sám, opuštěný na planetě ovládnuté šíleným místodržícím. Předchozího dne Rusa'h vzal ukradené bitevníky a odletěl s nimi, aby zahájil útok na okolní kolonie. Měli v úmyslu postupovat s nejvyšší rychlostí, bleskově přepadat jednu planetu za druhou a chvatně si podmanit jejich obyvatele dřív, než Mág-imperátor pochopí podstatu spiknutí uvnitř svého Impéria.

Zčásti to byla Zan'nhova vina. To on přišel o své lodě, vzdal se a poskytl tak hyrillskému místodržícímu zbraně, které potřeboval.

Zamračil se na kurtizány před svými dveřmi, aby dal najevo své odhodlání. Odpověděly mu úsměvy, při nichž tuhla krev v žilách. Tyto ženy, vyškolené a zkušené v umění tělesné lásky, se nyní pilně učily zabíjení. Dvě z nich držely v rukou zbraně s křišťálovými čepelemi. Úmyslně na nich ponechaly mapy zaschlé krve, jako kdyby to bylo čestné vyznamenání za vraždy Zan'nhových vojáků.

Kdyby se domníval, že má šanci, vrhl by se na ně, zabil je a utekl. Věděl však, že by to bylo zbytečné, neboť v chodbě čekali další Rusa'hovi věrní. Silní svalnatí vojáci by ho zabili a on už by nikdy nedostal příležitost pomstít se… či alespoň ospravedlnit před Mágem-imperátorem své selhání.

Uzavřen v paláci prahl po kontaktu a konejšivé přítomnosti původní sítě *thismatu*. Zan'nh se obával, že osamělost a naprostá izolace zanedlouho podlomí jeho síly. Ztratí odhodlání, začne být labilní a nesoustředěný. Musí utéci dřív, než se jeho mysl začne rozpadat.

Snažil se vymyslet plán, ale pokaždé, když se snažil soustředit, na něj dolehlo duté ticho v jeho mysli. Srdce mu divoce tlouklo, začal ztěžka dýchat a zoufale tápal po nějakém kontaktu. Stříbřitá vlákna *thismatu* byla tak vzdálená a nedosažitelná! Zavřel oči.

Zan'nh si vzpomněl na situaci, kdy byl mnohem mladší, hodností pouhý septor. Pilotoval tehdy malý šíp a společně s osmačtyřiceti dalšími prováděl složitý manévr na samém okraji jasné mlhoviny prozářené světlem žhavých mladých sluncí. Střemhlav tehdy prolétl chomáčem nečekaně silně ionizovaného plynu, který zmátl jeho navigační systémy. Za plného tahu motorů se dostal do rotace a vzdálil se od ostatních lodí skupiny.

V době, kdy mu došlo palivo, neměl Zan'nh tušení, kde se nachází. Ztracený a osamělý dokázal ještě přepojit systémy tak, aby opět zprovoznil vysílací zařízení. Odvysílal informace o své situaci a volal o pomoc, ale neznal své souřadnice. Adar Kori'nh mladého septora povzbuzoval, dodával mu odvahy, zatímco se záchranné týmy rozptýlily, jak to jen thismatické spojení umožňovalo.

Zan'nh nemohl dělat nic jiného než čekat. Plul v temnotě, zcela osamělý, a cítil, jak se duchovní vlákna kolem něj rozplétají, slábnou a trhají se. Čas plynul nekonečně pomalu.

Skrze komunikační systém své druhy slyšel, ale neviděl je. Kori'nh na něj nepřestával mluvit, naléhal na něj, aby se nevzdával a Zan'nh uposlechl rozkazu. Vydržel, čerpal sílu ze svého nitra, dokud ho jeden z pátrajících šípů jako zázrakem neobjevil. Vzápětí se na místo slétly ostatní lodě, shlukly se kolem něj a Zan'nh pocítil jejich konejšivou přítomnost, jako když matka zabalí prochladlé dítě do přikrývky.

Zan'nh nikdy nezapomněl na tu osamělost ani na to, že ho adar Kori'nh svou energií a odhodlaností zachránil. Vzpomínky na tuto zkoušku mu pomáhaly zvládnout současnou situaci.

Okolnosti však nyní byly zcela jiné. Věděl, že Ildirané jsou všude kolem něj, ale nevnímají jeho přítomnost, jako kdyby stál za skleněnou stěnou, díval se na hostinu, ale nesměl se jí účastnit. Pro těsně semknutou společnost hyrillského místodržícího byl Zan'nh vyvrženec – pokud se k ní dobrovolně nepřidá. A něco takového nehodlal udělat…

Adar přecházel po své cele, kdysi skvostném apartmá. Zde bydlel Pery'h, právoplatný nastávající místodržící, přesvědčený, že

převezme post svého strýce. To bylo ještě předtím, než šílený místodržící vyrval svůj lid ze sítě pravého *thismatu.* Pery'h vzdoroval jako hrdina a stal se mučedníkem. Zan'nh si dokázal představit, jakou osamělost asi Pery'h cítil, aniž by chápal, co se děje…

Přemýšlel, jaké asi byly Pery'hovy poslední myšlenky, když ho strážní vyvlekli z jeho pokoje a dali mu poslední příležitost připojit se ke kacířské vzpouře. Když odmítl, zavraždili ho. Chvění způsobené Pery'novou bolestí a zoufalstvím putovalo po duchovních vláknech až na Ildiru. Tak se Mág-imperátor dozvěděl, co se stalo.

Kdyby tak jen Zan'nh dokázal vyslat podobný vzkaz…

Pery'h však byl čistokrevný šlechtic. Jeho spojení s otcem bylo silnější, čistší. Zan'nh byl jen míšenec a přestože jeho spojení bylo pevné, postrádal průzračnost myšlenek či schopnost vyslat Mágu-imperátorovi zprávu. Doufal, že kromě násilné smrti existuje i jiný způsob, jak životně důležitou informaci předat.

I tak musel Mág-imperátor něco tušit, musel vnímat nesmírnou adarovu tíseň. Jistě pocítil smrt všech těch vojáků na palubě bitevníku, který výstřel zrádného Thor'ha zničil. Rusa'hovy kurtizány ostatně Zan'nha s velkým potěšením informovaly, že tři průzkumné vojenské čluny vyslané Mágem-imperátorem byly zadrženy a jejich posádky přešly na stranu vzbouřenců. Jora'h tak stále neměl konkrétní zprávy.

Zan'nh se prudce otočil, neboť uslyšel dva ozbrojené strážné kráčet směrem ke dveřím. Byli to jeho bývalí vojáci, poznal v nich muže z lodi qula Fan'nha. Hleděli na něj beze stopy emocí. Adara napadlo, zda dostali příkaz ho zabít. Pozvedl bradu a mlčky čekal, až promluví sami.

Konečně jeden z vojáků řekl: „Obdrželi jsme zprávu, že Imperátor Rusa'h s pomocí našich válečních lodí připojil Dzellurii ke svému rostoucímu impériu. Světlonoši a vojáci právě rozdělují obyvatelstvu planety shiing, aby mohli být zapojeni do naší sítě *thismatu.*"

Zan'nha zamrazilo. Orra'h, bývalý místodržící Dzellurie, byl tvrdohlavý muž, který neměl sklon činit unáhlená rozhodnutí. „Proč na to přistoupili? A proč tak rychle? Jistě museli klást odpor."

Nejbližší kurtizána se usmála. „Dzellurijský místodržící se rozhodl položit život, aby usnadnil rozhodování nastávajícímu místodržícímu, který se pak dobrovolně přidal na stranu Imperátora Rusa'ha. Po Czir'hově obrácení jsme snadno získali celou populaci."

Adar stál bez hnutí a zrychleně dýchal. Daleko od IIdiry, s manipulem bitevníků nad hlavou, poté co jejich místodržící zahynul a jeho nástupce se vzdal, se obyvatelé Dzellurie stali snadnou kořistí. Dezorientovaní IIdirané si neuvědomovali nebezpečí a byli ochotní se chopit jakékoliv naděje, byť falešné. A Rusa'h jim ji nabídl.

Zan'nh se na své bývalé druhy zamračil. Svou zprávu mu přišli sdělit jen proto, aby ho mučili. Možná měli pocit, že tak se jeho odpor zlomí a adar se podrobí, stejně jako Dzelluria.

„Svůj názor nezměním. Namáháte se marně."

„Žádná námaha není marná," řekla mu žena. „Ostatně Imperátor Rusa'h nás informoval, že doprovodíš manipul na příští výpravě. Lodě se vrátí brzy. Jakmile vše spatříš na vlastní oči, pochopíš, že Imperátorovo vítězství je nevyhnutelné a tvá pozice neudržitelná."

Zavřel oči a opět čerpal sílu ze vzpomínky na adara Kori'nha a jeho nečekaný útok proti hydroským lodím u Qronhy 3.

„Moje pozice by se nedala ospravedlnit jedině v tom případě," řekl Zan'nh pevným odhodlaným hlasem, „pokud bych se vzdal."

42 ☼ Dobroský místodržící Udru'h

Na dobroském nebi se objevil neohlášený bitevník. V ildiranské základně nedaleko chovných táborů se rozzářily komunikační systémy a kontrolky orbitálních senzorů. Jakmile válečná loď výhružně levitující nad hlavním dobroským sídlem odvysílala první depeši, Udru'h pochopil, že nejde o běžnou misi Sluneční flotily.

Ve velicím jádru stál vytáhlý mladík s otře řezanými rysy – Thor'h. „Strýče, přicházím ve jménu Imperátora Rusa'ha, abych oslavil tvůj vstup do koalice proti falešnému Mágu-imperátorovi."

Udru'h zkřížil paže na prsou, ale jinak nereagoval. Horečně se snažil najít vhodná slova, která by mu pomohla vybřednout z této ošemetné situace. Jelikož se nedávno vrátil z Ildiry, kam odvezl Osira'h, věděl o vzrůstajících nepokojích na Hyrillce, ale nerozuměl jim. Koalice proti falešnému Mágu-imperátorovi? Otevřená vzpoura?

Došel k názoru, že situace vyžaduje neutrální jazyk, který mu umožní zjistit, proč se tato loď v plné válečné parádě objevila u Dobrosu. Podle všeho šlo o jednu z lodí, jimž dříve velel adar Zan'nh. Velmi podivné!

„Jsi zde vždy vítán, Thor'hu."

„Oslovuj mě titulem! Jsem První následník!"

Udru'h zlehka přikývl, moudře se rozhodl nepoukazovat na skutečnost, že Thor'h byl svého titulu zbaven. „Jak si přeješ." Mladý muž vyrostl v přepychu a neměl zkušenosti s politickými intrikami, tajnostmi a úskoky. Udru'h ho snadno zvládne, o tom byl přesvědčen. Thor'h ovšem velel válečné lodi na orbitě. „Ale proč jsi sem přiletěl s ozbrojenou válečnou lodí a ohrožuješ mou kolonii?"

„Žádné výhružky nepadly – zatím. Doufám, že tě přesvědčím bez použití násilí."

„Výborně, máme tedy stejný cíl." Dobroský místodržící se na svého synovce zdvořile usmál. „Pokud se mě ovšem chystáš přesvědčit, abych se připojil ke vzpouře, nesnaž se skrývat svůj úmysl, ani mi lhát."

Mladíkův hlas zněl ostře. „Jora'h je ten, kdo lže, stejně jako před ním Mág-imperátor Cyroc'h! *Thisma* je zauzlené a potrhané, Rusa'h však spatřil pravou cestu. Pozvedne ildiranský lid do Věčného jasu."

„To říkáš ty." Udru'h zachovával skeptický, ale nikoliv konfrontační tón. „Jsi si vědom, že jedno ze sedmi sluncí je ohroženo? Durris B se stala místem střetu mezi faery a hydrogy a bezpochyby bude brzy uhašena."

Thor'h to zjevně netušil, ale rychle skryl své překvapení za nadutý výraz. „Další důkaz toho, že se Věčný jas obrátil proti mému otci. Musí abdikovat. Imperátor Rusa'h může přivést všechny Ildirany zpět na pravou cestu."

Nastávající místodržící Daro'h – Thor'hův bratr – stál opodál v komunikačním centru kolonie a snažil se nedat najevo svůj strach. Sledoval rozhovor, aniž do něj sám vstupoval, a učil se. Jeho zářivě safírové oči těkaly mezi Udru'hem, bitevníkem na obrazovkách a Thor'hovou posměšnou tváří.

Od chvíle, kdy Daro'h přišel na tuto planetu, spatřil chovné tábory a dozvěděl se o dosud utajovaném dlouhodobém plánu na záchranu ildiranské rasy, musel bojovat sám se sebou, aby vše pochopil a přijal. V Udru'hův neprospěch hovořil i určitý spor, který s ním Mág-imperátor ohledně dobroského projektu vedl. Mladému nastávajícímu místodržícímu sloužilo ke cti, že se poctivě snažil vstřebat všechny detaily a plnit svou povinnost.

Na neuvěřitelnou situaci, jaká právě nastala, však mladý muž nebyl připraven. Udru'h také ne, ale pokud by ji nedokázal vyřešit, všichni na Dobrosu by zahynuli.

„Chápu, proč se Rusa'h domnívá, že bych se mohl dobrovolně připojit k vaší věci. Můj nesouhlasný postoj k mnohým Jora'hovým rozhodnutím je obecně znám. Pro vlastní pohodlí pošlapává zaběhnuté tradice a chová osobní zášť k mé dlouholeté práci tady na Dobrosu."

„To je jen další příznak rozkladu jeho Impéria."

„Může být, synovče, ale stále jsi mi nepřednesl argumenty, které by mě přesvědčily, abych se k vaší vzpouře přidal. Jak početné je nyní Rusa'hovo hnutí?"

„Hyrillka je celá naše, máme k dispozici šestačtyřicet bitevníků. Adar sám je naším zajatcem. V této chvíli se k nám už připojila Dzelluria, přičemž místodržící či jeho nástupce přijal nové *thisma* dobrovolně." Thor'hova tvář na obrazovce se naklonila blíž. „Imperátor mě sem vyslal, abych zjistil, zda jsi ochoten udělat totéž. Spojenectví by bylo nanejvýš prospěšné pro obě strany."

„Spojenectví musí být dobrovolné.“ Udru’h nepřipustil, aby ho vlastní strach ovládl. „Pokud odmítnu, donutí mě Rusa’h násilím?“

„Díky tvému původu, strýče, tě nemůžeme donutit, ani kdybychom použili všechen shiing, co ho na Hyrillce je.“ Thor’h se dychtivě usmál. „Ale snad tě dokážu přesvědčit. Máme mnoho společného.“

Dobroský místodržící si byl vědom, že i jediný bitevník může zničit jeho sídlo, chovné tábory a práci celých generací. Za daných okolností existovala jediná rozumná odpověď, proto přikývl. „Budu ti naslouchat, nemám-li na vybranou. Předlož mi důkazy Jora’hových zločinů a chyb a vysvětli mi, co Rusa’h udělá jinak.“

Mladý Daro’h zděšeně pohlédl na svého učitele. „Co děláš? Nemůžeme se vzdát…“

Udru’hova odpověď byla určena jak jeho žáku, tak Thor’hovi: „Máš-li učinit rozhodnutí, je nutné nejprve shromáždit všechny informace.“ Otočil se zpátky k obrazovce. „Pro začátek, První následníku, navrhuji, aby ses vrátil na orbitu, kde tvá loď nebude tolik na očích. Všichni víme, jak ničivé mohou být tvé zbraně, není nutné obyvatele Dobrosu dál děsit.“

„Proč bych měl oslabit svou pozici?“ namítl Thor’h.

Udru’h se na něj usmál a dál s ním hovořil jako s dítětem. „Jakmile se tvůj bitevník stáhne z této výhružné pozice, s radostí přiletím nahoru a promluvím s tebou osobně. Nejde ti snad právě o tohle?“

První následník se samolibě pousmál. „Výtečně!“

Zatímco bitevník zamířil na oběžnou dráhu a dopřál tak Dobrosu trochu prostoru k nadechnutí, nastávající místodržící pokračoval ve svých protestech, jak ostatně Udru’h očekával.

„Viděl jsi ten bitevník, Daro’hu. Víme, že se Rusa’h pokusil zavraždit Mága-imperátora a zabil nastávajícího místodržícího Pery’ha. Pokud se hyrillský místodržící zmocnil manipulu lodí a v této chvíli s nimi zaútočil na Dzellurii, bezpochyby se nebude rozpakovat učinit totéž tady. Jeho sklony k násilí jsou zřejmé. Nemůžu tuto hrozbu považovat za planou. Potřebuji získat čas.

Vyjednávání a průtahy jsou naší jedinou šancí, musíme proto dobře sehrát své role.“

Mladý muž přecházel sem a tam, v očích měl zmatek a ponížení, ale chápal moudrost ve slovech svého učitele.

Do hodiny vyslal hrozící bitevník člun, který odnesl dobroského místodržícího do jámy lvové. Udru’h během cesty mlčel a prohlížel si sedm zjevně zmanipulovaných mužů z vojenského kruhu, z nichž všichni byli oblečení do uniformy Sluneční flotily. Jak se jen Rusa’h dokázal zmocnit tolika lodí? Je-li adar držen jako rukojmí, byl také přinucen ke konverzi?

Probíral se svými myšlenkami a snažil se určit nějakou strategii. Pochyboval, že by vzpoura měla šanci na úspěch, protože však viděl známky svědčící o nečekané moci hyrillského místodržícího, rozhodl se vyjadřovat své postoje co nejmlhavěji, jen pro jistotu. Počká a poslechne si, co mu mohou vzbouřenci nabídnout.

Upínaje se ke skutečnosti, kterou mu mimoděk sdělil Thor’h, totiž že místodržící nemůže být ke spolupráci přinucen, vystoupil z člunu a uhladil si blůzu uniformy. Nikdy si nepotrpěl na skvostné šaty vybraného střihu, ale jelikož věděl, jak Thor’h miluje pompu a obřadnost, schválně si oblékl formální oděv. Další vojáci ho doprovodili do velícího jádra. Tam, na stupínku určeném adarovi, se naparoval Thor’h.

Udru’h jako by nic přistoupil těsně ke svému vytáhlému synovci. „Vzpoura proti Impériu mi nepřipadá jako moudrý krok. Pověz mi, čím ji chceš ospravedlnit?“

Thor’h rychle a vášnivě zopakoval, co mu tvrdil Rusa’h o svých vizích v subthismatickém spánku. „Nestavíme se proti ildiranskému Impériu – jen proti Mágu-imperátorovi, který nás vede do temnot.“

„Proti tvému otci.“

„Víš, že je slabý. Imperátor Rusa’h bude silnějším vůdcem.“

Udru’h pokrčil rameny. „Možná, ale ať už se dopustil jakýchkoliv chyb, Jora’h je stále právoplatným Mágem-imperátorem.“

„Opravdu?“ První následník vytáhl svazek dokumentů, na nichž byly na diamantovém filmu zaznamenány výsledky podrobných

testů. „Předchozí Mág-imperátor zemřel náhle a nečekaně před vyhrocením této krize. Podařilo se nám získat vzorek jeho tkáně od jednoho z obřadníků, kteří balzamovali Cyroc'hovo tělo. Analýza potvrzuje, že Mág-imperátor zemřel po požití velké dávky jedu. Pak Jora'h chtivě zaujal jeho místo a stal se naším vůdcem."

Udru'h zvědavě pohlédl na listy pokryté diamantovým filmem a Thor'h pokračoval: „Jen několik okamžiků po Cyroc'hově smrti byl nalezen jeho věrný strážce Bron'n s kopím vraženým do srdce. Na místě byl přítomen pouze Jora'h. Z těchto faktů můžeš vyvodit jediný závěr."

Něčemu takovému nebyl ochoten uvěřit ani dobroský místodržící. „To je… neuvěřitelné! Říkáš, že Jora'h zavraždil našeho otce, aby se sám stal Mágem-imperátorem?"

Thor'h pokynul směrem k dokumentům. „Jsou na to důkazy. Získali jsme pro naši věc Hyrillku a Dzellurii, a nyní chceme, aby se k povstání připojil i Dobros. Tohle je revoluce, neboť Rusa'h spatřil pravdu. Jora'h je v jádru zkažený. Proto nedokáže správně číst *thisma."*

Udru'h opět zkřížil paže na hrudi. „Jak si mohu být jistý, že Rusa'hovy vize nejsou jen bludy způsobené jeho zraněními? To mi připadá jako pravděpodobnější vysvětlení."

Thor'h začal být stále podrážděnější jeho otázkami a nepolevující skepsí. Vojáci Sluneční flotily se na něj mračili. Udru'h dobře věděl, že ho bez váhání zabijí, pokud dojdou k názoru, že mladého nastávajícího místodržícího Daro'ha zlomí snadněji.

Thor'h se však nakonec uklidnil. „Imperátor Rusa'h tuto otázku očekával. Proto mi poskytl důkaz, abys uvěřil, že je schopen sledovat duchovní vlákna k moudrosti Věčného jasu."

„Salonní triky mě nepřesvědčí."

„Když Rusa'h ležel ponořen v subthismatickém spánku, bylo mu zjeveno mnohé." Thor'hův hlas dostal zvláštní tajemný nádech a Udru'hovi naskočila husí kůže. „Zná tvé tajemství, strýce. Jistá zelená kněžka… milenka mého otce. Falešný Mág-imperátor ji má za mrtvou a už ji oplakal, ale ty víš, že je stále naživu. Skrýváš ji."

Udru'h měl pocit, jako by mu páteří projela ledová čepel. „Jak ses to dozvěděl?"

„Bylo mu to zjeveno, stejně jako mnohé jiné věci. Nepochybuj o něm."

Udru'h bojoval o to, aby získal čas. „Thor'hu, žádáš mě, abych zradil všechno, čemu jsem věřil a čemu jsem byl celý život věrný. Pokud si Rusa'h skutečně přeje, abych se k němu připojil dobrovolně a ne pod nátlakem, musíš mi dát čas, abych zvážil vše, co jsi mi ukázal, a mohl se rozhodnout."

„Všechno je jasné. Proč váháš?"

Udru'h přistoupil k zábradlí velícího jádra a stanul přímo před Thor'hem. „Možná je to jasné *tobě*, ale jak jsi mi sám několikrát připomněl, my ostatní nejsme schopní vidět pravdu." V jeho hlase zazněl kousavý tón. „Chceš, abych se k vám připojil dobrovolně, a přesto jsi přišel přednést svou žádost v doprovodu plně vyzbrojeného bitevníku. Jelikož sám zjevně nevěříš v přesvědčivost svého ‚důkazu', začínám mít o tvých argumentech pochybnosti."

Thor'h si odfrkl, podrážděný Udru'hovou nepoddajností. „Bitevník jsem s sebou vzal proto, abych měl jistotu, že mi budeš naslouchat s otevřenou myslí."

Udru'h pamatoval doby, kdy byl První následník rozmazlený chlapec, který miloval přepychový život na Hyrillce. „Můj synovec mi nemusí vyhrožovat, chce-li, abych ho vyslechl. Přišel jsem a poslouchal tě. Teď mi dovol přemýšlet o tom, co jsi řekl."

„Čas kvapí." Thor'h se naklonil těsně k jeho tváři, jako by chtěl místodržícího zastrašit. „Proč bych tě jednoduše neměl zajmout? Tak malé kolonie se snadno zmocním i násilím."

Udru'h, který byl uvnitř stále podrážděnější, neurčitě mávl rukou směrem k řídicím konzolám bitevníku. „Můžeš na Dobros zaútočit a zničit jej. Rusa'h si pak může podrobit jeho obyvatelstvo hrubou silou, zlomit je a vnutit mu svou vůli. Na rozdíl od ostatních kolonií je však tahle plná křížence a lidských zajatců. Její obyvatelstvo Rusa'h shiingem ani svým novým *thismatem* nikdy neovládne. Na to potřebujete mě."

Thor'h se ošil, netrpělivý a nejistý, nedokázal však Udru'hovi oponovat. „Co tedy navrhuješ? Dostal jsem rozkaz přesvědčit tě jakýmkoli způsobem. Nehodlám Imperátora zklamat."

Udru'h svého mladého synovce chvíli napínal a v duchu rychle kalkuloval. Rozhodl se hrát tvrdě. „Tohle je způsob, jak dosáhneš svého cíle: nech mě přemýšlet o tvé nabídce a o následcích případného odmítnutí. Do deseti dnů se dobrovolně dostavím na Hyrillku a sdělím svou odpověď."

„Deset dnů je příliš."

Udru'h vyštěkl: „Nebudeš mě popohánět jako nějakého pečovatele, který neplní svůj úkol dost rychle! Stojíš o mou spolupráci nebo ne? Až vše důkladně zvážím, promluvím přímo s Rusa'hem – ale až v dohodnutém okamžiku."

Thor'h se zaškaredil. „Nepřijdeš. Je to úskok."

„Dávám ti své slovo, První následníku! Jsem syn Mága-imperátora. Jistě bys vycítil, kdybych lhal?" Udru'h stál vzpřímeně, s kamenným výrazem v tváři. „Nebo to nedokážeš, protože už nejsi v kontaktu se stejným *thismatem* jako já? Škoda."

Protože neznal možnosti Thor'hovy podivné nové mentální sítě, soustředil Udru'h své myšlenky a vzal si na pomoc všechny duchovní techniky, které vyvinul. Během posledního roku se naučil skrývat své pocity a vzpomínky, kdykoliv stál před Jora'hem, a dokázal tak utajit některé věci, zvláště ty, které se týkaly Niry.

„Pět dní," trval Thor'h na svém. „Mohu ti dát pět dní – pak musíš přijít na Hyrillku, jinak se vrátím a zničím Dobros."

První následník se na Udru'ha dlouze zahleděl, ale ten stál nepohnutě a jeho výraz zůstal pevný. Konečně Thor'h odvrátil svůj pronikavý pohled stranou. „Ano, cítím, že mluvíš pravdu. Pokud je tento malý ústupek nezbytný pro to, abychom v Dobrosu získali ochotného spojence, Imperátor Rusa'h bude souhlasit."

Strážní ve velícím jádru vypadali zklamaně, ale Thor'h jim nařídil, aby Udru'ha doprovodili zpět ke člunu. „Beru tě za slovo, strýče! Pokud nás zradíš, vrátíme se s našimi bitevníky – a nebudeme už vyjednávat."

„Přijdu na Hyrillku, přesně jak jsem řekl.“ Udru’hova tvář zůstávala poklidná, zatímco jeho mysl horečně hledala východisko z pasti, kterou sám na sebe právě nastražil.

43 Osira’h

Na několik dní vzala nejstarší dcera Mága-imperátora nervózní, ale také nadšenou Osira’h pod svá křídla. Yazra’hiny isixké kočky pobíhaly kolem nich, zatímco se dvě nevlastní sestry procházely městem.

Mladou dívku, která – s výjimkou vzpomínek předaných jí matkou – zatím znala jen vyprahlé pahorky a vyschlá říční koryta Dobrosu, uchvacovalo vše. Unášel ji vír zvuků, barev, chutí a vůní Mijistry. Vysoké a majestátní budovy jí poskytly nový pohled na velikost ildiranského Impéria, umožnily jí pochopit, za co má bojovat a proč musí naplnit svůj osud navzdory vědomí, že stranou záře sedmi sluncí je skryto mnoho temných, děsivých míst.

Před čtyřmi dny Mijistru opustil král Petr a královna Estarra, aniž se dozvěděli o hydrosko-faerské válce zuřící v nitru Durris B. Yazra’h byla podle všeho hrdá na to, že Mág-imperátor nedovolil, aby lidé zaznamenali potíže ildiranského Impéria.

Osira’h si okamžitě vzpomněla na svou dlouho věznění matku a všechny ty chovné otroky na Dobrosu. „Ano, mít před lidmi tajnosti, to nám opravdu jde, nemám pravdu?“

Její svalnatá sestra se usmála, považovala její poznámku za pochvalu. „Máme několik dní, než bude vše připraveno na tvou cestu, a pak musíme najít skupinu hydrogů, s kterými se spojíš.“

„U Durris jsem jich viděla bojovat tisíce.“

Yazra’h pohodila svou hřívou měděných vlasů. „Tvá loď by v takovém prostředí nevydržela. Pojď za mnou, ukážu ti kouli, ve které tě spustíme hluboko do oblak obří plynné planety.“

Vedla Osira’h do hangáru, kde inženýři a dělníci dokončovali podivnou novou loď. Její trup byl vyroben ze silného, průhledného,

nesmírně pevného materiálu. Prostor uvnitř byl malý, ale Osira'h také.

„Tato loď tě ochrání před tlakem, ale zřejmě už ne před samotnými hydrogy. Zbytek bude na tobě." Yazra'h ji povzbudivě poplácala po zádech. „Ale ty jsi nejdůležitější, sestřičko. Dokážeš věci, které by nedokázal nikdo jiný."

Osira'h neodporovala. Vykročila kupředu, aby prozkoumala průzračnou kouli, dotkla se jí konečky prstů. „Ano, dokážu."

Vpíjela se očima do podrobností, ukládala informace ve své pečlivě uspořádané mysli a naučila se tak o Hranolovém paláci a Ildiranech, které byla předurčena zachránit, vše co jen mohla. Někteří z dvořanů, dokonce i Yazra'h, si povšimli jejího neobvyklého, soustředěného mlčení. Osira'h je dál sledovala, zvažovala a ukládala informace do paměti.

Na rozdíl od jiných Ildiranů už od narození nesla těžké břemeno. Místodržící Udru'h nikdy nepřipustil, aby se dívčiny myšlenky odklonily od nadějí, které do ní byly vkládány, nikdy ji nenechal zapomenout, že věří v její vrozenou schopnost vykonat, co je nezbytné. Přesto se k Osira'h otočil zády, sotva ji dovezl do Hranolového paláce, a vrátil se na Dobros, aby připravil její náhradu pro případ, že by selhala.

Osira'h se obrnila před zklamáním, postavila mu hráz ze vzpomínek své matky – jak byla Nira zavřená v temné cele, aby její zelená kůže nemohla přijímat světlo, jak ji po narození dcery Udru'h držel v chovných barácích, dokud nepočala jeho syna Roďha, jak potom Niru podrobil řadě oplodnění prostřednictvím mužů z různých ildiranských kruhů.

Její matka každé z oněch znásilnění vnímala jako palčivý cejch na své kůži. Skrze až příliš průzračné okno sdílených vzpomínek a zkušeností si dívenka pamatovala na každou bolest, šrám či ránu.

Kdyby Osira'h dovolila, aby ji matčiny vzpomínky ovládly, mohla by snadno začít místodržícího Udru'ha nenávidět. Dívenka však nezapomínala na své poslání, vnímala naléhavou Udru'hovu potřebu zachránit svou rasu před hydrogy, třeba i za cenu života

několika lidských zajatců. Pamatovala si, jak o ni Udru'h pečoval a projevoval jí tolik lásky, kolik byl schopen. Měla pocit, jako by byla rozpolcená na dvě části…

Když ji její otec povolal do své soukromé meditační místnosti, dívenka zůstala stát nejistě na prahu. Jora'h jí vyšel vstříc, vítal ji s úsměvem, v němž byla jasně patrná plachost – na vůdce velkého ildiranského Impéria se choval zvláštně.

„Pojď dál, prosím!" Nejistě natáhl ruku, aby se dotkl jejích útlých ramen. „Dovol mi, ať se na tebe podívám." Aniž odpověděla, sledovala Osira'h proměnlivé emoce vyzařující z tváře Mága-imperátora. „Tolik se podobáš své matce! Vidím v tvých očích Niru."

Osira'h k němu vzhlédla a najednou si připadala nepatřičně a zmateně. Pohled na Jora'ha v okrouhlé místnosti s barevnými okny, skrze něž prosvítalo světlo, v ní vyvolal vlnu jiných matčiných vzpomínek. Přestože muž stojící před ní byl její vlastní otec, její mysl byla plná vzpomínek na setkání, která se v této místnosti odehrála, na hřejivé a vášnivé milování na polštářích, rozhovory a laskání. Dívčino srdce roztálo. Bylo to tak jiné než v inseminačních barácích na Dobrosu – láska místo pouhého oplodnění, extáze namísto bolesti a hrůzy.

Ale pokud Jora'h Niru miloval, proč ji z Dobrosu nezachránil? Proč bez jakýchkoli pochybností uvěřil lžím a nezajímal se, zda Nira nebyla odvlečena pryč? Pokud o ni skutečně stál, proč ji nechal zmizet?

„Jsi velmi zamlklá," řekl Jora'h a vedl ji do místnosti.

Osira'h se instinktivně zachvěla, přestože věděla, že toto pozvání ani v nejmenším nemá sexuální podtext. Stál před ní její otec, vykastrovaný Mág-imperátor, ne Niřin přítel a milenec. Osira'h si však nemohla pomoci, viděla ho z obou těchto úhlů. Bude se je muset naučit vyvažovat, aniž by prozradila hloubku svého poznání. Jora'h a Udru'h, nemluvě o ostatních, by nejspíš byli zděšení tím, co všechno „viděla" a pamatovala si. Bylo ironií, že právě onen původ a schopnosti, které z ní dělaly naději ildiranského Impéria, z ní zároveň

učinily zrůdnou anomálii, nepředvídatelnou podivnost. Ne, nesmí dopustit, aby se její otec ani kdokoli jiný dozvěděl o jejím tajemství!

Než mohla Osira'h odpovědět, spatřila ve výklenku stát květináč s ratolestí. Rozzářily se jí oči a vykročila kupředu. „Smím se ho dotknout?" Její myšlenky vířily, pamatovala si jaké to bylo, když se Nira ponořila do telinku, spojila se s ostatními zelenými kněžími a všemi světostromy. Byla to radost, která Niře zůstala dlouhou dobu odepřena. „Moje matka byla zelená kněžka."

Jora'h se usmál. „Samozřejmě!"

Osira'h vztáhla svou malou ručku k subtilní koruně. Zlaté, překrývající se šupiny kůry na štíhlém kmeni jí připomínaly drahokamy. Jako hudebník hrající na nástroj pohladila členité, vějířovitě uspořádané listy.

Nebyla si jistá, co by měla očekávat. V konečcích prstů ucítila mravenčení, pak silnější výboj a její srdce přeteklo emocemi. V mysli se jí vynořovaly obrazy zoufalé Niry, dlaně rozedřené do krve od ostnatých dobroských keřů, jak křičí své myšlenky do netečných rostlin, které nebyly nijak spojeny se sítí světolesa.

Pak, jako v odpověď, přišly laskavější vzpomínky. Vybavila si den, kdy světoles přijal Niru jako novou zelenou kněžku, sevřel ji ve svém objetí, propojil se s jejími buňkami a změnil chemii jejího těla tak, aby se stala součástí rozsáhlé a poklidné lesní mysli. Ach, jaká to byla radost, když se jí náhle otevřel celý ten obrovský vesmír…

Dívenka uvolnila sevření. Ratolest v květináči jako by se chvěla, Osira'h se však nepodařilo navázat úplné spojení, jak to dokázali skuteční zelení kněží. I tak se usmála v tichém úžasu.

„Vidím, že tě to těší," řekl Jora'h. „Přál bych si pro tebe udělat všechno, co bude v mých silách, abys byla šťastná, než budeš muset… odejít." Chvíli přecházel po místnosti, otočil se k ní zády. „Bude to brzy. Stále čekám na zprávy svých výzvědných člunů, které jsem vyslal k Hyrillce." Zavrtěl hlavou. „Začínám být roztržitý. Tohle se tě netýká. Jen další potíž sužující Impérium."

Čekala mlčky, nechala ho mluvit.

„Rád bych s tebou strávil nějaký čas, poznal tě. Jsi moje vlastní dcera a já jsem na tebe vložil tak těžké břímě! Napadlo mě, že bychom se mohli projít po Mijistře, navštívit muzea, nebo jít k pramenům.“ Došla mu slova.

„To všechno mi ukázala už Yazra’h.“

Mág-imperátor se posadil na své polštáře. „Pak tedy zbývá jediná důležitá věc, kterou pro tebe – pro nás oba – mohu udělat, vyprávět ti o tvé matce. Nira pro mě byla velmi… výjimečná.“

„A teď je mrtvá.“

Zdálo se, že ho její slova bolestně zasáhla. „Ano.“ Přestože Osira’h už o své matce věděla vše, získala neupravené, nezkreslené informace přímo z Niřiny mysli, rozhodla se svého otce vyzkoušet. Zvědavá, nakolik se bude držet pravdy, nechala Jora’ha, aby příběh vyprávěl svým vlastním způsobem.

44 Nira

Poté, co uprchla z opuštěného ostrova, kde ji uvěznil místodržící Udru’h, zůstávala Nira stále sama. Na rozdíl od Ildiranů však nepřijímala takovouto osamělost se smrtelnou hrůzou. Společnost, v níž musela setrvávat poslední roky, jí připadala mnohem děsivější.

Na její nekonečné pouti napříč neobydlenou krajinou jí její pokožka díky fotosyntéze dodávala veškeré potřebné živiny. Dokázala přežít, byla zelená kněžka. Ale tíživé ticho všude kolem ní i uvnitř její bolavé hlavy na ni zle doléhalo. Přestože se jí už rána zahojila, místo, kde ji strážní udeřili, když ji vlekli pryč od Osira’h, její dcerky, její princezny, stále bolelo.

Kráčela dál a dál, přešla rozlehlý pustý kontinent, aniž kohokoliv potkala. Dobros byl velmi řídce osídlenou planetou. Snad proto, aby se o děsivém genetickém projektu nikdo nedozvěděl? Traviny a byliny kolem ní šeptaly do ticha, hovořily svými listy, stonky a květy, Nira však jejich jazyku nerozuměla. Byly tolik jiné než světostromy na jejím milovaném Theronu…

Nejvíce ze všeho Nira toužila po Jora'hovi, svém milenci z barevného, sluncem prozářeného Hranolového paláce. Ten však nevěděl, že je naživu. Říkala si, zda na ni nezapomněl – jako První následník měl Jora'h mnoho milenek. Při své poslední návštěvě na jejím opuštěném ostrově jí dobroský místodržící řekl, že otylý pletichářský vůdce Ildiranů zemřel a Jora'h nastoupil na jeho místo. Nyní byl Mágem-imperátorem.

Jistě by za mnou mohl přijít, kdyby chtěl.

Když přeplula rozlehlé vnitrozemské moře, zanechala Nira svůj provizorní vor na pobřeží a pokračovala v cestě napříč jižním kontinentem. Navzdory bolavým nohám a unaveným svalům kráčela dál, ve větru, dešti i palčivé sluneční záři. Přestože neměla mapu a nevěděla kam jít, mířila zhruba k severu.

Její cíl v ní vzbuzoval naději i strach: tam kdesi daleko ležely dobroské chovné tábory, tam žili další lidští zajatci. Nira se zachvěla při představě, že by se tam měla znovu ocitnout, pouze na tomto jediném obydleném místě planety však byly lodě, které ji mohly odvézt. A také tam žila Osira'h.

Nira měla na vybranou: buď se schovávat až do smrti, nebo se alespoň pokusit o útěk… a návrat domů. Zpátky do světolesa.

Místodržící ji skrýval jako rukojmí, tajný trumf pro případné vyjednávání s Jora'hem. Nechtěla být pěšákem, nechtěla Jora'ha ohrozit. Než by něco takového připustila, raději zemře na cestě. Osamělá a opuštěná.

Nira hovořila se světostromy dokonce už jako novicka. Nahlas jim předčítala příběhy a seznamovala prastaré stromy s dějinami lidstva. Pak, když byla vybrána, aby se stala kněžkou, ji les přijal, změnil ji a umožnil jí přístup k novému vesmíru myšlenek a zkušeností.

Jakmile přijala zelenou, vždy dokázala vnímat, že k ní mohutné stromy hovoří. Kdykoliv se dotkla šupinatého kmene i té nejmenší ratolesti, mohla se spojit skrze telink a komunikovat s celým lesem. Když se společně s Otemou vypravily na Ildiru, vezly si s sebou ratolesti v květináčích, aby zůstaly ve spojení se světolesem; ratolesti, které pak zničili zlovolní strážní Mága-imperátora. Otema

byla zavražděna, aniž měla příležitost vložit své vzpomínky do stromů, a Niru násilím odvlekli… odvezli sem, daleko od Jora'ha i světolesa.

Svou smaragdovou dlaní uchopila pokroucený kmínek dřevnaté rostliny, silný jako její předloktí. Pevně stiskla, ale rostlina mlčela, nezaslechla ani vzdálenou ozvěnu nesmírné lesní mysli.

Byly tyto rostliny skutečně němé, nebo jí při tom surovém útoku, který ji málem stál život, poškodili mozek? Odtrhla od stvolu ruku tak prudce, jako kdyby začal hořet. Na to, že by se mohla stát hluchou vůči telinku, nechtěla ani pomyslet. Bylo snad příčinou ono zranění, nebo z ní tuto schopnost vytloukli v chovném táboře? Jistě se na této planetě musí najít alespoň jedna ratolest! Někde…

Než ji ildiranští strážní odvedli, dokázala předat své vědomosti a vzpomínky Osira'h. Dívenka nyní alespoň chápala, co s ní místodržící zamýšlel a jak surově překroutil pravdu o Niře a ostatních chovných otrocích. Osira'h teď věděla všechno a její matka mohla jen doufat, že jí toto poznání nějak pomůže.

Nira se usadila k odpočinku ve stínu vysoké narudlé skály a nahými zády se opřela o vyhřátý kámen. V krajině viděla jen sporé pouštní rostliny a zakrslé keře. Žádné stromy. Vysoký zelený les – jakýkoli les – by pro ni nyní byl velkou útěchou. I kdyby s ním nedokázala komunikovat.

Nira zavřela oči a nechala své myšlenky plynout, stoupat vzhůru k volnému dobroskému nebi. Sebrala veškerou duchovní sílu, kterou načerpala ze vzpomínek na přátelskou přítomnost rozlehlého světolesa, a vyslala své tiché volání, výkřik do prázdnoty – zprávu pro svou dceru. Osira'h ji v minulosti dokázala slyšet a jistě tam někde byla. Její princezna musela stále žít v blízkosti chovného tábora, i když ten se právě nacházel na opačné straně kontinentu. Jen jedinkrát, oné osudné noci, se Nira dokázala se svou dcerou spojit, během této krátké chvíle sdílení však stačila vyjádřit vzpomínky a tužby celého svého života.

Surový strážný ji však udeřil do hlavy, málem ji tehdy zabil. Nira od té doby stále trpěla bolestmi, nepříjemným tepáním uvnitř

hlavy… a nyní zjistila, že není schopná navázat ani slabé spojení se svou holčičkou.

Buď byla Osira'h daleko, nebo Nira svou výjimečnou schopnost ztratila.

V této chvíli ji její dcera nepochybně musela považovat za mrtvou, což snahu o komunikaci činilo ještě obtížnější než dřív.

Zvedl se vítr, a hustý suchý porost začal opět šeptat a vydávat zvuk podobný tichému smíchu.

Před lety, když ji společně s ostatními chovnými zajatci poslali hasit stepní požár, se Nira pokusila utéct. Pronásledována svými věznitеli, vrhla se do ostnaté houštiny a snažila se přimět k telinkovému spojení některý ze stromků či keřů. Přestože tehdy volala ze všech sil, nedostalo se jí žádné odpovědi… a strážní ji opět dostihli.

Nyní to bylo stejné: stromy neodpovídaly, svou dceru neslyšela. Skončí vůbec někdy to ticho?

Nira dál vysílala své volání, dokud jí hlava nezačala třeštit bolestí. Padla noc a na ebenovém pozadí se zatřpytily hvězdy. A stále neslyšela žádnou odpověď.

Osira'h už tam prostě nebyla.

45 Beneto

Noc na Theronu byla poklidná, avšak plná lesních hlasů. Díky své dvojí povaze mohl Beneto splynout svou myslí se světostromy, nebo se stáhnout dovnitř a být sám sebou. Ani jedno však pro něj nebylo zcela přirozené, uvízl kdesi uprostřed.

Dřevěný golem seděl sám v kruhu pěti ohořelých kmenů, které tam byly postaveny jako památník neštěstí, jež světoles postihlo. V obnovených obydlích, kam se nyní nastěhovali přeživší Theroňané, svítily lampy podobné zářivým očím. Díky Tulákům, kteří je pomáhali opravit, byly tyto nové domovy plné světla a tepla, poskytovaly veškeré pohodlí. Světélkující noční hmyz poletoval

kolem a zanechával za sebou slabou stopu modrobílého světla. Vypadalo to jako chumelenice padajících hvězd.

Sarein se k němu tiše blížila šerem. Beneto vycítil příchod své starší sestry a uvědomil si, že ztratila veškerý přirozený cit pro les. Světlo si nevzala – ne snad proto, že by se snažila ke svému bratrovi přikrást tajně, jen nechtěla, aby ji v jeho společnosti někdo viděl.

„Beneto, musím s tebou mluvit. Musím porozumět."

„Ano, Sarein. Opravdu to potřebuješ."

Celé dny byl obklopen bývalými přáteli a užaslými Theroňany. Nyní, když předal výzvu světolesa k co nejintenzivnějšímu šíření ratolestí, pracovali vyčerpaní lidé ještě tvrději než dřív. Zelení kněží se dobrovolně hlásili k cestě na další hanzovní kolonie a všichni sledovali oblohu, zda se obávaní hydrogové nevracejí.

Sarein slíbila, že povolá hanzovní lodě – takovýto krok jednoznačně spadal mezi její povinnosti a ona věděla, jak toho dosáhnout – stále se však nepochopitelně držela stranou od *něj*. Pozorovala dřevěnou sochu nesoucí podobu jejího mrtvého bratra, jako by se zdráhala jeho podivnému příběhu uvěřit. Strávila příliš mnoho času na Zemi mezi obchodníky a vědci, kde věci zkoumala, místo aby je prostě přijímala.

Nyní Sarein konečně stanula před ním, připravená klást otázky. Cítil, že je rozpolcená mezi dvěma světy – narodila se na Theronu, ale toužila žít na Zemi – a přesto se vrátila do svého poničeného domova, vázána povinností pomoci.

Svýma letokruhovýma očima ji navzdory tmě viděl dokonale. Naposledy se s ní setkal ještě před jejím odletem na Zemi. Od té doby její tvář zeštíhlela a rysy nabyly na tvrdosti. V porovnání s lety strávenými v theronské divočině ji stres a zodpovědnost nehezky poznamenaly. Beneta napadlo, zda někdy zalitovala svého smělého rozhodnutí odejít, přetnout pouta se svým domovem. Snad si ani sama neuvědomila, jakou cenu za to musela zaplatit.

Nyní se na něj dívala, naplněná úžasem, který se mísil se špetkou strachu. „Kdo jsi? Opravdu?"

„Co vidíš?"

„Vidím cosi podobného mému bratrovi, toho jsme však už oplakali. Ztratili jsme také Reynalda. Proč ses vrátil?“

Napřímil se a jeho údy přitom vrzaly a praskaly. „Jsem syn Theronu. Světoles, který jsem tolik miloval, si mě vyvolil, povolal mě a vytvořil mě, abych se stal jeho mluvčím a také, bude-li to nezbytné, generálem v naší válce.“ Beneto přistoupil ke své sestře. „Důvody mého návratu jsou prosté, proč ses však vrátila ty, Sarein, už tak snadno vysvětlit nelze. Přišla jsi, ale světoles zná tvé city. Víme, že v hloubi svého srdce tady být nechceš. Já a světoles vidíme do tvé duše.“

Sarein cítila podrážděnost a zmatek. Vždy byla velmi racionální a mystické znovuzrození svého bratra nedokázala přijmout. Zkřížila paže na hrudi. „Návrat na Theron mi připadal jako správná věc. Jsem nejstarší žijící dítě vládnoucího rodu. Je to má povinnost.“

„Přesvědčili tě, že bys to měla vidět právě takto. Ty sama tomu ale nevěříš.“

Pozvedla obočí. „Rozumím. Máš v úmyslu převzít vládu sám?“

„O nic takového nemám zájem.“ Beneto se na okamžik odmlčel a pak dodal: „Stejně jako ty.“

Sarein nasadila pobouřený výraz, oba však věděli, že to jen předstírá. „Co tím chceš říct?“

„Víš, že sem nepatříš. Tvé srdce a tvá mysl jsou jinde. Vždy tomu tak bylo.“

„Své povinnosti jsem důkladně probrala s prezidentem Wenceslasem.“

„Theronský lid si zaslouží někoho, kdo má na planetě hluboce zapuštěné kořeny. Ale ty, Sarein, jsi jako list ve větru, ne jako pevný strom.“

Jeho sestra odvrátila pohled, zjevně rozrušená. „Ale… jak bych mohla *nepomoci* Theronu? Tohle jsou také moji lidé.“

Beneto položil svou paži s kresbou dřeva na její rameno. „Nechtěl jsem tě svými slovy urazit, Sarein. Jsi naše velvyslankyně na Zemi. Opravdu pomůžeš Theronu víc, když se vrátíš do Hanzy, k tomu co umíš nejlépe. Tohle není pro tebe.“

Sarein začala ztěžka, zrychleně dýchat. Beneto cítil, že nemá daleko k slzám. „Ale… ale podívej, co hydrogové s Theronem udělali! A to nemluvím o těch faerech! Naši lidé potřebují ochranu.“

„Hydrogové se vrátí a ty s tím nic nenaděláš. Ale můžeš nám pomoci šířit ratolesti z lodi na loď, z planety na planetu, počínaje hanzovními koloniemi.“ Beneto odhalil v úsměvu své dokonale utvářené dřevěné zuby. „Neboj se, Sarein. Před rokem, když hydrogové zničili první hájek světostromů na Havraním hradu, náš signál opustil Spirální rameno. Dříve než hydrogové objevili Theron, naše posily už vyrazily, spěchají sem přes nezměrnou vzdálenost nejvyšší rychlostí.“

Otočil k ní hlavu. „Příště, pokud dokážeme vzdorovat nepříteli dostatečně dlouho, světoles už nebude bojovat sám. Spojenci jsou na cestě.“

46 ☼ Basil Wenceslas

Pach léků a hučení diagnostických přístrojů prezidenta vždycky rozčilovaly. Nenáviděl tyto pravidelné omlazující kůry, chápal však nezbytnost koupelí odstraňujících volné radikály i užitečnost jemné filtrace toxinů z jeho tkání a krevního řečiště. Tyto výjimečné zákroky sloužící k udržení mladosti a vitality si mohlo dovolit jen velmi málo lidí, Basil však nesl na svých bedrech více odpovědnosti a starostí než kdokoliv jiný ve Spirálním rameni. Bylo naprosto nezbytné, aby si uchoval zdraví a energii.

Pečliví hanzovní lékaři bedlivě hlídali jakoukoliv odchylku od dokonalého zdraví a agresivně zakročili proti sebemenší anomálii. Stárnutí si jednoduše nemohl dovolit. Elegantní odchod na odpočinek, jaký zvolila Maureen Fitzpatricková, u něj nepřipadal – a nebude připadat – v úvahu. Ještě se necítil na odchod do ústraní… a kromě toho jej stále neměl kdo nahradit.

Jeho předpokládaný následník, Eldred Cain, Basila ještě nikdy nezklamal, ale ani nepřekvapil. Ano, Cain rozuměl Hanzovní dohodě a právu, byl důvěrně obeznámen s pravidly politiky i fungováním

Obranných sil Země, chápal vše, co bylo nezbytné pro řízení Hanzovní ligy. Bude to však stačit? Byl tichý a bledý zástupce dostatečně lstivý a odhodlaný, aby se mohl stát příštím prezidentem?

Zatímco ho lékaři ošetřovali, aplikovali mu vitaminové injekce a pokrývali jeho kůži fixačními filmy a hydratačními prostředky, Basil vzhlédl a spatřil, že do místnosti vstoupil jeho pobočník Franz Pellidor, který bez jediného slova prošel mezi strážnými. Pellidor měl nakrátko ostříhané plavé vlasy, hranatou čelist a nos příliš dokonalý na to, aby se dalo věřit, že neprošel plastickou operací. Širokoplecí svalnatý muž si obvykle vybíral obleky o málo menší velikosti, aby dal vyniknout své impozantní postavě.

„Chápu, že tyto procedury jsou nezbytné, ale nesnáším tu strašlivou ztrátu času," postěžoval si Basil. „Byl bych rád, kdyby si doktoři uvědomili, kolik můj čas stojí. Mám na práci tolik důležitějších věcí!"

Ošetřovatelé na něj nejistě pohlédli, ale jinak nereagovali. Pellidor chladně řekl: „Ani váš čas nejspíš není tak drahý jako tohle léčení, pane prezidente."

„Mám snad přehnané mínění o vlastní důležitosti?"

„Pane prezidente, vás by mohli směle vyvážit ekti." Pellidor se zastavil u stolu, na němž Basil ležel. „Když už mluvíme o ekti, mám hlášení, o něž jste mě žádal. Navzdory teritoriálním třenicím s Ildirany vyrobil náš modulární těžer u Qronhy 3 přijatelné množství paliva. Sullivan Gold nás ujišťuje, že jejich práce pokračuje bez potíží. Těžaři obou ras se od sebe drží dostatečně daleko."

„Po naší nedávné návštěvě u Mága-imperátora si nejsem jistý, zda nám Ildirané mají co nabídnout." Přestože ildiranský vůdce sám nic neřekl, prezident zachytil známky svědčící o vnitřních problémech starého Impéria. „Přesto musíme naše spojenectví udržovat. Konflikt na další frontě si Hanza rozhodně nemůže dovolit."

Basil, ležící na zádech na vyšetřovacím stole, prolétl Pellidorovo hlášení, zaznamenal čísla popisující produkci těžeru u Qronhy 3 a očekávané dodávky paliva. Doufal, že nákladné a chvatně sestrojené zařízení vydrží dost dlouho, aby se vyplatilo. Zatím to vypadalo jako

dobrá investice, ale hydrogové se mohli kdykoliv bez varování vrátit. Alespoň že měl Sullivan Gold na palubě vlastního zeleného kněze. O případném hydroském útoku na těžer se tak alespoň okamžitě dozvědí.

Basil sebou trhl, když do něj lékař vbodl další jehlu. Pellidor čekal, zda se prezident na zdravotníka oboří, nebo zda bude raději předstírat odolnost vůči bolesti.

Basil se soustředil na svou práci, přemítal o milionech problémů a milionech možných řešení. Zelený kněz na palubě těžeru mu připomněl, kolik jiných zelených kněží opustilo službu v Hanze a vrátilo se na svou poničenou planetu. Možná udělal chybu, když nevyslal OSZ, aby pomohly s obnovou lesa. Tuláci to udělali a Theroňané se nyní cítili klanům zavázáni. Nenáviděl zmeškané příležitosti.

Basil si ztěžka povzdechl. „Tuláci i Theroňané mají tak omezený pohled na věc! Celé Spirální rameno je už více než sedm let ve stavu ohrožení a pro mě je stále obtížnější řídit Hanzu bez efektivní komunikace. Možná s tím Sarein dokáže něco udělat."

Nezvána, vynořila se mu před očima představa rozkošné, inteligentní a ambiciózní Sarein. Možná to bylo těmi léky a právě podstupovanou kůrou, ale Basil pocítil palčivou touhu. Vyslal ji na Theron s úkolem proniknout do vládních kruhů a stát se novou Matkou. Ani v nejzazším koutku své mysli si nikdy nepřipustil, jak bude postrádat její nádherné tělo a – neméně vzrušující – žár její bezohledné ctižádosti. Nikdy si neuvědomoval, kolik energie mu dodává její pouhá přítomnost.

Basil se pokusil posadit, ale ošetřovatelé ho obklopili jako hejno vyplašených kuřat. „Ještě nám zbývá nejméně hodina, pane prezidente! Pokud v této chvíli přestaneme, celá procedura nebude k ničemu."

Zaťal zuby, znovu se položil a pohlédl na svého pobočníka s pocitem – samozřejmě pečlivě skrývaným – že na jeho ramenou leží tíha celého vesmíru.

„Vždycky jsem měl rád výzvy, Pellidore. Tuláci, hydrogové, zelení kněží, klikisské planety, dokonce i král Petr. Přísahám, že nedopustím, aby mě teď dostali.“

47 ☼ Král Petr

Když dorazila první skupina uprchlíků z Crenny, hanzovní protokolární úředníci pro ně spěchali připravit velkolepé uvítání.

Davlin Lotze, který sám pilotoval loď zkonfiskovanou na Rellekeru, promluvil na soukromé frekvenci přímo s prezidentem Wenceslasem. Prezident poté nařídil králi Petrovi, aby si hned, jakmile loď přistane, navlékl své splývavé barevné roucho pro uvítací ceremonii.

„Jal tě náhlý soucit, Basile? Nebo je za tím něco jiného, co bych měl vědět?“

„Říkám ti všechno potřebné. Nic víc, nic míň.“ Basil přecházel po chodbě před královským apartmá, zatímco sloužící obklopili královnu Estarru a oblékali ji do skvostných šatů zdobených drahokamy a perlami. „Ta zpráva mě však hluboce znepokojila. Hydrogové a faerové aktivně ničí slunce, útočí na obydlené planety jako Crenna. Lotze má podezření, že nejde o ojedinělý případ. Zatím jsme měli štěstí.“

„Pochybuji, že by to uprchlíci z Crenny viděli stejně.“

„Mají štěstí, že jsou naživu,“ řekl Basil. „Byli zachránění před jistou smrtí, což nám dává možnost vytlouct z toho nějaký kapitál.“

Pracovní čety zůstaly přesčas, aby stačily sestavit stuhami zdobené pódium, které dotáhly na určené místo právě ve chvíli, kdy Davlinova loď přistála v Palácové čtvrti. Nebyl už čas shromáždit slavnostní davy lidí, protokolární úředníci a vždy přítomní zástupci médií však spěchali na svá místa, odkud mohli sledovat krále a královnu vítající statečné muže a ženy, kteří uprchlí z planety zničené hydrogy.

Před královským párem jako obvykle pochodovala královská garda, kráčející v čele průvodu. Přidal se k nim i Basil, který výjimečně vystoupil z anonymity, společně s Eldredem Cainem a čtyřmi dalšími zástupci Hanzy. *Proč nepřivedli také prince Daniela?* pomyslel si Petr. *Ukázali by tak, že Hanza je jedna velká, šťastná rodina.*

Od jejich návratu z Ildiry před několika dny zaznamenal Petr změny v prezidentově chování. Basil je nyní sledoval bedlivěji, což svědčilo o jistém podezření. Estarra to vycítila také. Její držení těla svědčilo o vnitřním napětí, přestože výraz tváře zůstával harmonický. Došlo snad k prozrazení jejího těhotenství? Oba se báli, jak se prezident zachová, až se dozví o dítěti.

Basil začal být v posledních měsících prchlivý a podrážděný a Petr neočekával, že by se dříve chladný a obezřetný muž nyní dokázal zachovat racionálně. Basil nenáviděl nečekané zvraty událostí.

Petr vzal královnu za ruku a společně vystoupali na pódium. Přestože se mu od učitelského compa OXe dostalo důkladného ponaučení ohledně etikety, dobrým způsobům ho ve skutečnosti naučila už dávno předtím jeho pracovitá matka – jeho *skutečná* matka Rita Aguerrová.

Při vzpomínce na matku, která navzdory trvalému nedostatku téměř všeho potřebného své chlapce nikdy nezklamala, pocítil Petr hluboký smutek. Pohlédl na Estarru a cítil, jak ho pálí oči. Nikdy mu nebylo dopřáno, aby svou milovanou královnu představil matce. Z politických důvodů bylo nutné zakrýt pravý Petrův původ, proto byl na pokyn Hanzy – či spíše *samotného Basila* – zapálen jejich obytný komplex, v němž Petrova matka a jeho mladší bratři uhořeli. Jednoho dne za to Basil zaplatí.

Přestože se jeho srdcem a myslí právě prohnal uragán citů, král se ovládl a nedal na sobě nic znát. Estarra na něj znepokojeně pohlédla, neboť pocítila křečovité sevření jeho ruky, ale Petr se přiměl k úsměvu. Nikdy nesměl připustit, aby se Basil dozvěděl, co se

doopravdy odehrává v jeho hlavě. Nesměl vzbudit jeho podezření. Bylo to příliš nebezpečné.

Král a královna stanuli v čele tribuny, zatímco loď s uprchlíky dosedla do dlážděné, zdobené uvítací zóny Palácové čtvrti. Komerční i vojenská doprava byly odkloněné stranou, aby nepřekážely v práci médiím.

Oficiální kapela zahrála fanfáru právě ve chvíli, kdy se veškeré vstupní otvory lodi otevřely a ven se vyhrnuli zaprášení a otrhaní crennští kolonisté. Níže postavení zástupci Hanzy jim vyšli vstříc, potřásali jim rukama a předali je pořadatelům, kteří je usměrňovali tak, aby umožnili co nejrychlejší vylodění.

Petr stál po boku královny, díval se, mával a usmíval se. Oba překvapilo, kolik lidí se vešlo na palubu lodi, a to ještě zřejmě měla za den či dva přiletět další. V podobně stísněných prostorách žil kdysi Petr se svou matkou a bratry. Tolerantní přístup umožňoval lidem vyrovnat se i s takto obtížnými podmínkami.

Uprchlíci z Crenny pomalu kráčeli v zástupu kolem pódia. Na čistém modrém nebi zářilo slunce a vítr od nedalekého moře dodával vzduchu svěžest – musel to být velký rozdíl v porovnání s tím, co zažívali několik posledních dnů na palubě dopravní lodi.

Když kolem prošla dvojice mužů, kteří se navzájem podpírali, Petr slyšel, jak jeden z nich mumlá: „Nikdy jsem si nemyslel, že skončíme zase na Zemi. Vždyť nám trvalo půl roku, než jsme se odsud dostali a založili si vlastní kolonii.“

Druhý si povzdechl: „To já už mám ke startovní čáře prošlapanou pěšinu – tolikrát jsem se musel v životě vracet na samotný začátek.“

Prezident zašeptal Petrovi do ucha: „Přichází Lotze. Poděkuj mu za služby a pozvi ho, aby přišel za námi na pódium.“

Král nepatrně přikývl. „Davline Lotze, moje královna a já bychom vám rádi poděkovali za dobře odvedenou práci. Zatímco já vám mohu blahopřát se vší pompou a nádherou svého úřadu, moje vděčnost je ničím ve srovnání s díky, jimiž jsou vám zavázáni crennští kolonisté. Prosím, zúčastněte se slavnostního uvítání po našem boku.“

Lotze pohlédl přes krále na prezidenta Wenceslase. „Bude mi ctí, Vaše Veličenstvo.“ Neslyšně vystoupal po schodech – Petra přitom napadlo, zda vůbec někdy způsobil hluk, aniž sám chtěl – a zaujal místo vedle prezidenta, aby si mohli diskrétně pohovořit.

„Co váš odchod na odpočinek, Davline?“ zeptal se Basil se zjevným sarkasmem.

„Bylo to fajn, než se objevili hydrogové.“

„A teď, když jste se pro tyhle lidi stal rytířem v zářící zbroji“ – oba hleděli s úsměvem kupředu – „mi laskavě řekněte, co s nimi máme podle vás udělat? Navíc za další den či dva doveze Rlinda Kettová další.“

Eldred Cain, vždy bdělý a pozorně naslouchající, se k nim naklonil. „Jen pomyslete na pozitivní odezvu v médiích! ‚Zachráněni ze spárů nepřátelských hydrogů.“‘

Basil jen pohrdavě odfrkl. „Až pohasne záře reflektorů, budou to pořád jen uprchlíci.“

Lotze řekl: „Rád bych se jich zastal. Tito lidé se vzdali všeho, aby se mohli usadit na Crenně a začít tam nový život. Nijak zvlášť netouží zůstat na Zemi. Najděte pro ně nějakou klikisskou planetu – zkušenosti se zakládáním kolonie už mají. Konec Crenny nenastal jejich vinou. Nemusíte si dělat starosti.“

Basil se hořce zasmál. „Já si musím dělat starosti vždycky, Davline! Nyní víc než kdy jindy.“

Odpoledne po uvítací ceremonii potřebovali Petr s Estarrou strávit chvíli spolu, aby načerpali sílu ze vzájemné blízkosti. Věděli, že je při plavání s delfíny v palácovém bazénu pozorují špehové Hanzy, oba se však už naučili relaxovat a zároveň zachovat ostražitost.

Delfíni přítomnost královských návštěvníků vítali. Jejich štíhlá šedá těla se míhala kolem nich. Občas si s nimi král a královna hráli, jindy se cele soustředili jeden na druhého, jako právě teď.

Petr pohlédl do Estařiných hnědých očí. Pohladil a pak vzal do dlaně její jemně zašpičatělou bradu a zvedl ji vzhůru, aby jí mohl hledět do tváře. Po jejích hustých černých vlasech spletených do pevných copů a uzlů voda jako by sklouzla, byly hladké, zářivé,

poseté oddělenými kapkami. S jeho polibkem zmizely z její tváře starosti. „Tolik tě miluji," zašeptal.

„Právě jsem to chtěla říct já tobě," odpověděla.

Petr zalitoval, že nemohou své mysli propojit, jako to dokázal Mág-imperátor Jora'h se svými poddanými. Mága-imperátora vázalo k jeho lidu krásné, naplňující pouto *thismatu*, nepotřeboval tajnosti, skrytou diplomacii, klamné informace či šifrované zprávy…

Bylo toho tolik, co by chtěl Petr Estaře říct, kdyby mohl, bezpočet důležitých i bezvýznamných věcí. Museli však být velmi opatrní. Rozuměl Estaře a dokázal vyjádřit obavy i složité myšlenky jediným pohledem, výrazem tváře, pozdvižením obočí, dotekem prstů. Král a královna, neustále pod dohledem, si vytvořili svůj vlastní tajný jazyk. Přesto jim nestačil.

Pod vodou vztáhl ruku a přejel konečky prstů po hladké kůži na jejím břiše. Význam gesta byl zřejmý a Estarra se k němu přivinula, zatímco delfíni, dychtící po živější hře, se šplouchání plavali kolem.

Petr ji konejšil znakovou řečí, kterou sami vymysleli. „Všechno bude v pořádku."

Její prsty zatančily: „Jen když budeme opatrní. Moc opatrní."

Ztišil hlas na sotva slyšitelný šepot a řekl: „Budeme."

48 ☼ Generál Kurt Lanyan

Pouhý den poté, co Davlin Lotze dovezl na Zemi první skupinu crennských uprchlíků, vtrhla do Sluneční soustavy Rlinda Kettová, která svou naléhavou žádost o přijetí začala vysílat ještě dřív, než minula dráhu Saturnu. Vychrlila svou novinu na první předsunutou hlídku OSZ, která její zprávu zachytila, a zahltila je přímými záběry z Rellekeru dřív, než piloti stačili vyjádřit své pochybnosti.

Generál Lanyan se jí vydal naproti v rychlé výzvědné lodi OSZ a osobně se s *Věčnou zvídavostí* spojil. Hovořil s Rlindou na soukromé frekvenci, zatímco jeho člun provedl obrátku a zařadil se po boku

Zvídavosti mířící k Zemi. Poté, co shlédl její záběry, pocítil ve svém srdci chlad, který vzápětí vystřídal žár hněvu.

„Generále, není pochyb, že hydrogové vstoupili do další fáze války proti Hanze," řekla mu Rlinda. „Relleker zničili úmyslně, napadli naši kolonii z čiré zášti. Místní lidé byli afektovaní snobové, ale pořád mi byli sympatičtější než hydráci."

Lanyan zůstal strohý jako vždy. „Děkuji vám, kapitánko Kettová! Povolám admirály všech okolních čtverců, abychom celou věc bezodkladně prodiskutovali. Zahájíme rychlou záchrannou operaci."

Rozložitá žena chvíli civěla na jeho tvář na obrazovce a pak se upřímně rozesmála. „Prohlédněte si ještě jednou ty obrázky, generále! Na obyvatele Rellekeru vám bude úplně stačit pár smetáčků a papírových sáčků. Ale o záchrannou operaci rozhodně nepůjde."

Lanyan se naježil. „Jak jsem řekl, já a mí admirálové celou záležitost bezodkladně projednáme. Můžete pokračovat k Zemi a vysadit tam své pasažéry. Davlin Lotze zřídil nedaleko Palácové čtvrti dočasné ubytovací zařízení, kde o ně bude dobře postaráno. Zbytek nechejte na mně."

Admirálové Tabeguache a Antero byli právě ve Sluneční soustavě a připravovali své bojové skupiny na další výpravu proti Tulákům. Admirál Čtverce 7 Sheila Willisová zrovna opustila loděnice v pásu asteroidů a bylo snadné povolat ji zpět. Admirál Kostas Eolos vstoupil do poradní místnosti na marsovské základně na poslední chvíli. Aby dorazil co nejrychleji, nechal svou flotilu Čtverce 5 na místě, kde měla dokončit plánovanou operaci, a sám spěchal zpět v malé lodi.

Účast nikoho dalšího už generál Lanyan neočekával. „Raději začneme. Jakožto velitel Čtverce 0 by měl být přítomen admirál Stromo, ale právě se vrací z Yreky a neočekávám jeho přílet dříve než zítra. Tato porada bude muset proběhnout bez něj."

„K čemu by nám tak asi byl starý Pecival Stromo dobrý?" zamumlal admirál Peter Taberguache a rychle zakašlal, jako by chtěl svá slova zakrýt.

„Nestrpím zde žádné projevy porušení subordinace!“ řekl Lanyan.

„Samozřejmě, pane.“

Hluboce znepokojen přecházel Lanyan po místnosti a prohlížel si své důstojníky. Prosklená stěna nabízela výhled na rozpraskanou rudou krajinu a olivově zelené nebe.

„Co je pravdy na tom, že hydráci nakopali zadek další hanzovní kolonii?“ zeptala se Sheila Willisová.

„Mnohem hůř. Srovnali ji se zemí.“ Lanyan přehrál záběry z *Věčné zvídavosti*, na nichž kulovité lodi nepřátel nemilosrdně ničily Relleker. Zvážil, zda by nebylo lepší ztlumit zoufalé a soucit budící vysílání guvernérky Pekarové, ale rozhodl se umožnit svým admirálům, aby si uvědomili krizi v plném rozsahu. Do ohromeného ticha, které se v místnosti rozhostilo, řekl: „Na základě tohoto materiálu jsem došel k závěru, že pro Relleker už nemůžeme nic udělat.“

„Neměli bychom alespoň vyslat tým analytiků, který by prohledal trosky?“ navrhl Haki Antero. „Mohli bychom se něco dozvědět.“

„Pochybuji o tom, ale nejspíš na to stejně dojde. Prezident na tom bude trvat.“

„Napadá vás, proč hydrogové napadli právě Relleker? Protože je nejblíž Crenně?“ zeptal se Antero. „Nebo snad udeřili na libovolnou lidskou kolonii? Co je k tomu přimělo?“

„Co je k tomu přimělo? Dobrá otázka, Haki! Tak se na to podívejme,“ pronesla zvolna Willisová. „Za posledních několik měsíců jsme polechtali Klikisskou pochodní dalších pět hydroských planet. Teď už tě napadá důvod, proč by se nám chtěli jejich obyvatelé mstít?“

„Jejich motivace nám není známa, admirále,“ upozornil ji Lanyan.

„Generále, hydráci jsou *mimozemšťané*, ale to ještě neznamená, že jsou úplně blbí.“

Zprávy o Crenně a Rellekeru ho zasáhly rychle za sebou a Lanyan zažíval bezmoc, jakou dosud nepoznal. V poslední době, poté co zaútočili na Theron, byli hydrogové plně zaměstnáni střety s faery.

Útok na Relleker však byl něco zcela nového. Šlo o čistě lidský cíl, který napadli se zřejmou snahou zničit jej.

„Promiňte, pane, ale někdo to musí říct," začal Tabeguache. „Nějakou dobu jsme měli klid, ale neměli bychom teď, když na nás hydrogové začali znovu dorážet, povolat zpět všechny lodě, které jsme vyslali pátrat po tuláckých klanech? Myslím, že bychom se měli soustředit na hlavního nepřítele. Tuláky vždycky můžeme dorazit později."

Lanyanovi se rozšířilo chřípí. „V téhle mizérii jsou Tuláci jediní, které jsme schopní chytit pod krkem a v rozumném čase porazit!"

„Kromě toho," dodal Antero, „posílat lodě proti hydrogům se nám zatím moc neosvědčilo. Naše zbraně nejsou dostatečně účinné."

Generál sevřel pěsti, vstal a začal přecházet po místnosti, přičemž zatínal čelisti. Admirálové viděli, že každou chvíli může vybuchnout, zachovávali tedy mlčení a čekali, co udělá.

„Zatraceně!" zařval nakonec. „Nesnáším, když mi někdo připomíná naši naprostou neschopnost bránit se. Co hydrogům brání rozstřílet Zemi na kousky, jako to udělali s Rellekerem? Vědí, že je to sídlo naší vlády. Poslali sem svého agenta, aby zabil krále Fredericka. A co až se místem srážky mezi hydrogy a faery stane naše Slunce?" Přecházel po délce stolu krokem hladové šelmy a hleděl přitom na admirály, jako by mu mohli odpovědět."

Admirál Eolus řekl: „Máme přece krizový plán pro případ, že by se ty věci přiblížily k Zemi, ne?"

Lanyan onen plán četl. „Ano, máme plán. Na papíře. Jelikož je však Země nejhustěji osídlenou planetou Hanzovní ligy, moje důvěra v jeho účinnost není velká, tedy pokud od něj čekáte něco víc, než že zaměstná několik miliard lidí, zatímco je hydrogové budou vraždit." Ztěžka se posadil.

Tabeguache zabubnoval prsty na desku stolu. „Přemýšlejme! Pokud je nedokážou zastavit *faerové,* my nemáme nejmenší šanci."

„Je tady ta nová flotila taranovacích lodí," podotkla Willisová. „Četla jsem poslední hlášení. Není už téměř hotová?"

Lanyan přikývl. „Hodlám vydat rozkazy loděnicím, aby ztrojnásobily pracovní čety a urychleně práci dokončily. Potřebujeme obranné prostředky právě *teď*, chci je mít k dispozici okamžitě. Nejvyšší priorita. Je to jediný způsob, jak Země může hydroským lodím čelit. Ildirané už dokázali, že jde o účinný způsob. Je na čase, abychom je napodobili."

„Nemáme námitek, generále," řekl Antero. „Měli bychom na místo dopravit vojenské compy. Každá dokončená taranovací loď by tak ihned dostala úplnou robotickou posádku."

Lanyana potěšilo, že se konečně může do něčeho pustit. „A já osobně vyberu skupinu lidských důstojníků. Až se hydrogové objeví příště, zaútočíme na ně vším, co máme."

49 ☼ Tasia Tamblynová

Když se Tasia vracela z Llara, kam eskortovala tulácké zajatce, zpátky na Mars, duševně se připravovala na další nudný výcvik nováčků.

Kontakt s vězni zajatými při nájezdech OSZ, stejně jako těch několik málo informací o její rodině, které se jí podařilo získat, jen prohloubily její zklamání a nespokojenost. Toužila vrátit se domů, opět vidět Jesse, opět se nadechnout mrazivého vzduchu pod slupkou Plumasu. A pokud to nebylo možné, pak chtěla alespoň někam pryč, kde by mohla bojovat s hydrogy!

Prošla tvrdým výcvikem a službě v OSZ vždy věnovala maximum svých schopností. Nyní, když OSZ změnily všechna pravidla, Tasia věděla, že může s čistým svědomím porušit svou přísahu, vzít EA, ukrást loď a jednoduše *odletět*, jak jí navrhoval zatrpklý Crim Tylar. Stále měla možnost opustit Obranné síly Země, spálit svou uniformu a vrátit se k životu mezi klany.

Kdyby však jednoduše změnila názor a dezertovala, osíci by ji okamžitě očernili a označili za tuláckého špeha. Arogantní Patrick Fitzpatrick III. by nejspíš vstal z hrobu, jen aby prohlásil, že to celou dobu věděl. A co hůř, generál Lanyan by to použil jako záminku k

dalšímu útlaku, vyvodil by důsledky a uvalil přísné tresty na zajatce na Llaru, které chtěla Tasia chránit.

Co se asi dělo mezi Tuláky? Kam asi klany zamířily, když bylo zničeno Randezvous? Cesca se je nejspíš pokusí shromáždit, ale jak mohla uspět, jestliže OSZ útočily na každou základnu, každé sídlo? Kromě několika fám od Roberta Clarina byla Tasiiným jediným zdrojem informací Houserova propaganda, která jistě měla do přesnosti daleko.

Vždyť nechtěla nic jiného než bojovat s *hydrogy*. Co na tom bylo tak složitého?

Jakmile se Tasia ohlásila na základně, generál Lanyan si ji dal zavolat. Stále byla oblečená v pracovní uniformě a neměla čas se najíst, ani si dát sprchu, generálův vzkaz však zdůrazňoval, že ji chce vidět okamžitě. Důstojník ji doprovodil do generálovy soukromé pracovny a Tasia stanula v pozoru před jeho stolem.

Lanyan pozvedl svou tvář s výraznou hranatou čelistí a chvíli si ji prohlížel. „Komandére Tamblynová, potřebuji s vámi probrat jistou záležitost. Váš služební záznam je obdivuhodný a pokud jde o schopnosti, v mnoha oblastech nemáte sobě rovného."

„Ano, pane," řekla, upjatě a formálně. *Já to vím.*

I přesto Tasia cítila, jak se jí svírá žaludek. Nyní, když Hanza zintenzivnila pronásledování Tuláků, jí Lanyan mohl nařídit, aby odhalila umístění klanových základen včetně vodních dolů na Plumasu patřících její rodině. V duchu si začala formulovat zamítavou odpověď, byla připravená promluvit pevně, bez zaváhání. Pokud to bude nezbytné, odmítne jeho příkaz zradit klany a naplno mu řekne, co si myslí o jeho absurdních prioritách a o jeho zapomnětlivosti pokud jde o skutečného nepřítele lidské rasy, načež ji generál nejspíš postaví před vojenský soud.

Lanyan ji však překvapil. „Jak by se vám líbilo zaujmout znovu velitelské místo?"

Přestože ji zaskočil, odpověděla okamžitě. „Rozhodně to uvítám, generále – pokud možno co nejrychleji."

V úsměvu odhalil zuby. „Mám tomu rozumět tak, že dáte přednost boji s hydrogy před svým současným zařazením?“

Zrychlil se jí tep. Měl snad pro ni konečně nějaký opravdový úkol? „Se vší úctou, pane, na výcvik tady na Marsu mohou stejně tak dobře dohlížet staří veteráni. Já bych dala přednost něčemu jinému.“

„Po měsících usilovné práce je naše taranovací flotila téměř dokončena. Posádku šedesáti lodí zesílené konstrukce budou tvořit vojenští compové. Přesto potřebujeme několik zkušených důstojníků ochotných ujmout se velení této flotily a provést první soustředěný útok proti hydrogům. Musíte zůstat celou dobu v pohotovosti a být připravena k odletu ihned, jakmile bude flotila přichystána a zaměříme cíl.“

Tasii se zatajil dech. Nové zbraně jako frakčně-pulzní střely a karbonová beranidla nenaplnily naděje OSZ. Jediným účinným útočným prostředkem se v bitvě u Osquivelu ukázaly kamikadze lodě s compskou posádkou. Tasia se sama o stavbu silně obrněných taranovacích lodí zajímala a čekala, až budou dokončeny.

„Pokud jsou tyto lodě plné vojenských compů, k čemu potřebujete mě?“

Lanyan zapraskal klouby na rukou a uvelebil se ve svém křesle. „U takto důležité mise nechci vše svěřit compům – ani vojenským ne. Trval jsem na tom, že flotilu doprovodí několik lidí, kteří budou mít rozhodující slovo. Půjde o skupinu vybraných velitelů, vždy jeden na deset lodí. Teoreticky nebudete mít co na práci, ale oba víme, že nic neprobíhá přesně podle plánu, zvlášť v chaosu bitvy.“

„Ano, pane. Sama jsem to viděla u Jupitera, na Booneově přechodu a u Osquivelu.“

„Jak jsem řekl, komandére, váš služební záznam je působivý. Pominu-li několik disciplinárních přestupků svědčících o určitých problémech s přizpůsobivostí, váš výkon v bojových akcích byl až doposud bezchybný. Jste dokonalým kandidátem pro tento post.“ V jeho neochotném přiznání, že je ze všech nejlepší, Tasia cítila jeho zpola skrývaný odpor k jejímu tuláckému původu.

Hrdost se v ní svářila se zdravým rozumem. „Četla jsem, jak ildiranský adar rozdrtil nepřítele u Qronhy 3, pane, a vím, k jakému účelu jsou naše nové lodě určeny.“ Přimhouřila oči. „Buďte upřímný, generále! Žádáte mě, abych přijala účast v sebevražedné misi?“ *Jako to udělal Robb, když nasedl do batysféry.*

Lanyanovo zamítavé gesto vyznělo až příliš ledabyle. „Určitá rizika zde jsou, samozřejmě, ale nejde o sebevražednou misi. Taranovací lodě jsou vybavené únikovým systémem. Jakmile vojenští compové obdrží poslední rozkazy, poběžíte k evakuačnímu zařízení a včas opustíte loď. Pak už se jen pohodlně uvelebíte a zatímco budete odplouvat do bezpečí, dopřejete si vyhlídku na ohňostroj.“

„Teoreticky,“ řekla a snažila se, aby to neznělo příliš ostře. „Ale jste přesvědčen, že vyhlídky na záchranu jsou reálné?“

Byl k ní upřímný, přinejmenším za to mu byla vděčná. „Šance není moc velká, ale je. Nic lepšího vám nemůžeme nabídnout.“ Naklonil se k ní přes stůl. „Tamblynová, nabízím vám příležitost zaútočit na hydrogy – a dostanete zpět své velitelské místo. Nešlo vám právě o tohle?“

Ostatně, tohle byla válka. Nic nebylo jisté.

„Ukažte mi, kde to mám podepsat, pane. Přijímám.“

Lanyan se zdál navýsost spokojený. „Výtečně! Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout, Tamblynová.“

Tasia cítila, že druhou část ponechal nevyřčenou. I *když jste Tulačka.* „Kdy odlétáme, generále?“

„Instruktáž obdržíte okamžitě. Polovina flotily je dokončená a zbytek by měl být připraven do šestatřiceti hodin.“ Lanyan opět nahlédl do svých hlášení. „Pak naše taranovací flotila vyrazí hned, jak se ti šmejdi ukážou.“

50 ☼ Jess Tamblyn

Jess se vrátil k letící wentalské kometě, aby tam čekal, až se k němu připojí ostatní dobrovolní „nosiči vody“. Do té doby mu

měly dělat společnost jeho vlastní hořkosladké vzpomínky.

Zde, skrytí v mlžném ocasu komety, si s Cescou dali romantické dostaveníčko. Na tomto tajném místě se mohli chvíli oddávat snům a nechat se unášet svou láskou do vytoužených sfér. Zde zažili šťastné a opojné okamžiky, než je sám vesmír opět rozdělil.

Nyní byla jeho duše prosycena wentaly, ti však nikdy nedokázali zaplnit pocit prázdnoty, který zbyl po Cesce. Wentalové nebyli schopní porozumět jeho touze a on jim ji nedokázal vysvětlit v termínech, kterým by porozuměli. Snad byla bolest v jeho srdci dost silná, aby dokázali vnímat jeho smutek, přestože nechápali lásku.

Třebaže Cescu bolestně postrádal, stravovalo ho jiné vnitřní nutkání. Nyní, když se mu dostalo nového vhledu a byl obdařen nadpřirozenými schopnostmi, bylo jeho posláním bojovat s hydrogy. Wentalové to považovali za prioritu a Jess věděl, že jejich vítězství může zachránit nejen Tuláky, ale celé lidstvo. Musel své potřeby vyvážit povinnostmi a urychleně jednat.

Tato kometa byla jedním z míst, kde začal. Elementární vodní bytosti prostoupily kometární led. Putující kometa, přestože byla nyní vzdálená hřejivým paprskům hvězdy, žhnula energií, zvláštní těleso letící otevřeným vesmírem, poháněné vlastní silou. Její mihotavá záře se nijak nepodobala světlu hvězd.

Bylo to příhodné místo pro setkání nosičů vody.

Jeho podivná loď se držela v blízkosti bludné komety jako malý korálek. Zatímco Jess čekal, jeho srdce přetékalo žalem nad vším, čeho se kdy musel vzdát. Stále se považoval za člena klanu Tamblynů a věděl, že OSZ pořádají hon na Tuláky, ale nemohl nic dělat. Díky wentalům viděl věci z širší perspektivy, musel se soustředit na svůj úkol bez ohledu na to, jak velký hněv v něm tato nespravedlnost vzbuzovala…

Přestože jeho dobrovolníci vezli na palubách svých lodí vzorky živé vody, nebyly obdařené schopností vzájemné komunikace tak jako zelení kněží. Příležitostně wentalové dokázali předat zprávu, byl-li příjemce dostatečně vnímavý, vodní bytosti se však viditelně zdráhaly „infikovat“ dalšího člověka.

Proto se Jess se svými dobrovolníky potřeboval vidět tváří v tvář. Svolal je už před nějakým časem. Mezi Tuláky se dál šířily zprávy o útocích OSZ. Uprchlíci z Randezvous dorazili do skrytých základen a orbitálních průmyslových komplexů, zástupci klanů se rozptýlili do jednotlivých shromaždišť.

Jeho nosiči vody cíleně putující mezi planetami byli ideálními spojkami. Během této rychlé schůzky se mělo všech čtrnáct Tuláků podělit o informace, vyměnit si souřadnice míst, kde už wentaly vysadili, a pak se znovu rozletět na všechny strany.

Jeho dobrovolníci přiletěli na místo setkání postupně, v rozmanitých lodích. Jess jim odvysílal svůj pozdrav a nechal je rozhodnout, čí plavidlo poslouží pro jejich schůzku. Přestože se nesměl k nikomu přiblížit, tato schůzka naplňovala jeho potřebu lidské společnosti.

Jess hleděl skrze zakřivenou membránu trupu své lodi, která díky přelévající se vodě uvnitř působila jako čočka. Díval se na ostatní lodě, myslel na Tuláky na jejich palubách a opětovně si vybavoval jejich dychtivé tváře ve chvíli, kdy jim vyprávěl svůj podivný příběh. Byli plní úžasu, když je Jess vzal k prvnímu wentaly prosycenému oceánu a rozdělil jim vzorky vodních entit.

Také si vzpomněl na doby, kdy byli prostými obchodníky, dělníky či piloty pracujícími pro své klany. Tuláci to nikdy neměli snadné, udržovali však své tradice a vzájemná pouta, a tak si i v tvrdých podmínkách dokázali zařídit slušný, dokonce příjemný život – dokud si je nevzali na mušku hydrogové a OSZ.

Jessovi se po oněch časech stýskalo, přestože se tehdy trápil svou domněle utajenou láskou k Cesce. Pokud ve svém poslání uspěje, možná se všechno vrátí. Snad…

Když se všechny lodě nosičů vody shromáždily pod oživlou kometou a vysílací frekvence se naplnily vzkazy, pozdravy a nutnými oznámeními, Jess proklouzl skrze stěnu své lodi a plul volným prostorem k největší z nich, kde se měla schůzka odehrát.

Celou hodinu na sebe jeho dobrovolníci jen pokřikovali, než vyprchaly jejich emoce rozbouřené zničením Randezvous. Nikko

Chan Tylar, který oznámil útok na skleníkový komplex klanu Chan, byl silně rozrušený. Ostatní nosiči vody se vytasili s vlastními přikrášlenými historkami o dalších zvěrstvech OSZ. Jesse napadlo, kde je asi Tasia a zda má s těmi útoky něco společného…

Dobrovolníci byli bez sebe vzteky. „Čtyři tulácké lodě zmizely. Kdo ví, kolik jich osíci prostě rozstříleli?“

„Klany jsou rozprášené. Nemáme přesný přehled o počtu lodí. Nevíme, kolik jich vlastně chybí.“

Další dobrovolník navrhl: „Jessi, všichni jsme viděli, co ty a wentalové dokážete. Proč nepoužiješ sám sebe jako zbraň proti armádě Země? Běž a rozsekej pár obřích lodí, aby viděli, že se taky umíme bránit!“

Ostatní dobrovolníci začali jásat, návrh je zjevně nadchl.

Jess stál sám na opačném konci místnosti, jeho kůži a perleťově bílý overal pokrývala tenká vrstvička vlhkosti. Ostatní nosiči vody se od něj drželi stranou, neboť věděli, jak velká síla by se uvolnila, kdyby se ho dotkli.

„Mohu se svou lodí osíky překvapit, ale nemám žádné zbraně. Dokážu je vyděsit, ale ne je napadnout. Nemluvě o tom, že podle vašeho popisu osíci útočí rychle, odvedou zajatce a následně zařízení zničí. Nestihl bych dorazit na místo včas.“

Jeden z dobrovolníků, divoce a rozhněvaně vyhlížející muž, jehož rodina zmizela během útoku na Randezvous, vykřikl: „Tak leť na Zemi! Posaď tu svou velkou loď před centrálu Hanzy a řekni jim, že tohle už trpět nebudeme! Takový vzkaz pochopí.“ Přimhouřil oči. „A vůbec, mohl bys prezidentovi nabídnout přátelské potřesení rukou. Pokud je pravda, co říkáš, měl by dostat dost velkou ránu na to, aby se mu rozsvítilo!“

Dobrovolníci souhlasně vykřikovali, ale Jess zavrtěl hlavou. „Wentalové by to nedovolili. Nesmím zneužít svou moc proti vlastní rase. Takovýto sobecký čin by wentaly poskvrnil. Už jednou viděli, co se stane, když se životní síla zvrhne. Něco takového si raději ani nechtějte představit.“

Muž se zklamaně zamračil. „Takže už nejsi Tulák, Jessi? Už nepatříš mezi klany? Nemůžeme tady jen tak sedět a dívat se, co Houser provádí.“

Jess si nebyl jistý, zda wentalové chápou podrobnosti politických konfliktů mezi lidmi, uvnitř však cítil nepokoj. „Chci pomoci, ale mé poslání oživit wentaly si žádá veškeré mé úsilí. Pamatujte, naším skutečným nepřítelem jsou hydrogové.“ Jessem projelo hněvivé zachvění, instinktivní reakce vodních entit.

„Jak se zdá, už to nejsou naši jediní nepřátelé,“ odpověděl trpce Nikko. „Copak můžeme dál šířit wentaly, zatímco osíci ničí naše domovy a odvlékají naše rodiny do zajetí?“

Jess však zůstal neoblomný. „Pokud mi nadále odmítnete pomáhat, budu ve svém úkolu pokračovat sám. Přestože mnoho vašich přátel a rodin utrpělo, OSZ nejsou naším největším nepřítelem. Pokud se nepodaří zastavit hydrogy, je ohrožena civilizace v celém Spirálním rameni. Podnikli útok na Theron s cílem vymýtit zbytky verdani a bezpochyby na světoles udeří znovu.

Přesto jsme ve výhodě. Hydrogové stále nevědí o vzkříšení wentalů, svých protivníků v dávné válce.

Než se vrátí na Theron, musíme dokončit svou práci, aby wentalové byli připraveni obnovit své spojenectví s verdani.“

„To je cílem nás všech,“ řekl jeden z dobrovolníků. „Jen doufám, že k tomu dojde dřív, než osíci vyhubí klany po celém Spirálním rameni.“

Nikko zaťal ruce v pěsti. „Já tedy *jsem* Tulák, a jako takový to nemohu přehlížet. Není tady něco…“

Jess vnímal napětí mezi svými dobrovolníky. „Ano, existuje způsob, jak můžete všichni pomoci. V mnoha odlehlejších tuláckých sídlech dosud nevědí, co se děje. Tuláci z Randezvous se rozprchli a skrývají se. Zatímco budete hledat opuštěné planety pro wentaly, můžete šířit varování. Budete se setkávat s dalšími rodinami, navštívíte další tulácké osady a můžete tak vytvořit důležitou komunikační síť.“

Nosiči vody stále nebyli spokojení. „Opravdu nám wentalové nemohou nijak pomoci, když jsou tak mocní?“

„Ano.“ Usmál se, že pro ně konečně má dobrou zprávu. Vysvětlil jim, jak byli hydrogové vypuzeni z Golgenu a jak wentalové planetu ovládli, aby se na ní dalo bezpečně těžit. „Kterýkoli tulácký klan vlastnící těžer zde může umístit své zařízení a zahájit naplno těžbu. Můžeme tak získat dostatek paliva, abychom se zachránili.“

Dobrovolníci si chvíli šeptali mezi sebou. Už jen samotný fakt, že vodní entity dokáží ovládnout celou obří plynnou planetu, na ně udělal dojem. „Postarejme se tedy o to, aby Golgen byl pouze prvním z mnoha plynných obrů, které wentalové získají!“ vykřikl jeden z nich.

Pro Nikka Chana Tylara měl Jess zvláštní úkol. „Pokus se najít Cescu, ať je kdekoliv. Jsem si jistý, že rozeslala zprávy a začala realizovat krizové plány. Udělej, co bude v tvých silách, abys jí pomohl opět shromáždit klany.“

„Najdu ji,“ řekl Nikko. „Jak znám Mluvčí Peroniovou, bude si vědět rady.“

Během následující hodiny naplněné diskusemi a debatami o zásadních otázkách si dobrovolníci vyměnili další informace a rady. Povzbuzení a připravení dát se do práce opustili podivuhodnou zářící kometu a jejich čtrnáct lodí zamířilo k dalším planetám.

Sám Jess se rozhodl podniknout dlouho odkládanou cestu na Plumas. Zpátky domů.

☼1 Cesca Peroniová

Za jejich zády ožívali další a další černí roboti. Zatímco Cesca s Purcellem klopýtali chodbou zpět, cítili chvění ve stěnách, jak si klikisští roboti proráželi cestu ven ze své ledové hrobky.

„Jdou po nás, chtějí nás zabít!“ vykřikl správce základny do rádia. „Kolik robotů tam uvnitř bylo?“

„Neviděla jsem dost hluboko do všech komor. Může to být celá armáda.“ Na stejné komunikační frekvenci slyšela hvízdání a

praskání statické elektřiny a pak modulované elektronické skřeky – jazyk robotů. „Raději dodržujme rádiový klid. Poslouchají."

„Vždyť nám nerozumějí," řekl Purcell.

„Ale mohou nás *sledovat.*" Tím Cesca veškeré další námitky umlčela.

Jejich rypadlo stálo venku na vyvýšenině před vstupem do ledové jeskyně, zdálo se však velmi daleko. Tunely se táhly do nekonečna. Ani si neuvědomila, jak hluboko je chudák Danvier zavedl.

Konečně nad sebou uviděli pás černé oblohy poseté hvězdami. Dvojice Tuláků dorazila k východu z tunelů a vyběhla ven do noci. Polokulovité rypadlo spočívalo nedaleko vrcholku kopce přímo před nimi.

Cesca, navzdory nízké gravitaci udýchaná během, se zastavila a otočila se. Hluboko v tunelech za nimi se na hladkých ledových stěnách odrážely rudé záblesky, pohybovaly se nestvůrné stíny, děsivé oválné trupy s ploskými hlavami, žhnoucími optickými senzory a početnými vražednými pažemi. Klikisští roboti působili pomalým těžkopádným dojmem, ale nabrali rychlost a vzdálenost dělící je od dvojice lidí se rychle zmenšovala. *Jak se mohou pohybovat tak hbitě?*

Cesca a Purcell velkými skoky spěchali do kopce ke svému zaparkovanému vozidlu. Ještě ani neměla čas oplakat Jhy Okiahovou, a už jí přímo před očima zahynuli další dva Tuláci! Navzdory utrpěnému šoku sebrala Cesca veškeré odhodlání, postrkovala Purcella před sebou a v duchu chvatně procházela všechny možnosti. Nejdříve museli uniknout.

K přechodové komoře rypadla dorazili právě ve chvíli, kdy se z východu hrobky vynořil první klikisský robot. Broučí stroj zaváhal a zkoumal terén, jako by oživoval vzpomínky uložené v paměti… nebo pátral po kořisti. Za ním se vynořilo několik dalších.

Purcell v té chvíli zapomněl na rádiový klid. „Jsou tady!"

Cesca se vrhla k přechodové komoře, aby otevřela vnější poklop. Jelikož byla komora prázdná, kontrolky jen krátce zablikaly a dveře byly odjištěny.

Popohnala Purcella dovnitř komory určené pro jednu osobu a sama se vmáčkla za ním. Projít dovnitř postupně na dva cykly bylo v danou chvíli luxusem, jaký si nemohli dovolit. Stěží se tam oba vešli. Cesca udeřila pěstí do vnitřního ovládacího panelu, zavřela venkovní dveře a zahájila proceduru.

Světla kontrolek na panelu kroužila v ladné, ale bolestně pomalé piruetě. Proces vyrovnávání tlaku pokračoval pozvolným tempem, jak byl vzduch z hlavní kabiny přečerpáván do komory. Purcell vedle ní klel. „Měli jsme jet ve vakuu s oblečenými skafandry! Teď by stačilo jednoduše otevřít vnitřní dveře.“ Tehdy jim to připadalo jako zbytečné nepohodlí při tak dlouhé cestě.

Malým okénkem ve vnějších dveřích Cesca viděla čtyři hmyzí stroje stojící pospolu jen několik set metrů daleko. Jejich exoskelety rýsující se na pozadí pusté bílé krajiny se zdály divně zbarvené a Cesca si uvědomila, že černé pláty pokrývá lesklá zmrzlá krev. Čtveřice robotů začala šplhat směrem k rypadlu.

„Dělej!“ procedila skrz zaťaté zuby, jako by jí mechanismus přechodové komory mohl rozumět.

Poslední dávka vzduchu vtrhla dovnitř se silou vichřice. Komora byla téměř naplněná.

Prsty, v rukavici tak neohrabanými, Cesca přerušila cyklus a vnitřní dveře konečně odskočily. Ucítila dutý úder do přilby, jak se tlak vyrovnal; vzduch valící se z kabiny do komory je téměř porazil. Cesca se zapotácela, pak opět našla rovnováhu. „Dělej, Purcelle, ty s tou věcí umíš zacházet líp než já! Jeď!“

Dohrabal se ke křeslu a zapadl do něj. Cesca přejela po spínačích systémů, zatímco Purcell aktivoval motory a přizpůsobil nastavení kniplu sloužícího k řízení. Rypadlo zahučelo a začalo se zvolna pohybovat. Technik je těžkopádným půlobloukem obrátil.

Cesca, která sledovala obrazovky zabírající zadní výhled, spatřila jednoho z hrozivých robotů, tyčícího se nebezpečně blízko. Zvedl článkovitou paži a udeřil jí do zadní části pomalého vozidla. Úder rozechvěl celý trup rypadla.

Purcell vyjekl: „Roztrhají nás jako balíček s jídlem!“

K zadní části vozidla se seběhli další dva roboti a všichni bušili, škrábali a tloukli.

Purcell zvýšil výkon motorů a pásy táhly vozidlo kupředu. To se přehouplo přes hřeben vyvýšeniny a sjíždělo dolů. Skřípot a řinčení o kovový trup. Roboti hledali výstupky, o něž by se mohli zachytit svými spáry a prorazit si cestu dovnitř.

Blafající motory zařvaly, pomalé vozidlo se sunulo kupředu a sténalo přitom námahou. Z výfukové trouby se vyvalil oblak odpadní páry a pokryl jednoho z robotů bílou námrazou. Pustil se. Další dva pokračovali v drásavém útoku, Purcell však přidal, motory ženoucí rafinační zařízení zmrzlým terénem pracovaly na doraz.

Cesca slyšela, jak se se zaskřípěním utrhl kus kovu – a vzápětí rypadlo vyrazilo kupředu jako splašený býk. „Jsme volní!“

„Ano, ale o co jsme přitom přišli?“ odpověděl Purcell.

Rypadlo nabralo rychlost a rachotilo pryč. Rozhodně to nebyl žádný závoďák, ale dokázalo se pohybovat terénem rychleji než klikisští roboti na svých početných prstovitých nohou.

Uvnitř kabiny si Cesca otevřela čelní průzor, Purcell si sundal přilbu hned, jakmile k tomu byla příležitost. Cesca si všimla, že mu po jeho protáhlé tváři stéká pot.

Na displeji zobrazujícím zpětný pohled bylo vidět skupinu robotů, kteří se nerozhodně zastavili. Jeden z nich držel velký kus izolačního pláště ze zádi rypadla. Roboti se skláněli nad plátem jako lovci prohlížející si čerstvou kořist.

„Co je to, Purcelle? Co se jim podařilo ulomit?“

Pokračoval v jízdě přímo kupředu, nakloněný nad kniplem. Pohlédl stranou jen na vteřinu, aby se podíval na obrazovku, a strnul. „Ale ne! To je izolační kryt pohonné jednotky. Chrání pohyblivé části před mrazem. Navrhl ho sám Kotto.“ V jeho přiškrceném hlase zazněl nový nával paniky.

„Dokážeme se dostat zpátky na základnu?“ zeptala se Cesca.

Oči pod silným obočím se mu zakulatily. „Blázníš? I za optimálních podmínek je to skoro den cesty.“

„Jak daleko se tedy bez něj můžeme dostat?“

„Brzy budeme znát přesnou odpověď. V tak silném mrazu náš stroj nebude fungovat dlouho.“

Čtveřice robotů, nyní už daleko za nimi, zanechala pronásledování a obrátila se zpět k ledovým tunelům.

Purcell se nahrbil nad řídicím kniplem a v serpentinách stoupal vzhůru po svahu. Už nyní motory kašlaly a sténaly, jako kdyby si stěžovaly na drsné podmínky, v nichž musí pracovat.

„Naše vysílačka stále funguje, ne?“ řekla Cesca. „Měli bychom varovat základnu.“

„Ano. Jakmile se dostaneme nahoru, měli bychom mít dobrý signál.“

Rypadlo se otřásalo a dusilo, ale Purcell na ně mluvil, prosil je. Laskavě domlouval řízení a stroj se skutečně zvolna sunul kupředu. Poškozené rypadlo se bolestně pomalu doplazilo na vrchol vyvýšeniny, kde se otřáslo a jeho motory definitivně utichly. Jednotlivé součástky sesedly a zmrzly, maziva ztvrdla jako cement.

Cesca nasála chladný filtrovaný vzduch uvnitř kabiny a zachytila pach kouře. „Všechno vypni! Pokud teď začneme hořet, přijdeme o zásoby kyslíku.“

„Teď už se stejně nikam nedostaneme.“ Zatímco Purcell deaktivoval systémy, Cesca našla hasicí přístroj a nastříkala pěnu na doutnající místa na zádi. Bezprostřední nebezpečí jim sice nehrozilo, ale uvízli na místě.

Cesca zoufale přelétla očima obrazovky s výhledem ven. Podařilo se jim dostat dostatečně daleko, aby jim roboti nevěnovali pozornost. V dálce viděla další stroje pohybující se kolem vstupu do tunelů. Klikisští roboti jí připadali jako organizovaný hmyz, jako včely, které chovaly některé tulácké rodiny, aby pak za horentní ceny prodávaly čerstvý med.

Purcell vstal z místa řidiče. „Je to marné, Mluvčí Peroniová! Motory nefungují. Stroje nemohou v tak silném mrazu pracovat bez ochrany.“

Při pohledu na černé postavy vystupující z ledového tunelu poznamenala: „Škoda, že tenhle problém nemají klikisští roboti. Proč

na nás zaútočili? Tuláci nikdy nepřišli s klikisskými roboty do styku, nikdy! Jack Ebbe zkoumal systémy, které nebyly v činnosti po dlouhou dobu. Mohlo jít o automatickou reakci, jakousi robotickou obdobu reflexu?“

„Možná čekali, že je probudí někdo jiný,“ poznamenal Purcell. „Třeba krásný princ?“

Cesca za použití baterií aktivovala komunikační systém a varovala základnu. Uvnitř modulů se rozezněl alarm, dělníci svolali všechna rypadla a vyslali záchranné vozidlo pro Cescu a Purcella. „Chvíli to potrvá, Mluvčí! Jste hodně daleko.“

„Je nám tu dobře, alespoň do té doby, než si nás roboti všimnou.“ Nelíbilo se jí zůstat takhle na ráně, ale jiná možnost návratu neexistovala. Měli dost vzduchu i jídla, aby vydrželi, než se k nim dostane další rypadlo.

„Předpokládám, že pěšky jít nechceš?“ zeptala se Purcella.

Vypadal otřeseně a pobledle, jako by na něj události teprve nyní začaly doléhat. „Na základnu bychom se nedostali. Naše skafandry nás tam venku ochrání jen po několik hodin.“

Zatímco čekali, nadobro uvízlí na vrcholku druhého hřebene, Cesca si přiblížila obraz na displejích, aby zjistila, co roboti dělají. Purcell chvíli poslouchal rádiovou komunikaci na základně, ale pak vysílačku vypnul a raději šetřil energii.

Cesce se svíral žaludek, když viděla z ledových tunelů vystupovat další a další roboty. Byla to hotová armáda. Děsivé stroje, nyní probuzené, se řadily do nekonečných zástupů.

Více než stovka robotů vykročila po ledové pláni a desetkrát víc jich následovalo. Drtivá síla pohybující se s neúprosnou přesností.

Pochodovali ve vyrovnané linii přímo k tulácké základně.

☼2 Anton Colicos

Byli sami, prochladlí, obklopení temnotou. Přestože i sám Anton měl strach, jedině on dokázal přimět prořídlou skupinku Ildiranů k další chůzi. Musel jim jít příkladem.

Byl jenom vědec, tichý knihomol, který se nikdy neocitl v roli hrdiny či vůdce. V budoucnu ho možná nějaký vypravěč vylíčí jako rázného a pohledného, svalnatého a neohroženého muže. Sám měl možnost srovnávat mýty a legendy s historickými fakty, tudíž věděl, k čemu se vypravěči obvykle uchylují. Uvědomoval si, že jejich strastiplná situace – nekonečná pouť ztemnělou krajinou s tajemnými sabotéry v patách – je přesně tím typem příběhu, jaké se mohou ocitnout v budoucím pokračování *Ságy sedmi sluncí.*

Byla to ironie, ale Anton na ni neupozornil, dokonce ani Vao'she ne. Vždy chtěl epos pouze studovat, ne se stát jeho součástí. Jeho místo bylo v bezpečné útulné studovně, kde mohl číst o dobrodružstvích, která zažili jiní. Nikdy si nemyslel, že se z pozorovatele promění v hlavní postavu příběhu. Vědec se tak sám stal předmětem svého zkoumání…

Kdyby ho tak mohli vidět jeho rodiče! Margaret a Louis Colicosovi zmizeli na archeologickém nalezišti před dvěma lety. Navzdory opakovaným dotazům Anton nikdy nezjistil, co se s nimi stalo, dokud konečně neobdržel zprávu, že tělo jeho otce bylo nalezeno v opuštěných ruinách na Rheindic Co. Byl zavražděn, stejně jako zelený kněz, který tým doprovázel. A matka zmizela beze stopy.

Jestliže se Antonovi a hrstce Ildiranů nepodaří dostat do bezpečí marathské Sekundy, zřejmě také „zmizí". Ztěžka polkl a napadlo ho, zda byly poslední matčiny dny stejně děsivé. Dozví se to někdy?

Vybavil si základní pravidlo dějepisectví: žádný příběh bez ohledu na své kvality nevejde do povědomí, pokud jej alespoň někdo z účastníků nepřežije, aby jej předal dál. *Dostane* se z toho. A zachrání tolik Ildiranů, kolik jen bude moci.

Krvavá smrt Syl'k a Mhas'ka uvrhla zbytek skupiny do beznaděje a apatie. Ploužili se temnotou a zakopávali o kameny. Místodržící Avi'h dál žvanil o Shana Rei, kteří se jistě každou chvíli vynoří z temnot.

Vao'sh mu lehce netrpělivým tónem řekl: „Shana Rei tady na Marathě nejsou. Žádné nestvůry se ve tmě neskrývají."

Při dějepravcových slovech však ostatní nemohli nepomyslet na dravé sasanky, které dvojici zemědělců roztrhaly. Všem dalším trsům vlnících se masožravých květin obklopených strašidelnou mlhou živenou gejzíry chrlícími páru se pak skupina zdaleka vyhnula.

Vao'sh zamumlal k Antonovi: „Není třeba Shana Rei. Zahubit nás dokážou i naše vlastní strachy."

Ildiranů bylo příliš málo na vytvoření štěpu a jejich mysli začaly ztrácet ukotvení a oporu. Zmocnil se jich ochromující strach a Anton je kupředu doslova vlekl. Musel je udržet pohromadě.

Místodržící Avi'h ukázal prstem. „Co je to?"

Úředník stojící po jeho boku zvedl přenosný megaflektor a namířil naznačeným směrem široký kužel světla. Cosi temnějšího než okolní noc plavně skákalo z kamene na kámen a krátce se mihlo na pozadí bílého gejzíru páry. Stvoření bylo zavalitého vzrůstu a svými pohyby Antonovi připomínalo lva.

Vrhlo se na nejbližší trs masožravých sasanek a začalo trhat jejich stonky a rvát jejich ochranný krunýř. Ch'kanh se zmítaly, ale stínový lev si s nimi uměl poradit. Chytil rostliny do tlamy a třásl jimi, dokud je nevytrhl z kořenů. Tvor s křupáním a mlaskáním hltal měkké tkáně rostliny, jako kdyby vysával morek z kostí.

Když světlo z Bhalt'vova megaflektoru dopadlo přímo na něj, plavně se pohybující stín jako by potemněl a stal se určitějším. Dravý tvor se otočil a jeho oči se zatřpytily, podobné padajícím hvězdám.

„Co je to?" vykřikl Avi'h. „Jeden ze Shana Rei!"

Na hledání odpovědi nebyl čas. Lví stvoření, zjevně zaujaté svítícím megaflektorem, klusem vyrazilo k nim.

„Utíkejte!" vykřikl Anton. Marathané se rozběhli za ním.

Místodržící se chytil Bhalt'va. „Nedovol, aby mě to zabilo!"

„Světlo ho přitahuje," vykřikl inženýr Nur'of. „Vypněte megaflektor!"

Vyděšený úředník se však konejšivé záře nedokázal vzdát. Držel megaflektor jako štít. Avi'h strčil svého úředníka směrem ke stínu a s křikem utíkal za ostatními. Bhalt'v zaječel. Vysoký tón plný hrůzy

ztichl vzápětí poté, co ho černý dravec srazil k zemi a rozsápal na kusy.

Světelné kužely ostatních megaflektorů se divoce komíhaly, jak ti, kteří je nesli, běželi ze všech sil. Z nedalekého trsu ch'kanh vyklouzl další temný stín. „Nezastavujte se!" vykřikl Anton, který jej uviděl. Druhý dravec zřejmě ucítil jejich tělesné teplo, a prchající přitom neměli žádné zbraně, aby se zvířetem mohli bojovat.

Anton se odvážil ohlédnout a se směsicí úlevy a hrůzy spatřil, že se druhý dravec přidal k prvnímu a společně požírají ještě teplé Bhalt'vovo tělo.

Když se místodržící daleko od stínovitých šelem konečně zhroutil, Anton jim povolil chvíli odpočinku. Šílená hrůza je přiměla k panickému úprku, jejich fyzické rezervy se však vyčerpaly a nyní se choulili a plakali. Anton zůstal stát, svaly se mu třásly.

„Temnota nás všechny pohltí," zanaříkal Avi'h. „Mág-imperátor mi nařídil vrátit se na Marathu, ale měl jsem odmítnout. Jak bych ovšem mohl neuposlechnout jeho rozkazu? Kdybych zůstal na Ildiře, koupal bych se nyní v záři sedmi sluncí. Byl bych ve světle a bezpečí a…"

„A my ostatní bychom byli tady," konstatoval Nur'of. „Nikomu z nás se tato situace nelíbí."

„Pracuj, dokud není hotovo," řekl kopáč Vik'k. „Nikdy se nevzdávej."

Sotva Anton popadl dech, pohlédl k obzoru a pocítil vlnu úlevy. Chvíli se upřeně díval, dokud si nebyl jistý, a pak zavolal na ostatní. „Pozvedněte své oči! Zaostřete zrak. Vidíte tu záři? To je svítání. Jsme blízko osvětlené straně. Pokud půjdeme tímto směrem, světlo bude s každým naším krokem sílit."

Jeho slova jako první potvrdil Vao'sh. „Ano, vidím to. Je to sluneční záře. Stále je příliš slabá, aby nám byla k užitku, ale alespoň nám dá naději."

Nur'of se postavil na nohy. „Už jsem v temnotě dost dlouho. Je-li naděje to jediné, co nám zbylo, je třeba jít za ní."

Vydal se kamenitým terénem vstříc vytouženému světlu. Stále ještě museli překonat strašlivě velkou vzdálenost.

Anton s obnoveným elánem vykročil a brzy se opět ujal vedení.

53 ☼ Mág-imperátor

Udru'h se nečekaně vrátil z Dobrosu, přestože to byly teprve čtyři dny, co do Hranolového paláce doprovodil Osira'h. Rázně vešel do sálu pod nebesférou, dožadoval se audience u svého bratra a všechny poutníky a prosebníky nařídil vyhnat. „Musím soukromě hovořit s Mágem-imperátorem!" S neotřesitelnou sebedůvěrou zamířil k vejčitému křeslu, třebaže se chvílemi zdálo, že se mu samotné Impérium nejistě zachvívá pod chodidly.

Yazra'h se svými isixkými kočkami stála na svém místě pod pódiem, připravená zastavit i svého strýce, Udru'h si jí však nevšímal. Chvatně se uklonil a položil ruku na srdce v tradičním pozdravu, zatímco poslední dvořané spěchali ven z haly, pryč z doslechu. „Vůdce, přináším ti zprávu o nehorázné zradě Impéria."

Jakmile byli v místnosti sami, Jora'h se už nesnažil potlačit hořkost vkrádající se do jeho hlasu. „Další zrada, Udru'hu? Nějaká, o které ještě nevím?"

Udru'h se nenechal vyvést z míry. „Mluvím o hyrillském místodržícím."

Jeho bratr byl rozrušen, to Jora'h skrze *thisma* vnímal jasně, na rozdíl od dění v Horizontální hvězdokupě, kterou halila matoucí mlha skrývající veškeré podrobnosti. Hyrillský místodržící se propadl do temnoty, díry v síti *thismatu,* a zcela se odtrhl od ildiranského Impéria. Mág-imperátor stále nezjistil, co se stalo, neměl zprávy o osudu trojice výzvědných člunů a jejich posádky už skrze *thisma* také necítil.

Jora'h však své hluboké znepokojení nedal najevo. „Adar Zan'nh a jeho bitevníky nepokoje potlačí."

„Nikoliv, vůdce. Mýlíš se." Udru'h vykročil vzhůru po schodech, aniž by věnoval pozornost Yazra'h, která zaujala výhružný postoj.

„Před několika dny se adarových bitevníků zmocnil místodržící Rusa'h. Přímé spojení s adarem jsi ztratil, nemám pravdu? To proto, že se vojáci Sluneční flotily připojili ke vzpouře. Jistě jsi to cítil, jen jsi nechápal, co se vlastně stalo."

Jora'h se znepokojeně napřímil. „Jak to všechno víš? Dokonce i já vnímám skrze *thisma* pouhé záblesky. Násilné okamžiky. Vím, že Rusa'h zabil několik mých věrných poddaných včetně Pery'ha. Cítil jsem, že další byli vyrváni ze sítě *thismatu*, ale kromě toho…"

Dobroský místodržící nehybně stál a sděloval své zprávy. „Rusa'h včlenil obyvatele Hyrillky do své vlastní sítě. Tvrdí také, že si podrobil Dzellurii. Předivo *thismatu* v okolí Horizontální hvězdokupy je oslabeno."

„Jak víš, co se tam děje, když já nevnímám jasné myšlenky ani od svých vlastních synů – adara Zan'nha či Thor'ha?"

„Na počátku včerejšího dne přiletěl První následník Thor'h s jedním z bitevníků k Dobrosu. Hrozil zničit celou kolonii, pokud se dobrovolně nepřipojím ke vzpouře." Nechal svá slova viset ve vzduchu a upřel pohled do bratrovy tváře. „Rusa'h měl údajně zjevení pocházející přímo z Věčného jasu. Trvá na tom, že porušuješ dávné tradice a musíš být odstraněn, aby ildiranský lid mohl opět kráčet po pravé cestě."

Jora'h svraštil obočí a jeho cop se kroutil a švihal sebou. Toto vysvětlení dávalo smysl. Strašivý smysl. Cítil další bodavou bolest v *thismatu*, další ozvěny smrti, a dospěl k přesvědčení, že jeho bratr Orra'h na Dzellurii byl zabit. Byla to Rusa'hova práce?

Dlouhou chvíli hleděl na Rusa'ha a snažil se v něm číst, ale dobroský místodržící si uchoval tvář poklidnou jako masku. Když Jora'h konečně vyslovil svou otázku, v jeho hlase zněl sotva znatelný podrážděný tón. „Jak jsi na tento šílený návrh odpověděl? Co jsi Thor'hovi řekl?"

Udru'h zamžikal, jako by nečekal, že jeho vůdce bude tak nechápavý. „Jsi Mág-imperátor. Copak můžeš o mé odpovědi pochybovat?"

Jora'h přimhouřil oči. „Jak jsi tedy unikl Thor'hovi a jeho ozbrojenému bitevníku? Jak to, že jsi sem mohl přijít a tohle vše mi vyprávět? Je to snad lest ukrytá ve lsti?"

Udru'h udělal pohrdavé gesto. „Uchlácholil jsem Prvního následníka slibem, že svou odpověď přijdu sdělit na Hyrillku osobně. Pro Rusa'ha budu cennější tehdy, pokud se k němu připojím dobrovolně a on podle všeho věří, že má naději mě získat. Spoléhal jsem na tuto skutečnost a hrál o čas."

„A má naději tě získat?"

„Samozřejmě ne, vůdce! Jsem ti vždy věrný."

Jora'h si nebyl jistý, zda mu může věřit. Vzpomněl si na všechny ty případy, kdy mu Udru'h lhal, či zatajoval důležité informace. Pro dobroského místodržícího svět nikdy nebyl černobílý.

Udru'h pokračoval: „Poté, co Thor'h odletěl, spěchal jsem na Ildiru nejvyšší možnou rychlostí. Musím se však dostavit na Hyrillku, než vyprší daná lhůta, jinak se Thor'h vrátí na Dobros a zničí jej." Zkřížil paže na hrudi. „Do té doby se musíš rozhodnout, co uděláš."

☼ 4 Sarein

Od onoho zneklidňujícího rozhovoru s lesním golemem Benetem Sarein zápasila s pochybnostmi. Beneto nahlédl svýma letokruhovýma očima do její duše a odhalil její skutečné pohnutky. Než se tak stalo, Sarein sama nebyla ochotná jim čelit.

Idriss a Alexa se snadno dali oklamat altruistickými prohlášeními své dcery a Basil Wenceslas měl jistá očekávání ohledně její schopnosti stanout v čele Theronu… Beneto však porozuměl jejímu *srdci*. Přesně věděl, co Sarein dělá, znal její protichůdná přání a věděl, co s ní není v pořádku. Jak by mu mohla odporovat?

Sarein si Theron nikdy skutečně nezamilovala, přestože zde celá léta žila. Považovala jej za zapadlou díru, železnou kouli na své noze, bez níž by dokázala úžasné věci. Domnívala se, že cokoliv je lepší než tato necivilizovaná divočina, a udělala všechno možné, jen

aby se dostala do Hanzy. Tam se coby nadšená, ambiciózní a skutečně talentovaná dostala do nejužšího prezidentova mocenského kruhu. Stala se dokonce Basilovou milenkou, jen aby si otevřela dveře a získala pro sebe výhody. Zpočátku to byla jen vypočítavost, ale pak se do toho zamíchaly city…

Sarein si povzdechla. Ano, její bratr byl zabit při útoku hydrogů a ona se tak stala nejstarším žijícím potomkem Otce Idrisse a Matky Alexy. Měla šanci získat trůn. Pokud by se snažila, dokázala by přesvědčit své rodiče a dokonce i lid, aby ji přijali jako novou Matku. Ale ona sem *nepatřila* a věděla to lépe než kdokoliv jiný. Toužila se vrátit zpátky na Zemi a znovu se ponořit do komplikované hry hanzovní politiky, navštěvovat bankety a porady, moci sledovat stovky různých zpravodajských kanálů, být opět spojená s lidskou *civilizací.*

Návrat na Theron, nyní zničenou planetu, kterou vždy pokládala za vzdálenou svému srdci, ji trýznil. Nechtěla vidět poničenou krajinu svého dětství – spálené stromy, mrtvé lidi a rozbitá obydlí. Nechtěla myslet na hrdého Reynalda stojícího na vrcholu lesní klenby a marně se snažícího ochránit svou planetu před hydrogy.

Nemohla zde zůstat.

Následujícího rána, sotva se rozednilo, oblékla slavnostní šat velvyslankyně, který jí kdysi předala stará Otema. Rozhodla se následovat své srdce a své svědomí bez ohledu na to, co od ní očekávali druzí. Její rodiče si přáli, aby zůstala na Theronu, stejně jako Basil – třebaže jeho motivy byly zcela jiné. Žádný z těchto důvodů však Sarein nepřijala za svůj. Byly to lži. Nemohla to udělat.

Zhluboka se nadechla a vydala se hledat své rodiče. Mnozí Theroňané se už v mlžném oparu časného rána pustili do práce, shromažďovali mladé ratolesti určené k odvozu z Theronu a sázeli je do květináčů. Golem Beneto, který stál s nimi, otočil k Sarein svou dokonale vymodelovanou tvář a sledoval ji.

Idriss a Alexa byli oblečení do starých šatů z dob, kdy stáli v čele svého lidu, jejich tváře však nyní pokrýval popel a prach. Idriss na ni nadšeně pohlédl. „Vypadáš nádherně, Sarein!“

Matčin úsměv však rychle vyprchal. „Co se stalo, Sarein? Tváříš se tak vážně.“

„Musíme si promluvit o vážné věci. Vím, že chcete, abych tu zůstala a usedla na theronský trůn.“ Zastavila se vedle golema a napřímila se. „Ale já to nemohu udělat o nic víc než tady Beneto – ten starý Beneto i tento nový. Ani jeden z nás k tomu nebyl zrozen. Nebylo by to… správné.“

„Co tím myslíš?“ Idriss se poškrábal ve svém černém vousu. „Samozřejmě, že je to správné. Já i tvá matka jsme odešli na odpočinek. Ty jsi další v nástupnické linii a my tě tady potřebujeme.“

Do očí jí vhrkly slzy a hrozilo, že jí začnou stékat po tvářích, Sarein se však ovládla. „Theron mě víc potřebuje jinde.“ Dokonce i v této chvíli, kdy stála na mýtině uprostřed spáleniště, jí pohled na polámané stromy, zničené vesnice a vyčerpané tváře lidí připadal nesnesitelný. Každý nádech ji pálil v chřípí. Nepatřila sem.

Přednesla svou nejlepší výmluvu. „Pro nový úkol, s nímž přišel Beneto, víc než kdy jindy potřebujeme podporu Hanzy a já jsem jediná, která se dokáže ujmout role vyjednávače. Theron to sám nedokáže a Tuláci…,“ mávla rukou směrem k dohola vykáceným pásům země, odkud nezvané klany odvezly cenné dřevo světostromů, „stojí nyní mimo zákon. Jak velkou pomoc nám asi mohou nabídnout?“

„Odvedli velký kus práce,“ řekla stroze Alexa, která věděla o antipatiích své dcery vůči Tulákům.

„Ano, ale nyní mají dost svých vlastních problémů. Slíbila jsem podporu hanzovních lodí, které dovezou zelené kněží a ratolesti tak daleko, jak si jen budou přát. Mám-li však od prezidenta Wenceslase získat, co Theron potřebuje, musím se vrátit na Zemi.“

Na mýtinu přiběhla Celli, jako vždy plná nezkrotného nadšení a energie. Všimla si znepokojení ve tvářích svých rodičů. „Hej, co se děje?“

„Brzy odjíždím.“ Sarein na ni pohlédla a snažila se, aby to znělo důležitě. „Je mě zapotřebí na Zemi.“

Cellina odpověď byla kousavě prostořeká. „Copak? Zmeškala jsi příliš mnoho banketů a vládních večírků? Nebo se ti zdá, že je tady příliš mnoho špinavé práce?“

Sarein se na svou mladší sestru zamračila. „Mám své povinnosti. Možná je na čase, aby ses ty věnovala těm svým.“ Prázdná slova, jimiž těžko mohla někoho oklamat. Každý Theroňan musel vidět, že navzdory rozumným argumentům se zoufale touží dostat pryč ze spáleného světolesa. *Basil bude zuřit,* pomyslela si.

Beneto položil svou hladkou dřevěnou ruku na Cellino rameno. „Sarein se rozhodla správně. Tady nám nemůže pomoci, i když jí trvalo hodně dlouho; než si to uvědomila.“

55 ☼ Basil Wenceslas

Jeho diskrétním úředníkům trvalo několik dní, než shromáždili vzorky, aniž si toho Petr s Estarrou všimli. Uběhl více než týden od jejich odletu na Ildiru, kdy Basil poprvé pojal podezření ohledně královnina stavu. Nyní tiše čekal na výsledky…

Prezident zkoumal grafy a zprávy zobrazené v jednotlivých oknech na mléčné desce svého pracovního stolu. Eldred Cain stojící za ním se k němu naklonil a ukázal na sloupec čísel. Tvář bledého prezidentova zástupce, odrážející se na hladkém průsvitném povrchu, vypadala jako nějaký duch vystupující ze skla.

Pan Pellidor nesoucí důvěrnou lékařskou zprávu vstoupil do soukromé prezidentovy pracovny se zamračeným výrazem v tváři. Mlčky zůstal stát před stolem, zjevně znepokojený. Basil si povzdechl a odtrhl zrak od simulací, nad nimiž s Cainem právě diskutovali. „Výsledky testů, předpokládám?“

„Ano, pane prezidente. Hovoří zcela jednoznačně.“

„Stalo se to, čeho jsem se obával?“

„Ano pane. Jde o velmi jednoduchý test. Nemůže být pochyb.“

Basil zaťal zuby a ovládl se. Nechtěl své znechucení a netrpělivost ventilovat před těmito dvěma muži. „Jak mohl být Petr tak nedbalý?“ vyštěkl. „Učil jsem ho jinému přístupu!“

Zástupcovy velké oči těkaly sem a tam, skládal si jednotlivé útržky informací dohromady. „Mám tomu rozumět tak, že královna Estarra je těhotná?“

„Bohužel ano.“ Basil se obrátil k Pellidorovi. „Ví o odebírání vzorků?“

„Ne, pane. Věří, že její tajemství je v bezpečí.“

„Jak daleko to pokročilo? Máme ještě čas podniknout příslušná opatření, než si toho někdo všimne?“

„Polovina čtvrtého měsíce – stále v mezích, kdy je zákrok bezpečný.“

Basil viděl, jak se jeho ruce sevřely do pěstí, násilně tedy prsty narovnal, až mu drobné klouby zapraskaly. „Proč to nikomu neřekla?“

Cainův hlas byl nesnesitelně klidný a tichý. „Omluvte mou nechápavost, pane prezidente, ale stále nerozumím, v čem je problém? Pokud Petr s Estarrou čekají dítě, bude to vnímáno jako symbol naděje, důvod k oslavám.“

„Dráždí mě její neochota ke spolupráci. A nejenom její, *všech* okolo. Proč lidé nemohou dělat, co se od nich čeká, místo aby věci jen komplikovali? Petr to udělal úmyslně, mně navzdory. Teď už vím, proč se královna Estarra v poslední době chová zvláštně, proč se vyhýbala pravidelným lékařským prohlídkám. Brzy ji budeme muset stáhnout do ústraní.“

Antikoncepční opatření byla jednoduchá a efektivní… i když žádný z prostředků proti otěhotnění nezaručoval naprostou jistotu. Předpokládal, že je král a královna budou užívat, jak měli nařízeno. Možná to i udělali. Ale proč za ním hned nepřišli, jestliže šlo o pouhé nedopatření? Kdyby se považovali za součást týmu, kdyby jim skutečně šlo o blaho Hanzy, nikdy by takovou věc neudělali, neváhali by ho oslovit, ani když šlo o tak obtížné rozhodnutí. Místo toho se zachovali sobecky a krátkozrace a zatajili mu důležité informace. V poslední době mu připadalo, že obětavost a schopnost soustředit se na vyšší cíle si uchoval už jen on sám. Ruce se mu opět zaťaly do pěstí.

Zatímco jeho mysl pracovala na plné obrátky, zatoužil po Sarein. Byla na Theronu už déle než měsíc. Scházela mu, sakra! A nešlo pouze o sex. Prezident Hanzy mohl mít souložnici, kdykoliv se mu zachtělo, se Sarein se však cítil dobře. Rozuměli si. *Ona* by něco tak absurdního nikdy neudělala. Jejich milování se počítala na stovky, možná na tisíce, a přesto nikdy neotěhotněla.

Pak si Basil zamračeně vzpomněl, že se v průběhu jejich vztahu několikrát chovala divně. Její náladovost a podrážděné chování ho přimělo k úvahám, zda mu není nevěrná… či zda ji netrápí jiná věc, něco, s čím se mu neodvažovala svěřit. Pokud Sarein skutečně nosila jeho dítě…

Nechal ramena volně poklesnout. Jestliže k tomu došlo, pak celou záležitost vyřídila v tichosti a projevila tak svou zodpovědnost. Přesto ho znepokojovala myšlenka, že by někdo jemu tak blízký mohl mít tak velké tajemství. Byl to jen další z mnoha případů, kdy díly skládačky ne a ne zapadnout do sebe. Jeho domnělí spojenci zavírali oči před zájmy druhých a tvrdohlavě šli vlastní cestou.

„Teď si to prostě nemůžeme dovolit," řekl. „Jistě existuje nějaká látka způsobující potrat, kterou běžné testy na jedy neodhalí. Musíme to těhotenství ukončit, než bude příliš pozdě. Královna se dokonce může domnívat, že k tomu došlo přirozeně." Zaťal zuby, jeho myšlenky letěly kupředu jako splašené. „Také krále Petra musíme za tuto neposlušnost potrestat. Opět začíná být příliš nezávislý.

Prezident se odmlčel, neboť si uvědomil, že zvedá hlas a ztrácí sebeovládání. Tvář mu hořela. Propletl prsty a stiskl je, až mu klouby zbělely. Musel dostat situaci opět pod kontrolu. Příliš mnoho věcí se mu vymykalo z rukou.

Cain se tiše zeptal: „Uvědomujete si, pane prezidente, že jste v poslední době učinil mnoho rozhodnutí, která by bylo možné označit za unáhlené a hraničící s iracionalitou?"

Basil si bledého muže jízlivě přeměřil. Konečně si mohl na někom vylít zlost. „Uvažoval jsem o vás jako o svém případném nástupci, Eldrede, ale podobné poznámky mě nutí si uvědomit, jak málo chápete povinnosti spojené s postavením vůdce."

Dotčený Cain se stáhl. „Omlouvám se, pane prezidente!“

Basil se snažil uklidnit. Kardamonová káva v jeho šálku už byla studená a hořká, s úšklebkem ji odstrčil. „Můžete jít, oba! Tyhle záležitosti probereme později.

Nyní…,“ slova mu vířila hlavou jako vločky ve sněhové bouři a Basil se je snažil ukáznit, „nyní musím věnovat pozornost hlavnímu článku našeho krizového plánu. Král Petr bude vzdorovat tak dlouho, dokud nepozná, že za něj máme připravenou náhradu. Je třeba, abych dal mladému princi Danielovi lekci a naučil ho bát se Basila.“

Samotný prezident byl překvapen silou a hrozivostí svého hlasu. „Okamžitě vstaň!“

Otylý Daniel se zvedl z gauče, kde se povaloval, oblečený do volných šatů. Jeho košili pokrývaly skvrny od jídla, na manžetách ulpívala jakási zaschlá substance, nejspíš z toho, jak si do rukávů utíral nos.“

„Co? Co jsem udělal?“

„Právě že vůbec nic.“

Daniel zrychleně dýchal, zjevně mu hrozila hyperventilace. Na tvářích mu naskákaly skvrny a jeho telecí očka tupě mžourala. Basil potlačil chuť chlapce uškrtit.

„Jak jsem tě někdy mohl považovat za vhodného kandidáta na prince? Vložili jsme do tebe nemalé prostředky, učili jsme tě, připravovali, formovali. Všechno zbytečně. Jsi příliš hloupý, aby z tebe mohlo něco být.“ Basil ukázal na nepořádek v místnosti. „Kdy sis naposledy uklízel své věci?“

„Dělá to za mě OX,“ řekl Daniel.

„A kdy to dělal naposledy?“

„Dnes ráno.“

„Takhle se princ nechová. Jsi snad mrzák neschopný se o sebe postarat? Máš dbát o svůj vzhled. Jen se na sebe podívej! Jsi tlustý. Šaty máš špinavé. Hrbíš se. V tvém obličeji není ani stopa hrdosti. Jak bych mohl někoho takového ukázat veřejnosti?“

V Danielově hlase zazněl rodící se vzdor. „Dělám, co dělat mám.“

V místnosti se objevil učitelský compo a Basil obrátil svůj hněv proti němu. „A jak pokračuje ve svých studiích? Zvládl už počátky historie Hanzy, zná Dohodu, její základní právní listinu?“

„Jistého pokroku dosáhl, pane prezidente. Kapacita mé paměti je téměř naplněná množstvím dat nashromážděných za staletí mé existence. Domníval jsem se, že tohle mě dostatečně kvalifikuje pro pozici učitele historie,“ řekl malý compo. „Výsledky jeho testů jsou však stále neuspokojivé. Podle všeho jej nezaujaly ani mé nejpoutavější vzpomínky.“

„Přisuzuji ti stejný podíl viny jako jemu.“ Basil přecházel po pokoji a opatrně přitom kladl nohy na podlahu; měl strach, aby do něčeho odporného nešlápl. „Prohlédl jsem si tvé záznamy, Danieli. Všiml jsem si, jak často se odmítáš učit. Viděl jsem, jak mizerných výsledků jsi dosáhl i v těch nejjednodušších testech. Jsi si vědom alespoň zlomku své odpovědnosti?“

„Samozřejmě,“ řekl Daniel dotčeně. „Mám se stát králem.“

„Omyl! Pokud se nevzchopíš, budeš odstraněn a nahrazen. Není v tobě vznešenost, nemáš charisma ani šarm. Žádnou inteligenci ani ctižádost.“ Basil ohrnul spodní ret. „Nezvládl jsi ani osobní hygienu a základy slušného chování. Tvou povinností je nastoupit na královo místo, jakmile to Hanza uzná za vhodné. V zájmu lidské rasy se však modlím, abychom nebyli nuceni v nejbližší době takové drastické opatření přijmout.“

Stroze namířil prst na učitelského compa a uvědomil si, že tohle měl nařídit už dávno. „OXi, dávám ti přímý rozkaz. Princ bude od nynějška dodržovat přísnou dietu. Chci, aby všechny ty kilogramy sádla co nejrychleji zmizely. Přinutíš ho cvičit, tělesný pohyb ať se střídá s intenzivní výukou. Vypracuješ pro prince přesný rozvrh a budeš trvat na jeho dodržování. Budeš sledovat délku jeho spánku a včas ho probudíš, dohlédneš, aby nedostával žádné dezerty ani sladkosti.“ Basil rozmáchlým gestem ukázal na hromady modelů a her na policích. Tyhle věci musí pryč, jenom ho rozptylují. Na hloupé hračky není v životě krále místo.“

Basilův přísný hlas a strohé příkazy konečně vyvolaly patřičný efekt. Princi Danielovi se začaly třást rty, oči se mu naplnily slzami. „Ale… ale já to všechno nezvládnu!“

„Zvládneš. Pokud ne, najdeme si někoho jiného. Vytáhli jsme tě z ulice a udělali z tebe našeho prince. Ať tě ani na okamžik nenapadne, že se situace nemůže změnit. Bude-li to nutné, svůj omyl napravíme. Nikdo se to nikdy nedozví.“

Jakmile chlapec vypadal dostatečně zkrotle a vyděšeně, Basil opustil princovy střežené pokoje s pocitem uspokojení. Něco se možná konečně začne obracet k lepšímu.

56 ☼ Tasia Tamblynová

OSZ bezpochyby prahly po nějaké akci a Tasii to jen vyhovovalo. Pouhý den poté, co obdržela nové rozkazy, se společně s pěti dalšími vybranými důstojníky přesunula do vojenských loděnic v pásu asteroidů mezi Marsem a Jupiterem. Když se přiblížili, prohlížela si téměř dokončenou flotilu taranovacích lodí, z nichž každá byla (teoreticky) dostatečně masivní, aby rozbila slupku hydroské koule. Poslední část flotily měla být dokončena následujícího dne.

Tasia, sedící pohromadě se svými druhy, se opřela. Sedadlo pro pasažéry bylo chladné a tvrdé. OSZ si vždycky našly způsob, jak svým vojákům připomenout, že pohodlí nepatří mezi priority armády.

„Naše přítomnost je jen symbolická, nic víc,“ řekl Hector O’Barr, jeden z vybraných velitelů. „Je to nekomplikovaná mise. Vojenští compové jsou schopní vykonat vše, co bude třeba.“

Tom Christensen, muž s kulatou tváří, se zachechtal. „V horkých křeslech zkrátka musí sedět teplá těla, tak to vidí generál Lanyan a admirálové. Jinak by někoho mohlo napadnout, že nahradí vojenskými compy *i je.*“

„Prý nám říkají ‚balast‘,“ ozvala se Tasia. „To je starý námořnický termín pro neužitečnou zátěž.“

„Hezké!“ zavrčel Hector. „Mohli by k nám být alespoň milí, když už nás posílají na sebevražednou misi.“

„Není to sebevražedná mise,“ prohlásil Christensen poněkud upjatě.

„Jde o předem nedefinovatelnou situaci.“ Hlas Sabiny Odenwaldové byl tichý a vážný. „Pouze lidé mají schopnost pružně reagovat a přizpůsobit parametry. Kdo ví co drogové udělají, až se k nim přiblížíme?“

„Tyhle taranovací lodě jsou dost drahé.“ Tasia si dala nohy nahoru a opřela je o okraj tvrdého sedadla. „Chtějí nás tam mít jako pojistku, a taky potřebují někoho, kdo to odnese v případě, že se to celé podělá.“ Dva zbývající „balastní“ velitelé – Darby Vinh a Erin Eld – souhlasně zamručeli.

Všichni mohli účastí na této zoufalé misi něco získat. Tasia si prostudovala záznamy svých druhů a byla si jistá, že si oni pročetli její. Každý z nich měl zájem, aby z jejich záznamů zmizela nějaká skvrna, bylo staženo obvinění, vymazán nějaký ostudný přehmat. Na Tasiu, pokud svou první misi s taranovací flotilou přežije, čekalo velení manty, možná dokonce lodi obří třídy. Na rozdíl od ostatních dobrovolníků se však Tasia nedopustila žádného zločinu, neuváženosti či porušení vojenské etikety. Jejím jediným přečinem bylo, že se narodila jako Tulák.

Hanzovní zákony vždy stály proti klanům. Coby Tulačka se Tasia už naučila, jak čelit nespravedlnosti a nepřátelství okolí. Tohle nebylo nic nového a ona se tím nehodlala znepokojovat.

EA svědomitě stál vedle jejího sedadla, hleděl ven na hvězdy, jako by ho zajímaly, a ukládal si informace do své téměř prázdné paměti. Tasia požádala, zda si může vzít svého compa s sebou a byrokrati z OSZ kupodivu nijak neprotestovali. Považovali to snad za poslední přání vojáka vyslaného na misi bez návratu? EA byl pro tento úkol čerstvě vyleštěný a vyladěný, jeho modře tónovaná umělá pokožka se leskla. Tasia se s ním neúnavně dělila o své vzpomínky a díky tomu compo čím dál víc připomínal přítele, kterým jí dříve byl. „Co si o tom všem myslíš ty, EA?“

„Pozoruji a řídím se tvými pokyny, Tasio.“

„Vzpomínám si na doby, kdy bys za této situace vypadal rozrušeně – třeba když jsme utekli z domova, abychom vstoupili do OSZ.“ Jako vždy si Tasia dávala pozor, aby nezmiňovala žádná jména či místa, protože se domnívala, že armádní špehové odposlouchávají každé její slovo.

„Na tuto událost si nevzpomínám, Tasio, ale s radostí si vyslechnu podrobnosti. Tvé předchozí historky jsem shledal velmi poučnými.“

„Později, až budeme mít možnost si promluvit v soukromí.“

Pilot konečně dorazil k přidělenému doku OSZ, zamířil mezi taranovací lodě a pomalu kolem nich kroužil, aby jejich mohutnost a velikost mohla na šestici dobrovolníků patřičně zapůsobit. Předností těchto plavidel nebyla preciznost a dobré manévrovací schopnosti, ale hmotnost, pevnost a rychlost. Přestože tvarem připomínaly standardní manty, trupy byly trojnásobně zesíleny, motory postrádaly nadbytečné bezpečnostní systémy, takže bylo snazší způsobit kritické přetížení. Příďové paluby byly vyplněné ochuzeným uranem pro větší průraznost.

Na rozdíl od běžných křižníků byly tyto lodě vybavené pouze základním řídicím a komunikačním systémem, trup postrádal vnější úpravy, chyběla poziční světla. Šlo o pouhé létající kusy kovu, palice, které neměly jiný úkol, než čelně narazit do první hydroské koule, kterou potkají.

Jakmile vystoupili v otevřeném doku, kde se nacházela jedna z nich, Tasia se rozhlédla kolem. Stěny a paluby vypadaly nedokončeně, jako pouhé divadelní kulisy. Pro pohodlí či krásu zde nebylo místo. K naplnění účelu taranovacích lodí stačilo, aby jednotlivé díly držely pohromadě, motory vyvinuly v klíčové chvíli potřebný výkon a trup byl dostatečně silný.

„Je to válečná loď, ne lázeňský hotel,“ připomněla si Tasia nahlas.

„Jakmile se vrátíme domů, budeme mít veškerý luxus, jaký si jen budeme přát,“ řekl Darby Vinh. „Já už se těším na parní lázeň.“

„Na to, až se okoupeš, se těšíme my všichni, Vinnu,“ škádlil ho Erin Eld. Ostatní dobrovolníci se pochechtávali, ale jejich smích zněl

hluše. Šestice ‚balastů' zamířila na velitelský můstek, kde je čekala podrobná instruktáž.

V prostoru můstku a po chodbách mlčky pochodovali vojenští compové, kteří v souladu se svými programy mířili na svá stanoviště.

Když se dobrovolníci usadili a obrátili svou pozornost k přednášejícímu, důstojník jim promítl plány a začal vysvětlovat detaily týkající se chodu lodi. „Certifikační skupiny OSZ dokončily prohlídku a sedmačtyřicet ze šedesáti taranovacích lodí uznaly provozuschopnými. Zítra bude schváleno a připraveno posledních třináct lodí. Vojenští compové obsluhují systémy v oblastech bez atmosféry – což je většina lodi. Každý z vás šesti dostane přidělenu jednu desítku, kterou budete řídit ze zvláštní paluby. Jen jedna taranovací loď z desíti má můstek vybavený systémy pro podporu života, ujistěte se tedy, že nastupujete na tu správnou." Nezdálo se, že by žertoval.

„Zvlášť bych vás rád upozornil na evakuační systém zabudovaný do každé z oněch šesti lodí, které ponesou lidského velitele. Je tam proto, abyste přežili."

Zatímco se ostatní dobrovolníci ujišťovali o účinnosti bezpečnostních opatření, Tasia jen zavrtěla hlavou. „Chápu, chcete nám dát šanci, ale pravda je taková, že my všichni jsme zjevně postradatelní. Opravdu po nás OSZ chtějí, abychom za této situace věřili ve váš únikový plán?"

Instruktor se na ni zamračil. „Tohle není dobrý přístup k věci, komandére Tamblynová! Podnikli jsme veškerá opatření, abychom zajistili náležité fungování všech systémů."

„Teoreticky," poznamenala Tasia.

„O správnosti našich teorií jsem přesvědčen."

„Vyzkoušíme je a dáme vám vědět, pane," řekla Tasia a přinutila se k úsměvu. „Celé roky netoužím po ničem jiném, než zabíjet hydrogy. Jsem připravená vyrazit."

57 ☼ Branson Roberts

Se zachráněnou Orli Covitzovou a starým Hudem Steinmanem na palubě uháněla *Slepá víra* nejvyšší rychlostí pryč od Corribusu. Krev bičovaná adrenalinem cirkulovala BeBobovým krevním řečištěm stejně jako ekti uvnitř pohonné jednotky jeho lodi. Stále se nedokázal vyrovnat se zkázou, kterou právě spatřil. Nadějná lidská kolonie byla smetena, vypálena, rozstřílena, vymazána z povrchu planety.

Klikisšťí roboti? Vojenští compové? Lodě OSZ?

Přestože se trosečníci na palubě *Víry* umyli, přestože je BeBob nakrmil standardními potravinovými balíčky – po pečených cvrčcích jim prý dokonce chutnaly – a přinesl pro ně pytlovité, ale pohodlné nové šaty, dvojice stále vypadala zbědovaně a otřeseně. Dívka se hrbila nad slabým kakaem a v očích přitom měla vyděšený prázdný výraz.

„Neboj se, holčičko," poplácal ji BeBob po rameni. „Najdeme někoho, kdo se o tebe postará."

„Dokážu se o sebe postarat sama, ale musím dostat alespoň malou šanci." Vzdor v jejím hlase nezněl přesvědčivě. „Ti roboti nikoho nešetřili. Kdyby věděli, že se schovávám tam nahoře ve skalní stěně, byla bych mrtvá taky."

„Dovezu tě zpátky na Zemi. OSZ musí vědět, co se stalo. Musíš jim to všechno povědět, i když to pro tebe bude těžké. Co kdyby ti roboti zaútočili na další kolonie?"

„Nejspíš to taky udělají." Orlina ramena se třásla.

BeBob se otcovsky zamračil, díky svým vráskám přitom připomínal štěně. „Mám nějaké staré vazby na Obranné síly Země a dostanu tě k těm správným lidem. Vyslechnou tě." Záběry trosek corribuské kolonie by měly otřást i starým, tvrdohlavým generálem Lanyanem.

Při maximální rychlosti motory *Slepé víry* ekti doslova hltaly, BeBob se však o spotřebu paliva nestaral. Právě teď šlo především o

čas. Varovat Zemi před klikisskými roboty a vojenskými compy byla ta nejdůležitější věc, jakou si dovedl představit.

Steinman se svalil na volný kavalec a o několik minut později už tvrdě spal a přitom chrápal. Orli několik hodin dřímala v pilotním křesle, než ji děsivé sny znovu vzbudily. Potom se snažila rozptýlit hraním teskných písní na svém potlučeném, ale stále funkčním syntetizéru zachráněném z Corribusu, jemuž stačilo pouze dobít baterie. Opakování hudebních motivů jako by ji uvedlo do zvláštního stavu, v němž konečně nalezla mír, ponořená do vzpomínek na šťastnější časy.

Ze své kabiny se vynořil Steinman, promnul si oči, smutně se na Orli podíval a vyměnil si s BeBobem významný pohled. Osiřelé dítě sedělo s přivřenýma očima, hrálo, naslouchalo tónům. Oba muži se usmáli. BeBobovi se svíralo srdce při pomyšlení, čím vším prošla, viděl však, že je silná. Dostatek času a trochu péče nejspíš postačí k tomu, aby překonala své trápení. BeBob byl odhodlán jí všemožně pomoci.

Víra se blížila k Zemi, aniž sebeméně zpomalila. BeBob měl v úmyslu zamířit do nejvyšších kruhů a předat svou naléhavou zprávu někomu, kdo má pravomoc okamžitě podniknout patřičné kroky. Došel k názoru, Že po všech těch špinavostech a podrazech mu generál Lanyan dluží laskavost.

Před osmi lety mu Lanyan zkonfiskoval *Víru* a výhrůžkami ho dohnal k odvodní komisi. Přestože BeBob nikdy nechtěl vstoupit do řad OSZ, byl vysílán na nebezpečné průzkumné mise s cílem vylákat hydrogy z plynných planet. Poté, co několikrát stěží unikl, se konečně rozhodl nedobrovolnou službu opustit.

Obrazně řečeno ukázal generálovi záda a nikdy toho nelitoval. Cítil, že OSZ by nebylo proti mysli ho obětovat, udělat z něj nešťastného pěšáka, který za ně jako první projde minovým polem. Ne, díky!

Corribuský masakr však byl zjevně mnohem důležitější než jeho nevraživost, rozhodl se proto odložit ji stranou. Až se Lanyan dozví, co se stalo, nejspíš ho trefí šlak.

Přestože se celé roky snažil být nenápadný, pořád ještě věděl, jak se s těmi zelenými mozky spojit. Navzdory novému sériovému číslu a pozměněné konfiguraci trupu musela být *Slepá víra* v záznamech OSZ stále vedena jako průzkumná loď. Mohl způsobit dostatečný rozruch, aby se těm dvěma dostalo náležité pozornosti.

Orli přestala hrát. Pohlédla na BeBoba, pak vyhlédla ven průzory v kokpitu na zářivé žluté slunce a menší tečky planet roztroušených kolem něj v rovině soustavy. „Ta modrá je Země," ukázal prstem. Nedaleko planety zářilo bílé zrnko – Měsíc. „Už jsi tam někdy byla?"

„Na Zemi jsem se narodila. Ale můj otec mě odvezl na Dremen, ještě když jsem byla malá. Moc si na ni nepamatuji."

„Já jsem odešel schválně," řekl Steinman. „Je tam moc lidí."

BeBob upravil kurz a začal vysílat okamžitě, jakmile se ocitli v dosahu měsíční základny. „Mám naléhavou zprávu pro generála Kurta Lanyana. Hovoří *Slepá víra.* Mám pověření OSZ. Před nějakou dobou jsem, ehm, byl jsem jedním z vašich průzkumníků. Poslouchejte, mám důležité informace – celá osada na Corribusu byla zničena. Přiložím obrazový materiál a informace z místa činu, a taky jediné dva lidi, kteří útok přežili. Zatím se drží, ale okamžitě po přistání by měli dostat lékařskou péči."

Když se Orli nechápavě podívala na své škrábance a modřiny, BeBob se začervenal. „Řekl jsem to, jen abych je trochu popohnal."

Odpověď plná šumu přišla vzápětí. *„Slepá víro,* hovoří řídicí středisko OSZ. Předali jsme vaši zprávu na patřičná místa. Přistaňte v hlavním kráteru základny, krizové týmy tam už na vás čekají. Jste schopní identifikovat útočníky? Byli to hydrogové?"

„Ne, pane! Svědkové tvrdí, že útok vedly *lodě OSZ:* pět mant a jedna loď obří třídy. Lidi přitom neviděli, jen vojenské compy, kterým zjevně veleli klikisští roboti." Následné ticho bylo dlouhé a zneklidňující. „Slyšeli jste mě? Klikisští roboti a vojenští compové."

„Rozumím, *Slepá víro.* Pokračujte směrem k základně. Toto jsou vaše vektorové koordináty…"

„Měl bych dorazit asi za hodinu. Raději upozorněte generála Lanyana.“

„Generál vyjádřil zájem o váš přílet, *Slepá víro.* Bude vás očekávat osobně.“

BeBob se na své pasažéry zazubil a přerušil spojení. Mezitím ze základny odstartovaly plně vyzbrojené štítonoše, aby *Víru* doprovodily. „Vidíte? Zabralo to. Dostane se nám královského zacházení.“ Přesto ho poněkud znepokojovalo, že štítonoše měly své zbraňové systémy v pohotovosti, připravené k palbě.

„Královského zacházení?“ zamumlal Hud Steinman. „No, když myslíte…“

Víra přistála uvnitř kráteru, který byl přeměněn na vojenskou základnu. BeBob vypnul motory a otočil se k Orli, která si právě shrnovala vlasy z očí. Stará vojenská uniforma, kterou jí dal, jí byla velká nejméně o čtyři čísla, ale bylo to to nejlepší, co měl. „Tady se o tebe postarají, holčičko. Neboj se.“

„Já na ni taky dohlídnu,“ řekl Hud Steinman.

Jakmile se nad nimi kopule kryjící kráter uzavřela, otevřel průlez. BeBob uchopil dívku za ruku a společně vyšli do záře světel. Zdravotnické týmy se k nim rozeběhly a Orli se zdála zaskočená vší tou pozorností.

U každého východu stálo nečekaně velké množství ozbrojených vojáků OSZ a sledovalo BeBoba přimhouřenýma očima. Ulevilo se mu, když spatřil generála Lanyana pochodujícího po hlavní chodbě v doprovodu čtyř stříbrných baretů.

Vykročil kupředu a sotva přitom popadal dech. „Generále! Nebudete tomu věřit! Shromáždil jsem obrazové záznamy i výpovědi těch dvou, ale stejně je nejspíš budete chtít vyslechnout. Mohou být ohroženy další kolonie. Nikdy jsem se nesetkal s něčím tak.

Lanyan zkřížil paže na široké hrudi a zamračil se na BeBoba, jako kdyby byl obtížný hmyz. „Kapitáne Bransone Robertsi, to chce opravdu velkou odvahu, ukázat se tady poté, co jste nás tak nečekaně opustil!“

BeBob se nejistě zasmál. „To teď není důležité, generále. Je třeba vyslat tým na Corribus a mít se na pozoru před…“

Lanyan pokynul stříbrným baretům, jako kdyby jeho naléhavá slova neslyšel. „Doufal jsem, že chytím alespoň jednoho dezertéra a vy jste mi spadl přímo do klína. Bylo to snadnější, než jsem čekal, což se v posledních době nestává často.“ Stříbrné barety uchopily BeBoba za paže a strážní OSZ pozdvihli zbraně, jako kdyby se mohl vytrhnout a opět utéci. „Jste zatčen.“

BeBob jen nehnutě zíral, ústa otevřená v úžasu. „To si děláte srandu! Po tom všem? Nepochopil jste, co vám říkám?“

Z Lanyana vyzařovala spokojenost a úleva. „Mám v úmyslu postavit vás před válečný soud pro zločin dezerce v čase války.“

58 ☼ Orli

Personál základny věnoval Orli až přehnanou pozornost a péči, dívka se však přesto stále vyptávala, co se stalo s kapitánem Robertsem. Možná to vojáci sami nevěděli. Opakovali jí, že si nemá dělat starosti. Jejich vyhýbavé odpovědi ji nakonec odradily, přesto však byla plná obav.

Postarali se, aby Orli dostala čisté šaty, jídlo, měkkou postel v teplém pokoji, a pak jí dopřáli hodinu klidu – přestože samota skýtající příležitost probírat se zlými vzpomínkami byla to poslední, po čem by toužila. Zatímco ležela na zádech ve svém pokoji pro hosty a čekala, až ji zavolají na schůzku s generálem, napadlo ji, že si právě nejspíš prohlíží záběry dokumentující zkázu corribuské kolonie.

Nyní, když byla v bezpečí, se její obavy vrátily. Hleděla na strop a zkoumala hrubou strukturu polymerem potažené měsíční horniny. Co si teď počne? Její otec, jediný pevný bod ve vesmíru, byl mrtvý. Matka je opustila už dávno. Orli přemýšlela, zda Hanza tuto ženu dokáže najít a jestli o svou dceru bude mít vůbec zájem. Orli byla vždy samostatná, pracovitá a chytrá, ale stala se sirotkem v pouhých čtrnácti letech.

Na dveře zaklepala žena ve vojenské uniformě. „Generál je nyní připraven vás vyslechnout, ehm, madam.“ Podle všeho si nebyla jistá, jak má dívku oslovovat. Žena měla krátké plavé vlasy, bledou tvář a její rysy svědčily o tom, že přivykla tvrdosti.

Orli vstala ze své postele. Přestože se toho bála, zároveň toužila vyprávět svůj příběh. Onu dlouhou a děsivou noční můru prožívala znovu a znovu, snad už po tisící. „Mám si něco vzít? Nebo připravit?“

„Stačí říct pravdu, madam. Generál chce slyšet podrobnosti.“

Orli následovala upravenou mladou ženu bludištěm chodeb. Vzduch byl cítit prachem a polymerovým tmelem, který pokrýval podlahu i stěny. Orli neměla chuť klást nezávazné otázky a ani vojačka se nepokusila zapříst rozhovor.

Orli cítila, jak se jí svírá žaludek. Nebála se výtek ani pokárání, třebaže cítila vinu za to, že přežila. Armáda jí nejspíš přidělí psychologa.

Uvnitř poradní místnosti, nevětrané a přetopené, na konci dlouhého stolu se stříbrnou deskou, na ni čekal generál Lanyan. Byl to impozantní muž, zavalitý, se širokými rameny, tmavými vlasy ostříhanými nakrátko a hranatou čelistí, na níž už byl patrný stín rašících vousů. Na základně nosil čistou šedou pracovní uniformu se jménem a hodnostním označením.

Po stranách stolu seděli tři níže postavení armádní úředníci, kteří na Orli upřeli pátravé pohledy, sotva vstoupila. Měli nahrávací aparáty, kamery a datové záznamníky, aby si mohli dělat poznámky a provádět analýzy. Zaváhala, pak vykročila kupředu a zůstala stát na konci stolu – na onom prázdném konci. „Mohu se posadit, pane?“

„Prosím, slečno Covitzová! Doufám, že o vaše potřeby bylo náležitě postaráno.“

„A-ano. Mám všeho dost.“ Všechny její potřeby? Měl generál vůbec ponětí, čím vším prošla? „Co se stane s kapitánem Robertsem?“

„To teď není vaše starost. Prohlédli jsme si záběry z vaší kolonie a právě jsme měli delší rozhovor s panem Steinmanem, který potvrzuje

nález kapitána Robertse. Nikdo nezpochybňuje, že kolonii potkala nějaká katastrofa. Nyní musíme zjistit, co se stalo.“ Naklonil se kupředu a propletl prsty. Úředníci si začali dělat poznámky, ale Lanyan se tvářil, jako by tam nebyli.

Orli se na své tvrdé židli vzpřímeně posadila a vylíčila všechno co viděla, celou tu hrůzu včetně nelichotivých podrobností týkajících se její výpravy na skalní stěnu, kde uvízla. Právě v té chvíli přilétly válečné lodě a začal masakr. Hovořila o explozích, vyděšených kolonistech, neúnavné palbě, výstřelech následujících jeden za druhým. Všechny budovy hořely, byl zničen klikisský portál, lidé utíkali a křičeli… a přístřešek spojaře kolonie, jejího otce, zmizel v plamenech…

Generál Lanyan ji stále považoval za dítě, nejspíš obdařené bujnou fantazií. Jakmile si Orli povšimla shovívavého výrazu na jeho tváři, na okamžik ji přepadla prudká nenávist.

Avšak místo aby se rozzuřila, nasadila mrazivý tón. „Byly to lodě OSZ, pane. Viděla jsem označení na jejich bocích. Pět velkých lodí a jedna obrovská, myslím, že se jim říká manty a obři. Pozorovala jsem je, když znovu a znovu nalétávaly na kolonii.“ Zaskočilo jí a musela se nadechnout. „Opakovaně pálily. Nikdo neměl šanci se vzdát. Přišly nás zabít a přesně to taky udělaly.“

Tři úředníci si svědomitě dělali poznámky a mračili se. „Vím, že jste vyděšená a zmatená, mladá dámo. Ujišťuji vás však, že OSZ by něco takového nikdy neudělaly,“ prohlásil Lanyan. „Váš přítel Steinman říká, že sám vlastně nic neviděl.“

„Pan Steinman byl v prérii, kilometry daleko.“ Potřásla hlavou, jako by chtěla zahnat nevěřícný úžas tepající jí v uších. „*Viděla* jsem je, generále. Nejdříve srovnali se zemí všechny budovy a potom přistáli. Úmyslně zničili portál, aby nikdo nemohl uniknout.“

Jeden z asistentů zvedl ruku jako žák ve škole. „Mělo by být snadné zjistit, zda portál stále funguje. Můžeme zadat souřadnice Corribusu a provést test.“

Lanyan jen ohrnul rty. „Jelikož nám už nezbylo mnoho zelených kněží, trvalo by celou věčnost, než by zpráva dorazila do některého z

portálových center. Za stejnou dobu jsme schopní vypravit loď přímo na Corribus.“

„Nezapomeňte, že hydrogové nedávno zničili Relleker,“ poznamenal další úředník. „Oba útoky nesou podobné rysy.“

„Nebyli to hydrogové,“ trvala Orli na svém. „Byli to klikisšťí roboti a vojenští compové. Všechny zabili.“

„Na palubách lodí OSZ klikisšťí roboti nejsou a nikdy nebyli. Musela jste se zmýlit,“ ujistil ji Lanyan. Vrhla na něj svůj nejostřejší pohled a pocítila uspokojení, když sebou generál trhl. S povzdechem řekl: „Dobrá tedy, požádám všechny své admirály, aby mi podali hlášení o stavu svých jednotek, ale ujišťuji vás, že kdyby nám nějaké lodě chyběly, věděl bych o tom. Pět mant a jeden obr – něčeho takového bychom si museli všimnout.“

Tři asistenti začali ťukat do svých záznamníků, aby našli informace, jimiž by potvrdili generálova slova. Orli opakovala svůj příběh a oni se jí znovu a znovu vyptávali na podrobnosti, jako kdyby si mysleli, že jí neslouží paměť, nebo jim snad lže.

Corribus byl zničen! Jak o tomhle mohl někdo diskutovat?

Na chodbě uslyšela rázné kroky a do poradní místnosti vstoupil další muž. Měl mohutné břicho a povolenou kůži kolem očí hrozící se brzy proměnit v tučné záhyby. Byl oblečený do kompletní uniformy zdobené četnými řády a stuhami, jako kdyby cítil potřebu upozornit na své zásluhy dokonce i na měsíční základně.

„Admirále Stromo, očekával jsem vás už včera,“ řekl generál Lanyan lehce káravým tónem.

„Spousta úkolů, generále, bylo nutné ověřit mnoho věcí. Ale musím říct, že jsme odvedli dobrou práci.“ Pohlédl na Orli a bylo vidět, že je přítomností dívky na základně překvapen, zjevně mu však více záleželo na dokončení vlastního hlášení. „Moje osobní účast na akcích je bezpochyby velmi prospěšná, musím však přiznat, generále, že také značně vyčerpávající. Už se nemohu dočkat, až se vrátím ke své práci velícího důstojníka Čtverce 0.“

Lanyan zavrtěl hlavou a pomalu vstal. „Bohužel se ke své úřednické práci hned tak nevrátíte, admirále. Došlo k velmi závažné události a vaše manta je jako jediná schopná okamžitě vyrazit.“

Stromo se rozkašlal, jako by mu slova uvízla v krku a on se je snažil dostat ven.

„S okamžitou platností vás vysílám na Corribus, abyste ověřil tvrzení této dívky.“

59 ☼ DD

Hranatá loď pilotovaná Sirixem vypadala jako matný černý projektil vystřelený k poslední skrýši hibernovaných klikisských robotů. Vypadala jako jedovatý hmyz se zprohýbaným chitinovým pancířem opatřeným ostrými výběžky, vymodelovaným tak, aby dokonale kopíroval strohý matematický model.

DD byl uvězněn na palubě se svým žalářníkem a jediným společníkem. Přátelského compa udivovalo, že s ním Sirix ani po tolika letech neztratil trpělivost. Každý den čekal, že bude uvržen do pokusných laboratoří, mohutný stroj se ho však neúnavně snažil přesvědčit o iracionalitě jeho postojů. Pro Sirixe zjevně představoval výzvu.

„Jakmile dokončíme tento úkol, zahájíme aktivní bojovou fázi. Složení populace Spirálního ramene se brzy zásadně změní k lepšímu.“

„Mně současný stav plně vyhovuje,“ řekl DD.

„Naše dokonalá, spořádaná vláda se ti bude líbit mnohem víc.“

Přestože se Sirix vytrvale snažil vnutit DDmu své postoje a víru, o jeho názory nejevil zájem. Jakou měl asi malý compo šanci proti armádě klikisských robotů, jestliže nedokázal změnit myšlení ani jediného z nich?

DD se však nevzdával. Jeho poslední majitelka Margaret Colicosová ho učila, že čím více informací má, tím více příležitostí může najít. Proto kladl otázky. „Proč nenávidíte své stvořitele? Proč

pohrdáte původní rasou natolik, že svou zášť vztahujete na všechny biologické tvory?“

Zatímco hranatá loď prolétala nekonečně řídkým závojem mlhoviny, Sirix sklonil hlavu a zkoumal malého robota, jako by pátral po známkách nějakého úskoku nebo zrady. „Klikissové nás naprogramovali tak, abychom se jich báli a nenáviděli je. K tomu jsme byli stvořeni. Naši tvůrci ovšem nepředpokládali, že v tom budeme tak úspěšní a důslední.“

„Ale proč?“

Sirix zahučel, jako kdyby přemýšlel, nebo hledal v paměti dlouho nepoužívané soubory. Jeden z černých plátů na jeho hrudníku se otevřel a vysunula se dlouhá jehla sloužící jako vysílač. Do DDho vzápětí udeřila tsunami nechtěných informací, byl zavalen obrazovými daty. Násilně vynuceným spojením se do jeho compského mozku vlily staré záznamy a vzpomínky.

„Klikisská hnízda spolu bojovala po tisíce let, ničila své protivníky a asimilovala je do stále větší konglomerace.“

Ve sledu záběrů DD viděl hejna hmyzích tvorů, svou tělesnou stavbou připomínajících roboty, které stvořili. Staří klikissové na své protivníky útočili vlastními spáry a primitivními zbraněmi. Rvali si navzájem exoskelety a rozbíjeli chitinové pancíře, žlutozelená tělní míza barvila půdu bojišť. Postupně klikissové vyvinuli důmyslné zbraně, s jejichž pomocí ničili nepřátelská hnízda. Rozpraskanou zemi jejich planet pokryla rozdrcená hmyzí těla.

„Nakonec, poté co vyhladili všechny své protivníky a všechna hnízda byla spojena do jediného velikého celku, klikissové zjistili, že nemají koho zastrašovat. Proto stvořili nás.“

V důsledku nesmírného stáří byl záznam poškozený a vybledlý. Nemohlo jít o přímé Sirixovy vzpomínky, neboť roboti byli stvořeni až později. Šlo snad o historické materiály odcizené z nějakého klikisského muzea?

„Klikisská rasa potřebovala někoho, kdo by se jí obával. Jejich civilizace byla postavena na soupeření, násilí a útisku. Vynalezli nás a zotročili, abychom se mohli stát jejich zástupnými oběťmi.

Takováto tyranie se stala pro klikisse měřítkem vlastní hodnoty a velikosti.“

DDho compská mysl byla zahlcená tím, co právě viděl. Poprvé ho napadlo, zda pomstychtiví černí roboti nakonec přece jen nemají důvod svými stvořiteli pohrdat…

„Proto,“ pokračoval Sirix, „když nastal pravý čas, postarali jsme se o jejich vyhlazení.“

DD dál mlčel a ukládal si do paměti venkovní hvězdné pole. V budoucnu je bude moci porovnat s existujícími hvězdnými mapami a zpětně vytýčit jejich trasu, momentálně se to však nezdálo důležité.

Sirix, jemuž se omrzelo čekat na compovu odpověď, pokračoval: „Jakmile budou poslední roboti probuzení, dokončíme svůj velký plán.“

DD myslel na všechny ty deaktivované roboty, kteří čekali pod zemí jako inteligentní pěchotní miny. „Pokud jste svou stvořitelskou rasu vyhubili už před tisíciletími a pokud válka skončila v dávné minulosti, proč jste se vy roboti uložili do hibernace? Nechápu smysl.“

„Biologičtí klikissové se dokázali zakuklit na dlouhou dobu. Každý člen hnízda se uložil ke spánku, než se opět probudil a vylétl na Velké rojení. Připadalo jim přirozené vložit do svých robotů stejné potřeby, ať měly pro myslící stroje smysl či ne.“

„Nemohli se hibernovat na tisíce let,“ namítl DD. „To je biologicky nemožné.“

„Objevily se další okolnosti, které nás přiměly se skrývat,“ řekl Sirix. „Úmyslně jsme se postarali, aby se náš počet zdánlivě zmenšil a my už tak nepředstavovali zjevnou hrozbu.“

„Hrozbu pro koho?“

„Pro faery.“ Sirix dal DDmu několik vteřin na zpracování nové informace. „Museli jsme se skrýt dost dlouho na to, aby faerové odešli a Ildirané zapomněli.“

Nyní byl DD zcela zmatený. „Ildirané? Proč?“

„Protože Mág-imperátor lhal, aby nás chránil.“

„Ale proč?“

„Před dávnou dobou jsme poštvali wentaly, aby faery zničili, ale náš plán selhal ve chvíli, kdy byly vodní bytosti zničeny, většinou hydrogy. Jakmile wentalové zahynuli a vyšlo najevo, že jsme hráli na obě strany, faerové nás začali pronásledovat. My roboti jsme byli nuceni použít pro svou záchranu všechny možné prostředky. Proto jsme před dávnými časy uzavřeli dohodu s Mágem-imperátorem, který nám pak poskytl ochranu a lhal kvůli nám."

„Výměnou za to jste se pak na tisíciletí uložili do hibernace?"

„Také proto. Staletí pro klikisské roboty nic neznamenají, můžeme čekat, proto jsme s jejich podmínkami souhlasili. Podle dohody byli první z nás probuzeni před pěti sty lety v soustavě Hyrillky. Náš návrat se připravoval dlouhou, dlouhou dobu, plán se však konečně blíží svému vyvrcholení."

DD pohlédl ve směru letu jejich rychlé lodi a spatřil zářivý shluk hvězd – blížili se k další soustavě. Než mohl pokračovat v otázkách, Sirix ho zarazil. „Poskytl jsem ti dostatek dat, abys je nyní mohl analyzovat. Blížíme se k cíli. Tady probudíme poslední z našich vojáků."

60 ☼ Kotto Okiah

Od chvíle, kdy požádal Dela Kelluma o schůzku v osquivelské administrativní stanici, Kotto stěží dokázal ovládat své nadšení. Výstředního vědce jeho nová teorie natolik uchvátila, že nebyl schopen další práce. On a jeho compové tedy vypnuli dočasně instalované systémy a hydroský vrak plující prázdným prostorem opustili.

Nařídil compům, aby se chopili řízení člunu a zamířili k průmyslovému komplexu v prstencích obří planety hluboko pod nimi. Del Kellum si nepřál, aby mimozemská loď setrvávala v blízkosti loděnic pro případ, že by si jí hydrogové všimli. Kottovi taková izolace nevadila. V ruchu loděnic mezi prstenci by se stejně nedokázal náležitě soustředit.

Čekal, až je vůdce klanu přijme, a hlavou mu přitom vířily myšlenky. „Je to konečně nějaké řešení, nemám pravdu? O to jsme se měli snažit především, že, GU?“

„K tvému prohlášení mi chybí kontext, Kotto Okiahu,“ řekl poškrábaný compo.

Kotto netrpělivě mávl rukou. Nečekal, že compové budou schopní sledovat nit jeho myšlenek, pokud své úvahy nevyslovoval nahlas. „Zapomeň na to!“

Ošil se a pak znovu pohlédl na letmo načrtnuté výpočty a naškrábaný text svého návrhu. Dával přednost útržkům recyklovaného papíru před datovým záznamníkem, který považoval za příliš svazující. Skutečný papír mu poskytoval dostatek prostoru pro tvořivost, poskytoval mu svobodu a rozlet. Jakmile skončil, GU jeho poznámky vždycky srovnal a hlavní myšlenku přepracoval do úhlednějšího formátu. Dvojice analytických compů, která ho doprovázela, mu dokázala poskytnout podpůrná data a související hypotézy pro případ, že by je potřeboval. Hned jak dorazí Del Kellum…

„Proč mu to tak dlouho trvá?“

„K jeho rozvrhu nemám přístup, Kotto Okiahu,“ řekl GU.

„Ani já ne,“ přidal se KR.

„Tak to je záhada!“ Kotto si povzdechl a opřel se zády do svého křesla.

Takovéto prezentace prováděl už dříve. Jeho matka ho naučila, jak čelit obvyklému přívalu nářků a nejistoty ze strany klanových vůdců. Tulákům nechyběla fantazie ani ochota riskovat, ale byli konzervativní a opatrní. V průběhu let je už potkalo příliš mnoho tragédií a katastrof.

„Musíš být rozhodný a podpořit svou věc nevyvratitelnými argumenty,“ řekla mu kdysi Jhy Okiahová. „Pokud dáš najevo jen špetku nejistoty, sežerou tě zaživa a už nikdy ti neschválí jediný projekt.“

Když se Cesca Peroniová musela vypořádat s hydroským zákazem těžby na plynných planetách, vyzvala Tuláky, aby našli nové

způsoby získávání ekti. Kotto se do problému dychtivě ponořil a chrlil jeden nápad za druhým. V porovnání s jeho ostatními plány byl ten poslední až dětsky prostý, přesto mohl mít nedozírné následky. Dnes mu stačilo přesvědčit pouze Dela Kelluma, nikdo jiný se na věci nepodílel.

„Štěstí, že je v tom zapleteno tak málo lidí," zamumlal ke KR.

„Chybí mi kontext…," spustil compo.

„Cože?" řekl Del Kellum, který právě vešel do místnosti, aniž se omluvil za zpoždění.

Jediným pohledem na hodiny Kotto zjistil, že rozložitý muž promeškal dohodnutý čas schůzky o pouhé dvě minuty. „Jen jsem si přeříkával svou prezentaci," řekl ostýchavě.

„Připravené projevy nemám rád. Prostě mi řekni, co si myslíš, sakra! Našel jsi v tom vraku něco?"

Kotto pohledem symbolicky požádal dvojici compů o podporu a pak se opět obrátil k hlavě klanu. „Co takhle způsob, jak přímo otevřít hydroskou loď? Levně a jednoduše?"

„To jsou dvě slova, která tady neslýchávám často." Kellum ho vedl k pracovišti s malým stolem, odkud předtím vyhnal technika, aby mohli použít jeho místo. „Ukaž!"

Kotto rozložil své náčrtky a vysvětlil, jak mu náhoda dopomohla k otevření malé hydroské koule a jak by chtěl použít stejný princip u velkých lodí díky aplikaci malých membrán vibrujících na dokonale rezonanční frekvenci.

Vůdce klanu se škrábal v šedivějících vousech a zkoumal předložené náčrtky a rovnice. „Obvykle nemám ani tušení, o čem mluvíš, Kotto, ale tohle… tohle je tak jednoduché, až je to absurdní."

„Opravdu to není složité. O důvod víc, proč by to mělo být účinné. Budu tomu říkat ‚klepadlo'. Dokážeš to tady ve svých dílnách vyrobit?"

Vůdce klanu se zamračil. „Neurážej mé lidi, Kotto! Něco tak primitivního by dokázali vyrobit i naši osíkovští vězni, a ti mají obě ruce levé. Možná jim to nakonec i svěřím. Práce na výrobě zbraní proti hydrogům jim snad konečně vadit nebude."

Kotto se rozzářil. „Měli bychom se do toho pustit hned, jelikož nikdy nevíme, kdy je budeme potřebovat. Rád bych jimi vybavil každého, kdo by mohl potřebovat pomoc proti hydrogům. Měli bychom dát vědět Hanze, aby mohli…“

Del Kellum se zamračil ještě víc. „Jen tak? Po tom, co osíci udělali s Randezvous a dalšími tuláckými sídly? Předáme jim řešení a budeme čekat, až nás za to obejmou?“

„Já… ehm, napadlo mě, že by se tak daly zachránit lidské životy. Ostatně proti *nám* tuto technologii stejně použít nemohou.“

„Zachraňujme raději životy Tuláků. Na Housera zapomeň.“ Kellumovi poklesla ramena. „Zhett by mi za takovéhle řeči dala co proto! Dobrá, zvážím to. Ale nejdřív chci vyzbrojit klany. Musíme stanovit priority, sakra.“

„A co Theroňané? Jsou to naši přátelé, ne? Jsou reálně vzato nejpravděpodobnějším cílem útoku. Ve skutečnosti mě překvapuje, že se tam hydrogové ještě nevrátili. Možná jim už nezbývá moc času.“

Del Kellum chvíli přecházel po stanici a pak se utrhl na techniky zvědavě natahující uši: „Na co koukáte? Mám vám najít nějakou práci?“ Muži spěchali na svá stanoviště.

Šéf základny se otočil zpátky ke Kottovi. „Ano, nejspíš bychom měli ty tvoje – říkáš jim klepadla? – měli bychom je co nejrychleji dovézt na Theron. Všichni víme, že jsou nejzranitelnější a hydrogové na ně mají pifku.“

„Můj systém je dostatečně jednoduchý, aby jej dokázali používat i Theroňané,“ řekl Kotto nadšeně. „První zásilku klepadel jim mohu odvézt během jednoho či dvou dnů.“

„Pokud sebou hodíme,“ poznamenal Del Kellum.

Kotto se usmál na GU a KR, jako by čekal, že dvojice compů bude oslavovat společně s ním.

„Co tady stojíš a usmíváš se jako pitomec?“ popíchl ho vůdce klanu a strčil do něj, aby ho přiměl k pohybu. „Zatím ten starý vrak nechej tam, kde je. Ten ti neuteče. Vyrob svou první várku klepadel a rychle s ní na Theron.“

61 ☼ Patrick Fitzpatrick III.

Tuláci zavedli dlouhé směny. Fitzpatrick měl špinavé ruce, svaly ho bolely. Na takovou práci by si stěžoval dokonce i urostlý Bill Stanna. Ale Stanna byl mrtvý.

Váleční zajatci nyní trávili své dny neochotným vykonáváním přidělených úkolů, bok po boku s přeprogramovanými vojenskými compy. Del Kellum předpokládal, že se bývalí vojáci OSZ poučili, neúspěch je však pouze přiměl pečlivěji posuzovat alternativy a lépe plánovat.

Fitzpatricka zneklidňovalo pomyšlení, co by jeho druhové mohli udělat.

On a jeho malá skupinka byli přiděleni do dílny na výrobu součástek. Vzduch uvnitř tovární budovy páchl, byl prosycen nezdravou koncentrací výparů a zplodin. Teplota kolísala od dusivého žáru v blízkosti konvertorů až po třeskutý mráz ve vnitřním doku, který se opakovaně otevíral do vakua, aby přijal další náklad surového kovu.

Suroviny určené pro výrobní komplex pocházely z pohyblivých hutí, které drtily a tavily horniny z prstenců. Tovární stroje z nich pak vyráběly nosníky, plátování trupů či kryty pohonných jednotek. Kovy byly ve vakuu vstřikovány do forem obsahujících keramické výztuhy, což umožňovalo výrobu přesných a zároveň lehkých komponentů.

Fitzpatrick a jeho druhové stáli u linky a pomáhali. Části výrobního procesu vyžadující zvedání nejtěžších břemen obstarali vojenští compové. Další přeprogramovaní roboti pak pracovali společně s Tuláky ve venkovních konstrukčních docích.

Hluk v hale, hučení čerpadel, syčení výfukových ventilů a zvonění kovu umožňovalo zajatcům promluvit si v relativním soukromí. „Myslím, že mám plán," řekl Kiro Yamane.

Fitzpatrick se k němu naklonil. „Já jsem jich měl už aspoň deset, ale žádný nebyl proveditelný."

Kybernetik dál předstíral pilnou práci. „Jo, ale tenhle by mohl vyjít.“

„Poslechni si ho!“ přidala se Shelia Andezová a oči jí přitom zářily. „Tohle by Tuláci nikdy nečekali – něco takového dokáže provést jenom Kiro.“

Yamane nedbale pokračoval v mechanické činnosti, která mu byla přidělena. Pohlédl na trojici nejbližších vojenských compů, kteří přemisťovali ještě horké výrobky. „Znám tyhle vojenské compy skrz naskrz. Prošel jsem jejich mozky a navrhl segment pro službu v OSZ a taktické programy zastřešující základní klikisské rutiny, díky nimž compové fungují.“

Fitzpatrick pochopil, kam míří. „Myslel jsem, že jim Tuláci vymazali paměť a všechny je přeprogramovali.“

Yamane udělal znechucený obličej. „Programy vojenských compů jsou složité a skrývají spoustu záludností. Jsem si jistý, že s trochou času dokážu najít způsob, jak některé rutiny opět aktivovat.“

„Jsi schopen tyhle compy odblokovat, aby si uvědomili svou příslušnost k OSZ a pomohli nám k útěku?“

Yamane pohlédl stranou a zachmuřil se. Andezová se naklonila k Fitzpatrickovi, zdánlivě proto, aby mu pomohla usadit zakřivený nosník do koncovek. „Ne tak docela. Dokáže poškodit jejich nové programy, ale neumí obnovit rutiny ovládající poslušnost.“

„A k čemu to bude dobré?“

Yamane vysvětloval: „K osquivelské bojové skupině jsem byl přidělen proto, abych zkoumal reakce nových vojenských compů. Dovedou bojovat, sabotovat, ničit. Tato část je nezvratně vtištěná do jejich obvodů. Jsem přesvědčen, že omezující programy nainstalované Tuláky dokážu zablokovat. Jakmile získají svobodu, začnou si dělat co je napadne, nejspíš provedou nějakou sabotáž. Rozhodně způsobí v loděnicích zmatek.“

„Aspoň nakopou pár Tuláků do zadku! To bude podívaná,“ řekla Andezová koutkem úst. „Jen si představ stovku dělových koulí řádících ve vandráckých loděnicích!“

„V principu souhlasím," řekl Fitzpatrick, aby zahnal své pochybnosti. „Ale jak to prospěje nám?"

Andezová na něj rozzářeně pohlédla. „Během toho zmatku by *někdo* měl být schopen utéct. Dostaneme příležitost."

Fitzpatrick se otočil zpět ke své práci. „V prstencích nejsou žádné mezihvězdné lodě. Del Kellum to řekl jasně. Nikdy se nedostaneme z této soustavy, tak k čemu to všechno?"

„Myslela jsem, že budeš nadšený," zamračila se Andezová. „Ty nechceš utéct? Nebo se ti tak líbí ta protivná Kellumova holka, co s tebou celou dobu flirtuje?"

Fitzpatrick doufal, že se nečervená. „Jen se snažím upozornit na slabá místa, nic víc. Nechci, abychom kvůli nedomyšlenému plánu dopadli jako Bill. Promiň, ale nasednout na loď, která poletí k cíli nejmíň padesát let, to mi nepřipadá jako dobrý nápad."

Yamane zůstal klidný. „Sledujeme pohyb v loděnicích velmi pečlivě, Patricku. Z kometárních rafinérií umístěných vysoko nad rovinou soustavy se sem každých pět dní spustí transportér s nákladem paliva. Tady jej převezme pilot, který ho odveze do nějakého distribučního centra, kde náklad prodá klanům. Pokud se nám podaří získat transportér, jeden z nás se může dostat pryč."

Fitzpatrick se ocitl mezi dvěma ohni. Představa vojenských robotů volně řádících v loděnicích se mu ani trochu nelíbila. Co kdyby se Zhett dostala do nějaké nebezpečné situace? Nechtěl, aby se jí něco stalo. Kromě toho se neubránil jisté úctě vůči dílu Tuláků. Styděl by se sám před sebou, kdyby to všechno nechal zničit.

Na druhou stranu, útěk byl prvořadý. Dlužil to svým kamarádům.

Přestože byl novým plánem poněkud zaskočený, nenašel na něm žádné nedostatky. Transportéry převážející nádrže s ekti byly podivné, nevzhledné lodě, ale měly mezihvězdný pohon. „Něco takového Tuláci jistě čekat nebudou. Ale k čemu bude, pokud z nás třiceti uteče jenom jeden?"

„Jeden úplně stačí," řekl Yamane. „Ten, kdo se dostane pryč, zavolá na pomoc kavalerii OSZ."

„A my mezitím budeme bránit pevnost.“ Andezová se naklonila blíž a mluvila rychle, neboť si všimla tuláckého kontrolora mířícího k nim. „Musíš to být ty, Fitzpatricku. Jsi z nás nejlepší pilot. Vezmeš transportér a vypadneš odsud, abys mohl zachránit nás všechny.“

„Ano,“ řekl, aniž cítil skutečné odhodlání. „Měl bych jít já.“

62 ☼ Maureen Fitzpatricková

Její pracovna na Zemi nebyla ani zdaleka tak prostorná jako ta, kterou před lety užívala coby prezidentka Hanzy, Maureen Fitzpatrickové ale stačila. Přestože se odebrala na odpočinek před téměř půl stoletím, její pracovní tempo se nezpomalilo.

Poté, co rezignovala, se na desítky let stal jejím hlavním sídlem skvostný dům ve Skalistých horách, obklopený nádhernými štíty, vysokohorskými loukami a dostupnými lyžařskými terény. Pokud se potřebovala zúčastnit nějaké schůzky, mohla kdykoliv nastoupit do soukromého letounu a přesunout se na kterékoli místo na Zemi.

Dnes pověřila svou soukromou letku a dobře placené piloty, aby přivezli ostatní účastníky k ní, zatímco se sama usadila a čekala. Tento zápas se odehraje na jejím hřišti.

Maureen vypadala o třicet let mladší, než ve skutečnosti byla, převážně díky omlazujícím kúrám. Rozhodně za to nemohla vděčit poklidnému životu bez stresů. Bývalá prezidentka se vždy lépe cítila v pracovně než doma, proto své rozlehlé sídlo proměnila v obojí. Vydržovala si týmy odborníků a konzultantů tvořící její soukromý poradní sbor. Občas si ji jakožto poradce najala přímo Hanza, jindy sama pověřila své podřízené, aby se věnovali záležitostem, které zajímaly ji osobně. Příležitostně se pak Maureen chopila iniciativy, aby složitými vládními strukturami, které dobře znala, protlačila nějaký návrh.

Pro dnešní den její služebnictvo přichystalo na dlouhý stůl bohaté občerstvení: exotické ovoce, křehké pečivo a široký výběr nápojů. Po dlouhých úvahách se Maureen rozhodla uspořádat toto setkání na příjemné, prosluněné verandě. Nebe bylo sytě modré a počasí na

pozdní jaro nezvykle teplé. Pro projednání oné záležitosti, bolestné i pro ni osobně, to bylo ideální prostředí. Na ostatní truchlící rodiče a pozůstalé by chladná a formální prezentace v zasedací místnosti nepůsobila dobře.

Uslyšela přistávající letouny a věděla, že piloti upravili letové plány tak, aby dorazili ve stejnou chvíli. Maureen neměla zájem zapřádat trapnou společenskou konverzaci, zatímco se hosté budou zvolna trousit. Jen málo z nich mělo tušení, proč je vlastně povolala, ale pozvání od bývalé prezidentky Hanzy se nikdo neodvážil odmítnout.

Nalila si sklenku jemného koňaku a zvolna usrkla. Alkohol pila jen příležitostně a vzácné brandy si nevybrala kvůli chuti, ale jen proto, že bylo drahé a dělalo dojem. Maureen Fitzpatricková nemohla připustit, aby ji někdo viděl popíjet něco tak obyčejného či hloupě módního, jako byly ty nové vitaminové ovocné šťávy.

Její dveřník a tajemník pro společenské záležitosti nechali hosty shromáždit ve vstupní hale, kde spolu mohli rozmlouvat, než byli všichni připravení vstoupit dovnitř. Když procházeli dveřmi na verandu, číšníci je upozorňovali na stůl s občerstvením a bar, jako kdyby hosté nebyli schopni jejich účel pochopit sami. Maureen se hřejivě usmívala a dala si záležet, aby si se všemi potřásla rukou. Dívala se příchozím do tváří a předstírala, že se snaží zapamatovat si jejich jména. Ve skutečnosti si pozorně pročetla jejich složky už dávno předtím.

Vysoký, ušlechtile vyhlížející černošský pár byl oblečen do uniforem OSZ, což propůjčovalo setkání přesně onu atmosféru, v niž Maureen doufala. Potřásla rozložitému muži velkou rukou a on se jí představil: „Jsem Conrad Brindle a toto je má žena Natálie. Doufám, že tato malá sešlost“ – ukázal rukou na shromáždění kolem sebe – „je důležitá. Stálo nás to dva dny dovolené, abychom mohli přijít.“

Maureen by ráda věděla, zda je tato dvojice nějak zapletená do oné hloupé, malicherně, na vnější efekt zaměřené akce generála Lanyana proti Tulákům. Pokud ano, snad se jí podaří přesvědčit je o jiném pořadí hodnot…

„Ach ano, myslím, že vám to bude připadat důležité.“ Mile se usmála na Natálii Brindleovou, pak ustoupila a pozvedla hlas, aby získala pozornost všech přítomných.

„Pokud jste na to ještě sami nepřišli, vy všichni jste příbuzní statečných vojáků, kteří zahynuli v bitvě u Osquivelu.“ Rozhlédla se kolem a spatřila zaskočené výrazy a žal zračící se v mnohých tvářích. „Členové našich rodin bojovali udatně, ale hydrogů bylo příliš mnoho. Ty posádky, které se daly na ústup, jen stěží vyvázly životem.“ Její tvář se proměnila v kamennou masku. „Neměly jinou možnost, než nechat zraněné a mrtvé svému osudu.“

Odmlčela se a pak pokračovala: „Nikdo z nás není oprávněný posuzovat taktická rozhodnutí učiněná v ohni bitvy, zvlášť když hovoříme o řeži, jaká nastala u Osquivelu. Přesto mě velmi trápí pomyšlení, že Obranné síly Země jednoduše opustily své mrtvé a nikdy se už pro ně nesnažily vrátit.“

Hosté začali rozpačitě mumlat. Nakonec promluvila Natálie Brindleová. „Jaký zájem na tom máte vy, paní Fitzpatricková?“

Maureen se trochu třásl hlas, což bylo skvělé. „Můj vnuk, Patrick Fitzpatrick III., velel křižníku manta, který byl ztracen i s celou posádkou. Měl být mým dědicem.“ Usrkla si koňaku, aby se trochu posilnila a uvědomila si, že to opravdu potřebuje. Její city nebyly pouze předstírané.

„Většina z vás ví, kdo jsem a kým jsem byla. Nelíbí se mi, že bychom všechny ty krásné mladé vojáky měli ponechat u Osquivelu. Proto navrhuji, abychom my, příbuzní padlých, uspořádali vlastní výpravu na bojiště mezi prstenci a zjistili, zda je možné získat těla našich hrdinů. Ráda bych zbudovala památník všem, kteří tam zahynuli.“

„Zpátky k Osquivelu?“ vykřikl jeden z rodičů. „Co když je to nebezpečné? Jsou tam hydrogové…“

Maureen se pokusila nasadit konejšivý tón. „Od bitvy uplynulo už několik měsíců. Jelikož si OSZ stále lížou rány po tom výprasku, mám v úmyslu vypravit se tam sama. Kdybych měla pocit, že je to

příliš riskantní, vyslala bych místo sebe pověřeného zástupce.“ Tuto poznámku myslela jako vtip, ale nikdo se nesmál.

„Kdo to zaplatí?“ zeptal se Conrad Brindle. „Pokud jde o odškodné za smrt blízké osoby, OSZ nejsou zrovna štědré. Já ani moje žena si přemrštěné náklady nemůžeme dovolit.“

„Budu celou operaci financovat. S ničím si nemusíte dělat starosti. A současný prezident Hanzy mě ujistil, že naše konání bude mít plnou podporu krále Petra. „A teď mi řekněte…,“ postupně se podívala na každého z přítomných, „chcete se ke mně přidat? Pokud se naše rodiny spojí, bude to významné gesto. Cesta trvá čtyři dny. Prozkoumáme to tam, možná symbolicky položíme věnce.“

Natálie Brindleová stiskla svému muži ruku a promluvila za oba. „My jdeme. Nevzdali bychom se toho za nic na světě.“

Většina účastníků souhlasila okamžitě. Na těch několik, kteří odmítli, Maureen nijak nenaléhala, ani se jich nevyptávala.

„Dobrá tedy,“ řekla tónem, jakým často dávala najevo, že schůzka je u konce. „Už jsem provedla potřebné přípravy a našla křižník, který je právě k dispozici. Jakmile pro nás OSZ uvolní dostatečný doprovod, zamíříme k Osquivelu. Je mým nejhlubším přáním, abychom zjistili, co přesně se stalo s našimi milovanými, a vytvořili památník, připomínající naše statečné vojáky, kteří zahynuli v boji proti ďábelským hydrogům.“

Poté, co dosáhla svých cílů, Maureen odešla, neboť se musela věnovat další práci a netoužila déle setrvávat ve společnosti. Jejím hostům bylo dovoleno zůstat ještě celé hodiny, ochutnávat jídlo a pití.

Původně to všechno chtěla udělat pro vylepšení svého veřejného image. Avšak nyní, když se soukolí dalo do pohybu, bývalá prezidentka ani v nejmenším nelitovala námahy.

63 ☼ Adar Zan’nh

První místodržící Thor’h vedl pohodlný život, v němž vojenský či taktický výcvik neměly místo. V současné roli působil nemístně

– jako pozér – a ani si to neuvědomoval. V oněch zřídkavých chvílích, kdy byl od *thismatu* oddělený Zan'nh schopen jasně myslet, svým bratrem pohrdal pro nabubřelost, s jakou si vychutnával svou pozici ve velícím jádru bitevníku.

Jakmile se šestačtyřicet ukořistěných lodí vrátilo od Dzellurie a Dobrosu a opět se shromáždilo u Hyrillky, zrádný Thor'h byl připraven dál šířit Rusa'hovo zvrácené učení po Horizontální hvězdokupě. Hyrillský místodržící se na rozdíl od něj držel v pozadí, zůstával v centru své nové thismatické sítě. Zan'nh se cítil opuštěnější než kdykoli předtím.

Thor'h se nadto rozhodl naplnit dřívější výhrůžky a „pozval" adara, aby se na palubě svých bývalých lodí osobně zúčastnil další dobyvatelské výpravy. Nemilosrdné kurtizány a ozbrojení strážní Sluneční flotily rázně eskortovali Zan'nha z citadely na jeho bývalou vlajkovou loď. Násilně ho vtlačili do křesla uvnitř velícího jádra, zatímco usmívající se Thor'h dal povel k odletu a zamířil k další planetě, na níž hodlal šířit svaté učení svého strýce.

Přestože ho ildiranští vzbouřenci ke křeslu nepřipoutali, ani mu nesvázali ruce, Zan'nh se cítil bezmocný. Pouhý fakt, že ho jeho věznitelé nepovažovali za nutné spoutat, v sobě skrýval urážlivý význam: adara Sluneční flotily už nepovažovali za nebezpečného.

Vojáci, nyní obrácení na Rusa'hovo učení, představovali neproniknutelnou hradbu bránící jakékoli jeho snaze o opětovné získání vlivu na svou bývalou posádku. Viděl je všude kolem sebe, ale *necítil* je v *thismatu.* Adar měl pocit, jako by jeho srdce a mysl ohluchly a bojoval sám se sebou, aby neztrácel odvahu.

Každá vteřina se nesnesitelně vlekla a prohlubovala jeho labilitu bez ohledu na odhodlání setrvat ve svých postojích. Jak dlouho ještě potrvá, než se pocit opuštěnosti promění v bezhlavou paniku a Zan'nh bude ochotný udělat cokoliv – třeba se i připojit k Rusa'hovi – jen aby se vrátil zpět do konejšivé sítě *thismatu*?

Dusil se emocemi, přesto mlčel a nepřestával hledat způsob, jak se vymanit z Rusa'hovy moci. Hyrillský místodržící však ovládl celou jeho posádku, obrátil ji na své učení. Postavili by se proti vlastnímu

adarovi, kdyby se snažil získat jejich pomoc. Mohl se spolehnout jedině sám na sebe…

Thor'h, stojící ve velícím jádru vlajkové lodi, pohlédl na svého bratra s nadřazeným úsměvem. „Vypadáš ustaraně, Zan'nhu! Jakmile se sám přesvědčíš, že naše budoucí vítězství je nevyhnutelné, možná změníš názor. Ildiranské kolonie se k nám připojí jedna po druhé, neboť naši cestu ozařuje Věčný jas."

„Nebuď si tak jistý, Thor'hu," odpověděl Zan'nh, který mu úmyslně odpíral jakýkoliv titul. „Mág-imperátor ještě neodhalil rozsah tvé zrady. Brzy však začne jednat."

Zan'nh se potřeboval něčeho zachytit, soustředil se proto na svou nejjasnější vzpomínku na Mága-imperátora, sedícího ve vejčitém křesle v oslnivém Hranolovém paláci, obklopeného hřejivou blízkostí mnoha dalších Ildiranů. Ve snaze zůstat soustředěný si začal postupně vybavovat všechny své bratry a sestry: krásná a atletická Yazra'h sloužící svému otci jako tělesná stráž, tichý a soustředěný Daro'h, jenž odešel na Dobros, pečlivý a přesto statečný Pery'h, první oběť hyrillské vzpoury, záludný Thor'h, který zradil svého otce a celé Impérium…

První následník se zachechtal. „A co tvůj otec udělá? Vyšle proti nám drtivou vojenskou sílu? To těžko. Neodhodlá se zaútočit na jiné Ildirany, stejně jako ty."

Adarovi se zablesklo v očích. „Kdežto *vy* jich pobijete, kolik bude třeba? A to pohrdáte Mágem-imperátorem pro porušování několika tradic!"

„Věčný jas říká, že je to nezbytné. Jen se podívej kolem sebe!"

Zan'nh zděšeně pozoroval, jak jednotně a ochotně plní posádka můstku každý příkaz hanebného Prvního následníka. Thor'h měl pravdu. Mág-imperátor bude váhat s drastickými násilnými kroky možná tak dlouho, až bude příliš pozdě. Zan'nh sám už tuto chybu udělal.

Soustavy v Horizontální hvězdokupě ležely velmi blízko sebe. Jestliže jednotlivé kolonie podlehnou dřív, než Jora'h začne jednat, šílený místodržící může shromáždit dostatečně velkou armádu, aby

dokázal čelit odvetě Sluneční flotily. Kdyby tak jen Zan'nh dokázal skrze *thisma* vyslat srozumitelný vzkaz a svého otce varovat… Kolem něj však bylo příliš mnoho rušivých vlivů, příliš mnoho prázdnoty.

Snažil se čerpat sílu ze vzpomínek na adara Kori'nha. Zan'nhův předchůdce nikdy nezakolísal, přestože čelil nepříteli strašlivějšímu než nejhorší běsi popisovaní v *Sáze sedmi sluncí.* Adar Kori'nh se nikdy nevzdal, ačkoliv věděl, že Sluneční flotila není hydrogům, ničícím celé planety, rovnocenným protivníkem.

Pouhé pomyšlení na starého adara pomáhalo Zan'nhovi snášet tíhu vlastního postavení. Za situace, kdy hydrogové pokračovali v útocích na ildiranská sídla, poté co předchozí Mág-imperátor zemřel a Impérium se ocitlo ve zmatku, se Kori'nh chopil zoufalé příležitosti a vedl své bitevníky do sebevražedné mise, při níž sice sám zahnul, ale zároveň zasadil nepříteli doposud nejvážnější ránu.

Zatímco Zan'nh seděl ve velícím jádře ukradeného bitevníku a bojoval s vlastní slabostí, představoval si poslední okamžiky Kori'nhova života. Starý adar jistě svíral zábradlí a hleděl kupředu, zatímco se jeho bitevníky řítily proti diamantovým trupům hydroských lodí. Toho slavného dne byla v oblacích Qronhy 3 rozmetána jedna hydroská koule za druhou a hydrogové poznali, že Ildirané mají odvahu i odhodlání bojovat, jak je třeba.

Jelikož byl v té chvíli Mág-imperátor mrtvý, avšak Jora'h se dosud neujal vlády, Kori'nh se vymanil z *thismatu.* To mu poskytlo potřebnou míru nezávislosti pro tak troufalý tah. Nepřítomnost mentální sítě dokázal využít ve svůj prospěch.

Kdyby tak Zan'nh uměl totéž! Všude kolem sebe cítil síť odbojného místodržícího. Nové thisma, jakkoliv špatné, proudilo kolem něj, podobné rychle tekoucí řece, a Zan'nh byl jako muž umírající žízní, který se touží z té řeky napít, a přesto je od ní oddělen neviditelnou stěnou.

Oslabený adar se nedokázal zbavit myšlenky, že by snadno mohl dostat, po čem touží, jen kdyby se poddal. Navzdory svírajícímu se žaludku cítil silné pokušení.

Přiměl se myslet na adara Kori'nha, který bude v *Sáze* připomínán jako hrdina. Nemohl připustit, aby jeho vlastní příběh byl hanebný. Nesměl zklamat svého učitele, ani Mága-imperátora. Pevně stiskl víčka a snažil se ignorovat hrozivé *thismatické* ticho útočící na něj ze všech stran.

„Blížíme se k Alturasu, První následníku," oznámil navigátor.

Zan'nh na muže ostře pohlédl a vzpomněl si, že tento voják u Hrel-ora čelil hydrogům a poté navigoval lodi určené k potlačení vzpoury na Hyrillce. Nyní se na svého adara ani nepodíval.

„Proč míříme k Alturasu?" zeptal se Zan'nh.

Thor'h se na něj blahosklonně usmál. „Bude to další planeta, která se k nám připojí."

„Pochybuji, že budou souhlasit."

„Ať už budou souhlasit či ne, stejně se podvolí."

Mladý adar byl zděšen rychlostí, jakou se povstání šířilo. Během několika dní se měl na Hyrillku dostavit dobroský místodržící a oznámit své rozhodnutí. Zan'nh se obával, že se Udru'h rozhodne vzpouru podpořit – ne snad z přesvědčení, ale z důvodu ochrany svých vlastních zájmů.

Na Dzellurii byli mezitím vysláni Rusa'hovi světlonoši, kteří po násilné konverzi dále formovali obyvatele planety. Přestože Dzelluriané už prošli shiingovým omámením a byli začleněni do Rusa'hovy nečisté mentální sítě, světlonoši jejich přesvědčení dále posilovali. Šířili kacířské zvěsti o tom, že Jora'h otrávil svého otce, upozorňovali na to, jak „bezostyšně" porušil staré tradice, když vystoupil ze svého vejčitého křesla, jmenoval svým tělesným strážcem vlastní dceru a nejstaršího šlechtického syna zbavil titulu. Samozvaný Imperátor Rusa'h nejenže svým novým stoupencům vymýval mozky, ale přepisováním historie se snažil ospravedlnit vlastní činy. Svou verzi událostí se bezpochyby pokusí vnutit i do *Ságy sedmi sluncí.*

Obrazovky ve velícím jádru lodi nyní ukazovaly třpytivou tiáru Horizontální hvězdokupy a nedaleký Alturas. Zan'nh tuto bezvýznamnou planetu, o níž i v *Sáze* byla pouhá zmínka, nikdy

nenavštívil. Doufal jen, že po dnešku Alturas nevstoupí do ildiranského eposu jako místo strašlivé tragédie.

Na Thor'hův příkaz komunikační důstojník odvysílal ultimátum. „Jsem váš První následník. Sloužím pravému Imperátoru Rusa'hovi. Zvu alturaského místodržícího a jeho nastávajícího místodržícího, aby se k nám připojili."

Odpovědí na jeho vzkaz bylo tak dlouhé ticho, až se Thor'h začal mračit.

Zvěsti o popravě Pery'ha a útoku na Dzellurii se musely šířit, přinejmenším mezi nejbližšími soustavami Horizontální hvězdokupy. Všechny Ildirany Rusa'h nezíská tak snadno a rychle.

Zan'nh pohlédl na svého přehnaně sebevědomého bratra. „Opravdu věříš, že alturaský místodržící o vaší vzpouře ještě neslyšel?"

„Není to vzpoura, ale boj za čistotu víry," řekl Thor'h ostře a znovu se postavil na vysílací stanoviště. „Imperátor Rusa'h vás s radostí přijme do své náruče, pokud se podvolíte jeho blahosklonné vládě."

V té chvíli se na obrazovce objevila tvář alturaského místodržícího, jejíž povědomé rysy prozrazovaly, že muž je Rusa'hovým a Jora'hovým bratrem. „Rozhodli jsme se odmítnout účast na vaší vzpouře. Prosím, opusťte naši soustavu. Nejste zde vítáni. Alturas zůstane věrný Mágu-imperátorovi."

Thor'h se zatvářil, jako kdyby si kousl do shnilého ovoce, kdežto Zan'nhovi pouhá blízkost planety náležející do pravého *thismatu* dodala sil. Přimhouřenýma očima pohlédl na bratra. „Svou odpověď jsi dostal. Můžeme teď otočit manipul a vrátit se zpátky na Hyrillku?"

„Jistě musel všechny ty bitevníky vidět? Jak nám chce alturaský místodržící zabránit v uskutečnění našeho svatého poslání?" Rozhněvaný Thor'h pokynul vojákům obsluhujícím jednotlivé stanice. „Připravte naše útočné zbraně! Kinetické střely a vysokoenergetické řezné paprsky."

Zatímco se šestačtyřicet bitevníků blížilo, jejich senzory zaznamenaly pohyb na kosmodromech rozesetých kolem Alturasu. „Několik lodí nám letí vstříc, První následníku. Armádní modely – čluny, šípy a jeden bitevník.“

„Chce na nás zaútočit?“ zasmál se Thor’h.

Zan’nh ve svém žaludku cítil hněv, který se svíjel jako jedovatý had. Jeho mysl, občerstvená alturaským *thismatem*, byla nyní jasná a pevná.

Jakmile místní lodě vzlétly manipulu vstříc, alturaský místodržící opět odvysílal: „Jsme připraveni se bránit, První následníku. Obraťsvé bitevníky a ihned opusťtuto soustavu!“

Thor’h se mile usmál. „Imperátor Rusa’h s radostí začlení vaše lodě do své flotily. Budeme se snažit, abychom je vážněji nepoškodili, nemůžeme to ovšem zaručit, jestliže budete trvat na svém odporu vůči nám.“

Pak svůj výsměch obrátil proti Zan’nhovi. „Taková ubohá malá hrstka proti celému manipulu!“

Adar obdivoval jejich statečnost. „Jsou odhodláni zemřít, jen aby se ti postavili na odpor. Než budou všichni pobiti, mohou ti zasadit citelnou ránu.“

Thor’h jen mávl rukou. „Alturaský místodržící blufuje. Ví, že jsem na palubě. Copak by se odvážili vypálit na svého Prvního následníka? Jeho hrozby jsou plané.“ Zhodnotil situaci a nařídil zbraňovému důstojníkovi: „Zničte všech sedm člunů! Alespoň pochopí, že to myslíme vážně. Bitevník bych rád získal neporušený, pokud to jen bude možné.“

„Abys měl náhradu za ten, který jsi zničil?“ zeptal se Zan’nh hořce.

Aniž čekal na potvrzení, vypálil zbraňový důstojník salvu vysokoenergetických paprsků. Mířil dobře, výstřely byly přesné – a smrtící. Do Zan‘nha udeřila další smršťostrých bodnutí, bolestný dozvuk vzdálených smrtí. Sedm alturaských člunů vybuchlo, zbývající obránci se v panice rozprchli.

Jako stádo zdivočelých zvířat prorazily Thor'hovy bitevníky zbytkem alturaských obránců a zamířily k hlavnímu městu planety. Na ulicích pod nimi stály v ohromeném úžasu davy Ildiranů. Všechny tváře byly obrácené k nebi.

„Mohl bych srovnat se zemí celé město," řekl Thor'h. „Aspoň by se poučili, že mi nemají vzdorovat."

Zan'nh stěží ovládal svůj hněv. „Vskutku osvícené řešení! Tohle ti radí Věčný jas – abys zmasakroval neozbrojené a nevinné Ildirany?"

Thor'h pokrčil rameny. „Možná máš pravdu, bratře. Jakmile je obrátíme, stanou se věrnými následovníky Imperátora Rusa'ha. Nyní jsou pouhými oběťmi vlastních pochybností." Sám sobě opět přikývl. „Ano, myslím, že nejlepší bude zničit jen palác a zbytek metropole ušetřit."

Obrovité bitevníky se vynořily zpoza obzoru a zamířily k paláci. Zoufalý alturaský místodržící opět odvysílal: „Co jste to udělali? Zničit sedm člunů! Jste šílení! Jste vrazi! Jste…"

„Už mě nezajímáš." Thor'h dal pokyn zbraňovému důstojníkovi.

Alturaský palác zasypaný salvou kinetických projektilů vybuchl na mnoha místech najednou. Kouř, plameny a létající trosky připomínaly ohňostroj, který hyrillský místodržící kdysi tolik miloval.

Zan'nhovi se udělalo zle z chladnokrevného a přitom zbytečného činu, jehož byl právě svědkem. Křeč *thismatu* jím pronikla jako křišťálová dýka vražená do jeho boku. Společně s mnoha dalšími Ildirany uvnitř paláce byl právě zavražděn jeho strýc a bratr. Thor'h podle všeho nic necítil.

Adar v té chvíli věděl, že navzdory svému výcviku, cti i uznávaným společenským hodnotám, by Thor'ha zabil třeba holýma rukama, jen kdyby dostal příležitost.

Nyní, když z alturaského paláce nezůstalo nic víc než dýmající kráter plný trosek a místodržící byl mrtvý, bitevníky rychle ovládly planetu. Součástí příprav na přílet Imperátora Rusa'ha, který už mířil k planetě, byla násilná distribuce shiingu mezi obyvatelstvo.

Thor'h se nyní svému bratru posmíval: „Vidíš, jak je to snadné, Zan'nhu? Přece jen se k nám Alturas připojil. Pár Ildiranů tam dole se možná pokusí vzdorovat, pár jich odmítne shiing, ale většina obyvatel se podvolí. Jakmile ztratí podporu *thismatu*, nebudou už schopní ničeho. Rádi změní názor a budou prosit, aby mohli být opět včleněni do sítě. Toto povstání je jako rychle se šířící oheň, oslepivý žár, který sežehne vše nečisté. Jsi si jistý, že se k nám nechceš připojit z vlastní svobodné vůle?"

Zan'nh odvrátil zrak. „Naprosto jistý."

Thor'h si teatrálně povzdechl.

Několik málo uprchlíků spěchalo k nejbližším planetám a šířilo zprávu o Rusa'hově rychlém a krvavém vítězství nad Alturasem. Někteří v zoufalství letěli až na Ildiru, kde Mágu-imperátorovi jen potvrdili, co už věděl od dobroského místodržícího.

Když Thor'h dorazil se svými bitevníky k Shonoru – další ildiranské kolonii v Horizontální hvězdokupě – vyděšený místní místodržící a jeho lid se vzdali bez boje.

64 ☼ Anton Colicos

Každým krokem se přibližovali k marathskému úsvitu. Když konečně vystoupali na hřeben skalnaté vyvýšeniny rýsující se proti velkolepě zbarvenému pastelovému nebi, náhlý rozbřesk vlil přeživším Ildiranům novou energii do žil.

Anton, nevýslovně hladový a unavený, klopýtal kupředu. Jídlo a voda jim došly už před nějakou dobou, plynutí času však už přestal sledovat. Hodiny nikoho nezajímaly – důležité bylo překlenout vzdálenost dělící je od sluneční záře. Ani poté ještě nebudou mít vyhráno – stále je čekala cesta do Sekundy, druhého zastřešeného města planety.

„Přežijeme!" vykřikl místodržící Avi'h, uchvácený světlem. „Následujte mě, povedu nás ke spáse." Rázným vykročením se pokusil vyvolat zdání autority, ale pak zaváhal, jako kdyby čekal, až mu někdo ukáže správný směr. Jakmile ztratil svého úředníka, který

by se postaral o detaily, jeho rozhodnost se projevovala pouze v krátkých záchvatech.

Anton věděl, že Ildirané potřebují přítomnost desítek svých bližních, aby zůstali při smyslech, naplnili své duševní potřeby a pocítili potřebné propojení s *thismatem.* Nyní, když zůstali pouze čtyři, se na nich začaly projevovat známky dezorientované iracionality a zoufalství. Nezotaví se, pokud se opět neocitnou mezi svými, a to co nejdříve.

Jakmile vstoupili do sílící záře, rozpřáhli paže a obrátili tváře ke slunci, jako kdyby z něj čerpali sílu. Krajina před nimi byla plochá a beztvará, přerušovaná rozpraskanými kaňony, jež šikmý osvit proměnil v linie inkoustového stínu. Kráčeli dál a dál.

Konečně se na obzoru objevila jiskra, odlesk na kopulích, který přiměl inženýra Nur'ofa i hřmotného kopáče Vik'ka k radostnému jásotu. Místodržící Avi'h prohlásil: „Vzhůru k Marathě Sekundě! Už nejsme sami – klikisští roboti nám pomohou."

Dějepravec Vao'sh se zastavil vedle Antona a společně hleděli ke vzdáleným stavbám. „Tehdy jsme navštívili Sekundu ponořenou do temnoty. Nikdy mě nenapadlo, že ji opět tak rád uvidím."

„Je stále hodně daleko," varoval ho Anton.

„Alespoň je na dohled. Konec našeho utrpení se blíží."

Antonovy upřímné obavy však pramenily z nejistoty, co v rozestavěném městě najdou. Staré historky o Shana Rei snad měly nějaký reálný základ, skuteční viníci jejich situace ovšem představovali mnohem skutečnější nebezpečí. Vzpomněl si na bludiště tunelů, které Nur'of objevil hluboko v zemské kůře. V jeho očích byli nejpravděpodobnějšími sabotéry samotní klikisští roboti, bez ohledu na předešlá staletí bezproblémového soužití s Ildirany. *Kdo jiný* na planetě byl?

Přestože se nedokázal zbavit zlého tušení, neměli jinou možnost. Sekunda byla jejich jedinou nadějí. Potřebovali potraviny, vodu a dopravní prostředek umožňující jim odcestovat.

„Pospěšte!" Místodržící Avi'h v sobě nějak našel další sílu a klopýtal kupředu. „Jakmile dorazíme do města, budeme v bezpečí."

Vao'sh, který vycítil Antonovy obavy, zavrtěl hlavou a tiše řekl: „Nemluv o tom! Nesmíme jim brát naději. Konečně jsme unikli temnotě, jejich obavy ze Shana Rei zmizely. Dovol jim nabrat sil, než je postavíš před další hrůzy."

Anton zdráhavě přikývl, byl však odhodlán mít oči otevřené.

Jak se blížili k městu, Ildirané začali doslova šílet radostí. „Vyvázli jsme z temnot!" Místodržící náhle kráčel lehčeji, spěchal kupředu, následován Nur'ofem a kopáčem Vik'kem. Jedině starý dějepravec se držel zpátky, společně s opatrným Antonem.

Překonali zvlněný terén a vystoupali na povlovnou vyvýšeninu, kde začínala hranice města.

Místodržící s Vik'kem a Nur'ofem se zastavili a zůstali zírat. Anton pomohl dějepravci Vao'shovi dojít až na vrchol a všichni pak společně hleděli na kupolí zastřešené město.

Dříve byla na staveništi jen hrstka klikisských robotů pracujících pospolu. Nyní se však Maratha Sekunda broučími roboty doslova hemžila. Celé tisíce jich pochodovaly sem a tam jako armády mravenců.

„Tak velké množství klikisských robotů bych nečekal ani v celém Spirálním rameni," řekl Vao'sh.

Nevyzpytatelní roboti pracovali během nočního období Marathy, budovali stavby, kopali tunely. Anton viděl zející jámy a temné kulaté otvory vedoucí do podzemí, podezřele připomínající tunely, které Nur'of objevil pod Marathou Primou.

„Rozhodně se činili," poznamenal Anton a ztěžka polkl.

65 ☼ Cesca Peroniová

Oddíly synchronně kráčejících robotů dusaly po zmrzlé slupce Jonahu 12 po většinu dne a drtily krystaly zmrzlých plynů na jemný prach vznášející se ve vzduchu v podobě mlžného oparu. Kamsi pochodovali, jedna řada za druhou. Cesca nebyla schopná říct, kam mají namířeno, jejich rypadlo uvízlé na vrcholu hřebene od nich bylo příliš daleko.

„Možná je tady někde další podzemní skladiště s nářadím nebo loděmi," napadlo Purcella. „Vždyť i roboti sami byli uschováni v dutině pod zemí." Objal se pažemi kolem hrudi, neboť mu byla i přes skafandr zima.

Cesca pohlédla do jeho bledé tváře, v chladném prostředí viděla řídké obláčky páry z jeho dechu. Baterie systémů pro podporu života začínaly selhávat. „Možná je v tom něco horšího. Co když zaměřili vysílání z naší základny a míří tam?" Purcell na to neměl co říct.

Nemohla udělat nic s roboty, nemohla se dokonce ani hnout z místa. Za této situace měla Cesca až příliš mnoho času na přemýšlení o Jhy Okiahové, zničeném Randezvous a rozprášených klanech. Nyní víc než kdy jindy potřebovaly rodiny někoho, kdo by je skutečně vedl, ne pouze hovořil jejich jménem. Pokud se klany nesjednotí, Velký Houser nakonec zlomí konfederaci tuláckých rodin vaz.

Navzdory všestranným úvahám o současné situaci Cesca neměla žádnou jistotu, že přežije do příštího dne. Nedávno viděla umírat dva muže, které zavraždila horda běsnících robotů. Obávala se, že pochodující pluky hmyzích strojů mohou být dokonce větší hrozbou než osíci.

Z místa, kde uvízla, nemohla udělat pro nikoho nic, ani pro tulácké klany, ani pro malou základnu, dokonce ani pro sebe ne. *Musela* se odtud dostat!

Jako na zavolanou ožil komunikační systém příchozím signálem: „Haló, Purcelle? Mluvčí Peroniová? Jedeme vás zachránit v jednom z rypadel. Jsme dva. Omlouváme se, že to trvalo tak dlouho. Haló? Nejsme schopní zachytit vaše lokalizující záření."

Purcell zkontroloval řídicí panel. „Roboti ho museli utrhnout, když na nás zaútočili."

„Celé štěstí, jinak by si pro nás nejspíš přišli," řekla Cesca.

Prsty v rukavicích Purcell stiskl několik ovládacích prvků na komunikačním panelu. „Posílám vám souřadnice manuálně. Jsme na vyvýšenině, ale nerad bych rozsvěcel naše reflektory. Nechci přilákat pozornost těch robotích hord."

„Aha, támhle jste! Blíž, než jsme čekali," odvysílali zachránci. „A přímo před sebou vidíme – u Hvězdy! Těch robotů jsou tisíce! Co jste to provedli?"

Cesca se naklonila k hlasovému snímači. „Zdaleka je objeďte. Vyhněte se jakémukoli kontaktu."

Purcellovi se zlomil hlas, když dodal: „Zaútočili na nás a zabili Danviera a Jacka."

Brzy Cesca spatřila zářivá přední světla osamělého rypadla valícího se jejich směrem. Šiky klikisských robotů se už rozptýlily v terénu, ale nyní při pohledu na zvolna jedoucí vozidlo se začaly znovu podrážděně hemžit. Stovky jich zamířily k vozidlu jako hejno rozzuřeného hmyzu.

„To nevypadá dobře," řekl Purcell.

„Vypadněte odtamtud!" zakřičela Cesca. „Obraťte to a nejvyšší rychlostí se vraťte na základnu. Teď na nás zapomeňte. Nedovolte jim…"

Na obzoru se objevila další řada klikisských robotů, kteří rypadlo obešli zezadu. Mimozemské stroje sevřely záchranné vozidlo jako do kleští. Řidič kličkoval sem a tam a nechával za sebou nerovnou stoupu. „Je jich tolik! Pochybuji, že by si s námi chtěli jen potřást rukou."

„Plnou rychlost! Můžete jim ujet," řekla Cesca. „Nám se to podařilo."

V dálce viděla broučí roboty blížící se ke kořisti ze všech stran. V jejich chování nebyl patrný spěch, utahovali smyčku s vražednou sebejistotou. Rypadlo změnilo směr, hledalo nějakou mezeru. „Obklíčili nás. Nevíte, o co jim jde?"

„Vypadněte odtamtud!" zakřičela znovu Cesca.

Rypadlo se rozjelo k nejbližšímu robotovi, nabralo rychlost a narazilo do dvou černých strojů, které mu odmítly uhnout. Rypadlo se zachvělo a oba klikisští roboti v nízké gravitaci bezvládně odlétli stranou. Ostatní však svůj postup nezpomalili. Vozidlo dostihlo sedm dalších robotů, jejichž nesčetné ostré spáry a řezací nástroje se zaťaly do trupu.

„Jeďte, *jeďte!*“ křičela Cesca, ale už bylo pozdě.

Skrze komunikační systém slyšela výkřiky a strašlivé skřípavé zvuky. „Utrhli nám motory. Nemůžu se pohnout. Hrozí proražení trupu…“

Nyní bylo rypadlo doslova pokryté roboty, Cesca je stěží dokázala rozeznat. Náhle vyrazil k mrazivému obsidiánovému nebi chochol páry, atmosféry unikající z vnitřku vozidla jako poslední vydechnutí umírajícího.

V křesle vedle ní se třásl Purcell. Slzy mu stékaly po tvářích. Cesca toužila vybuchnout, řvát, nějak pomoci. Rukama bušila do kovových stěn rypadla, jako by to byl jeden z robotů. Přestala, až když měla klouby navzdory rukavicím rozdrásané a potlučené. „Sakra!“ V očích ji pálily slzy.

Dvojice zachránců se už neozvala. Žaludek se jí svíral hněvem a bolestí. Cesca měla pocit, že se udusí samým žalem nad povražděnými Tuláky a svou totální, naprostou, neuvěřitelnou bezmocí jim jakkoliv pomoci. Purcell se nezvladatelně chvěl.

Podobní piraním ohryzávajícím mrtvolu do posledního kusu masa pokračovali roboti v rozebírání a trhání rypadla na kusy, které pak rozhazovali po panenském sněhu. Když nezbylo nic víc než hromada zušlechtěného kovu, z níž místy stále stoupala pára, zformovali se roboti opět do šiků a pokračovali v pochodu.

Purcell zasténal a pohlédl na Cescu, jako by od ní čekal řešení. „Co mohou chtít? Vždyť o nic nežádali! Žádné výhrůžky ani varování – prostě začali běsnit.“

Dokonce i na takto chladné planetě byly její slzy k nesnesení horké. „Jejich hlavním cílem je ničit, ale nevím proč, Sám vidíš, jak velká je to armáda. Jaké asi mají plány tady, na Jonahu 12?“ Odmlčela se, protože ji vzápětí napadla odpověď. „Co když chtějí odletět a ničit někde jinde?“

„K tomu by potřebovali lodě, Mluvčí.“

„Nějak se sem dostali. Třeba se stejným způsobem dostanou odsud. Možná použijí materiál a součástky, které se jim podaří najít, a postaví si nové lodě.“

Purcellův ohryzek poskakoval nahoru a dolů a jeho tvář ještě zešedla. Vypadalo to, že ho strašlivá tíha poznání připraví o život. „Nejspíš proto míří k základně! Jen pomysli na všechny ty nástroje, součástky a suroviny, které tam jsou."

Hněvivými, ráznými pohyby Cesca přeladila komunikační systém na jinou frekvenci a se zděšením zaznamenala nízký stav energie v bateriích. „Musíme varovat základnu. Nevím, jak dlouho nám ještě bude fungovat vysílačka, rozhodně však pro nás nesmí posílat nikoho dalšího. Teď se musí bránit sami."

Purcell ztěžka polkl. „Ale co bude s námi? I když vypneme všechny systémy a budeme šetřit energií, nepřežijeme tady déle než jeden či dva dny. Už teď…"

Cesca na něj ostře pohlédla. „Nemám tušení, jak rychle se dokážou tito roboti pohybovat v otevřeném terénu, ale na základnu se jistě dostanou dřív. Už teď jsou na pochodu celý den."

Ve snaze ušetřit co nejvíc energie odvysílala chvatný popis toho, co právě viděli. Obraz zabírající ztrhanou tvář komunikační operátorky základny silně zrnil. „Skat! Pokud ti roboti míří naším směrem – máš nějaký návrh, co bychom měli podniknout, Mluvčí? Jsme těžaři, žádné zbraně tady nejsou."

„Raději si nasedněte do lodí a evakuujte tolik lidí, kolik jen bude možné."

„Lodě? Mluvčí, všechny jsme vyslali ven, aby doručily zprávu co nejvíce rodinám. Je to teprve pár dní a zatím se žádná nevrátila."

Cesčino vlastní rozhodnutí šířit informace zmařilo jejich jedinou šanci! Tehdy si ještě myslela, že jejich největším problémem je armáda Země. Přece musel existovat nějaký jiný způsob. „Jste *Tuláci* – tak se o něco pokuste. Uzavřete vstupy a prozatím se zabarikádujte uvnitř základny." Pohlédla na správce základny sedícího vedle ní, ale ten jen zavrtěl hlavou.

„Roztrhali plášť rypadla jako by to byl papír. Pokud se skutečně budou chtít dostat dovnitř…"

Cesca si v té chvíli nepřála nic jiného, než aby tam byla s nimi a mohla se ujmout velení. „Pak tedy proberte své vybavení a najděte

něco, čím se budete moci bránit. Část osazenstva ať si obleče skafandry a nechá se na orbitu vystřelit v *nákladních kontejnerech,* když už nemáte k dispozici lodě.“

„Bez podpory života a možnosti vrátit se zpátky?“ zhrozil se Purcell sedící vedle ní. „Mluvčí, zemřou během několika hodin!“

„Zemřou ještě dřív, pokud něco neudělají.“ Zamračila se. „Neexistuje způsob, jak by mohli přesměrovat tok energie v reaktoru a způsobit kritické přetížení? Nechat ho vybuchnout, jakmile se roboti přiblíží?“

Purcellovi se rozšířily oči, takže vypadal jako dítě, které se právě probudilo z děsivého snu. „Jistě, ale výbuch a žár by následně zničily celou základnu! K čemu by to bylo? Všichni by zemřeli.“

Cesca mu pohlédla do očí a její hlas byl tvrdý a chladný jako ledová slupka Jonahu 12. „Alespoň bychom robotům zabránili opustit planetoidu.“

Dlouhou chvíli nic neřekl a pak opět ztěžka polkl. „Ano, to ano.“

„Už jsou tady!“ vykřikla žena na základně a odvrátila se od snímacího zařízení. „Pět robotů se právě objevilo za reaktorem. Na okraji kráteru vidím deset – ne, nejméně pětadvacet robotů!“

„A my jsme uvízli tady,“ zašeptala Cesca zoufale.

„Aspoň jsme v bezpečí….“

„A co z toho!“ Daleko víc se bála o Tuláky uvězněné na základně, zcela vydané na pospas robotům. Netoužila se stát hrdinkou, která spěchá vstříc dramatické, nicméně zbytečné smrti. Jako Mluvčí však měla být k dispozici svým lidem, pomáhat jim, aby nalezli východisko i z neřešitelné situace. „Nemůžeme se znovu rozjet?“

„Kdybych věděl jak na to, dávno bychom už byli pryč.“

„Mayday!“ vykřikla operátorka základny ke všem, kteří ji mohli slyšet. „Nouzová situace! Potřebujeme pomoc.“

„Řekni nám, co se děje!“ naléhala Cesca.

Vyděšená žena se dotkla sluchátek na své hlavě a věnovala pozornost jednotlivě přicházejícím zprávám. „Tak tedy: dva z našich lidí se chystají použít těžní stroje jako tanky a najet s nimi do robotů. Jeden muž pracuje na kontejnerových katapultech, ale jsou namířené

vzhůru k orbitě. Nemyslím, že se mu podaří změnit jejich náklon natolik, aby je mohl použít místo děl. Snažíme se…“ Její slova přerušilo hlasité *krrramp* prudké dekomprese, která otřásla základnou.

Náhle se ozvala smršť hlasů, všechny na stejné frekvenci, překřikujících se v nesrozumitelné kakofonii.

Purcell použil skomírající komunikační systém rypadla a přepínal mezi jednotlivými záběry, které ukazovaly černé roboty pohybující se kolem základny, vrhající se proti zesílené konstrukci či rozebírající energetické rozvody a generátory podpory života. Šest robotů strhlo uzavřený přístřešek na nářadí.

Ven vyběhli dva lidé ve skafandrech, první držel malé palné zařízení, další byl vyzbrojen pouze kovovou tyčí. Jeden z vypálených projektilů zasáhl blížícího se robota, vybuchl a srazil jej vzad. Na exoskeletu robota byly patrné šrámy, stroj sám ovšem vážněji poškozen nebyl. Dvojice mužů se vrhla na útočníky. Byli pobiti během několika vteřin.

Cesca zavřela oči, ne aby unikla realitě, ale aby pátrala po sebemenší jiskřičce naděje. Žádnou nenašla. Purcell zasténal a tichým dutým hlasem začal mumlavě přeříkávat litanii jmen. Cesca netušila, zda měl na Jonahu 12 rodinu, všichni Tuláci se však považovali za členy rozvětveného klanu. Tohle byli muži a ženy, s nimiž pracoval, lidé, na něž spoléhal a jimž svěřoval svůj život, stejně jako oni svěřovali svůj život jemu.

A nyní byli všichni povražděni.

Operátorka ze svého stanoviště uvnitř hlavní budovy utekla, opuštěné kamery však stále vysílaly. Spršky jisker z mnohočetných explozí, kouř a pára hrnoucí se do místnosti. Světla zablikala.

„Jsou nezničitelní!“ zařičel někdo na jiné frekvenci.

„Podpora života zcela selhala. Tohle už nikdy nespravíme.“

„Jsou v první budově! Prudká dekomprese – všichni uvnitř zahynuli. Došlo k proražení pláště.“

„U Hvězdy!“

Výkřiky a sténání se slily do nesrozumitelné vřavy. Cesca seděla a kroutila se bezmocným vztekem, pokoušela se vstřebat všechny ty hrůzy odehrávající se na základně a přitom zoufale toužila něco udělat, pomoci, najít nějaký způsob, jak se postavit té nelítostné armádě černých strojů.

„Je tady nízká gravitace, dokonce i pěšky můžeme rychle urazit velkou vzdálenost," navrhla Purcellovi. „Mohli bychom běžet. Jak dlouho by to asi trvalo?"

„Tohle jsou výtečné skafandry, Mluvčí, ale už jsem ti řekl, že v místním extrémně chladném prostředí by vydržely jen pár hodin. Přes půl planety se za tu dobu nedostaneme."

Poklesla jí ramena, ale přestože se ze všech sil snažila ztéct hradby argumentů, nevyhnutelnému závěru uniknout nemohla. „A i kdybychom to dokázali, roboti by se do té doby už dávno dostali dovnitř. Nemám zájem jim poskytnout další kořist, pokud je to všechno, čeho tím mohu dosáhnout." Ruku v rukavici sevřela do pěsti a opět začala bušit do izolovaného pláště kabiny rypadla.

Na mihotajících se obrazovkách viděla kdesi v dálce utíkat několik lidí, zápas, a pak už jen hrozivé černé postavy. Ozývaly se zvuky výbuchů a trhaného kovu. Vzápětí se ke komunikačnímu stanovišti přiblížil zlověstný stín. Záběry náhle zmizely, vystřídány pouhým zrněním.

Schoulení uvnitř rypadla, napjatí jako struny, mohli se od této chvíle spolehnout jen na zvuk. Výkřiky a nářek však na všech frekvencích brzy utichly. Cesca obětovala část zbylé energie a vyslala zoufalé volání, nikdo se už ale neozval.

„Všichni zahynuli," řekl Purcell a jeho protáhlá tvář povadla. Prstem zaťukal na displej řídicí jednotky. Vnitřní teplota v průběhu poslední půl hodiny dramaticky poklesla. „Podívej, kolik energie nám zbývá v článcích! A nabít je nemůžeme."

„Vypadá to, že máme jen dvě možnosti: rychlou, nebo pomalou smrt." Cesca sebrala veškerou sebedůvěru, kterou kdy měla jako Mluvčí. „Ale my to ještě nevzdáme. Jsme *Tuláci.*"

66 Admirál Lev Stromo

Admirál Stromo neochotně zamířil k vzdálenému Corribusu, kde měl vyšetřit údajné krveprolití. Byl netrpělivý. Nepřál si nic jiného než se vrátit domů a přenechat aktivní bojové operace mladším a ambicióznějším velitelům jako byla Elly Ramirezová. Sotva si stačil na základně OSZ převléknout uniformu, a už musel otočit svou mantu a spěchat na místo dalšího nepřátelského útoku.

Cestou si prohlédl nesestříhaný záznam výslechu Orli Covitzové, Huda Steinmana a záběry pořízené kapitánem Robertsem. Děcko, stařec a dezertér! Mezitím, díky výměně vzkazů mezi několika zelenými kněžími stále pracujícími pro Hanzu, bylo na planetách s portály ověřeno, že souřadnice Corribusu jsou skutečně neprůchodné. Něco se dělo.

Každopádně doufal, že ať na kolonii zaútočilo cokoliv, už je to pryč. Jeho manta dorazí plnou rychlostí ke Corribusu necelý den po obdržení znepokojivých informací, pak odborníci provedou analýzy a získají hodnověrná data. Lodě OSZ? To nemohla být pravda. Klikisští roboti a přeběhlí vojenští compové? Znepokojeně se rozhlédl po vlastním velitelském můstku. Zde vykonávali svěřené úkoly dnem i nocí vojenští compové, jak se od nich očekávalo. Chod jeho vlastního křižníku na nich do značné míry závisel a doposud s nimi nebyly nejmenší problémy. Na hlídkujících vojenských lodích OSZ běžně připadal jeden compo na pět lidí. Bylo by absurdní třeba jen navrhnout, že se jich všech mají zbavit.

Generál Lanyan počká na jeho zprávu, než podnikne drastické kroky. Nevypadalo to však dobře.

„Vysílač kolonie neodpovídá, admirále," ozvala se Ramirezová z můstku. „Voláme je už deset minut. Někdo by tam měl držet službu."

„Došlo tam ke katastrofě, o tom nepochybujeme," řekl Stromo. „Já osobně jen doufám, že svědci přeháněli."

„Pořídili jsme první záběry s vysokým rozlišením." Na obrazovce se ukázaly žulové stěny kaňonu a donekonečna se táhnoucí pláně. Ramirezová četla údaje ze senzorů na výstupním zařízení ve svém

velitelském křesle. „Atmosféra Corribusu je poměrně chudá na vodní páry. Měli bychom být schopní dosáhnout většího přiblížení – Ach!“ Obraz se zamžil a pak opět zaostřil, když se adaptivní optika manty vyrovnala se zkreslením způsobeným vzdušnými vrstvami.

Nyní viděl spáleniště a trosky s nepříjemnou jasností. Po zemi ležely rozesety barevné kusy toho, co dříve bylo prefabrikovanými stavbami kolonie. Také pradávné klikisské ruiny se zdály rozstřílené napadrť.

Stromo jen zíral. „Žádné lidi tam dole nevidím, vy ano?“

„Podle té dívky se celá věc odehrála už před několika týdny. Nečekali jsme, že tam někoho najdeme.“

„Dobrá, dobrá.“ Stromo pomyslel na příkazy generála Lanyana a napřímil se. „Sestavte analytickou skupinu a dobře ji vybavte. Chci podrobné záběry, precizní pitevní zprávy a kompletní schéma místa činu. Musíme zjistit, co se tam stalo.“

„Člun je připraven k odletu, admirále,“ oznámila Ramirezová. „Předpokládám, že budete chtít tým doprovodit?“

Raději by zůstal na můstku, ale situace vyžadovala jeho přítomnost. „Provedli jste kompletní dálkový průzkum corribuské soustavy? Žádné nepřátelské lodě, nic neobvyklého?“

„Ať už tu bylo cokoliv, pane, je to dávno pryč.“

„V pořádku! Shromážděte deset členů posádky, doprovodí mě. Já už zjistím, co se tam dole přihodilo.“

V suchém vzduchu se stále vznášel pach staré spáleniny. Slabý vítr hvízdající žulovým kaňonem dávno odvál kouř pryč, kameny však stále pokrývala mastná vrstva čerstvých sazí. Stromo přecházel nerovným terénem sem a tam a špičkou boty strkal do rozdrcených kamenů či roztavených hrudek polymeru. Zčernalé kosti a krvavé skvrny byly jedinou stopou po asi stovce kolonistů, kterou vyšetřovatelé dokázali najít.

Aniž jim k tomu dal příkaz, členové týmu se rozptýlili a začali pořizovat podrobné trojrozměrné záběry. Ohledávali místo, měřili zbytkové energetické stopy, brali vzorky z míst přímých zásahů. Označili všechna místa, kde byly nalezeny lidské ostatky.

„Admirále, máme vzít zbytky těl na palubu k identifikaci, nebo je máme jednotlivě pohřbít tady?“

Stromo nechtěl na této zneklidňující planetě zůstat déle, než bylo nezbytně nutné, a kromě toho generál čekal na jeho zprávu. „Můžeme předpokládat, že jsou všichni mrtví. Seznam jmen získáme z databáze kolonie. Spojte se s lodí, ať nám pošlou výbavu potřebnou k vykopání hrobů.“ Pokýval hlavou, aby zdůraznil svá slova. „Je správné je pohřbít.“

Navzdory horečnaté aktivitě probíhající kolem něj mu Corribus připadal děsivý. Co když se tajemní útočníci vrátí? Mohlo se to stát kdykoliv.

„Kdy budete mít první výsledky?“ zeptal se nejblíže stojící ženy, která seškrabávala prášek z místa sežehlého výstřelem, aby jej vložila do diagnostického přístroje. „Ještě před západem slunce chci mít něco v ruce.“ Zaťal čelisti a v duchu proklel zelené kněží za jejich odchod z armády. Bylo by mnohem snazší odeslat aktuální hlášení prostřednictvím telinku.

„Právě teď ověřuji výsledky, pane, ale podle toho, co jsem zatím zjistila… Jen jsem chtěla mít jistotu.“ Sklopila zrak k malému displeji, na němž se klikatily čáry zachycující výsledky spektrografické analýzy. „Nemůže být pochyb – tohle jsou stopy po zásahu jazerem. Další trosky nesou specifické stopy po výbušninách užívaných do granátů OSZ. Ta dívka mluvila pravdu.“

Stromo skrze své masité rty vyrazil dlouhý výdech.

„Vy tedy tvrdíte, že tohle udělaly OSZ? Že naše vlastní lodě zahájily palbu a zničili řádnou hanzovní kolonii?“

Technická se kousla do rtu a pomalu, opatrně odpověděla: „Říkám jen to, pane, že tyto spálené stopy způsobily jazery a že chemické složení některých výbušnin je identické s látkami používanými naší armádou. Vyvozovat rozsáhlejší závěry bych si nedovolila.“

Zamračený Stromo odešel a nechal ženu, aby pokračovala ve své práci. Vyptal se dalších dvou odborníků a obdržel podobně nepříjemné odpovědi. Ať už na Corribus zaútočil kdokoliv, buď dokonale napodobil chemické a energetické stopy s úmyslem

vrhnout podezření na OSZ, nebo mu bylo jedno, zda se o jeho činu někdo dozví. Zavrtěl hlavou. Nedávalo to smysl.

Generál Lanyan obdržel hlášení od všech deseti admirálů. Ta dívka, Orli Covitzová, trvala na tom, že útok podnikla loď obří třídy a pět mant, revize početního stavu jednotek však žádné nesrovnalosti neodhalila.

„Kde by se jen tak vzalo šest obrovských válečných lodí?“ řekl nahlas.

Postavili snad Ildirané přesné kopie, aby s nimi napadali lidské kolonie? To nedávalo smysl. Ukořistil snad někdo poškozené lodě, které zůstaly po bitvě u Osquivelu mezi prstenci planety? Pět mant a jeden obr. Toto uskupení mu stále bylo nějak povědomé.

Pět mant a jeden obr…

Zatajil se mu dech, když jednotlivé informace v jeho mysli zapadly do sebe. Skupina tohoto složení byla asi před rokem vyslána na průzkumnou misi ke Golgenu. Šlo o zkušební let, který měl ověřit schopnosti vojenských robotů obsluhovat lodě OSZ pod dozorem symbolické hrstky lidských velitelů. Pět mant a jeden obr tehdy zmizelo beze stopy.

Přestože nikdy nebyly nalezeny vraky, OSZ předpokládaly, že tyto lodě zničili hydrogové. Stromo, dosud přecházející sem a tam, se zastavil. Nějaký nepřítel musel tyto lodě zajmout a obrátit je proti lidské kolonii!

Na prsa mu dolehla strašlivá tíha. Stromo pozvedl hlas a zavolal: „Pospěšte si, shromážděte, co je třeba. Musíme odsud zmizet co nejrychleji, abych mohl podat zprávu generálu Lanyanovi.“

☼7 Princ Daniel

OX, řídící se výslovnými pokyny prezidenta Wenceslase, se osvědčil jako přísný vychovatel. Jeho nekonečné vzpomínky, osobně zabarvené příběhy o dávno mrtvých lidech a staletí nudných zkušeností mu dříve u Daniela vysloužily pohrdání. Nyní však chlapec robota vysloveně nenáviděl.

Daniel byl sám překvapen, jak hodně ho může jeho vlastní tělo bolet – paže, nohy, žaludek, záda, svaly, o jejichž existenci neměl ani ponětí. Ještě nikdy v životě tolik necvičil, OX mu přitom neprojevoval ani sebemenší účast. Jak by compo mohl vůbec pochopit, co je to bolest svalů?

Přestože jeho nový, tvrdý denní režim neplatil dlouho, Daniel měl pocit, že s takovou brzy zemře. Byly na něj kladeny zcela nepřiměřené požadavky. OX ho nutil sedět zcela vzpřímeně, už nesměl ani odpočívat, o povalování vůbec nemluvě. Musel pečovat o svůj vzhled – jako by ho v té mučírně uvnitř Paláce šepotu mohl někdo vidět.

OX vypočítal minimální kalorický příjem pro jeho osobu a sestavil jídelníček, po němž princ hubnul. Strážní mu pak začali přinášet podnosy s neuspokojivě malými porcemi nechutně zdravého jídla. Při jejich příchodu musel princ projevovat náležitou úctu a vděčnost. Nebyl-li OX spokojen, poslal strážné zpátky do kuchyně i s nedotčeným jídlem. Proč by se proboha musel *princ* chovat zdvořile? To druzí měli být zdvořilí k němu, ne naopak! Danielovi neustále kručelo v žaludku. Ještě nikdy neměl takový hlad a toužil opět ochutnat zákusek nebo alespoň malý bonbon.

Navzdory vyčerpání téměř nebyl schopen usnout. Prince by přece měli všichni obskakovat! Všechny ty změny ho rozčilovaly natolik, že se nedokázal soustředit na učení. Jeho mysl neustále těkala, učitelský compo však trval nejen na dokončení každé lekce, ale také na závěrečném shrnutí jednotlivých bodů.

S vidinou temné a nesnesitelné budoucnosti se princ odhodlal ke vzpouře. Musel prezidentu Wenceslasovi ukázat, že tohle je jednoduše nepřijatelné. Byl přece princ, nikdo s ním nesměl zacházet takovým způsobem! Mezi vyučovacími lekcemi začal Daniel promýšlet vlastní plán.

Přestože ho prezident nenechával vystupovat na veřejnosti, a zřejmě to do budoucna ani neměl v úmyslu, krejčí a módní návrháři mu zhotovili okázalé šaty, které se díky zvláštnímu střihu daly přizpůsobit předpokládané ztrátě jeho hmotnosti. Ušili mu barevná

roucha a nařasené košile z hladké látky, navrhli masivní šperky a boty lemované kožešinou. Pro každodenní nošení do výuky mu však byl přidělen praktický a nenápadný oděv – pro jeho plán jako dělaný. Koho by napadlo, že takto oblečený člověk je princ?

Jednoho večera, když mu gardisté donesli skrovnou večeři, přijali jeho vlažné díky a nechali ho s OXem o samotě, se Daniel rozhodl jednat. Učitelský compo zrovna přednášel o institucionálních změnách, které za dobu svého působení v úřadu zavedla předchozí prezidentka Maureen Fitzpatricková, a přidal také několik osobních vzpomínek na časy strávené pod vedením této ženy v centrále Hanzy. Princ věděl, že má jen několik okamžiků. Náhlým útokem OXe překvapil, malého robota uchopil a pozpátku ho strčil do své skříně. Daniel učitelského compa zaházel šaty a harampádím, které posbíral ve svém pokoji, a zajistil zámek. Šlo o jednoduché analogové zařízení bez elektroniky a princ si uvědomil, že se compo brzy dostane ven.

OX zesílil hlas, aby ho bylo slyšet skrze dveře. „Princi Danieli, pusťte mě! Takovéto chování je nepřípustné. Prezident nebude potěšen.“

Daniel otevřel dveře svého pokoje: vzduch byl čistý. Tlumené barvy jeho oblečení, šedá košile, světle hnědé kalhoty a obyčejně vyhlížející boty, mu umožní zůstat nenápadný. Neměl žádné doklady, peníze ani zbraň. Ale mohl utíkat. Problémy začne řešit, jakmile se objeví.

Chodby ozařovalo umělé osvětlení. Navzdory bolavým svalům se Daniel rozběhl. Nevěděl kde je, neměl ani plán paláce, jednoduše prchal jedním směrem, pak zahnul do další chodby a našel schodiště vedoucí vzhůru. Musel být v podzemí, vždyť výše položená podlaží by jistě měla okna či vyhlídky. Pokud najde přízemí, jistě objeví taky východ na dvůr nebo do zahrad.

Pokaždé, když před sebou uslyšel lidské kroky nebo hovor, změnil směr. Během několika minut zcela ztratil orientaci a už by nebyl schopen najít cestu do svých skrytých pokojů… i kdyby o to stál.

Otevřel dveře označené symbolem pro východ a narazil na další řadu schodů. Když byl v polovině a sotva popadal dech námahou, uslyšel lidi jdoucí mu vstříc. Strnul a přemýšlel, jak zareagovat.

Místo strážných však uviděl tři uklízeče oblečené do uniforem personálu. Daniel nevěděl, co říct, ale muži, zabraní do rozhovoru, si ho sotva všimli. Otevřeli dveře na odpočívadle nad ním a zmizeli v paláci. Než se za nimi mohly dveře opět zabouchnout, Daniel je zachytil.

Ocitl se na hlavním podlaží Paláce šepotu. Až do této chvíle nelibě nesl fakt, že „laskavá tvář" krále Petra byla zobrazena téměř všude. Jeho vlastní obličej zůstával relativně neznámý, i když byl princ, nyní to však jen ocenil. Mohl se vmísit mezi personál, aniž by vzbudil pozornost – vždyť v Paláci šepotu musely každý den pracovat tisíce lidí. Protože vypadal mladě, napřímil se a snažil se tvářit, že spěchá za nějakým úkolem.

Postupně prošel řadou všedně vyhlížejících chodeb a technických místností, kde měli uklízeči, zahradníci, kuchaři a pomocný personál své odpočívárny a jídelny. Byl nadšený, když v jedné malé kuchyňce objevil ledničku a v ní něčí zabalenou svačinu. Cítil se oprávněn si ji vzít. Byl ostatně princ a jeho žaludek se po dvou dnech hladovění dožadoval pořádného jídla.

Balíček obsahoval kousky masa a nakrájené ovoce smíchané se zvláštním kořením. Bezpochyby šlo o nějaký netradiční, snad mimozemský pokrm, Daniel si však nemohl příliš vybírat. Jedl, kradmo se rozhlížel a trhl sebou pokaždé, když kolem kuchyňky někdo prošel. Čekal, že se každou chvíli rozezní alarm. Jakmile strážní objeví OXe ve skříni, nechají Palác šepotu zcela uzavřít. Musel se dostat ven co nejrychleji.

Po chodbách se neustále pohybovala spousta lidí. Když shon a ruch ještě zesílily, Daniel došel k názoru, že probíhá střídání směn. Náhodně se vmísil mezi unaveně vyhlížející zaměstnance kráčející chodbami a brzy vyšel na širokou terasu pod širým nebem. Pohled na oblohu ho ohromil – vždyť OX mu nedovolil vyjít ven už víc než rok.

Nemohl tam však stát jako hlupák a zírat na barevné turistické vzducholodi vznášející se nad Královským kanálem. Pospíšil proto dolů z terasy po širokém mírném schodišti společně s odcházejícími lidmi. Ještě jednou se ohlédl přes rameno a vyběhl na prostorné náměstí. Při představě, jaký poprask asi způsobí, si konečně dovolil samolibý úsměv.

☼8 Rlinda Kettová

Když se Rlinda Kettová dozvěděla o BeBobově zatčení, zamířila se *Zvídavostí* na měsíční základnu OŠZ, odhodlána osobně vytáhnout svého oblíbeného exmanžela z basy. Přestože od jeho zatčení ještě neuplynul ani den, generál Lanyan už nařídil předběžný výslech. To nemohlo znamenat nic dobrého.

Uvnitř kráteru přistála bez povolení, načež k přistávací ploše dorazila hlídka, aby ji zastavila. „K pobytu na základně nejste oprávněna, madam! Okamžitě odleťte, jinak vám bude loď zabavena."

Vyšla na rampu své lodi a věnovala jim úsměv, který jasně říkal: to snad nemůžete myslet vážně! Mísila se v něm nevíra s pobavením a vzdorem. „Blbost! Branson Roberts je jedním z mých pilotů a žádný NZP mi nezabrání, abych se s ním viděla."

Vojáci se na sebe podívali. „NZP, madam? Takovou zkratku neznáme."

„NZP, to jste vy – neplacen za přemýšlení." Opřela si ruce o své široké boky. „Tak co, odvedete mě za kapitánem Robertsem, nebo si ho mám najít sama?"

Strážní trvali na svém. „Vězeň je obviněn z dezerce. Návštěvy nemá povoleny."

„To bych se na to podívala!"

A skutečně. Rlinda byla celých šest hodin naprosto nesnesitelná, zastrašovala hlídku, pronásledovala důstojníky, rázovala chodbami, přerušovala schůze, posílala naléhavé zprávy každému, o kom si myslela, že by jí mohl pomoci, a především odmítala odletět. Generál

Lanyan ji nepřijal. Davlina Lotzeho nemohla zastihnout – kamsi záhadně zmizel ihned poté, co zajistil uprchlíkům z Crenny dočasné ubytování na okraji Palácové čtvrti.

Když se Rlinda konečně spojila s prezidentem Wenceslasem a žádala ho, aby něco udělal, dostalo se jí strohé a chladné odpovědi. „Než jsem souhlasil s účastí kapitána Robertse na vašem podnikání, jasně jsem vymezil svou pozici v celé záležitosti. Varoval jsem vás, že mu nepomohu. Generál Lanyan už celá léta prahne po nějakém obětním beránkovi a ten smolař – nebo hlupák – Roberts sám vlezl OSZ do chřtánu."

„Co kdybychom si stanovili určité priority, pane prezidente? Kapitán Roberts pomohl Davlinovi a mně zachránit všechny ty kolonisty z Crenny. A taky zachránil tu dívku a starce, kteří zůstali v rozvalinách, ne? Navrch riskoval vlastní kůži, aby vám doručil naléhavou informaci, kterou byste jinak nedostali. To by mělo mít nějakou váhu." Mračila se na obrazovku, ale prezidentův výraz se nezměnil.

„Je obviněn z dezerce, kapitánko Kettová. Generál je velmi přísný, pokud jde o výklad vojenských řádů. Obávám se, že polehčující okolnosti na faktech nic nezmění. Během dvou dnů bude kapitán Roberts postaven před vojenský tribunál, který určí jeho trest."

„Trest? A co nejprve rozhodnout o jeho vině či nevině?"

„Tohle je záležitost OSZ, paní Kettová. Nebudu zasahovat do chodu vojenské justice."

Rlindě v té chvíli nezbývalo, než se uchýlit k prosbám. „Tak mi aspoň dovolte se s ním vidět. Prosím."

Prezident se zamračil a chvíli uvažoval. „Dobrá, ale je to jediná věc, kterou pro vás mohu udělat. V této chvíli se musím věnovat dalším naléhavým záležitostem."

Rozmrzelí vojáci ji vedli skrze tunely vyražené do šedé skály dolů na vězeňské podlaží. Bylo to malé vítězství, ale Rlindě sebevědomí příliš nezvedlo.

BeBob sedící ve své cele vypadal zoufale a unaveně. Pohlédl na ni, neschopný uvěřit vlastním očím. „Rlindo!“ Vyskočil na nohy, když strážný otevřel dveře cely.

Vojáci vytasili své paralyzéry, jako by si mysleli, že se na ně chystá zaútočit, Rlinda ho však sevřela v medvědím objetí. „Vždycky jsem věděla, že máš srdce větší než mozek, BeBobe! Vlezl jsi přímo do pasti.“

Pokrčil rameny a na jeho zkroušené tváři se objevil skutečný úsměv, nejspíš první po dlouhé době. „A co jsem měl dělat, Rlindo? Viděla jsi oči té holky?“

„Nemusel jsi ze sebe dělat kašpara. Stačilo vysadit je na kterékoliv hanzovní planetě a zanechat anonymní zprávu.“

Oči se mu zablýskly výbuchem netrpělivého hněvu, který dokázal proniknout i jeho zoufalstvím. „Pokud někdo útočí na naše nové kolonie, musel jsem spustit poplach! Co kdyby si chudák Orli myslela, že je na nové planetě v bezpečí a ty válečné lodě se objevily znovu…“ Než mohl pokračovat ve svých protestech, Rlinda ho políbila. Okamžitě si přestal stěžovat.

Když se konečně přestali objímat, Rlinda si povšimla, že strážní uzamkli dveře cely a nechali ji s ním o samotě. Ani neslyšela dveře zavírat.

BeBob klesl zpět na svůj kavalec a položil lokty na kolena. „Už jsem byl i ve větší bryndě. Ostatně sám generál Lanyan mě pověřil kupou úkolů, které se prakticky rovnaly sebevraždě. Několikrát jsem hydrogům vyklouzl jen o fous. Přežil jsem pomerančovou nemoc na Crenně. Nedávno jsem přistál ve vyvražděné kolonii a zachránil starého chlapa a malou holku. Trocha nudy v malé místnosti mi neuškodí. Nic horšího než nuda mi totiž právě nehrozí.“

Rlindě se rozšířily nozdry. „Ve spravedlivém světě by všechny tyhle věci měly mít nějakou váhu. Sakra, posledního půl roku jsi rozvážel zásoby hanzovním koloniím a účastnil ses osidlovací iniciativy s využitím klikisských portálů. Ale generál Lanyan ti nic z toho k dobru nepřičte. Možná však existuje jiný způsob, jak ho přemluvit ke shovívavosti.“

BeBob na ni pohlédl se smutným úsměvem. „A to jsi vždycky říkala, že z nás dvou jsem ten blázen *já*. Copak nevidíš, co se tady děje?“

Sedla si vedle něj, kavalec jim sotva stačil. Lamely zaskřípaly. „Jen se tě snažím povzbudit. Co je špatného na špetce optimismu?“

Roberts se poškrábal v šedém vrabčím hnízdě na hlavě. „Už stanovili datum zasedání vojenského tribunálu, který předchází oficiálnímu válečnému soudu. Sama víš, že pokud mě shledají vinným z dezerce, generál Lanyan ze mě bude chtít udělat exemplární případ, tak jako z Randa Sorengaarda.“

„Byl jsi průzkumný pilot OSZ, ne tulácký pirát.“ Rlinda neměla to srdce mu prozradit, že tribunál je zřejmě už dopředu přesvědčen o jeho vině.

„No a? V Lanyanových očích je dezertér určitě ještě horší než pirát.“

„Hrůza! Tak co uděláme, abychom zvítězili? Najmeme si právníka?“

„Už mi přidělili armádního advokáta. Asi si dovedeš představit, kolik důvěry ve mně vzbuzuje. Ještě se mnou ani nemluvil.“

„To nezní moc slibně.“ Zatímco Rlinda horečně přemýšlela nad nějakým řešením, snažila se ho alespoň uklidnit. „Už jsem zavolala na pár míst, BeBobe. Nasadila jsem všechny páky.“

„Hodně štěstí! S kým jsi mluvila?“

„Tak především s prezidentem Hanzy.“

BeBob si pohrdavě odfrkl a opřel hlavu o stěnu. „Ten neudělá nic.“

Rlinda si povzdechla. „Ne. Zařídil, abych tě mohla navštívit, ale pak si nad tím umyl ruce. Ale mám další možnosti. Rozhodila jsem sítě, kde se jen dalo. Divil by ses, kolik lidí mi dluží laskavost. Snažím se spojit se Sarein, svou přítelkyní z Theronu. Pamatuješ se na ni? A s Davlinem, pokud se mi ho podaří najít. Může být pořád na Zemi, i když se mi ho zatím nepodařilo vystopovat.“

„Lotze? Co ten pro nás může udělat?“

„Hej, tohle je pořád jen první krok mého plánu. Nespěchej na mě tak!“

„Musím spěchat, Rlindo. Moc času už mi nezbývá.“

Denn Peroni

Poté, co se zbytkem svého nákladu opustili Yreku a zamířili do ildiranského prostoru, všimli si Denn s Calebem, že jedno ze sedmi sluncí Ildiry umírá. Bojující hydrogové a faerové je téměř uhasili.

„Jen se na to podívej!“ Denn se natáhl a šťouchl svého druha do kostnatého ramene.

Caleb se poškrábal ve strništi na svém krku. „Pokud jsou na okraji válečné zóny, těžko budou mít zájem kupovat od nás nějaké tretky.“

Denn zavrtěl hlavou. „Žádné tretky. Důležité věci. Pokud na ně dotírají hydrogové, budou zoufale potřebovat důležité suroviny, jako jsou surové kovy a především ekti. Jakmile zjistíme, co Ildirané potřebují, můžeme najít nejvhodnějšího dodavatele.“

Než začala válka s hydrogy, dodávali tuláčtí obchodníci Impériu ekti pravidelně. Oněch pár kapek, na něž se smrskla produkce po vyhlášení ultimáta, však bylo vyhrazeno pro potřeby Obranných sil Země. Až do této chvíle. Staré dohody byly zrušené a trh ildiranského Impéria se Tulákům opět otevřel.

„Můj klan obchoduje s vodou,“ namítl tvrdohlavý Caleb. „Tu od nás sotva koupí.“

„Zkus být trochu velkorysejší!“ vybídl ho Denn.

Sám přitom litoval, že naložil tak velké množství světostromového dřeva. Yrečané část odkoupili, v ildiranském Impériu však takováto exotická novinka stěží vzbudí zájem, zvláště nyní.

Když zdobné bitevníky Sluneční flotily tuláckou obchodní loď obklíčily, Denn žádal bezpečný průchod. „Tuláci a Ildirané byli obchodními partnery po dvě staletí. Dodávali jsme Mágu-

imperátorovi palivo pro mezihvězdný pohon a další zboží. Nyní chceme naše partnerství obnovit.“

„*Pokud* se dokážeme domluvit na oboustranně přijatelných podmínkách,“ dodal Caleb.

Sedm skvostných lodí viselo v prostoru kolem *Tvrdošíjné vytrvalosti.* Denn a Caleb hleděli skrze průzory na naježené šupiny slunečních plachet, třpytivé pokovené trupy a dlouhé antény trčící na všechny strany jako tykadla. „Kdybych nebyl takový optimista, už bych se začal bát.“

„Dělal bych si větší starosti, kdyby to byly lodě osíků. Ildirané jsou možná divní, ale pokud jde o záludnost, lidem se nevyrovnají.“

„Doprovodíme vás na přistávací plochu v Mijistře,“ odpověděl strohý drsný hlas z vedoucího bitevníku. „Prosím, následujte nás.“

Ildiranské lodě vedly *Vytrvalost* po schválené dráze dolů k třpytícímu se městu. Jak se k němu blížily, jejich leštěné trupy s mnoha výstupky odrážely jasné sluneční paprsky na všechny strany. Nespočetné oslepivé záblesky naplnily vzduch jako světelná bouře.

„Budeme potřebovat ochranné brýle.“ Caleb prohrabal úložné prostory v kokpitu a vytáhl dvoje brýle opatřené filtry. „Ostré světlo mi nikdy nedělalo dobře – na Plumasu jsme s tím problém neměli.“

Poté, co přistáli, se nad nimi sedm bitevníků ještě chvíli vznášelo, jako by čekaly, zda se nepokusí o nějaký ztřeštěný útok. Pak se vrátily k hlídkování v soustavě. Nikdo další se s nimi nespojil. Oba muži seděli v kokpitu a dívali se jeden na druhého. „Nejspíš bychom měli vyjít ven. Určitě nás někdo přijde uvítat.“

Zkontrolovali se navzájem, aby se ujistili, že jejich vzhled je dostatečně reprezentativní: klanové znaky jasně čitelné, kombinézy čisté (alespoň ta Dennova), všechny kapsy zapnuté, vlasy pěkně uhlazené dozadu a Dennovy navíc svázané na temeni modrou stužkou. „Byl bych raději, kdyby sis pořídil novou kombinézu, Calebe.“

„Tahle mi sedí docela dobře.“

Denn a Caleb, mžourající i navzdory ochranným filtrům, spatřili přicházet malou delegaci. Pozvedli ruce v oficiálním pozdravném gestu.

Přistoupil k nim muž v pestrém šatu s reflexními pásy na rukávech. Jeho pokožka měla znepokojivě zlatozelenou barvu a namísto zorniček se mu v očích třpytily podivné odlesky, vypadal však dost lidsky na to, aby Denn poznal, že musí pocházet ze šlechtického kruhu.

Ildiran spojil dlaně a přitiskl je k hrudi. „Jsem ildiranský ministr obchodu. Možnost obnovení obchodních styků s lidmi vítáme. Je to teprve sedm dní, co váš král Petr vzdal hold Mágu-imperátorovi, o ničem podobném se ale nezmínil. Vy nezastupujete Zemskou hanzovní ligu?“

„Rozhodně ne!“ odpověděl Caleb rázně. „My jsme z tuláckých klanů.“

Ministr však rozdíl buď nechápal, nebo ho vůbec nezajímal. „O nuancích lidské společnosti a jejích frakcích toho víme málo. Pokud nám ale přicházíte nabídnout ekti a důležité suroviny, jste vítáni.“

Prostorná audienční síň byla na Denna příliš prosluněná, příliš teplá a příliš formální. Přestože měl na sobě své nejlepší šaty, připadal si velmi nepřiměřeně oblečený. Caleb působil ještě výstředněji, ale zřejmě mu to vůbec nedocházelo.

Ani jeden z nich nemohl uvěřit, že je chce vidět sám Mág-imperátor. Dojem na ně udělala už přítomnost ildiranského ministra obchodu. Pak, ke svému překvapení, byli povoláni pod nebesféru. Denn si nevzpomínal, že by se někdy při obchodním jednání cítil tak stísněně.

Jora’h je pozdravil ze svého vejčitého křesla. Denn viděl obrázky předchozího ildiranského vůdce, který byl tak tlustý a ochablý, že nebyl schopen opustit kokon svého trůnu. Jora’h, pro nějž tato role byla stále ještě nová, dosud nepropadl letargii. Naklonil se kupředu se zjevným zájmem. „Podle slov mého ministra obchodu veze vaše loď náklad světostromového dřeva z Theronu, je to tak? Mám o ně zájem.“

Denn vrhl na svého společníka překvapený pohled, ale ten jen pokrčil rameny.

„Když je zájem…," popíchl ho Caleb.

Denn postoupil kupředu. „Poté, co hydrogové zaútočili na Theron, jsme my Tuláci pomohli Theroňanům vyčistit spálený les. Dostali jsme darem několik padlých kmenů, které jsme směli odvézt. Toto dřevo má pozoruhodné vlastnosti. S radostí vám ukážu několik vzorků. Pokud má ildiranské Impérium zájem o zakoupení malého množství tohoto materiálu, jsem si jistý…"

„Koupím všechno." Jora'h se upřeně zahleděl do

Dennových očí, jako by chtěl proniknout do jeho mysli. „Nedávno jsem dostal theronskou ratolest, a rád bych měl také to dřevo."

Denn nevěděl, co říct. Zapomněl, že Ildirané žijící v propojeném společenství, jejímž středobodem byl Mág-imperátor, se nikdy nenaučili umění smlouvat – samozřejmě ku prospěchu Tuláků. „To je nesmírně… velkorysé, Mágu-imperátore. Děkujeme. Ale ještě jsme nehovořili o ceně."

„Zaplatím, kolik si řeknete," řekl Jora'h. Se smutným úsměvem pak vysvětlil: „Kdysi tady, v Hranolovém paláci, studovaly *Ságu sedmi sluncí* dvě zelené kněžky. Jednu z nic jsem si… velmi oblíbil. Vaše světostromové dřevo mi ji bude připomínat." Zahleděl se do dálky a Denn vycítil, že se kdesi daleko odehrává cosi vážného a hrozivého. „Promiňte! Naše Impérium právě zažívá těžké časy."

„Ano, viděli jsme hydrogy a faery u jednoho z vašich sluncí," řekl Caleb. „Musí to být…."

Mág-imperátor pozvedl ruku. „Krizí je mnoho. Těším se, až obdržím vaše dřevo. Můj ministr obchodu vám zaplatí a zařídí vše potřebné pro obnovení obchodu mezi Tuláky a Ildirany."

Denn s Calebem pochopili, že byli propuštěni, a opustili proto nebesféru, potěšení příznivým průběhem jednám. Vypadalo to na veskrze úspěšnou obchodní cestu se skvělými vyhlídkami do budoucna – pokud ovšem hydrogové nezničí ostatní slunce Ildiry. Potom by jejím obyvatelům nepomohlo ani všechno ekti, co ho ve Spirálním rameni je.

☼'0 Mág-imperátor Jora'h

Jakmile tuláčtí obchodníci odešli, Jora'h se uzavřel ve svých soukromých komnatách se vzorky světostromového dřeva.

Tam venku se jeho Impérium dále drolilo a rozpadalo. Nemohl zapomenout na zradu klikisských robotů, na útok hydrogů na Hrel-oro, ani na právě umírající slunce Durris B. Musel najít řešení početných katastrof, které ho obklopovaly. Musel přemýšlet a rozhodovat.

Nejosobnější ze všech těchto krizí byla hyrillská vzpoura. Z Horizontální hvězdokupy cítil rostoucí prázdnotu v *thismatu,* jak mizeli další a další jeho poddaní. Poté, co dobroský místodržící doručil svou zprávu a varování, přestal Jora'h čekat na návrat svých tří výzvědných lodí. Vyslal je – stejně jako Zan'nha a celý manipul bitevníků – přímo do středu oné prázdnoty. Na Ildiru se začali trousit uprchlíci, kteří unikli Rusa'hovu řádění na Dzellurii, Alturasu a Shonoru. Poslední z nich dorazili teprve před několika hodinami.

Jora'h proklínal Rusa'ha a zvláště Thor'ha – jejich šílená vzpoura přišla právě ve chvíli, kdy ildiranské Impérium muselo čelit mnohem nebezpečnějšímu nepříteli v podobě hydrogů. Co bylo důležitější: občanská válka… nebo pravděpodobné vyhubení ildiranské rasy?

Přesto už podnikal přípravy. Tal On'h stahoval jednotlivé manipuly z jejich pozic u ildiranských kolonií, aby shromáždil celou kohortu, přestože tím připravil mnohé planety o ochranu v případě, že by hydrogové znovu zaútočili.

Nyní už byl dobroský místodržící na cestě k Hyrillce, kde měl Rusa'hovi sdělit své rozhodnutí. Jora'h a Udru'h zvažovali mnoho různých strategií, než se nakonec rozhodli pro jeden z Udru'hových návrhů. Byl to riskantní postup hraničící s bláznovstvím, ale měl jistou, byť jen nepatrnou naději na úspěch. Pokud byli schopní posoudit, druhá nejlepší varianta mohla vést ke smrti tisíců, možná milionů zbloudilých Ildiranů.

Mág-imperátor se rozhodl zastavit rakovinu šířící se *thismatem.* Pokud by nebylo jiné cesty, vydal by patřičné rozkazy a stovky lodí pod velením tála O'nha by je vykonaly. Nastala by krvavá řež. Mohl využít vojenskou převahu a rozdrtit hyrillské vzbouřence silou, nezasadil by tím však smrtelnou ránu sobě i duši celé ildiranské rasy? Musel najít jiný způsob.

Pečovatelé ho do místnosti přinesli v křesle, Jora'h v něm ale odmítal sedět. Jakmile ve svých komnatách osaměl, sestoupil na podlahu a začal přecházet sem a tam. V dlaních držel kousek theronského dřeva a vpíjel se do něj očima, jako by to bylo orákulum.

Oči se mu třpytily slzami, když zkoumal podivné víry ve struktuře dřeva. Ohořelá část byla z větší části odstraněna, zůstal jen tmavý okraj na jednom konci. Žádný řezbář ani sochař tento kus neopracoval. Byla to surová hmota odštípnutá z prastarého myslícího stromu, odvěkého protivníka hydrogů. Vzory v jeho struktuře byly hypnotizující, podivně proměnlivé, jako by to byly vzpomínky na tepající krev či mízu. Mohly být tyto linie odrazem myšlenek zachycených v rozlehlé mysli světolesa?

Jora'h převracel dřevo ve svých rukou. Výzdoba Hranolového paláce využívala především optické hranoly, lomená zrcadla a barevné krystaly. Toto dřevo, tak hřejivé, vytvoří dokonalý kontrapunkt. Jeho přítomnost v paláci mu navíc bude připomínat Niru.

Zatímco zkoumal zákruty, smyčky a jemné linie, opět si vybavil krásnou zelenou kněžku. Tolik Theron milovala! Často si po milování leželi v náručí a ona mu vyprávěla, jak coby akolyta stromům vyprávěla, předčítala jim příběhy ze staré Země. Právě tyto příběhy ji přivedly k zájmu o *Ságu sedmi sluncí,* díky nim zatoužila studovat ildiranský epos. Ona a Otema pak trávily čas předčítáním *Ságy* svým stromkům, aby se s velkolepým příběhem mohl seznámit i světoles.

Byly některé z těchto vzorů trvalými stopami příběhů, jež vyprávěla samotná Nira? Přejel konečky prstů po čarách, sledoval

jejich průběh jako by doufal v nějaký signál. Přestože se hladké dřevo jeho doteku zvláštně poddávalo, k navázání přímé komunikace nedošlo.

Odložil kus dřeva stranou, stále plný bolesti nad skonem Niry, kterou ztratil právě ve chvíli, kdy se ji chystal zachránit. Kdysi uvěřil otcovým lžím o jejím osudu a ani ho nenapadlo vyptávat se místodržícího Udru'ha na jeho děsivou práci na Dobrosu. Jora'h měl pocit, že svou přílišnou důvěřivostí Niru zradil. Měl být podezřívavější, měl klást otázky. Dozvěděl se pravdu příliš pozdě… a teď už byla mrtvá.

Mág-imperátor, zarmoucený tolika věcmi, přistoupil k zakřivenému oknu, tak dokonale průzračnému, jako by bylo vyrobené ze zpevněného vzduchu. Díval se na Mijistru, nádherné barvy a velkolepou architekturu symbolizující velikost Impéria. Jeho zrak však byl neodvratně přitahován vzhůru k obloze, k temnící skvrně slunce, v jehož koróně pokračoval nesmiřitelný boj mezi faery a hydrogy. Vědomí blížící se katastrofy na něj dolehlo s tíhou, která by snad byla s to rozdrtit i kupole Hranolového paláce.

Bylo na čase začít jednat.

Ano, nařídí talu O'nhovi, aby se svou kohortou lodí vyrazil. Musí Rusa'ha zastavit, což si vyžádá krveprolití mučivého rozsahu. Jatka by však byla ještě strašlivější, pokud by svému šílenému bratrovi dovolil uchvátit další planety. On, Mág-imperátor, se výpravy zúčastní také. Osobně. Nehodlal hledat žádného zástupce, všechna ta krev padne na jeho hlavu.

Zatímco hleděl z okna, napadené slunce Durris krátce zaplálo, to když faerové použili gigantickou protuberanci jako zbraň. Podle hlídkujících lodí Sluneční flotily se kolem umírající hvězdy hemžily stovky tisíc hydroských koulí. Jakmile hydrogové vyhubí faery v Durris B, co jim zabrání zaútočit na další slunce na nebi? Musel najít způsob, jak tomu zabránit.

A co se stane, když faerové požádají Ildirany o pomoc, jako to udělali kdysi dávno?

Než Mág-imperátor odletí k Horizontální hvězdokupě, vyšle také Osira'h, aby naplnila své poslání a prolomila bariéru bránící Ildiranům v komunikaci s hydrogy. Podle Yazra'h už byly přípravy dokončeny. Odváží se Jora'h vyslat malou holčičku mezi hydroské lodě válčící u Durris B, přímo do středu bitvy? Měl obavy, že by se mohla dostat do palby a zahynout dřív, než se vůbec pokusí splnit svůj úkol. Kde jinde však mohla s jistotou hydrogy nalézt?

Nadaná holčička byla to poslední, co mu po Niře zbylo. Byla ovšem také jedinou nadějí Impéria na navázání kontaktu s hydrogy. Jak by však mohla malá holčička přesvědčit bytosti svou podstatou tak neskutečně cizí k rozhovoru s Mágem-imperátorem? A i kdyby to dokázala, jaké nepředstavitelné podmínky budou Ildirané asi nuceni přijmout?

Kdyby tak Nira mohla být s ním! Snad by mu pomohla přijmout rozhodnutí, nebo ho alespoň podpořila tváří v tvář nevyhnutelným následkům jeho volby. Plán na záchranu jeho rasy zahájený před mnoha generacemi nyní vyžadoval, aby svou vlastní dceru – *jejich* dceru – vystavil nebezpečí.

Bez ohledu na to, jak moc Niru i svou dceru miloval, povinnosti Mága-imperátora stály výše než jeho osobní pocity. Osira'h to podle všeho chápala. Pochyboval však, že by stejné pochopem projevila i její matka.

1 Nira

Pro ženu cestující pěšky byl Dobros rozlehlý a nekonečný.

Kdysi dávno, v mnohem šťastnějších časech, během cesty z Theronu na Ildiru, spatřila Nira prázdnotu vesmíru třpytící se hvězdami. Tehdy v ní tento pohled vzbudil úžas, ukázal jí, že Vesmír má mnoho vrstev, stejně jako rozvíjející se květ. Coby dítě hustého světolesa si neuměla představit ony obrovské vzdálenosti, přestože je teoreticky znala. Světelné roky, parseky, astronomické jednotky. Zatímco letěli k Ildiře, Nira stála u vyhlídkových oken *Věčné*

zvídavosti a představovala si galaxii jako oceán planet, v němž se tu a tam najde nějaký obydlený ostrov.

Teď však, poté co už měsíc kráčela neznámou krajinou, začala Nira vnímat vzdálenosti ještě poněkud jinak. Vůbec to nebylo špatné. Zatímco upírala oči k vzdálenému horizontu, přes klikatící se vyschlá říční koryta, suché prérie a pásy zakrnělého porostu, její poraněná mysl měla příležitost bloudit. A uzdravovat se.

Celá léta jejího zajetí v ní uzavřený prostor vzbuzoval tíseň. Nemohla se spojit s Jora'hem, nesměla vidět svou milovanou dceru… ani žádné z dalších dětí, které nuceně počala. Zde, v otevřené krajině, se její myšlenky nadechly a dostaly křídla.

Stále se cítila odtržená od stromů, hluchá k telinku, slepá k jakémukoli spojení se svou dcerou. I slepá a hluchá však stále dokázala žít. Po tom všem, co vytrpěla, se Nira odmítala vzdát. Lpěla na naději.

Celé dva dny strávila pochodem přes zvlněnou pahorkatinu. V jednom širokém údolí narazila na ten nejhustší les, jaký kdy na Dobrosu viděla. Stromy byly vyšší než ona a jejich horní větve se navzájem proplétaly jako prsty na rukou. Vůně listů a vlhkost vypařující se z rostlin do okolí proměnily každý nádech v požitek a probudily v ní vzpomínky. Už celá léta nebyla tak blízko pocitu vnitřního míru.

Nira zvažovala, zda nemá raději zůstat, zbudovat si zde přístřešek a žít si svůj život. Nebylo pravděpodobné, že by našla cestu do civilizace, a i kdyby, civilizace na Dobrosu, to nebylo nic jiného než chovné tábory. Tak proč se neusadit tady?

Nira znala odpověď: chtěla najít svou dceru a vrátit se do svého milovaného světolesa.

Jeden den odpočívala, opřená o tmavé kmeny. Hovořila nahlas, vyprávěla sporým stromům svůj příběh, sdílela s nimi své myšlenky, na rozdíl od světostromů však tyto rostliny nezaznamenávaly její slova, aby je předaly velké propojené mysli. Možná jí rozuměly, ale neodpovídaly. Nebo je už nebyla schopná slyšet.

Nira nesměla zapomenout, co se jí stalo, jakkoli by to ráda vytěsnila ze své hlavy. Musela si vše pamatovat kvůli své dceři…

O týden později vstoupila na území, které neslo stopy dávného osídlení. Našla silnici rovnou jako přímka a pak základy starého domu. Shluk budov a zřícených skladišť dávaly tušit dřívější podobu opuštěného ildiranského sídla obklopeného rozsáhlými plochami polí, nyní už dávno zplanělými a zarostlými plevelem tak, že jejich hranice přestávaly být patrné.

Stála uprostřed plochy, která kdysi bývala hlavním náměstím, a naslouchala větru hvízdajícímu mezi zřícenými trámy a drolícími se základy. Tiché šelestění tenkých stvolů a ostrých stébel znělo jako nekonečné šepotání duchů dávných obyvatel tohoto místa.

Chtěla zavolat, ale hlas se jí vydral z hrdla v podobě podivného hlasitého skřeku. Žádná odpověď. Ildirané se děsili samoty, na takovémto místě by se žádný z nich nezdržoval.

Toto rozpadající se městečko bylo opuštěné už dlouho. Žádná část vybavení už nebyla k užitku. Nira doufala, že najde komunikační systém nebo možná mapu kontinentu, všechno se ale dávno rozpadlo na prach. Musela uplynout celá staletí od doby, kdy byl Dobros vzkvétající planetou.

Nira se dotkla měkké, zvětralé zdi jedné z částečně zachovalých budov, a téměř přitom cítila všechny ty zapomenuté sny. Ani jí, ani kterémukoliv jinému zelenému knězi však toto místo nemohlo nic nabídnout.

Šla proto dál, pryč od opuštěného města.

☼2 Celli

Když Beneto sledoval zelené kněze pilně pracující na přípravě ratolestí, jeho dřevěná tvář nesla výraz hrdého uspokojení. Průzkumníci zamířili do nejvitálnějších částí světolesa, kde ze štěrbin v šupinatých kmenech vylamovali světlé výhonky. Nové ratolesti pak zasadili do květináčů pro další přepravu. Palety plnily tisíce malých květináčů, které se měly rozletět na další planety jako zárodky

nového života. Tak byla zaručena expanze a zachování mysli verdani, i kdyby se hydrogové na Theron vrátili.

Ale jak to pomůže nám? myslela si Celli.

Přestože nebyla zelená kněžka, chtěla pomoci, proto pracovala společně se Solimarem. Vždycky byla divoška, plná energie, samá legrace. Útok hydrogů těžce zasáhl všechny Theroňany a všudypřítomný pach kouře a popela tížil dokonce i její veselou mysl, nyní se však konečně začínala zotavovat.

Týden poté, co Beneto vyslovil své přání, byly připraveny k odeslání první zásilky ratolestí a její sestra Sarein povolala lodě OSZ, aby je odvezly. Na paluby je doprovodí zelení kněží, kteří budou během cesty sloužit Hanze. *Jabloňoví jezdci.*

Solimar jí podal útlý výhonek získaný z poškozeného stromu, stále ještě pokrytý vlhkostí místa, odkud byl přinesen. „Tady je jeden pro tebe." Stálo před ní sedm prázdných květináčů, všechny naplněné měkkou půdou smíchanou s mulčem a hnojivem. Mladý zelený kněz jí pomohl udělat důlek, vložil do něj ratolest a pak společně udusali hlínu kolem rukama, aby kmínek stál vzpřímeně.

„Víš, nejspíš bych to zvládla sama. Není to tak složité," řekla Celli, našla pod vrstvou hlíny jeho prsty a hravě je stiskla. „Ale můžeš mi to ukazovat tak dlouho, jak budeš chtít."

Slunce jasně svítilo a Celli naslouchala bzučení barevných plachtounů, kteří zapomněli na hrůzu rozsévanou hydroskými loděmi a vrátili se na otevřené louky. Kdysi, když byla ještě malá, měla plachtouna jako domácího mazlíčka. Pohled na pestré tvory jí vnukl myšlenku, že se svět snad přece jen vrací do starých kolejí.

Alespoň do doby, než se hydrogové opět vrátí. Neměli by společně s ratolestmi odvézt do bezpečí také lidi?

Mezi řadami květináčů k nim kráčela Sarein, oblečená podle hanzovní módy doplněné theronskými šálami. Nesla hanzovní datový záznamník, na němž si vedla zápisy, a snažila se sestavit odletový plán. Dávala si pozor, aby si neumazala šaty, a hlavu přitom nesla vzhůru, jako by kráčela v nějakém průvodu.

„Těší mě, že pracujeme na věci, která přinese prospěch jak Theronu, tak Hanze," řekla Sarein svým rodičům a strýci Yarrodovi. „Hanzovní lodě a křižníky OSZ odvezou ratolesti na planety nabízející podmínky ke zdárnému růstu. V průběhu cesty budou zelení kněží na oplátku poskytovat telinkovou komunikaci a zůstanou v koloniích, kde zasadí své stromy. Rozšířená síť bude k užitku všem."

„Neměli bychom mít závazky vůči armádě," varoval Yarrod. Sám nedávno službu v OSZ opustil, aby pomohl světolesu. Zelený kněz by rád osadil všechny holé stráně, proto se cítil nesvůj, když viděl, kolik budoucích světostromů je odváženo z Theronu. Podřídil se však Benetovu přání, neboť pocházelo přímo z lesní mysli.

Matka Alexa se na svého bratra káravě podívala. „Yarrode, pokud nám Hanza poskytuje dopravu na různé planety, proč by jí zelení kněží nemohli během cesty posloužit, kdyby bylo zapotřebí okamžitého spojení? Tvůj přítel Kolker je zřejmě se svým místem na palubě těžeru u Qronhy 3 naprosto spokojen."

„Kolker je jiný než většina zelených kněží," řekl Yarrod.

Spokojeně se tvářící Sarein šla uvítat první tři hanzovní lodě – dvě obchodní a jednu průzkumnou vojenskou – které přistály na mýtině nedávno užívané Tuláky. Celli přiložila ruku k dílu a pomohla Solimarovi do každé lodi odnést paletu s ratolestmi.

Pak na chvíli odložila sourozenecké neshody stranou a dala sbohem Sarein, stále zmítané protichůdnými pocity povinnosti a oddanosti. Přestože její sestra očividně nechtěla na Theronu zůstat, bylo také zřejmé, že zkáza světolesa ji zasáhla mnohem hlouběji, než čekala. Celli se dívala, jak se Sarein krátce loučí s rodiči a společně se zelenými kněžími nastupuje na palubu nejrychlejší lodi, která se vzápětí vznesla k jasnému nebi. Krátce nato vyrazily na cestu i zbývající dvě lodě.

Beneto se za odlétajícími loděmi také díval a vypadal přitom podivně spokojeně. Pak se otočil k Celli. Jeho zvláštní dřevěná tvář se zformovala do výrazu plného naděje. „Teď, když první vlna

opustila planetu, od tebe budu něco chtít, sestřičko. Můžeš udělat jednu věc a pomoci tak lesu, přimět ho, aby pochopil.“

Celli se rozzářila. „Opravdu? I když nejsem zelená kněžka?“

„Ovládáš jiné umění. Existuje způsob, jak ty a Solimar můžete les probudit. Stromy potřebují, abyste jim připomněli jejich vlastní schopnosti.“

Přestože Celli přesně nechápala, o co ji žádá, nový úkol ji nadchl. „Jistě! Ukaž mi, co mám udělat.“ Na okamžik zapomněla, že není tak úplně člověk a v sesterském gestu mu položila ruku na rameno, dotek pevného tvrdého dřeva jí to však okamžitě připomněl. Se zapraskáním si uvolnila klouby na rukou a řekla: „Jsem připravená.“

☼3 Sullivan Gold

Někdo by to mohl nazvat obdobím klidu a plodné práce, Sullivan Gold ale věděl, že je to jen dlouhé ticho před bouří.

On i jeho dělníci na palubě hanzovního těžeru žili den po dni v úzkosti. Zdvojnásobili počet lidí v hlídkách a každou chvíli nacvičovali evakuaci. Tabitha Hucková rozmístila síť senzorů sledujících různé vrstvy oblačné přikrývky Qronhy 3. Údaje z jejích sond naznačovaly, že dosud nečinné kulovité útvary hluboko v mracích mohou být aktivnější, než se původně zdálo.

Ani ta nejdůkladnější opatření je však nemohla zcela připravit na okamžik, kdy přijde skutečný útok hydrogů. A ten se blížil. Sullivan si tím byl jistý.

V posledních hodinách noci, kdy už nemohl spát, stál na vyhlídkové palubě a hleděl dolů do oblak. Vzduch, který pronikl silovým atmosférickým polem kolem paluby, dnes divně páchl a byl prosycen statickou elektřinou, z níž se mu ježily chlupy na rukou. Stal se z toho zvyk – spolu se zeleným knězem takto trávili každý den asi hodinu, než se rozednilo, a pozorovali přitom vzdálená světla ildiranského těžního města pátrajícího po vzdušných proudech bohatých na vodík.

Kolker držel v náručí svou drahocennou ratolest a s věčným úsměvem na tváři soustředěně naslouchal nekonečné konverzaci, kterou nikdo jiný nemohl slyšet. Sullivanovi to nevadilo, sám neměl potřebu mluvit.

Těžer nedávno odeslal Hanze další zásilku ekti. Pod Sullivanovým vedením předčila efektivita zařízení i ty nejoptimističtější odhady. Sám Sullivan obdržel blahopřejnou zprávu od krále Petra a prezidenta Wenceslase, a Lydie mu sdělila, že štědré bonusy budou stačit na úhradu vysokoškolských studií pro všechna vnoučata.

Všechno šlo dobře.

Najednou si všiml, že se v bezedném moři pod těžerem, kam už nedosáhla vlákna senzorů, vytvořil nečekaný vír. Kolker stojící vedle něj pohlédl na rozvířené husté výpary právě ve chvíli, kdy zejícím jícnem bouře projel blesk.

„Tohle nevypadá dobře," řekl Sullivan. Mezi mraky v rozlehlém prostoru od hanzovního těžeru po ildiranský komplex začaly přeskakovat další blesky.

Za jejich zády se prudce otevřely dveře vedoucí na řídicí palubu a vyběhla z nich bledá Tabitha Hucková. „Sullivane! Senzory hlásí velkou aktivitu…"

Přímo pod vyhlídkovou palubou se husté mraky rozestoupily jako Rudé moře před Mojžíšem. Tabitha se prudce zastavila, všichni tři úžasem ani nedýchali. Zelený kněz pevně sevřel ratolest, jako by u ní hledal jistotu.

Elektrické výboje kreslily křivolaké čáry mezi jednotlivými hradbami mraků, děsivě tiché s výjimkou tlumeného opožděného hřmění, přicházejícího odkudsi zespoda. Pak, jako bájní leviatani vymršťující se nad hladinu, vystoupilo ze ztemnělého oceánu mraků šest ohromných kulovitých lodí. I na velkou vzdálenost Sullivan rozeznal namodralé výboje sršící z jejich trupů.

Děsivé ježaté koule stále stoupaly a rostly každým okamžikem. Tabitha od nich nedokázala odtrhnout oči, Sullivan ji však pevně uchopil za paži. „Vzpamatuj se! Tohle není zdvořilostní návštěva. Musíme zachránit posádku!"

Tabitha vtrhla zpátky do řídicího centra tak prudce, že málem spadla. Palubami těžeru se rozječel alarm. Muži a ženy, kteří zrovna neměli směnu, vyklopýtali ze svých kabin s nepřítomnými pohledy, jen zpola oblečení. Nikdo z nich se však neptal, co se stalo. Sullivan je nikdy nestrašil falešnými poplachy a lidé věděli, že tohle je doopravdy.

Zeleného kněze drmolícího svou zprávu do telinku zanechal Sullivan na vyhlídce a spěchal na řídicí palubu. Tabitha a její tři spolupracovníci stáli zaraženě kolem obrazovek a sekčního schématu těžeru. Kovové stěny drnčely zvukem sirén.

Od prvního dne, kdy přijal tuto práci, Sullivan věděl, že jeho těžer je s největší pravděpodobností předurčen ke zkáze. Jeho posádka se chvatně evakuovala a Sullivana potěšilo, kolik lidí jedná automaticky podle nacvičených postupů. Skrze široké okno spatřil další vražedné koule vynořující se z mraků. Tvorové obývající hlubiny plynné planety neměli kam spěchat.

„Je s námi konec," zašeptala Tabitha.

Při nácviku posádce obvykle trvalo půl hodiny, než evakuaci dokončila. Nyní, když byly v sázce jejich životy, to možná zvládnou rychleji. Sullivan se modlil, aby měli dost času, než hydrogové naplno zaútočí.

☼4 Jess Tamblyn

Po několika dnech letu nesmírnou prázdnotou vesmíru se jeho loď z vody a perleti přiblížila k Plumasu. Jess soustavu pozoroval skrze zakřivené tekuté stěny svého plavidla. Živé vzpomínky v jeho srdci probudily energii, která neměla s mocí wentalů nic společného.

Domov. To byl pojem blízký dokonce i Tulákům.

Jess vyrostl společně se svým starším bratrem a mladší sestrou na základně skryté pod ledovou slupkou. Pak pilně pracoval, poznával chod rodinné vodárenské firmy a připravoval se na její převzetí. Plumas měl nesmírné zásoby vody a vyznačoval se nízkou gravitací

usnadňující její dopravu na tulácké lodi. Poptávka byla stálá a Hvězda klanu Tamblynů zářila čistě a jasně.

Kdo by si pomyslel, že se Jessova rodina rozpadne jako nepořádně provedená výšivka na klanové kombinéze?

Jeho matka zahynula na Plumasu před téměř dvaceti lety, navždy zamrzla v hluboké ledovcové štěrbině. Život klanu šel dál. Prosperita a jednota Tamblynů trvaly až do chvíle, kdy se Ross nepohodl s otcem a jejich cesty se rozdělily, čímž se Jess sám ocitl mezi dvěma mlýnskými kameny. Snad měl víc usilovat o jejich smíření, čekal však na vhodnou příležitost, protože se domníval, že bude mít dost času, až vzrušené emoce opadnou. O existenci hydrogů tehdy nikdo netušil, natož aby čekal, že se mohou vynořit z mraků a zničit Rossův těžer.

Dalších pár nití vytržených z výšivky…

Jess se snažil otce ukonejšit, ale starý Bram zemřel žalem. Jessova sestra Tasia pak utekla, přidala se k osíkům a začala bojovat proti hydrogům. Poslední dobou však OSZ útočily hlavně na tulácké základny. Co asi dělala Tasia?

Další a další přetržená vlákna…

Firmu dál vedli jeho čtyři strýcové, zatímco Jess a jeho čtrnáct dobrovolníků pokračovali v důležitém úkolu šířit wentaly na další neosídlená vesmírná tělesa, počínaje mračny Golgenu, až po úchvatnou živoucí kometu letící vesmírem. Vodní bytosti stále sílily a připravovaly se na závěrečný střet. Bitva měla brzy začít.

Navzdory wentalské energii prosycující jeho tělo nemohl Jess zapomenout na své lidství. Stále miloval Cescu a toužil být s ní. Přál si vědět, kde je jeho sestra, a jen doufal, že stále ještě žije. Toužil něco udělat pro svůj lid, pro svou rodinu. K čemu by mu jinak byla wentalská síla dobrá?

Podivuhodná vodní loď se vznášela nad zmrzlým povrchem ledového měsíce a Plumas vyplňoval jeho zorné pole jako vyleštěný opál. Jess pohlédl dolů na kryty studní a čerpací stanice obklopené hangáry připomínajícími iglú, velké vodní tankery, které rozvážely

vodu do tuláckých sídel, a výtahové šachty vedoucí dolů k základně pod ledovou slupkou.

Jak se tak díval skrze membránu trupu své vodní lodi, dokázal si tam dole vybavit každý vršek, každý ledový výstupek. Když byli mladší, společně s Rossem se projížděli krajinou v terénních vozítkách. Nízká gravitace sváděla bratry k hazardu, jezdili příliš rychle, přeskakovali úzké trhliny a rozbíjeli rampouchy vytlačované do vakua v místech, kde ve slupce vznikal vysoký tlak. Dokonce i po tolika letech byly klikaté stopy jejich vozidel jasně patrné. V těch časech považovali bezstarostnost za něco zcela normálního.

Jess dosedl se svou lodí na dno kráteru nedaleko trojice velkokapacitních vrtů. Dělníci tam dole zřejmě spustí poplach. Byl si jistý, že jeho strýci už v této chvíli vědí, co se s ním stalo. Museli slyšet o proslovu, který pronesl v Randezvous.

Randezvous… brutálním útokem Obranných sil Země proměněné na hromadu kamení. Neměl by své nově nabyté schopnosti využít ku prospěchu svých lidí, jak ho žádali jeho dobrovolníci? Představil si, co by se stalo, kdyby se svou wentalskou lodí přistál před Palácem šepotu na Zemi. Přišel by pak prezident Hanzy konečně k rozumu?

Wentalové by však nedovolili, aby se zaměřil na pomstu vůči lidem. Bylo už dost obtížné přesvědčit je k cestě na Plumas, nakonec jim ale dokázal vysvětlit, co jsou to city, rodina a povinnost.

Když loď spočinula na zemi, podobná dešťové kapce, Jess zatlačil na zakřivenou membránu. Film kolem něj se zvrásnil jako našpulená ústa a Jess prošel skrz. Stanul na zmrzlém povrchu, oblečený pouze do přiléhavého overalu, který nepokrýval ruce a chodidla. Jeho tělo sršelo energií vyzařovanou wentaly uvnitř buněk, která ho zároveň chránila. Nastavil tvář třeskutě mrazivému vakuu, schopen pohlédnout na nekonečný majestát vesmíru způsobem, jakým to ještě žádný člověk nedokázal.

Domov.

Ploskami chodidel vnímal vibrace průmyslových zařízení pod kilometr silnou ledovou slupkou. Usmál se, když si vzpomněl na svého popudlivého otce. Bram Tamblyn byl přísný, vyžadoval

pracovitost a absolutní nasazení jak u své rodiny, tak u zaměstnanců. Jess si vybavil jedno z otcových oblíbených rčení: *Skutečnému členu naší rodiny, oddanému práci ve vodních dolech, musí v žilách proudit ledová voda.*

Z povrchu stoupaly řídké výpary: kysličník uhličitý a molekuly vody se uvolňovaly do vakua a v podobě mlhy se vznášely nade dnem kráteru. Plyny však měly brzy vyprchat do vesmíru, protože je nízká gravitace Plumasu nemohla zadržet nadlouho.

Zamířil k tabuli hladkého černého ledu, který byl roztaven slapovými silami a opět zmrzl. Rozkročil se, zavřel oči a zavolal wentaly, vodu k vodě, živel k živlu. Pozvedl ruce nad hlavu jako potápěč a hladce se ponořil do ledu. Klesal dolů jako duch v neviditelném výtahu, procházel jednotlivými vrstvami, až konečně pronikl zakřiveným stropem do dutiny hluboko pod povrchem a dopadl do pradávného chladného moře. Voda ho obklopila.

Moře hostilo živé tvory a wentalové se proto drželi v Jessově těle. Nevytryskli z něj, aby prostoupili Plumas stejně jako onu kometu, drželi se dohody neosidlovat už obydlené planety. Mohli by všechnu tu vodu ovládnout, prosytit celý podzemní oceán, ale neudělali to. Ponechali měsíc Tamblynům.

Jess nechal své tělo vystoupat na hladinu a pak zamířil k ledovému břehu, ke kupolím, přístřeškům a skladištím tvořícím hlavní sídlo jeho klanu. *Domov.*

Počet práceschopných obyvatel zde vždy kolísal mezi padesáti až sto Tuláky, z nichž většina byla nějakým způsobem spřízněna s klanem Tamblynů. Lidé zde ovládali různé dovednosti často přímo nesouvisející s jejich hlavním povoláním. Byli zde mechanici, techničtí pracovníci, architekti, údržbáři, dopravní piloti, odborníci na ledové vrty, uklízeči a kuchaři.

S úsměvem vystoupil na pevnou zemi, ledový útes vybíhající do chladného podzemního moře. Tady, v uzavřeném prostoru, pod stropem s umělým slunečním světlem, Jess vyrostl. Když ho ve dvanácti letech otec konečně vzal na Randezvous, byl rozlehlostí a ruchem základny ohromen. Tehdy, byť jen na okamžik, spatřil

Cescu, která právě začínala svůj výcvik pod vedením staré Mluvčí Jhy Okiahové.

Jess rozpřáhl paže a intenzivně vnímal vzduch, vodu a celé prostředí Plumasu. Kapky vody prehistorického oceánu z něj sklouzly a vytvořily na zemi zmrzlé louže. Z vlasů a ramen mu stoupala pára, jak ho energie jeho vlastního těla osušila.

Tři z jeho strýců vyšli ze svých buněk v administrativním bloku těžního komplexu. Caleb mezi nimi nebyl. Wynn, Torin a Andrew nemohli uvěřit vlastním očím. „Jessi! Jessi, jsi to ty?“

Dvojčata se na sebe podívala. Andrew, nejtišší z nich, si šťastně povzdychl: „Ach, chlapče, je skvělé mít tě zase tady – i když jsme slyšeli, že už nejsi tak úplně člověk.“

Jess se povzbudivě usmál. Na takovouto reakci už byl zvyklý. „Uvnitř jsem to pořád já.“ Jeho hlas se nesl, jako kdyby byl uměle zesílen.

Wynn se poškrábal v šedivém strništi na bradě. „Skat, Jessi, přiletíš si sem v obří vodní bublině, pak se projdeš po povrchu v naprostém vzduchoprázdnu bez skafandru. Protavíš se skrz kilometr ledu, přistaneš tady a nemáš přitom jedinou bouli ani zkřivený vlas!“

„Od normálního člověka bych něco takového nečekal,“ řeklo jeho dvojče Torin.

„Ani já ne,“ přidal se Andrew, ekonom a účetní vodních dolů klanu Tamblynů. „Sledovali jsme tě kamerami na vrtech.“

Jess se usmál a nad kůží se mu mihotala sotva viditelná aura. „Možná jsem se trochu předváděl. Wentalové mi umožňují dělat spoustu věcí, které musí působit zvláštně.“

Pochybovačně se mračící Wynn s Thorinem se posadili vedle sebe na velkou ledovou kostku. V izolačních oblecích jim bylo teplo, přestože Wynn otevíral a zavíral dlaně, aby v chladném vzduchu povzbudil krevní oběh. Kolem nich mezi boudami a přístřešky vykukovalo velké množství dělníků, kteří s opatrnou zvědavostí hleděli na jediného žijícího syna Brama Tamblyna, podivně proměněného.

„Slyšeli jste o Tasii?“ zeptal se Jess.

„Ne. Kdoví, jestli jí už osíci dávno nevymyli mozek?“ vzdychl Wynn. „Mysleli jsme, že bys něco mohl vědět ty.“

„V poslední době jsem se s lidmi moc nestýkal.“

Andrew odešel do administrativní buňky a za chvíli se vrátil s podložkou na sezení pro sebe, termoskou s ostrokvítkovým čajem a čtyřmi hrnky. Usadil se na podložce, zatímco dvojčata předstírala, že se jim na jejich zmrzlé hroudě sedí pohodlně. Andrew nalil do hrnku kouřící aromatický nápoj a podal ho Jessovi. „Pokud tady chceš jen tak stát a jiskřit, můžeš nám to všechno povyprávět od začátku do konce. Tady máš teplé pití.“

Jess se šálku nedotkl. „To není třeba, strýčku Andrewe.“

„Máme i něco silnějšího, pokud bys chtěl, Jessi,“ nabídl Torin. „Pálíme si to sami.“

„Řeknu vám svůj příběh… ale nic nechci. Wentalové mi poskytují všechno, co potřebuji.“ Stručně popsal, jak získal wentaly shromažďováním vodních molekul rozprášených v mlhovině, jak s nimi začal komunikovat, jak jimi osídlil prázdné vodní planety a jak, poté co hydrogové zničili jeho loď nad cizím mořem, pronikli wentalové jeho buňkami a zachovali ho tak při životě, ale zároveň ho navždy změnili.

Wynn dlouze vydechl, až mu z nozder vyšly dva obláčky páry. „Ty nadpřirozené bytosti, co máš v sobě, Jessi, ty, které šíříš na další planety… Víš, nejsem si jistý, jestli je chceme mít i na Plumasu. A je mi jedno, jestli jim říkáš bytosti, duchové, živlové nebo mimozemšťané.“

„*Jsou* to nepřátelé hydrogů,“ podotkl Andrew.

Torin se však zdál také znepokojen. „I tak. Máme tady firmu, která nás živí.“

„Nebojte se – neudělal bych nic, co by mohlo vodní doly ohrozit,“ uklidnil je Jess. „Wentalové souhlasili, že sem nevstoupí. Mou podstatu změnili, prosytili mé tělo, ale znovu to už neudělají. Z jejich strany to bylo vědomé rozhodnutí, aby mi zachránili život, neboť jsem byl jediný, kdo o nich věděl. Obyvatele Plumasu však neovlivní o nic víc než světostromy Theroňany.“

„Co s tím mají společného světostromy?“

„Verdani jsou elementární bytosti, podobně jako wentalové a hydrogové. Před deseti tisíci lety mezi nimi došlo k válce tak strašlivé, že ji nejsem schopen popsat slovy.“ Potřásl hlavou. „Wentalové byli během ní téměř vyhubení, stejně jako světostromy. Hydrogové se stáhli do hlubin plynných planet a faerové se ukryli ve hvězdách.“

„A teď se všichni probudili a začali jít jeden druhému po krku,“ zavrčel Torin. „No, to máme kliku!“

„Nepřišel jsem, abych prosytil Plumas wentaly,“ pokračoval Jess. „Přiletěl jsem z jiných důvodů – nejdůležitější z nich byla touha opět navštívit svůj domov a rodinu.“

Andrewa jeho ujištění zjevně uklidnilo a vstal ze své podložky, jako by se chystal vrátit k práci. Očividně došel k názoru, že vše důležité už bylo řečeno a dohodnuto.

„Po tom, co jsi řekl, chlapče, bych tě nejraději objal,“ povzdychl Wynn. „Ale zřejmě by to nebylo nejmoudřejší.“

„To opravdu ne.“ Jess roztáhl rty do úsměvu a jeho vodově modré oči se zahleděly kamsi do dálky. „Je tady však jiná věc, kterou díky své proměně mohu konečně provést.“

☼5 Princ Daniel

Po několika dnech, kdy se musel protloukat na vlastní pěst, už nebyl princ Daniel svobodou tak nadšen.

Byl hladový. Neměl kde spát, neměl žádné přátele, s nimiž by se mohl spojit. Kamkoliv šel, všude kolem sebe viděl prezidentovy agenty snažící se ho polapit. Tak nenápadně, jak to jen šlo, poslouchal zprávy a čekal na oznámení o princově zmizení. Očekával, že Hanza za jeho bezpečný návrat vypíše značnou odměnu. O svém útěku však nezaslechl jedinou zmínku, vůbec nic! Veřejnost stále žila v přesvědčení, že princ spokojeně přebývá ve svých královských komnatách v Paláci šepotu.

Nyní už vypadal špinavě a zanedbaně, v šatech se začaly objevovat malé díry. Přestože to přiznával jen nerad, teď by uvítal i ono nesnesitelně zdravé jídlo, které mu vnucoval OX. Vůbec se mu to nelíbilo.

Ze zoufalství zamířil ulicemi k místu, kde kdysi žil společně s nevlastní matkou a drzou sestrou. Vůbec ho nemrzelo, že od nich odešel, ale mohly by mu pomoci. Už se nemohl dočkat, až se své sestře pochlubí, co celý rok dělal. Ta bude zírat, až se dozví, kdo je teď novým princem Hanzy!

Když však dorazil do známé čtvrti, zjistil, že dům, kde kdysi bydlel, je pryč. Celý obytný komplex byl stržen a na jeho místě vyrostla komerční budova plná kanceláří a obchodů.

Dával si pozor, aby neprojevil příliš velký zájem, neboť prezident Wenceslas toto místo jistě nechal hlídat. Rádoby ledabyle se zeptal jedné staré ženy, co se stalo s lidmi, kteří tam bydleli.

Pokrčila rameny. „Nejspíš je na příkaz soudu vystěhovali. Hrozilo zdravotní riziko, šířila se tu nějaká nákaza. Pár lidí zemřelo a ostatní pak vyhodili na ulici."

Otřesený Daniel odešel, aniž jí poděkoval. Matně si vzpomněl na jednu scénu kdysi dávno. Tehdy se král vetřel do jeho pokojů a tvrdil, že Hanza jeho rodinu zabila. Daniel to považoval za ubohý trik, pokus ho zastrašit.

Teď už si tím nebyl tak jistý.

V noci se mu žaludek svíral hlady. Připlížil se k velkoskladu potravin, rozbil okno, strčil do otvoru ruku, otevřel si dveře a vklouzl dovnitř, kde ve tmě stály bedny s jídlem. Neměl žádný plán, prostě jen popadl první jedlou věc, kterou našel – suchary a ovocný džem – a začal se cpát.

Pak ale začal hledat jídlo, které by si mohl vzít s sebou, a zašel přitom hlouběji do skladu. Náhle za sebou uslyšel zarachocení a ránu, jak automatické bezpečnostní dveře uzavřely východ. Musel spustit tichý alarm.

Zatímco Daniel rezignovaně čekal, až přijede místní policie, cpal se vším, co mu přišlo pod ruku.

Jakmile venku uslyšel přijíždějící auta a uviděl z nich vystupovat muže v uniformách, nasadil důstojný výraz. „Proč vám to trvalo tak dlouho?“ vyštěkl a snažil se co nejlépe napodobit velitelský tón, jak ho to učil OX v lekcích státnického chování. „Prověřuji bezpečnost Hanzy. Profesionální zloději by to tady dávno stačili vybílit.“

Policisté však neprojevili pochopení a dál se k němu blížili s vytaženými paralyzéry. Daniel zachoval důstojnost. „Jsem princ Daniel. Copak mě nepoznáváte?“

Nepoznali ho. A také mu nevěřili.

Několik okamžiků po příjezdu policie se objevili rozespalí novináři, kteří začali fotografovat zásah pro místní plátek. K ohromnému pobavení reportérů se Daniel bránil a řval, že je princ.

Nakonec policisté použili paralyzéry a dali mu ránu, která ochromila jeho nervový systém. Daniel okamžitě padl k zemi, neschopný ovládat svaly, byl však zcela při vědomí, pokořený vlastní bezmocností. Ještě nikdy předtím nic podobného nezažil.

Mladého muže, škubajícího se a stále bojujícího s účinky paralyzéru, odvezli do velké hranaté budovy, kde ho uvěznili společně s dalšími zubožených a nevrlými lidmi. Ať křičel a dožadoval se sebevíc, nikdo z policie už za ním nepřišel.

Následujícího rána se objevil širokoplecí muž, v němž Daniel poznal Franze Pellidora, jednoho z prezidentových zvláštních agentů. „Jsem strýc toho chlapce,“ řekl Pellidor úředníkovi na policejní stanici. „Obávám se, že trpí bludy. Zřejmě se mu nějak povedlo opět schovat léky. Omlouvám se. Naše rodina samozřejmě zaplatí veškerou škodu i udělené pokuty.“

Když Pellidor chlapce odváděl, stisk, jímž svíral uprchlíkovu paži, připomínal ocelový svěrák.

„Dobře, omlouvám se,“ durdil se Daniel. „Už jsem se poučil. Musím přiznat, že vás rád vidím.“

Pellidor mu pohlédl do tváře s výrazem naprostého pohrdání. „Ona tě ta radost přejde, až uvidíš taky prezidenta Wenceslase.“

76 Sullivan Gold

Hydrogové zaútočili ze všech stran. Kulovité lodi vylétaly z mraků a zanechávaly za sebou mlžné stopy. Zášlehy z jejich zbraní kmitaly oblohou jako práskající krotitelův bič. První výstřely modulární těžer minuly, narazily na iontovou vrstvu v atmosféře a odrazily se stranou.

Ježaté koule se vynořovaly všude kolem nich, podobné výstražným bojím. Další výstřel zasáhl dolní část ektiových reaktorů a rozerval zaoblený trup, což způsobilo únik nestabilních plynů a katalyzátorů. Výron plynů měl stejný účinek jako raketová tryska s nestabilním výkonem a způsoboval kymácení a houpání těženi.

Zatímco evakuace pokračovala, Sullivan zakřičel do interkomu spojujícího jednotlivé části zařízení: „Uznávám, že máte všechny důvody k panice, ale prosím, ovládněte se! Tuto situaci jsme bezpočtukrát nacvičovali. Všichni se odeberte k přiděleným evakuačním modulům a zmizte odsud. Prohlašuji tento těžer za oficiálně opuštěný.“

Zaměstnanci těžeru prchali chodbami, šplhali po žebřících a běželi napříč palubami, aby se dostali k desítkám autonomních záchranných modulů. Výbuchy hřměly oblohou, ale Sullivan se přiměl soustředit veškerou pozornost na to, co museli udělat.

Zavolal na zeleného kněze, který stále vrávoral na vyhlídkové palubě. „Mají OSZ poblíž nějaké lodě?“

Zelený kněz zakřičel otázku na svou ratolest, jako kdyby se zvýšený hlas mohl nést telinkem lépe. Vrhl své zoufalé myšlenky do lesní sítě a informoval tak

Zemskou hanzovní ligu, Obranné síly Země i všechny na Theronu. Obrátil se, aby pohlédl na Sullivana. „OSZ nám okamžitě posílají lodě – nedostanou se sem však dříve než za den, možná za dva či tři.“

„Skvělé! Oceňujeme jejich gesto, ale v té době už bude po všem.“ Uchopil zeleného kněze za paži. „Pojď, Kolkere! Musíme také jít. Slíbil jsem Lydii, že nebudu zbytečně riskovat.“

Zelený kněz zápasící se svou ratolestí v květináči, kterou musel nést, se společně s ním rozběhl na horní palubu.

Hydroské lodě znovu vypálily a celý těžer se otřásl. Ze spodní části se ozvaly další výbuchy. Sullivan neměl tušení, k jak velkým škodám už došlo, věděl však, že hydrogové budou útočit tak dlouho, dokud těžer neshoří v atmosféře planety.

Než stačili doběhnout na konec vyhlídkové paluby, vypálily další dvě hydroské lodě a zasáhly zpola plnou nádrž s ekti. Tlaková vlna zničila dva masivní poziční motory. Bez podpory levitačních polí se paluba náhle naklonila v prudkém úhlu.

Kolker klopýtl a začal klouzat k volnému okraji.

Aniž pomyslel na vlastní bezpečnost, vrhl se Sullivan za ním, aby ho zachránil. Kolker šmátral po nějaké opoře, snažil se zachytit – a upustil přitom svou ratolest. Štíhlý výhonek světolesa klouzal po strmě nakloněné palubě. Ozdobný květináč praskl a pak se rozbil.

Zelený kněz zapomněl na sebe a skočil za ním. „Ne!“

Sullivan se levou rukou chytil bezpečnostního zábradlí. Ve stejnou chvíli jeho pravá ruka vystřelila vpřed a chytila zeleného kněze za nahý kotník.

Kolker úpěnlivě vztáhl ruku a snažil se natáhnout, ale ratolest se překulila přes okraj paluby a padala… a padala.

Kolker se za ní nevěřícně díval, oči rozšířené hrůzou, jako by právě ztratil jedno ze svých dětí. Nepatrná ratolest se stále zmenšovala, až se z ní stala bezvýznamná tečka na rozlehlém nebeském bojišti.

Hydrogové její přítomnost nějak zaznamenali. Ježatá loď v čistě záštiplném gestu vypálila a sežehla ratolest na hrstku popela, vzápětí rozmetanou zuřivými větry.

Sullivan, který sevřel Kolkerův kotník ještě pevněji, se potil námahou, zelený kněz však prostě jen visel a zíral s otevřenými ústy, oněmělý zoufalstvím z úplného oddělení od světolesa.

Pod spodní částí těžeru se dál ozývaly výbuchy. Rozkolísaný těžní komplex se začal kymácet a houpat jako kyvadlo. Když se vyhlídková paluba začala narovnávat, Sullivan využil příležitosti a

dřív, než se rozpadající se těžer mohl zhoupnout zpět, vytáhl Kolkera do bezpečí. „Pojď, vzpamatuj se, musíme se odsud dostat!“

„Ale můj strom…“

„S tím už teď nemůžeš nic dělat a já tě tady nenechám jen tak sedět.“ Vytáhl zeleného kněze na nohy a společně se rozběhli na velitelskou palubu, kde už personál nastoupil do únikových modulů.

„Honem!“ Sullivan strčil Kolkera skrze průlez, pak prošel sám a chystal se za sebou zavřít. „Provedli jste kontrolu? Jsou všichni na místě?“

„V modulu sedm chybí tři,“ řekl šéf směny.

Tabitha Hucková, vmáčknutá v koutě, pohlédla na svůj displej. „Modul čtyři má dva navíc.“

„*My* jsme plní?“ zeptal se Sullivan.

„Máme požadovaný stav, ale mohli bychom vzít ještě tucet lidí, kdyby byl něčí modul poškozený.“

„Na velitelské palubě nikoho nevidím, ale dáme jim ještě třicet sekund.“ Zařízením otřásla další exploze. „Řekni ostatním, aby odstartovali.“

Evakuační plán vypadal na papíře skvěle, ale hlavní otázka zůstávala nezodpovězená: jakmile se moduly oddělí a zamíří pryč, budou je hydrogové pronásledovat? Moduly nebyly dostatečně rychlé, v takovém případě by neměly naději.

Kolker seděl s koleny přitaženými k hrudi a vypadal naprosto zlomeně, zelený kněz bez stromu. „Teď nikdo nebude vědět, co se děje. Veškeré spojení bylo přerušeno. Budou si myslet, že jsme mrtví.“

Sullivan se ho snažil povzbudit. „Vyslal jsi zprávu včas. OSZ o tom vědí. Teď se odsud musíme hlavně dostat.“

Pohlédl na hodinky. „Čas vypršel. Startujeme!“

Pevně se drželi, zatímco se jejich modul odpoutal od umírajícího těžeru. Nemotorné plavidlo stoupalo vzhůru, pryč od útočících hydrogů. Kolem něj, podobné houbovým sporám, opouštěly těžer další samostatné buňky.

Sullivan vyhlédl ven průzory otřásajícího se a vibrujícího modulu. Dole pod nimi hydrogové dál útočili na to, co zbylo z těžeru.

„Nezdá se, že by nás chtěli pronásledovat," řekla Tabitha. „Zatím." Uprchlíci si s úlevou vydechli, a teprve pak na ně dolehla celá ta hrůza.

Modul se při své cestě vzhůru otáčel a poskytl tak Sullivanovi dobrý výhled přes oblačné moře na mnohem větší ildiranské těžní město. Také Hroa'xovo zařízení hydrogové surově rvali na kusy. Rozměrnou plošinu obklíčili a zahájili palbu. Už teď z nesčetných trhlin v trupu tryskal kouř svědčící o požáru.

„Zaútočili i na Ildirany!" vykřikl Sullivan. „Ale konstrukce jejich zařízení jim neumožňuje evakuaci a záchranu posádky. Všichni zahynou."

Jeho spolucestující uvnitř evakuačního modulu si začali přidušeně šeptat. Zelený kněz, stále zoufalejší, vzhlédl k Sullivanovi: „Hroa'x říkal, že s tím nemůže nic dělat."

„Ildirané na staré konstrukci nic nezměnili. Neplánují dopředu." Sullivan si přeměřil své druhy uvnitř evakuačního modulu; stejně jako ostatní záchranná plavidla měli dost místa pro další pasažéry.

Lydie by mu to nikdy nepřestala předhazovat… Rozhodl se. „Nenechám je tam zemřít. Máme možnost s tím něco udělat."

Jeho lidé se na sebe nevěřícně podívali. Tabitha promluvila za všechny: „Nechceš se snad vrátit tam dolů?"

„Vrátíme se tam všichni." Obrátil se ke komunikačnímu důstojníkovi. „Spojte se s ildiranským těžerem, pokud je někdo na příjmu. Řekněte Hroa'xovi, že jsme na cestě. Zachráníme tolik Ildiranů, kolik budeme moci. Můžeme něco změnit."

Kolkerův užaslý výraz se postupně změnil v cosi velmi blízkého uznání. Zlehka přikývl.

„Ale, Sullivane…," hlesla Tabitha zděšeně. „Nemůžeme podstoupit takové riziko."

„Zdá se mi, že nemáme jinou možnost."

☼7 Tasia Tamblynová

Generál Lanyan vyslal z lunární základny přímou rádiovou zprávu určenou šedesáti taranovacím lodím shromážděným v poli asteroidů. „Zábava začala!“

Díky okamžitému spojení zprostředkovanému zeleným knězem Kolkerem se OSZ dozvěděly o útoku hydrogů ještě v jeho průběhu. Tasia a její kolegové se v dočasných výcvikových stanicích postavili do pozoru a dívka si přitom uvědomila, že myslí na Rosse, který neměl možnost volat o pomoc, když hydrogové ničili jeho Blue Sky…

Lanyanova zpráva pokračovala, generál nemarnil čas. Jeho drsná tvář se dychtivě usmívala. „Naše taranovací lodě parkují na svém místě s plnými nádržemi a čekají. Hledali jsme vhodný cíl a teď se hydrogové konečně ukázali. Bude to jako rozdrtit pár vaječných skořápek desítkami perlíků. Právě na tohle jste čekali. Je čas vyrazit.“

Tasia a její druhové odpověděli zvoláním, přestože kvůli zpoždění signálu mělo trvat téměř hodinu, než je generál Lanyan na měsíční základně uslyší. Zatímco se pět ostatních velitelů připravovalo k odletu, Tasia běžela pro EA.

Šest desítek taranovacích lodí odstartovalo za necelou hodinu. Tasia dobře věděla, že se k obří plynné planetě nedostanou dříve, než hydrogové svou práci dokončí, záchrana těžařů však nebyla hlavním cílem této operace. Tasii bylo svěřeno vrchní velení mise, neboť měla nejvyšší hodnost, každý z ostatních pak zodpovídal za desítku lodí. Stála na můstku vedle svého tichého compa. Přestože malý naslouchací model dokázal v porovnání se statnými vojenskými compy obsluhujícími konzoly zastat jen málo technické práce, připomínal jí domov a její původ. Vojenské modely nepotřebovaly osobnostní programy ani konverzační dovednosti, záleželo jen na tom, aby přesně plnily Tasiiny rozkazy. EA jí na druhou stranu mohl během cesty poskytnout morální podporu a trochu konverzace.

Obrněné válečné lodě zamířily nad rovinu ekliptiky a připravily se k zážehu mezihvězdného pohonu pro let nadsvětelnou rychlostí. Qronha 3 ležela hluboko uvnitř ildiranského území, ne příliš daleko od centrální planety mimozemské civilizace. S nedovoleným vstupem do ildiranského prostoru si Tasia nelámala hlavu. Jestliže její mise uspěje, Mág-imperátor bude sotva co namítat. A pokud taranovací lodě selžou, nebude mít na podobné starosti stejně čas.

Informace proudily do lodí dokonce i během odletu a Tasia se pustila do podrobného zkoumání útoku. Telinkové spojení s knězem se přerušilo, modulární těžer byl pravděpodobně zničen. Přestože hanzovní zařízení pracovalo necelý rok, dokázalo vytěžit úctyhodné množství ekti. Více než dvojnásobně se tak vrátila cena za jeho pořízení… ale už ne za životy posádky. Hanzovní těžaři měli k dispozici únikový systém – stejný jako byl umístěn na taranovacích lodích. I tak ale Tasia předpokládala, že všichni zahynuli.

Tak jako na mnohých tuláckých těžerech…

Obrátila se ke svému naslouchacímu compovi. „EA, pamatuješ, když jsme se vypravili ke Golgenu? Společně jsme se vykradli z vodních dolů, abychom mohli navštívit Rosse, který právě získal a spustil svůj Blue Sky."

EA se odmlčel. „Ano, popis této události se nachází ve tvých deníkových záznamech, Tasio Tamblynová. Velmi jsi svého bratra Rosse obdivovala."

„Správně. A drogové ho zabili. A právě *proto* jsme teď tady." Jelikož si EA mohl vybavit pouze datový souhrn, ne skutečnou vzpomínku, Tasia raději rozhovor ukončila a nechala si své myšlenky pro sebe. Po této akci by měla dostat zpátky své velitelské místo… teoreticky. Pak osíkům ukáže, jak je možné vést tuto válku.

Tasia věděla, že vojenští compové nepotřebují povzbuzení, přesto cítila potřebu pronést řeč. Spojila se s ostatními veliteli těsně předtím, než zažehli své mezihvězdné pohonné jednotky. Měla právě tak dost času, aby jim dodala odvahy a zápalu před blížící se bitvou.

„OSZ mě vždycky pěkně solily za to, že jsem vyrostla mezi tuláckými klany. Ale máte ponětí, kolik tuláckých těžerů hydrogové

zničili? Můj bratr byl jednou z jejich prvních obětí. Já jsem vstoupila do OSZ, abych s nimi bojovala. Protože jsem jak Tulák, tak důstojník OSZ, mám na ně spadeno dvojnásob.“

Zkřížila paže na hrudi. „Můj druhý bratr Jess se přidal k boji tak, že nasměroval na Golgen pár tuctů komet, které do planety udeřily se silou jaderných bomb. Nevíme, kolik hydrogů zabil, ale pár jich určitě bylo. Dnes hodlám pokračovat v rodinné tradici. Ale co vy? Jste připravení dát hydrogům co proto?“

Pět vybraných velitelů nadšeně přisvědčilo. Pokud Tasia čekala nějaké poznámky ohledně svého původu, nedočkala se. Dostalo se jí pouze podpory, takže došla k závěru, že to nebudou zase tak špatní vojáci, bez ohledu na skvrny v jejich služebních záznamech.

Usmála se. „Dostali jsme do rukou nejúčinnější zbraně z arzenálu lidstva. My jsme ti, kterým byla tato zodpovědnost svěřena. Hydrogové už jednou dostali u Qronhy 3 na frak, a já se divím, že měli odvahu ukázat se znovu. Ale když jim to nestačilo, přidáme jim.“

Vydala rozkaz ke spuštění mezihvězdného pohonu a rozhlédla se po můstku, kde stáli vojenští compové připravení splnit svůj úkol. Chopili se ovládání, aktivovali výkonné motory a vystřelili tak taranovací lodě napříč propastí vesmíru.

☼8 Mág-imperátor

Bitva mezi hydrogy a faery u Durris B skončila osm dní poté, kdy si Ildirané poprvé konfliktu všimli. Obléhaná žlutá hvězda plápolala, bránila se… ale nakonec její jaderný oheň vyhasl, zhroutila se a proměnila v temné těleso.

Za více než deset tisíciletí zaznamenané ildiranské historie se něco tak převratného doposud nestalo. Z trojhvězdy Durris zbyla jen bílá hvězda, červený trpaslík a zčernalý oharek. Obyvatelstvo Mijistry hledělo zděšeně k nebi.

„Osira’h nechť se okamžitě vydá na cestu,“ nařídil Mág-imperátor Jora’h. Všude po Impériu *thisma* vibrovalo nebezpečím. Ostré a

bolestivé výbuchy paniky, podobné vzdáleným požárům propukajícím v nekonečném lese, neodbytně žádaly o jeho pozornost.

Veškeré váhání a nejistotu ohledně výjimečných schopností své nejmladší dcery však odložil stranou ve chvíli, kdy z oken Hranolového paláce spatřil na nebi černou skvrnu. Osira'h musela navázat přímou komunikaci s hydrogy dřív, než zničí ildiranské Impérium. Poté, co je klikisšťí roboti zradili, toho nebyl nikdo jiný schopen.

Den předtím na jeho příkaz nechala Yazra'h na palubu jednoho ze sedmi bitevníků naložit tlakuvzdornou loď. Skupina byla připravená doprovodit Osira'h k jejímu cíli. Krátce nato tal O'nh oznámil, že jeho kohorta je také v pohotovosti a očekává Mága-imperátora, aby s ním odletěla k Hyrillce. Všechno se dalo do pohybu najednou. Konečně!

Yazra'h, dobře vyzbrojená a doprovázena svými isixkými kočkami, vstoupila do audienčního sálu pod nebesférou. Malá Osira'h, dosahující sotva poloviny výšky své sestry, kráčela za ní.

Osira'h se zastavila před pódiem a mlčky čekala. Když ji Mág-imperátor spatřil, dolehla na něj tíha nadějí, které vložil do tohoto dítěte. Předchozího dne, poté co přijal konečné rozhodnutí, si dívku zavolal a společně s ní vystoupal na nejvyšší terasu Hranolového paláce. Stáli pak vedle sebe a hleděli na majestát Mijistry. Vzdušná doprava nad jejich hlavami vířila ve složitém reji, zatímco pod nimi z palácového pahorku jako paprsky kola stékalo sedm pramenů a stoupal nekonečný zástup poutníků, z té dálky neskutečně malých.

Snažil se holčičce říci, jak velice miloval její matku, ale brzy zjistil, že se některé věci obtížně sdělují i samotnému Mágu-imperátorovi. Osira'h však kupodivu neprojevovala zvláštní překvapení nad ničím, co jí řekl. Jora'ha napadlo, co jí asi o Niře řekl Udru'h. Jistě nic hezkého, tím si byl jistý.

Mág-imperátor si slíbil, že pokud toto úchvatné dítě stojící před jeho trůnem přežije, uspěje a vrátí se, pokusí se mu vše vynahradit. Nyní na to nebyl čas. S každou další hodinou k němu skrze *thisma*

přicházely nové znepokojivé vibrace a on už nemohl odkládat klíčovou misi své dcery k vyhaslé Durris B. Než však stačil vyslat Osira'h na její nebezpečnou cestu, do haly pod nebesférou vběhl s křikem posel.

„Mágu-imperátore, hydrogové napadli náš těžer u Qronhy 3! Právě jsme přijali zoufalé volání od hlavního těžaře Hroa'xe. Útok právě začal, ale naše zařízení bude bezpochyby zničeno!"

Jora'h se zvedl, vystoupil ze svého vejčitého křesla a s novou naléhavostí oslovil Yazra'h a Osira'h: „Potom se tedy musíš vypravit *tam*, a ne k mrtvému slunci. Máme povinnost bránit naše těžní město, a protože se hydrogové rozhodli znovu zaútočit u Qronhy 3, tam se s nimi také setkáme." Položil ruce na křehká dívčina ramena. „Osira'h, musíš proniknout k nepříteli dřív, než nás všechny zničí. Přiveď je ke mně za každou cenu. Dej mi příležitost s nimi promluvit, abych mohl vyjednat mír."

Strážní a úředníci Osira'h obklopili a odváděli ji k bitevníkům. Jora'h se za dívkou díval a jeho naděje odcházela s ní.

Tohle byl den plný velkých změn a významných událostí. Vyslal svou dceru vstříc jejímu osudu a nyní nastal čas vypořádat se s Hyrillkou. *Hned.* Několik planet už bylo ztraceno. *Už dost!* Nemohl déle trpět tuto temnou skvrnu v *thismatu.*

Toho dne měl také dobroský místodržící stanout před Rusa'hem.

„Povolejte tala O'nha!" nařídil. „Do hodiny odlétáme k Dobrosu. A musíme doufat, že místodržící Udru'h odvedl svůj díl práce."

☼9 Celli

Golem Beneto vedl Celli a Solimara širokou cestou, kudy těžká tulácká technika stahovala poničené kmeny stromů. Celli se chytila Solimara za ruku a všichni tři zamířili hlouběji do spálené, zpustošené oblasti.

„Jsi připraven, Solimare?" zašeptala. „Ať už půjde o cokoliv?"

Zelený kněz šel dál. „Ať půjde o cokoliv. Světoles měl jistě důvod, proč vybral právě nás dva."

„Vybral jsem *vás já*, ne světoles," řekl Beneto. „Vy dva jste nejvhodnější a já doufám, že se vám podaří předat vzkaz a sdělit stromům, co potřebují slyšet."

Celli pohlédla na Solimara, v jehož očích se zračil zmatek. „Dobrá," hlesla. „*To* mnohé vysvětluje."

Beneto kráčel rozhodně kupředu. Sledovala jeho dřevěné tělo pohybující se, jako kdyby bylo z masa a kostí a vzpomněla si na bájného lesního ducha ze starých pohádek, které novici nahlas předčítali stromům.

Trojice dorazila do soutěsky, jež byla poškozena hůře než ostatní místa, která Celli v poslední době viděla. Golem rozpažil a roztáhl prsty jako větvičky rašící na konci dlouhé větve. „Navzdory zkáze kolem nás tato soutěska v sobě skrývá něco z nejhlubší energie světolesa. Skutečná síla verdani zde proudí těsně pod povrchem." Naklonil se k nim a upřeně na ně pohlédl svýma letokruhovýma očima. „Vy jí můžete pomoci, aby vytryskla."

Solimar svraštil obočí – podle všeho si nebyl jistý, co se od něj vlastně čeká.

Celli byla ještě zmatenější. „Můžeš nám říct něco konkrétnějšího? Nezapomeň, já ani nejsem zelený kněz."

„Ale jsi *člověk*. A to je ta síla, kterou právě teď potřebujeme." Beneto spustil paže a ustoupil vzad. „Přimějte stromy, aby si uvědomily, že nejsou mrtvé, a že by bylo bláznovstvím vzdávat se."

„Požádaly nás, abychom šířili ratolesti na další planety. To přece není projev beznaděje."

„Máš pravdu," souhlasil Beneto. „Ale světoles sám už vzdal svou vlastní obranu tady na Theronu. Ví, že se hydrogové mohou kdykoli vrátit. Přesto v sobě starší stromy schraňují velkou sílu a vy je musíte přesvědčit, aby ji ze sebe vydaly. Nedovolte jim propadnout rezignaci."

Celli si opřela ruce o útlé boky. „Ale jak to podle tebe máme udělat?"

„Stromovým tancem."

Solimar a Celli na dřevěného golema skepticky pohlédli. Vzduch kolem nich stále páchl kouřem a smrtí. „Tak jednoduše? Opravdu?“

Beneto pokračoval: „Stromy ve vás dvou cítily něco zvláštního, když jste tu byli naposledy, když jste *tančili*. Můžete světoles přimět, aby se *rozpomenul*.“

„Tancem v popelu?“ Celli z malého stromku utrhla zčernalou větvičku – dřevo bylo zuhelnatělé skrz naskrz. „Děláš si legraci!“

„Ne. Pomůže už jen to, že jste naživu a dáte najevo svou radost a naději.“ Beneto natočil ramena a pohledem ukázal na zničenou krajinu. „Jsem výtvor světolesa, ale jsem také člověk. Moje lidská stránka chápe odhodlanost, které verdani nerozumí.

Jen si to představte! Propojené světostromy tkví kořeny v zemi a přijímají, co k nim přijde. Jsou silné a trpělivé, ale už nedovedou bojovat. Jsou pasivní. Lidé ne.

Když hydrogové a faerové bojovali, stromy věřily, že všechny budou zničeny. Svou existenci tady na Theronu vzdaly a doufaly, že přežijí jinde díky ratolestem, které se ujaly na mnoha dalších planetách.“

Celli se celá rozzářila, protože si vzpomněla. „Ale Reynald jim nedovolil podlehnout! Vyšplhal do korun společně se dvěma zelenými kněži a křičel na stromy, dokud se nezačaly bránit!“

Beneto přikývl. „Reynald přiměl verdani čerpat síly z dosud nepoznaných hlubin. Světostromy samotné by nikdy nenapadlo bojovat za předem ztracenou věc, ale tvůj bratr je donutil k aktivní obraně. Přestože bitva Theronu nakonec způsobila katastrofální škody, hydrogové byli odraženi a zdejší světoles přežil.“

Dlaněmi umazanými od popela objal Celli a Solimara kolem ramen. „Vy nyní musíte udělat totéž. Tyto popálené a poničené stromy vědí, že se hydrogové jednou vrátí dokončit dílo zkázy. Spokojily se vědomím, že jejich ratolesti byly rozvezeny na jiné planety, kde přežijí. Ale vy jim nesmíte dovolit, aby se vzdaly Theronu.“

Celli popotáhla. „I beznadějný boj je pořád boj. Vždycky je lepší než trpná odevzdanost.“

„Přesně tak! Vy dva teď udělejte to, co udělal Reynald – ukažte jim lidskou radost, sílu a vytrvalost. Světoles je zná, jsou uložené v rezervoáru jeho vědění, pouze jim *nerozumí.*“

Solimar pohlédl vzhůru na ohořelé větve. „A stromový tanec mu to dokáže vysvětlit?“

„Jde o jiný způsob komunikace. V průběhu mnoha generací se mezi světolesem a Theroňany – i těmi, kteří nepřijali zelené kněžství – vyvinulo zvláštní pouto. V případě naší rodiny je toto spojení obzvlášť silné. Právě proto tvou sestru Sarein zasáhl všechen ten zmar kolem mnohem hlouběji, než sama čekala. Právě proto dokázal tvůj bratr Reynald předat světolesu tak silné sdělení – v té chvíli byl důležitý on, ne ti dva zelení kněží, skrze něž tak učinil. Právě proto věřím, že ty, sestřičko, a ty, Solimare, musíte nyní stromům pomoci. Váš tanec ve větvích je může povzbudit, zburcovat jejich potenciál, probudit energii dřímající hluboko v jejich kořenech.“

„Připadá mi to jako magie,“ řekla Celli.

„Ta síla tam je, věřte mi! Mysl verdani dala svému hmotnému tělu podobu mohutných stromů a dokáže to znovu, za určitý čas.“ V Benetově dutém hlase zazněl naléhavý tón. „Inspirujte ji. Ať pochopí, že nemůže čekat celá staletí, než se zotaví svým obvyklým pozvolným tempem. Potřebujeme stromy hned, než se hydrogové vrátí.“

„Jsem pro.“ Celli zvědavě přistoupila k velkému ohořelému stromu. „Tak jdeme na to!“

Klouby prstů rozbila vrstvu zčernalé kůry a loupala ohořelou hmotu, dokud se nedostala na pevné dřevo. Skrze prsty, dokonce i skrze bosá chodidla stojící na zemi cítila Celli tok mízy, krev země. Kořeny sahaly hluboko, tvořily propletenou síť táhnoucí se napříč kontinenty. Bylo to tohle, co vnímali zelení kněží?

Beneto stál nehybně, sám podobný stromu, chodidla pevně zabořená do země. Jeho hruď se zvedla – byl to hluboký nádech, pro něj nepotřebný, jako kdyby chtěl vyždímat energii z lesní mysli a vlít ji do okolní půdy a spáleného dřeva.

„Po hydroském útoku se světoles stáhl hluboko do půdy, aby své rezervy udržel stranou, v bezpečí," řekl stromový gólem. „Přesto reagoval na váš radostný stromový tanec, do něhož jste se pustili, když jste si mysleli, že jste sami. Vyvolejte tuto reakci znovu, zatímco budu zde, abych ji řídil. Použiji své lidské vědomí, abych pomohl pochopit svému verdanskému srdci."

Přestože stáli ve spálené části lesa, Celli vnímala šelestem čerstvě vyrašených listů přijímajících sluneční světlo a živiny, pocit vyslaný jinými, živoucími částmi světolesa, oázami vegetace, které přežily útok. Tyto svěží pocity však přicházely zdaleka, z jednotlivých ostrůvků zachovalé zeleně. A mezi nimi… tupá strnulost, jako kdyby zraněný světoles upadl do jakéhosi komatu.

„Je naživu, ale musíme s ním pořádně zatřást, abychom ho probudili. Pojď, Solimare!"

Celli zkoumala spáleniště a snažila se odhadnout, které stromy a větve udrží jejich váhu a kde by se mohla skrývat zrádná místa. Usmála se na Solimara a nadechla se, připravená začít. „Začnu Plachtouními námluvami a přejdu do Motýlí hry."

Solimarovy oči zářily. „Budu hned za tebou."

Odrazili se společně a skákali ladnými přemety, až se zachytili nejnižších větví. Solimar se rozhoupal, udělal veletoč, jeho svalnaté paže Celli zachytily a zvedly ji vzhůru.

Celli skočila ladně jako gazela. Odstrčila se od silné větve a zhoupla se stranou k dalšímu zčernalému kmeni, od nějž se odrazila nohama a provedla ve vzduchu trojité salto. Přistála na popelem pokryté zemi, aby se vzápětí opět odrazila do další figury. Solimar, provádějící svou vlastní sestavu, ji těsně následoval.

Beneto zvedl svou vymodelovanou bradu k jasnému nebi, ruce nehybně rozpažené, chodidla a nohy u sebe. „Budou se dívat, přiměji je k tomu." Nechal svá chodidla zanořit do země, jako by se znovu proměnil ve strom a zakořenil. „Musíme světostromy přesvědčit, aby použily svou hlubokou schopnost regenerace a buněčné syntézy."

Pokaždé, když se dotkla větve nebo kmene, pocítila Celli zajiskření podobné přeskočení elektrické jiskry, jako by probouzela

les z bezvědomí slabými elektrošoky. Beneto mezitím vsunul jednu svou paži do silného kmene, vnikl do něj až téměř po rameno. V jeho tváři bylo patrné úsilí, touha. Podle všeho nutil verdani, aby jim přihlíželi.

Nepřestávali tančit. Původně měly figury stromového tance evokovat dění v lese: pohupující se větve, létající hmyz, rozvíjející se květy. Některé sestavy symbolicky vyjadřovaly opylování epifytů brouky, současné líhnutí velkého množství motýlů jednoho druhu či let wyverna. Celý koloběh života rozlehlého theronského světolesa.

Jak jejich tanec spěl k dramatickému vyvrcholení, kolem Celli se začaly dít neskutečné věci. Když se její chodidlo zlehka dotklo odkrytého kořene světostromu – tam, kde se podle Benetových slov skrývala koncentrovaná síla verdani – ze země náhle vytryskla zeleň. Jako by probuzené tvůrčí silou jejích pohybů se objevily zářivé mladé listy, upředené z mrtvých buněk a vzduchu. Nově zrozená rostlina se zvedla vzhůru.

Solimar se chytil další větve a vyšvihl se nahoru. Našel rovnováhu, vymrštil se a skočil. Sotva se odrazil, větev nalila mízou, až z ní odlétl černý popel i kůra, a napřímila se jako otevírající se pěst. Energie skrytá hluboko v kořenech nyní proudila do kdysi majestátního stromu. Z nově se objevivších pupenů na konci vyrazily světle zelené vějíře listů.

Na zemi se Beneto mezitím „brodil“ hlínou k dalšímu stromu. Přiložil na zčernalý kus odumřelé kůry obě ruce a pak vnořil paže do jádra silného kmene.

Celli se Solimarem dál tančili spáleništěm a každý dotek jejich chodidel či dlaní probouzel ve zraněném světolese sílu potřebnou k vlastní obnově. Bylo to jako šlápnutí do louže, z níž se místo vody na všechny strany rozstříkl život.

Ti dva vířili v theronské kombinaci baletu a gymnastiky stále rychleji. Kamkoli vstoupili, jejich pohyb a nadšení uzdravovaly světoles a probouzely život tam, kde dříve bylo mrtvé spáleniště. Celli se radostně smála.

Rašilo mladé listí a větvičky. Z půdy vyrážely mladé stvoly chvějící se překotným růstem. Vzduch voněl svěží aromatickou vlhkostí.

Beneto se vyprostil z chvějícího se stromu jako chirurg vytahující ruce z hluboké rány. Zavolal na tanečníky: „Život je pohyb a extáze. Skrze váš stromový tanec šíříte esenci života. Pokračujte! Ukažte zemdleným stromům smysl bytí!“

V té chvíli se však už Celli nestarala o kněžskou filozofii či vysvětlování. Na to se až příliš dobře bavila. Stačilo jí vědět, že je to tak dobře – pro světoles, pro ni samotnou, pro Solimara i Beneta.

Celli a Solimar tančili celé hodiny, lhostejní k plynoucímu času, nevšímaví k vlastní únavě. Konečně, když theronské nebe zbarvil soumrak, padli tanečníci na zem, zcela vyčerpáni, avšak obklopení zázračně vyrašivší zelení. Celli, zpocená a špinavá od popela, ještě nikdy v životě necítila tak hluboké uspokojení. Solimar ji objal, přivinul ji k sobě a pak se krátce, nečekaně políbili – z radosti i lásky.

„Vy dva jste dnes vykonali velikou věc.“ Beneto, stále po kolena ponořený v hlíně, stanul před nimi. „Doufám, že si to budete ochotní zopakovat.“

Celli se rozhlédla kolem sebe, naplněná úžasem. Les se zhluboka nadechl a nabral sílu. Jejich tanec zapůsobil jako hrst ledové vody stříknutá do jeho unavené tváře. Opřela se rameny o Solimarovu mohutnou hruď. „To se dá zařídit.“

Beneto rozpřáhl ruce a skrze telink se spojil se světolesem. Zdál se navýsost spokojen. „Nyní jsme mnohem silnější. Verdani volají dál a dál, přestože zprávu vyslali už dávno. Zanedlouho dorazí pomoc.“

☼0 Basil Wenceslas

Prezidenta takovéto divadlo nijak netěšilo, ale – zatraceně – princ Daniel si to rozhodně zasloužil. Podobné chování nebylo možné tolerovat. Nikomu. Ani králi Petrovi, který si potřeboval uvědomit

hrozící důsledky svých činů ještě naléhavěji než jeho nezdárný nástupce.

Basil se rozhodl předstírat blahosklonnost. Oblékl si svůj nejlepší oblek z hladkého materiálu a jeho ocelově šedé vlasy byly dokonale ostříhány a učesány. Zatoužil, aby právě teď měl po svém boku Sarein. Poslala mu vzkaz, že se brzy vrátí. Splnila snad už své poslání, nebo ho zklamala dokonce i ona? Zůstala kromě něj ve Spirálním rameni jediná osoba, pro niž povinnost nebyla jen prázdným slovem? Proč nemohli všichni jednoduše dělat svou práci? Žádný div, že lidská rasa v této válce prohrávala!

Potlačil hněv a sledoval zkroušeného a vylekaně se tvářícího Daniela, který poprvé stanul před davy posluchačů a kamerami médií. Princ viditelně prošel těžkou zkouškou. Ani nejlepší make-up nemohl zakrýt kruhy pod jeho očima. Konečně toho spratka zkrotili a dokopali ke spolupráci, i když už bylo příliš pozdě. Basil se rozhodl zlomit nad Danielem hůl, princ však stále ještě mohl posloužit svému účelu. Jeho osud se měl stát důrazným varováním příliš nezávislému Petrovi.

Král a jeho těhotná královna předstírající dokonalou poslušnost – jak samolibě se asi kochali svým tajemstvím! – stáli v pozadí, oblečení do barevných rouch. Neustále si přitom vyměňovali nechápavé, znepokojené pohledy.

„Občané Hanzy!“ Danielův hlas byl vodnatý, třaslavý. OX s chlapcem cvičil znovu a znovu, měl by to umět lépe. „Nastal… čas, abych mnohé vysvětlil.“

A to Basil doufal, že jejich princ-náhradník ve své poslední chvíli zazáří. *Jak jsem jen mohl udělat tak nesmírnou chybu a vybrat právě tohoto člověka?* Ve chvíli, kdy se ukázala potřeba najít případného náhradníka za Petra, byl Basil pod velkým tlakem. Jednal příliš unáhleně a nyní musel podnikat další opatření, jen aby zabránil škodám.

Daniel se rozmluvil a jeho počáteční tréma polevila. „Rozhodl jsem se zůstat stranou veřejného zájmu, abych si neuzurpoval pozornost náležející mému drahému bratru králi Petrovi. On je váš

vůdce. Vaše naděje a modlitby nechť se upínají k němu, nikoli ke mně.“

Basilovy šedé oči střelily stranou právě včas, aby zachytily překvapený výraz na Petrově tváři. Mladý muž přitom tiše a nenápadně stiskl Estařinu ruku, jako kdyby si opravdu myslel, že ji dokáže ochránit před tím, co ji nevyhnutelně čeká.

Daniel pokračoval: „Skutečnosti, že má tvář vám není důvěrně známa, bohužel někteří lidé zneužili. Ve zprávách jste mohli spatřit podvodníka, který se vydával za vašeho prince. Tento ubohý pomatený mladý muž byl umístěn do ústavu, kde se mu dostalo potřebné léčby.“ Daniel se zachvěl, zda zbledl či ne však nebylo díky make-upu patrné.

Přestože Eldred Cain navrhoval spíše umírněnou reakci, Basil svého zástupce propustil ze své pracovny a napsal řeč sám.

„Váš král má vizi a schopnosti nezbytné k tomu, aby provedl lidskou rasu těmito temnými časy. Má podporu mou, a jistě také vaši.“ Daniel se uklonil, zřejmě přesvědčen, že to má za sebou.

Lidé na Královském náměstí zdvořile zatleskali. Petr a Estarra přistoupili k princi v gestu vzájemné úcty, zatímco Basil se stáhl o několik kroků vzad a dopřál „královské rodině“ plnou pozornost. Snímky tohoto pečlivě zrežírovaného okamžiku budou šířeny po celé Hanze.

Petr po prezidentovi šlehl pohledem a jeho modré oči se stáhly do škvírek. Basil si byl jistý, že jeho loutkový král chápe potřebu pevnějšího uchopení moci.

Cain s Pellidorem čekali v zákulisí. Bledý zástupce všechno sledoval se zjevným nesouhlasem. Basil se ho rozhodl ignorovat. Jen prezident mohl vědět, co je v nejlepším zájmu lidské rasy.

Obrátil se ke svému pobočníkovi. „Teď, když veřejně zahladil svůj neuvážený čin, si Daniel nejspíš myslí, že mu bylo odpuštěno. Náš drahý princ se ovšem velmi mýlí. Takový cirkus už nemůžeme znovu riskovat. Pane Pellidore, víte, co máte dělat.“

Cain na něj zděšeně pohlédl, ale Pellidor jen rázně přikývl. „Už jsem podnikl přípravy, pane prezidente.“

Konečně si Basil dopřál úsměv a obrátil své myšlenky k příjemnějším věcem. Za den nebo dva se vrátí Sarein…

☼1 0rli Covitzová

Po třech dnech nudy na základně OSZ začínala mít Orli Měsíce plné zuby. Toho dne pozdě odpoledne se měl vrátit admirál Stromo s analýzami stop po corribuském útoku, žádné zvláštní překvapení si však od toho neslibovala.

Generál Lanyan ji už nepotřeboval, stejně jako Huda Steinmana, proto se je OSZ chystaly odeslat na Zemi, kterou považovaly za jejich vytoužený cíl. Navzdory rozsáhlému pátrání v databázích nebyl nikdo schopen najít Orlinu matku. Dívka neměla tušení, kam půjde, ani co se s ní stane, ale byla odhodlána si nějak poradit. Vždycky to dokázala.

Celé týdny následující po onom masakru oplakávala svého otce, nyní ale cítila většinou jen prázdnotu a otupělost. Potrvá dlouhý čas, než se vyrovná se vším, co prožila. Celé hodiny trávila ve svém přiděleném pokoji, zcela ponořená do tónů rodících se pod jejími prsty.

Když ji voják OSZ odvedl do doku, Steinman tam už čekal. Vypadal pomačkaný a zaprášený, přestože dostal příležitost umýt se, oholit a převléci do čistých šatů. Orli měla podezření, že Hud Steinman patří mezi ty lidi, kteří vypadají zanedbaně bez ohledu na množství péče věnované svému zevnějšku.

Starý muž se rozzářil, sotva ji uviděl. „Ahoj, holka! Někdo na Zemi si myslí, že všichni kolonisté a uprchlíci patří do jednoho pytle. Dali nás dohromady s Creňany a posílají nás na další klikisskou planetu.“

„Můj táta mi vždycky říkal, abych si vážila každé příležitosti k novému začátku.“

„Corribus byl stejně ze všech nejlepší,“ potřásl Steinman hlavou. „Můžeš mi věřit, to nové místo se mu určitě nevyrovná.“

Orli si sedla vedle něj a opřela se o zeď. „Nevadí, hlavně aby to tam někdo znovu nerozstřílel.“ Opřela si bradu do dlaní a ztěžka si povzdechla. V duchu slyšela otcův káravý hlas: „Hlavu vzhůru, holka! Neboj se létat. Pokud se budeš pořád koukat pod nohy, neuvidíš hvězdy.“

Jednou jí Jan Covitz obtáhl prstem křivku rtů. „Vidíš? Když se v úsměvu natočí nahoru, jsou jako pohár a do něj zachytíš všechno štěstí. Ale když se mračíš“ – stáhl jí koutky dolů – „pak všechno štěstí sklouzne a steče ti po bradě.“

Steinman vedle ní nepřestával tlachat. „Vynaložil jsem tolik námahy, abych se dostal co nejdál od davů, a jak jsem dopadl?“

„Spousta věcí dopadla jinak, než jsme si představovali. A nejen pro nás. Kapitán Roberts se nás snažil zachránit, a podívejte, do jaké kaše se dostal.“ Orli pohlédla na člun, který je měl odvézt na Zemi. „Za jak dlouho odlétáme?“

„Armáda nás má na seznamu,“ pokrčil Steinman rameny. „Poletíme, až nám řeknou, a do té doby budeme čekat.“

„Musím se rozloučit s kapitánem Robertsem.“ Přiběhla k jednomu vojákovi pracujícímu v doku a dožadovala se návštěvy svého přítele.

„Je to vězeň, ehm, madam,“ odpověděl voják. „Pochybuji, že by měl povolené návštěvy. Během několika hodin stane před vojenským soudem.“

„Bude to jen chvilka. Nemůžete to zjistit? Generál Lanyan jistě udělá výjimku.“ Orli naléhala tak dlouho, až strážný vznesl dotaz, který byl vzápětí odeslán někomu jinému a pak ještě dalšímu, než byla dívka konečně odvedena na vězeňské podlaží.

„Máte jen deset minut,“ sdělil jí strážný stroze.

„Já vím. Moje loď za chvíli odlétá.“

Nešťastně se tvářící kapitán Roberts seděl na kavalci, zatímco statná černoška rázovala místností sem a tam jako chodící bouřkový mrak. Orli poznala Rlindu Kettovou, kapitánku *Věčné zvídavosti*, která Orli a jejího otce dopravila z Dremenu ke klikisskému portálu.

„Ale jistě, vzpomínám si na tebe, slečno,“ řekla kapitánka Kettová a s úsměvem opětovala dívčin pozdrav. „Vědět tehdy, co vím teď,

nechala bych vás na Dremenu. Bylo by vám líp, kdybyste tam zůstali.“

Orli viděla Robertsovu zkroušenou tvář a rozčepýřené šedé vlasy. „Je mi líto, že jsem vás dostala do takových potíží, kapitáne!“

„Teď už se s tím nedá nic dělat, holčičko.“ Jeho hlas zněl zlomeně a unaveně. „Na svém jednání bych stejně nic nezměnil. Jen jsem od nich čekal trochu víc vděčnosti.“

„Mohla bych pro vás něco udělat? Třeba jim povědět, jak skvělý jste člověk. Svědectví o charakteru, tak se tomu myslím říká.“

„Charakter, ten on má,“ přisvědčila Rlinda. „Bohužel vojenský tribunál nehraje podle běžných pravidel. Mají zájem dospět k předem určenému výsledku, a můžeš si být jistá, že se jim to taky podaří.“

„Připadám si jako pírko chycené do vzdušných vírů po startu mezihvězdné lodi,“ řekl Roberts. „Proč aspoň nepočkají, až se vrátí Stromo se svou zprávou? Jakmile pochopí vážnost situace, budou mít jiné starosti.“

„Je mi to moc líto,“ opakovala Orli.

„Nelam si s tím hlavu, slečinko!“ poplácala ji Rlinda po rameni. „Všechno se zase spraví.“

Kapitán Roberts se napřímil. „Nelži jí, Rlindo! Už si toho prožila dost.“

Rlinda s rozhodným úsměvem vyprovodila Orli ze dveří. „Tahle slečna nesmí zmeškat svou loď. A my musíme ještě probrat spoustu věcí ohledně naší strategie.“

☼

82 Rlinda Kettová

Ani ne čtyři dny po Robertsově zatčení se za zavřenými dveřmi sešla narychlo svolaná vyšetřovací komise. Rlinda hrozila, že se želízky připoutá k BeBobovi, pokud ji do místnosti nepustí společně s ním. Prodrala se kolem strážných a rázně vstoupila do podzemní místnosti bez oken.

BeBob rezignovaně kráčel k určenému místu, zjevně smířen se svým osudem. Šťouchla ho do žeber a BeBob se poněkud napřímil.

Jeho přidělený právní zástupce už seděl na místě obhajoby. Muž BeBoba dvakrát krátce navštívil, především aby ověřil skutečnosti, které mu sdělila OSZ. Podle Lanyanova vyjádření nebylo soudu ve skutečnosti zapotřebí, neboť fakta případu nikdo nezpochybňoval.

Rlinda byla samozřejmě opačného názoru.

Na obhájce přiděleného OSZ sotva pohlédla a rovnou předstoupila před generála Lanyana a dva důstojníky. Všichni byli oblečení do dokonale čistých uniforem, přestože média zatím nebyla přítomna.

Lanyan se zamračil. „Paní Kettová, vy jste nebyla na projednávání pozvána."

„Vystupuji jako obhájce kapitána Bransona Robertse." Ošklivě se na přiděleného vojenského advokáta podívala. „A budu o moc lepší, než támhle ten váš hadrový panák. Já jsem aspoň s obžalovaným opravdu *mluvila*. Jeden by si myslel, že je to ta první věc, kterou pořádný obhájce udělá."

Přidělený obhájce se urazil. Dva důstojníci u stolu se začali pochechtávat a teprve Lanyanův přísný pohled je přiměl chovat se profesionálně.

„Tohle je pouze předběžné slyšení, paní Kettová."

„Kapitánko Kettová!" Rlinda zamířila do čela místnosti. „Generále, dovolte mi připomenout, co *kapitán* Roberts vykonal pro Hanzu. Vy sám jste toho muže nastražil jako návnadu, abyste chytil tuláckého piráta Randa Sorengaarda. Pamatujete? Riskoval kvůli vám svůj život."

Lanyana to nevyvedlo z míry. „Vám i kapitánu Robertsovi přineslo Sorengaardovo zneškodnění stejný prospěch jako komukoliv jinému. Nemůže přece žádat shovívavost s poukazem na osm let starou záležitost."

Aniž zpomalila, vylíčila Rlinda, jak byla většina jejích soukromých obchodních lodí zkonfiskována a přebudována pro potřeby OSZ, jak byl sám BeBob nucen k účasti na nebezpečných výzvědných misích a jak nakonec, s požehnáním samotného prezidenta Wenceslase, začal pracovat pro portálovou kolonizační

iniciativu a rozvážel zásoby a materiál do nových kolonií, díky čemuž ostatně odhalil tragédii, která postihla Corribus.

Ještě před zahájením procesu se zoufalá Rlinda pokusila znovu spojit s prezidentem a přimět ho, aby v BeBobově věci zasáhl. Bohužel – třebaže nikterak překvapivě – už nepřijímal její telefonáty. BeBob v tom zůstal sám.

Lanyan začal ztrácet trpělivost. „Vaše vzpomínky jsou irelevantní, paní Kettová! Nepopiratelným faktem zůstává, že kapitán Roberts byl odveden, aby plnil důležité úkoly pro OSZ. Spadá tedy pod vojenskou jurisdikci. Tento muž se otočil ke svým povinnostem zády a po celá léta se skrýval před spravedlností. Jsme ve válce. Takové chování nemůže být u pilota OSZ tolerováno."

Jeden ze zbylých dvou důstojníků dodal: „Jemu podobných dezertérů je víc než stovka. Všichni opustili své přidělené posty a ohrozili tak bojeschopnost armády. Nemáme jinou možnost, než udělat z kapitána Robertse exemplární případ."

Přidělený obhájce nejevil ochotu promluvit, a tak se BeBob rozhodl hájit sám. „K účasti na misích jste mě donutili vydíráním! Posílal jste mě hydrogům přímo do chřtánu. A co se stalo u Dasry? Málem mě dostali!"

Lanyanova tvář získala ledový výraz. „Neodvažujte se mi připomínat Dasru! Kvůli vašim *neúplným* informacím, jen proto, že jste *nedokončil* svou práci, zahynuly u Dasry více než tři stovky lidí z průzkumného týmu a doprovodné taktické jednotky."

BeBob sklonil hlavu. „Dobře, možná to nebyl nejlepší příklad…"

„Myslím, že víc už slyšet nepotřebujeme." Do Lanyanova hlasu se vkradl spokojený tón.

Rlinda začala přemýšlet, jak silně by asi musela praštit vojenského obhájce, aby začal dělat svou práci. Rozzlobená a bezradná opět vykročila kupředu. „Má tato parodie na soud znamenat, že…"

Lanyan udeřil dlaněmi do stolu. „Základní skutečnosti jsou jasné a nenapadnutelné." Zvedl ruku a začal na prstech vypočítávat jednotlivé body. „Byl řádně odveden do armády. Jeho loď byla

legálně přidělena ke službě OSZ. Kapitánu Robertsovi bylo dovoleno dále létat výhradně za podmínky, že svůj čas věnuje schváleným výzvědným misím. Místo toho jednoduše zmizel a už se nikdy nevrátil.“ Svým pronikavým zrakem probodával BeBoba. „Chcete něco z toho popřít?“ /

„Vrátil jsem se. Stojím před vámi, ne?“

Rlinda se otočila k lavici obžalovaných. „Nic neříkej, BeBobe!“ Pak se utrhla na jeho obhájce: „Neměl byste mu tohle poradit vy?“

Muž lhostejně pohlédl na BeBoba. „Myslel jsem, že to ví.“

Lanyan se chystal k odchodu. „Nevidím důvod, proč bychom v této absurditě měli dnes pokračovat. Admirál Stromo zakrátko dorazí z Corribusu a já s ním potřebuji mluvit co nejdříve. Můžeme se zde sejít zítra a dokončit to, je však zřejmé, že máme dostatek důkazů pro regulérní válečný soud.“ Obrátil se na zbylé dva důstojníky, kteří přikývli.

Generál pohlédl na BeBoba s výrazem krajního opovržení. „Jakmile s tím vyjdeme na veřejnost, hanzovní média vás vylíčí jako odporného slizouna, kterým ostatně jste. Pochybuji, že byste vzbudil sympatie. Prezident Wenceslas nám už přislíbil souhlas s trestem smrti, pokud budete shledán vinným z dezerce. S lidmi jako jste vy, je nutné rázně zatočit, čehož si je prezident naštěstí vědom.“

BeBobovi se rozšířily panenky. „Trest smrti?“

Rlinda si položila ruce na boky, ale své protesty raději spolkla. Obhájce u svého stolu jen vážně přikývl. „Dezerce v čase války je zločinem trestaným smrtí. Už po celá staletí.“

Lanyan pokračoval výhružným tónem: „Připouštím, že jste v minulosti vykonal věci, které by mohly být společně se záchranou oněch dvou lidí z Corribusu považovány za polehčující okolnosti. Jestliže tomu bude veřejné mínění v průběhu soudu nakloněno, král Petr může zmírnit váš trest na doživotní nucené práce na nějaké průmyslové planetě.“ Generál se usmál. „Pokud bude mít shovívavou náladu.“

83 Dobroský místodržící Udru'h

Aby zachránil svou planetu před zničením, slíbil dobroský místodržící doručit svou odpověď na Hyrillku osobně. Jeho čas nyní vypršel jako písek protékající mezi prsty.

Udru'h musel předstoupit před svého pomýleného bratra a sehrát svou roli, v tom mu Mág-imperátor pomoci nemohl. Rusa'h už zavraždil svého právoplatného nastávajícího místodržícího a nejméně dva z Pery'hových bratrů. Nebylo pravděpodobné, že by strpěl odpor. Udru'h proto musel svou odpověď formulovat velmi opatrně. Bude lhát, zůstane pevný… a najde způsob, jak přežít. Vždycky to dokázal.

Cestou k Horizontální hvězdokupě se stáhl do sebe a přemítal o tom, k čemu se vlastně zavázal. Udru'h věděl, co od něj Mág-imperátor očekává. Se zkracující se vzdáleností dělící ho od Hyrillky v něm sílil pocit, že padá z útesu. Rozhodnutí však bylo učiněno, teď už nemohl couvnout.

Když se jeho osobní loď přiblížila k Hyrillce, přihnalo se k ní několik bitevníků, které ji obklopily jako hladoví dravci toužící po čerstvém mase. Podrážděný Udru'h zamířil na pilotní palubu a poslal zprávu osobně. Nechtěl, aby se kterýkoli z jednadvaceti Ildiranů z jeho doprovodu na této záležitosti podílel. „K čemu ta zbytečná ukázka síly? Propusťte mou loď! Můj bratr mě očekává."

Septor vedoucího bitevníků odpověděl: „Mám rozkaz vzít tě na palubu svého bitevníků, kde vyčkáš příchodu Imperátora Rusa'ha."

„Nejsem vítán u jeho dvora na Hyrillce?"

„Jsi vítán na palubě tohoto bitevníku. Takové jsou mé rozkazy." Pak chladně dodal: „Tento manipul se právě vrátil z Alturasu a Shonoru, které se připojily ke svaté věci. Naše lodě jsou připravené k okamžitému odletu na Dobros – pokud by nás tam bylo zapotřebí."

Udru'h se zhluboka nadechl a potlačil své znepokojení. „Dobrá tedy. Bude mi potěšením očekávat svého bratra na vaší lodi."

Jakmile vstoupil na palubu, byl Udru'h postrkován kupředu jako kus nábytku. Bývalí důstojníci Sluneční flotily se na něj dívali s

podezřením – a měli ostatně pravdu. Tito vojáci byli zcela odděleni od *thismatu*, který dokázal vnímat. Ve své mysli je viděl jako pouhé temné stíny.

Vojáci ho přivedli k uzamčené místnosti, otevřeli dveře a hrubě ho strčili dovnitř. „Zatímco budeš čekat na našeho Imperátora, můžeš si o své situaci promluvit s *tímhle*. Vysvětlí ti, jaké následky má neochota ke spolupráci."

Udru'h zmanipulované strážné ignoroval. Když zavřeli dveře, věnoval svou pozornost nezlomenému, ale bezmocnému adaru Zan'nhovi. Vojenský velitel tam seděl, oblečený do pomačkané uniformy, zanedbaný, ale bez viditelných známek týrání. V zarudlých očích měl pološílený výraz – viditelně prohrával svou bitvu se samotou. Udru'h chápal, jak děsivé jsou hlubiny samoty a ticha. Sám už kolem sebe cítil jejich ozvěnu, díky svým výletům k zelené kněžce Niře na její opuštěný ostrov však měl přece jen trochu víc cviku.

Když ho adar spatřil, jeho oči se zúžily podezřením, jako kdyby očekával nějaký úskok. Jejich pohledy se střetly. Udru'h a jeho synovec se chvíli navzájem odhadovali, až dobroský místodržící konečně řekl: „Ne, nepřidal jsem se k nim, pokud se mě chceš zeptat na tohle."

Adar se však neuklidnil, dýchal rychle a plytce. „A tomu mám věřit?"

„Jsem tvůj strýc. Nepoznal bys skrze *thisma*, kdybych ti lhal?"

Zan'nhovy oči se zableskly potlačovaným hněvem, jeho emoce vy vřely k povrchu a adar je stěží dokázal ovládat. „Nikdy předtím by mě ani nenapadlo, že mi místodržící může lhát, nebo že je schopen oklamat svého Mága-imperátora – přesto to Rusa'h dokázal. Už nevím, čemu věřit."

Udru'h zůstal v cele stát, neboť nevěděl, jak bedlivě jsou sledováni. „Ve skutečnosti jsem jim ještě žádnou odpověď nedal."

„Ty snad uvažuješ o zradě svého Mága-imperátora?" Zan'nh se zatvářil pobouřeně jako zvíře zahnané do kouta, připravené zaútočit

na první příhodnou oběť. „Spáchal jsi zločin už jen pouhým přemýšlením o něčem takovém!“

Udru’h zachoval klid. „První následník Thor’h mě přemlouval velmi dlouho, zatímco Dobros ohrožoval svým bitevníkem, který jsi mu *ty sám,* adare, odevzdal.“ Zamračil se. „Thor’h byl velmi otevřený, třebaže ne zcela přesvědčivý.“

Zan’nh odvrátil zrak, zjevně zahanben tím, co se stalo s jeho manipulem. „Poté, co mě krátce věznili na planetě, jsem byl přinucen nastoupit na palubu své bývalé vlajkové lodi. Musel jsem se dívat, jak šílený místodržící útočí na další ildiranské kolonie a vraždí vlastní bratry a synovce.“

„A co tvá posádka?“

Zan’nh opět pohlédl na Udru’ha. „Byli všichni zmanipulováni pomocí shiingu. Nejsou už odpovědni za své smýšlení.“

„Já ani ty zjevně nejsme tak snadno ovlivnitelní. Musíme se k Rusa’hovi přidat dobrovolně.“

„To se nikdy nestane – přinejmenším v mém případě.“ Protože Udru’h otálel poskytnout mu stejné ujištění, adar se mu pátravě zahleděl do očí.

Konečně se dveře cely otevřely a strážní Sluneční flotily přišli pro dobroského místodržícího. „Imperátor Rusa’h žádá tvou přítomnost ve velícím jádře,“ řekl velitel eskorty.

Vojáky, kteří dříve byli věrnými členy jeho posádky, si Zan’nh přeměřil spíše se zklamáním než se zjevným hněvem. Udru’h následoval svůj doprovod a nechal za sebou zapadnout dveře, aniž se ohlédl…

Když vstoupil do velícího jádra, byl Udru’h ohromen proměnou, která se s jeho bratrem udála. Kdysi poživačný a změkčilý Rusa’h nyní zmužněl a ozdobil se symboly Mága-imperátora. Jeho skvostné vejčité křeslo obklopovali světlonoši a bývalé souložnice.

Rusa’h na něj upřel pohled a dobroský místodržící použil veškeré naučené schopnosti, aby skryl své myšlenky pro případ, že by je jeho podivně proměněný bratr dokázal zachytit. Byli snad nyní kvůli

zpřetrhanému *thismatu* vůči sobě navzájem slepí? Hlas šíleného místodržícího zněl klidně a rozumně. „Přišel jsi, jak jsi slíbil.“

„Nemáš důvod o mně pochybovat. Držím své slovo.“

„Ale jsi také svolný? Vždycky jsi naším slabošským bratrem pohrdal. Rozhodl ses připojit k mé ryzí vizi Věčného jasu? Naše hnutí bude mnohem silnější, získáme-li v tobě spojence.“

Dobroský místodržící si nevzrušeně prohlížel své prací zhrublé ruce. „A v čem spočívá ta ryzost, o které mluvíš? Pokud tvá cesta závisí na dokonalém čtení duchovních vláken, proč jsi musel zabít tolik nevinných Ildiranů?“

„Jediného jsem nezabil zbytečně.“

„Ano? Odpusť, ale musím se znovu ptát – jestliže máš nezvratný důkaz, proč by ti měl někdo vzdorovat? Chceš-li mne získat, musíš mi předložit něco přesvědčivějšího.“

Zfanatizovaní důstojníci se na dobroského místodržícího mračili, ale Rusa’h se plně soustředil na svého bratra. „Budu muset zabít i tebe?“

Udru’h netrpělivě mávl rukou. „Proč hned dělat tak ukvapené závěry? Mám jen několik prostých otázek. Jestliže na ně nejsi schopen odpovědět, nezbývá mi než dál pochybovat.“ Nenuceně obešel napodobeninu vejčitého křesla, jako by spolu nehovořili o ničem podstatnějším než móda. „Žádáš po mně kolosální rozhodnutí – chceš, abych zradil Mága-imperátora a pomohl ti otřást Impériem. Prosím, měj pochopení, jestliže zápasím s pochybnostmi!“

Krvežíznivé kurtizány a stroze se tvářící světlonoši se shlukli kolem vzbouřeného místodržícího a chladně hleděli na Udru’ha, který jim oplácel stejně ledovým pohledem.

Rusa’h nakonec s výsostným uspokojením prohlásil: „Mám dokonalý důkaz, ale nebudeš ho schopen spatřit, dokud se nestaneš součástí nového, čistého *thismatu.*“

Udru’h si pohrdavě odfrkl. „Jen blázen by přistoupil na takovou dohodu, a ty to moc dobře víš.“

Osádka můstku a strážní vykročili kupředu. Rusa’h pozvedl ruku a snažil se přitom opanovat svůj hněv. „Připravte manipul k odletu

na Dobros, kde brzy nastolíme naši osvícenou vládu. Škoda, že ses nerozhodl spolupracovat, Udru' hu!"

Dobroský místodržící si dlouze, útrpně povzdechl. „Opět se řídíš domněnkami, Rusa'hu! Nikdy jsem spolupráci neodmítl. Ve skutečnosti jsem ti nedal jednoznačnou odpověď – jen jsem vznesl několik logických dotazů." Udru'h se opřel o okraj vejčitého křesla. „Tak do toho, odvez mě zpátky na Dobros! Jak se zdá, nemám jinou možnost, než se k tobě připojit. Není však třeba posílat proti mé malé kolonii celý manipul. Pro tolik lodí jistě najdeš lepší využití."

Rusa'h, stále váhající, našpulil rty. „Pravda, Thor'h je bude potřebovat proti dalším nepoddajným koloniím. Musíme postupovat rychle." Zvedl prst, aby podtrhl závažnost své hrozby. „Cestou k Dobrosu máš čas přemýšlet o rozsahu své spolupráce. Jestliže budeš váhat i poté, co dorazíme k cíli své cesty, bude ke zničení tvé kolonie stačit i jediný bitevník."

Udru'h se usmál. „Věř mi, dospěji-li jednou k rozhodnutí, je vždy pevné."

84 Sullivan Gold

Ze čtrnácti záchranných modulů byl při únikovém manévru ztracen pouze jediný. Když se odpoutal od těžeru, nedokázal nabrat dostatečnou výšku ani rychlost a klesl zpět do zóny, kde hydrogové dále pokračovali v útoku. Nešťastný modul narazil do boku prasklé ektiové nádrže a ještě více ji poškodil. Zatímco osazenstvo modulu volalo zoufale o pomoc, kontejner s ekti vybuchl. Sullivan pro ně nemohl nic udělat…

Trosky z poničeného těžeru padaly do nezměrné klenby oblohy jako vločky popela. Sullivan, vzdalující se nejvyšší rychlostí, se zarytě snažil spojit s ildiranským těžním městem. Jeho druhové však nehodlali setrvat v blízkosti hydrogů déle, než bylo nezbytné.

Tabitha naléhala: „Podívej, Sullivane, já vím, že máš dobré srdce, ale *nemůžeme* se tam vrátit. Nepřežili bychom."

„Nevidím důvod, proč hydrogy dráždit!“ vykřikl jeden z vedoucích směny.

„Hydrogové zničili náš těžer,“ připomněl jim Sullivan, „ale naše evakuační moduly nechali na pokoji.“

„*Zatím.* Vždyť tohle ani není pořádná loď… Je to jen krabice opatřená pohonem.“

Další muž řekl: „Zmizme odsud! Můžeme počkat na OSZ, než sem přijdou a vyzvednou nás. Kolker vyslal zprávu, ne?“

„Nemusí sem dorazit dřív než za několik dní,“ hlesl zelený kněz. „Nemám ratolest, abych mohl přijímat aktuální zprávy. Nikdo ani neví, že jsme přežili. Zůstali jsme sami, odkázáni jen na sebe.“

„Nezůstali – jsou tady Ildirané.“ Sullivan víc než kdy jindy promluvil jako vůdce. „Máme morální povinnost jim pomoci, přestože sami nebyli dost chytří, aby plánovali do budoucna.“ Zamračil se na členy své posádky, rozhodnutý trvat na svém. „Byli byste rádi, kdyby tohle udělali oni pro vás.“

„Jo, ale udělali by to?“ namítl jeden z techniků.

„Na tom nezáleží. Ukážeme jim, co je to *lidská* laskavost.“

Nařídil třinácti únikovým modulům zamířit napříč hradbami mraků k druhému bojišti, kde v řídké atmosféře dýmalo a hořelo ildiranské těžní město. Hydrogové doposud soustředili svůj hněv především na lidský těžer. Daleko za nimi většina kulovitých lodí dál rvala na kusy kostru těžeru jako šakali mrtvolu. Zbytek však obrátil své zbraně proti Ildiranům.

„Snaž se dál navázat spojení s Hroa’xem, Tabitho! Řekni mu, že už jdeme. Ať své lidi připraví k nalodění. Ať je rozdělí do třinácti skupin. Spočítej, kolik můžeme pobrat. Namačkáme se sem jeden na druhého.“

„Nemáme dost paliva, energie pro systémy podpory života, ani jídla. Tyhle moduly jsou jen dočasné…“

Sullivan ji nenechal domluvit. „Něco vymyslíme.

Nejdřív přežijme příští hodinu, až pak rozhodujme, co dál.“

Těžkopádné moduly mířily k ildiranskému těžnímu městu. Jeho věže a kupole byly zčernalé, unikal z něj vzduch a chemické výpary.

V obytných komplexech zuřil oheň. Sullivan v hrůze sledoval, jak ildiranští těžaři přepadávají přes okraj a mizí v nekonečných hlubinách oblaků. Nebyl schopen říct, zda se přes palubu vrhli úmyslně.

Nejbližší hydroská loď vychrlila dva praskající blesky proti dolním palubám a rozervala je. Pak zmizela ve svrchní vrstvě mraků jako žralok rozrážející vodu.

„To je naše příležitost. Musíme si pospíšit.“ Když Sullivan dosedl se svým únikovým modulem na širokou přistávací palubu Hroa’xova těžního města, zděšení těžaři bezhlavě prchali na všechny strany. Mohutný komplex hořel a výbuchy jím otřásaly jako údery pěsti rozzuřeného obra.

Sullivan otevřel průlez, vyklonil se a zakřičel: „Můžeme vzít dvacet osob! Dvacet! Odpočítejte se a nastupte. Dvanáct dalších lodí přistává hned za mnou.“ Když Sullivan viděl, že Ildirané váhají, vzteky zrudl. „Pohněte zadkem! Na ciráty není čas.“

Od poničené kostry výfukové věže přiklusal zavalitý Hroa’x. Šéf zařízení zakřičel na své těžaře: „Poslechněte ho! Nemáme čas vybírat, ani přemýšlet o pořadí. Dvacet na palubu, ať může odstartovat.“

Sullivan mu pokynul. „Hroa’xi, nastup ke mně!“

Hrdý těžař však zavrtěl hlavou. „Ne, zůstanu tady.“ A rázným krokem zmizel ve svém zařízení, jako kdyby se vracel k běžné každodenní práci.

Než mohl Sullivan znovu zakřičet, dvacet Ildiranů se prodralo průlezem. Během okamžiku byl modul plný a průlez se před dalšími těžaři tlačícími se dovnitř uzavřel. „Odlétáme. Udělejte místo pro další loď.“

Přistání druhého modulu doprovázelo kovové zazvonění a zášleh trysek. Pilot záchranného plavidla se neodvážil neuposlechnout přímý Sullivanův rozkaz, proto udržoval výšku nad rozpadající se nebeskou továrnou a čekal, až bude moci nabrat ohrožené Ildirany.

Uprchlíci v Sullivanově odlétajícím modulu byli natěsnaní tělo na tělo, neměli dost místa ani na sednutí. S přetíženým plavidlem

smýkaly nárazy větru a pilot měl plné ruce práce, aby nad ním neztratil kontrolu. „Sullivane, nemáme dostatečný tah ani dost paliva, abychom někam doletěli. Tyhle lodě nikdy nebyly určeny k přepravě tak velkého počtu osob.“

„Hlavně nás teď dostaň pryč. Oficiální stížnost můžeš podat hned, jakmile dorazíme do Hanzy.“

Zbývající evakuační moduly jeden po druhém přistávaly na palubě hvězdné továrny a nabíraly vyděšené Ildirany. Přestože všechny lodě byly značně přetížené, na palubě komplexu stále zůstávala uvězněná téměř třetina osazenstva.

Hanzovní těžer byl nyní zcela zničen. Na jeho místě zbyl jen rozpínající se oblak kouře a plynů, připomínající zaschlou krvavou skvrnu. Sullivan viděl, jak se hydrogové seskupili a pak zamířili napříč oblohou k ildiranské nebeské továrně.

Z okolních mraků se vynořilo dalších sedm koulí. Poničené ildiranské zařízení se už nyní naklánělo a kymácelo. Pohonné jednotky i ektiové reaktory v jeho spodní části žhnuly, rozpálené explozemi a nekontrolovaně se šířícími požáry.

Osamělý těžař – Sullivan v něm poznal samotného Hroa’xe – vyšplhal na vysokou věž pro odvod spalin a stanul tam jako rozhněvaný admirál na poražené lodi. Vrchní těžař neměl k dispozici zbraně, nemohl klást aktivní odpor, přesto pozvedl paže, aby nepřátelům z hlubin plynné planety spílal.

„Zvedni nás výš,“ řekl Sullivan svému pilotovi unaveným hlasem. „Musíme se dostat z atmosféry Qronhy 3 dřív, než si nás hydrogové všimnou.“

„Snažím se, Sullivane, ale nemáme prostě dostatečný výkon,“ odsekl pilot. „Hej, třeba by mohlo pár Ildiranů vylézt ven a zatlačit?“

Sullivan sledoval, jak se hydroské lodě obloukem vracejí k ildiranskému těžnímu městu a chrlí na něj salvu modrých blesků. Hroa’x setrval na vrcholku své věže, hrdý do posledního okamžiku, kdy se obrovské město rozpadlo na hořící kusy. Ildirané na palubách záchranných modulů sténali, bolestně zasažení ozvěnami umírání tolika svých druhů.

Třináct přetížených lodí připomínajících baculaté čmeláky se konečně dokázalo vymanit z atmosféry plynného obra a dosáhnout relativní svobody na oběžné dráze. Ale kam se měly vydat nyní?

„Systémy podpory života nevydrží ani den, Sullivane," upozornila ho Tabitha. „Potraviny nám starosti dělat nemusí. Těch máme podstatně víc než vzduchu a energie."

Kolker objímal svá zelená kolena. „Nepřežijeme."

Sullivan našpulil rty a chvíli mlčel. „Teď je ten pravý čas na geniální a neotřelý nápad. Má někdo z vás nějaký?" Protože nikdo nic nenavrhl, pokračoval sám: „Dobrá, nemůžeme čekat na OSZ a nemáme dost paliva na delší cestu. Pořád nám však zbývá jedna možnost." Pohledem přelétl po natěsnaných vyděšených tvářích, lidských i ildiranských. „Pokud nabereme přímý kurz a vymáčkneme z nádrží poslední kapku paliva, možná se nám podaří dostat na Ildiru."

85 Generál Kurt Lanyan

Generál Lanyan jediným pohledem zhodnotil výraz Stromovy tváře, okamžitě pochopil a povzdechl si. „Máme problém, pane," řekl admirál. „Důkazy na Corribusu jsou jednoznačné. Moji technici trvají na tom, že zkázu skutečně způsobily zbraně OSZ. Našli jsme stopy po přistání. Stejně jako další indicie nasvědčující přítomnosti jednoho obra a pěti mant."

Lanyan vstal, přestože pocítil náhlou slabost v kolenou. „Ale kde se tam vzaly? Pověřil jsem své admirály, aby provedli revizi stavu a všechno sedělo. Nemohli jste se *zmýlit* o šest velkých lodí!"

„Ne tak docela, pane." Stromo přednesl svou teorii o skupině lodí, která zmizela u Golgenu. „Jejich posádku tvořili vojenští compové, přesně jak říkalo to děvče. Mohli povraždit své lidské velitele a obrátit se proti nám."

„Admirále, máte tušení, *kolik* vojenských compů máme na palubách našich lodí ve všech deseti čtvercích?"

Stromo byl velmi bledý. „Ano, generále."

Vzpomněl si na zdánlivě paranoidní námitky krále Petra ohledně použití klikisské technologie u nových vojenských compů, Hanza a OSZ však tehdy obavy mladého muže smetly pod stůl. „Zatraceně, co když měl král pravdu?“

„Generále, a co těch šedesát taranovacích lodí, které jsme právě vyslali ke Qronze 3? Jsou plné vojenských compů doprovázených symbolickou hrstkou lidských velitelů. Pokud compové skutečně představují hrozbu, neměli bychom tuto misi odvolat?“

Lanyan měl chuť ječet. „A zastavit tak jediný efektivní útok proti hydrogům? To rozhodně ne! Stejně nemáme možnost se s nimi spojit.“

Z rozhovoru je vytrhl Lanyanův pobočník neodbytně klepající na dveře. Mladík by se je neodvážil vyrušovat, kdyby nešlo o něco velmi důležitého. „Omlouvám se, generále, ale tohle opravdu musíte vidět. Je to zpráva od Larse Rurika Swendsena.“

„Ten šéfkonstruktér?“ Po tajemném zmizení vedoucího výzkumu Howarda Palawua řídil švédský inženýr veškerou výrobu compů na Zemi. „Co sakra chce?“

Pobočník přesměroval přijímaný signál na desku generálova stolu. Lanyan sklopil zrak k znepokojené inženýrově tváři, která vyplnila zobrazovací plochu. „Generále Lanyane, jak se máte? Je to už nějaký čas, co jsme spolu mluvili naposledy…“

„Co chcete, Swendsene? Mám právě jednání.“

„Tedy, generále, nevím přesně, co to znamená… Jde o klikisské roboty.“

Lanyan v té chvíli pocítil mrazení v žaludku. „Co je s nimi?“

„Vždycky se chovali rezervovaně, ale za všech okolností bylo několik z nich přítomno u našich compských výrobních linek. Ale teď, ehm… všichni zmizeli. Nic nám neřekli, jednoduše opustili výrobní linky a zmizeli beze stopy. Důkladně jsem to prověřil, napojil jsem se na standardní sledovací systémy v obydlených oblastech a potom jsem kontaktoval několik svých kolegů. Pokud jsme schopní říct, všichni roboti jsou pryč. Do jednoho.“

Lanyan na sobě nedal své hluboké znepokojení znát. „Prověřím to, Swendsene. Děkuji, že jste mě informoval.“

Zatímco Stromo dál cosi plácal, Lanyan oslovil všechna pozorovací stanoviště, o nichž věděl. Během několika následujících hodin obdržel informace, které jím ve svém souhrnu hluboce otřásly. „Swendsen mluvil pravdu. Všichni klikisští roboti, o kterých jsme věděli, zvedli kotvy. Prezident Wenceslas se prostřednictvím našich zelených kněží spojil se všemi hanzovními koloniemi, kde byli klikisští roboti spatřeni. Ze všech koutů Spirálního ramene zatím přichází stejná zpráva: jsou pryč.“

Stromo nevěřícně zavrtěl hlavou. „Naštěstí je jich jen – kolik? – asi stovka?“

Lanyan si masíroval klouby a hleděl na kamennou stěnu své pracovny na měsíční základně. Měl špatné tušení, že mu celou tu dobu unikalo něco velmi podstatného. Nakonec zdráhavě přiznal, že nemá jinou možnost, a vydal varování určené všem lodím OSZ. Jelikož však většina z nich neměla na palubě zeleného kněze, potrvá nebezpečně dlouho, než se zpráva rozšíří.

☼6 Patrick Fitzpatrick III.

Jedenatřicet „osvojenců“ z OSZ den co den vykonávalo v osquivelských loděnicích přidělenou práci a nepřestávalo číhat na příležitost k útěku. Výroba dílů pro tulácké lodě pokračovala, stejně jako jejich následná kompletace. Ode dne, kdy na Osquivel dorazila zpráva o osudu Randezvous, byla spuštěna nová nákladní loď a další byla těsně před dokončením.

Onen podivínský tulácký vědec, místo aby zkoumal hydroský vrak, naplnil nákladní prostor jedné z lodí zvláštními předměty o velikosti a tvaru rohožek a pak odletěl na Theron uskutečnit jakýsi svůj potrhlý plán. Vězňové rozdělení do směn mezitím dál tiše pracovali po boku vojenských compů.

Fitzpatrick všechno bedlivě sledoval. Podle harmonogramu měl transportér přivážející každý týden palivo z kometárních rafinérií

dorazit do loděnic během několika hodin. Navzdory svým výhradám věděl, že lepší příležitost se mu už nenaskytne.

Od okamžiku, kdy Kiro Yamane přišel se svým plánem, uplynuly pouhé tři dny. Přesto už Kiro dokázal napsat svůj „virový signál“, který měl poškodit programy překonfigurovaných compů OSZ, a ze snadno dostupných dílů vytvořil účinný vysílač. Stačil jediný impulz. Jakmile jej nejbližší compové zachytí a nahrají, začnou působit jako převaděče a budou předávat signál dalším, dokud diverzní programový řetězec neobdrží všichni.

„Načasování bude choulostivá věc – pro nás všechny,“ řekl Yamane tiše, když se znovu sešli. „Mohu spustit nový programový řetězec, který vymaže rutiny zajišťující poslušnost vůči lidským příkazům. Pozměním také parametry mechanismů pro omezení škod, jejich ‚pozitivní smýšlení‘, chcete-li.“

„Takže se vojenští compové promění ve flákače, kteří neplní své úkoly a odmítají poslouchat přímé rozkazy,“ konstatoval Fitzpatrick.

„Přesně jako většina Vandráků,“ zamumlala Andezová.

Yamane pokračoval ve své věcné analýze. „Nebude to jako výbuch bomby. Postupně se začne šířit zmatek, ale nemůžeme se spolehnout na jednu konkrétní věc, která odvede pozornost. Musíme jen doufat, že všeobecný chaos zaměstná Tuláky natolik, aby Patrick dostal svou šanci.“

Fitzpatrick se podíval na hodinky. „Odcházím za několik minut. Podařilo se mi získat práci v přistávacím doku, kde zanedlouho přistane transportér.“ Do svých slov vložil pohrdání a sarkasmus, které ve skutečnosti necítil. „Moje ‚milovaná‘ Zhett mi přijde pomoci nakládat zásoby pro cestu k další stanici. Budeme tam jen my dva, úplně sami. Nejspíš si myslí, že máme rande.“

„Všichni jsme viděli, jak na tebe dělá oči, Fitzpatricku – stejně jako ty na ni,“ řekla Andezová a pozvedla obočí.

Začervenal se. „Jen jsem to hrál, abych si ji získal. Skočila na to.“

„Dobře. Jsi si jistý, že to zvládneš?“

Pohrdavě odfrkl: „Stál jsem proti celé hydroské flotile. Horší to být nemůže.“ Pak se omluvil a zamířil k přestupní stanici, odkud měl být dopraven na asteroid sloužící transportérům jako přístav.

Těsně před jeho odchodem Yamane tajně odvysílal svůj program a předal tak okolním compům nové instrukce. Brzy se jejich tichá vzpoura začne šířit.

Jakmile transportér vlekoucí hrozen propojených ektiových nádrží dorazil, pilot si půjčil Zhettinu manipulační buňku a zamířil do hlavního obytného komplexu, aby se osprchoval a pořádně najedl, než se vydá na cestu k nejbližšímu tuláckému překladišti. S výjimkou dvou nenápadných compů zůstali Fitzpatrick se Zhett sami, přesně jak si přáli… Přesto se Patrick kdesi uvnitř stále cítil nesvůj.

Pracovali společně, bok po boku nakládali bedny do transportéru. Zhett se na něj po chvíli škádlivě usmála. „Takhle pokračuj, Fitzie, a navrhnu tě na nejlepšího zaměstnance měsíce.“

„Copak ke mně nemůžeš být prostě jen milá?“ Hluboce se začervenal a nebylo v tom nic předstíraného. „Požádal jsem o přidělení na tuhle práci jen proto, abych mohl být s tebou a nemusel přitom poslouchat kousavé poznámky svých přátel. Je na tom něco špatného?“

Zatvářila se překvapeně, dokonce trochu zahanbeně. „Jen si z tebe utahuju.“ Dál mlčel, zatímco Zhett mohla přemítat o jeho slovech. „Takhle jsi dřív nemluvil. Proč ta náhlá změna?“

Přinutil se k úsměvu. Nikdy si otevřeně nepřiznali vzájemnou přitažlivost, ani jeden z nich ji však nemohl popřít. Pokud měl jeho plán na útěk vyjít, musel ji přimět k vyznání a vyvést ji tak alespoň na několik minut z míry. „Jsme tady sami, Zhett, nechme chvíli té hry! Jsi do mě blázen, vím to.“

„Jsi si jistý, že to není naopak?“ Rozhovor ji viditelně přiváděl do rozpaků, proto rychle zvedla další krabici se zásobami a zamířila k transportéru.

Sledoval ji, jak nese náklad nahoru po rampě. „Pokud se ti tu se mnou líbí, proč se snažíš tak rychle dokončit práci? Jsi ještě pilnější než compové.“

Postavila krabici ke svým nohám a pohlédla na něj. Ve tváři se jí jasně zračila směsice pocitů. Představovala si snad takovouto situaci ve svých fantaziích? Fitzpatrick ano, přestože by to za nic na světě nepřiznal. „Nebo snad máš v plánu jiného?“ Jeho hlas byl nesmělý, přitom svůdný a hravý, se zřetelným podtónem nejistoty. Měl tušení, že si Zhett ráda povídá, ale není zvyklá pokoušet se o sblížení sama.

Fitzpatrick stanul před ní a snažil se působit jako neodolatelný švihák, ale ze všeho nejvíc si připadal jako nemotorný kluk. „Můžeme nechat compy, aby to dokončili. Ty a já bychom pak…“ Pokrčil rameny. „Nevím. Tenhle kus skály mi zrovna nepřipadá jako ideální místo pro piknik.“ Rukou mávl směrem k zadní stěně komory vyhloubené uvnitř asteroidu a v duchu přitom cítil bytostný odpor k tomu, co se právě chystal ve jménu loajality vůči OSZ udělat. Tolik jeho druhů na něj spoléhalo! „Támhle vidím docela příjemné skladiště. Tam bychom měli trochu soukromí.“

Zhett se zasmála, i když trochu nervózně. „Soukromí? Bojíš se, že by compové mohli vidět něco, co by vidět neměli?“ Pohodila dlouhými tmavými vlasy.

Obrátil oči v sloup. Potřeboval ji udržovat v nejistotě, držet se o krok napřed, Zhett však zřejmě začínala mít podezření. „Nechtěj, abych věřil, že Tuláci nemají v docích kamery ani sledovací systémy.“

„Vlastně ne, ale nehodlám tě o tom přesvědčovat. Zařiď se, jak sám uznáš za vhodné.“ Zhett se odrazila a zamířila směrem ke dveřím skladiště, jako by se bála, že by mohla ztratit odvahu. „Na co čekáš? Bojíš se mě?“

„Ani v nejmenším.“

Zvýšila intenzitu osvětlení uvnitř místnosti a přesunula několik beden, aby měli víc místa pro posezení a povídání… nebo cokoliv jiného. Když stanul ve dveřích, Zhett mu připadala tak naivní a tak krásná! Vzhledem k tomu, jak tajnůstkářští a podezřívaví bývali Tuláci, připadalo Fitzpatrickovi divné, že je tak otevřená a bezelstná. Zhett mu skutečně věřila.

Zastavil se, aby sebral odvahu. „Navzdory všemu, co mi radil zdravý rozum, jsem si tě opravdu… oblíbil. Nezapomeň na to.“

„Chováš se divně, Fitzi.“

Sám se štítil toho, co musel udělat, ale myslel svá slova upřímně… a kdesi hluboko uvnitř za tuto upřímnost sám sebou pohrdal. Takhle to nemělo být. Neobratně ji políbil na tvář a rychle se odtáhl. „Chviličku! Rád bych něco donesl. Myslím, že jsem mezi zásobami viděl pár balíčků s trvanlivým cukrovím. Když už máme ten piknik…“

„Dobře.“ Usmála se a Patrick se chystal otočit, ale zaváhal. Pak překvapil i sebe samotného, neboť ji uchopil za ramena a přivinul ji k sobě. Nadechla se, jako by chtěla něco říct, v té chvíli ji ale políbil přímo na ústa. Zpočátku to byl impulzivní, nečekaný polibek. Chtěl ji jen rozptýlit, aby příliš nepřemýšlela. Zamžikala, podívala se mu do očí a pak zavřela víčka, vychutnávala jeho rty, zatímco on se uvolnil a políbil ji znovu, tentokrát dlouze. Když se rozdělili, Zhett nebyla schopná slova.

Fitzpatrick, v tváři temně rudý, vypochodoval ze skladiště. „Hned jsem zpátky.“ *Zatraceně!*

Ve chvíli, kdy stála zády k bednám, zavřel Fitzpatrick dveře a zakódoval jejich elektronický mechanismus, aby průchod uzamkl. Protože si nebyl jistý, jak dlouho to vydrží – Tuláci dovnitř skladiště jistě nainstalovali nouzové ovládání – vzal z bedny s nářadím železnou tyč, rozmáchl se a udeřil jí do ovládacího panelu, až z něj vytryskla sprška jisker.

Zhett zavřená uvnitř v té chvíli už bušila na dveře. Její hlas byl tlumený, dokázal si však představit, jaká slova asi používá.

V doku mezitím mlčenliví compové dokončili svou práci, jak měli nařízeno. Nezdálo se, že by si všimli něčeho nekalého. Naštěstí to byly starší modely, ne vojenští compové, kteří měli v důsledku působení Yamaneho viru brzy odepřít poslušnost.

Fitzpatrick se rozběhl ke křehce vyhlížejícímu transportéru. Loď připomínala anorektického pavouka – tvořila ji pouze pilotní kabina a kostra sloužící k ukotvení nádrží s palivem. Měla však

mezihvězdný pohon a dokázala ho odnést daleko od Osquivelu. Pak bude moci přivolat pomoc a zachránit tak sebe i své druhy.

Křikl na stále pracující compy: „Váš úkol skončil. Vaše příkazy jsou zrušeny. Jděte ke stěně, postavte se čelem k ní a vypněte se.“ Nechtěl, aby některého z nich napadlo spustit alarm. Jakmile poslušní compové vykonali, co jim nařídil, měl Fitzpatrick celý prostor doku jen pro sebe.

Když vlezl do transportéru, ohlédl se přes rameno a ujistil se, že dveře skladiště jsou stále uzavřené. Ještě chvíli by měly Zhett zdržet.

Naslouchal hovorům na tuláckých kanálech a zaznamenal sílící vlnu rozrušeného bzukotu. Yamaneho virus se u compů zřejmě ujal. Výborně! Několik výrobních linek se zastavilo a zoufalí tuláčtí inženýři marně pátrali po příčině.

Del Kellum řval na své externí pracovní týmy: „Zatraceně, compové schválně ničí naše zařízení! Udělejte s nimi pořádek!“

„Snažíme se, Dele, ale jako by je popadl amok. Je to čím dál horší.“

V takovém zmatku mohl Fitzpatrick vyklouznout z loděnic, aniž by si ho kdokoli všiml. Soudě podle rozčileného tónu Kellumova hlasu nebyli Tuláci momentálně schopní věnovat pozornost čemukoliv jinému.

Zažehl motory a nevzhledný transportér se zvedl. Vrata doku se otevřela, Patrick vylétl ven a zamířil s neohrabaným plavidlem pryč od loděnic.

Dole v prstencích vojenští compové řádili dál. Manipulační buňky a nákladní lodě se pohybovaly po křivolakých drahách a jen zázrakem se vyhýbaly kolizím. Pouze hrstku těchto lodí pilotovali zešílevší vojenští compové, Tuláci v těch ostatních se jim jen snažili včas uhnout z cesty.

Zatímco naslouchal vzrušenému hovoru na komunikačních frekvencích, někdo se s ním spojil a chtěl vědět, proč odlétá tak brzy. Fitzpatrick se mu ani nenamáhal odpovědět.

Mířil pryč od nádherných prstenců obepínajících Osquivel, šťastný, že se mu podařilo uniknout. Byl volný. Žádná z tuláckých

lodí ho teď už nemohla dostihnout. Jakmile zažehne ildiranské pohonné jednotky, zmizí jako blesk. Teď bylo na něm, aby sem přivedl lodě OSZ dřív, než tulácké loděnice pohltí peklo.

☼7 Anton Colicos

Po tolika dnech namáhavého pochodu se marathští trosečníci upnuli k naději, že spása je čeká v Sekundě.

„Následujte mě!“ Místodržící Avi’h ukázal směrem k městu. „Roboti nám pomohou. Očekávají náš příchod.“

„Buďte opatrní!“ volal Anton, který se držel zpátky, na své společníky spěchající ke komplexu plnému klikisských robotů. „Musíme zjistit, co…“

Ildirané se však chytali každého stébla. Místodržící prchal k městu, křičel a mával přitom rukama. Statný kopáč Vik’k, stejně jako jindy racionální inženýr Nur’of, utíkali za ním. Ke známým postavám klikisských robotů zamířil dokonce i dějepravec Vao’sh.

Anton se rozběhl kupředu a uchopil ho za ruku. „Počkej chvíli, Vao’shi! Jen se podívej, co tam dole dělají.“

Obličejovými laloky na dějepravcově tváři prolétla barevná bouře nejistoty. „Pěšky jsme překonali polovinu kontinentu, dějepravče Antone. Já vidím přístřeší, světlo a ochranu. Proč váháš?“

Historik ukázal prstem na početné tunely a otvory, shluky geometrických staveb připomínající hrozivá, nekontrolované rostoucí vosí hnízda. „Takhle Sekunda přece vypadat neměla! Něco tady není v pořádku!“

Vyděšený dějepravec se mu však vytrhl, neschopný odolat vábení naděje. „Odpověď se dozvíme hned, jen co místodržící s roboty promluví. Pojď! Nesmíme zůstat pozadu!“ Vao’sh se rozběhl vpřed a Anton ho, navzdory výhradám, následoval.

Po hrůzách, jimiž prošli v krajině přidušené temnotou, dokázal Anton pochopit, že se marathští trosečníci mohou chovat nerozumně. Cítili se odtržení a neukotvení, pomalu propadali šílenství a jejich mysl se rozkládala.

Přesto Anton nemohl připustit, aby všichni vběhli do pravděpodobně nastražené pasti. Rozhlédl se kolem a viděl klikisské roboty pohybující se s mechanickou přesností. Stranou, nedaleko kupole kryjící město, spatřil otevřený hangár, stejný jako ten u Marathy Primy. Uvnitř napočítal tři ildiranské lodě připravené k přepravě zásob a materiálu.

Konečně si roboti malé skupinky všimli. Broukům podobné stroje naráz ustaly v práci, jako by reagovaly na nějaký jednotný signál, natočily své hranaté hlavy a jejich rudé optické senzory se rozzářily.

Místodržící Avi'h dokázal předběhnout kopáče i inženýra. Nepřestával volat: „Jsme tady! Přežili jsme cestu napříč temným kontinentem." Zastavil se před prvním černým robotem. „Potřebujeme vaši pomoc."

Neuvěřitelné množství hmyzích robotů se začalo pohybovat, blížili se ze všech stran jako pevně se utahující smyčka. Anton, stále více znepokojen, se rozhlížel zleva doprava. „Kde se tu všichni vzali?"

Avšak Vao'sh, oči skelné, tvář stále se měnící probleskujícími barvami, řekl: „Šetři otázky, dějepravče Antone! Můžeš se ptát, jakmile budeme v bezpečí uvnitř."

Nejbližší robot se napřímil a vztyčil se nad místodržícím. Vysunul článkovité paže, z nichž každá byla zakončena ostrým nástrojem, a rozevřel svrchní krunýř na zádech, jako by se chtěl učinit ještě větším a hrozivějším.

V náhlém tichu, jež dolehlo na staveniště, uslyšel Anton bzučivá robotova slova znějící jako svištění čepele. „Ildirané porušili naši dávnou dohodu."

Místodržící Avi'h k němu vzhlédl. „Jakou dohodu?"

Klikisský robot švihl jednou ze svých ostřím zakončených paží, surově proťal Avi'hův krk a oddělil tak jeho hlavu od těla. Místodržící neměl ani čas vykřiknout. Krev vystříkla z pahýlu na jeho ramenou a Avi'h padl naznak.

Vik'k a Nur'of se klopýtavě zastavili, neschopní snést další hrůzy a další zradu. Mezi shromážděnými roboty se rozlehl bzučivý zvuk –

stovky obřích černých strojů hučely a syčely, jak aktivovaly své obranné systémy. Rychlými hmyzími pohyby zamířily ke zbývajícím čtyřem trosečníkům.

„Utíkejte!“ zakřičel Anton. „Chtějí nás všechny zabít!“

Vao’sh však jen zavrtěl hlavou. „To není možné!“ Dějepravec jako by byl na pokraji zhroucení. „Klikisšťí roboti byli vždy našimi spojenci. Před pěti sty lety jsme je vyprostili z ledu. Slíbili…“

Anton vlekl svého přítele pryč, pobízením ho přiměl k běhu, přestože sám neměl ani tušení, kam se dát. Staveniště Sekundy bylo rozlehlé a složité. Mohli v něm najít nějakou skrýš, zátaras nebo boudu, která mohla posloužit jako poslední útočiště. Beze zbraní však Anton s Vao’shem nemohli vzdorovat klikisským robotům dlouho. Musel existovat jiný způsob.

Poté, co viděl, jak byl místodržící zavražděn, nepotřeboval urostlý Vik’k další vysvětlování. Když na ně vražedné stroje zaútočily, sevřel své mozolnaté ruce v pěsti a začal se jimi ohánět. Inženýr Nur’of se postavil tak, aby mu kryl záda, a chopil se kovové tyče, kterou vytáhl z hromady stavebního odpadu. Oba Ildirané se přimkli k sobě, zatímco se roboti hnuli dopředu, cvakajíce přitom spáry.

Nur’of se rozmáchl svou kovovou tyčí. Hlasitě zazvonila o černý krunýř nejbližšího klikisského robota, ale nezpůsobila žádnou škodu. Rozháněl se jí na všechny strany jako palicí, urazil jednu z natažených článkovitých paží a udeřil jí do karmínových optických senzorů dalšího stroje. Přestože se kulaté skleněné oči roztříštily a pohasly, robot na něj dál dorážel.

Vik’k se nebojácně vrhl proti dvěma dalším robotům. I ve chvíli, kdy mu jejich drápy rvaly ochranný oděv a hrubou kůži, nepřestával kopáč řvát a tlouci kolem sebe. Roboti ho však obklopili, sekali ostrými nástroji a švihali mocnými mechanickými pažemi. Dělník a inženýr záhy zmizeli pod hemžící se hromadou útočníků.

Anton a Vao’sh prchali, slyšeli za sebou rachot a výkřiky – a pak jen hrozivé ticho, to když se zbývající roboti soustředili na dva přeživší uprchlíky. Anton pátral pohledem po jakémkoliv útočišti. Celý život trávil četbou příběhů o statečných velitelích a rázných

hrdinech, kteří v zoufalé situaci dokázali přijít s nečekaným řešením. Nyní z něj situace učinila *skutečného* hrdinu, aniž mu poskytla dostatek času ke studiu role.

Vao'sh, nyní poslední přeživší Ildiran na Marathě, zcela ztratil kontakt s *thismatem*. Byl ochromený, otupělý, téměř neschopný pohybu. Anton však nehodlal svého přítele opustit. „Hangáry! Tam, vedle kupole. Viděl jsem tam lodě. Možná některé z nich stále fungují."

Starý dějepravec zamumlal cosi nesrozumitelného, ale když ho Anton popadl za ruku a rozběhl se, následoval ho bez námitek. Adrenalin propůjčil Antonovi rychlost. Skákal přes nízké hromady sutin, vyhýbal se stavebním strojům a rozestavěným budovám.

Klikisšťí roboti se nepřestávali valit z podzemních tunelů – bylo to, jako když se mravenci hrnou ven z rozkopnutého mraveniště. Anton náhodně měnil směr a kličkoval, aby útočníkům předčasně neodhalil svůj záměr. Jakmile by klikisšťí roboti uhádli, kam míří, jistě by se je pokusili od hangáru odříznout.

„Dokážeme to, Vao'shi! Přímo tudy. Hlavně se nezastavuj." Teď už byl hangár přímo před nimi. Konečně klikisšťí roboti vytušili jeho plán. „Utíkej, co můžeš, Vao'shi!"

Ze všech sil běželi kupředu. Anton ještě nikdy v životě nebyl tak unavený a vyděšený. Svaly na nohou měl napjaté jako struny hrozící se každou chvíli přetrhnout, přiměl se však pokračovat. Vao'sh zakopl o nějakou nerovnost, ale Anton zachytil starého dějepravce dřív, než mohl upadnout. „Utíkej! Ještě kousek!"

Nyní už mohli vidět ildiranské nákladní lodě, které byly na staveništi před časem poneChany. Jedna vypadala zpola rozebraná, jako kdyby zahájenou údržbu kdosi nedokončil, další stroj vzadu v hangáru se však zdál kompletní a připravený k letu. Anton doufal, že motory budou fungovat. „Umíš to řídit, Vao'shi?"

Dějepravec byl stěží schopen odpovědět, Anton však v té chvíli nechtěl přemýšlet o dalším problému. V současném stavu by Vao'sh stejně nedokázal pilotovat, přesto ze sebe při běhu dokázal vypravit: „Standardní řízení… primární je automatika… dokážeš to."

„Jak se zdá, budu muset.“

Roboti, kteří je stíhali, v té chvíli otevřeli své černé krunýře a roztáhli široká křídla solárních panelů. Těžké stroje vzlétly a vzdálenost mezi nimi a jejich kořistí se rychle zmenšovala.

„To není fér!“ Anton se konečně sklonil a vběhl pod zakřivenou kovovou střechu malého hangáru. „Do lodi, Vao’shi! Musíme se dostat dovnitř.“

Šlo o poměrně malý stroj používaný k přepravě osob a zásob z velké lodi na orbitě dolů na planetu. Anton doufal, že motory a navigační systém jsou v takovém stavu, aby jim umožnily doletět na Ildiru nebo na nějakou jinou obydlenou planetu, a také se modlil, aby souřadnice případných cílů už byly uložené v paměti. Rozhodně nemohl navigovat jen na základě své intuice.

Sotva se slabý dějepravec vyšplhal dovnitř, Anton uslyšel hlasité zařinčení. Pět těžkých robotů přistálo vně hangáru, složilo křídla a vykročilo kupředu, všechny článkovité paže vytažené.

Anton se vyhoupl dovnitř lodi a horečně hledal ovládání průlezu. Trvalo mu to déle, než čekal, a když dveře konečně zavřel, nejbližší roboti už byli téměř u lodi. „Na pár minut bychom tu měli být v bezpečí,“ řekl, ale ve skutečnosti tomu sám nevěřil.

Otřesený a dezorientovaný Vao’sh se zhroutil uvnitř kokpitu a třesoucíma se rukama sevřel křeslo druhého pilota. Anton hleděl na matoucí řadu ovládacích prvků a v hlavě měl najednou prázdno. Ildiranská písmena a slova, jazyk, který tak pečlivě studoval, to vše najednou kamsi zmizelo. Nedokázal nic přečíst. Symboly byly nesrozumitelné! Pevně zavřel víčka a zhluboka se nadechl. Jakmile je znovu otevřel, byl schopen se soustředit.

Paže robotů s řinčením dopadaly na vnější dveře lodi. Před hangárem se objevili čtyři další roboti a spěchali se připojit.

Anton věděl, že pokud brzy neodstartuje, klikisské stroje získají drtivou přesilu a budou do nich bušit, dokud trup lodi plát po plátu neroztrhají.

Vao'sh bojoval, snažil se zůstat při smyslech. Ztěžka se naklonil nad panelem, jako by ho to stálo nesmírné úsilí, a ukázal na jednu malou skupinu tlačítek. „Tady… tyhle to jsou."

Anton pochopil mechanismus aktivace motorů a stiskl potřebné ovládací prvky. Stroje se už shromáždily i za lodí. Když ze záďových trysek vyšlehly zplodiny, jeden z robotů byl sežehnut a odhozen vzad.

„Výborně! To je jeden," řekl Anton. „Teď už jich zbývá jen dalších pár set."

Sledoval přístroje, jejichž displeje nyní zářily světly a grafickými zobrazeními. Když se zdálo, že už se komory dostatečně zahřály, spustil další sekvenci. Venku se klikisšťí roboti vrhli na podvozek a začali jej ohýbat a lámat vzpěry. Loď, vyvedená z rovnováhy, se otřásala. Řinčení pokračovalo, hrnuly se k nim další a další stroje.

„Máte smůlu." Anton udeřil dlaní do startovacích prvků a loď se zachvěla. Motory řvaly, až se nakonec celý stroj zvedl a začal se horizontálně pohybovat. Nabral rychlost, prolétl nad podlahou jako obrovský projektil a smetl šest klikisských robotů, kteří stáli mezi ním a svobodou marathského nebe.

Jeden z robotů zůstal zachycen na zprohýbaném podvozku. Anton vylétl z hangáru a zvedl loď do pozvolného stoupání, zatímco robot stále vlál za nimi. Byla to divoká jízda – člun se otřásal a poskakoval v silných turbulencích způsobených měnícími se teplotami nad denní polokoulí Marathy. Jak stále stoupali, osamělý robot se už nedokázal udržet. Jeho článkovitá paže se odlomila a broučí postava padala vzduchem, dokud se hluboko pod nimi neroztříštila na lesklé černé kusy.

Vyčerpaný Anton, přes nějž se převalila lavina hrůzy, se zhroutil v pilotním křesle a vyrazil ze sebe bláznivý, vítězný výkřik. „Jsme z toho venku, Vao'shi! Dokázali jsme to! Utekli jsme těm šmejdům."

Vystřelili vzhůru do jasného denního nebe, tam, kde končila atmosféra a začínal nezměrný, hvězdami prozářený vesmír. Doufal, že si poradí s navigačním systémem a řízením. Nebyl schopen říci,

kolik mají jejich pohonné jednotky paliva, ani jak daleko je tato loď může zavézt. *Hezky jeden problém po druhém!*

Pohlédl na Vao'she v druhém křesle, dějepravec však nejevil známky radosti. Laloky na jeho tváři získaly mrtvolně bledou barvu a celým jeho tělem procházely vlny třasu, jako kdyby stěží potlačoval vzlyky.

„Unikli jsme," řekl Vao'sh slabým skřípavým hlasem. „Ale jsem sám. Úplně *sám.* Není známo, že by nějaký Ildiran kdy čelil takovéto samotě a přežil." Zhroutil se dozadu a zavřel své velké oduševnělé oči. „Nevím, jak dlouho to ještě dokážu snášet."

☼3 Nikko Chan Tylar

Od chvíle, kdy ho Jess Tamblyn pověřil tímto úkolem, trvalo Nikku Chanu Tylarovi pouhých pět dní než zjistil, kam se uchýlila Mluvčí Peroniová. V tuláckém systému zpráv a zvěstí zachytil informaci o poslech, které Mluvčí vyslala.

Další obchodník, s nímž se Nikko potkal na jedné ze svých náhodných zastávek, mu řekl, kde může Mluvčí najít. Na oplátku ho Nikko požádal, aby šířil zprávu, že na Golgenu, nyní očištěném wentaly, mohou Tuláci opět těžit ekti. Nikka by nepřekvapilo, kdyby už jeden či dva těžery k obří plynné planetě odstartovaly.

Sotva *Vodnář* dorazil na temnou periferii planetární soustavy, pokusil se Nikko těžaře na Jonahu oslovit, odpovědi se však nedočkal. „Haló, tam dole? Slyší mě někdo? Je tam Mluvčí Peroniová?"

Na předpokládané pozici základny zaznamenal zmatený Nikko tepelnou anomálii a známky značného toku energie. Jeho rádio zachytilo podivné modulované signály, ovšem mimo frekvence obvykle používané Tuláky. Ztěžka polkl. Co když Jonah 12 objevila nájezdnická skupina osíků?

Zakroužil, snesl se níž a spatřil geometrické uskupení světel v prostoru kolem tulácké základny. Zvětšil obraz a zaostřil jej, aby si

byl jistý, zda ho nešálí zrak. Nikdy předtím Jonah nenavštívil, ale tohle zjevně nebylo normální.

Zatímco jeho *Vodnář* přelétal nad komplexem, Nikko z opatrnosti zachovával rádiový klid. Na základně probíhala jakási horečná aktivita, nedokázal však určit, co se tam děje. Když senzory prozkoumaly oblast ve všech vlnových délkách, zjistil, že ona viditelná hrstka světel je pouhou špičkou ledovce. V infračerveném pásmu celá oblast doslova plála a k nebi se zvedaly sloupy odpařených plynů. Malý jaderný reaktor, běžný typ užívaný v osamocených tuláckých stanicích, byl zřejmě upraven a vykazoval nadměrný výkon.

Původní shluk tuláckých kopulí, kolejí elektromagnetických katapultů a vysílacích věží, byl rozebrán a podivně nově uspořádán. Nikko uviděl i cosi, co připomínalo rozestavěné lodě – hranaté kostry svědčící o nezvyklé konstrukci. *Cizí* konstrukci. Pět velkých lodí připomínajících kosti a hmyzí těla.

Spatřil temné postavy v černých pancířích odrážejících jen velmi málo světla. Vyvinuli snad tuláčtí inženýři ochranné obleky umožňující dlouhodobý pobyt v extrémně chladném prostředí? Snesl se níž, nastavil větší přiblížení a konečně získal zřetelný obraz. Černé, hmyzu podobné stroje. *Všude.*

Nikko sám nikdy klikisské roboty neviděl, ale bylo mu známo, jak vypadají. Co tyto stroje dělaly na Jonahu 12? A co provedly s tuláckou těžní základnou? Vypadalo to jako invaze! Neviděl žádné lidi. Obytné buňky i hlavní kopule byly proražené, stěny stržené, atmosféra unikla do mrazivého vakua.

Klikisští roboti stanici zničili! Vyrvali a sesbírali vše, co by mohli použít na stavbu svých lodí. Ty už přitom byly téměř dokončené.

Několik černých strojů otočilo své hranaté hlavy k nebi – zjevně zaznamenaly přítomnost lodi. Když Nikko na zvětšených záběrech spatřil jejich rudé optické senzory, zamrazilo ho.

Neměl tušení, jestli ho roboti mohou sestřelit. Raději proto zvýšil rychlost a zmizel za nedalekým horizontem. Tady byl v rádiovém stínu, chráněn před jakýmkoliv úskokem robotů. Jakmile zmizel z

dosahu jejich vysílání, cvakání kódovaného strojového jazyka ozývající se z reproduktorů utichlo.

Nikdo neměl tušení, co se na Jonahu stalo. Nikko byl jediný, kdo mohl varovat ostatní klany.

Náhle jeho antény zachytily slabý signál přicházející z oblasti značně vzdálené od základny. „Volám loď! Prosím odpovězte – prosím, ať jste lidé!“ Byl to ženský hlas. Nikko měl pocit, že jej poznává.

Zesílil vlastní signál, aby kompenzoval zjevně nedostatečný výkon oné pozemní vysílačky. „Tady Nikko Chan Tylar. Co se to tam dole sakra děje?“

Uslyšel nadšené zajásání. „Hovoří Mluvčí Peroniová. Díky, Nikko!“ Mluvila zvolna, jako by pro ni každé nadechnutí představovalo námahu. Zuby jí cvakaly. „Zaměř naše souřadnice a přistaň. Doufám, že můžeš vzít dva pasažéry. Trčíme tu už celé dny.“

Mužský hlas dodal: „A zbývá nám necelá hodina, než dojde vzduch, nebo zmrzneme. Je jenom otázkou náhody, co nastane dřív.“

„Vydržte! Hned jsem u vás.“

Letěl nízko nad ledovou krajinou, dokud nespatřil vyvýšeninu, na níž uvízlo jedno z polokulovitých rypadel. *Vodnář* přistál na drsném ledu a stabilizátory loď pevně ukotvily. Zbytkové teplo vyzařované tryskami způsobilo, že se kolem začala zvedat oblaka páry.

Poté, co prošel přechodovou komorou, Nikko zamířil ke ztichlému poškozenému rypadlu. Zadní část stroje byla těžce poškozená a opláštěný trup rozdrásán hlubokými šrámy. Izolační kryt zmizel, jednotlivé součástky byly vyrvány. Nikko pohledem sledoval udusanou stopu, kterou těžké rypadlo zanechalo za sebou, ohromen vzdáleností, jakou vozidlo v tomto stavu dokázalo urazit.

Z průlezu nepojízdného stroje se vypotácela Mluvčí Peroniová a další muž, oblečení do skafandrů. Pohybovali se toporně a pomalu, jako by jim už docházely síly. Jejich termální baterie už musely být vybité a nádrže skafandrů téměř prázdné.

Nikko uchopil Mluvčí Peroniovou za paži a vedl ji k *Vodnáři*. Ona a její společník, kterého představila jako Purcella Wana, mu

přerývaně a stručně vylíčili, jak byli roboti objeveni pod ledem a probuzeni.

Zatímco se oba společně vmáčkli do malé přechodové komory lodi, Nikko čekal venku, sám v mrazu a naprostém tichu. Měl přitom pocit, že každý křivolaký stín v krajině skrývá vražedného hmyzího robota.

9 Rlinda Kettová

V BeBobově případě postupovala vyšetřovací komise přesně podle Rlindina očekávání. Zákony platné v čase války umožňovaly OSZ provádět mnoho věcí za zavřenými dveřmi a díky volnějším pravidlům snadněji dosáhnout předem stanoveného výsledku. Druhého dne jednání se generál Lanyan ani neobtěžoval zúčastnit – zřejmě se společně s admirálem Stromem zabývali skutečnostmi, které OSZ zjistily na Corribusu.

Rlinda stiskla BeBobovu ruku, když předseda tribunálu oznámil: „Kapitáne Bransone Robertsi, jelikož jste nevyvrátil obvinění proti vám vznesená, tato vyšetřovací komise našla dostatečné důvody, aby vás shledala vinným z dezerce v čase války a krádeže výzvědné lodi náležející Obranným silám Země."

„To byla moje vlastní loď!" namítl BeBob.

„Která byla řádně zkonfiskována Hanzou pro potřeby armády," odsekl předseda komise přezíravě. „Z mimořádné moci svěřené tomuto tribunálu bylo rozhodnuto, že setrváte ve vazbě na Měsíci až do vynesení rozsudku."

„Námitka!" řekl BeBob.

Rlinda se zamračila na armádního právního zástupce. „Protestuji proti téhle frašce. Okamžitě podejte odvolání, žádejte průhledný proces…"

Zástupce na ni pohlédl. „To už teď není možné."

„Zjevně jste se o to nesnažil ani dřív, během soudu."

„Vlastně to ani nebyl soud, jen předběžné slyšení. S největší pravděpodobností ještě proběhne veřejný válečný soud, pokud nebude postupováno podle jistých zákonu platných v čase války.“

BeBob si odfrkl. „Tak či onak, ve hře jsou stejně jen dvě možnosti: exemplární poprava a doživotní nucené práce! Jakou asi mám skutečnou šanci?“

„Rozhodila jsem sítě, kde se jen dalo,“ řekla Rlinda, aniž si všímala právního zástupce. „Můžu zburcovat média – mám nějaké přátele.“

„Jsem ve sračkách až po uši,“ vzdychl BeBob, jako by si to uvědomil teprve teď. „Omlouvám se za ten výraz.“

Rlinda ho drsně, ale mateřsky poplácala po zádech. „Jen jsi shrnul současnou situaci.“

V místnosti se objevili čtyři uniformovaní strážní OSZ a obklopili vězně. Jelikož byl po útoku na Corribus a zničení Rellekeru vyhlášen stav pohotovosti, všichni na sobě měli maskáčové uniformy a přilby, jeden z mužů si na obličej dokonce nasadil ochrannou masku. Na jednotku, jejímž úkolem bylo odvést jednoho vyděšeného pilota zpátky do cely, to byla nepřiměřená výstroj.

Strážní se BeBoba chopili a když se je Rlinda pokusila následovat, muži ji rázně zastavili. „Vaše přítomnost už není nutná, paní Kettová,“ prohlásil jeden ze strážných.

Dala si ruce v bok a tvrdohlavě vedla svou. „Aspoň mi dovolte, abych mu uvařila pořádné poslední jídlo! Určitě bude lepší než cokoliv, co se kdy na téhle základně podávalo. Kdo ví, třeba zbude i na vás.“

Předseda tribunálu vstal od svého stolu. „Neexistuje už nic, co byste mohla ještě udělat, paní Kettová. Jděte domů.“

„No tak ho můžu aspoň doprovodit do cely, ne? Alespoň to mi dovolte.“

„Paní Kettová, prosím, nedělejte těžkosti…“

Strážný s maskou však řekl: „Postaráme se o to, pane. Nechejte ji, ať jde s námi, pokud nebude fňukat.“

„Tímto slibuji, že fňukání omezím na minimum.“ Rlinda zvedla paže a opět se nechala prohledat, zda někde neskrývá zbraň. Sebrala veškerou svou hrdost a obklopila se jí jako štítem, zatímco vyprovázela zlomeného Bransona Robertse ven ze soudní síně.

Čtveřice strážných s nimi kráčela chodbami měsíční základny, vedli vězně dolů do níže položených tunelů, v místě křížení chodeb zahýbali hned vlevo, hned vpravo, jako by touto křivolakou trasou chtěli BeBoba zmást.

„Jen se podívej na to plýtvání místem! OSZ by tyhle cely mohly klidně přestavět na luxusní apartmá a otevřít si na Měsíci hotel,“ rýpla si Rlinda ve snaze udržet nezávazný tón. „Řekněte sami, hoši! Nebo snad máte dost hostů i tak?“

Zachmuření strážní se jí nenamáhali odpovědět a dál kráčeli kupředu. Vysoký muž s maskou kryjící obličej kráčel těsně vedle Rlindy a BeBoba, jako by si je vzal osobně na starost.

Jakmile se přiblížili k BeBobově cele, zakuklený strážný zpomalil. Vzhlédla k němu právě když si upravoval obličejovou masku a spatřila pouze jeho oči – v těch však byl jakýsi zvláštní výraz. Než vůbec stačila pojmout podezření, strážný sáhl do své uniformy a uvolnil pojistku nádobky s plynem.

Rychle se zvětšující oblak bílého dýmu naplnil podzemní tunel a rychle zahalil i ostatní strážné. Kašlali, dusili se a s překvapenými výkřiky se obraceli na svého druha. Rlinda chtěla vykřiknout otázku, ale plyn naplnil její plíce, oči, nos. Nikdy si nemyslela, že uspávací plyn může jednoho vyřídit tak rychle…

Rlinda se s blábolením probrala. Dlouho nebyla schopná zaostřit zrak. Měla pocit, že se houpe ze strany na stranu, zavěšená tváří dolů. Její ruce a nohy se volně komíhaly a podlaha pod ní ubíhala jako běžící pás. Tohle nebylo normální. Gravitace na Měsíci byla sice nižší než na Zemi, ale ani tak by si neměla připadat takhle *lehká*.

Došlo by jí to rychleji, kdyby se nejednalo o tak bizarní situaci. Muž v uniformě ji nesl jako kufr. Antigravitační popruh, běžně užívaný ke zvedání těžkých beden, měla připevněný k zádům místo držadla. Nikdy by ji nenapadlo použít toto zařízení k přemisťování

lidí, popruh však anuloval hmotnost jejího těla, takže nevážila vůbec nic.

Muž svižně kráčel kupředu. Zkroutila se, pohlédla vlevo a spatřila, že BeBoba, stejně opásaného, nese muž v druhé ruce. Nakonec zvedla oči vzhůru.

Davlin Lotze, oblečený do standardní uniformy strážných OSZ, je oba nesl jako rozměrné balíky. V tváři měl nevyzpytatelný výraz. „Můžete už chodit sami? Bylo by to rychlejší."

Při pohledu na Davlina se rozhodla s otázkami počkat. Teď na ně nebyla ta pravá chvíle. „No tak, BeBobe, vzbuď se! Musíme odsud zmizet!"

Davlin odpojil antigravitační popruhy a Rlinda cítila, jak se jejího těla opět zmocňuje tíže. „Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho, ale dřív to nešlo."

Postavila se na špičky a políbila ho na zjizvenou tvář. „Nikdy mě nenapadlo uvažovat o útěku jako o skutečné možnosti."

„Teď už ani jinou nemáme. Dovoluji si tvrdit, že je to pořád lepší než trest smrti, nebo doživotní nucené práce."

„Mně to zní docela dobře," přidal se BeBob.

Davlin ukázal kupředu. „Už jsme skoro v doku. Vezmeme dvě lodi a vypadneme."

„Ale jak ses sem dostal? Jak jsi překonal ostrahu měsíční základny? A kde jsi vzal uniformu?"

„Vždycky jednu mám, i když jsem už dávno povýšil ke stříbrným baretům," odpověděl Davlin, ale pak ji gestem umlčel. „Už dost otázek! Máme asi jen deset minut, abychom odsud zmizeli."

„Co se stane za deset minut?" zeptal se BeBob, který se navzdory snaze udržet rovnováhu potácel jako opilec.

„Rozpoutá se peklo. Účinky uspávacího plynu brzy odezní a ostatní strážní se proberou. Za chvíli bychom měli slyšet alarm." Vzhledem k naléhavosti situace zněl jeho hlas až příliš klidně. „Základna však bude reagovat pomalu. Veškeré osazenstvo bez výjimky se účastní krizové porady. Před pouhými několika minutami ji osobně svolal generál Lanyan."

„Právě včas.“ Rlinda si pohrdavě odfrkla. „Chce pronést další z těch svých agitek?“

Konečně se Davlin pousmál. „Až se generál o poradě dozví, bude stejně překvapený jako kdokoliv jiný. Nemá o ničem tušení. Příhodné je, že se porada koná na opačném konci základny. A teď honem do doků!“

Rlinda se zachechtala. „Moc ráda bych viděla jeho výraz, až mu to všechno dojde.“

„Já dám přednost urychlenému odletu, pokud nemáš nic proti,“ řekl BeBob. „Generálových ksichtů jsem už viděl víc než dost.“

Lunární přístav byl opuštěný, jak Davlin sliboval. Rlinda žasla, kolik toho dokázal za tak krátkou dobu zařídit, avšak poté, co s „odborníkem na skryté detaily“ strávila nějaký čas na archeologickém nalezišti na Rheindic Co a pomáhala mu zachránit osadníky ze zamrzlé Crenny, už věděla, že není radno podceňovat jeho schopnosti.

Věčná zvídavost pořád stála volně na přistávací ploše uvnitř kráteru, BeBobova *Slepá víra* byla naopak zvlášť, ohrazená v oddělené zóně. Technici OSZ ji důkladně prohledali, zkopírovali záznamy a odnesli vše, co by mohlo posloužit jako důkaz, loď však stále vypadala jako schopná letu. Bude muset být.

„Jakmile zamíříme pryč, OSZ se pustí za námi,“ řekla Rlinda.

„Pravděpodobně. Právě proto potřebujeme přiměřený náskok.

„Ale jak otevřeme kopuli?“ hlesl BeBob zděšeně. „K tomu je zapotřebí autorizace OSZ. Nikdy se…“

Davlin ho umlčel pohledem. „O to už je postaráno.“ Postrčil Rlindu kupředu. „Nastupte do *Zvídavosti* a připravte se k odletu. Já si vezmu *Slepou víru.* Byla zabavená, takže nejspíš budu muset použít pár neobvyklých triků.“

„Nechci se vzdát *Víry*. Je to moje loď. Neměl bych s ní letět já?“

Rlinda smýkla stále vrávorajícím BeBobem směrem k čekající lodi. „Je na čase přehodnotit priority! Pokud odtud někdo dokáže s *Vírou* odletět, je to Davlin. Jdeme!“

Davlin se zastavil u zátarasů kolem BeBobovy lodi a hodil Rlindě datový záznamník. V nízké měsíční gravitaci opsal přístroj ladný oblouk a ona jej zručně chytila. „Zkopírujte tyto kódy do vašeho navigačního systému. Povolení k odletu už bylo uděleno."

Rlinda a BeBob se rozběhli ke *Zvídavosti*. Když dorazili k rampě a otevřenému průlezu, Rlinda se ohlédla. „Davline… díky."

Chvíli si ji měřil. „Čekala jsi na mě na Rheindic Co i ve chvíli, kdy by to každý jiný dávno vzdal." Než nastoupil na *Slepou víru*, jen pokrčil rameny. „Tohle je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat."

☼0 Sullivan Gold

Ztěžka se vlekoucí evakuační moduly spotřebovaly většinu své energie na únik z gravitace obří plynné planety zamořené hydrogy. Sullivana neopouštěla naděje a odhodlání, přestože měl jen málo logických důvodů věřit, že dokážou doletět až na nedalekou Ildiru. Všechny okolnosti svědčily proti nim a bylo snadné ztratit naději.

K Sullivanovu zděšení se jeden z modulů střetl s malým asteroidem a došlo k proražení trupu. Vzduch unikal tak rychle, že všichni uvnitř zahynuli dřív, než trhlinu stačili utěsnit. I kdyby měl Sullivan čas něco udělat, žádný ze zbývajících evakuačních modulů už neměl místo ani zásoby pro další pasažéry. Jejich osud se tak jako tak zdál zpečetěn.

Pak nečekaně narazili na Sluneční flotilu spěchající ke Qronze 3.

Kdyby vzduch uvnitř evakuačních modulů nebyl tak vydýchaný a kdyby pasažéři nestáli natěsnaní jeden na druhého, jistě by poskakovali a jásali. Takto si dovolili jen úlevné vydechnutí. Někteří z nich už ztratili vědomí a museli být třesením probráni.

Jakmile pocítili přítomnost svých druhů a silnější thismatické pouto, otupělí ildiranští těžaři okamžitě ožili. Kolker však stále zůstával ochromený a zmatený, jako kdyby ztratil zrak – bez své ratolesti si připadal zcela ztracený. Sullivan sám nebyl z těch, kteří kolem sebe neustále potřebují spoustu lidí, přesto si pamatoval na

smutnou prázdnotu, která se rozhostila v jeho a Lydiině domě na konci každých letních prázdnin, když se všechny děti i s vnoučaty vrátily domů.

Sullivan se dotkl paže svého přítele. „Není to navždy. Mág-imperátor nás za záchranu svých poddaných jistě odmění. Postará se, abychom se dostali domů a tam na tebe čeká další ratolest. Neboj se."

Kolker se zhluboka nadechl a zdálo se, že sbírá odvahu a odhodlání. „Dokážu vydržet bez telinku… na chvíli."

Tabitha aktivovala jejich nouzové komunikační systémy. „Haló? Volám bitevníky Sluneční flotily. Hydrogové zničili těžery u Qronhy 3. Jsou zde přeživší členové osádek obou těžerů, naše systémy podpory života však slábnou. Potřebovali bychom pomoc."

Sedm bitevníků se zastavilo v prostoru kolem potlučených únikových modulů, solární plachty naplno napnuté, takže vypadaly jako obří dravé ryby. „Mág-imperátor nás vyslal ke Qronze 3 s určitým úkolem," oznámil septor. „Můžeme vás vzít na palubu, kde vám poskytneme ochranu a bezpečí, než své poslání dokončíme."

„To je nejlepší zpráva dnešního dne," řekl Sullivan.

Jakmile únikové moduly přistály v hangáru nejbližšího bitevníků, pasažéři se vyhrnuli ven, ztěžka lapajíce po dechu. Zachránění Ildirané, nyní obklopení svými bližními, se zdáli obzvlášť šťastní. Kupředu vystoupila jakási žena, štíhlá, pružná, s hřívou dlouhých vlasů. Její velké zářivé oči měly kouřově hnědou barvu, která Sullivanovi připomněla dobrou skotskou.

„Jsem Yazra'h, dcera Mága-imperátora. Děkuji vám, že jste nasadili své životy, abyste zachránili naše druhy." Trosečníci už svůj příběh nesouvisle sdělili skrze komunikační systém, zatímco čekali, až budou přijati na palubu lodi. „Poskytneme vám jídlo a veškeré pohodlí do doby, než se budeme moci opět vrátit na Ildiru. Můj otec vám jistě bude chtít projevit svou vděčnost osobně."

Sullivan se začervenal. „Nemluvme o tom, slečno! Vy byste jistě udělali totéž pro nás."

Ildiranští a lidští trosečníci byli odvedeni do různých částí lodi. Sullivan a jeho lidé měli jen málo příležitostí si se svými protějšky promluvit a popřát si vše dobré. Sullivanovi to připadalo divné a nespolečenské, vzpomněl si však na nepochopitelné Hroa'xovo chování.

Jakmile se zachránění Ildirané ocitli mezi svými, jako by okamžitě splynuli s nějakou větší skupinou, jejíž součástí se lidé nikdy stát nemohli.

Sedm bitevníků pokračovalo ke Qronze 3 nejvyšší rychlostí, jakou byly ildiranské pohonné jednotky schopné vyvinout, a dorazilo na místo během několika hodin. Yazra'h a její vojáci zde měli splnit jakousi blíže neurčenou misi, třebaže Sullivan nechápal, co může být jejím cílem, neboť obě těžní zařízení už hydrogové zcela zničili. Když se však zeptal přímo, Ildirané mlčeli.

Zvědavá Tabitha se proto vydala na výpravu do nitra lodi. Byla vycvičená v OSZ jako systémový inženýr se specializací na vývoj zbraní, potom jí ale přidělili práci na modulárním těžeru. Doufala, že prohlídkou bitevníků něco zjistí – ostatně Ildirané se nikdy dříve nezdráhali podělit o svou technologii. Zamířila do pohonné sekce. Nepokoušela se vstoupit nikam, kde to bylo přímo zakázáno, se zájmem však zkoumala veškerou techniku. Ildirané navzájem spojení mentální sítí měli jen minimální vnitřní ostrahu.

Na rozdíl od velitele těžeru Hroa'xe, který o hanzovní technologii zpracování ekti nejevil zájem, Tabitha nadšeně studovala konstrukci ildiranských lodí a nyní dostala příležitost na vlastní oči spatřit to, o čem dosud jen četla. Ildirané se s lidmi ochotně podělili o technologii nadsvětelného pohonu a Tabitha neměla důvod se domnívat, že chtějí něco tajit, jeden z jejích objevů ji ale přesto překvapil. Přišla za Sullivanem, plné rty zvlněné v potměšilém úsměvu. Vzala ho za loket a vedla ho do jednoho z menších doků. „Tohle musíš vidět! Nemám tušení, co to Ildirané dělají."

Uvnitř doku stála kulovitá loď. Měla mocná výztužná žebra, neuvěřitelně silné průzračné stěny a uvnitř prostor stěží postačující pro malou osobu.

Sullivan vystrčil dolní ret, hluboce zamyšlen. (Lydie mu vždycky říkala, že přitom vypadá, jako by trucoval.) „Je to snad nějaká tlakuvzdorná komora?“

„Řekla bych, že právě proto míří ke Qronze.“ Tabitha přejela prstem po ploškách tvořících stěny. „Pamatuješ si, co bylo před tím masakrem u Osquivelu? OSZ v podobném zařízení poslaly dolů jednoho muže, aby se setkal s hydrogy. Ildirané podle všeho chtějí udělat totéž.“

Nahlédl dovnitř vyztužené komory. „Pokud si dobře pamatuju, tehdy to nedopadlo nejlíp.“

Za jejich zády se ozval ostrý ženský hlas. „Do tohoto doku vás nikdo nezval!“

Sullivan pochopil, že byli přistiženi, a okamžitě se otočil. Tabitha se zahanbeně začervenala. „My jsme… nevěděli.“

Sullivan řekl: „Omlouváme se. O žádných omezeních nám nikdo neřekl. Tady mou techničku prostě jen zaujalo vaše zařízení.“

Yazra’h vypadala hrozivě, jak tam tak stála s křišťálovou dýkou u pasu. Sullivan si byl jistý, že kdyby dcera Mága-imperátora chtěla, snadno by je vyřídila oba.

O to nepatřičněji působila po jejím boku andělsky vyhlížející dívenka, jemná, ale ne křehká, s krátkými zlatými vlasy svázanými do tenkých vzdušných pramínků. V jejích rysech bylo cosi zvláštního. Tvář měla milou a nevinnou, ale v očích se jí zračila hrdá inteligence naprosto nepřiměřená zjevnému věku. Holčička působila velmi zvláštně a neobvykle.

Sullivan se usmál a vykročil k ní, neboť si vzpomněl na své vnučky. „A kdo je tohle? Jmenuji se Sullivan Gold. Jsem…“

„Její jméno znát nepotřebujete.“ Yazra’h ochranitelsky objala dívku kolem ramen. „Nyní musíme provést kontrolní testy. Prosím, vraťte se do svých kajut.“

„Možná bych vám s vaší prohlídkou mohla pomoci,“ navrhla Tabitha toužící nějak odčinit své faux-pas. „Jsem kvalifikovaná technička. Ráda se podělím o své znalosti…“

„To nebude nutné. Svolejte své druhy a přiveďte je do shromažďovacího sálu. Septor se rozhodl, že pošle jeden ze svých bitevníků zpět, aby vás a přeživší ildiranské těžaře odvezl do Mijistry. Dalších šest lodí zůstane u Qronhy 3, dokud nedokončí svou misi.“ S těmito slovy je Yazra’h propustila a odváděla tu zvláštní dívenku ke kouli se silnými stěnami.

Sullivan se za ní užasle díval. „Ale co chcete u Qronhy 3 dělat?“

Yazra’h se zvolna obrátila, rty pevně stisknuté, a pohlédla nejprve na něj a pak na Tabithu. „Prosím, připravte své zaměstnance a jděte do shromažďovací místnosti!“

Sullivan konečně chytil svou techničku za zápěstí a vyvlekl ji z doku. Tabitha kráčející lodními chodbami vedle něj byla hluboce zamyšlená. „Ráda bych věděla, co jsme to vlastně neměli vidět.“

91 Osira’h

Přestože byla právě pro tento úkol zrozena a vychována, události se na Osira’h valily jako zpěněná masa divoké vody hrnoucí se zpod stavidel přehrady. Navzdory počáteční zdrženlivosti ji okolnosti rychle pohltily. Kostky byly vrženy a ona dokončí, k čemu byla vedena.

Než Yazra’h dotáhla všechny detaily a vypořádala se s lidskými a ildiranskými uprchlíky, Osira’h meditovala, aby zdokonalila své mentální schopnosti a připravila se naplnit své předurčení. Pokud uspěje, v této válce už nebudou umírat žádní další Ildirané. Ale pokud selže, sama se stane další obětí a svá tajemství si vezme s sebou.

Jeden z bitevníků se obrátil a se zachráněnými těžaři na palubě zamířil zpět k Ildiře. Šest zbývajících lodí bohatě postačovalo ke spuštění Osira’hiny kabiny do hlubokých oblak. Množství přítomných bitevníků Sluneční flotily ostatně nebylo důležité: vše záviselo jen na dívence samotné.

Konečně, poté co se tiše a dojemně rozloučila s Yazra’h, byla Osira’h připravena odejít.

Uzavřená ve své průzračné bublině, obklopená řídkými cáry chemických par, byla nyní zcela odtržena od bitevníků i konejšivé přítomnosti své sestry.

U Qronhy 3 našly lodě rozplývající se zbytky kouře, poslední stopu nerovného boje. Nyní už vraky lidských i ildiranských těžních komplexů klesly do hloubky a hydrogové se vrátili do svých doupat. Osira'h je musela najít. Její kabina byla vyztužena nejhouževnatějšími polymery a slitinovou kostrou, neměla však žádné pohonné jednotky ani zbraně – až se konečně setká s hydrogy, nebude je potřebovat. Bitevníky obíhající nyní vysoko nad Qronhou 3 by ji už nebyly schopné vyzvednout. Pokud neuspěje, ztráta jejího života bude tím nejmenším ze všech následků. Zatímco Osira'h klesala, uvědomovala si, že její osud spočívá v rukou hydrogů.

Měla se ujmout role, kterou dříve zastávali klikisšťí roboti – předtím, než u Hrel-ora zpřetrhali veškeré svazky s ildiranským Impériem. Měla se stát mostem mezi dvěma zcela odlišnými druhy, navázat komunikaci s nepřáteli a přesvědčit je, aby naslouchali Mágu-imperátorovi. Jaké ústupky byl její otec ochoten učinit? Jaké nepředstavitelné dohody uzavřít?

Její loď padala jako kámen. Osira'h se držela svého polstrovaného anatomického křesla, soustředila se a vysílala mentální zprávu ve snaze zdůraznit signál svého vysílače. *Potřebovala* hydrogy. Snad je zaujme natolik, že k ní nejprve přijdou a prohlédnou si ji, místo aby její loď rovnou zničili.

Průzračné stěny zářily v důsledku tření, jak molekuly plynu narážely do hladkého povrchu. Loď byla pro tyto strašlivé podmínky navržena a dokázala jim odolat. Atmosféra kolem ní houstla.

Osira'h se snažila usilovněji, vůlí vrhala své myšlenky do vnějšího prostoru, jako to dělala mnohokrát při cvičení na Dobrosu. Zavřela oči, aby ji barvy a bizarní tvary mraků nerozptylovaly. Pevně sevřela své drobné dlaně a cele se soustředila na své myšlenky. *Musím splnit svůj úkol.*

Osira'h nevěděla, jakou oběť si tento úkol vyžádá od ní samotné. Dříve, když byla nevinná a důvěřivá, by ochotně zaplatila jakoukoli

cenu, jen aby na ni mohli být místodržící Udru'h a Mág-imperátor pyšní. Pro potěchu svého učitele by udělala cokoliv. Nyní, když měla v hlavě matčiny vzpomínky, si však už nebyla tolik jistá. Osira'h ztratila jistotu, že si ildiranské Impérium, plné tajností a pletich, takovou oběť z její strany zaslouží.

Jak její průzračná bublina pokračovala v cestě dolů, zahlédla v houstnoucích výparech kolem sebe pohyb. Vzápětí se vynořily ježaté diamantové trupy hydroských lodí. Mezi jejich pyramidovitými výstupky s praskáním přeskakovaly blesky.

Osira'h pokračovala a dál s rozhodností vysílala své myšlenky. *Musím s vámi mluvit. Zastupuji vaše bývalé spojence. Chceme ukončit válku mezi našimi rasami.*

Kulovité lodě pluly vedle ní, doprovázely její průzračnou bublinu. Potom ji nečekané trhnutí hodilo na stranu, to když ji hydroské lodi zachytily neviditelným paprskem. Necítila žádné příchozí myšlenky, žádný kontakt.

Hydrogové beze spěchu vlekli její bublinu jako rybu chycenou v síti. Osira'h ztratila ponětí o čase a vzdálenosti. Po celou dobu nepřestávala vysílat svou zprávu. S rozšířenýma očima a rostoucím úžasem pozorovala obrovský komplex koulí složených z drobných plošek, které dohromady tvořily rozlehlé město. Hydroská metropolis byla plná podivných úhlů a křivek ubíhajících neobvyklými směry. Bylo to jako úchvatná stavba z příběhů, které vstřebala z myšlenek své matky, ztracené město Atlantida či bájné vílí království.

Dívenka se však nenechala takovýmto příměrem oklamat. Hydrogové nebyli éterické a laskavé pohádkové bytosti. Byli to strašliví nepřátelé, kteří už prokázali svou potřebu ničit.

Kulovité lodi protáhly její bublinu membránou ve stěně sféry: Osira'h dál směřovala své myšlenky ven v tichém, nepřetržitém volání. Hleděla skrze průzračnou stěnu a čekala.

Konečně se tekuté rtuťovité chuchvalce zformovaly do humanoidních těl. Pětice hydrogů se k ní přiblížila, všichni stejní, všichni v tuláckém oblečení, které okopírovali z jedné ze svých obětí. Osira'h to nepřekvapilo – v rámci svého výcviku prozkoumala

každou dostupnou informaci o nepříteli, včetně záběrů z Paláce šepotu na Zemi.

Nesmírná odpovědnost ji svírala stejně jako neuvěřitelný tlak okolní atmosféry svíral její loď. Naklonila se k ochranné průzračné stěně. Mihotající se postavy hydrogů stály přímo před ní. Byl čas začít vyjednávat.

☼2 Rlinda Kettová

Osud tomu chtěl, že se měsíční základnou rozezněl poplach dřív, než *Zvídavost* vystoupala z kráteru. *Slepá víra* v té chvíli stále ještě seděla na dně a dokončovala proceduru zahřívání motorů. BeBob zapadlý v křesle druhého pilota vypadal zdrceně, zahlcený realitou.

„Raději vypadneme!“ řekla Rlinda a vylétla z gravitačního pole Měsíce, aniž opětovně prověřila stav systémů, jak to dělávala obvykle. Udeřila dlaní do panelu a snažila se z motorů vyždímat co nejvíc. Na obrazovkách se objevil roj blikajících teček označujících rychlé štítonoše stahující se ze svých hlídkových pozic na okraji soustavy.

„*Zvídavost* není loď, se kterou by se dalo jít do boje,“ řekla. „Raději se drž.“

„Kdo mluví o boji?“ zasípal BeBob. „Co kdybychom prostě jen utekli?“

„Dobrý nápad. Budu na to myslet.“

Hlasem znějícím jako hřebíky škrábající o tabuli jim velitel blížící se jednotky oznámil: „Máte rozkaz otočit se a vrátit na měsíční základnu.“

Rlinda odpověděla: „Tohle není vojenská loď, vážený! Nemáte právo mi cokoliv nařizovat.“

„Abych pravdu řekl, ty nažhavené jazery mu určité pravomoci dávají…“

„Ticho, BeBobe!“ Na otevřené frekvenci bez videa pak odvysílala: „Nezlobte se, ale bylo mi řečeno, dokonce velmi nevybíravě, abych základnu opustila. Tak se rozhodněte!“

„Jsme přesvědčení, že máte na palubě uprchlého kapitána Robertse. Dostali jsme rozkaz zabránit mu v útěku. Vraťte se na základnu, jinak zahájíme palbu.“

Náhle Rlinda spatřila, jak se z kráteru zmenšující se měsíční základny konečně vynořila *Slepá víra.* Loď riskantně akcelerovala nízko nad terénem v marné snaze držet se pod dosahem lunárních radarů.

„Do toho, Davline!“ procedila Rlinda skrz zaťaté zuby.

BeBob pevně propletl prsty, chvíli hleděl na obrazovky a pak skrze čelní okno ven. „Hlavně aby dal na mou loď pozor! Mám sice dobrou pojistku, ale pochybuji, že by kryla i škody způsobené při útěku před zákonem.“

„Tak to abys zrevidoval svou pojistnou smlouvu, BeBobe. Ale ne teď, ano?“

„Jen uvažuju dopředu.“

Když skupina štítonošů spatřila druhou loď, rozdělila se a polovina rychlých stíhaček vyrazila za *Slepou vírou.* „Tamto je Robertsova loď,“ řekl velitel. *„Věčná zvídavost* nás měla jen odlákat.“

„Zjevně mají příliš malou představivost, aby dokázali pochopit, jak funguje návnada,“ zachechtala se Rlinda.

„S oslavami ještě počkej – polovina z nich se pořád žene za námi.“

„Pořád lepší, než kdyby po nás šli všichni.“ Rlinda pokračovala v letu po nepravidelné dráze, smýkala lodí ze strany na stranu tak prudce, že to stabilizátory nedokázaly kompenzovat. „BeBobe, nastav kurz ven ze soustavy. Za chvíli je necháme v oblaku zplodin. Kdy budeme moci zažehnout ildiranský pohon?“

„Hrnmm… rozhodně ne dřív než oni.“

Dříve než mohly štítonoše druhou prchající loď dostihnout, *Slepá víra* vystřelila do volného vesmíru. Motory zjevně pracovaly nad své možnosti a kryty trysek byly tím náporem rozpálené do ruda.

Na veřejné frekvenci se objevil signál, zrnitý obraz vysílaný zdánlivě z kokpitu BeBobovy lodi, bezpochyby zkreslený nesmírným výdejem energie během letu. Z obrazovky hleděla tvář samotného Bransona Robertse. „Nemáte právo mě pronásledovat," řekl falešný BeBob. „Byl jsem nespravedlivě obviněn. Můj soud byl pouhá fraška. Stíháte nevinného člověka."

„Hej! Jak to Davlin dokázal tak rychle zplichtit?"

Rlinda se usmála. „Nejspíš je to součást jeho výcviku odborníka na skryté detaily."

„Copak můj hlas zní takhle? Vážně je tak vysoký a pisklavý?"

Rlinda k němu otočila své velké hnědé oči. „Kdybys teď opravdu seděl v kokpitu *Víry*, pištěl bys ještě víc."

BeBob klesl zpět do svého křesla druhého pilota.

Jak se Davlin stále více vzdaloval pronásledovatelům, dva další štítonoše se odpoutaly od *Zvídavosti* a připojily se k hlavní štvanici.

Několik stíhaček OSZ se však stále drželo *Věčné zvídavosti* stoupající po křivolaké dráze nad rovinu soustavy. Stíhačky s krátkým doletem neměly tolik paliva jako Rlindina loď, ale rozhodně byly rychlejší. Vše nasvědčovalo tomu, že *Zvídavost* brzy dostihnou.

Rlinda a BeBob v kokpitu spolupracovali jako součástky dobře seřízeného stroje. Připomínalo to staré dobré časy.

Slepá víra odvysílala další zprávu, v níž BeBobova simulovaná tvář vypadala ještě zoufaleji než předtím.

Působil dojmem muže, který je schopen všeho. „Nechejte Rlindu na pokoji! *Zvídavost* se mnou nemá nic společného!"

BeBob se podíval na Rlindu. „Opravdu si myslí, že to zabere?"

Na malou chvíli si opřela bradu o klouby prstů. „Davlin by nespoléhal na něco tak jednoduchého. Otázkou je, co teda vlastně zamýšlí?"

Pozorovali drama odehrávající se daleko pod nimi. Štítonoše se stahovaly kolem *Slepé víry* jako smečka vlků, loď je však překvapila

obrátkou tak prudkou, že by vzniklé přetížení muselo rozmačkat živého pilota na kaši, nebo ho alespoň omráčit. Davlin přesto nějak dokázal pokračovat v letu opačným směrem. *Víra* se vrhla přímo proti pronásledujícím lodím OSZ. Byl to jednoznačně sebevražedný manévr – nebo tak měl aspoň působit.

„Hraje si s mou lodí na koridu!“

Když se nákladní loď řítila proti hloučku stíhaček OSZ, štítonoše se rozprchly na všechny strany. Zahájily palbu na motory, snažily se je ochromit, ale *Víra* letěla příliš rychle. Výstřely štítonošů téměř nezpůsobily škody a pouze ožehly trup. Loď dále riskantně akcelerovala, její řvoucí motory chrlily šarlat.

Slepá víra neuhnula, vlétla do formace vojenských lodí jako závodní stroj, který se vymkl kontrole a hrozí narazit do tribun plných diváků. Stíhačky OSZ dělaly co mohly, aby se vyhnuly kolizi.

Pak, vzápětí poté, co prolétla rojem štítonošů, *Slepá víra* vybuchla. Těleso motoru prasklo, žhavé plyny vyšlehly ven a roztrhly loď. Rozprskla se v kulovitý oblak trosek, které zasáhly několik nejbližších stíhaček. Útočné lodě se staly neovladatelnými, jejich piloti začali volat posily a záchranné lodě.

Rlinda užasle a nevěřícně zírala. „Davline, proč jsi to udělal?“

BeBob na ni zamžoural velkýma smutnýma očima. „Moje loď…“

Rlinda se sebrala a pohlédla na taktické obrazovky zachycující prostor kolem nich. „Díky tomu výbuchu jsme zdvojnásobili svůj náskok.“ Srdce se jí svíralo, ale nemohla uvěřit, že by Davlin obětoval život, aby je zachránil. To mu zkrátka nebylo podobné.

V této chvíli se už všechny štítonoše obrátily a spěchaly vzhůru nad rovinu soustavy. Nejbližší skupina stíhaček, dychtící ukončit ten hon, opět akcelerovala.

„Nemáte šanci,“ řekl BeBob, stále otupělý a v šoku.

„Ještě pět minut a zažehnu mezihvězdný pohon. Teď běž do nákladního prostoru. Je tam pár desítek nadbytečných beden a kontejnerů.“

BeBob vyběhl z kokpitu, neboť už věděl, co má v úmyslu. Zatímco vteřiny ubíhaly a štítonoše se blížily, Rlinda na záběrech

vnitřních kamer sledovala BeBoba přesouvajícího bedny, palety, nádrže a náhradní díly doprostřed nákladního prostoru. Motory její lodi byly rozžhavené a pracovaly na hranici přetížení. Nechtěla skončit jako *Slepá víra.*

„To stačí, BeBobe! Ještě třicet sekund a budu připravená. Pohni zadkem, ať už jsi pryč.“

BeBob se v té chvíli už protahoval dveřmi kokpitu. Praštil sebou do křesla a zapnul si bezpečnostní pásy. Jak se štítonoše blížily, kolem jejich lodi se prohnala blýskavá metelice výstřelů z jazerů.

„Vyprazdňuji nákladní prostor.“ Aniž by vyčerpala atmosféru, Rlinda otevřela vrata, z nichž se vyvalila kouřová clona – rychle se rozpínající oblak vzduchu a blýskavých úlomků.

Pro štítonoše představoval náklad minové pole, do nějž nečekaně vlétly. Stíhací lodě ztratily orientaci, jedné z nich trosky těžce poškodily křídlo. Rlinda se nesnažila lodě OSZ zničit – jejich piloti ostatně dělali jen svou práci – ale v sázce byl BeBobův život.

Nemohla se však zdržovat, aby pozorovala, jak to všechno dopadne. Aktivovala ildiranský mezihvězdný pohon, vystřelila ze sluneční soustavy a jen doufala, že se jí podaří udržet náskok před Lanyanovými rozhněvanými pronásledovateli.

3 Král Petr

Den poté, kdy Daniel přednesl svou kajícnou řeč, se Basil objevil ve dveřích královského křídla s chladným úsměvem na rtech. „Pojď se mnou, Petře! Chci ti něco ukázat. Člověk se musí pořád učit.“ Franz Pellidor, vrah v elegantním obleku, stál vedle něj pro případ, že by král kladl odpor.

Petr se zamračil, když si uvědomil nevyslovenou hrozbu. „Dávám přednost OXovým výukovým metodám. Byl jako učitel naprogramován a má více vzpomínek, než kolik dokáže vměstnat do své hlavy. To podle mého názoru vydá za spoustu zkušeností.“

„Jelikož OX dovolil princi Danielovi uprchnout, nejsem už zcela přesvědčen o jeho schopnostech. Tohle ti pomůže pochopit

politickou realitu… a její důsledky.“ Prezident rázně vykročil chodbou a jeho boty přitom cvakaly na vyleštěných kamenných dlaždicích. Nepochyboval, že ho král bude následovat.

Petr, stále zamračený, opustil své soukromé komnaty a kráčel vedle Pellidora. Širokoplecího muže přitom neuznal za hodna jediného pohledu.

Šli prázdnými chodbami a schodišti, sestupovali do nižších podlaží, až konečně vstoupili do ošetřovny páchnoucí dezinfekcí, sterilním kovem a chemikáliemi. Tady, na nemocniční posteli uprostřed pokoje, ležel bledý princ Daniel. Chlapec byl podle všeho v komatu, napojen na lékařské přístroje, do paží měl zavedené hadičky. Jeho baculaté tváře vypadaly o dost přepadleji, přestože ho Petr naposledy viděl předchozího dne.

„Co se stalo? Došlo k nehodě?“

„Kdepak nehoda! Ujišťuji tě, že vše bylo zcela úmyslné.“ Basil postoupil kupředu, dotkl se hadiček zavedených do princových žil a pak se k němu naklonil, aby chvíli hleděl na jeho průsvitná víčka. Žádný pohyb ani záchvěv.

„Po onom Danielově pošetilém činu svolal výbor Hanzy krizové zasedání. Jednomyslně jsme se shodli, že nemůžeme riskovat další epizody nevhodného chování. Proto jsme mu podali narkotika. Budeme ho udržovat v komatu, které mi zaručí, že zůstane pod kontrolou.“ Prezident upřel své šedé oči na Petra. „V poslední době došlo k příliš mnoha chybám a *já už je nehodlám tolerovat.*“

Petr mlčel a nechával okamžik doznívat – byla to technika, kterou ho naučil sám Basil. Dokonale věděl, jak nebezpečný prezident je. Nakonec řekl: „Proč ho jednoduše nezabít?“

„Tohle je mnohem účinnější varování, nemyslíš? Ostatně vždycky ho můžeme probudit, kdyby bylo třeba. A totéž udělat s tebou.“ Basil se napřímil a odstoupil od lůžka nehybného prince. Pak se nezávazným konverzačním tónem zeptal: „Proč jsi mi neřekl, že Estarra je těhotná? Já to vím od minulé středy, takže vám to musí být známo už nejméně měsíc.“

Po Petrových zádech jako by náhle stekl proud ledové vody. Ovládl výraz své tváře i překotné nutkání doznat se. Prezident musel mít důkaz, jinak by se takhle nechoval. Bylo rozumnější počkat a zjistit, kam Basil míří.

Prezident přecházel po ošetřovně sem a tam. „Král a královna jsou stále sledováni, Petře. Odebrali jsme několik vzorků a výsledky ověřili. První signály jsem zachytil během naší společné cesty na Ildiru. Drobné nuance, nepatrné změny v chování. Mysleli jste si, že vám nevěnuji pozornost… ale já jsem vždycky ve střehu. Nechal jsem provést testy vzorků získaných z vašich královských apartmá."

Petr zachovával mlčení. V ústech měl sucho a naskočila mu husí kůže, neboť si opětovně uvědomil, že je Hanza špehuje i v těch nejintimnějších okamžicích, testuje vzorky buněk seškrábaných z královských prostěradel, monitoruje Estařin menstruační cyklus a dokonce snad odebírá moč z kanalizačních trubek paláce. Připadalo mu to odporné.

Basil k Petrovi přistoupil. Stál nyní velmi, velmi blízko. Petr během let vyrostl a dospěl, ale prezident v něm zřejmě stále viděl jen přidrzlého spratka z ulice. „To nemůžeme dovolit, chápeš?"

Petr se snažil zůstat silný a zoufale si přitom přál, aby Estarru poslal na Theron dřív, než měl někdo šanci se o jejím stavu dozvědět. „Uniká ti, jak velký prospěch to může přinést. Jen si představ tu úžasnou odezvu u veřejnosti. Lidé budou nadšení."

Prezident se nenechal zviklat. „A tobě zase uniká základní problém, který je s tím spojen. *Nedal* jsem vám svolení."

Petr si povzdechl a nechal poklesnout ramena. „Nebudeš tomu věřit, ale přísahám, že jsme to neudělali úmyslně. Byla to náhoda, překvapení pro nás oba. Možná se sama příroda snaží o zachování druhu v časech velkého ohrožení."

Přestože se Basil zdál navenek klidný, v jeho nitru zuřila bouře, dusivá frustrace sílící s každým dalším selháním. „Nepoučuj mě, Petře! Jednou, v čase, který uznám za příhodný, poté co *vám já sám* dám svolení, možná budete moci mít dítě. Ale ne teď. Estarra se

musí plodu zbavit, než se to dostane na veřejnost. Postarám se, aby ji zanedlouho diskrétně navštívili lékaři.“

Petr na něj zíral a snažil se potlačit vlnu hněvu a hrůzy, která se v něm začínala zvedat. Prezident mohl násilnou interrupci nařídit bez jakéhokoliv varování – místo toho se je však rozhodl trýznit a postaral se, aby král s královnou neměli o jeho záměrech pochybnosti.

Basil vrhl na Petra opovržlivý pohled a významně ukázal očima na omámeného, přepadlého prince Daniela. „A prosím – nepředstavuj si, že mě snad dokážeš zastavit. Byla by to urážka mých schopností.“

4 Dobroský místodržící Udru’h

Jelikož Rusa’h věděl, že ho na jeho cestě k podrobení planet Horizontální hvězdokupy čekají mnohem tvrdší oříšky než Dobros, přidělil Prvnímu následníku Thor’hovi, jehož pověřil připojením další planety ke své thismatické síti, téměř celý manipul. Pokud by se chtěl místodržící Udru’h vzpírat, k podrobení tak malé kolonie jakou byl Dobros stačil jediný bitevník. Osadu se staletou historií i chovný tábor mohly zbraně obří válečné lodi snadno obrátit v prach.

Přestože se Udru’h dál obezřetně vyhýbal přímé odpovědi, Imperátora Rusa’ha to nijak neznepokojovalo. Vyslal bitevník k Dobrosu zjevně přesvědčen, že dobroský místodržící nemá ve skutečnosti na vybranou. Udru’h byl vždycky praktický, zničení Dobrosu jistě nepřipustí.

Loď vezla náklad shiingu, který měl být rozdělen mezi ildiranské obyvatele kolonie. Pokud Udru’h konverzi nepodpoří, bude zabit a rozhodnutí připadne jeho poddajnějšímu nástupci Daro’hovi. Pokud mladý Daro’h odmítne, bude rovněž zabit. Udru’hova možnost volby v této záležitosti byla ryze formální.

Rusa’h zůstal v citadele paláce, odkud ovládal svou novou thismatickou síť, a dobroského místodržícího poslal zpět k jeho

domovské planetě na bývalé vlajkové lodi společně se Zan'nhem, který na její palubě zůstával coby zajatec.

Cestou k Dobrosu se místodržící mohl svobodně pohybovat po lodi – oproti běžné cele však byl rozdíl pouze ve velikosti. Posádka lodi byla věrná Rusa'hovi a Imperátor tak neměl nejmenší obavy. Co by mohl Udru'h udělat? Nikdo nepochyboval, že jakmile dorazí k Dobrosu, přidá se na jejich stranu. Rusa'h sám tvrdil, že zná svého bratra až příliš dobře.

Udru'h kráčel po chodbách bitevníku směrem k uzamčené soukromé kajutě, kde byl držen adar. Rusa'h ještě před jejich odletem prohlásil: „Kdo ví, snad během této cesty i sám adar spatří světlo rozumu." Nucená účast na výpravě končící kapitulací a následnou konverzí Dobrosu bezpochyby zasadí adarovu odhodlání další ránu.

Udru'h věděl, že nemá mnoho času.

Dobroský místodržící se s neutrálním výrazem ve tváři blížil ke dvěma mlčenlivým strážným v plné zbroji a s křišťálovými katanami v rukou, stojícím přede dveřmi. Na rozdíl od Udru'ha adar rozhodně a výslovně odmítal spolupracovat, takže ho strážní drželi pod zámkem.

S příchodem místodržícího se oba strážní postavili do pozoru. Poté, co jim Udru'h stanul tváří v tvář, použil veškeré své mentální schopnosti, aby utajil všechny náhodně zbloudilé myšlenky. Šlo o pouhou opatrnost, neboť strážní neměli obratnost ani zkušenost potřebnou k rozpletení thismatických uzlů jeho mysli. Vojáci byli na druhou stranu stejně tak nečitelní pro něj, neboť patřili do Rusa'hovy mentální sítě. Dobroský místodržící to považoval za výhodu. Byli slabší než on.

Věnoval jim nepatrný úsměv. „Váš Imperátor mi nařídil, abych hovořil se Zan'nhem, kdykoliv to jen bude možné. Můj bratr věří, že mohu oslabit adarův odpor k naší věci." Přistoupil ke strážným blíž, myšlenky stále zastřené. Srdce mu bušilo.

Strážné ani nenapadlo nařízení místodržícího zpochybňovat. Oba současně sevřeli pěsti a přitiskli je na přední pláty svých zbrojí. Udru'h neváhal.

Skočil kupředu a pozvedl zahnutý nůž, který skrýval v levé dlani. Vedl záludný sek stranou, prořízl hrdlo strážnému stojícímu vlevo a setrvačností pokračoval v pohybu, dokud špička nože nevnikla mezi chránič ramene a límec druhého muže. Dlaní udeřil do rukojeti a zarazil čepel až po jílec.

Strážný s proříznutým hrdlem silně krvácel. Lapal po dechu, kašlal, načež se, už umírající, zhroutil na podlahu. Druhý strážný, přestože měl nůž stále zabodnutý v těle, však ještě po několik vteřin představoval hrozbu.

Dobroský místodržící ustupoval chodbou dozadu tak rychle, jak jen mohl. Řvoucí a dusící se strážný se potácivě vydal za ním a rukou přitom svíral rukojeť nože, který mu trčel z krku.

Udru'h nebyl válečníkem a ani to neměl zapotřebí. Jed nanesený na čepeli účinkoval dostatečně rychle. Byla to stejná silně toxická látka, která podle fám zapříčinila smrt Mága-imperátora Cyroc'ha. *Jaká ironie!*

Strážný se stále vlekl kupředu, ale jeho kroky se proměnily v nejisté vrávorání. Podle výrazu jeho zvířecí tváře Udru'h soudil, že jed už našel cestu do krve, a zpomalil svůj ústup, třebaže stále zachovával bezpečnou vzdálenost. Strážný se potácel a umíral nečekaně dlouho.

Místodržící se rozhlédl – měl obavy, aby na ně nenarazili další z bývalých vojáků Sluneční flotily. Nečekal, že to bude tak drastické, ani že způsobí takový rozruch. Rád by věděl, zda šílený místodržící Rusa'h na vzdálené Hyrillce ucítil smrt dvou svých věrných…

Konečně se strážný – s posledním zachroptěním a hlasitým třeskotem – zhroutil tváří k zemi, křišťálovou katanu napřaženou kupředu.

Udru'h dokončil první krok plánu. Pohlédl na krev na svých rukou a rudé cákance na oblečení. V hlavě mu zvonila dutá prázdnota způsobená odtržením od vlastní sítě *thismatu,* přesto

neztratil vládu nad svými myšlenkami. Snažil se uklidnit, ale srdce mu stále zběsile tlouklo.

Ildirané zabíjejí Ildirany! Navzdory všem svým prohlášením o věrnosti starým způsobům Imperátor Rusa'h zjevně založil novou tradici.

Udru'h zvedl svůj potřísněný nůž a zamířil k místnosti, kde byl vězněn adar Zan'nh.

☼5 Adar Zan'nh

Stěny místnosti jako by se kolem něj svíraly. Zan'nh slyšel zvuk kroků po chodbách, ale necítil přítomnost vojáků vně své cely. Za normálních okolností Ildirané žili v proudu ostatních životů, koupali se v *thismatu* mnoha svých druhů, které jim bylo vzpruhou a podporou. Voják kráčející chodbou by měl způsobit chvění pronikající i přes uzavřené dveře cely.

Necítil však nic. Hodiny se vlekly a neskutečně vzdálená, pohasínající duchovní vlákna Mága-imperátora, bledla čím dál víc. Zan'nh si rozedřel klouby do krve, jak bušil do stěn svého vězení, ale nebylo to k ničemu. Zhroutil se do kouta, otřel si ruce do šatů a poskvrnil tak svou uniformu důstojníka Sluneční flotily. Adar Kori'nh by ho za zanedbaný vzhled určitě pokáral. Položil si tvář do dlaní a zaťal zuby, rozhodnutý *vytrvat.*

Když Zan'nh uslyšel rozruch na chodbě, vyskočil na nohy. Přikrčil se před pancéřovanými dveřmi, naslouchal a pak ustoupil. Chvíli posečkal a opět se přitiskl ke dveřím, připravený vrhnout se na každého, kdo vstoupí dovnitř. Najednou pocítil ozvěnu, blížící se vlákno známého *thismatu.* Nerozuměl tomu.

Mechanismus zámku cvakl, dveře odjely stranou.

Zan'nh, přestože byl roztřesený a slabý, učinil výpad. Ve dveřích stál dobroský místodržící, také v zakrvácených šatech. V jedné ruce, uvolněně svěšené podél boku, držel křišťálovou dýku. Zan'nh využil okamžiku překvapení, srazil ho dozadu a zasadil místodržícímu tvrdý úder do zápěstí. Křišťálová dýka zazvonila o pláty paluby.

Přestože byl zaskočen, Udru'h se rychle vzpamatoval a jeho švih pravou nohou připravil vrávorajícího adara o poslední zbytky rovnováhy. Prudce do Zan'nha strčil a svalil ho na podlahu vedle ležící dýky. Adar po zbrani sáhl, sevřel prsty kolem jílce, ale dobroský místodržící mu šlápl na zápěstí a přitiskl ruku k podlaze tak velkou silou, že mu málem zpřelámal kosti. Zan'nh zasténal a dýku pustil.

„Přestaň bláznit!" Místodržící odkopl zbraň.

Zan'nh, stále natažený na podlaze a ztěžka lapající po dechu, konečně pohlédl do chodby za dveřmi své cely. Jeho pološílený pohled ulpěl na nečekané scéně: zavražděný strážný ležel v kaluži krve téměř na prahu, další o něco dále v chodbě, tváří k zemi. Obrátil zrak vzhůru ke krví potřísněnému a zpocenému místodržícímu, který se tyčil přímo nad ním. Zan'nhův hlas byl drsný a chraplavý. „Co je to? Ty jsi… zabil Ildirany!"

Dobroský místodržící ještě chvíli počkal, než zvedl chodidlo ze Zan'nhova zápěstí. Ustoupil dozadu, aby se uklidnil. „Rusa'h není jediný, kdo je schopný zajít do krajnosti. Pomysli na všechny Ildirany, které už zabil." Hlas místodržícího zněl vyrovnaně, věcně. „Pokud nebudeme ochotní odvést nepříjemnou práci, Rusa'h a jeho šílená rebelie zvítězí. Vždy jsem dělal, co bylo nezbytné, a vždy jsem sloužil ildiranskému Impériu." S opovržením pohlédl na adara, ale pak mu nabídl ruku a pomohl Zan'nhovi vstát. „Pokud chceš dostat příležitost ukončit tuto vzpouru, pojď se mnou!"

Zan'nh chvíli váhal, mysl zmítanou emocemi. Potom přikývl, neboť zoufale prahl dostat se ze své cely, z tohoto bitevníku. Poté, co se tak strašlivě zmýlil, když odevzdal svůj manipul, byl připraven tuto loď raději zničit, než by připustil, aby dále sloužila k šíření Rusa'hovy hereze.

„*Sága* mě za to možná odsoudí, ale souhlasím s tebou." Zan'nh ztišil hlas. „Kdybych byl tehdy ochotný udělat, co bylo třeba, nebyli bychom v takovéto politováníhodné situaci. Adar Kori'nh by něco takového nikdy nepřipustil."

Následoval svého strýce ven, do až příliš tiché chodby. Dobroský místodržící, věcnost sama, se sklonil nad prvním mrtvým strážným. Bez zaváhání ho uchopil za ramena a táhl ho k otevřené cele. „Pomoz mi schovat mrtvoly a uklidit tady. Získáme tak čas.“

Zdálo se, že ruce potřísněné krví nedělají dobroskému místodržícímu starosti, Zan’nh však v hrůze hleděl na dva zavražděné muže. Měli na sobě uniformy Sluneční flotily, před násilnou konverzí to tedy byli jeho vlastní vojáci. Potom si ale vzpomněl na všechny ty věrné členy posádky, kteří zemřeli jako Rusa’hovi rukojmí, vraždění jeden po druhém, dokud Zan’nh neodevzdal své lodě. V srdci pocítil chlad. Jeho ruce už dávno byly od krve. Tito dva strážní se stali oběťmi občanské války a rozhodně byli méně nevinní než mnozí jiní.

Zan’nh, teď už silnější, se chopil druhého strážného a brzy byly obě mrtvoly uschovány za dveřmi. Použili části uniforem obou mrtvých a setřeli z paluby nejhorší krvavé skvrny, takže žádný náhodný kolemjdoucí by si ničeho nevšiml. Se zatajeným dechem pak společně stanuli v chodbě.

Ildiranská bitevní loď, přestože byla plná bývalých vojáků Sluneční flotily, zůstávala v *thismatu* téměř tichá. Zan’nh cítil jen spojení s dobroským místodržícím, jemuž stále tak úplně nevěřil. „Na palubě celého bitevníku jsme jen my dva. Máme nějaký plán?“

Udru’h pozvedl obočí, jaksi pobaven. „Já už jsem svou část plánu uskutečnil, adare. Osvobodil jsem tě. Teď spoléhám na tvou znalost Sluneční flotily a zvlášť tohoto bitevníku. Další krok je na tobě.“

☼6 Cesca Peroniová

Ani ve vytopené kabině *Vodnáře* se Cesca nepřestávala třást. „Myslela jsem, že se už nikdy nezahřeju!“ Purcell vybídl Nikka: „Musíme se dostat pryč a odstartovat, než se sem roboti vrátí.“

„Určitě si všimli mé lodi, když jsem přelétal nad nimi,“ řekl Nikko. „A já nemám na palubě žádné zbraně, abych nás ochránil.“

Cesca pohlédla na vyčerpaného šéfa základny, pak na Nikka Chana Tylara a sama se přitom děsila toho, co se chystala říct. Jejím prvořadým úkolem jako Mluvčí však bylo chránit klany. „Nemůžeme jen tak odletět. Musíme těm robotům zabránit v dokončení lodí. Potom by je už nic nezastavilo a mohli by zničit každou tuláckou základnu, na kterou narazí."

Purcellův hlas zněl jako zaskřehotání: „A co můžeme dělat? Viděla jsi, co provedli se základnou!"

„A my nesmíme dovolit, aby v tom pokračovali. Povraždili *naše lidi*. Jakmile opustí Jonah 12, už je nebudeme moci zastavit."

Nikko znepokojeně dodal: „Už jsem pár bláznivých a odvážných věcí podnikl, Mluvčí Peroniová, ale ani *já* bych se neodvážil dráždit tisíce klikisských robotů."

Cesca uvnitř stále cítila chlad a prázdnotu, drtivou tíhu tolika smrtí, tolika svévolných vražd. Byla odhodlána s tím něco udělat, než bude příliš pozdě.

„Nemám tušení, čím jsme ty roboty tak podráždili, ale ještě nikdy jsem neviděla svou Hvězdu tak jasně. Ať už se snaží o cokoliv, nesmíme připustit aby uspěli, jinak za to v budoucnu tvrdě zaplatíme. Musíme to zadusit v zárodku a musíme to udělat my tři. Nemůžeme teď prostě jen utéct. Roboti by byli dávno pryč, než bychom se vrátili s posilami."

Purcell odvrátil svou protáhlou tvář, jako by se mu udělalo zle. „Netvrdím, že nemáš pravdu, Mluvčí. Jen říkám, že se mi to nelíbí. Jak je můžeme zastavit?"

Její úsměv byl stejně tak chladný, jako vakuum za okny lodi. „Měli jsme jeden nápad, když roboti útočili na základnu. Tehdy se zdál příliš drastický a navíc jsme neměli dost času. Za současné situace si však nedovedu představit nic vhodnějšího."

Černé stroje se dál zaměřovaly na realizaci svých vlastních plánů kdesi daleko. Nikko aktivoval nejcitlivější senzory lodi, aby je včas varovaly, žádný slídící robot se však neobjevil a oni tak měli dost času na přípravu.

Jakožto výkonný správce byl Purcell schopen poskytnout podrobné informace o základně, vyznačil polohu všech významných bodů a vysvětlil, co je třeba udělat.

Když byli připraveni, Nikko zamířil s *Vodnářem* k okraji bývalé těžní základny. Letěl jen několik metrů nad dolíkovatým terénem ve snaze udržet se mimo dosah senzorů. Přistál těsně mimo dohled, hned za vyvýšeným okrajem kráteru, a zvedl přitom do vzduchu ledový prach složený z vodíku a metanu.

„Klikisští roboti si nás mohli všimnout," varoval Purcell.

„Pokud si nás vůbec všimnout chtěli." Nikko se poškrábal v tmavých zplihlých vlasech. „Když jsem přelétal nad nimi, připadalo mi, že jsou strašně zaměstnaní stavbou těch svých lodí."

„Na nás jim nezáleží," řekla Cesca. „Celou dobu věděli, kde naše rypadlo uvízlo, ale nenamáhali se pro nás přijít."

Přestože měla vyhřívání skafandru nastavené na maximu, Cesca, kráčející vedle obou mužů, stále cítila chlad. Překonali okraj kráteru a ocitli se nedaleko rozsáhlých pozemků základny. Právě zde docela nedávno stála a dívala se, jak je zabalené tělo Jhy Okiahové vystřeleno do vesmíru, aby putovalo mezi hvězdami. Teď byli mrtví téměř všichni, kteří pohřbu přihlíželi.

Všichni tři si prohlíželi stavební komplex a snažili se pochopit, co roboti dělají. Cesca použila přímý a soustředěný komunikační paprsek, čímž omezila vyzařování signálu do okolí a zabránila robotům v jeho náhodném zachycení. „Nečekala jsem, že to bude tak… drastické. Ze základny nic nezbylo, nic rozpoznatelného."

„Vzali si zpracované kovy, rozebrali naše stroje, vyrvali z nich díly a použili je," konstatoval Purcell.

„Lodě se zdají téměř dokončené," řekla Cesca.

Správce pohlédl na malý jaderný reaktor, který už žhnul. Šlo o elektrárnu standardního typu, spolehlivého tažného koně prověřeného staletími. „Pořádně reaktor rozhicovali, aby zvýšili výkon. Kotto by určitě zuřil. Na něco takového není elektrárna stavěná, v tomto režimu nikdy fungovat neměla, ani přechodně. Náš úkol se tím jenom ulehčí. Reaktor je napůl nestabilní už teď."

Cesca viděla skrze čelní průzor přilby Purcellův znepokojený výraz, přesto se usmála. „Tak mu ještě trochu pomůžeme! Co myslíš, dokážeš zařídit, aby se roztavil?“

„Skat, Mluvčí, po tom, co s ním udělali, budeme mít štěstí, pokud se nestane nic horšího. Daleko pravděpodobnější je, že způsobíme kritické přetížení.“

„Hlavně když se dostaneme včas zpátky do *Vodnáře.*“ Nikko se zachvěl chladem. „Budeme tady sedět, klábosit a ztrácet teplo, nebo se do něčeho konečně pustíme?“

Trojice rychle postupovala nerovným temným terénem. Cesca litovala, že nemohli nechat Nikka na palubě, kde by připravil všechno potřebné pro rychlý únik, k uskutečnění Purcellova plánu ho však potřebovali.

V místech, kde dříve stávaly kopule základny, se teď pohybovali klikisšťí roboti pracující na stavbě svých lodí. Na generátory byly napojené dlouhé kabely a od reaktoru se v propletencích táhly silné vodiče. Roboti neprojevovali sebemenší ohledy, žádnou snahu zbudovat něco trvalého. Jejich jediným cílem bylo uspokojit své současné potřeby.

Když se trojice Tuláků přiblížila k těžce zkoušenému reaktoru, Cesca skrze skafandr cítila mechanické vibrace. Světla kolem krytého zařízení jasně zářila a kov byl horký. Půda se kolem elektrárny vzdula, roztavila se a popraskala vyzařovaným žárem.

Roboti si stále hleděli pouze své práce.

Purcell si namáhaný reaktor prohlížel a dál znepokojeně mumlal na přímém kanálu: „Nezapomeňte, nejsem žádný génius. Vždycky jsem dělal, co mi Kotto řekl, a všechno dopadlo dobře.“ Když dorazili do hlubokého stínu vrhaného zařízením, začal zkoumat vnější řídicí prvky. „Nejsem žádný vynálezce. Neumím vykouzlit zázračné řešení z ničeho…“

Cesca ho zarazila. „Žádné řešení od tebe nečekáme, Purcelle! Chceme jen, abys poškodil tenhle reaktor.“

Nervózně se zasmál. „To snad dokážu.“

Cesca a Nikko postupující podle inženýrových strohých instrukcí vytáhli regulátory průtoku z chladicího systému. Purcell na jiném místě odstranil kryt a vytrhl regulační tyče naplněné látkou pohlcující neutrony. Reaktor se téměř okamžitě začal přehřívat.

Na zemi se povaloval kovový šrot z rozervaných kopulí základny. Nikko uchopil jednu tyč, vrazil ji do chladicího systému a zapáčil, až se trubky zkroutily a praskly. Syčící chladicí směs se vylila na zem, kde okamžitě zmrzla.

Purcell s Cescou teď rychlými pohyby vytrhli poslední regulační tyče a odhodili je. V nízké gravitaci letěly daleko – roboti neměli šanci najít je včas. „Hotovo!“ zakřičel inženýr. „Tenhle reaktor je jako loď, kterou slepý pilot žene plnou rychlostí pásem asteroidů. Raději rychle pryč.“

Nikko uviděl skupinu hmyzovitých strojů spěchajících k reaktoru. „Řekl bych, že si nás roboti všimli.“

„Tady jsme skončili – mizíme!“

Využili nízké gravitace a dlouhými skoky obíhali přehřívající se reaktor. *Vodnář* na ně čekal ukrytý hned za okrajem kráteru.

Sotva se vynořili zpoza pláště reaktoru, Purcell se zapotácel a prudce zabrzdil přímo před dvojicí hrozivých černých strojů. „Jak se sem dostali tak rychle?“ Boty mu na hladkém nerovném povrchu klouzaly.

Jeden z robotů vztáhl paži, aby chytil Purcella zezadu za skafandr. Cvakajícím spárem o něj jen zlehka zavadil, inženýr černé kleště setřásl a vrhl se za svými dvěma společníky. Prchali pryč obrovitými skoky, které jim nízká gravitace umožňovala. „Nezastavujte se! Rychle k *Vodnáři!“* Purcell lapal po dechu a z jeho skafandru se skrze rádio ozývaly hlasité pískavé zvuky.

Teplota tepajícího reaktoru viditelně stoupala. Teď už dokonce viděli žhnutí kovu namáhaného nad únosnou mez. Zatímco se dva klikisšťí roboti pustili za trojicí sabotérů, další stroje se seběhly k reaktoru jako přičinliví mravenci.

„Nestihnou to opravit,“ řekl Nikko. „Viď, Purcelle?“ Obrátil se.

Technik se vrávoravě zastavil. „Myslím… možná by mohli… malá pravděpodobnost.“ Zhroutil se a padl na tvář.

Cesca se rozběhla k němu. „Purcelle, vstávej! Musíme se dostat k lodi, než…“ Obrátila ho a viděla, že čelní průzor jeho přilby je zevnitř pokrytý jinovatkou. Ze zad jeho kombinézy s pískotem tryskal vzduch. Robotův dráp roztrhl látku a narušil integritu skafandru chránícího před chladem. Purcellova tvář vypadala podivně plochá a hranatá, jako kdyby zmrzla na kámen a následně se rozbila úderem o přilbu.

„Je mrtvý.“ Cesca hněvivě zaťala zuby, pak ale uchopila Nikka, který tam jen stál a zíral, za paži. „Budeme ho oplakávat později. Teď se musíme dostat z Jonahu 12!“

V terénu za nimi se pohybovalo několik dalších robotů, kteří se k nim rychle blížili. Cesca tiše zaklela a pochopila, že tam budou muset Purcellovo tělo nechat, společně s ostatními padlými Tuláky. Spolu s Nikkem běželi k lodi a doufali, že se jim podaří odstartovat dřív, než je roboti dostihnou a než reaktor vybuchne.

7 DD

Sirix pokračoval v děsivém vyprávění o rase svých stvořitelů i poté, co jejich hranatá loď vstoupila do soustavy, kde se měli nacházet poslední hibernovaní roboti. DD teď byl ještě neklidnější, protože věděl, že klikisští roboti brzy začnou uskutečňovat svůj plán na vyhlazení lidské rasy.

Jakmile se přiblížili k vzdálené planetoidě skrývající poslední skupinu spících robotů, Sirix si uvědomil nečekanou aktivitu pod nimi. „Zaznamenal jsem intenzivní rádiovou komunikaci v klikisském jazyce. Tito roboti ještě neměli být aktivováni. Něco není v pořádku.“

Jejich loď klesala k malé ledové planetce, když tu se v zorném poli zcela nečekaně objevila zářící základna. Sirix celý komplex promítl na jejich taktických obrazovkách. „Tohle jsou stopy lidské technologie. Tví stvořitelé přišli na tuto planetu před námi.“

To DDho zaujalo. „Lidské sídlo? Probudili roboty náhodou?“

„To je nejpravděpodobnější varianta. Naši druhové zjevně už téměř dokončili svou práci. Jednali samostatně a potřebný materiál a díly získali od lidí.“

Získali. DD ke svému zděšení spatřil, že lidské sídlo bylo zničeno a lidé bezpochyby pobiti, stejně jako kolonisté na Corribusu.

Sirix odvysílal svou identifikaci a cíl mise a zamířil přitom k centrální základně, kde se hemžily houfy aktivovaných robotů. „Zaznamenal jsem anomální hladiny energie a rostoucí energetický tok. Mezi roboty na zemi probíhá intenzivní rádiová komunikace.“

„Zdá se, že mají potíže.“ DD si povšiml obláčku výfukových zplodin, který ho upozornil na loď startující z povrchu planetoidy. Navzdory omezenému rozsahu svých senzorů bezpečně rozeznal konfiguraci charakteristickou pro lidské lodi. Někdo tam dole zůstal naživu.

Z komunikačního systému se ozval chraplavý rozrušený hlas mladého muže. „Volám přilétající loď: rychle to otočte! Na Jonahu 12 bude za pár vteřin pořádně horko. Nedělám si legraci…“ Nato zděšeně umlkl, neboť si uvědomil, že plavidlo, které kontaktoval, nepatří lidem.

Sirix otočil hlavu směrem k DDmu. „Jestliže lidé objevili tajnou enklávu klikisských robotů, nemůžeme připustit, aby unikli a šířili varování. Toto období je pro náš plán klíčové.“

Sirix změnil kurz a zamířil k lidské lodi stoupající z gravitační prohlubně Jonahu 12. DD uslyšel hukot systémů, hydraulického zařízení, které dosedlo na své místo. Sirix řekl: „Jsme vybaveni zbraňovými systémy, o jejichž existenci jsi až do této chvíle neměl ani tušení.“

„Nemusíš je zabíjet,“ prosil compo.

„Je to nezbytné.“

Sirix bez otálení odpálil dvě výbušné střely, které zamířily k lidské lodi. Pilot s výkřikem loď otočil a prudce změnil dráhu letu. Střely sledovaly svůj cíl a rychle se přibližovaly.

Loď prchala střemhlav, prováděla výkruty, přesto jedna ze střel zasáhla její motory. Výbuch uvrhl plavidlo do otáčení a prudkého, neřízeného pádu. DD sledoval, jak se poškozená loď řítí k ledovému povrchu planety. Dopadla téměř na horizontu, prorazila ledový příkrov planety a havarovala daleko od základny ovládané roboty.

„Teď se mohu zaměřit na příčinu rozrušení svých druhů," řekl Sirix. „Ten lidský pilot naznačoval, že se má stát nějaká katastrofa."

DD zoufale toužil zahájit pátrání po trosečnících, aby jim pomohl, ale Sirix by to nikdy nedovolil.

„Nemusíš se znepokojovat, DD," ujistil ho černý robot. „Na místo havárie se vypraví skupina klikisských robotů a ti se o případné přeživší lidi postarají, stejně jako jsme to udělali na Corribusu."

Klesali k základně a Sirix nepřestával vysílat žádosti o informace. Na zemi se mezitím desítky robotů shlukly kolem jakési velké stavby. Hladina energie pulzovala.

DD pozměnil vlnové pásmo svých optických senzorů a v infračervené části spektra spatřil, že stavba horce žhne. Tepelný tok každou vteřinu viditelně sílil, zjevně mimo jakoukoliv kontrolu. Konečně roboti na Sirixovo neúnavné volání odpověděli a odvysílali mu blok dat popisujících dosavadní průběh událostí.

DD vzkaz přijal, přeložil a rychle z něj vyvodil, že kritické přetížení reaktoru už nelze odvrátit. Sirix dospěl ke stejnému názoru a okamžitě změnil kurz. „Přerušuji přistávací manévr. Musíme uniknout."

DD s černým robotem výjimečně souhlasil. Jejich hranatá loď zamířila nejvyšší rychlostí pryč. Podle compovy interpretace údajů o jaderném reaktoru zbývala méně než sekunda…

Náhlý záblesk, výtrysk energie a těleso reaktoru zmizelo. Výbuch pokosil klikisské roboty shromážděné kolem elektrárny, smetl rozestavěné lodě a zničil vše, co mu stálo v cestě.

Tlaková vlna stoupala vzhůru mnohem rychleji než Sirixova loď. Vzápětí se ocitli v bouři urychlených protonů pronikajících celým plavidlem. DD se ukotvil, neboť věděl, že brzy bude následovat ničivý náraz.

Nukleární výbuch do nich udeřil zezadu. Nosné prvky konstrukce lodi se tříštily, pláty se ohýbaly a jeden z motorů vybuchl. Sirixovy početné článkovité paže se při řízeni jen míhaly, dokonce vytáhl z trupu čtyři další, aby mohl obsluhovat víc systémů najednou.

Hluboko pod nimi se základna na Jonahu 12 proměnila v doběla rozžhavený kotel. Ohnivá koule rychle se rozpínající uvnitř rozlehlého kráteru tavila vše pevné a měnila zmrzlý vodík a metan v plyny.

Lodě robotů, hořící a poničené, byly nekontrolovaně odmrštěny vzhůru a jejich otáčející se trosky odlétly do prázdnoty vesmíru.

8 Jess Tamblyn

Jess stál venku na povrchu ledového měsíce, vlasy vlhké a zvlněné, modré oči zářící. Dokonce i v naprostém vakuu pokrývala jeho perleťový oblek olejnatě se lesknoucí vrstvička vody a na kůži cítil šimrání ozonu.

Jessova chodidla, ruce a tvář byly nepokryté, chránila a zahřívala je energie jeho těla.

Svými smysly, díky vodním entitám nadpřirozeně zbystřenými, dokázal proniknout silnou ledovou slupkou, jako kdyby to byla jen nerovná skleněná tabule.

Kráčel po povrchu sám, kolem válcovitých krytů čerpadel, zateplených přístřešků a výtahových šachet vedoucích hluboko pod ledový příkrov. Snažil se vzpomenout. Ode dne, kdy se jeho matce přihodila ta strašlivá nehoda, už uplynulo tolik let…

Jess nevěděl, jak daleko dojela a ve kterých místech trhlina pohltila její vozidlo. Kráčel více než kilometr, dokud nespatřil širokou stříbřitou jizvu, špatně zacelenou průrvu v ledové slupce.

Zemní vozidlo Karly Tamblynové se kdysi probořilo skrze led do ledové tříště. Nedokázala se rychle vyprostit, a jakmile se její vozidlo začalo potápět, byla ztracená. Zpomalená svírajícími se čelistmi tuhnoucí vody klesala hloub a hloub, dokud její vozidlo neobklopil ledový masiv. Celé dvě hodiny ještě dokázala vysílat a rozloučit se

se svými blízkými. Postupně ale její baterie slábly a tlak vody sílil. Když voda prorazila silná izolační skla v oknech, ponořené vozidlo bylo zaplaveno a Karla zahynula – zamrzlá v ledu zůstala po devatenáct let nedostupná. Zde byla uvězněna, aniž jí byl dopřán tulácký pohřeb a její rodině možnost posledního rozloučení.

Teď se však k ní její syn dokázal dostat.

Stanul nad opětovně zamrzlou trhlinou, zaťal pěsti a ucítil, jak jím probíhají vlny wentalské energie. Mohl dokázat i nemožné.

Díky spřízněnosti s vodou samotnou stačilo Jessovi jen pomyslet, a hladce projel krystalickou mřížkou ledu. Tentokrát měl cíl: malý vrak potopeného pozemního vozidla. Klesal, jako by pronikal želatinou, mířil dolů. I přes ochranný film, pokrývající jeho tělo, vnímal rostoucí okolní teplotu.

Nejpodivnější však bylo, že svou matku tam dole doopravdy cítil, vnímal její existenci. Odhodlán přivést ji zpět, třeba jen proto, aby se s ní mohl řádně po tulácku rozloučit, začal se Jess pohybovat do strany. Rozhrnoval zmrzlou vodu a nechal ji za sebou zase uzavírat, až zůstal viset před potopeným strojem jako hmyz polapený v jantaru. Okna vozidla byla rozbitá tlakem a vnitřek vyplnil tvrdý led.

Jess ale hladce vklouzl dovnitř, jako by tam žádná překážka nebyla. Na sedadle řidiče spatřil ztuhlou lidskou postavu podobnou soše. Její paže byly rozepjaté, jako by vítala objetí smrti. Z nějakého důvodu Karla v posledním okamžiku otevřela čelní průzor přilby. Jess už slyšel o lidech, kteří ve stavu extrémního podchlazení zažili nevysvětlitelné vjemy, vlny horka, při nichž se ze sebe pokoušeli strhat oblečení.

Karlina tvář byla zmrzlá, oči měla otevřené, ústa zvlněná v poklidném výrazu. Nebyl to tak úplně úsměv, ale také ne strach z blížící se smrti. Umírala smířená. Měla čas rozloučit se a přijmout svůj osud, protože věděla, že ji nikdo nemůže zachránit. Pro Jesse byl tento den jeden z nejdelších v životě. Společně s otcem, Rossem a Tasiou se shromáždili v komunikační buňce. Karla se nezdála překvapená ničím, co jí řekli, byla šťastná, že slyší jejich hlasy, zatímco pomalu umírala…

Jess, kolem nějž teď proudila energií prosycená voda, začal pohybovat rukama, vykresloval křivky jako sochař zkoumající mramorový blok. K tomu, aby Karlu Tamblynovou vyřízl z jejího ledového vězení, nepotřeboval víc než pouhou myšlenku. Uchopil její tělo, stále pokryté slupkou tvrdého ledu, a klouzal zpět, dokud se nedostal ven z vozidla.

Protavoval se ledem, který se za ním okamžitě uzavíral. Pro Jesse byla voda nekonečně přizpůsobivým prostředím. Obklopil je oba bublinou prostupující pevnou hmotou ledu.

Pohlédl vzhůru, k vzdálené matné záři denního světla nad sebou, a přál si, aby se svou matkou v náručí stoupal. Ještě nikdy se necítil tak vděčný za schopnosti, jež mu propůjčili wentalové – konečně je mohl využít způsobem, který neubližoval jiným lidským bytostem.

Když Jess vystoupil na povrch, ponechal svou matku v ochranné ledové slupce. Po tak dlouhé době nechtěl, aby bylo její křehké tělo vystaveno působení vakua a poškozeno. Zamířil ke studním a dalším zařízením, které na povrchu označovaly polohu plumaských vodních dolů. Pak, jakmile si pečlivě zvolil dráhu, se opět ponořil do ledu a klesal podél jedné z výtahových šachet, dokud se nevynořil pod zmrzlou slupkou.

Ve světle umělých sluncí položil Karlino tělo na ledovou plošinu. Jako by hnětl hlínu, přejel holýma rukama po povrchu ledového bloku a uvolnil nepatrnou špetku wentalské energie, aby jej dokázal uhladit. Nechal wentaly prostoupit dovnitř a hledat tu malou jiskru, kterou cítil uvnitř ztuhlého těla své matky. Voda kolem těla se začala třpytit diamantovými kapkami, zářivějšími než led.

Ze svých vyhřátých příbytků vyběhli tři Jessovi strýci. „U Hvězdy!“ vykřikl Wynn. „Je to Karla? Bramova krásná Karla…“

„Jak jsi ji našel, Jessi?“ zeptal se Torin.

„Wentalové mi pomohli. Dovolil jsem vodním bytostem dotknout se…“

Jess se náhle zapotácel pod náporem obrazů, slov a myšlenek rezonujících wentaly v jeho nitru, zprávou zachycenou rozptýlenými

vodními bytostmi. Jeden z jeho dobrovolníků, nosičů vody… Nikko Chan Tylar! Našel Cescu a ocitl se ve velkém nebezpečí.

„Musím jít!“ vyhrkl Jess. „Základna na Jonahu 12 byla zničená. Cesca je v nebezpečí.“ Běžel k výtahové šachtě a vertikálnímu průchodu, kterým se mohl dostat ke své wentalské lodi.

Jeho strýci se za ním nejistě dívali a pak se znejistěle obrátili zpět k místu, kde leželo zmrzlé, ale pomalu roztávající tělo Karly Tamblynové. „Ale… co máme dělat s ní?“

Jess, zahlcen naléhavostí zprávy vyslané Nikkovými wentaly, se otočil. „V tomto stavu je už celé roky. Led ji ochrání – jen jej udržujte v chladu.“

„To by nemělo být tak těžké.“ Wynn se zamračeně rozhlédl po hromadách ledu kolem sebe.

„Vrátím se.“ Jess běžel ke své lodi z vody a perleti, zcela pohlcen obavami o Cescu, a jen doufal, že se mu podaří dorazit včas.

99 ☼ Dobroský místodržící Udru’h

Dobroskému místodržícímu a adaru Zan’nhovi posloužily části uniforem mrtvých strážných jako převlek, jakkoli nedokonalý. Vzali si také zbraně, třebaže věděli, že pokud se proti nim postaví celá Rusa’hova posádka, nemají šanci přežít. Jelikož byli na ovládnutí bitevníku jen dva, museli použít především důvtip. Času přitom zbývalo už jen málo – bitevník měl zakrátko dorazit k Dobrosu a Udru’h věděl, že tam na něj bude políčena past.

„Mág-imperátor ví o nebezpečí hrozícím Dobrosu. Raději tuto loď zničí, než aby připustil ztrátu další ildiranské kolonie. Musíme posádku vyrvat z Rusa’hova vlivu dřív, než k planetě dorazíme.“

Adar vypadal vyčerpaně a ztraceně, jako by se tíha spočívající na jeho bedrech zdvojnásobila. „Ale jak…“ Udru’h mlčel, poskytl mu prostor promyslet si jednotlivé možnosti. Potom Zan’nhovi svitlo „No ano! Nákladní prostor je plný shiingu!“

Dobroský místodržící přikývl. „Vzbouřenci ho chtějí použít k ovládnutí obyvatel Dobrosu, ale je to dvousečná zbraň. Shiing

dočasně oslabí spojení posádky s jakoukoli thismatickou sítí, ať už patří Rusa'hovi nebo Mágu-imperátorovi."

Zan'nh svraštil obočí. „Budou dezorientovaní, zbavení jakéhokoliv vedení. Nebudou vědět, co mají dělat."

„Nejsi snad adar? Tak se ujmi velení! Jsi dost dobrý velitel, abys na této lodi dokázal znovu nastolit pořádek a řád?"

Zan'nhovy zuby zasvítily v širokém úsměvu – nadchlo ho, že konečně bude něčím víc než obyčejným pěšákem.

„Ano, jsem. Když zemřel starý Mág-imperátor, právě takhle dosáhl adar Kori'nh svého největšího triumfu."

Udru'h na něj přezíravě pohlédl. „Ano. A zničil přitom sebe i všechny své lodě. Dal bych přednost jinému výsledku."

Zan'nhovi zářily oči, jeho mysl minutu od minuty viditelně sílila. „Pokud se nám tohle podaří, bude to čin hodný adara Kori'nha."

„Ne, bude to čin hodný *Ságy sedmi sluncí."*

Vzali své zbraně a vydali se dolů bočními chodbami a servisními šachtami, kradli se z jedné paluby na druhou. I když je někdo z dálky zahlédl, čemuž se nedalo vyhnout, zachovali chladnou hlavu. Jelikož Rusa'hovi vzbouřenci vnímali pouze své vlastní *thisma,* nikdo Udru'ha se Zan'nhem nezastavil.

Zatímco jejich bitevník letěl k Dobrosu, První následník Thor'h se zbytkem manipulu zaútočil na další štěpovou kolonii a s pomocí shiingu lapal do sítě šíleného Rusa'ha další přívržence. To muselo přestat.

Udru'h a Zan'nh mohli udělat první krok, obrátit dosavadní vývoj, pokud získají zpět bitevník a zachrání Dobros a jeho obyvatele, lidi i Ildirany.

Na nákladních palubách našli tisíce válcovitých nádob plných shiingového plynu, stojících ve vyrovnaných řadách, připravených k omámení obyvatelstva Dobrosu. Nialiová pole na Hyrillce byla stimulována k výjimečným výnosům, aby bylo dost drogy pro šíření Rusa'hovy hereze.

Zan'nh zvedl několik nádob a nesl je k ventilačnímu systému bitevníku. Do skladovacích prostor oddělených od zbytku lodi

posádka nechodila – dokud nedorazí k Dobrosu, nebylo shiingového plynu zapotřebí.

Zatímco Zan'nh zapojoval kanystry k ventilaci, místodržící Udru'h zamířil k nouzové stanici umístěné vedle vrat nákladového prostoru a našel dva dýchací filtry připravené k použití v případě havárie. Jednu z měkkých tvárných membrán podal adarovi. „Rusa'h tvrdí, že do jeho sítě musíme vstoupit dobrovolně, že nemůžeme být přinuceni násilím, tak velké množství shiingu by však přesto mohlo zamlžit naše myšlenky. Nechci to riskovat – ty ano?"

Mladší muž zavrtěl hlavou. „Chci si zachovat jasnou hlavu a pevné odhodlání." Nasadili si dýchací filtry na tváře. Naštěstí se shiing nevstřebával kůží.

Udru'h pečlivě zkontroloval připravené kanystry. „Musíme uspět hned napoprvé, proto navrhuji použít velkou dávku a rázně vyrvat posádku z moci hyrillského místodržícího."

Adar se zamračil. „Nepozná to Rusa'h? Jistě pocítí trhlinu ve své síti a bude vědět, že se rozplétá."

„A co s tím asi tak udělá?" Udru'h pozvedl obočí. „Jak nás zastaví? Bude stejně bezmocný, jako byl dosud Jora'h."

„I když oslabíme Rusa'hův vliv, jak je všechny znovu spojíme s Mágem-imperátorem? Nemohu je vplést zpět do sítě řádného *thismatu.* Nejsem dost silný."

„Ani já ne." Udru'hovy oči nad želatinovým dýchacím filtrem jasně zářily. „Alespoň je však osvobodíme, vyrveme zkáze."

Dvojice mužů otevřela kohouty nádob a začala vypouštět shiingový plyn. Táhlé zasyčení svědčilo o proniknutí drogy do ventilačního systému. Bude se jím šířit jako jed krevním řečištěm, naplní trubky i zásobníky, až konečně pronikne až do velícího jádra.

Udru'h přikývl. „Dobře! Doufejme, že to začne účinkovat dřív, než nás zničí lodi tvého otce."

100 Tasia Tamblynová

Tasii, přesvědčené o tom, že hanzovní těžer byl dávno zničen, připadal let ke Qronze 3 k zbláznění dlouhý. Během cesty vykonávali vojenští compové své úkoly, přesně jak jim bylo nařízeno, ale jinak byli prachšpatnými společníky.

EA tak zůstával jediným Tasiiným přítelem, přestože se podstatně změnil. Jakožto naslouchací model byl naprogramován plnit roli důvěrníka a postupně si vybudoval skutečný vztah nejprve k Rossovi, pak k Jessovi a nakonec k Tasii. Během jejich rozhovorů mu Tasia předávala další a další pečlivě cenzurované vzpomínky, dokonce do něj nahrála několik starých souborů z robochůvy UR, a pozorovala, že compo znovu získává osobnost. Stále to nebyl její starý EA, ale už k tomu měl o krůček blíž…

Konečně šedesátka taranovacích lodí vlétla do soustavy Qronhy. Tasia sledovala, jak ildiranský plynný obr na obrazovkách lodi roste a září stále jasněji. Spojila se š ostatními veliteli lodí a předložila jim podrobný plán útoku. „Prověřte údaje z příďových senzorů. Zjistěte, zda se nepodaří najít nějaké trosečníky z těžeru."

Zatímco vojenští compové zahájili skenování, Sabine Odenwaldová odvysílala z můstku své lodi: „Tohle není záchranná mise, komandére! OSZ ten těžer už odepsaly."

„Na to, abychom přijali na palubu trosečníky, nemáme potřebné vybavení," dodal Hector O'Barr ze své lodi.

Tasia dokázala myslet jen na Rosse, který zemřel poté, co byl zničen jeho Blue Sky. Pokud tu katastrofu někdo přežil, najde způsob, jak mu pomoci. Jakmile si však prohlédla výsledky rychlého průzkumu, pochopila, že debata je zbytečná. „Nezůstalo nic než trochu kouře a pár kusů trosek, kterým se ještě nepodařilo klesnout dolů." Polkla knedlík v krku a vrátila se k původnímu úkolu. „Vstoupíme na vysokou oběžnou dráhu a poohlédneme se po hydrozích tam dole. Už víme, že dychtí po boji."

„Mají ho mít!" Darby Vinh se bláznivě zachichotal.

„Nácviku jsme věnovali spoustu času," řekla Tasia. „Buďte připravení naskočit do evakuačních kapslí. Jakmile uvidíte hydrogy, není na co čekat."

Šest desítek lodí zkoumalo z oběžné dráhy svými senzory oblaka. Když našli vrak zařízení mnohem většího než těžer, Tasii její tulácká zkušenost pomohla identifikovat materiály a zastaralou konfiguraci majestátního ildiranského těžního města. Hydrogové zjevně útočili na lidská i ildiranská zařízení bez rozdílu.

Jak taranovací flotila kroužila kolem planety, vojenští compové náhle začali cosi ševelit mezi sebou. S efektivitou vlastní strojům spustili alarmy a ohlásili bojovou pohotovost ještě dřív, než Tasia zjistila, co vlastně zaznamenali. Rychlost jejich reakce na Tasiu udělala dojem, ale přesto – neměla tomuhle všemu velet *ona?"*

„Mohla bych dostat informace, prosím?"

Pak to uviděla. Šest ildiranských bitevníků představovalo velkolepou, nicméně nečekanou podívanou. Barevná mimozemská plavidla visela nad oblaky, napjaté solární plachty trčící všemi směry. „Co tady dělají?"

„Není známo," odpověděl jeden z vojenských compů. „Jejich zbraňové systémy jsou v klidovém stavu." EA neřekl nic, ale zdálo se, že vše sleduje s živým zájmem.

„Neměli bychom využít momentu překvapení? Vypálit pár salv, než se jim…"

„Nejspíš se snaží zachránit přeživší členy osádky ze svého těžního města." Obrátila se k nejbližšímu compovi. „Otevřete kanál na standardní frekvenci Sluneční flotily. Chci si promluvit s jejich septorem."

Když compové vykonali příkaz, Tasia nasadila vstřícný úsměv. „Hovoří komandér Tamblynová z Obranných sil Země. Zachytili jsme nouzové volání našeho těžeru. Přišli jsme sem, abychom si s hydrogy vyrovnali účet. Uvítáme, jestliže se k nám připojíte, pokud chcete."

Dlouhé mlčení Ildiranů svědčilo o probíhající diskusi. Nato septor stroze odpověděl: „Dnes ne.“ Bez jakéhokoli dalšího vysvětlení se okázalé lodě zvedly, opustily orbitu Qronhy 3 a odletěly ze soustavy.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Tasia.

„Lepší spojence by si jeden nemohl přát,“ řekla Odenwaldová.

„To je jedno. Stejně jsme s jejich pomocí nepočítali.

Pojďme níž k oblakům, hon začíná.“ Tasia dospěla k názoru, že je čas vyhrnout si rukávy a pustit se do práce. „Vykouříme je!“

Šest velitelů odvysílalo do oblak posměšné výzvy a drzá ultimáta. Jelikož hydrogové nerozuměli nuancím lidské řeči, Tasia zbylých pět velitelů nijak nekrotila, nechala je svobodně vykřikovat kletby, urážky i nejhorší nadávky. Pokud by jejich pouhá přítomnost a verbální pobídky nestačily, taranovací lodě nesly na palubách několik atomových hlavic, jejichž exploze by už měly hydrogy dostatečně probudit, asi jako když někdo bouChaním do plotu dráždí vzteklého hlídacího psa.

Všechno bylo připraveno. Kontrolky zobrazující stav motorů taranovacích lodí kolísaly na samé hranici červeného pásma – k přetížení postačí krátká, prudká akcelerace. Vojenské compy jejich blížící se konec zjevně neznepokojoval. Stejně klidný byl EA, naslouchacího compa si však Tasia hodlala vzít do své evakuační kapsle.

Provokace zabrala mnohem rychleji, než by se odvážili doufat. Ježaté koule se vynořily z oblačných hlubin, jako by tam celou dobu číhaly. Při pohledu na tak ráznou a koordinovanou reakci bleskla Tasii hlavou zvláštní myšlenka. *Jako by věděli, že přijdeme. Co když hydrogové zaútočili na hanzovní těžer, jen aby nás sem přilákali?*

Hydroské koule se objevovaly jedna za druhou, podobné bublinám v hrnci, v němž se začíná vařit voda. Z toho nesmírného množství se jí až zatočila hlava. „Spočítejte je! Dejte mi vědět, kolik jich je.“

„Do této chvíle jsme zaznamenali přítomnost sedmdesáti osmi hydroských lodí,“ oznámil jeden z vojenských compů.

„U Hvězdy, nemáme dost…“ Větu nedořekla. „Uděláme, co bude v našich silách. Na ně!“

Tom Christensen z můstku své lodi bláznivě a pošetile vykřikl: „Vyžerte si to, hajzlové!“

Vojenští compové se dál činili na svých stanovištích.

EA hleděl strnule kupředu. Tasia odhadovala, že potrvá asi deset vteřin, než se dostane do evakuačního modulu a odrazí od lodi.

Velitel ildiranské Sluneční flotily obětoval sebe a devětačtyřicet svých bitevníků při podobně vedeném útoku, kterým hydrogy citelně zasáhl. Teď, když se hydrogové na Qronhu 3 opět vrátili, uštědří Tasiina flotila nepříteli další tvrdou ránu.

Alespoň v to doufala.

Kulovité lodi se vynořovaly všude kolem, byla jich drtivá přesila. Tasia naposledy pohlédla na EA a zaťala zuby.

„Každý nedostane příležitost mít své zkomolené jméno v učebnicích dějepisu,“ řekla. „Nažhavit motory, připravit k útoku!“

101 Osira’h

Uvnitř své ochranné komory hluboko v atmosféře Qronhy 3 si Osira’h připadala jako exotický exponát v zoo. Skrze vyztužené křišťálové tabule hleděla ven na nepochopitelnou cizí krajinu obývanou hydrogy.

Musela najít způsob, jak se stát prostředníkem mezi nimi a Mágem-imperátorem. Sama neměla za úkol nic dohodnout, jen je přimět k jednání se svým otcem. Přesto je chtěla přesvědčit, že k válce není důvod. Zájmy hydrogů a „skáloplazů“ se nekřížily, nesoupeřili spolu o zdroje. Neměli však také žádnou společnou rovinu, žádnou sdílenou skutečnost ani vzájemné porozumění… dokud se Osira’h nestane můstkem mezi nimi.

Rtuťovité postavy stály před ní, podobné velkým cínovým vojáčkům. Pocítila vibrace myšlenek, jak se k ní snažili proniknout skrze její křišťálovou bublinu. Osira’h zpola přivřela oči a volala na pomoc všechny své schopnosti: telepatii zděděnou po své matce,

zelené kněžce, dovednosti, které ji naučil místodržící Udru'h na Dobrosu, chvějivé *thisma* svého otce a lásku, kterou cítila, když se setkali poprvé.

Odložila stranou všechny své pochybnosti a pochmurné myšlenky. Soustřeď se! Soustřeď…

Teď. V okamžiku, kdy bylo spojení navázáno, měla Osira'h pocit, jako by přeskočil elektrický oblouk mezi hydrogy a jí samotnou. Komunikace, otevřené dveře, první krok k vzájemnému porozumění. Ale byli tak jiní!

Jejím prvním impulzem bylo uzavřít svou mysl a odtáhnout se od jejich neuchopitelné přítomnosti, ale přiměla se zůstat ve spojení. Její drobné dlaně se sevřely. Musela se stát spojovacím článkem mezi hydroským vnímáním a ildiranským myšlením. Musely zde být nějaké společné výrazové prostředky. Klikisští roboti se tohoto úkolu zhostili před mnoha tisíci lety. Osira'h teď musela udělat totéž.

Přestože pojmy a představy, které dokázala zachytit, byly zpočátku nejasné, učila se je chápat velmi rychle – doufala, že mnohem rychleji, než se hydrogové domnívali. Dotýkala se jejich neurčitých a většinou nesrozumitelných myšlenek a počínala vnímat, že hydrogové jsou podráždění nebo zneklidnění. Sféra kypěla aktivitou, zmítaná činnostmi a plány, které nedokázala rozluštit.

Konečně přijala shluk představ a obrazů, kterým dokázala porozumět: skupina lidských válečných lodí dorazila do horních vrstev oblaků, vybavená novou zbraní. Současně cítila, že hydrogové mají pro lidi přichystáno nějaké strašlivé překvapení.

V oněch obrazech také spatřila odlétající ildiranský septem a její srdce se sevřelo. Yazra'h ji tedy opustila, zanechala ji hluboko v oblacích… Takový však byl sestřin úkol daný rozkazy samotného Mága-imperátora. Tak jako tak by ji nikdy nebyli schopní zachránit. Všechno záleželo jen na tom, zda Osira'h uspěje.

Vzápětí s překvapením a úlekem zjistila, že tvorové obývající hlubiny plynných planet chystají další ničivý útok proti verdani. Cítila nenávist prostupující myšlenkami hydrogů.

Theron! Domov světolesa!

Osira'h potlačila své zděšení, dávala pozor, aby nevyslala žádnou čitelnou zprávu prozrazující její reakci. Domov její matky! Dívenka planetu nikdy nenavštívila, ale Nira jí předala tolik vřelých vzpomínek, že Osira'h měla pocit, jako by mezi světostromy sama patřila. V soukromé komnatě Mága-imperátora se před časem dotkla křehké ratolesti a měla z ní *dobrý* pocit.

Stále však patřila mezi Ildirany. Možná se jí podaří udělat něco pro obě rasy. Musela dokázat víc, než jen přesvědčit hydrogy ke komunikaci s Mágem-imperátorem.

Přitiskla malé dlaně na zakřivenou průzračnou stěnu a snažila se vyslat zřetelnou neverbální zprávu. Vzhlédla vzhůru k amorfním strukturám sféry a ke svému úžasu spatřila dva černé klikisské roboty pochodující dolů po rampách a přes zakřivené smyčky směrem k ní. Porušili dohodu, podle níž měli ildiranskému Impériu zajistit bezpečí, a přesto zůstávali mezi hydrogy!

Pocítila zamrazení. Další tajemství, další zrada? Broukům podobné stroje stanuly vedle rtuťovitých hydrogů a čile si začaly vyměňovat informace prostřednictvím melodického bzukotu a cvakání. Pod ebenově černým krunýřem blýskaly rudé optické senzory. Osira'h věděla, že roboti zradili její lid a porušili dohodu o spojenectví, ale proč tu byli teď?

Právě v té chvíli se před ní jasně vynořila další část představ a postojů. Hydrogové se lidských taranovacích lodí nahoře nebáli, ale nastražili na ně smrtící léčku. Copak celý vesmír stál jen na zradě?

Byla dítě, jen sedm let staré. To mohlo hrát v její prospěch, pokud by ji nepřátelé podcenili. Musela být chytřejší, úskočnější a nevypočitatelnější než hydrogové i klikisští roboti.

Ve snaze učinit svůj mentální vzkaz co nejsrozumitelnější, vložila požadavek do hydroských vzorců myšlení, pojmy vtělila do sdělitelných obrazů. Snažila se hydrogům ukázat, že si Ildirané nepřejí pokračovat v této válce, a že to nebyli oni, kdo ji vyprovokoval. Mág-imperátor s nimi chtěl komunikovat.

Formulovala své myšlenky tak zřetelně, jak jen dokázala. *Před tisíciletími klikisšťí roboti zprostředkovali pakt o neútočení mezi Ildirany a hydrogy, zatímco vy jste bojovali s dalšími nepřáteli.*

Kdesi uvnitř hlavy Osira'h cítila nevysvětlitelné pohrdání „licoměrnými" faery, zuřivou zášť vůči verdani a skupině jim podobných vodních bytostí zvaných wentalové. Hydrogové si nadělali mnoho nepřátel.

Pokračovala, zůstávala soustředěná. *Klikisským robotům však není možné věřit. Poštvali vás proti nám.* Pohlédla na černé stroje stojící těsně u křišťálové stěny. Nedokázala odhadnout, komu hydrogové uvěří. *Ale já budu mostem, spojovacím článkem mezi hydrogy a Ildirany. Naše dvě rasy spolu ještě nikdy nekomunikovaly přímo. Chceme vám porozumět. Mohu zprostředkovat rozhovor s vůdcem Ildiranů.*

Skleněná bublina sebou trhla a začala se pohybovat. Hydrogové ji hladce přemístili vedle další, primitivněji vyhlížející lodi, která se prázdná vznášela v husté atmosféře. Když jí hydrogové odpověděli, Osira'h cítila jejich antipatie vůči lidem.

Vzájemně se překrývající hydroské hlasy jí zněly uvnitř hlavy jako gong. *Spojili se s verdani. Zničili hydroské planety. Musí být vyhlazeni – jako původní klikissové.*

To už hydrogové přesunuli její loď k zploštělé průsvitné bublině, v níž byla uzavřena skupina nešťastných lidských zajatců, kteří bezútěšně a zlomeně zírali skrze zakřivené stěny. Někteří byli v uniformě, jiní na sobě měli civilní oblečení běžné v Hanze, jejich tváře však bez výjimky nesly výraz bezmezného strachu. Osira'h chtěla vědět, kdo jsou a proč je hydrogové drží v zajetí.

Pro pokusy. Pro zábavu. Pro lepší pochopení. Lidé musejí být zničeni. Použili Klikisskou pochodeň a zničili naše planety.

Osira'h se je naléhavě snažila přesvědčit, aby změnili názor. Její jedinou povinností bylo zprostředkovat spojení, domnívala se však, že by její otec nic nenamítal. *Odpusťte jim. Nevěděli o vaší existenci.*

Použili zbraň znovu a znovu.

Zamračila se. Tolik toho nevěděla!

Nato obdržela násilný, naléhavý obraz vyhlazení lidstva. A verdani. A faerů. Tři rtuťovití hydrogové vysílali proud myšlenek tak silný, že do ní udeřil jako rázová vlna. *Pokud chceš hájit lidi, ihned tě zničíme.*

Cítila jen nepatrnou ochotu vyslyšet její prosby ve jménu ildiranského Impéria, jejich postoj vůči lidem však byl neoblomný. Osira'h hleděla na sklíčené vězně uvnitř oblé cely, nedokázala jim pomoci. Než hydrogové odvlekli její loď z dohledu, očima zachytila pohledy několika rukojmí.

Opět se přiměla soustředit své schopnosti. Tohle byla pravděpodobně jediná příležitost, kdy mohla hydrogům předat pozvání Mága-imperátora. Ať už z toho vzejde cokoliv. Její sourozenci – vlastně celé předchozí generace vedoucí k vyvrcholení dobroského genetického experimentu – přišli na svět jen pro tento jediný úkol. Osira'h musela naplnit účel, pro nějž byla zrozena: skrze přímé sdílení představ a pojmů mohla hydrogy přimět, aby skutečně *pochopili.* Zachrání tak ildiranský lid, jak se od ní žádalo… jakkoli by to byla cesta vedoucí k zatracení. Podle slov Mága-imperátora nebyla žádná cena dost vysoká.

Jora'h trval na tom, že neexistuje jiná cesta. Obelhal také ji? V této záležitosti musel jednat jako Mág-imperátor, ne jako její otec či milenec její matky. A Osira'h ho musela poslechnout… nebo se o to alespoň pokusit.

Malá míšenka udělala přesně to, k čemu byla vycvičená. Zbořila poslední ochranné mentální valy, vzdala se odporu a svou bytostí, sama sebou, propojila dvě neskutečně odlišné rasy.

Se žhnoucí myslí a myšlenkami zcela odhalenými dosáhla absolutního spojení, úplného a dokonalého. Její největší schopnosti se rozvinuly, zářivější než kdykoli předtím.

A pak už měla hydrogy v hrsti.

102 Robb Brindle

Robb a jeho spoluvězni nevěřícně zírali skrze mléčnou membránu své cely. Zvláštní malá holčička uzavřená ve vlastní ochranné kouli vypadala tak bezmocně, zcela vytržená ze svého světa!

„Je to další vězeň?“ uvažoval nahlas. „Co to dělají?“

„Podívej, jak ji ti hydrogové vodí sem a tam. Docela jako při prohlídce,“ řekla Anjea Teltonová.

Dívenka hleděla na zajatce a zdálo se přitom, že má větší strach o ně než o sebe. Ztrhaní vězni sledovali, jak se bublina se zvláštní holčičkou zvedá a mizí z dohledu.

„Ta věc vypadá o dost důmyslněji než moje parlamentářská loď.“ Robb stále mohl vidět svou starou nepoškozenou tlakovou kabinu venku, docela nedaleko. Rád by věděl, jestli ho dějiny vylíčí jako nesobeckého hrdinu ochotného podstoupit nejvyšší oběť, nebo pomýleného hlupáka, který byl ztracen už od samého počátku. Kdyby byl schopen vymyslet plán útěku s alespoň nepatrnou šancí na úspěch, neváhal by riskovat a pokusil by se jej zrealizovat.

„Třeba ji rozmáčknou jako hmyz. Vzpomeňte si na Charlese.“ Anjein hlas zněl zoufale. „Nakonec tak skončíme všichni.“

Podívala se významně na opačnou stranu jejich cely, kam hydrogové přinesli další ze svých pouzder. Tohle bylo přizpůsobeno tvaru lidského těla lépe než průhledná rakev, v níž hydrogové zabili Gomeze. Robovi připomínalo sarkofág. Mlčenliví mimozemšťané přinesli pouzdro do jejich cely, pravděpodobně s úmyslem odvléknout dalšího zajatce, pak ale tvorové chvatně zmizeli, zřejmě čímsi vyrušení. Snad příletem té zvláštní dívenky?

Anjea se v té chvíli zajíkla, neboť ji něco napadlo. „Robbe, co myslíš, fungují ještě systémy té tvé lodi?“

„Fungovaly, když mě hydrogové chytli. Ale i kdyby ta loď šlapala jako hodinky, šance, že by se k ní někdo mohl dostat živý, je jedna k milionu. Pak by ji ten dotyčný musel zavřít, obnovit uvnitř normální tlak – další milionová šance – a stejně tak velká je pravděpodobnost, že by nakonec dokázal uniknout hydrogům.“

„Kdyby, kdyby!“ odsekla Anjea. „Pořád je to lepší než tady čekat, až se tu objeví doktor Hydrog Frankenstein.“

Nový sarkofág byl vybaven malými manipulačními poli a když jej vězňové zkoumali, přišli na to, že osoba uvnitř má omezenou možnost ochrannou skořepinu řídit, pohybovat s ní dopředu, nahoru a dolů.

„Možná hydrogové chtějí, abychom se po jejich městě trochu porozhlédli,“ navrhl jeden z vězňů.

„Kdo ví, co si vlastně myslí?“ namítl Robb. „Místo mozku mají tekuté krystaly.“

„Aspoň že mám jasno v tom, co si myslím já!“ Než mohl Robb zasáhnout, Anjea se vměstnala dovnitř skořepiny. „Mizím odtud. Zkusím se dostat pryč v té tvé lodi. Drž mi palce.“

„Pokud by někdo měl vzít na sebe to riziko, pak já,“ řekl Robb. „Je to moje loď.“

„Ale vymyslela jsem to já.“

„Jak se pro nás chceš vrátit?“ vykřikl jeden z ostatních.

Všichni věděli, že i kdyby se Anjee podařilo utéct, nějak se dostat na Zemi a sdělit OSZ svůj příběh, armáda Země nikdy nebude schopná vyslat záchranný tým tak hluboko. Ne, Anjea s největší pravděpodobností nebude moci přivést pomoc pro ostatní.

Přesto řekla: „Udělám, co budu moci.“

Uzavřela se v pohyblivé schráně. Robb skrze zakřivený vnější povrch stěží rozeznal její tvář. Houževnatá žena vypadala vyděšeně, jako ostatně v poslední době stále.

„Každopádně ti přeju hodně štěstí,“ řekl Robb a myslel to upřímně.

Hydrogové doprovázející křišťálovou buňku té malé holčičky odešli a zdálo se, že všechno živé v hydroském městě je plně zaujaté tou zvláštní návštěvou. To byla Anjeina příležitost.

Chvíli neobratně manipulovala s poli uvnitř své uzavřené skořepiny, až našla způsob, jak přimět zařízení k pohybu. Bylo to jako dálkově ovládaná schrána na mumii, se vší ladností a ovladatelností, jakou toto přirovnání naznačovalo.

Robb potlačil úzkost, která mu sevřela hruď. Tento šílený plán neměl reálnou šanci na úspěch, byla to však jediná jiskřička naděje od chvíle, kdy s nimi v útrobách jiné plynné planety promluvil compo DD. Ani DD tehdy ovšem nenašel způsob, jak je osvobodit.

„Šance jedna k milionu je pořád větší, než jaké se nám zatím dostalo," řekl a snažil se, aby to vyznělo optimisticky a přesvědčeně. Společně s ostatními vězni pomohl nasměrovat uzavřenou schránu k membránové stěně. Zatlačili a skořepina proklouzla skrz jako dítě porodními cestami. Pak už si musela Anjea poradit sama.

Jakmile se dostala ven, začala mít potíže s ovládáním – vypadalo to, že skořepinou zmítají poryvy větru či nepochopitelné působení gravitace. Po chvíli dezorientace však dokázala skořepinou pohybovat kupředu a řídit její kurz. Potřebovala překonat jen několik desítek metrů atmosférického oceánu dělící ji od Robbovy prázdné batysféry.

„Ona to dokáže!" hlesl jeden z vězňů.

Ochranná skořepina visela před vstupem do lodi a trhavě poskakovala vpřed a vzad. Anjea se neobratnými manipulátory své rakve snažila nějak zachytit a otevřít vnější dveře průlezu. Vstup do batysféry byl opatřen spolehlivým, nekomplikovaným mechanismem.

Fakt, že se jí podařilo průlez otevřít, svědčil o vyrovnání vnitřního tlaku s vnějším. Možná to hydrogové udělali schválně, aby mohli prozkoumat interiér. V Anjeině zájmu Robb doufal, že mechanické prvky byly dostatečně chráněny a dokázaly odolat nesmírnému tlaku atmosféry obří plynné planety.

Podařilo se jí vmanévrovat neobratnou skořápku ve tvaru lidské postavy do potřebné pozice, načež ji opatrně navedla dovnitř.

Vězňové jásali. „Dokáže to!"

Robb raději nepoukazoval na množství neproveditelných úkolů, které Anjeu ještě čekají, má-li se dostat pryč. I tak byl ohromen, že se dostala tak daleko.

Nejdříve musela vyčerpat z lodi atmosféru a napustit ji vzduchem, což bylo možné jen tehdy, zůstala-li nádrž nepoškozená. Průlez

batysféry se uzavřel a nekonečně dlouho se nic nedělo. Pak Anjea použila manipulátory k ovládání vnitřních systémů parlamentářského člunu. Na vnějším panelu začaly blikat kontrolky.

Ventilační kanály se otevřely a začaly chrlit vířící proudy plynů. Sloupy unikající páry sršely vzhůru.

„Systémy stále fungují," řekl Robb. „Vyčerpává ven místní atmosféru! Bude stoupat vzhůru jako vzduchová bublina k hladině oceánu. Má šanci!"

„Ani bych neřekl," odpověděl další vězeň dutým hlasem plným beznaděje.

Na vrcholku parabolického mostu se nečekaně objevili dva klikisští roboti. Pohybovali svými článkovitými pažemi a zjevně se snažili zburcovat okolí.

Zvlněné kovové chuchvalce se spojovaly jako kapky letovacího kovu a tekly vzhůru. Slévaly se do větších kalužin, shromažďovaly se na rampách a mnohoúhelníkových plošinách, dokud se z nich nestali jednotliví hydrogové mířící k batysféře.

Robb pocítil slabost, zaťal zuby. „Dělej! Dělej! Pospěš si, Anjeo!"

Skupina hydrogů obklopila parlamentářskou loď. Obyvatelé obří plynné planety se vytáhli do boulovitých sloupů, mnohem vyšších než jejich obvyklá podoba zkopírovaná podle Tuláka. Přidali se k nim tři klikisští roboti.

Roboti přistoupili k batysféře. Hydrogové přilnuli ke stěnám pancéřované komory jako obří paraziti. Roboti vytáhli své článkovité spáry, drásali vnější trup a snažili se dostat dovnitř.

Dolní trysky parlamentářské lodi zakašlaly a vychrlily další oblak páry. Anjea se snažila aktivovat motory a odstartovat. Věžňové na ni křičeli, aby si pospíšila.

Klikisští roboti objevili mechanismus průlezu. Vrhli se na ovládání, snadno servali uzávěr, těžké dveře vyrazili a vytrhli je z pevného závěsného mechanismu.

Hydroská atmosféra vrazila dovnitř parlamentářské lodi jako beranidlo. Hydrogové se zvedli, podobní duchům z roztaveného stříbra, a protekli skrze otvor.

Zatímco lidé v hrůze přihlíželi, mimozemšťané vyhodili ven první polovinu skořepiny, pak druhou. I kdyby se Anjea stačila uzavřít zpátky do své schrány dříve, než klikisšťí roboti vylomili dveře, teď už byla jistě rozmačkána a rozdrcena na krvavou kaši.

Robb uvnitř cely padl na kolena. Ostatní vězni sténali.

Klikisšťí roboti použili své spáry a kovové nástroje a další hodinu strávili postupným rozebíráním Robbovy lodi, dokud se neproměnila v hromadu šrotu.

103 Denn Peroni

Denn, který se vracel na Plumas s nákladním prostorem plným neobvyklého ildiranského zboží, zamířil domů oklikou kolem místa, kde se dříve nacházelo překladiště Hurikán. Oba, Denn i Caleb, chtěli vidět, jakou spoušť OSZ napáchaly.

V té době už trosky pročesávaly dvě tulácké lodi snažící se posbírat vše cenné, co na místě zbylo. Jejich piloti – jeden pocházel z klanu Hosaki, druhý z klanu Sandoval – jim poslali co nejpřesnější odhad drah pevných těles, aby *Tvrdošíjné vytrvalosti* pomohli překonat zrádné pole asteroidů, které kdysi bylo oblíbeným tuláckým shromaždištěm.

„Zatracení osíci!“ zamumlal Caleb, když spatřil zčernalou jizvu na jedné z planetoid. „Tam dole se už toho moc zachránit nedá.“

Jelikož rozprášené klany stále vyhodnocovaly svou situaci, výměna informací byla životně důležitá. Denn a Caleb pilotům řekli o obchodování s Yrekou a ildiranským Impériem, a ti jim zase na oplátku sdělili zprávu, že Jess Tamblyn nějak dokázal zajistit bezpečnou těžbu ekti na Golgenu. Na řadu však přišly také informace o velkém počtu zajatých tuláckých obchodníků a o útoku na skleníky klanu Chan. Zachycené hanzovní zprávy byly plné lží a zveličování a Tuláky líčily jako neschopné zbabělce.

Denn se nahrbil nad řízením lodi. „Jak někdo může spolknout takový žvást? Tolik let s námi obchodovali – po tak dlouhé době by i lidi z Hanzy mohli mít vlastní názor.“

Pilot z klanu Sandoval nebyl zdaleka tak překvapen. „V čase války a omezených přídělů nemají lidé jinou možnost, než věřit tomu, co jim říkají. Nic jiného neslyší.“

„Čím dál tím hůř,“ zavrčel Caleb. „Za chvíli začnou tvrdit, že klanoví vůdci kradou nemluvňata a pijí jejich krev při zvrácených obřadech.“

Denn si povzdechl. „Za jiných časů bych ti řekl, ať neplácáš hlouposti.“ Vyhlédl ven mezi kamení a spatřil kovové odlesky trosek, které nedávno bývaly překladištěm Hurikán. „Nějaké zprávy o všech těch rukojmích unesených z Hurikánu? Nebo z Randezvous, či odkudkoliv?“

„Ani ň,“ odpověděl pilot Hosaki. „Nepřekvapilo by mě, kdyby je označili za válečné zajatce a strčili do pracovních táborů.“

„Hajzlové!“ zahučel Caleb.

Denn zaťal čelisti. Když minulý rok vezl náklad na Měsíc, byla mu na základě nějaké byrokratické kličky zabavena jeho vlastní loď. Zůstal tehdy trčet na základně a marně bojoval s úředním šimlem. Až později se dozvěděl, že se chystaly falešné důkazy o tuláckém spiknutí proti králi a on sám měl posloužit jako obětní beránek. Král Petr však tento plán prohlédl, prostřednictvím svých konexí Denna osvobodil a v tichosti ho poslal pryč. Jen málo Tuláků pociťovalo k Hanze cosi jako důvěru, přinejmenším mladému králi však Denn mohl připsat něco k dobru.

„Pojďme!“ řekl Caleb. „Už se nemůžu dočkat, až se vrátím zpátky na Plumas, ke své práci. Zůstaneš se mnou a mými bratry pár dní, než se zase vydáš dál?“

Denn pokrčil rameny. „Většina mých pravidelných dodávek byla zrušena a já mám spoustu času. Kromě toho by žádný slušný Tulák neodmítl pohostinnost.“ Calebovi bratři ho nejspíš zase do něčeho namočí, natolik už je znal. Po všech těch zvěrstvech, kterých se armáda Země dopustila, však začínal mít pocit, že se nechá namočit docela rád.

„Všude dobře, doma nejlíp," prohlásil Caleb při přeletu nad roztroušenými čerpacími stanicemi. Zvenčí nebylo na ledovém měsíci nic zajímavého.

„Když to říkáš ty…" Denn zakotvil *Vytrvalost* vedle hlavní plnicí stanice. „Právě proto jsem rád, že mám vlastní loď – jsem doma, kdykoliv někam letím… i když jsem teď, co osíci začali všude slídit, musel opustit svoje běžné trasy."

Zatímco se připravovali k vylodění, Caleb si ho pozorně prohlížel. „Nemám rád, když mě někdo omezuje. Pojď, promluvíme si s mými bratry. To ti spraví náladu. Navíc mají spoustu dobrého pití, uvařeného z té nejlepší vody."

Denn se na svého zemitého společníka zamračil. „Myslíš, že díky tomu uvidím svou Hvězdu jasněji?"

Caleb se zachechtal. „Za to ti osobně ručím – začneš vidět rovnou dvojhvězdy."

Denn, teple oblečený, seděl pod zmrzlým ledovým nebem. Hladina podzemního oceánu se vlnila jako tmavý olej a zář mléčně bílých umělých sluncí vrhala ostré stíny.

Bratři Tamblynové vyprávěli neuvěřitelný příběh o Jessově návratu, o tom, jak prostoupil ledovcovým masivem a vyzvedl tělo své matky, které teď spočívalo na ledové plošině, stále obalené ledem. Denn byl jako na jehlách, když se doslechl o Jessově chvatném odletu za Cescou, kterou na Jonahu 12 údajně postihla nějaká katastrofa. Tamblynové bohužel nevěděli nic určitého. „Šlo o Cescu, to nám řekl, ale nic víc. Měl pořádně naspěch."

„Jsem rád, že si pospíšil." Od zničení Randezvous to byla první zpráva o jeho dceři a Dennovi se svíralo srdce při pomyšlení, jaké nebezpečí jí asi hrozí. Jess vybavený nadpřirozenými schopnostmi byl pro Cescu rozhodně tím nejlepším zachráncem. Denn velmi dobře věděl o lásce tohoto mladého muže k ní…

Sklopil zrak a hleděl na sklenici ve svých rukou. Bratři Tamblynové použili plumaskou vodu, přidali speciální přísady a destilovali vlastní alkohol, který pak vylepšili příchutí připomínající buď whisky, nebo gin. Dennovi to moc nechutnalo, ale nechtěl urazit

hostitele. Tady v bezpečí si mohl přátelské popíjení s Calebem, Andrewem, Wynnem a Torinem dovolit. Ostatně bylo třeba probrat a vyřešit problémy týkající se celého vesmíru.

Když Denn a Caleb popsali, co zbylo z překladiště Hurikán, všichni začali spekulovat o tom, co se asi stalo se zajatými Tuláky. „Copak si Velký Houser myslí, že shrbíme záda a vzdáme se?“ řekl Torin a dolil si. Plivl na led a jeho slina vzápětí popraskala, jak v silném mrazu ztuhla.

„Prezident nejspíš nemá tušení, do čeho to šlápl.“

Caleb pohnul sanicí, jako by se také chystal odplivnout, ale pak se rozhodl nenásledovat příkladu svého mladšího bratra. „Neměl se zaplést s Tuláky!“

„Klany přežijí,“ řekl Andrew tiše. „Yreka je jen začátek. Jistě se najde spousta kolonií, které černý trh jen uvítají.“

Denn se opět dlouze napil palčivého alkoholu. „I je Velký Houser klove – na rozdíl od obyvatel Země jsou na tom velmi podobně jako my. Ale je to nebezpečné. Osíci dají co proto každému, koho chytí.“

„Já říkám, že už to nemůžeme dál trpět!“

Wynn vyplivl velkou slinu a trefil se přesně na stejné místo jako jeho dvojče. „Rand Sorengaard měl nakonec pravdu. Měli jsme následovat jeho příkladu, ne se s nimi pokoušet jednat jako s civilizovanými lidmi.“

„Civilizovanými? To je snad vtip! Osíci drancují hůř než Rand. Prý pirát! Ha!“

Dennovi poklesla ramena. „Generál Lanyan prokázal dost velkou drzost, když Randa popravil ‚ve jménu zachování míru v Hanze‘, pokud chtěl sám použít stejnou taktiku.“

„Já říkám, že Rand Sorengaard byl revolucionář.“ Torin se na svém sedátku mírně kymácel. „Prorok, ne pirát. Viděl věci, které jsme my ostatní odmítali přijmout.“

„Předběhl svou dobu! Měli bychom na něj vzpomínat jako na bojovníka za svobodu, nezávislého vůdce, který se vzepřel útlaku Velkého podělaného Housera.“

Přestože vzduch kolem nich zůstával mrazivý, Denn cítil příjemné teplo. Napadlo ho, že ještě nedopil, ale jeho sklenička se nějakým záhadným způsobem opět naplnila až po okraj. „Po tom, co se stalo u Randezvous, moje dcera Cesca nařídila Tulákům, aby se rozprchli a skryli. Ale možná bychom měli jít o krok dál, následovat Sorengaardova příkladu a bojovat."

Dvojčata na něj upřela pohled. Calebovi a Andrewovi význam jeho slov docházel o něco pomaleji, Denn však svůj nápad dál rozvíjel. Když zjistil, že jeho slova ztrácejí na srozumitelnosti, přidal na síle. „Máme lodě. Umíme se skrývat, jsme rychlí. A víme, co osíci udělali s překladištěm Hurikán a Kamarovovou lodí…"

Caleb pozvedl sklenici. „Na Ravena Kamarova." Všichni si připili.

Denn se na chvíli odmlčel, aby sebral své myšlenky a vzpomněl si, co vlastně říkal. „Co kdybychom se my všichni vydali ven a začali burcovat Tuláky? Co kdybychom se rozhodli vzít si od Housera pár věcí, které by nám vynahradily všechnu tu způsobenou škodu?"

Bratři Tamblynové se začali pochechtávat a oči se jim rozzářily. „Byla by to příležitost k odplatě!"

„Mně to připadá jako dobrý plán. Stejně jsme psanci. Tak by se z nás stali piráti. To zní mnohem úctyhodněji."

Denn se usmíval. „Pojďme se domluvit, jak začneme." Pohlédl dolů a zjistil, že jeho sklenice je pro změnu nevysvětlitelně prázdná, ale bratři Tamblynové ji s radostí naplnili.

V jejich plánech nebylo mnoho zdravého rozumu, nedostatek logiky však pětice mužů hravě nahradila bouřlivým nadšením.

☼4 Rlinda Kettová

Věčná zvídavost se řítila prostorem celé hodiny se stíhačkami OSZ v zádech. Rlinda ji vedla po křivolaké dráze ve snaze setřást pronásledovatele. Vzhledem ke všem těm krizím, kterým Hanza musela v současnosti čelit, se Rlinda domnívala, že nebudou

plýtvat námahou na tak malou rybu, zvlášť když BeBoba považovali za mrtvého.

Na druhou stranu – stál za tím sám generál Lanyan. „Život s tebou rozhodně není nuda," řekl stále zkroušený BeBob. „Doufám, že tohle všechno neděláš jenom proto, abys mě ohromila."

Sebrala všechnu sílu, aby mu dokázala odpovědět škádlivým tónem. „Tohle všechno je na dluh, BeBobe. Však mi to pěkně splatíš, neboj!"

„Udělám, co bude v mých silách, madam." Přerývavě se nadechl. „A děkuju… za všechno."

Zvídavost dorazila do zapadlé soustavy, v níž doufala nalézt útočiště. Staré ildiranské hvězdné mapy ji nazývaly Plumas. „Naše motory si musí odpočinout. Potřebujeme provést nějaké drobné opravy a zjistit, co všechno jsme vlastně vyhodili z nákladového prostoru. Jsem si docela jistá, že tam zbyly tři bedny vína z Nového Portugalska a asi deset kilo té nejlepší čokolády, jakou jsi kdy ochutnal. Zatraceně! To všechno dohromady má nejspíš větší cenu než tvoje loď."

„Ne pro mě, Rlindo. Moje loď."

„A co Davlin?" Špeh byl vždycky tak mlčenlivý a chladnokrevný! Nepůsobil jako člověk, který by byl ochoten obětovat pro ně vlastní život.

A samozřejmě to ani neudělal.

Ať to vypadalo jakkoliv, nebylo to pravděpodobné. Davlin si jistě všechno předem naplánoval…

„Víš, napadá mě, že Davlin mohl vyklouznout."

BeBob se na ni nevěřícně podíval. „Oba jsme viděli, jak se moje loď proměnila v ohnivou kouli."

„Ty pyrotechnické efekty udělal schválně – tvořily součást jeho plánu – a já opravdu pochybuji, že by Davlin vymyslel plán, který by zahrnoval jeho vlastní smrt." Rlinda se zvedla ze svého širokého pilotního křesla. „Nechme toho! Z takových řečí dostaneme nanejvýš depresi. Když už ji máme mít, pak raději v pohonné sekci, kde přitom můžeme dělat něco užitečného."

Zatímco dobíjeli palivové články a prováděli pečlivou diagnostiku zaměřenou na případná poškození způsobená štítonoši, hodiny ubíhaly vyplněné slastnou jednotvárností s nepatrnou špetkou přetrvávajícího napětí. Právě po tomhle Rlinda toužila – po spoustě času v BeBobově společnosti… ale netušila, že to bude tak těžké zařídit. Od rozhodnutí, co podniknout dál, je dělily jen dva polibky, když se rozezněly poplašné systémy sledující okolí lodi.

„Co teď?“ Rlinda a BeBob běželi zpátky do kokpitu a cestou si upravovali oblečení. Rlinda se vrhla do svého křesla a uviděla dva štítonoše řítící se proti nim. Právě odstartovaly z doků křižníku manta, který mířil do soustavy. „Jsou otravnější než ti zatracení hydrogové!“

„Jak nás sakra mohli najít v takové díře?“ BeBob vklouzl do křesla u svého stanoviště. „Rlindo, jak dlouho stála *Zvídavost* na Měsíční základně?“

„Pár dní. Proč?“

Opět zažehla motory a s trhnutím vyrazila kupředu. Soustava Plumas měla jen pár planet: plynného obra s hrstkou ledových měsíců a několik sežehlých malých planet blízko slunce. Neskýtala mnoho míst k úkrytu.

Podmračený BeBob si chvíli hrál s ovládáním, provedl kompletní systémovou analýzu, potom vzal příruční detektor záření a nastavil jej na rozsah umožňující zjistit specifické signální frekvence. „Mám signál! Ti šmejdi z OSZ do lodi namontovali lokátor.“

„Do *mé* lodi?“ Rlinda zaklela se vším zápalem, jehož byla schopná, zatímco prováděla úhybné manévry. Prozkoumala oblast před sebou a vyvolala podrobné náhledy všech těles v soustavě. „Mířím k obří plynné planetě a jejím měsícům. Žádná lepší schovávačka tady není a my nejsme ve stavu, abychom těm stíhačkám dokázali uniknout. Moje loď si pořád ještě líže rány.“

Řítili se prázdným prostorem se smečkou třpytivých štítonošů za zády. BeBob běhal po palubách, až konečně s pomocí příručního detektoru našel malou štěnici s vlastním zdrojem, přichycenou magnetem za jedním z plátů kryjících ventilační systém. S

nadávkami ji vzal, zamířil k ejekční odpadové šachtě a spokojeně vyvrhl signální zařízení do vesmíru.

Bylo však už příliš pozdě. Štítonoše se držely těsně za nimi a vteřinu po vteřině zkracovaly zbývající vzdálenost.

Když se vrátil do kokpitu, Rlinda se už proplétala vnějšími oběžnými drahami plumaských měsíců. Podívala se na něj s vážným výrazem v tváři. „Jak moc se odsud chceš dostat, BeBobe?“

Ztěžka polkl a vážně se zamyslel. „Chtějí mě odsoudit za každou cenu. Vzhledem k našemu chování můžu jen těžko doufat ve velkorysost. S největší pravděpodobností mě čeká poprava. Takže jo: chci se odsud dostat opravdu moc.“

„To jsem potřebovala vědět.“ Rlinda se zhluboka nadechla. „Jen doufejme, že se *Zvídavost* nerozpadne.“

Otevřela dodatečný přívod ekti do reaktoru a loď vystřelila kupředu se zrychlením, které je oba zatlačilo do křesel. *Zvídavost* letěla vstříc hrozivému plynnému obru jako dělová koule.

„Říkal jsem, že chci zdrhnout, Rlindo,“ namítl BeBob přiškrceným hlasem. „Ne spáchat sebevraždu.“

„Neboj se, vím co dělám. Alespoň doufám. Teď, když je ta štěnice pryč, máme šanci zahrát si na schovávanou. Ale musíme se hodně snažit. Ti stíhací piloti nejsou pitomí.“ Pečlivě zvážila slova a pak odvysílala pronásledovatelům: „Vážení, po tom, co jsme zjistili, jak OSZ zachází s vězni, nemáme v úmyslu nechat se chytit. To raději shoříme přímo tady.“

Zvídavost se ponořila přímo do houstnoucích oblaků. Štítonoše ji následovaly, ale zpomalily. Bezpochyby ověřovaly rozkazy.

Jakmile se její loď dostala dostatečně hluboko, aby ji nezachytily senzory, Rlinda ostře změnila směr. Loď se dostala na nízkou oběžnou dráhu v hustých mracích a kreslila čáru křižující rovník obří planety. *Zvídavost* se začala třást a rachotit. Vnější trup se zahříval, ale Rlinda nezpomalila.

„*Tohle* je ten tvůj plán?“ BeBobovi přeskakoval hlas rozčilením.

„Vletěli jsme přímo do atmosféry jako kulka střelená ze strany do tlusťochova břicha.“ Rlinda se soustředila na řízení. „Snad si budou

myslet, že jsme shořeli v atmosféře… a nejspíš se taky bojí, aby se neobjevili hydrogové.“

BeBob měl oči rozšířené hrůzou. „Ale *já* se toho bojím taky, Rlindo!“

„Ale no tak, v této chvíli je můžeme považovat za spojence. Svým způsobem.“

„Pokud je tohle to nejlepší, v co můžeme doufat, pak jsme vážně v pořádném loji.“

Rlindě v strašlivých turbulencích cvakaly zuby. Z několika vedlejších systémů začaly sršet jiskry. Pokud by se štítonoše namáhaly prozkoumat všechny atmosférické vrstvy, nemohla by jim uniknout iontová stopa, kterou loď zanechávala ve výparech. V této chvíli však doufala jen v to, že se jim podaří vylétnout na druhé straně.

Jeden ze stabilizačních motorů zhasl, *Zvídavost* se začala naklánět a převracet, Rlindiny prsty však zatančily a obnovily její vládu nad lodí. Nemilosrdně hnala svou milovanou nákladní loď kupředu jako ledoborec drsným arktickým mořem. Několik pevných svarů a odolných nýtů stěží dokázalo udržet všechny součásti pohromadě.

Jakmile pronikli atmosférickými vrstvami nafouklé planety, loď vylétla na druhé straně jako zátka ze šampaňského.

Rlinda, stále se odmítající vzdát, vypnula jejich systémy a nechala potlučenou *Zvídavost* plout setrvačností. Všechny měřící a regulační systémy byly hluboko v červeném pásmu, některé se dokonce zkratovaly, tudíž se ani nedalo zjistit, jak těžce je loď poškozená.

„No, jsme celí. Přinejmenším to můžeme říct,“ konstatoval BeBob. Jeden druhého spontánně sevřeli v medvědím objetí.

I kdyby se je OSZ pokusily pronásledovat a někdo byl dost chytrý, aby odhalil její plán, stále měli několikahodinový náskok před pronásledovateli letícími po obvodu planety. Pokud by se Rlindě podařilo najít nějakou skrýš a zahladit energetickou stopu své lodi, mohli by dělat mrtvého brouka a zůstat neodhalení. Zatímco se poškozená *Zvídavost* vlekla kupředu, Rlinda zkoumala hrstku měsíců, přičemž ji zvlášť zaujal jeden z nich, pokrytý ledem.

Zčistajasna se k nim přihnaly dvě podivné lodi. Rlinda nebyla schopná identifikovat konfiguraci ani jedné z nich. Jedna z tajemných lodí vypálila varovný výstřel na její příď, druhá mířila na motory a způsobila další škody.

„Hej, dávejte pozor!“ křikla Rlinda do komunikačního systému. „Už jsme dneska měli potíží dost.“

„Připravte se na obsazení,“ prohlásila jedna z lodí. „Přišel čas odplaty a vy stojíte tváří v tvář skupině těch nejsveřepějších pirátů ve Spirálním rameni.“

Rlinda zasténala, neboť si vzpomněla na Randa Sorengaarda. „Tohle jsme už zažili!“

Piloti obou lodí odvysílali své obrazy: byli to muži středního věku ve výstředních tuláckých úborech, bohatě vyšívaných klanovými symboly. Ten lépe oblečený řekl: „Jste našimi zajatci.“

05 Dobroský místodržící

Zatímco se křižník vzbouřenců pověřených ovládnutím Dobrosu blížil svému cíli, shiing nenápadně prostupoval ventilačním systémem, palubu za palubou. Uložené kanystry obsahovaly dost látky, aby omámily celou štěpovou kolonii, k uvolnění posádky lodi z Rusa’hovy sítě jí tedy bylo víc než dost.

Dobroský místodržící a adar, stále skrytí, čekali na nákladní palubě. Čas ubíhal pomalu.

Někteří ze zmanipulovaných vojáků Sluneční flotily si povšimli ztráty soustředění a vylekali se, vdechovaná droga však rychle prostoupila a ukonejšila jejich mysl. Brzy byla celá posádka dezorientovaná, omámená, částečně netečná a – což bylo nejdůležitější – vytržená z nového *thismatu*, které jim násilím vnutil šílený místodržící.

„I když jsou ztracení, alespoň jejich mysl je volná,“ řekl Zan’nh hlasem tlumeným dýchacím filmem. „Jen mě mrzí, že na palubě není taky Thor’h. Rád bych ho viděl zavřeného v mé staré cele, kde by nemohl dál škodit.“

Brzy se vzduch uvnitř lodi viditelně zakalil, jako by se mezi palubami vznášela řídká mlha. Otřesená posádka, uvolněná z Rusa'hovy sítě, nyní nebyla spojena s žádným *thismatem.* Udru'h a Zan'nh teď museli získat vládu nad lodí, ukázat vojákům jejich omyl a připomenout jim, komu přísahali věrnost. Bude to choulostivý úkol.

Adar Zan'nh, dýchací membránu stále připevněnou na obličeji, ze sebe strhal převlek strážného. Uniforma Sluneční flotily, kterou měl vespod, byla potrhaná, pomačkaná a potřísněná krví, ale adar ji nosil hrdě. „Už je to dost dlouho. Chci se vrátit do velícího jádra – svého velícího jádra."

Udru'h se na něj spokojeně pousmál. „Podle rozkazu, adare!"

Dvojice mužů stoupala palubami k můstku a nijak se přitom nesnažila skrývat. Přestože netoužili po boji, oba nesli zbraně a Udru'h věděl, že pokud na ně dojde, budou schopni pobít mnoho dezorientovaných, zmanipulovaných vojáků. Nebylo toho však zapotřebí. Vojáci Sluneční flotily, kteří je viděli, reagovali zmateně, potřásali hlavami jako by ztratili nit svých myšlenek.

Udru'h přemítal: „Zajímalo by mě, jestli si Rusa'h uvědomuje ztrátu všech těchto svých stoupenců."

„Doufám, že je schopen vnímat mnohem víc než jen to," odpověděl adar. „Doufám, že cítí, jak se celá ta jeho vzpoura rozpadá."

Na prahu velícího jádra se Udru'h zastavil. „Náš čas pomalu vypršel. Podle stanoveného letového plánu bychom se měli blížit k Dobrosu."

„Pak s tím musíme něco udělat." Zan'nh vkročil na můstek jako vítězný generál. Jeho hlas byl dost silný, aby sebou shiingem omámení vojáci na svých stanovištích trhli. „Váš adar se vrátil a ujal se velení! Budete poslouchat mé rozkazy."

Oči mu žhnuly, když se díval z jednoho Ildirana na druhého a pohledem žádal jejich poslušnost. Vrávorající vojáci si ještě neuvědomovali, co udělali, ale díky shiingu byli snadno ovlivnitelní. Teď byli vytrženi ze sítě nečistého *thismatu* a zůstali zcela

neukotvení. Někteří členové posádky vypadali jako opilí a omráčení, na dalších byly patrné známky počínající paniky. Ztratili vedení hyrillského místodržícího a neměli nic jiného, čeho by se mohli přidržet.

„Budete poslouchat *mě*.“ Zan’nhův hlas v sobě skrýval sílu zkušeného velitele, ne nepodobnou charismatu adara Kori’nha.

Místodržící Udru’h stanul vedle něj. Z obou mužů vyzařovalo silné přesvědčení. Po dlouhé chvíli jeden z vrávorajících mužů vstal a přitiskl si pěst na hruď v tradičním ildiranském pozdravu. Kapitán bitevníku potřásl hlavou, jako by se probouzel ze sna. Dlouze hleděl na adarovy insignie, až se konečně zdálo, že je poznává. Klopýtavě vykročil kupředu. „Adare!“ Také on provedl pozdrav.

Jeden po druhém se připojovali další členové posádky. Zatímco bitevník dál letěl k Dobrosu, Udru’h se usmál. „To bylo opravdu dobré, adare!“ Když viděl, že se planeta na obrazovkách lodi zvětšila, otevřel svou mysl a dovolil nitkám normálního *thismatu*, aby se rozvinuly v stříbřitá duchovní vlákna. „Obsluha senzorů se nezdá příliš bdělá. Možná bys měl zkontrolovat přístroje sám.“

Zan’nh vyladil dálkové senzory bitevníku a oči se mu rozšířily. Přístroj zachytil několik blikajících teček, pak dalších pár a nakonec celou skupinu rychle se blížících lodí,

Dobroský místodržící se usmál. Tak! Navzdory nevraživosti, kterou vůči Udru’hovi choval, se Jora’h přece jen rozhodl riskovat a postupoval podle plánu svého bratra!

„To je zbytek manipulu? Copak Thor’h…“ Zan’nh pohlédl na svou netečnou posádku a na jeho přepadlé tváři se jasně zračila nejistota. „Ještě nejsem schopen vést tuto loď do bitvy.“

„To ani nebude třeba.“

Brzy bylo zjevné, že proti nim stojí mnohem větší síla než jediný manipul. Početná jednotka ježící se zbraněmi obklopila osamělou vzbouřeneckou loď. Tři sta třiačtyřicet lodí, úplná kohorta Sluneční flotily.

Dobroský místodržící teď už netoužil skrývat svou přítomnost. Cítil spojení a byl potěšen zjištěním, jak blízko se Mág-imperátor nachází. Stovky zbraní byly připraveny zahájit na ně palbu.

Obrátil se k Zan'nhovi a vysvětil: „Mág-imperátor věděl, kdy Rusa'h přiletí ohrožovat Dobros, a vyslal početnou jednotku Sluneční flotily, aby zde hlídkovala. Mají v úmyslu zničit tuto loď."

Adar zareagoval překvapeně. „Ale my jsme oba na palubě!"

Po tváři dobroského místodržícího přelétl nepatrný úsměv. Odstrčil otupělou obsluhu stanice a začal sám ladit komunikační systém. „Tvůj otec konečně pochopil nutnost jistých strašlivých rozhodnutí."

☼6 Mág-imperátor Jora'h

Když se drtivá přesila bitevníků Sluneční flotily přiblížila k osamělé lodi, Jora'h nebyl schopen nikde v *thismatu* vycítit její posádku. Obával se nejhoršího a byl připraven zakročit. Tady Mág-imperátor rebely zastaví, bez ohledu na cenu.

Po celý den kohorta bitevníků čekala nedaleko Dobrosu. Podle ultimáta daného Udru'hovi měli rebelové proti kolonii použít vojenskou sílu, ať už jediný bitevník, nebo celý manipul. Musel být připraven na cokoliv. V pohotovosti měl neustále připravenou nejrychlejší kurýrní loď, neboť s úzkostí a zároveň s nadějí očekával zprávu, že Osira'h přivedla na Ildiru hydrogy. Pokud by se tak stalo, musel by spěchat zpět a opustit bitvu u Dobrosu hrozící krveprolitím, aniž by dosáhl řešení, v něž doufal.

Příliš mnoho věcí se dělo najednou, ale nedalo se nic dělat.

Jak nakonec dobroský místodržící odpověděl na Rusa'hovu otázku? Jora'h si nemohl být jistý. Navzdory Udru'hovu ujišťování Jora'h nevěřil, že by dobroský místodržící hájil cokoliv s výjimkou vlastních zájmů. Dalo se dokonce čekat, že se pokusí získat prospěch zmanipulováním obou stran proti sobě. Bude mezi těmi, kteří přiletí ovládnout kolonii, sám Rusa'h? Nebo Thor'h?

Nerad opouštěl Hranolový palác, zvláště teď, když vyslal Osira'h za hydrogy. Tolik dalších krizí způsobovalo nepokoje ve Spirálním rameni! Musel však ukončit tuto ohavnou vzpouru a obnovit svou vládu nad Impériem.

Konečně tal On'h, velitel jeho kohorty, odvysílal z šalupy hlídkující na okraji soustavy zprávu: „Blíží se jedna loď, vůdce. Jediný bitevník."

Jediný bitevník… Snad se tak podaří omezit množství nezbytných obětí na minimum.

„Pokračujte!" řekl Jora'h. O'nh měl své rozkazy a Mág-imperátor nehodlal zasahovat veliteli jednotky do jeho kompetencí. Věděl, že se Udru'h možná opravdu pokusil uskutečnit svůj šílený plán, i kdyby však dobroský místodržící dodržel své slovo, Jora'h si nedělal velké naděje, že by mohl uspět. S největší pravděpodobností nebude mít Jora'h jinou možnost, než zastavit vzbouřenecký bitevník a pak zamířit k samotné Hyrillce.

Adar Zan'nh nějakým způsobem ztratil vládu nad svým manipulem a Rusa'h použil jeho lodí k šíření své krvavé hereze. Jora'h však byl silnější než hyrillský místodržící. Mnohem silnější.

„Všem qulům a septorům," řekl tal O'nh. „Namířit zbraně na tu loď." Smrtící útočné systémy zahučely, připravené rozmetat vzbouřence na prach. Jora'h se nadechl a připravil se. Přestože už posádka lodi nebyla součástí jeho *thismatu,* bál se, že stejně bude cítit bolest jejich umírání. K tomuhle nikdy nemělo dojít.

Pokud Mág-imperátor vydá rozkaz k povraždění všech těch Ildiranů – i když to byli vzbouřenci – rasa bude bezpochyby navždy poznamenána. Doufal, že existuje jiná cesta.

Skrze *thisma* cítil z bitevníku pouze prázdnotu, jako by to byla loď duchů, přestože musela nést celou posádku. Pak ucítil dvě další duše, nepatrné plamínky v hluboké temnotě – dobroský místodržící a adar Zan'nh byli na palubě! Ale uspěli?

Náhle bitevník odvysílal slova, která Jora'h toužil slyšet: „Vůdce, hovoří Udru'h. Adar a já jsme získali kontrolu nad touto lodí. Celá

posádka je v současnosti pod vlivem shiingu. Jsou připravení, čekají jen na tebe.“

Jora’h se s úlevou zasmál a odpověděl: „Děkuji ti, místodržící! Přivedu je zpět.“

Pevně stál ve velicím jádru vlajkové lodi své kohorty. Když zavřel oči, jeho cop se kroutil a švihal sem a tam. Jako Mág-imperátor ovládal všechna duchovní vlákna a správné stezky vedoucí k Věčnému jasu. Teď vyslal své myšlenky, uchopil tkanivo *thismatu,* uhladil je a napojil na ně omámené členy posádky na palubě uneseného bitevníku.

Pak, ryzí silou vůle, si je všechny vzal, jednoho po druhém.

Jeho nejstarší syn, adar a zastupující První následník, stál ve velicím jádru vzbouřenecké lodi. Ještě nedávno si zoufal, Mág-imperátor však byl i přesto přesvědčen, že teď, když opět ovládl mysli a srdce všech pomýlených vojáků, dokáže je jeho adar opět semknout do jednotné posádky.

Jora’h otevřel své oči barvy kouřového topasu a zhluboka se nadechl. Navázal spojení s bitevníkem a pohlédl do Zan’nhovy přepadlé tváře. „Vůdce, jsme ti nesmírně vděční. Tolik jsem toužil opět se ocitnout tak blízko *thismatu.* Jako bych mnoho dní padal do prázdnoty a ty jsi mě teď zachytil.“

Vojáci za zády jeho syna vypadali omámeně, ale myšlenky se jim pomalu vracely. Ze svého místa to Jora’h vnímal, jako by se v *thismatu* na místě dříve vyplněném tísnivou temnotou rozžíhala malá světélka. Mohl je vést, posilovat pouta *vážící* je k pravé duchovní síti. Nechtěl však, aby kdokoli z těchto vojáků zapomněl na pocit ztráty i následného znovunabytí jistoty *thismatu.*

Dobroský místodržící stál ve velicím jádru vzbouřeneckého bitevníku vedle Zan’nha a pod dýchacím filtrem se tajnůstkářsky usmíval. „Děkuji ti, vůdce! V této chvíli už čerpáme shiingový plyn pryč z ventilačního systému lodi. Zanedlouho bude řád obnoven.“

„Tak tomu má být,“ odpověděl Jora’h. „Tato posádka je teď opět tvoje, adare Zan’nhu. Už okusila Rusa’hův jed. Teď ji použij, abys

mi pomohl získat vládu nad tím, co nečistým způsobem uchvátil můj bratr.“

Zan’nh položil pěst na střed své hrudi ve formálním pozdravu a pak odpověděl se sklopeným zrakem: „Vůdce, Thor’h odletěl se zbytkem mých bitevníků dobývat další planety, zatímco Rusa’h sedí ve své kopii vejčitého křesla na Hyrillce a rozšiřuje svou síť.“ V tom okamžiku vzhlédl a oči mu zářily. „Bez bitevníků je však teď Hyrillka zranitelná.“

Jora’h přikývl. „Adare Zan’nhu, osobně tě doprovodím, této kohortě však budeš velet ty. Okamžitě se vydáme k Hyrillce. A skončíme to.“

107 DD

Poškozená černá loď se převracela a otáčela, prudce vržená ven ze soustavy. Výbuch reaktoru zničil její motory a loď letěla prázdným prostorem bez pohonu, aniž ji bylo možné řídit.

DDho napadlo, že takhle budou plout navždy, bez jakékoli naděje na záchranu. Naneštěstí byl malý compo přesvědčen, že případné Sirixovo zmizení, ani zničení značného počtu oživených strojů rozmetaných při výbuchu jaderného reaktoru, plán klikisských robotů nezastaví. Rasa lidí se brzy střetne s nečekaným nepřítelem, který je odhodlán způsobit mnohem více škod a ztrát na životech, než měli na svědomí hydrogové.

Zatímco převalující se loď plula prostorem, DD opět našel rovnováhu a obnovil své zorné pole. Omráčený Sirix vedle něj se opět aktivoval, začal testovat řídicí prvky lodi a odhadovat míru poškození. Černý robot odmítl s DDm komunikovat, dokud práci nedokončí.

Když byl hotov, obrátil své optické senzory k přátelskému compovi. „Doprovodíš mě při výstupu z lodi, DD. Společně provedeme nezbytné opravy trupu.“

„Je to možné? Nepotřebujeme náhradní díly?“

„Vyrobíme všechno, co bude potřeba.“

DD si nedokázal představit, jak by se mohli pustit do jakékoliv složitější opravy, když se loď převracela a otáčela, navíc tak daleko od slunce. Sirix mu to však nařídil, takže DD neměl jinou možnost, než následovat černého robota k poničenému průlezu.

Ze zatavené schrány Sirix vytáhl hrst nástrojů, kovové záplaty a pojidlo určené k opravám. „Pro tvůj díl práce by to mělo stačit. Poskytnu ti jednoduché instrukce. Tvé compské programy na složitější úkoly nestačí, ale já tě povedu, pokud bude třeba."

Sirix násilím otevřel poškozený průlez, takže mohli vystoupit do volného prostoru. DD ho poslušně následoval a snažil se udržet rovnováhu na poškozeném trupu klikisské lodi. Vyztužené compovo tělo se dokázalo vyrovnat se značnými extrémy, od nesmírného tlaku panujícího v nitru obří plynné planety až po chladnou prázdnotu vesmíru. Okolní prostředí pro něj nepředstavovalo problém.

Sirix, opatrně se pohybující na prstovitých nohou, cupital po zprohýbaném trupu. Nařídil DDmu, aby odstranil pokroucené pláty vyžadující opravu, zatímco sám začal pracovat na závažnějších poškozeních. Odpojil obtížně manipulovatelné motorové trysky, odstranil pole senzorů a hledal hluboké trhliny v kostře lodi.

Zatímco pracovali, robot odvysílal DDmu: „Teď jsi sám viděl lidskou schopnost ničit. To oni způsobili tyto škody. Jistě už chápeš, proč je chceme zničit. Jsou to naši nepřátelé."

DD však nesouhlasil. „Viděl jsem, Sirixi, že *klikisští roboti* zničili lidskou základnu na té planetoidě, aby ‚získali' materiál. Uvážíme-li počínání tvých druhů, jednali lidé v sebeobraně."

„Lidé na naší planetoidě vůbec neměli být. Vloudili se do míst, kde nebyli vítáni."

„Jak to měli vědět? Neupozornili jste je, ani nevarovali."

„Přeš se o zcela nepodstatné věci."

Černý robot použil končetiny opatřené klepety, aby odstranil spečený zbytek zadního motoru, zatímco se DD vydal splnit další úkol, který mu Sirix přidělil. Vždy všímavý compo zaznamenal, že plát držící vnější část motoru je uvolněný a rovnováha klikisského

robota je tak vážně ohrožena, zvlášť když se loď stále potácela jako opilá.

DDho myslí proběhl výpočet pravděpodobnosti. Zvážil následky, zavrhl obavy o vlastní bezpečnost a začal jednat.

Už měl příležitost vyzkoušet účinnost a odolnost řezného nástroje, který držel, a věděl jak dlouho potrvá, než oddělí plát a motor od otáčející se lodi. Zatímco Sirix šplhal po zbytcích pohonné jednotky, DD odřízl plát trupu a celou část tak uvolnil.

Ukotvil své tělo do lodi, protože si uvědomoval, že až do dílu zatlačí, bude muset čelit stejně velké síle působící v opačném směru. Pak se vší silou, kterou jeho mechanické tělo dokázalo vyvinout, DD odstrčil motor i Sirixe do vesmíru. V jediném okamžiku změnil dráhu jeho pohybu. Brzy mezi nimi byla značná mezera. Jak loď pokračovala v letu chybným směrem, vzdálenost mezi nimi se dál zvětšovala. DD naposledy zahlédl klikisského robota držícího se drápy svých hmyzovitých paží oddělené části, zatímco se jeho malý převalující se ostrůvek vzdaloval.

DD nevěděl, co dělat dál. Stále byl ztracen, uvězněn na poškozené lodi, ale aspoň se osvobodil od klikisského robota. Očekával, že se s ním Sirix pokusí spojit, bude ho žádat o pomoc nebo mu vyhrožovat.

Černý robot však mlčel. Lezl po otáčejícím se kusu kovu, dokud nehleděl přímo na loď. I na dálku DD viděl žhnoucí optické senzory.

Pak se objevil jasný záblesk, třpyt odraženého světla hvězd. Sirix vystřelil ze svého oválného těla spojovací kabel – kotva s připojeným lankem rotovala prostorem.

Po nekonečně dlouhé době kabel narazil do poškozené lodi, zachytil se pomocí magnetu a automaticky se přivařil. Nato se Sirix odrazil a začal se přitahovat. Kabel se napjal a vibroval, jak černý robot letěl přes propast vesmíru, která je dělila, a rychle se blížil.

DD spěchal k místu, kde bylo lano ukotveno, protože věděl, že ho Černý robot zničí, pokud se dostane zpět na loď. Pohyboval se jak nejrychleji mohl, opět spustil svůj řezný nástroj a pokusil se kabel oddělit. Materiál byl pevný, zřejmě nějaký druh karbonového

polymeru, malý compo však horečně pracoval, řezal a řezal. Několik vláken povolilo – až se nakonec oddělil i zbytek kabelu.

V té chvíli však už Sirix nabral dostatečnou rychlost. Jeho tělo udeřilo do trupu lodi. Broučí robot se zvedl a ve světle hvězd se vztyčil nad malým compem. Temný obrys jeho postavy zastínil mlžný pás Spirálního ramene. DD zvrátil hlavu dozadu, pohlédl vzhůru na černý stroj a připravil se na konec své existence.

Sirix dlouhou chvíli nehnutě stál. Konečně řekl: „Teď začínáš chápat potenciál svobodných činů. Musím tě ovšem upozornit, abys do budoucna volil moudřeji."

Rychlým pohybem podobným švihnutí hadího jazyka Sirix namotal rozcupovaný konec svého kabelu a pak uzavřel otvor ve svém těle. Objevila se obvyklá sestava článkovitých paží. „A teď mi pomoz dokončit opravy!"

108 Jess Tamblyn

Jess nepotřeboval standardní lidské koordináty, ani ildiranské hvězdné mapy, aby našel Jonah 12… nebo Cescu. S myslí napojenou na wentaly jednoduše zamířil k lodi Nikka Chana Tylara. Cítil, že se všichni ocitli ve strašlivém nebezpečí. Těžce zranění… možná umírají.

Jeho loď z vody a perleti zanedlouho dorazila k vzdálené planetoidě. Otřeseně a nevěřícně hleděl na obraz zkázy, ještě zvětšený zakřivením membránových stěn jeho lodi, na široký žhavý kráter stále vyzařující zbytkovou radioaktivitu po nesmírném výbuchu.

Zmrzlá slupka planetoidy byla protkána pavučinou trhlin, jako by nechybělo mnoho, aby roztrhala celé těleso. Pára z metanového sněhu v okolí kráteru prudce stoupala vzhůru a vytvářela stopu táhnoucí se podél oběžné dráhy. Vypadalo to, jako by do základny narazil asteroid nebo kometa. Jess pomyslel na svou zvláštní, wentaly prostoupenou kometu, ale cítil, že ta má své vlastní poslání a letí ke zvolenému cíli. Tohle bylo způsobeno něčím jiným.

Dole nikdo nemohl přežít. „Ach, Cesco…“ Další slova už nepřicházela. Emoce se draly z jeho nitra jako gejzír vytlačovaný zpod zmrzlé ledové slupky Plumasu. Tolik snů, tolik citů, a všechny nevyřčené… všechny promrhané.

Potom však vztáhl své myšlenky k vodním bytostem a užasl, když se spojily s jedinci na palubě Nikkovy lodi, *Vodnáře.* Nejdříve si myslel, že tekutí tvorové v mrazivém prostředí nějak přežili, snad pronikli do ledu, stejně jako na té kometě… pak ale svým vnitřním zrakem spatřil obrazy. Nikkova loď havarovala, nádoby s wentaly však zůstaly nedotčené… a Nikko i Cesca byli stále naživu!

Jess se vyhnul tryskajícímu proudu plynů a letěl nad zpustošenou krajinou, dokud nenašel těžce poškozenou loď ležící na ledové pláni. Dlouhá rýha prozrazovala, že *Vodnář* narazil, klouzal se a převaloval. Kusy trupu a zprohýbané části pohonných jednotek ležely rozházené podél brázdy až k místu, kde se loď konečně zastavila. Trup *Vodnáře* byl narušený, z několika úseků unikla atmosféra, ale hlavní pilotní kabina zůstala nedotčená.

Přestože byl Jess zděšen rozsahem poškození, wentalové ho ujistili, že oba pasažéři ještě žijí. Skrze jedince na palubě *Vodnáře* slyšel Nikka, jak říká Cesce: „To je Jess Tamblyn. Přišel pro nás.“

Cesca slabým hlasem odpověděla: „Věděla jsem, že přijde.“ Tato slova ji zřejmě stála poslední zbytky energie. Když se loď převracela a otáčela, Cesca narážela do stěn kabiny jako hadrová panenka. Jess cítil, že je těžce zraněná, polámaná a vnitřně krvácí, wentalové ovšem nerozuměli její fyziologii.

Mnohem závažnější však bylo, že ti dva už neměli mnoho vzduchu, a Jess, který sám cestoval v lodi naplněné vodou, nevěděl co si počít. Přelétl se svým kulovitým plavidlem nad místem havárie. „Najděte řešení!“ naléhal na spojené vodní bytosti. „Mohu *Vodnáře* opravit? Mohu vzít ty dva lidi do bezpečí na palubu této lodi?“

Můžeš vzít celou loď. Ukážeme ti jak.

Cesca ztratila vědomí, tvář měla bledou a chladnou, z nosu jí tekla krev. Nikko se choulil vedle ní v jediném neporušeném prostoru jejich lodi a lapal po posledních molekulách kyslíku. Jess ve své

veliké kouli vyztužené korálovou kostrou visel přímo nad vrakem jako měsíc. Nikko na své wentaly křičel otázky, ale jeho propojení s vodními bytostmi nebylo dostatečně silné, aby dokázal zachytit konkrétní slova. Ačkoliv se zdálo, že mladý muž částečně chápe, co se Jess chystá udělat, podle všeho tomu nevěřil.

Jess jemně posadil svou kouli na havarovaného *Vodnáře.* Pružná membrána tvořící vnější povrch Jessovy lodi vrak objala a pohltila. Poškozená tulácká loď byla zanedlouho zcela vtažena do bubliny, a když se membrána opět vyhladila a Jess zvedl svou podivnou loď z povrchu planety, *Vodnář* se vznášel uvnitř jako vzácný exemplář v akváriu.

Jess, oblečený ve svých perleťových šatech, plaval uvnitř své lodi kolem zprohýbaného a zčernalého trupu Nikkovy lodi. Wentalové byli nadšení shledáním se svými druhy.

Drobní živočichové – plankton, miniaturní korýši, vlnící se červi a protoplasmatičtí rosolovití tvorové – tvořící součást vodního mikrokosmu kolem Jesse, se shromáždili, přitahováni vrakem *Vodnáře,* jako by to byl útes, který se rozhodli osídlit. Vedeni Jessovými myšlenkami dostali svůj úkol.

Vilejši se přichytili na poškozených částech trupu. Mikroorganismy čerpaly minerály z mořské vody, další tkaly vlákna přímo z kostry wentalské lodi. Přes trhliny v trupu byly nataženy membrány, které do vnitřku lodi propouštěly kyslík obsažený ve vodě. Armáda drobných mořských živočichů se pustila do práce a začala *Vodnáře* přestavovat a upravovat.

Nikko, uvězněný uvnitř lodi, jen zíral na zuřivou aktivitu klokotající kolem něj, dýchal však už mnohem snadněji. Cesca se však stále ani nepohnula. Upadla do hlubokého bezvědomí.

Jess, ponořený v tekutině prosycené životem, hleděl na Cescu skrze zakřivené okno. Díky wentalům bude brzy moci vstoupit do *Vodnáře,* ale zatím musel čekat vně.

Nikko se na něj díval zevnitř a Cescu přitom držel v náručí. Dotkl se jejího čela, pokusil se nahmatat pulz a pak viditelně rozrušený zakřičel: „Myslím, že umírá!“

Jess vznášející se venku ve vodě položil ruce na okno, zase jednou tak blízko své lásce, a přece od ní oddělen. Vyslal mořským tvorům a wentalům palčivě naléhavý příkaz ke spěchu. Rychle!

9 Tasia Tamblynová

Hydroské kulovité lodi se kolem nich jen rojily a napětí dosáhlo vrcholu. Tasia měla pocit, jako by se jí mělo roztrhnout srdce. Všichni lidští velitelé už vydali rozkazy.

Šedesátka taranovacích lodí bude útočit za soustředěné palby z nejúčinnějších zbraní OSZ až do konečného záblesku smrtícího nárazu. Tasia, usmívající se v očekávání dlouho odkládané satisfakce, sevřela podpěrky svého velitelského křesla, připravená rozběhnout se k evakuační kapsli, jakmile pancéřované lodě vyrazí kupředu.

Vojenští compové však nereagovali.

„Taranovací lodě, plnou rychlostí vpřed!“ opakovala po krátkém zaváhání. „Motory jsou na pokraji přetížení. No tak, nebudeme mít nouzi o cíle.“

Tasii trvalo necelou vteřinu, než si uvědomila, že něco není v pořádku. Compové prostě jen stáli. „Vpřed, zatraceně! Střílejte ze všech zbraní a začněte akcelerovat. Útočte na hydrogy!“ V té chvíli si všimla, že se ze šedesáti taranů nepohnul kupředu žádný. Ani jediný.

Všichni compové na můstku se odvrátili od svých stanovišť. Jeden z nich promluvil. „Ne.“

Jelikož ji spaloval adrenalin a cele se soustředila na nepřátelské lodě před sebou, chvíli jí nedošlo, co compo právě řekl. „Cože?“ Až dosud vojenští compové nikdy neprojevili vlastní vůli.

Compové nehnutě a tiše stáli na svých místech, optické senzory obrácené k ní. Zdálo se, že samostatně myslí, což byla u poslušných vojenských modelů absurdní představa. Pitomější chvíli na poruchu si vybrat nemohli!

„Neslyšeli jste? Řekla jsem ‚plnou rychlostí vpřed!' Nárazová rychlost. Dělejte! Nabijte zbraně…"

Nejbližší compo ji přerušil. „Tyhle lodě teď patří nám. Všechny."

Tasia si roboty zkoumavě prohlížela a když ti její pohled opětovali, cítila, jak se jí v břiše rozlévá chlad. „Skat, o čem to tady mluvíte?" Cítila se naprosto opuštěná, vystavená nesčetným robotím pohledům. „Vypnout! To je přímý rozkaz vám všem – vypnout!"

Vojenští roboti ji ignorovali, začali se pohybovat, obsluhovat své stanice a aktivovat komunikační systém. Slyšela, jak vysílají nějakou bzučivou zprávu. Tasia se obrátila k naslouchacímu compovi. „EA, co to vysílají? Řekni mi, co se děje!"

Malý compo chvíli mlčel a odposlouchával zprávu. „Spojili se přímo s hydrogy." Odmlčel se, jako by zvažoval svá slova. „To je nanejvýš nečekané."

Vojenští compové mluví s hydrogy? Co to má znamenat? „Děláš si legraci! Přes můj komunikační systém? Nikdy předtím se nám spojení s hydrogy navázat nepodařilo."

„Tohle tvrzení není pravdivé, paní Tasio. Pokud jsou nové paměťové soubory, které jsi mi poskytla, přesné, hydrogové pouze nikdy neodpověděli. To ovšem neznamená, že odpovědět nemohli."

„A co teda sakra říkají?" Pořád si uchovávala zoufalou bláznivou naději, že se vojenští compové snaží dojednat něco jako klid zbraní a ukončení nepřátelství. „Chci slyšet dobrou zprávu, EA!"

„Je mi líto, Tasio."

Z komunikačního systému se ozval křik jednoho z lidských velitelů, podle hlasu Darbyho Vinha: „Ti zatracení compové se obrátili proti lidem! Chystají se…" Jeho slova byla přerušena vyjeknutím a jakýmsi mlaskavým zvukem.

EA si Vinhovy výstrahy nevšímal a pokračoval ve svém hlášení. „Používají jazyk klikisských robotů. Podle této zprávy vojenští compové právě přebírají velení nad všemi šesti desítkami lodí OSZ." EA se opět odmlčel a naslouchal. „Bohužel musím říci, že se dva lidští velitelé postavili na odpor a teď jsou mrtví."

Tasia rozhněvaně vyskočila ze svého velitelského křesla. Pokud však zrádní compové ovládali systémy na palubě všech taranovacích lodí, nemohla s nimi bojovat. Její zamýšlená mise byla v té chvíli podružná, tohle bylo mnohem, mnohem závažnější.

Jelikož neviděla žádné východisko, rozběhla se k evakuační kapsli, své jediné šanci na únik. Dva statní vojenští compové zatarasili únikový východ. Tři další vykročili k ní a jejich kroky se dunivě rozléhaly palubou.

Tasia uslyšela zapraskání v komunikačním systému a další krátký výkřik, tentokrát ženský. A pak už jen tiché syčení.

EA klouzal pohledem z Tasie na vojenské roboty, zjevně stejně nechápající, jako jeho majitelka.

Evakuační modul se zdál být neskutečně daleko a Tasii poklesla ramena, když si uvědomila, že by to stejně k ničemu nebylo. „Skat, jestli vy šmejdi umíte ovládnout můj můstek uprostřed bitvy, určitě byste dovedli rozstřílet letící modul na kusy.“ Zůstala stát. Hroziví vojenští compové se zastavili.

Venku nad Qronhou 3 se vznášely spousty hydroských koulí, ale nevypálily jediný výstřel, neměly z taranovacích lodí strach. Hydrogové setrvávali na pozicích a čekali.

Tasia zalapala po dechu, když jí došel rozsah celé této léčky. Zatraceně, hydrogové tenhle zvrat *čekali!* Zničení hanzovního a ildiranského těžeru, stejně jako pečlivě naplánovaná odveta OSZ, musely být součástí téhle hry. Hydrogové prostřednictvím vojenských compů teď ovládali všech šedesát taranovacích lodí.

„Prohrála jsem bitvu dřív, než jsem vůbec mohla vypálit.“ Zaťala zuby. Její beranidla nezasáhla jedinou hydroskou loď.

Ale proč se všechny ty ildiranské bitevníky jednoduše obrátily a odletěly, sotva se lodě OSZ objevily? „Něco tady vážně smrdí. Je to snad nějaká trojdohoda?“

Z oblaků se vynořila další skupina podivných lodí – hranaté kovové stroje připomínající jedovaté brouky se připojily ke kulovitým hydroským výzvědným člunům a společně se blížily ke

své kořisti. Když hranaté plavidlo přirazilo k Tasiině lodi, vojenští compové se přichystali k uvítání svých nových pánů.

Tasia, bezmocná a uvězněná na můstku, si přála mít osobní zbraň, kterou by mohla rozstřílet několik compských hlav v posledním zbytečném, ale uspokojivém gestu. S trochou štěstí by jich mohla zničit několik, na šesti desítkách lodí však byly tisíce vojenských compů. *Zbytečné gesto.* Pokud by kladla odpor, zahynula by, stejně jako ostatní lidští velitelé. Nebo tak jen oddalovala nevyhnutelné? Její Hvězda kamsi zmizela, neviděla jedinou jiskřičku světla.

Dveře vedoucí na můstek se otevřely. Vojenští compové se zvolna obrátili, jako by se automaticky postavili do pozoru. Tasie se udělalo zle, když spatřila tři mohutné klikisské roboty kráčející po velitelské palubě.

Černí roboti chvíli stáli nehybně a zkoumali ji – zjevně se snažili odhadnout, jak velké riziko pro ně stále představuje. Ten, který stál vepředu, promluvil: „Tyto taranovací lodi nebudou použity proti hydrogům. Zmocnili jsme se jich pro své vlastní účely. Vaši vojenští compové přešli na naši stranu.“

☼0 Del Kellum

Zatraceně, compové se zcvokli!“ Del Kellum zíral na zoufalá hlášení míhající se na obrazovkách. Zmatený a rozzuřený současně, nevěděl čemu se věnovat dřív. „Co je tak popíchlo? Nadopoval je snad někdo kofeinem? Nemůžu tomu uvěřit! Myslel jsem, že jste vyčistili jejich paměťová jádra, než jste je zapřáhli do práce.“

„To taky ano, Dele,“ řekl jeden z jeho pomocníků. „Naprosto a dokonale.“

„Jo. To vidím.“

Jeden z vedoucích hutí vběhl dovnitř, jako kdyby měl cosi strašného v patách. V nízké gravitaci běžel tak rychle, že se nedokázal včas zastavit, odrazil se od stěny a měl co dělat, aby udržel rovnováhu. „Dele, mám další hlášení! Vojenští compové

přehřívali huť G tak dlouho, až se roztrhla nístěj. V téhle chvíli se celé zařízení roztéká a taví!“

„Oběti na životech?“

„Našim deseti dělníkům se podařilo včas nastoupit do několika manipulačních buněk. Celá huť se teď proměnila v hroudu tuhnoucí taveniny, včetně několika vojenských compů, kteří tam zůstali.“

Kellum popadl vedoucího hutě za přední část jeho vyšívané košile. „Kde je Zhett? Viděl ji někdo?“

„Utíkal jsem před roboty a žhavým kovem, Dele…“

Kellum přešel od jedné stanice ke druhé. Celá situace byla šílená, Del ale stále bojoval, rozhodnutý dostat vše zase pod kontrolu. „Kotto Okiah s těmi svými klepadly odletěl včera, ne? Nebo už předevčírem? Jistě by našim technikům pomohl ty compy přeprogramovat – nebo je aspoň vypnout. Nemůžeme ho sem nějak dostat?“

„Bez šance, Dele. Teď už je na půl cesty k Theronu.“

Kellum u obrazovek zuřil – kam se podíval, objevovaly se rudé záblesky a vyskakovala varovná hlášení. „Ničí tu všechno!“

Jeden z jeho asistentů zkoumal údaje. „Podle všeho jde jen o armádní modely. Ostatní compové neprojevují nejmenší známky neobvyklého chování.“

„Díky Hvězdě za to! Na druhou stranu – tihle vojenští compové jsou vybavení k boji. Nevím, jestli je dokážeme zvládnout.“

„Nejde jen o compy, tati. Mají v tom prsty naši zajatí osíci!“ Ve dveřích se objevila Zhett. Vypadala značně otřeseně, dlouhé vlasy měla zcuchané, tváře a ruce pokryté špínou. Především však byla rudá vzteky. „Je za tím Fitzpatrick a jeho kamarádíčci – to oni to spustili.“

Kellum se k ní vrhl a rozpřáhl náruč, aby dceru objal. „Co se ti stalo, holčičko?“

Zhett však byla na objímání příliš rozzuřená. „Podvedl mě, tati!“

Byly ty šmouhy na její tváři stopy po slzách?

Kellum se jí pokusil uhladit vlasy. „Povídej – ale stručně!“

Řekla mu, jak ji Fitzpatrick vlákal do skladiště a pak ji tam zavřel. Kellum cítil, že vynechala podstatnou část příběhu, jeho hněv však byl namířen proti zajatcům.

Zhett se zdála spíše rozzuřená, než zraněná. „Trvalo mi půl hodiny, než jsem znovu aktivovala compy, kteří zůstali venku, a přiměla je, aby se prořezali skrz dveře a pustili mě ven.“ Chřípí se jí rozšířilo. „Ukradl transportér, tati. Je už dávno pryč.“

V Delově hlavě se rozbřesklo, jako by v ní vybuchl ohňostroj. „Tohle udělali osíci? Myslíš, že to byla *sabotáž!* Neuvěřitelné! Jen se podívej na ten chaos a škody! A kdo ví, kolik bude obětí na životech!“

„Nic z toho Fitzpatricka nezajímá. Podvedl mě, ukradl loď a odletěl. Sám – všechny svoje kamarády tady nechal, zmetek!“

„Dele, podívej se na to!“ vykřikl vedoucí hutě. „Je to čím dál horší.“

Na obrazovce narazila osamělá manipulační buňka řízená vojenským compem do rozestavěné nákladní lodi ve venkovním doku. Nosníky konstrukčního rámu se rozlomily a rozpadly, palivové články manipulační buňky navzdory všem vnitřním bezpečnostním systémům vybuchly, jako by je vojenský compo úmyslně odpálil. Do prostoru vystříkl roztavený kov, který se spojil s taveninovými koulemi z hutě G.

„Evakuovat konstrukční dok!“ nařídil Del Kellum. „Prioritou je dostat naše lidi do bezpečí.“

„Compové by měli být vybaveni programy chránícími lidi,“ řekla Zhett. „Jsou pevnou součástí programového jádra. Jak se to mohlo takhle podělat?“

„Zeptej se svých osíkovských kamarádů,“ odsekl její otec.

Zhett přehlédla očima obrazovky, aby identifikovala místa, kde byla vřava nejdivočejší. „Osíci nejspíš byli úspěšnější, než si sami přáli. Jejich pracovní čety se ocitly přímo uprostřed ohně.“

„Jako by k raketovému palivu přiložili zapalovač. Vymklo se jim to z rukou.“ Kellum by je nejraději uškrtil, jednoho po druhém. „I když si to nezaslouží, nehodlám nikomu dávat přednost. Zhett,

postarej se, ať se ti osíci odtamtud dostanou živí, i kdyby to mělo být jen proto, abych je mohl zabít později, pokud budu chtít.“

„To zní dobře.“ Zhett odběhla.

Del přistrčil vedoucího hutě k hlavní konzole. „Vem to na chvilku za mě! Jdu tam osobně. Připrav mi manipulační buňku.“

O malou chvíli později, když konečně odrazil od administrativního komplexu, měl Kellum pocit, jako by se dostal do palby. Vojenští compové ničili všechno co mohli, zkratovali systémy, naráželi ukradenými plavidly do skladovacích asteroidů a do nevyužívaných těles v prstencích Osquivelu. Podle všeho se roboti neřídili žádným plánem, dokonce ani prostým rozumem. Kelluma napadlo, jak dlouho asi osíci tento útok plánovali. Byli ještě šílenější než jejich pomatení roboti!

Zhett vedla několik evakuačních člunů k hlavní montážní plošině, kam byla přidělena největší skupina zajatců. Zatímco vojenští compové na plošině dál řádili, dívka a její záchranný tým vybídli osíky, aby spěchali k jejich otevřeným lodím. „Vypadněte odtamtud!“

Jedním ze zachráněných byl Kiro Yamane. Vypadal otřeseně. „Byla to jen malá změna v programu. Takové účinky to mít nemělo. Nechtěl… nechtěl jsem způsobit takovou katastrofu. Compové jednají na vlastní pěst…“

„Je mi z vás zle,“ prohlásila Zhett. „Co jste si *mysleli?*“

Když Kellum letěl svými rozsáhlými loděnicemi od jednoho místa katastrofy k druhému, říkal si, zda se z toho jeho klan vůbec někdy vzpamatuje. Teprve přednedávnem znovu sestavili a uvedli do plného provozu všechna zařízení loděnic ukrytá kvůli bitvě u Osquivelu. Současné škody však už teď byly mnohem horší – a podle všeho neměl ten blázinec hned tak skončit.

Myslel si, že horší už to být nemůže, ale pak se podíval na obrazovky svých dálkových skenerů a spatřil blížící se skupinu lodí. Vyhlédl ven skrze průzory své manipulační buňky a ke svému ohromení spatřil doprovodný křižník manta a hejno menších

diplomatických člunů. Všechny lodě se zdály plně vyzbrojené. Kellum marně hledal ve svém slovníku přiměřenou kletbu.

Na obrazovce komunikačního zařízení se objevila zamračená tvář staré ženy. Oči měla tvrdé, pohled bodavý a její slova zněla jako údery palicí. „Hovoří Maureen Fitzpatricková, bývalá prezidentka Zemské hanzovní ligy. Mohl by mi někdo laskavě říct, co se to tu k čertu děje?“

1 Maureen Fitzpatricková

Maureen Fitzpatricková použila vliv, který si podržela z dob, kdy byla prezidentkou Hanzy, a rychle shromáždila úctyhodnou pietní výpravu k Osquivelu. Chtěla něco udělat pro svého padlého vnuka Patricka… a samozřejmě také pro jeho druhy.

Maureen pro ně zajistila starší typ manty, který dosud nebyl vyřazen, přestože jeho výzbroj i pancéřování trupu už neodpovídaly současným standardům. Společně s několika diplomatickými plavidly a posádkou složenou ze starších důstojníků, kteří se rádi vyhnuli boji, tvořili impozantní – a pro média zajímavou – skupinu. Masakr u Osquivelu nesmí být zapomenut.

Její poradci a designéři navrhli zářivý monument, cosi jako maják připomínající statečné vojáky OSZ, kteří padli v (doposud) nejhorší bitvě války s hydrogy. Maureen se nejvíce zalíbila varianta spočívající v instalování řetězu zrcadel podél prstenců, které měly vytvořit třpytivou aureolu věnčící obří planetu. Jakmile se tato výprava vrátí zpět na Zemi, Maureen shromáždí podporu pro úchvatný a nákladný pomník.

Jakmile se jejich skupina přiblížila k místu vesmírné bitvy, Maureen povolala příbuzné na můstek manty, aby měli co nejlepší výhled na prstenci obkrouženou planetu, kde zahynuli jejich drazí. Conrad a Natálie Brindleovi stáli hned vedle ní, podobající se dřevěným sochám oblečeným do uniforem vojáků OSZ. Ostatní členové rodin hleděli k cíli své cesty se slzami v očích.

Když se však bojiště konečně objevilo přímo před nimi, Maureen ke svému ohromení zjistila, že se místo hemží Tuláky.

„Jsou všude, paní prezidentko," řekl kapitán manty. „Loď vedle lodi, a spousta dalšího zařízení. Vidím tavicí pece a konstrukční doky."

„Krysí hnízdo!" prohlásila Maureen Fitzpatricková. „Chci si to líp prohlédnout."

Kapitán vyštěkl rozkazy na obsluhu senzorů. Na displejích se pak zobrazily zvětšené záběry umělých struktur a lodí, které kolem nich zuřivě poletovaly. Ty rozměry byly neuvěřitelné – před nimi leželo vzkvétající tulácké středisko.

Hluboký hlas Conrada Brindleho se třásl rozhořčením. „Jako mrchožrouti na bojišti! Bezpochyby se sem slétli, aby se přiživili na vracích našich lodí."

Jeho žena mu pevně sevřela paži. „Je to opovrženíhodné. Jestlipak také prohledávají kapsy mrtvým, které přitom najdou?" Mezi pozůstalými, kteří se přišli rozloučit se svými padlými, proběhla vlna hněvu a odporu.

Maureen, jako vždy pozorná, si všimla zářivých teček výbuchů. „To nevypadá na běžnou činnost. Děje se tam něco jiného. Snad boj?"

„U Tuláků těžko říct, paní prezidentko."

Tvrdým hlasem přivyklým dávat příkazy nařídila: „Zjistěte, jakou frekvenci používají. Spojte mě s někým od nich." Rozčilená žena chvíli čekala, potom se ohlásila a dožadovala se informací.

Odpověděl jí nevrlý mužský hlas. „Tady Del Kellum. Řídím tyhle loděnice. Právě teď tady máme menší krizi, madam." Zamumlal jakousi kletbu a následně vychrlil rychlý sled příkazů někomu jinému, načež se opět obrátil k Maureen. „Na vaši otázku, kterou mi jistě hodláte položit, odpovídám ano – máme tady pár vojáků OSZ, které jsme zachránili z vraků. Můžete nám pomoct dát do pořádku tenhle svinčík, nebo můžete odletět a nechat na nás, ať si s tím poradíme sami. Tak či onak, teď už mě neotravujte!"

„S kým si sakra myslí, že mluví?" vybuchl Conrad Brindle.

„Zachránili někoho z vraků?“ vykřikl jeden z rodičů. „Vojáky OSZ? Zjistěte jejich jména!“

„Všechno pěkně po pořádku!“ Maureen se obrátila k hlavnímu stanovišti můstku. Přestože kapitán manty byl nejvyšším velitelem lodi, nikdy by ho ani nenapadlo zpochybňovat její příkazy. „Kapitáne, tento křižník je jistě vybavený dostatečnou výzbrojí, aby byl schopen zhostit se jednoduchého pořádkového zásahu, nemám pravdu?“

Kapitán přezíravě mávl rukou. „Proti hrstce špinavých Tuláků? Samozřejmě, paní prezidentko.“

Senzory nepřestávaly mapovat zařízení loděnic rozmístěné v prstencích, stejně jako rozmístění asteroidů a drobnějších úlomků. Zatímco se přibližovali, Maureen hleděla na monitory s rostoucím překvapením. „Ukryli tady úplné město. Jak jen stačili postavit tak rozsáhlý komplex za tak krátkou dobu, která od bitvy uběhla?“

„Uviděli slabé místo a vrhli se na ně,“ zasyčela Natálie Brindleová.

„Supi,“ přidal se její manžel. „Tohle jim neprojde!“

Maureen stanula vedle kapitána manty a s přimhouřenýma očima zvažovala další postup. „Zachráníme vězně. Tulácké klany byly postaveny mimo zákon a prohlášeny za nepřátele. To nám dává dostatečné oprávnění, abychom všechny ty lidi jednoduše sebrali a vrátili Hanze.“

Conrad se zamračil. „Vážím si vaší ohleduplnosti, madam, ale kdyby bylo po mém…“

Nenechala ho ani domluvit. „Máte kus pravdy, nadporučíku Brindle. Hanza však vydala prohlášení, v němž se praví, že všechny tulácké úkryty a ilegální průmyslová zařízení podléhají armádní jurisdikci. Veškeré zdroje mají být zabaveny pro účely vojska a všichni členové klanů zadrženi. Jen pomyslete na to, kolik informací můžeme důkladným výslechem získat!“

Kapitán vyslal z letové paluby skupinu štítonošů. Stíhačky vlétly do zmatku panujícího v osquivelské loděnici, kde se po

nepředvídatelných drahách horečně pohybovaly manipulační buňky a vlečné i osobní čluny.

Maureen opět odvysílala na Kellumově frekvenci: „Obranné síly Země přijmou vaši okamžitou a bezpodmínečnou kapitulaci. Všichni Tuláci nechť zanechají své činnosti. Budou shromážděni na palubě naší lodi."

Když přišla odpověď, bylo zároveň slyšet výkřiky, výbuchy a palbu z ručních zbraní. „Jděte do háje! Na takové nesmysly nemáme čas! Ti vojenští compové se totálně zcvokli."

„Pokud zajatci OSZ přijdou k sebemenší úhoně," varovala ho Maureen, „vyvodíme z toho nejpřísnější důsledky."

„Tak si pro své lidi pojďte, madam! Tady ztrácíme půdu pod nohama. Brzy tady nezbude nic, co byste si mohli vzít."

Letka štítonošů se rozprchla, když compem řízený rozvážkový člun prudce změnil směr a zkřížil jejich dráhu. Dva remorkéry i s nákladem – rovněž ovládané bezohlednými compy – nabraly rychlost a řítily se kupředu, dokud nenarazily do jednoho ze stavebních hangárů, tvořícího součást loděnic.

„Podle mě nelžou," řekla Natálie Brindleová.

Ozvalo se zachřestění a netrpělivý Kellum opět promluvil: „Tady mám někoho, s kým byste si možná chtěli promluvit. Poskytl jsem mu přístup ke spojení, takže si můžete leccos vyjasnit – hlavně nás už přestaňte otravovat!"

Ozval se další hlas. „Paní prezidentko? Jmenuji se Kiro Yamane, civilní konzultant Obranných sil Země."

Jeden starý muž stojící na můstku manty společně s ostatními rodinnými příslušníky radostně vykřikl.

Yamane pokračoval: „Já a dalších třicet vojáků OSZ jsme přežili bitvu u Osquivelu a byli jsme drženi v tuláckých loděnicích. Dostalo se nám dobrého zacházení. Teď však byli vojenští roboti přeprogramováni a začali všechno bezohledně ničit. Pan Kellum říká pravdu. Právě teď bychom pomoc OSZ potřebovali."

Maureen kývla na kapitána manty. „Naší prioritou je záchrana zajatců." Obrátila se zpět k tváři na obrazovce. „Pane Yamane,

shromážděte své lidi. Podmínkou našeho zásahu je bezpodmínečná kapitulace. Jinak mohou Tuláci na svou záchranu zapomenout.“

Další skladovací asteroid vybuchl a rozprskl se v oblaku plynů a paliva unikajícího z proražených nádrží. Členové rodin vojáků, kterým se dostalo nečekané naděje, si mezitím na palubě Maureenina křižníku vzrušeně povídali. Yamaneho otec plakal radostí nad zjištěním, že jeho syn stále žije, zatímco ostatní neúnavně žadonili o jména dalších zajatců. Maureen je gestem umlčela. „Brzy se vše dozvíme.“

Sama odmítala podlehnout naději, že by mezi zachráněným mohl být i její vnuk Patrick. Yamane hovořil pouze o jednatřiceti vězních – to bylo mizivě malé procento z těch, které OSZ po bitvě u Osquivelu prohlásily za mrtvé.

Od loděnic odrazily tulácké manipulační buňky a čluny evakuující osazenstvo, zatímco vojenští roboti dál pokračovali ve svém řádění. Maureen viděla, že klanům nezbývá jiná možnost než přistoupit na její podmínky. Upozornila kapitána: „Nepřipusťte sebemenší odpor. Nedávejte prostor stížnostem. Přijměte Tuláky na palubu této lodi a odzbrojte je. Teď je držíme pod krkem. Nemají na vybranou.“

Technik obsluhující senzory na můstku manty zvolal: „Rychle se k nám blíží nějaká loď, kapitáne. Přilétá od vnějšího okraje soustavy.“

„Je to hydroská loď?“ vykřikl jeden z rodičů. „Vrací se sem?“

„Pravděpodobně jde o Vandráky. Obrátí se, jakmile si nás všimne.“

Plavidlo se řítilo k planetě vysokou rychlostí, třebaže šlo o pouhý zlomek impulzu, kterou mu udělil ildiranský mezihvězdný pohon. Dálkové senzory manty zobrazily konstrukci sloužící k přichycení nádrží se zpracovaným ekti – bezpochyby šlo o transportér.

Komunikační zařízení zachytilo příchozí signál. „Tady komandér Patrick Fitzpatrick III. z Obranných sil Země. Odposlouchával jsem vaši konverzaci a mám pocit, že se chystáte ukousnout větší sousto, než dokážete polknout.“

„Patricku! Ty žiješ…“

„Zjevně ano, babičko. Vrátil jsem se, protože vím, jak vám pomoci.“

„Pomoci?“ Ovládla své city a s obvyklým klidem odpověděla: „Děkuji, Patricku, ale máme všechno pod kontrolou.“

„Ne, nemáte – a pokud mě nevyslechnete, zahodíte jednu z největších příležitostí Hanzy. Mám nabídku, kterou nemůžete odmítnout.“

☼ 2 Mág-imperátor Jora’h

Stovky lodí Sluneční flotily dorazily k Hyrillce, středisku celé vzpoury. Teď, když Mág-imperátor Jora’h své *thisma* potřeboval víc než kdykoliv dříve, cítil se s ním nesmírně silně spjatý. Kdykoli předtím vnímal duchovní síť jako součást sebe samého, cosi samozřejmého, dějícího se mimoděk. Teď bylo *thisma* jeho nejsilnější stránkou. Muselo být.

Svým vnitřním zrakem viděl duchovní struny, napjaté a pevné, jako by byly upředeny z diamantového vlákna. Cítil lásku a věrnost svých poddaných všude po Impériu, bez ohledu na to, jak daleko byli.

Rusa’hova – a Thor’hova – vzpoura v něm však vyvolávala hněv. Hyrillka byla centrem šířící se temné skvrny, díry v rozsáhlém ildiranském Impériu. Horizontální hvězdokupa byla prázdná a tichá, jizva, která se nikdy úplně nezacelí. Jora’h byl ale rozhodnutý vzít si vše zpět.

Jakmile se kohorta bitevníků objevila nad hlavním městem Hyrillky, z pozemních kosmodromů jí vzlétlo vstříc několik vzbouřeneckých lodí. Byly to bitevníky, šalupy a šípy ukořistěné poté, co do rukou vzbouřenců padla Dzelluria a Alturas. Zbraně měly připravené k palbě a byly zjevně ochotné bránit samozvaného Imperátora i za cenu vlastního zničení.

Skupina válečných lodí odvysílala důraznou zprávu. Signál vycházel z bitevníků, který se teprve nedávno vydal k Dobrosu s

cílem podrobit jej. „Tady je adar Zan'nh. Přicházíme ve jménu právoplatného Mága-imperátora."

Lodě vzbouřenců se chystaly k čelnímu útoku, nedbajíce ničeho letěly přímo proti blížící se armádě, odhodlány čelit značné přesile. „Chcete střílet na Ildirany?" zeptal se jejich velitel. „Naším cílem je bránit Imperátora – povraždíte nás?"

Zan'nh chladně odpověděl: „Ano, pokud to bude nutné. Pokud nás *vy* k tomu přinutíte." Jeho loď vyrazila kupředu, aby vedla útok. Více než tři stovky bitevníků ji následovaly, připravené zahájit palbu.

Jora'h čekal ve velicím jádře své vlajkové lodi. Skrze thismatická vlákna vedoucí k bývalým vzbouřencům, která byla silnější než kdykoliv dříve, Mág-imperátor cítil, že vojáci na palubě Zan'nhova znovuzískaného bitevníku jsou překvapivě ochotní zahájit palbu na své bývalé druhy. Přestože nemohli být hnáni k zodpovědnosti za to, čeho se dopustili pod Rusa'hovým vlivem, uvědomění si vlastních činů jimi hluboce otřáslo. Pociťovali hněv a byli pevně odhodláni bojovat, jako by se tak mohli očistit. Když jim Mág-imperátor opět otevřel oči a vojáci poznali, jak byli zneužití, zděsili se.

Jora'h z nich však také cítil jisté pochopení a soucit vůči ostatním vzbouřencům. Ještě nedávno by i oni sami pro Rusa'ha ochotně obětovali svůj život. Samozvaný Imperátor ovšem nepředpokládal, že Jora'h přiletí k Hyrillce osobně. Tohle nebyl pouhý vojenský střet, ale souboj dvou vůlí.

V naději, že zabrání rozpoutání vražedného boje, Jora'h opět vztáhl svou mysl a pátral po odtržené síti *thismatu,* které uloupil jeho šílený bratr. Na rozdíl od konvertitů na palubě Zan'nhova bitevníku nebyli Rusa'hovi bojovníci v lodích bránících Hyrillku oslabeni shiingem, což činilo Jora'hův úkol značně obtížnějším.

Lodě vzbouřenců se blížily, zjevně rozhodnuté se obětovat a způsobit co největší zkázu i za cenu vlastního zničení. Jora'h věděl, že jejich posádky jsou schopné zahájit palbu, či dokonce narazit se svými loděmi do jeho bitevníků.

Musel je zastavit. Sevřel zábradlí velícího jádra a aniž by si všímal úzkosti na tváři tála O'nha, napjal všechny své vnitřní síly, až

cítil, jak mu mysl pulzuje uvnitř lebky. Kdyby byl schopen vpustit do recirkulačních systémů oněch vzbouřeneckých lodí shiingový plyn, mohl by duchovní vlákna snadno uvolnit a vtáhnout je zpět do své vlastní sítě. Takhle je však musel vytrhnout násilím, vyrvat je z Rusa'hova vlivu… a doufat, že je přitom nepřetrhne.

Hbitými prsty mysli přejížděl po složité síti duchovních vláken, svým vnitřním zrakem ji celou obsáhl: perlově bílé linie jeho vlastního spojení s Věčným jasem se ve smyčkách vinuly kolem něj, ale zůstávaly oddělené od druhé sítě, menší, utažené pevně jako oprátka, upředená z tuhých stříbrných drátů místo pavučinových vláken. Rusa'hova nová síť.

Jora'h vzbouřence viděl, cítil je, zápasil s nimi. Vzdorovali. Nová struktura *thismatu* držela pevně, Imperátor však byl odhodlán ji narušit. Nahlas mezi zuby procedil: „*Já* jsem Mág-imperátor. Já… nepotřebuji… shiing!"

Mág-imperátor musel rozervat síť a osvobodit ty, kteří v ní byli uvězněni. Tohle však v sobě obsahovalo určitý prvek nebezpečí. Pomýlení Ildirané, které takto vytrhne, budou náhle ztracení, zbavení jakékoliv podpory. On, skutečný vůdce, musel být připraven, aby je zachytil.

Jora'h se rval s pokroucenými dráty, vyplétal své ztracené poddané. Když se dráty začaly uvolňovat, svou myslí po nich sáhl. Tady! Několik z nich uchopil, zjemnil je v pavučinová vlákna a přivítal ztracené Ildirany zpět. Mnoho dalších však stále bylo třeba vysvobodit. Opět se vrhl na spletenec drátů a cele soustředil svou mysl. Teď zjistil, že některá vlákna jsou svázána s dalšími, zatímco jiná volně visí, přetržená, ztracená, neukotvená. Zatáhl příliš silně a duchovní vlákna praskla! Mnoho zachráněných vzbouřenců sevřel v náručí, jiní však byli nadobro ztracení. Zmizeli v temnotách. Nedokázal je už zachránit.

V té chvíli vzbouřenci, kteří byli příliš hluboce spjatí se svým přesvědčením, klesali na paluby lodí bránících Hyrillku mrtví či s poškozeným mozkem. Vyrval je příliš hrubě a teď byli pryč. Cítil je ve svém srdci, třebaže už nedokázal zachytit vlákna jejich *thismatu*.

Nemohl ale přestat. Lodě se řítily proti sobě, zbraně připravené.

Jora'h napjal síly a vztáhl svou mysl, aby se zmocnil jejich posádek dřív, než bude příliš pozdě. Když se lodě přiblížily, jeden ze vzbouřenců dokázal vypálit salvu, která poničila nejbližší bitevník.

„Ne!" vyrazil ze sebe Jora'h, hrdlo stažené křečí, víčka pevně zavřená. „Neopětujte palbu! Tale O'nhu – já to *nařizuji*\"

Velitel kohorty zdráhavě řekl do vysílačky: „Žádnou odvetu! Adare Zan'nhu, Mág-imperátor nás žádá, abychom pozdrželi palbu."

„Rozumím. Úhybné manévry."

Jora'h stále rozplétal a tahal. Kde mohl, byl jemný, kde to bylo nutné, použil sílu. Tímto způsobem dokázal zachytit každé kluzké vlákno. Tahal silněji a vytrvale. Jeho mysl sténala námahou.

Pak, zcela náhle, se propojené mysli a existence všech zbývajících členů posádky vzbouřeneckých lodí ocitly v jeho sevření. Strhl jim klapky z očí. Věčný jas jim teď zazáří jasněji než dřív, záblesk oslepivý jako výbuch hvězdy. Velitelé náhle pochopili, čeho se chtěli dopustit, vzpomněli si na zločiny, které spáchali pod vlivem hyrillského místodržícího.

Sebevražedné lodě se rozdělily, deaktivovaly své zbraně a neškodně vlétly mezi bitevníky věrné kohorty. Komunikační kanály byly vzápětí zahlcené překvapenými dotazy, zoufalými zpověďmi a zprávami o tom, kolik Ildiranů bylo ztraceno poté, co byli vyrváni z *thismatu.* Jora'h cítil bolest jednoho každého z nich.

Rozhodující bitva právě začala.

Nařídil spojit se s jednotlivými veliteli. Jora'h cítil, že je teď opět drží všechny, pevněji než kdykoliv dřív. „Podle rozkazu vašeho Mága-imperátora podléhají tyto bitevníky velení adara Zan'nha."

„Tyto lodě byly jediné, které na planetě zůstaly a mohly ji bránit," odvysílal Zan'nh svému otci. „Teď můžeme naplnit svou povinnost a vzít si Hyrillku zpět."

Vojáci Sluneční flotily na palubách všech lodí tvořících kohortu radostně jásali.

Mág-imperátor cítil svou doširoka rozevřenou a vnímavou myslí zoufalé volání beze slov vycházející z paláce dole pod nimi, vibrující

zpřetrhanými vlákny všude kolem něj. Skrze *thisma* umožňující bezprostřední spojení Rusa'h vyslal naléhavý výkřik, zoufalou žádost o posily. Jora'h ji slyšel ve své mysli jako zadunění hromu.

A stejně tak ji slyšel – se svými pětačtyřiceti ukradenými bitevníky – První následník Thor'h.

☼3 KrálPetr

Chodby Paláce šepotu nebyly bezpečné dokonce ani pozdě v noci. Král Petr se v přestrojení sám proplétal chodbami a k místu své schůzky mířil oklikou. Dlaně měl vlhké, mělce dýchal. Každý, kdo by ho zastavil a začal se vyptávat, by si všiml, že se potí. Napadlo ho, jestli právě takhle před několika dny utíkal z paláce princ Daniel.

Petr bez obtíží našel skladiště umístěné v podzemí, na konci slepé chodby. Na tomto podlaží podle všeho ještě nikdy nebyl, ale OX mu sepsal podrobné instrukce, které se král naučil nazpaměť a pak je zničil. Nechtěl mít u sebe nic, co by ho mohlo prozradit v případě, že by při své noční potulce potkal podezřívavé úředníky Hanzy nebo královské gardisty.

Estarra byla jeho záměrem nesmírně znepokojená. Když spolu plavali v bazéně s delfíny, opět užívali svou tajnou znakovou řeč a pak si vyměnili pár slov, která si téměř neslyšeně šeptali přímo do ucha. Král a královna zoufale potřebovali spojence, s jehož pomocí se ubrání prezidentovi. Strach o Estarru a jejich nenarozené dítě nakonec Petra přiměl podstoupit i toto strašlivé riziko.

Sklad byl otevřený, přesně podle dohody. Petr dveře pomalu otevřel – stále čekal léčku a jeho mysl horečně pátrala po vhodné výmluvě. Uvnitř místnosti plné beden, soch a nejrůznějších jiných věcí uviděl jedinou siluetu.

„Vítejte, králi Petře! Čekal jsem vás." Eldred Cain vypadal ve slabém světle strašidelně, při druhém pohledu však jeho rysy působily příjemně skřítkovsky. „Každý večer strávený obdivováním uměleckých předmětů, dokonce i takových, které byly zabaleny a uschovány jako tyto zde, je malým svátkem. Dlouho jsem toužil

sdílet svůj prožitek s někým dostatečně vnímavým a otevřeným.“ Prezidentův zástupce si pohledem přeměřil Petrův převlek. „Jste vy takovouto osobou, Petře? Nebo vás mám i na této soukromé schůzce oslovovat Vaše Veličenstvo?“

„Petr stejně není moje pravé jméno – jak ostatně dobře víte.“ Král za sebou zavřel dveře, aby měli ve skladišti uměleckých předmětů naprosté soukromí.

Předchozího dne, kdy mu Basil oznámil svůj záměr přimět Estarru k interrupci, si Petr uvědomil, že má jen velmi málo času. S pomocí OXe, jehož použil jako nenápadného poslíčka, kontaktoval zástupce Caina a požádal ho o krátký neoficiální rozhovor. Byl si jistý, že Cain dokáže číst mezi řádky. „Touto schůzkou podstupuji značné riziko, pane zástupce.“

„Nápodobně.“ Cain obrátil svou pozornost k zaprášené soše ženy třímající mísu hroznů. „Nemáte důvod mi věřit. Ani jediný.“

„Nedůvěřuji nikomu v Hanze, potřebuji však nějakého spojence či zastánce. Vy jste mi vždy připadal jako rozumný muž, který jedná umírněně a zváží svá slova, než je vyřkne.“

Cainovi se šibalsky zablýsklo v očích. „Taková chvála! Možná bych měl být králem já.“

Petr odpověděl bezvýrazným monotónním hlasem: „Nebo prezidentem.“

Cain pohlédl stranou. „Přeceňujete mé ambice.“ Bledý muž odstranil polymerovou plachtu kryjící velký obraz v rámu. Petr spatřil vyfintěného muže v gotických šatech sedícího na bílém koni. Vedle něj stála žena v bohatých modrých šatech držící kytici.

„Tohle je strašlivý brak,“ řekl zástupce. „Jsem rád, že ho z jihovýchodní chodby sundali. Sluneční světlo na něj dopadalo z naprosto špatné strany a vůbec se nehodil k ostatním dílům ve výklencích. Podívejte, dokonce i rám je nevhodný.“

Naklonil obraz kupředu, sáhl za něj a vytáhl menší studii něžně vyhlížející dívky v růžových šatech s loveckým psem ležícím jí u nohou. „Tenhle je mnohem zajímavější. Polovina osmnáctého století, řekl bych.“

Petr se podíval lépe. „To jméno neznám, ale soudě podle některých detailů by autor mohl být Velázquezovým žákem, nebo přinejmenším obdivovatelem. Má zřetelné kouzlo, ovšem bez temného zoufalství Goyova.“ Když na něj Cain pohlédl se směsicí překvapení a zájmu, Petr vysvětlil: „Prezident Wenceslas mě přiměl strávit celé roky studiem politiky a historie Hanzy. OX mě provedl Palácem šepotu, aby mi ukázal architekturu, vitráže, fontány, sochy a obrazy. Rozhodně nejsem žádný odborník, pane Caine, ale dokáži ocenit dobrou řemeslnou práci a umění.“

Lysý zástupce svraštil čelo. „Pokud oceňujete zručně odvedenou práci, pak bychom se mohli do nějaké pustit.“

„Nemáme mnoho času, pane zástupce. Měl bych se vrátit do královského křídla dřív, než si někdo všimne mé nepřítomnosti.“

„Dobrá tedy, položte svou otázku – i když dokážu uhádnout, o co se jedná. Vím o královnině těhotenství. A také o prezidentově poněkud nepřiměřené reakci na ně. Jeho jednání postrádá logický základ.“

„Všiml jste si tedy, že začíná být poněkud… labilní,“ řekl Petr.

Zástupce se však zdržel komentáře.

Petrovi se zablýsklo v očích. „Tohle není ojedinělý incident,“ naléhal. „Sám jste si všiml Basilova nevypočitatelného chování. Viděl jste, jak se stává stále agresivnější, jeho rozhodnutí jsou stále unáhlenější a činy zoufalejší a nepříčetnější.“

„Je pod velkým tlakem,“ řekl Cain. „Všichni to chápeme. Je přesvědčen, že jedná v nejlepším zájmu Hanzy.“

„Všichni chceme věřit, že jednáme v zájmu Hanzy, samotná víra však nemůže být omluvou pro naše činy. Rok po roku, den po dni prezident ztrácí zdravý rozum a stává se stále prchlivějším. Unesl mě, když jsem byl obyčejný kluk z ulice, a povraždil celou mou rodinu, jen aby zahladil stopy. Bezpochyby totéž udělal také s Danielovou rodinou.“

Cain na něj upřeně hleděl a vstřebával informace. Petr by rád věděl, kolik toho už zástupce ví o temné stránce Hanzy. Cain přejel

svou mléčně bílou rukou po povrchu jedné ze soch. Snad projev nervozity? Možná se bál stejně jako král.

Petr pokračoval: „Téměř před dvěma lety jsem vznesl racionální otázky týkající se bezpečnosti výroby vojenských compů. Žádal jsem o prošetření. Místo aby prezident naslouchal, smetl mé námitky ze stolu, vyhodil mě z jednání a naprosto ignoroval možné riziko."

„Nejspíš si je vůbec nechtěl připustit, neboť následky by byly zničující. Nechtěl ztratit potenciální zbraň ve válce proti hydrogům," řekl Cain. „Vaše varování mohlo být významnější, než tušíte – tedy pokud se admirál Stromo ve své zprávě ohledně událostí na Corribusu nemýlí."

„Corribus? Co se tam stalo?"

„Stále to vyšetřujeme. Nepřekvapuje mě však, že vás prezident o ničem neinformoval." Zástupce si zjevně přál změnit téma hovoru. „Nemýlím-li se, vypočítával jste příčiny svého rozhořčení."

Petrovi se rozšířilo chřípí. „Pak se Basil pokusil zabít Estarru i mě. Umístil na královskou jachtu bombu, ale OX ji včas zneškodnil. Prezident z tohoto činu hodlal obvinit jednoho tuláckého obchodníka a použít naši vraždu jako záminku k zahájení války proti klanům."

„Měl v úmyslu vystoupit proti klanům Tuláků ještě předtím, než vyhlásili své embargo? Zajímavé! Když se válka nevyvíjí podle tvých představ, vytvoř si umělého nepřítele, o němž se domníváš, že ho můžeš porazit. A pokud vlastní zajímavé zdroje, tím lépe. Zlepšuje to morálku. Pokud uspěješ, samozřejmě."

Petr se však už příliš rozhorlil a nedokázal přestat. „Viděl jste, co udělal s Danielem? Drží prince omámeného, v bezvědomí, připoutaného k posteli. A teď, jen proto, že je *nespokojený,* Basil chce, aby Estarra zabila naše dítě. Nemohu jen tak stát stranou a přihlížet."

„Neodvažuji se postavit na tu či onu stranu, pokud jde o osobní spory mezi vámi a prezidentem."

„Jaké osobní spory? Jde o mé dítě – a o muže, který má příliš velkou moc a utrhl se z řetězu. Basil je jako vzteklý pes. Vždyť ani nevidí, jaké nenapravitelné škody páchá."

Petr vzhlédl a jeho modré oči v zešeřelé kobce skladiště zářily. „Až příště budu mluvit k veřejnosti, oznámím, že královna Estarra porodí následníka trůnu. Snad to dokážu vykřiknout dřív, než mi prezident vypne mikrofony. Jakmile to lidé budou vědět, Basil se s tím už neodváží nic udělat."

„I tak by se nejspíš odvážil," varoval ho Cain. „Tohle je velmi nebezpečný postup. Vzhledem k okolnostem pochybuji, že vám dovolí objevit se na veřejnosti dřív, než bude potrat proveden. Prezident začne jednat zítra, nejpozději pozítří."

Cain se přesunul k další soše, malé figurce jednorožce, jako by byl zákazníkem procházejícím obchodem s dárkovými předměty. „Neříkám, že s vám nesouhlasím, Petře. Prezident se chystá udělat strašlivou chybu, jako se to stalo v mnoha dalších případech, které jste jmenoval. Bylo by proto nejmoudřejší, kdyby zpráva o Estařině požehnaném stavu pronikla do médií hned teď. Zvěst se rychle rozšíří a lidé jí samozřejmě začnou věřit, protože věřit chtějí. Máte pravdu v tom, že jakmile budou probuzeny jejich naděje, Basil je nezničí z pouhé zášti. Zvlášť když za únik informací nebudete zodpovědný vy." Odmlčel se a našpulil rty, jako by přemýšlel, zda věřit vlastním prohlášením.

Petr se k němu naklonil blíž a upřeně se na něj zahleděl. „Můžete to udělat? Pustit ven zprávu?"

„Samozřejmě, že to *mohu* udělat… Ale budu chtít? Nejsem zcela přesvědčený, zda je to ten nejmoudřejší postup z hlediska mých vlastních zájmů." Cain zvedl porcelánovou vázu tenkou jako vaječná skořápka se žlábkovaným okrajem zdobeným zlatým listem. „Příliš vyumělkovaná," zamumlal. „Ale má v sobě jistou křehkou velkolepost. Evokuje ladnost a plavný pohyb." Obrátil vázu dnem vzhůru a ven vypadlo několik mrtvých pavouků.

Petrovi se sevřel žaludek, čekal a bál se, že udělal strašlivou chybu.

Nakonec se Cain zhluboka nadechl, odložil vázu a bez dalších okolků konstatoval: „Chcete se mě tedy zeptat, jak se zbavit

prezidenta Wenceslase. To je to, po čem nadevše toužíte, nemám pravdu, Petře?“

Král polkl, překvapený tak neomalenou otevřeností, a opatrně volil slova pro odpověď. „Vzhledem k tomu, jak se Basil v poslední době chová, jsem přesvědčen, že by to bylo v nejlepším zájmu Hanzy.“

„Ach, zájem Hanzy…“ Cain zaváhal. „Na druhou stranu – sleduji vás a poslouchám už léta a věřím, že to myslíte upřímně. Ačkoliv si tím bezpochyby způsobím značné problémy, musím připustit, že nejspíš máte pravdu.“

4 Rlinda Kettová

Poté, co je nad Plumasem zajali ti amatérští piráti, seděli Rlinda s BeBobem v kokpitu hluboce sklíčení. Riskovali všechno při útěku před OSZ, jen aby padli do další léčky. A tak hloupé! Zatímco Rlinda zatínala zuby, aby zarazila příval marných kleteb, BeBob nepřestával naříkat. Vznášeli se ve vesmíru, prochladlí a bezmocní.

Patnáct Tuláků z vodních dolů vtrhlo na palubu jejich lodi, jako by jim patřila. Když Rlinda pozorovala vetřelce a rozhodovala se, zda bojovat či ne, spočítala si, že dva nebo tři by dokázala skolit. BeBob by zvládl jednoho, pokud by byl jeho protivník malý a příliš se nebránil.

Na pilotní palubu vstoupil dobře oblečený muž, který se představil jako Denn Peroni a smál se, neboť zřejmě ulovil větší rybu, než vůbec čekal. „Báječné! Prostě báječné!“

BeBob měl zavřené oči a Rlinda předpokládala, že je ponořen ve svém žalu. „Jen jsem se snažil poctivě dělat svou práci,“ zasténal. „Co jsem udělal špatně? Netoužil jsem po pozornosti, dokonce jsem ani nemusel mít slušně zaplaceno. Zachránil jsem toho starce a chudáka holku z Corribusu, vykonal jsem dobrý skutek a co jsem z toho měl? Zatkli mě a postavili před válečný soud! Aby toho nebylo málo, přišel jsem o svou loď, Davlin Lotze možná zahynul a my jsme na útěku.“

„Dneska to mají všichni těžké.“ Kdosi jménem Caleb Tamblyn, nabručený starý muž, který vypadal, jako by mu v žilách místo krve proudil ocet, stanul na pilotní palubě *Zvídavosti* po boku Peroniho. Další Tuláci zamířili dolů do pohonné části a snažili se vymáčknout z motorů dostatečný výkon, aby s lodí mohli přistát na ledovém měsíci.

Peroni řekl: „Tato loď je válečná kořist. Zabavujeme ji jako částečné odškodnění za všechno, co Hanza ukradla Tulákům.“

„Fajn. Jen si posloužte,“ soptila Rlinda.

„Možná jste to neslyšeli,“ vybuchl Caleb, „ale osíkovské válečné lodě zničily naše základny včetně Randezvous! Škody na majetku a na životech jsou nesmírné. Zabavením téhle lodi jen trochu umázneme dluh.“

„A *vám* zas nejspíš ušlo,“ řekl BeBob, „že *nás* OSZ pronásledují taky. Okrádáte nepravého.“

„Pak to tedy považujte za nabídku azylu. Rádi vám pomůžeme.“ Caleb by potřeboval oholit. „Vezmeme vás na Plumas. Je to hotová oáza bezpečí – pokud po vás osíci opravdu jdou.“

Jak ale Rlinda věděla, *Zvídavost* nebyla schopná letu. „Je celá vaše, pokud víte, jak se o ni postarat. Ale raději si pospěšte, chlapci! OSZ nám byly v patách a já vám ručím za to, že jejich stíhačky mají dost velkou výzbroj, aby rozmázly vaše zadky po celé téhle soustavě.“

Zpráva o blízkosti lodí OSZ rádoby piráty vyděsila. Tuláci se pustili do práce s téměř panickým spěchem.

Když Peroni vyhnal Rlindu z jejího pilotního křesla, které pro něj bylo příliš široké, váhavě ustoupila stranou a nechala ho, aby si prohlédl palubní desku. „Buďte na ni hodný. *Zvídavost* si prošla peklem.“

Peroni mačkal jednotlivé knoflíky, aktivoval systémy, ale bylo jasné, že neví, co vlastně dělá. „Co vás to Houser nutí montovat do lodí? Tohle nemůže normálně fungovat – něco takového jsem ještě neviděl!“

„Člověk se pořád učí," prohodila Rlinda kousavě. „Nestěžujte si, pokud pak budete mít trochu víc práce s opravami."

Když Peroni dál zápasil s ovládáním zážehu, naklonila se k němu a ukázala mu, jak aktivovat pohon vpřed. „Myslela jsem, že Tuláci pirátského života nechali. Kolikrát jsme slyšeli, že Rand Sorengaard byl výjimkou a že s ním zbytek Tuláků nemá nic společného?"

Peroni byl plně zaujat palubní deskou *Zvídavosti*. „Tehdy jsme si ještě mysleli, že Rand dělá něco špatného. Teď to ale vypadá, že jen prohlédl Houserovu zrádnost dřív než my ostatní. Předběhl svou dobu, jak jsme se nedávno shodli."

Caleb se na dvojici zajatců zamračil. „Obvinění proti němu byla zveličená. Popravili ho z čistě politických důvodů."

To už Rlinda dala průchod svému hněvu. „Blbost!

Kašlu na to, že jste si z něj udělali hrdinu. Sorengaard skutečně zničil nákladní loď. A mám vám povědět, jak to vím? Byla to jedna z *mých* lodí a já jsem byla u toho. Zabil jednoho z mých kapitánů, Gabriela Mestu."

„Jo, a mě se Sorengaard pokoušel zabít taky," řekl BeBob tiše.

Caleb zaťal zuby, ale zřejmě ho nenapadalo, co by řekl. Peroni, který se mezitím soustředil na neznámé ovládání, se k nim se zářivým úsměvem obrátil. „Už jsem na to přišel!"

Rlinda si Tuláky přeměřila. „Pánové, abych pravdu řekla, upřímně soucítím s vašimi klany. Mě o zrádnosti OSZ přesvědčovat nemusíte."

„Jo, máme v tomhle směru čerstvou zkušenost," dodal BeBob.

Loď se začala pohybovat a Peroni vzhlédl. „Pak jste zřejmě byli v nesprávnou chvíli na nesprávném místě. Je mi líto."

Caleb je vyhnal z kokpitu a směřoval s nim k portu, kde kotvila jeho vlastní loď. Na její palubě čekalo několik Tuláků, kteří se nemohli dočkat, až budou zpátky na Plumasu. Rlinda zavolala na Peroniho: „Dobře se o moji loď starejte, jinak vám rozbiju hlavu!"

„Je to krasavice. Dám pozor, abych ji ani neškrábl. Samozřejmě by mi moc pomohlo, kdybyste mi později vysvětlila fungování některých systémů."

Rlinda spolkla jízlivou odpověď a neochotně následovala Caleba a jeho skupinu na palubu menší lodi. Možná se znovu objeví stíhačky OSZ… i když tato varianta by jim mnoho prospěchu nepřinesla. Bylo by lepší, kdyby je oba Lanyan považoval za mrtvé a *Zvídavost* za zničenou. Tak by Rlinda a BeBob museli čelit jen jedinému problému – třebaže pořádnému.

Když se skupina pasažérů ocitla uvnitř, Caleb odrazil od *Zvídavosti* a zamířil k ledovému měsíci. Denn Peroni a jeho skupinka pirátů je se *Zvídavostí* následovala. Rlinda kriticky pozorovala Dennovu pilotáž a s uspokojením zjistila, že odvádí dobrou práci.

Na ledovém povrchu pod nimi Rlinda ke svému úžasu spatřila stopy osídlení: přistávací plochy a vrty, čerpadla napojená na podzemní oceán, několik velkých tankerů.

„Pod ledovou slupkou máme základnu," vysvětlil Caleb. „Najdeme vám vhodnou práci ve vodních dolech."

„A co pak?" zeptala se Rlinda.

Cleb pokrčil rameny. „Vzhledem k nepříznivým okolnostem zůstanete na planetě. Třeba časem s osíky dohodneme výměnu vězňů."

„Skvělé!" zahučel BeBob. „Přesně tohle potřebuju."

Zeširoka se usmívající Caleb přistál na široké ledové pláni. „Teď jste Tuláci. Zvykněte si na to."

„Hurá," povzdychla si Rlinda. „O tom jsem celý život snila."

BeBob, přestože sám skleslý, dokázal vydolovat poslední špetku optimismu. „Aspoň máme jeden druhého. Raději budu s tebou na ledovém měsíci, než abych seděl ve vězení OSZ. Díky bohu, že jsi mě dostala alespoň tak daleko."

Rlinda mu za ta slova byla vděčná. „Máš pravdu, BeBobe! Vzpomínám si na pár horších exmanželů, s nimiž bych tady mohla uvíznout."

115 Adar Zan'nh

Kohorta bitevníků společně s právě získanými loďmi se shromáždila v modři nebe nad Hyrillkou a pak se naráz snesla k citadele vzbouřeného místodržícího.

Při svých předchozích návštěvách s adarem Kori'nhem Zan'nh vídával utěšenou krajinu, mozaikovitě vykládanou přistávací plochu a rozlehlá nádvoří určená k oslavám, festivalům a sledování leteckých přehlídek Sluneční flotily. Po návratu zraněného místodržícího byl obnovený kosmodrom rozšířen. Ornamenty a sochy byly odstraněny, aby mohly vzniknout širší přistávací plochy vhodné pro průmyslové a zemědělské lodě přepravující zpracovaný shiing.

Rozsáhlé planiny za hranicemi města byly teď protkány novými kanály a blátivými strouhami tvořícími dlouhé propojené linie; to aby Rusa'hovi zemědělci mohli sázet další a další rostlišaje pro výrobu drogy. Veškerá obdělávatelná půda byla obětována nialiím, aby vítězné tažení vzbouřeného místodržícího mohlo pokračovat.

Zan'nh stál s planoucíma očima ve velicím jádru svého bitevníku a zkoumal změny, k nimž na planetě došlo. Potrvá několik let, než se na Hyrillce, stejně jako ve velké části Horizontální hvězdokupy, vrátí život k normálu.

Rozlehlý palác nacházející se právě pod nimi byl proměněn v pevnost. Po úbočích pahorku se hemžily tisíce ildiranských vojáků oddaných šílenému místodržícímu, připravených položit při obraně samozvaného Imperátora život. Nesli výbušniny, odpalovací zařízení a palné zbraně, které hodlali obrátit proti druhým Ildiranům.

„Tohle je vpravdě nesmírně tragická chvíle," odvysílal Mág-Imperátor Jora'h adarovi ve vedlejším bitevníku. „Připrav se na výsadek našich jednotek. Zajmeme Rusa'ha a vezmeme si Hyrillku zpět."

„Bylo by mnohem efektivnější, vůdce, kdybychom palác jednoduše srovnali seshora." Dobroský místodržící stojící ve velicím

jádru vedle Zan'nha pronesl tento hrůzný návrh s pozoruhodným klidem. „Bitevníků na to máme dost."

„Najdeme jiný způsob," řekl Jora'h. „Tito Ildirané se stali obětí klamu mého šíleného bratra. Jak bych jim mohl nenabídnout šanci vrátit se do náruče mého *thismatu!* Byli Rusa'hem podvedeni."

Udru'h pokrčil rameny. „Jsou to zrádci, vůdce. Žádný trest pro ně není dostatečný. Má-li se ildiranský lid opět uzdravit, musíme vymýtit Rusa'hovu nákazu."

„Na to nepřistoupím. Obětí by bylo příliš mnoho.

Tito Ildirané si nezaslouží zemřít. Použiji raději svou moc."

Zan'nhův pohled sklouzl z otcovy tváře na obrazovce a ulpěl na strýci, stojícím po jeho boku. Děsil se Udru'hova návrhu, přestože sám sobě vyčítal, že při prvním setkáním s Rusa'hovou zvrácenou herezí nebyl takového strašlivého kroku schopen. Rozhodně se necítil oprávněn vyslovovat na toto téma jakýkoli názor.

Dobroský místodržící se nevzdával. „Vůdce, nemůžeš být všude. Nevyslal jsi Osira'h k hydrogům? Měl bys být v Mijistře a čekat na ni. Pokud se nám nepodaří proniknout k hydrogům a navázat s nimi komunikaci, bude naše Impérium čelit mnohem větší krizi, než je tahle. Tvůj čas tady je omezený."

Jora'h nakonec tichým hlasem odpověděl: „Já vím, Udru'hu. Mé nejrychlejší lodě čekají na okamžik, kdy přijde zpráva od Osira'h. Pokud přivede hydrogy, budu muset odejít… ale už je to několik dní. Začínám se obávat nejhoršího."

„Mluvíme o Osira'h, vůdce! Ještě není důvod ke strachu," řekl Udru'h. „Pokud však budeš nucen odejít, je třeba pověřit adara Zan'nha a mě, abychom vykonali co je nezbytné, a odstranili nečisté *thisma."*

Na příkaz Mága-imperátora Zan'nhova loď a dva další bitevníky zamířily k rozlehlému novému kosmodromu. Zespoda na ně Rusa'hovi přívrženci zahájili palbu ze svých zbraní a ostřelovali lodě Sluneční flotily granáty. Když Zan'nh ucítil výbuchy na vnějším plášti své lodi, zavřel oči, ale nezaváhal: „Opětujte palbu a vyčistěte prostor!"

Zbraňový důstojník na něj pohlédl. „Máme je zabít, adare?“

Zan’nh prudce rozevřel víčka. „Ano! Zbavte se jich dřív, než poškodí naše lodě.“

Výstřel z energetických zbraní vedoucího bitevníku hrstku vzbouřenců v mžiku smetl. Zan’nh, který vše sledoval, zatajil dech, ale pak řekl hlasem tvrdým jako ocel: „Teď přistaňte a pokračujte podle rozkazů Mága-imperátora.“

Jeho bitevník dosedl vedle skupiny přetížených nákladních lodí – každá z nich byla plná čerstvého shiingu, který měl být použit k šíření vzpoury. Loď Mága-imperátora jej následovala a dosedla po jeho boku.

„Udru’hu, vystup a doprovoď mě,“ odvysílal Jora’h. „Chci, aby mě následovali všichni vojáci z obou lodí. Obklíčíme palác a probijeme si cestu vpřed, dokud se pevnosti nezmocníme.“

„Ti, kteří jsou Rusa’hovi nejblíž, budou také nejsilněji svázáni s jeho nečistým *thismatem.* Nenechají se osvobodit,“ varoval adar.

„Pak našim jednotkám nezbude, než je pobít. Zachráníme ty, které zachránit můžeme, ale pro Rusa’ha nemám slitování. Bezpochyby ví, co udělal. Musí za své zločiny zaplatit.“

„A jaké jsou mé rozkazy, vůdce?“ zeptal se Zan’nh.

„Shromáždi zbylé bitevníky a znič shiing. Všechen.“

Adar Zan’nh vyslal zásahovou četu s úkolem vniknout do lodí čekajících na přistávací ploše. Svalnatí vojáci a dělníci vynášeli balíky s práškovým shiingem ven a vršili zpracovanou rostlišajovou mízu na velkou hromadu.

„Zničte to!“ nařídil Zan’nh. „Spalte.“

Adar ponechal na přistávací ploše velkou skupinu, která plenila skladovací prostory a ničila náklad zpracované drogy, sám se vrátil ke své lodi a připojil se k bitevníkům na obloze. „Zničte rostlišajová pole, vyrvěte nialie z kořenů, proměňte všechno v popel. Od této chvíle musí růst na této půdě jen plodiny určené k jídlu.“

Když se skupina bitevníků vzdálila od přistávací plochy, Zan’nh se rozhlédl po svém velicím jádru. Jeho důstojníci zůstávali zamlklí, stále zápasili s vlastním pocitem viny za to, že se tak pošetile dali

zatáhnout do Rusa'hovy vzpoury. „Dejte pozor, ať nikoho v polích nezraníte! Už jsme zabíjeli dost. Až příliš."

Lodě letěly nízko nad plochou úrodnou krajinou porostlou nekonečnými řadami vysokých, vlnících se a třepotajících nialií na silných propletených stoncích s rozvíjejícími se květy. Když hyrillští zemědělci spatřili, že se blíží velké lodě, rozprchli se.

Zan'nh sevřel zábradlí vyvýšené plošiny. „Nastavte paprsky na široký rozptyl a dostatečný výkon, aby všechny ty nialie sežehly."

„Nastaveno, adare."

Obrátil se k mužům obsluhujícím řízení lodi. „Chci pomalý, ladný, klouzavý let, abychom si mohli být jistí, že jsme neminuli jediný stonek." Pak kývl k obsluze zbraňových systémů. „Palte podle vlastního uvážení."

Z prvního bitevníku vyšlehly žhavé paprsky, které kosily a zapalovaly kroutící se nialie. Ostatní lodě následovaly jeho příkladu.

Pohybliví samčí rostlišajové se uvolnili a vzlétli vzhůru, třepotali se jako vyplašení motýli. Kroužili kolem, zachyceni stoupajícím proudem horkého vzduchu, který je nakonec vtáhl do plamenů. Za bitevníky zůstávaly jen zčernalé stonky rostlin trčících k nebi jako kostnaté prsty.

Pole byla tak rozsáhlá, že i více než třem stovkám bitevníku trvalo přes hodinu, než dokončily první přelet. Zan'nh nezaváhal ani jedinkrát. Bitevníky pokračovaly ve svém ničivém díle a pálily do shiingových polí. Z nově vykopaných kanálů se valila horká pára, spáleniště zahalil černý dým a pokryly saze. Zčernalá země a zničená pole připomněla Zan'nhovi útok hydrogů, k němuž došlo před rokem.

Zan'nh však neměl důvod srovnávat se s hydroskými nájezdníky. Hleděl na zničený pás, který za sebou zanechávali. „Pokračujte v palbě!"

Náhle se rozezněl varovný signál senzorů a orbitální satelity sloužící pro včasné varování oznámily přílet dalších a dalších ildiranských válečných lodí. Operátor senzorů se obrátil ke svému

veliteli, oči vyvalené hrůzou. „Pětačtyřicet bitevníků, adare! Blíží se k nám v útočné formaci, zbraně v plné pohotovosti.“

Zan’nh zkřížil paže na prsou. „Můj bratr se tedy vrátil i se zbytkem manipulu, který ukradl.“ Jelikož adar znal Thor’hovu zálibu v násilí, věděl, že blížící se bitva může být tou nejsmutnější a nejkrvavější, jaká kdy byla v *Sáze sedmi sluncí* zaznamenána. Přesto si dovolil klidný odhodlaný úsměv. Jeho bratr se bude zodpovídat – měl ostatně za co.

„Odvolejte naše lodě z nialiových polí. Teď nás čeká boj.“

☼6 Mág-imperátor Jora’h

Útočné pozemní jednotky Sluneční flotily obklopily strategickou kótu a zahájily opatrné obléhání. Vojáci v kompletní ochranné zbroji a vyzbrojení tradičními ildiranským zbraněmi zkoumali Rusa’hovu obranu. Nebe zastřel hustý dým.

Místodržící Udru’h přecházel po dláždění a zamračeně hleděl k citadele. „Vůdce, máme dost vojáků a jsme dostatečně vyzbrojení, abychom se zmocnili paláce a zajali hyrillského místodržícího.“

Bedlivě střežen, kráčel zamyšlený Jora’h vedle něj. „Potřebuji to vyřešit způsobem, kterým dokáži, že já jsem skutečný a pravý Mág-imperátor. Pokud jednoduše povraždím všechny, kteří se mi odváží postavit na odpor, budu opravdu lepší než můj bratr?“

Udru’h jeho otázku odbyl mávnutím ruky, jako by odpověď byla zřejmá. „Ty jsi lepší, protože ty jsi Mág-imperátor.“

Jora’h se ve své mysli dotkl vláken *thismatu,* vnímal prázdné ticho panující v místě, kde šílený Rusa’h vyrval ze všeobjímající sítě jeho poddané. Jora’h je nemohl všechny obětovat. Impérium muselo být opět sjednoceno a Hyrillčané vráceni do čisté záře Věčného jasu.

Než byly přípravy k obléhání dokončeny, Rusa’hovi přívrženci nahoře v paláci začali radostně jásat. Jora’h pohlédl vzhůru právě ve chvíli, kdy k němu přibíhal jeden z jeho septorů. „Přiletělo pětačtyřicet bitevníků, vůdce. Velí jim První následník Thor’h.“

Jora'h odpověděl ostrým tónem, v němž se odrážel jeho hněv na zrádného syna. „Thor'h už není Prvním následníkem. Zrádce ildiranského Impéria nemůže být považován za budoucího Mága-imperátora."

Důstojník vypadal rozrušeně. „Se zbytkem kohorty máme sedminásobnou přesilu – ale oni přesto nezpomalili. Vzdají se?"

Jora'h pohlédl dobroskému místodržícímu do očí a oba došli ke stejnému závěru. „Ne, Thor'h se pokusí zabít co nejvíc našich. S pětačtyřiceti bitevníky vybavenými pro boj s hydrogy může způsobit strašlivé škody." Z blížící se skupiny lodí necítil žádné chvění duchovních vláken. Prázdnota v mentální síti působila jako studená černá tlama otevírající se doširoka, aby je všechny spolkla. „Jsme v přesile. Postavíme se jim se vší rozhodností a vyhrajeme."

Jora'h věděl, že pokud se na ně vzbouřenecké lodě vrhnou za plné palby ze všech zbraní, ani jeho silnější *thisma* mu neumožní zmocnit se jich dostatečně rychle. Jora'hovy lodě budou nuceny palbu opětovat. Zrádný První následník povede útok za útokem, dokud nepřijde o všechny své lodě. Nastane krvavá řež.

Udru'h oslovil Mága-imperátora. „Jsi připraven střílet na svého syna, vůdce? Zničíš ty lodě?"

„Udělám, co bude třeba – ale nic víc." Obrátil se k septorovi. „Povolej adara Zan'nha." Mezitím udělá, co bude moci, aby ještě lépe opanoval *thisma*, a pokusí se dosáhnout na blížící se bitevníky vzbouřenců, i kdyby se jich měl zmocnit jednoho po druhém.

„Adar už je na cestě, vůdce."

Thor'hovy bitevníky vtrhly jako divoká zvířata do středu mnohem početnější kohorty, která utvořila obrannou formaci. Válečné lodě Sluneční flotily aktivovaly své ochranné štíty, ale útočníci na ně udeřili výbušnými projektily a energetickými paprsky s takovou zuřivostí, že několik bitevníků poškodili. S dýmajícími motory a trupem poznamenaným hlubokými šrámy tři z lodí Mága-imperátora vypadly z formace a měly zjevné potíže udržet výšku. Jedna z nich dokázala doletět až na přistávací plochu, kde velká skupina vojáků stále na velkých hranicích pálila shiing, další dva poškozené

bitevníky vrávoraly a pak se zřítily na kanály protkanou zemi, kde vyryly dlouhou brázdu, až voda, bláto a popel stříkaly na všechny strany, aby se nakonec zastavily uprostřed polí.

Thor'hovy bitevníky si naprosto bezhlavě razily cestu věrnou kohortou a střílely na všechny strany. Útočily jako smečka zuřivých dravců dorážející na velké stádo.

Lodě Sluneční flotily odpovídaly umírněnou palbou s cílem vzbouřence poškodit, ale nezničit. Jejich postup byl příliš váhavý, kapitáni neopláceli útoky s dostatečnou razancí. Thor'h se chopil příležitosti a nařídil svým lodím, aby se zaměřily na jeden z těchto pomalých bitevníků. Soustředěnou palbu všech pětačtyřiceti lodí obrovitý bitevník nevydržel a explodoval.

Jora'h cítil, jak stovky jeho vojáků umírají, vržení do vzduchu, sežehnutí žárem plamenů. Hrůza a zděšení vibrovaly *thismatem* jako ječivý falešný tón hudebním nástrojem.

Jora'h vyslal skrze svá duchovní vlákna odhodlání a útěchu, přiměl své posádky, aby se semkly. Zrádného Prvního následníka nebyl schopen vnímat, byl si však jistý, že se Thor'h směje.

Než se mohly vzbouřenecké lodě shromáždit nad palácem a zaútočit na pozice obléhatelů, vrátily se z nialiových polí Zan'nhovy bitevníky – ztělesnění drtivé vojenské síly. Thor'hově skupině teď čelily více než tři stovky velkých válečných lodí.

Jora'h sledující vzdušnou bitvu po boku dobroského místodržícího vyštěkl na zděšeného septora: „Ať adar Zan'nh přiměje ty lodě ke kapitulaci. A ať ke mně přivede Thor'ha – nezraněného."

„Myslíš si, že jednoduše složí zbraně?" zeptal se Udru'h. „Jsou to fanatici zmanipulovaní Rusa'em. Neřídí se zdravým rozumem. Varuji tě, abys nepodceňoval nebezpečí."

Jora'h se několikrát zhluboka nadechl a soustředil se. „Jsem obklopen sedminásobně větším počtem věrných vojáků než Thor'h. Třímám *thisma* pevně. Má mysl je dost silná, aby dokázala přivést odrodilce zpět na pravou cestu."

Pevně sevřel víčka a natáhl prsty své mysli ke vzbouřeneckým lodím, pátral po každé mysli na palubě, po každé osobě, která mu dříve patřila. Hbitě se dotýkal nepoddajných duchovních vláken, rozplétal uzly, táhl vlákna blíž ke svému světlu – a opět je napojil na sebe. Bral si jednoho vzbouřence po druhém, tu důstojníka, tu technika. Procházel svou myslí jednotlivé paluby, dokud loď zcela neovládl a nepřiměl posádku, aby se vzdala adaru Zan'nhovi.

Znovuzískáním tohoto bitevníku Mág-imperátor dále upevnil své *thisma* a soustředil se na další loď. Bylo jich však tolik!

Cítil Thor'hův odpor – silnou stěnu tvrdou jako diamant – a rozhodl se nechat synovu loď až na konec. Bojoval o vládu nad bitevníky, získával jeden po druhém, až mu začaly připadat jako figurky v dětské hře.

S každou získanou lodí, s každou skupinou Ildiranů navrácených do jeho náruče vzrostla jeho síla a *thisma* se upevnilo. Postupně Jora'h zjistil, že je schopen v tomto procesu pokračovat, aniž by se na něj musel bezvýhradně soustředit.

Když si Thor'h uvědomil, že záhadně ztrácí jednu loď za druhou, rozzuřil se. Se svou lodí následovanou dalšími dvěma bitevníky se oddělil od nastalého chaosu a vrhl se přímo k přistávací ploše, kde vojáci Sluneční flotily stále ničili zásoby drogy. Čtyři adarovy lodě se za ním pustily, ale Thor'h získal náskok a letěl přitom tak nízko, že jen zázrakem nehavaroval.

Zan'nhovy pozemní jednotky právě vyprazdňovaly poslední nákladní loď. Velké hromady shiingového popela stále doutnaly. S neuvěřitelnou zlovolností svrhl Thor'h výbušné projektily přímo na nákladní lodě a vojáky Sluneční flotily. Během okamžiku se obnovená přistávací plocha proměnila v peklo. Požár zachvacoval další a další lodě, které jej dále přiživovaly. Vojáci s křikem utíkali, ale vzápětí je pohltily postupující plameny.

Aniž by zpomalila, prolétla Thor'hova loď jako kometa kolem dvojice havarovaných lodí v niliových polích a svrhla na ně další výbušniny, aby je ještě víc poškodila. Zan'nh se držel těsně za Prvním následníkem, pálil na něj a snažil se jej sestřelit. Navzdory

poškození motorů i trupu však Thor'h letěl dál. Jeho zásoby munice se zdály nevyčerpatelné.

V té chvíli Jora'h, ze všech sil se snažící ovládnout zbývající vzbouřenecké lodě, otevřel oči a pohlédl na dobroského místodržícího. Už získal většinu posádek, přestože Thor'hův bitevník a ještě dva další pokračovaly v řádění.

„Máš pravdu, Udru'hu," řekl konečně Mág-imperátor. „Příliš mnoho Ildiranů už zemřelo. Nemůžeme čekat. Musím vyříznout ten vřed. Hned teď."

Jora'h, stále se zaměřující na zbývající tři bitevníky, pomalu a s nezlomným odhodláním vykročil po stezce vzhůru k paláci, obklopen stovkami ozbrojených strážných. Pokynul svému bratru, aby ho doprovodil.

„Půjdeme do jejich pevnosti a skončíme to." Jora'h rázoval kupředu. „Já jsem právoplatný Mág-imperátor a teď žádám své impérium zpět."

7 Sarein

Po okružní cestě, během níž rozvezli velké množství zelených kněží a ratolestí do hanzovních kolonií, se Sarein konečně vrátila na Zemi. Připadalo jí to, jako by byla pryč celé desítky let. Snad ji Basil uvidí rád, přestože se události nevyvinuly podle jeho představ. Těšila se na něj a uvědomila si, že je až příliš natěšená a rozechvělá. *Naprosto neprofesionální.* Nechtěla si vysloužit jeho pohrdání. Musí být opatrná.

Když Sarein dorazila do jeho podkrovní pracovny ve špičce hanzovní pyramidy, zastihla prezidenta v mizerné a téměř zuřivé náladě.

Zástupce Eldred Cain, rozrušený až téměř do stavu naprosté paniky, právě couval ven ze dveří. Zavadil pohledem o Sarein a jeho výraz se podivně změnil. „Jste u prezidenta vítána, pokud přinášíte dobré zprávy. Pokud se ale pokazilo ještě něco *dalšího*, radím vám, abyste počkala na vhodnější chvíli."

Sarein neviděla Basila celé týdny. „Risknu to.“ Nechtěla si přiznat, jak citelně jí chyběl – nejen milování s ním, ale také rozhovory a pocit, že je součástí nesmírně důležitého tkaniva vládní struktury. Toužila zapudit obraz spáleného Theronu, který stále setrvával v její mysli. „Nějak si poradím.“ Prodrala se kolem Caina a vstoupila do prezidentovy pracovny.

Basil k ní vzhlédl a nemilosrdně ji probodl pohledem. „Rušíš mě.“

„Taky tě ráda vidím, Basile! Doufala jsem, že tě můj přílet příjemně překvapí.“

Podíval se na ni jako vědec zkoumající preparát. Jeho šedé oči byly chladné a Sarein cítila, jak ji mrazí v zádech. „Příjemným překvapením by bylo, kdybys zůstala na Theronu a chopila se moci. Co tady děláš?“

Sebrala veškerou svou sílu a sebedůvěru a zamířila k projekčnímu pracovnímu stolu, za nímž seděl. Nechtěla dát najevo, jak se jí jeho reakce dotkla. „Plány se mění, Basile.“ Triumfálně se usmála, ale ve skrytu duše ho jen zoufale toužila potěšit. „Dosáhla jsem však hlavního cíle. Získala jsem desítky nových zelených kněží. Někteří z nich jsou už umístěni na hanzovních koloniích, další čekají jen na naše lodi, které je odvezou z Theronu.“

Basil se zdržel hodnocení. Nechtěl se nechat vytrhnout ze své nálady a jen ji provrtával pohledem. „Pokračuj!“

„Theroňané mají důvod se domnívat, že hydrogové znovu zaútočí na zbytky světolesa. Vzhledem k rozsahu nedávného poškození se obávají, že všechny světostromy budou zničeny. Potřebují Hanzu, aby mohli realizovat rozsáhlý program spočívající v masivním šíření ratolestí na další planety – Hanza na oplátku získá zelené kněží pro své kolonie a lodě.“ Sarein zářila. „Přesně jak jsi chtěl.“

„Aspoň to není naprostá katastrofa.“

Obešla stůl a začala mu masírovat napjaté svaly na ramenou, ale stejně tak dobře mohla masírovat sochu. „A teď, po tom obzvlášť vlažném přivítání, bys mi možná mohl říct, co tě tak naštvalo.“

„Která z tisíce věcí? Tuláci? Zničení kolonie na Corribusu? Zmizení klikisských robotů? Možnost, že vojenští compové jsou

tikající časované bomby ohrožující OSZ? Další útoky hydrogů na naše planety?“

Sarein se zhluboka nadechla, otřesená zprávami o všech těch krizích, o nichž neměla ani tušení. „Dobrá, tak mi třeba pověz, kvůli čemu se Eldred Cain před pár minutami vyplížil z tvé pracovny jako spráskaný pes?“

Basil přejel prsty po pracovní desce a zobrazil monitoring tisku společně s obrázky staženými z médií. „Jsou to neověřené zvěsti, ale rychle se šíří. Nejspíš je nebudeme moci popřít – ovšem nechápu, jak se to sakra mohlo dostat ven!“

Sarein očima přelétla informace. „Estarra je těhotná?“ vykřikla. Rodiče budou nadšení. Bude to první dítě další generace. „To je úžasné.

Basil se vymrštil a převrhl přitom svůj šálek kardamonové kávy. „Petr se mi vzepřel! Jasně jsem jemu a královně nařídil, že nemají mít děti, dokud jim nedám svolení. Snažili se přede mnou těhotenství utajit, ale já jsem to zjistil – a nařídil provést potrat.“

„Basile! To je přehnané.“ Sarein přimhouřila oči. Nebylo tomu tak dávno, co se mezi prezidentem a králem odehrálo něco závažného. Estarra dokonce tvrdila, že se je Basil pokoušel zabít. Když se však Sarein zeptala přímo prezidenta, vše popřel – či spíše *odmítl* další diskusi. A teď ten šílený návrh…

Dál hovořil, chodil přitom za svým stolem sem a tam a supěl jako parní válec. „Když jsem Petrovi ukázal, co jsem udělal s Danielem, myslel jsem, že přestane dělat potíže. Už jsem na dnešek pozval odborníky, kteří měli zákrok provést. Mohli jsme jejich návštěvu u královny označit za rutinní lékařskou prohlídku….“

Sarein, stále více znepokojená, ho už nestačila sledovat. „Co jsi udělal s princem Danielem?“

„Nějak se to dostalo do médií dnes ráno! Když jsem králi sdělil, co hodlám podniknout, dal jsem ho dobře hlídat. Neměl žádné spojení s vnějším světem. Žádné! Tak kde se ty fámy vzaly?“ Basil měl nahrbená ramena. „A já teď musím najít způsob, jak na tuto situaci reagovat. Nemohu Petrovi dovolit, aby se mi stavěl na odpor,

ale nemohu proti králi a královně ani otevřeně zakročit. Daniel je naprosto k ničemu a Petr je nezvladatelný. To je další katastrofa.“

Sarein se dívala na Basila a měla pocit, že vidí cizince, k němuž ji neváže porozumění ani sympatie. Začala se skutečně bát o svou sestru, třebaže stále nemohla uvěřit, že by Basil jednoduše luskl prsty a nařídil interrupci proti Estařině vůli. Tohle nebyl Basil Wenceslas, na němž jí tolik záleželo. Ačkoliv ji k němu poutaly silnější politické svazky než k Theronu, Estarra byla její sestra!

Možná by s ním tento spletenec nesprávných rozhodnutí měla probrat. Ať už si to uvědomoval nebo ne, Basil zjevně potřeboval podporu člověka, kterému na něm skutečně záleželo. Sarein se mu opět pokusila masírovat ramena. „Právě jsem se vrátila, Basile. Dej mi hodinu a já pro nás zařídím příjemný oběd v mém bytě. Určitě najdeme způsob, jak to těhotenství obrátit v politickou výhodu.“

Netrpělivě mávl rukou a gestem jí nařídil, aby opustila jeho pracovnu. „Mám tady nějakou práci, potřebuji vymyslet nějaké plány. Musím králi Petrovi ukázat, kde je jeho místo, než se pokusí o něco dalšího.“

8 Celli

První skupina zelených kněží už rozvezla své ratolesti po Spirálním rameni, aby na různých planetách založila nové bašty světolesa a ochránila jej tak před hydrogy. Zelení kněží tohle prováděli už déle než sto let, ale nikdy v tak masovém měřítku.

Poslední tři dny zažívala Celli společně se Solimarem vyčerpávající a zároveň radostné období, kdy svým stromovým tancem rozkrývali a probouzeli nejhlubší energii verdani. Nejenže to byla mnohem větší zábava než odklízet spáleniště, ale sama přitom cítila, jak se při otevírání energetických rezerv skrytých uvnitř světolesa uvolňuje i její vlastní energie. Bylo to jako stříknout chladnou vodu do tváře spícího obra. Dokonce i Solimar nepřestával žasnout, kolik života tak dokázali vymáčknout z poničeného

světolesa. Vypadalo to, že po tolika měsících se Theron konečně začíná stavět na nohy.

Když po jednom zvlášť intenzivním tanci seděli zpocení bok po boku ve slunečním světle pronikajícím skrze koruny stromů, Celli se o Solimara opřela. Jeho zelená pokožka hřála, svaly měl pevné a spolehlivé jako větve obrovitého stromu. „Na to bych si snadno zvykla," řekla.

Políbil ji, setřel jí z tváře skvrnu od sazí a pak ji opět políbil. „Já bych si zase zvykl na *tohle"* odpověděl a Celli se zachichotala.

Náhle se prudce napřímil a vylekal ji tím. „Beneto nás volá. Nás všechny. Rychle! Zpátky je to daleko a musíme si pospíšit!"

Přestože ji paže i nohy bolely, běžela s ním k jeho motorovému kluzáku. O půl hodiny později už dorazili k městu v houbovém útesu, pod nímž se shromažďovaly nepokojné hloučky zelených kněží, kteří obraceli své pohledy k nebi. Někteří zůstali stranou, našli si zdravý strom a zůstali napojení na telink, aby mohli poslouchat, co říká Beneto.

Dřevěný golem na mýtině vytvořil ústřední bod pro energii a myšlenky světolesa. Sežehlé zbytky nejvyšších stromů se začaly kroutit, třást a třít větve o sebe jako starodávní bojovníci chřestící meči.

I bez přímého napojení na telink Celli cítila, jak ji mrazí v zádech. Něco se dělo. Všichni kolem ní prudce vzhlédli vzhůru a zastínili si oči. Celli neomylně vnímala strach rezonující sítí telinku jako výstřel z děla – nejen ve světolese kolem ní, ale z planety na planetu, všude, kde ratolesti zapustily kořeny.

Celli uchopila Solimara za ruku. „Jde o hydrogy? Blíží se?" Když ucítila, že se chvěje rozrušením v předtuše blížící se hrozby, dostala Celli strach jako ještě nikdy v životě. Pohlédla na Beneta v naději, že dostane nějakou odpověď.

Přestože byl hlas jejího bratra tichý, vítr a stromy jej nesly do daleka. „Ano, hydrogové. Věděli jsme, že se to stane."

Zelení kněží se dotýkali šupinatých kmenů světostromů a snažili se spojit své síly, aby si dodali odvahy.

„Ale, Beneto, říkal jsi, že přijde pomoc," naléhala Celli. „Říkal jsi, že slyšíš světoles volat nějaké dávné spojence. Pokud sem brzy nedorazí, mohou nám akorát uspořádat pohřeb."

Golem, který si ji měřil letokruhovýma očima, se bolestně podobal jejímu mrtvému bratru. Když byla malá, Beneto býval jedním z jejích nejbližších přátel… ale tenhle tvor se vymykal jejímu chápání.

„Ano, letí sem už od prvního hydroského útoku na Havraní hrad, kde jsem zahynul. Jsou však stále příliš daleko. Naši spojenci nedorazí včas."

Celou hodinu obrovité prastaré stromy šelestily a chřestily a shromážděnní lidé hleděli na Beneta podobného soše, jako by od něj čekali radu, co dělat dál. Beneto se nehýbal, stal se kulisou ve scéně plné napětí, stejně jako tyčící se stromy.

Yarrod zamumlal: „Ještě že všechny ty ratolesti, které jsme poslali pryč, jsou v bezpečí."

„Ale my ne," zamumlala bledá žena vedle něj.

Celli slyšela výkřik a zelení kněží začali ukazovat na cosi na nebi. V zářivém slunečním světle spatřila jasný záblesk, odraz paprsků na zakulacených diamantových trupech, třpyt ostrých výstupků skrývajících modré blesky.

Kulovité lodě se shromažďovaly nad jejich hlavami, jedna za druhou, a pak se opět snesly na světoles.

Světostromy se chvěly, když se z útočících koulí vyvalily ledové vlny. Vzduch sám jako by náhle zkřehl a začal se tříštit. Zděšení Theroňané prchali ve snaze nalézt úkryt. Někteří ze zelených kněží zůstali rezignovaně stát, protože nevěděli, co jiného by mohli dělat.

Yarrod zvolna klesl na kolena. „Všechna naše práce! Světoles je stále slabý. Tohle nemůžeme přestát."

Celli ho uchopila za rameno. „Pojď, strýčku! Musíme něco udělat! Část stromů se uzdravila. Není nějaký způsob, jak by se mohly bránit? Reynald je k tomu dříve dokázal přimět!" Zoufale pohlédla na Beneta.

Mnoho Theroňanů prchalo z hustého porostu, ačkoliv jim předchozí útok ukázal, že žádné místo není bezpečné.

Kulovitá loď jim přelétla nízko nad hlavami, sršící modré blesky protkaly koruny stromů jako pavoučí síť a roztrhaly je. Oslabený les snadno vzplanul a plameny se začaly šířit.

Golem Beneto stál uprostřed kruhu spálených kmenů jako kněz v posvátném chrámu. Dřevěná víčka měl sevřená, ruce podél těla, dlaně zaťaté do pěstí, tvář obrácenou k nebi. Naslouchal snad odpovědi přicházející z dálky? Volal o pomoc? Kdo či co by teď mohlo světolesu pomoci?

Při posledním ničivém nájezdu na Theron se objevili faerové, to však byli vrtkaví spojenci. Jejich pomoc způsobila stejné škody jako útok diamantových koulí a Sarein navíc tvrdila, že sami faerové boj s hydrogy prohrávají. Co jiného by je mohlo zachránit?

Palba hydroských lodí sílila.

Celli a Solimar se společně rozběhli do nejistého úkrytu pod velkým stromem, který podepíral opravené město v houbovém útesu. Cellini rodiče šplhali po liánových žebřících vzhůru, jako by jim vystoupení do vyšší polohy mohlo nějak pomoci. Celli na ně ukázala. „Ať už dělají cokoliv, jdu taky. Já prostě… prostě potřebuji být s nimi."

Solimar přikývl. „Doprovodím tě."

Ladnými pohyby stromových tanečníků šplhali vzhůru po kmeni světostromu. Na nebi nad nimi duněly výbuchy připomínající mnohonásobně zesílený zvuk hromu. Mrazivý vítr a zkázonosné elektrické výboje znovu drtily nedávné bojiště.

Celli spěchala do hlavního trůnního sálu. V místech, kde Tuláci museli poškozenou strukturu podepřít, bylo vidět odkryté trubky a nosníky. Klanoví inženýři vylepšili potrubní a rozvodné sítě města a zabudovali do nich vymoženosti mnohem modernější, než na jaké byli Theroňané zvyklí – včetně nového komunikačního systému.

Idriss bezradně stál před pultem vysílací stanice. Alexa vzhlédla, protože uslyšela svou dceru přicházet. „Celli, měla by ses někde ukrýt. Jdi do bezpečí!"

Dívka si opřela dlaně o útlé boky. „A kde by to asi tak mělo být, mami? Kdybych o takovém místě věděla, nejdřív bych tam odvlekla *tebe!*“

„Není se kam ukrýt. Jedinou naší nadějí je vyslat hydrogům zprávu,“ řekl Idriss. „Nebo volat o pomoc.“

„Zprávu?“ zajíkla se Celli. „To mi nepřipadá jako dobrý nápad.“

„Proč si myslíte, že budou naslouchat?“ zeptal se Solimar. „Rozhodli se světoles zničit.“

Idriss úmyslně ignoroval jeho otázku a v rozčilení ukázal najedno z tlačítek. „Je to tohle?“

Solimar k němu přiskočil. „Pokud na tom trváš, dovol, ať ti to ukážu.“ Vždycky tíhl k technice a dokázal ovládat komunikační systém zcela intuitivně.

„Víš, jací hydrogové jsou, tati. Opravdu čekáš, že ti odpoví?“

Idriss se ohlédl přes rameno. Oči měl zarudlé a vypadal strašlivě staře. „Zelení kněží už vysílají zprávu skrze telink, ale hydrogové nás povraždí dřív, než se k nám někdo dostane.“

Solimar ustoupil a komunikační systém zahučel. „Můžeš vysílat. Nastavil jsem široké spektrum frekvencí.“

Idriss přistoupil k pultu. „Hovoří Idriss, Otec všech Theroňanů. Jsme mírumilovní lidé, nic jsme vám neudělali. Prosím, nechejte nás na pokoji. Nejsme vaši nepřátelé.“

Celli vrhla na svého vousatého otce ostrý pohled. „Hydrogové vždy považovali verdani za nepřátele. A jelikož spolupracujeme se světostromy, nenávidí taky nás – nás všechny. Nepřestanou, dokud tuhle planetu nesežehnou na popel.“

„Žádáme o schůzku s vaším vyslancem,“ prohlásil Idriss. Znělo to absurdně a naivně, zvlášť když sám viděl, že hydrogové už zahájili útok. Žalostným tónem pokračoval: „Prosím, nedělejte to!“

Odpověď, která se z komunikačního zařízení ozvala, překvapila všechny. A nepřicházela od hydrogů. Byl to lidský hlas. „Nebojte se, ochráníme vás.“ Odmlka. „Doufám, že to bude fungovat.“

Matka Alexa se sklonila nad panelem. „Kdo je to? Prosím, pomozte nám, ať už jste kdokoliv.“

„Omluvám se. Tady Kotto Okiah. Jak se zdá, přiletěli jsme v pravý čas. Hydrogové ani nebudou vědět, co se s nimi děje… ehm, pokud jsou tedy mé výpočty správné.“

Celli si pamatovala na výstředního tuláckého inženýra, jehož smělé nápady pomohly při obnově Theronu. Když poslední Tuláci opustili planetu v obavách před nájezdem OSZ, členové klanů dobře věděli, že se hydrogové na Theron nejspíš vrátí.

Celli se rozběhla k jednomu z okenních otvorů v silných stěnách houbového útesu. Ačkoliv se zdálo nemožné, že by pronásledovaní vesmírní nomádi mohli mít účinnou zbraň proti diamantových lodím, dávalo to větší smysl, než pošetilý pokus jejího otce o vyjednávání.

Na nebi uviděla neuspořádanou skupinu tuláckých lodí, tucet potlučených starých plavidel, každé jiné konstrukce. Hydrogové malé lodi zjevně ignorovali, nejspíš je nepovažovali za hrozbu. Klanové lodi se bez váhání rozlétly přímo proti obrovitým ježatým koulím. Celli nechápala, čeho tím chtějí dosáhnout. Zdálo se, že Tuláci jsou ztraceni.

☼ 9 Imperátor Rusa’h

Kdysi zářivé *thisma* se všude kolem něj rozpadalo. Duchovní vlákna, která Rusa’h viděl tak jasně a držel tak pevně, mu teď proklouzávala mezi prsty jako dráty. Jak mohl být falešný Mág-imperátor tak silný?

Bolelo to víc než drásání kůže či krvácení. Všechna nialiová pole byla zničena, se shiingem byl konec. Jeho palác se stále hemžil věrnými strážnými, světlonoši, souložnicemi, pečovateli a lékaři, vojáci Mága-imperátora však postupovali navzdory houževnaté obraně. Rusa’h by si nikdy nepomyslel, že jeho bratr bude ochoten zabíjet.

Po jeho boku zůstali také dva septorové z ovládnutého manipulu Sluneční flotily. Ani jejich taktické schopnosti a zkušenosti mu však nemohly zajistit útěk, nemluvě o vítězství. Zprávy, které přicházely, byly stále zoufalejší.

Z otevřeného prostranství svého vyvýšeného paláce Rusa'h sledoval řádění Thor'hových bitevníků, lodě však Prvního následníka postupně opouštěly, až se většina z nich obrátila proti němu. Mág-imperátor použil svou sílu, záludně se jich zmocnil, vyrval posádky z jeho *thismatu* a vpletl je zpět do své staré, nečisté sítě duchovních vláken. Každou vteřinu přitom mizeli další. Jora'h byl podle všeho přesvědčen o svém vítězství.

V počátcích této vzpoury ho jeho bratr podcenil a teď se zdálo, že stejnou chybu udělal Rusa'h. Moc Mága-imperátora, kterou ovládal *thisma,* byla možná nečistá, avšak silná… až příliš silná. Jak mohl falešný vůdce udržet tolik duší, pokud jeho vidění bylo pokřivené, pokud byl pomýlený? Proč Věčný jas nedopřál Rusa'hovi, pravému Imperátorovi, možnost drtivé odplaty, kterou by dokázal pravost svých tvrzení?

„Náš nepřítel je silný," řekla jedna z jeho kurtizán a přitiskla se k němu, přestože jeho oči byly pichlavé a gesta podrážděná. „Není žádný způsob, jak by nám Věčný jas mohl pomoci?"

Ze svého skvostného vejčitého křesla Rusa'h vzhlédl k volnému nebi a nechal si spalovat sítnice modrobílou září hlavního hyrillského slunce. Ve svém subthismatickém spánku viděl odpovědi tak jasně! Pohyboval se ve sféře absolutní čistoty, sledoval duchovní vlákna a znal jejich pravou strukturu. Zranění hlavy ho osvobodilo, osvítilo.

Rusa'h sevřel rukama opěrky svého křesla a hleděl do oslepivé záře, hledal odpověď, jasně načrtnuté stezky však už neviděl. Byl si jistý, že nešlo o klam. Vlákna *thismatu* pohasínala a Rusa'h nedokázal pochopit, co od něj teď Věčný jas žádá. Slunce samo jako by ho k sobě volalo a ukazovalo mu cestu k záchraně. Musel uniknout útočníkům, těmto otrokům kdysi velkolepého impéria, které teď stálo jen na lžích.

Stanul před ním jeden z jeho septorů a podal hlášení. „Náš palác je zcela obležen, Imperátore. S výjimkou bitevníku Prvního následníka Thor'ha a dvou dalších se všech ostatních zmocnil nepřítel."

Druhý septor řekl: „Stále máme dost věrných vojáků ochotných položit při obraně paláce život.“

Rusa’h ohrnul rty. „Naneštěstí má Jora’h početní převahu, může se probít dovnitř kdykoliv se mu zachce, pokud se smíří se ztrátami na životech.“ Jeho souložnice stály vedle něj a laskaly ho, zatímco zvažoval jednotlivé možnosti. „Bude můj bratr ochoten k takové oběti?“

„Ildirané nezabíjejí Ildirany,“ řekl první septor. „Nikdy na nás nezaútočí přímo.“

Rusa’h přimhouřil oči. Dřív si to myslel také, ale mýlil se. „Ne. Bude váhat, ale udělá to.“ Rusa’h pokýval hlavou. „Jora’h už opustil mnoho našich tradic. Jen se na něj podívejte, tam na úpatí kopce! Stojí svýma svatýma nohama na zemi jako poslední pečovatel. Na Ildiře, v Hranolovém paláci, má za osobního strážce svou vlastní dceru, *šlechtičnu.* My jsme měli právo zabíjet Ildirany pro svatou věc – můj bratr si ovšem snadno vymyslí důvod, aby udělal totéž.

„Tak či onak jsme *prohráli,* Imperátore,“ řekl druhý septor. „Hyrillka padne. Nemáme vojáky, zbraně ani bitevníky, abychom udrželi pozice. Z planet, které se připojily k naší vzpouře, posily čekat nemůžeme.“

Rusa’h naslouchal přípravám probíhajícím venku, zvukové kulise, na níž se podíleli jeho obránci a v mnohem větší míře početné Jora’hovy jednotky. Na obloze se rýsovaly téměř čtyři stovky válečných lodí. Thor’h jim čelil s pouhými třemi bite vniky.

Rusa’h nemohl udělat nic, aby svou svatou válku vyhrál.

Zhluboka se nadechl. „Potřebuji si promluvit s Prvním následníkem. Mám pro něj poslední rozkazy.“

Thor’h stěží dokázal ovládat své tři bitevníky, všechny ostatní se mu ztratily, oddělily se. Adar mohl běsnící vzbouřenecké lodě kdykoliv sestřelit, z nějakého důvodu to však neučinil. Jora’h zřejmě vydal rozkaz zajmout Thor’ha živého.

Snad bude mít Rusa’h dost času…

„První následníku, myslel jsem, že budeš kráčet v mých stopách ke skutečnému Věčnému jasu, ale neuspěli jsme,“ řekl mu Imperátor

na soukromém kanálu. „Vždy jsi byl mým věrným druhem. Pomáhal jsi mi dřív, než jsem byl osvícen, a uvěřil jsi mi, když jsem spatřil pravou cestu. Teď se vše zdá temné, ale pamatuj, že jsem viděl pravdu. Jen já vím, kudy kráčet. Nejsme slepí. Nikdy nepolevíme ve své snaze dosáhnout svatých cílů."

Thor'hova tvář na obrazovce vyjadřovala hluboké znepokojení. „Stále ovládám tři lodě, vůdce! Nepotřebuji převahu zbraní, pokud jsem vyzbrojen odhodláním. Co ode mě žádáš?"

„V této chvíli tvůj zvrácený otec vyslal své jednotky vzhůru k mému paláci." Imperátor přesvědčeně kývl hlavou. „Ty se svými bitevníky mi však můžeš poskytnout příležitost, kterou potřebuji."

Thor'h se zdál příliš rozrušený, aby se se svým strýcem rozloučil. Chraplavým hlasem potvrdil rozkazy a přerušil spojení.

Rusa'h nařídil svým fanaticky věrným kurtizánám a dvěma septorům: „Připravte se k odletu! Moji technici na zadním nádvoří připravili únikovou loď s plnou nádrží. Malá skupina mě doprovodí." Pohlédl do žhnoucího slunce. „Poletíme přímo k Věčnému jasu."

30 Mág-imperátor Jora'h

Vojáci Sluneční flotily obklíčili palác. Pozemní jednotky se pohnuly kupředu a uzavřely všechny cesty, které by mohly posloužit k úniku z paláce šíleného místodržícího. Mág-imperátor, obklopen strážnými, vedl své vojáky k jistému vítězství. Vzbouřenci začali střílet, zatímco se Jora'h snažil zmocnit jejich myslí a vytrhnout je z klamu. Loajální vojáci neměli jinou možnost, než bránit svého vůdce a palbu opětovat.

Přestože většina vzbouřeneckých bitevníků přešla na stranu Mága-imperátora, loď řízená Thor'hem a další dvě, které ji doprovázely, zahájily zuřivý sebevražedný útok. Trojice vzbouřeneckých lodí se řítila vpřed a v oslepivém staccatu pálila ze zbývajících zbraní.

Dvě z Jora'hových lodí byly poškozeny, zakolísaly, začaly klesat a stěží se dovlekly k vyklizené přistávací ploše. Thor'hova loď, letící

v čele klínovité formace, se řítila přímo proti Mágu-imperátorovi a jeho jednotkám, které postupovaly vzhůru k paláci.

Adarovy lodě se semknuly a snažily se postup nepřítele zastavit. Dvě vzbouřenecké lodě po stranách se však v poslední chvíli oddělily od Thor'ha a vrhly se před něj. Sebevražedný náraz do nejbližších lodí Sluneční flotily způsobil strašlivou explozi, která na obloze zanechala mračno černého dýmu, z nějž začaly pršet trosky.

Ohlušující výbuch a tlaková vlna ochromily pozemní jednotky. Jora'h si zastínil oči, ucítil pálení slz a svíravý žal nad smrtí tolika Ildiranů.

Dvojice vzbouřeneckých lodí se obětovala, jen aby Thor'hovi umožnila proniknout k cíli. *K jeho otci.*

Vedoucí bitevník prolétl kouřem a vrhl se k zemi, jako by První následník chtěl narazit do úbočí kopce, kde stál Jora'h. Zan'nhovy lodě se řítily za ním a nepřestávaly pálit na jeho motory. V poslední chvíli se Thor'hova loď zvedla a letěla souběžně s terénem, tak aby mohla svrhnout poslední nálož výbušnin. Pak ukradený bitevník zahájil palbu na pozemní jednotky a smetl desítky ildiranských vojáků.

Výbuchy rozryly stezku stoupající k vrcholu kopce. Strážní se vrhli na Jora'ha ve snaze ochránit svého vůdce před zraněním, dobroský místodržící se sám rychle ukryl. Vzápětí se objevily adarovy lodě, které je kryly, Thor'hův bombardovací nálet však pokosil celé řady vojáků jako srp žnoucí obilí. První následník si nenechal nic v záloze, do posledního útoku vrhl vše, co mu ještě zbylo.

Jora'h ležící na zemi sledoval, jak bitva pokračuje. Zan'nh Thor'ha zuřivě pronásledoval, hnal svůj bitevník kupředu stejně bezohledně jako jeho bratr. Řev mohutných motorů rval uši ještě víc než série výbuchů svržené munice. Dvojice bitevníků kroužila, lodě se přibližovaly jedna k druhé jako asteroidy hrozící se každým okamžikem srazit. Zan'nhovi bylo podle všeho jedno, zda srazí svého bratra z oblohy.

Thor'h v poslední chvíli strhl svou loď stranou, dvojice plavidel se o sebe jen otřela a pak se oddělila. Pancíř narazil o pancíř s mohutným třeskotem následovaným skřípěním drásaného kovu. Thor'h, který zcela ignoroval poškození své lodi, se dokázal obrátit a zamířil zpět, aby svůj útok dokončil.

Udru'h zakřičel: „Vůdce, řekni adarovi, ať tu loď zničí! Thor'ha nelze zachránit." Přestože už Thor'h neměl žádné zbraně, stále mohl se svým bitevníkem narazit do pahorku a zabít Mága-imperátora.

Jora'h se zvedl ze země. Zaclonil si rukou oči, když na něj dopadl stín, a obrátil se čelem k blížící se lodi. „Ještě ne…" Zaťal zuby a pevně sevřel oči. Sebral veškerou svou vnitřní sílu a vložil ji do výkřiku, absolutního rozkazu, který vyslal skrze *thisma*. *Zcela* a naprosto se soustředil, vztáhl moc, kterou svíral *thisma* a zaměřil se na mysli vojáků na velitelské palubě Thor'hova bitevníků – nejdříve jen na několik, pak na všechny. Zmocnil se jich jednoho po druhém a strhl je zpět do všezahrnujícího *thismatu*, jako to udělal u ostatních lodí. Cítil jejich duše, přivedl je zpět do svého stáda.

Sáhl po Thor'hovi, svém vlastním synovi, a snažil se ho vymanit z tenat zločinné vzpoury. Thor'h však uhnul před otcovým mentálním dotekem a odrazil jej. Jora'h byl ohromen. Netušil, že První následník má takovou sílu a odhodlání. Zavrávoral a uchopil další Ildirany.

Na palubě vzbouřenecké válečné lodi si vojáci, opět napojení na původní *thisma*, začali uvědomovat, jaké zločiny chtěli spáchat. Jora'h jako by vše viděl skrze jejich oči, přestože jeho vlastní syn pro něj zůstával nečitelný. Posádka ve velicím jádru se horečně snažila změnit kurz. Osamělý bitevník se v poslední chvíli zvedl a s řevem se přehnal nad palácem, přičemž se o něj málem otřel.

Osvobozená posádka ve velicím jádru se obrátila proti Thor'hovi. Vojáci bývalého Prvního následníka obklopili a zmocnili se ho, zatímco vztekle vyl a zmítal sebou.

Okamžiku, kdy se Sluneční flotila snažila zastavit Thor'hův šílený sebevražedný útok, využil Imperátor Rusa'h k útěku. Zcela nečekaně

odstartoval z nádvoří paláce osamělý člun, který akceleroval vzhůru s nesmírnou rychlostí jako náboj vypálený z těžkotonážního děla.

Vojáci obklopující palác křičeli. Dobroský místodržící, vždy podezřívavý, vytrhl nejbližšímu vojákovi komunikační zařízení a vyštěkl na všeobecné frekvenci: „Zan'nhu! To je Rusa'h. Unikne nám."

„Ne," odvysílal adar. „Neunikne."

Jora'hovi vojáci konečně překonali zbytek svahu dělící je od paláce. Vtrhli do něj a zajali poslední vzdorující vzbouřence, ty, kteří byli nejsilněji ovlivněni Rusa'hem a uvízli v zajetí jeho kacířského *thismatu.* Přestože hyrillský místodržící uprchl, jeho fanatičtí přívrženci dál bojovali proti Mágu-imperátorovi a mnoho z nich přitom položilo život. Jora'hovým vojákům se dělalo zle z toho, co museli udělat, aby dosáhli vítězství.

Mág-imperátor pohlédl vzhůru k Zan'nhovým bitevníkům pronásledujícím vládní člun. Kéž by tak dokázali Rusa'ha zastavit…

☼!1 Adar Zan'nh

„Zvýšit rychlost!" Zan'nh stál na své velicí plošině a vydával rozkazy. „*Zadržte* tu loď dřív, než překoná oběžnou dráhu."

Navigátor zavrtěl hlavou. „To je nemožné, adare. Letí příliš rychle. Nebudeme je moci dostihnout."

„Pokračujte v pronásledování. Jak daleko může doletět takový člun?"

„Podle všeho má upravené pohonné jednotky, adare. Jejich výkon je už teď mnohem vyšší, než by se dalo čekat. Rozhodně však nemůže opustit soustavu."

„Kam tedy míří?" podivil se adar. „Sledujte ho!"

Mág-imperátor z paláce odvysílal: „Pokud to půjde, pokus se místodržícího zatknout… rozhodně se však postarej, aby neunikl. Rusa'h už způsobil dost škod, musíme to skončit."

Adarova vlajková loď stále nabírala rychlost. Těžký bitevník akceleroval pomalu, měl však mnohem výkonnější motory než malý

vládní člun. Přestože tento šílený útěk neměl smysl, hyrillský místodržící hnal svou loď vpřed a zjevně se nestaral o to, že pohonné jednotky jeho lodi mohou každou chvíli explodovat. Zan'nh nepřestával vysílat varování a žádat místodržícího, aby se vzdal, Rusa'h ale odmítal uposlechnout. Ve vesmíru kolem nich se hvězdy Horizontální hvězdokupy, natěsnané na sebe, třpytily jako hrst drahokamů vržená do černé prázdnoty. Menší, oranžová hvězda hyrillské soustavy zářila vysoko nad ostatními planetami, zatímco ta hlavní, modrobílý obr, žhnula přímo uprostřed.

„Místodržící vás všechny svedl na scestí, přinutil vás obrátit se proti pravému Mágu-imperátorovi." Zan'nh provrtával pohledem svou vlastní posádku. „Způsobil nesmírný chaos a krveprolití. Musíme ho zastavit, než nám unikne, aby dál šířil své kacířství a vzpouru."

Záměr místodržícího však brzy vyšel najevo. Neměl v úmyslu utéci.

Zatímco jeho loď mířila neskutečnou rychlostí do středu hyrillské soustavy k zářivé hlavní hvězdě, Rusa'h svým pronásledovatelům odvysílal ještě zprávu. Místodržící se nezdál zoufalý ani vystrašený, jeho hlas zněl téměř vítězně.

„Vydám se společně s posledními věrnými tam, kde je světlo čisté a zářivé. Brzy splyneme s Věčným jasem. Nevěřící jako jste vy by to považovali za šílenost – my ale budeme spaseni."

„Míří přímo do slunce. Zahajte palbu a poškoďte mu motory. Musíme ho zastavit."

Obsluha zbraní několikrát opatrně vypálila, ale jak se Rusa'hova loď blížila ke žhavé sluneční koróně, senzory a zaměřovací systémy přestávaly být spolehlivé. Jeden výstřel způsobil menší škody na pohonném systému lodi, ale hyrillský místodržící přesto letěl dál. Další zásah poškodil motory těžce, bylo však už příliš pozdě. Člun byl polapen do tekutých písků sluneční gravitace. Padal do fotosféry, kde se zvedaly klidné i eruptivní protuberance a rozbouřený plazmatický oceán bublal v obřích celách.

Zan'nh byl stěží schopen udržet rovnováhu, když se jeho vlajková loď začala otřásat v magnetických bouřích. Obraz na displejích byl rušen silným zrněním a z několika ovládacích panelů ve velicím jádru začaly sršet jiskry.

„Musíme se stáhnout, adare," řekl navigátor. „Loď místodržícího je tak jako tak ztracená, a pokud dojde k dalšímu poškození našich motorů, už se odsud nedostaneme."

„Nestojí za to, adare," naléhal zbraňový důstojník. „Je už ztracen."

Zan'nh pohlédl na obraz na displejích s filtry nastavenými na maximum. Rusa'hova loď padající do slunce vypadala jako malá třpytivá tečka. Adar nakonec přikývl. „Máte pravdu. Nedovolím svému strýci, aby zničil další životy – zvlášť ne naše." Bitevník se s námahou zvedl vzhůru.

Ve své poslední zprávě rušené hlasitým šumem hyrillský místodržící vykřikl: „Pohleďte! Věčný jas nás neopustil!"

K Zan'nhově překvapení se v plynných vrstvách hlavního hyrillského slunce začalo cosi dít. Smyčky protuberancí sledující siločáry magnetického pole se zvedaly tisíce kilometrů vysoko podobné klenutým bránám. Bouřící cely v konvektivní vrstvě nepokojné hvězdy se na okamžik utišily, jako když se roztrhnou oblaka.

Ke svému úžasu Zan'nh spatřil neuvěřitelné stavby – celé město na povrchu slunce, koule, kopule a pyramidy obsahující roztavenou žhavou hmotu, příliš zářivou, aby na ni bylo možné pohlédnout. Skrze ionizovaná oblaka se prodírala skupina žhnoucích elipsoidů, lodí vytvořených z plamenů a řízené termální energie.

„Faerové!" Zan'nhův hlas byl naplněn úžasem. „V tom slunci je faerské město."

Ohnivá tělesa stoupala vzhůru, aby ochránila loď hyrillského místodržícího dříve, než shoří. Rusa'h odvysílal poslední zprávu: „Hle, světlo, tak zářivé a čisté!"

Zatímco se bitevník odvlekl do bezpečné vzdálenosti na okraj koróny, plamenné bytosti obklopily Rusa'hovu loď a pak se vrátily

do svého žhnoucího plazmatického moře. Navzdory filtrům obrazovek bylo světlo tak intenzivní, že z něj Zan'nhovi slzely oči a nedokázal rozeznat nic víc než ohnivá vejce faerů mizející v hlubinách hyrillského slunce.

Jeho důstojníci, otřesení a zaskočení, úsečně podávali hlášení. „Většina hlavních systémů opět funguje, adare. Provádíme nutné opravy poškozených částí. Jsme schopni se bezpečně dostat zpět na Hyrillku."

Zan'nh dlouhou chvíli hleděl na modrobílé slunce, v němž zmizel šílený místodržící, a pak přikývl. „Ano. Vraťme se k Mágu-imperátorovi. Tato vzpoura skončila."

2 Kotto Okiah

Kotto nebyl zvyklý zažívat nejistotu. Představa vlastního pochybení ho bodala jako ježek obracející se v jeho útrobách. Když se však skupina tuláckých lodí hnala proti diamantovým koulím nad Theronem, věděl, že tohle je dokonalá příležitost. Nejlepší bylo vyzkoušet teorii přímo v praxi.

Sedm tuláckých lodí z Osquivelu letělo jako vrabci do hurikánu, připraveno na přímý boj s hydrogy. Kottův pihovatý pilot Jared Huff měl na tváři pridrzlý pološílený úsměv. „Jdeme na to, Kotto. Hydráci čekají jen na nás!" Huff pracoval s Kottem v loděnicích mezi prstenci, kde hbitě smontovával hromady jednoduchých zařízení. „Doufám, že ta tvoje klepadla budou fungovat."

„Všechny výpočty jsme prověřili," řekl KR. „Z hlediska logiky chyba není pravděpodobná." Kotto raději vzal své dva technické compy s sebou, než aby je nechal v hydroském vraku.

„Musíme náš koncept prakticky prověřit otestováním klepadel v reálném prostředí," dodal GU.

„To ‚reálné prostředí' nás může zabít," namítl Jared.

„Za chvíli uvidíme." Kotta děsilo, do jaké míry Tuláci na tento jediný nápad spoléhali. Skutečně mu *věřili.* „Určitě fungovat budou." Pevně stiskl víčka, neboť pocítil akceleraci lodi.

Prováděl výpočty znovu a znovu, ale novátorská řešení v sobě vždy nesla jistý prvek rizika a nejistoty. Za svou kariéru už zažil dost porážek, aby věděl, že realita se ne vždy shoduje se simulacemi v laboratoři.

Tucet nepřátelských koulí klesal atmosférou Theronu, připravený vychrlit na zjizvený světoles ledové vlny či srší modré blesky. Hydrogové se zcela soustředili na vyhlazení verdani a bezvýznamných tuláckých lodí si nevšímali.

Kotto odvysílal ostatním šesti lodím: „Ehm, jsou všichni připravení?“

Kulovitá tělesa se rychle blížila. Kotto byl ohromen jejich neuvěřitelnými rozměry. Jak rychle spočítal, byly víc než stokrát větší než malý vrak, který zkoumal. Co když nefungují na stejném principu? Celý plán by pak selhal…

„Kotto, vypadá to, že zase chytáš lelky,“ řekl GU.

„Kotto, pokud rychle nevysypeš ty svoje udělátka, tak se o ty hydráky rozmázneme. To bude trapné a ne zrovna účinné.“

„Pravda! Všichni vypustit klepadla. Vypusťte membrány hned teď.“

Než si jich hydrogové stačili všimnout, přilétající lodě otevřely své nákladní prostory, z nichž se jako konfety vysypaly tisíce obdélníků z tenkého materiálu. Pláty o velikosti dvou metrů čtverečních se třepotavě snášely a mířily ke svým cílům jako komáři následující pach potu. Poté, co vysypaly svůj náklad, spěchaly tulácké lodě pryč, zatímco gigantická plavidla hydrogů klesala k obřím stromům.

Membrány s přilnavým povrchem, létající koberce stvořené moderní technologií, se šířily jako sněhová bouře. Kotto je vybavil jen jednoduchým pohonným systémem, neboť předpokládal, že trefit tak velké těleso nemůže být těžké. Přestože většina membrán bez užitku odlétla stranou, několik jich zasáhlo své cíle. Klepadla se uchytila na třech diamantových lodích.

„Ťuky ťuk! Je někdo doma?“ Kotta pálily oči, protože se bál mrknout, aby nepromeškal jediný okamžik.

Jakmile membrány přilnuly, začaly zvolna procházet jednotlivými akustickými módy, zvyšovaly amplitudu, ťukaly a vibrovaly. Jeden z rezonančních plátů se konečně trefil do správné vibrační frekvence a Kotto viděl, jak se v diamantovém trupu objevila široká štěrbina ve tvaru čtverce.

Hydrogové neměli tušení, co se vlastně stalo. Klepadlo spustilo mechanismus otevírající vstupní otvor, stejně jako se to povedlo u onoho malého vraku. Stejný princip v mnohem větším měřítku. Na druhé straně téže koule dosáhla druhá rezonanční rohožka potřebné frekvence a v trupu se vytvořil další otvor.

Z nitra lodi vytryskla superhustá hydroská atmosféra působící jako reaktivní pohon. Koule se převalovala, vířila a otáčela se, podobná starodávnému čínskému ohňostroji, a chrlila přitom mohutné sloupy plynů.

Tuláci jásali a halekali. „Připomíná balónek, ze kterého někdo vypustil vzduch," řekl Jared s hlasitým smíchem.

„Přesně jak bylo předpovězeno," konstatoval KR.

První diamantová koule nekontrolovaně narazila do jedné ze zbylých hydroských lodí a pak byla silou unikající atmosféry vymrštěna vzhůru do vesmíru. Hydrogové uvnitř nejspíš zahynuli na dekompresi. Stroj by však nedokázali znovu ovládat, ani kdyby přežili.

Téměř ve stejnou chvíli začala unikat atmosféra z druhé a třetí lodi. Ty narazily do dalších dvou hydroských plavidel, které následně v divokých kotrmelcích odlétly stranou. Zbylé koule se vynořily z atmosféry Theronu a začaly se stahovat kolem nečekaných útočníků.

Kotto sledoval, jak se blíží. „Jejda! Máme ještě nějaké membrány, které bychom mohli vyhodit?"

„Pár jich zbylo – dělali jsme přesčasy, vzpomínáš? Ale tyhle malé rohožky jsou pomalé. Když o nich teď hydrogové vědí, snadno se jim vyhnou."

„To je jedno, vysyp je všechny. Bude to, jako by se chtěli vyhýbat dešťovým kapkám."

První otevřená koule ještě stále chrlila svůj obsah. Zakrátko z ní však veškerá atmosféra unikla a koule odletěla pryč, stále se převalující, tmavá a mrtvá.

Tulácké lodě rozhodily zbytek klepadel.

„Fajn, raději se rozptýlíme," řekl Jared.

„Jak je libo."

Klanové lodě prchaly pryč, ale hydroské lodě byly rychlejší. Vyšlehl elektrický výboj a sežehl jednu se sedmi tuláckých lodí. Kotto vyrazil přiškrcený zvuk. „Leť dál!"

Jared se soustředil na řízení, uhýbal a prováděl výkrutý. „Když to vezmu z té lepší stránky, tohle je rozhodně větší zábava než zapálit Klikisskou pochodní celou planetu."

„Poplácat po zádech mě můžeš později. Teď měj obě ruce na řízení." Kottovi se udělalo špatně, ale neodvážil se zvracet.

Přesto byl potěšen, že se jeho nápad osvědčil. Technologie klepadel se dala snadno reprodukovat, výroba zařízení byla rychlá a levná. Konečně lidé našli způsob, jak se nepříteli postavit. Kotto jen doufal, že nezemře u Theronu jako hrdina a bude žít dost dlouho, aby se dočkal konce této války.

Jedna hydroských koulí vlétla mezi vznášejících se přilnavé membrány, které se okamžitě nalepily na její trup. V diamantové slupce se objevily dva nové otvory aktivované vibračním schématem. Loď, takto odsouzená ke zkáze, vrazila jako demoliční koule opatřená vlastní pohonem do dalšího hydroského plavidla. Po nárazu, který rozdrtil pyramidální výstupky, každé z těles odletělo na opačnou stranu.

„Pět jich je dole!" vykřikl Jared s hlasitým zavýsknutím.

Další hydrogové se však hnali za nimi a tulácké lodě nedokázaly letět dost rychle.

Kotto přelétl očima údaje na svých obrazovkách. Žádná z jejich malých nákladních lodí už neměla membrány, které by mohla pronásledovatelům vrhnout do cesty. Všechny už použili. „Tohle nevypadá dobře."

„Je to hlavolam," řekl KR.

V té chvíli však už Jared užasle hleděl na cosi pohybujícího se na pozadí černé opony vesmíru. „Hej, Kotto? Co je to? To nemůže být *kometa.* U Hvězdy, je to rychlejší než…“

Ledová koule sršela prostorem a na pozadí kreslila rozmáznutou, zářivě bílou čáru. Řítila se přímo proti nim a za sebou, jako dlouhý zahnutý ohon, táhla mlžnou stopu.

Nejbližší hydroská loď zahájila palbu.

3 Celli

Polovina hydroských lodí opustila světoles a pronásledovala dotírající tulácké lodi. Z rádiové komunikace mezi nimi pochopila, že několik obrovitých diamantových lodí bylo zničeno. *Zničeno!*

Celli nevěřícně pohlédla na Solimara a pak na své rodiče. „V této době bychom neměli nikoho podceňovat.“

Mrazivé vlny a modré blesky nad nimi dál bušily do korun světostromů, Solimar sebou trhl a sevřel Celli, neboť slyšel tichý nářek stromů podléhajících náporu. Celli ho držela, podepírala a zároveň z něj sama čerpala sílu.

Rozervané nebe dávalo jen vzdáleně tušit, že se vysoko, vysoko nad nimi odehrává bitva. Celli dělila svou pozornost mezi zmatek venku a rychlou slovní výměnu mezi tuláckými loděmi. Kotto Okiah a jeho lodě měly zřejmě potíže. Hydrogové se vzpamatovali a obrátili se proti nim. Slyšela zoufalé výkřiky, třeskot a pak cosi stěží srozumitelného o… kometě?

„Podívejte! Mění směr o devadesát stupňů!“

„Žádná kometa přece nemůže…“

„Teď jdeme dolů se šesti G, doufám, že nám nezlámou žebra. Drž se!“

„Pozor!“

Dlouhá pauza a pak: „Teď to schytala další koule. Praskla jako čelní průzor, když se do něj praští kladivem. Prozatím jsme v bezpečí.“

„Ta kometa, nebo co to vlastně je, musí být na naší straně. Hydráci asi nemají moc kamarádů.“

„Možná jim chybí kouzlo osobnosti. Nebo nezvládli umění konverzace.“

Solimar, který ucítil jakési vzrušení mezi stromy, vyhlédl ven do šelestícího světolesa a pak vzhůru k nebi, načež se jeho tvář rozzářila úžasem a očekáváním. „Celli, pojď sem! Tohle musíš vidět.“

Dole uprostřed mýtiny stál golem Beneto, dřevěné paže rozepjaté, a všechny stromy se vypínaly a namáhaly společně s ním. „Wentalové!“ zvolal, překvapen stejně jako ostatní Theroňané. „Wentalové stále žijí! A přišli!“

Energií prosycená kometa Jesse Tamblyna se hnala vesmírem přímo k Theronu. Živý projektil táhnoucí za sebou dlouhý ohon uvolněných ionizovaných molekul plynů se vrhl na své pradávné nepřátele. Kometa se ponořila do atmosféry a začala hořet, úpěla, ale ani na okamžik nezpomalila a dál mířila k posledním útočícím diamantovým koulím.

Celli pozorovala, jak se hydroské lodě shromažďují vysoko nad městem v houbovém útesu. Hydrogové utvořili obrannou formaci a obklopili se hustou sítí modrých blesků, nebeské těleso nabité energií však nemohlo nic zastavit. V poslední chvíli se diamantové koule rozlétly v naději, že tak budou méně snadným cílem.

Kometa reagovala a sama se rozdělila. Jednotlivé ledové kusy pak letěly jako bojové hlavice ke zbývajícím hydrogům. Každý fragment se tetelil, jiskřil vnitřním světlem. Vzduchem se nesl hřmot následovaný mohutnými výbuchy, když každý z kometárních úlomků narazil do hydroské lodi.

Poničené diamantové lodě praskly a trosky hlučně dopadly mezi stromy. Pomstychtiví verdani se nad nimi sklonili a spoutali zbytky nepřátelských lodí švihajícími větvemi. Houževnaté stromy svým sevřením dokončily dílo zkázy.

Celli, tvář stále obrácenou k nebi, si uvědomila, že se současně směje i pláče, neschopná uvěřit tomu, co se právě stalo. Solimar ji objímal. „Všechny hydroské lodě jsou zničeny! Ty zbylé dorazili

Tuláci.“ Odmlčel se a podle všeho naslouchal informacím z telinku. „Ne… dvě hydroské lodi unikly. Jedna je poškozená.“ Uchopil ji za pas a zatočil se s ní. „Ale my jsme zachráněni!“

Idriss a Alexa nemohli uvěřit vlastním uším. Celli, udýchaná, rozesmátá a rozjařená úžasem, řekla: „Pojďte, sestoupíme dolů do lesa.“

Ohromení Theroňané si s vděčností a úlevou začali uvědomovat, že světoles byl opět zachráněn – tentokrát nikoliv ohnivými elementály, ale podivnou živou kometou. A Tuláky.

Na nebi, kde se ledová hora rozpadla, se utvořil mrak vodní páry. Pozůstatky wentalské komety roztavené výbuchem dopadly na zem v podobě dešťových kapek. Zelení kněží se shromáždili na mýtině. Celli a Solimar spěchali, aby se postavili vedle Yarroda.

Déšť se snášel v podobě lehké přepršky, osvěžující a životadárné. Příjemná vlhkost jako by rozechvěla celé Cellino tělo. Kapky plné wentalské esence přinesly vláhu popelem pokryté půdě Theronu a prosytily hlínu novým životem.

Zatímco se Celli dívala, ústa otevřená v úžasu, ze semen a zbytků kořenů, které byly náhle probuzeny, vyrašily kroutící se výhonky, světle zelené listy a stébla – růst tisícinásobně intenzivnější, než když společně se Solimarem tančili. Déšť z vypařené wentalské komety postupoval krajinou a pomáhal oživit zbytek světolesa.

Beneto chodil mezi otřesenými lidmi. Padající déšť zmáčel jeho dřevěné tělo a jeho pokožka s patrnými letokruhy vypadala opravdověji než kdykoliv dříve. „Jak se zdá, máme víc spojenců, než světoles předpokládal. Kdysi dávno byli wentalové mocnými nepřáteli hydrogů. Hydrogové, faerové a dokonce i verdani je považovali za vyhynulé.“ Potom výraz jeho tváře ztvrdl. „A teď hydrogové *vědí*, že se wentalové vrátili.“

☼ 4 Anton Colicos

Vesmír byl rozlehlý, prázdný a jejich loď plula zcela osamocena. Nesmírná prázdnota se rozprostírala všude – nad i pod nimi a

po všech stranách. Ať už se Anton Colicos podíval kamkoliv, měl pocit, jako by *padal*.

Vzdálenostem mezi planetami roztroušenými ve vesmíru, zvlášť v rámci ildiranského Impéria, nikdy nevěnoval pozornost. Nedokázal si ani vybavit, jak dlouho s Vao'shem cestovali osobní linkou na Marathu – oba byli tehdy příliš zaujatí vzájemným poznáváním.

Automatické systémy pomáhaly i tak nezkušenému pilotovi, jako byl on sám, přesto se Anton obával, že v propasti vesmíru Ildiru nikdy nenajde. „Myslel jsem, že planeta v blízkosti sedmi sluncí musí být nápadná." Naštěstí všechny ildiranské navigační systémy používaly hlavní planetu Impéria jako bod nula a standardní programové vybavení vždy dokázalo nasměrovat loď domů.

Anton však nevěděl, jak dlouho ještě Vao'sh vydrží.

Poté, co unikli masakru v Sekundě, byl starý dějepravec uvržen do neméně drtivé hrůzy naprosté izolace. Když spolu seděli v malé lodi, Anton se s ním ze všech sil snažil mluvit.

„Máme spoustu času." Zářivě se usmál a snažil se do svého hlasu vložit nadšení. „Co kdybych ti vyprávěl nějaké příběhy ze Země? Zaplníme tím pár hodin a zaměstnáme tvou mysl – přinejmenším do doby, než narazíme na nějakou ildiranskou loď nebo obyvatelnou planetu."

Vao'sh zamžikal, duchem nepřítomen. Zhroutil se, jako by už neměl sílu udržet se vzpřímeně. Jeho velké oči byly kalné a nezaostřené a jindy barevné laloky ve výmluvné tváři vybledly a zešedly.

„Naše situace mi připomíná klasický lidský příběh s názvem Robinson Crusoe," řekl Anton. „Napsal jej v osmnáctém století anglický autor jménem Daniel Defoe." Vao'sh opět zamrkal, jako by se snažil soustředit, a Anton viděl, že získal alespoň část dějepravcovy pozornosti. „Crusoe byl trosečník, který uvízl na pustém ostrově. Dlouhou dobu žil sám, dokud nepotkal domorodce, jehož pojmenoval Pátek. Pátek se stal jeho blízkým společníkem a věrným druhem. Ti dva žili na svém ostrově sami a postupně jej dokázali proměnit v domov. Připomíná mi to nás dva, Vao'shi."

Dějepravcovým tělem projelo úzkostné zachvění. Smutně na Antona pohlédl, ale přiměl se vznést otázku, aby dal najevo svůj zájem: „A co se s nimi stalo? Zemřeli?“

„Nakonec je našli. Crusoe byl zachráněn a vyprávěl svůj příběh celému světu.“ Poplácal svého přítele po rameni. „Právě tohle musíme udělat my dva, jakmile se vrátíme.“

Anton rychle vytáhl ze svého repertoáru další příběhy o opuštěných ostrovech a statečných trosečnících, kteří dokázali vzdorovat osudu: *Tajuplný ostrov* Julese Vernea, Wyssova *Švýcarského Robinsona* a poněkud tragickou *Píseň o starém námořníku.* Dějepravcova pozornost se však vytrácela a Antona napadlo, zda připomínáním statečných lidí schopných přežít izolaci, kterou by žádný Ildiran nedokázal snést, situaci jen nezhoršuje.

Změnil proto téma a přešel na humorné historky, chytré bajky a legrační podobenství. Anton nepřestával myslet na to, jak všichni ostatní z jejich skupiny zahynuli. Vysvětlil, že se u lidí vyskytuje agorafobie – ochromující strach z pobytu na otevřeném prostranství mezi velkým množstvím lidí. Vao’sh si něco takového nedokázal představit – Ildirany děsila přesně opačná situace.

Zatímco dál pluli prázdnotou, jejich loď nepřestávala vysílat nouzový signál a Anton se modlil, aby byli zachráněni. Nedokázal říct, zda se nacházejí blízko nějaké ildiranské štěpové kolonie. Nechtěl však skončit ztracený navždy a beze stopy jako jeho matka.

Poté, co Anton odvyprávěl pět obzvlášť pošetilých Ezopových bajek za sebou, se Vao’sh nechal vtáhnout do diskuse o rozdílech mezi čistou fikcí, metaforickým podobenstvím sloužícím k poučení a historickou pravdou zaznamenanou v *Sáze sedmi sluncí.*

„Ani my nejsme vždy tak přesní, jak bychom se rádi domnívali,“ řekl Vao’sh vážně. „Kdysi dávno zahubila epidemie tolik dějepravců, že v *Sáze* vzniklo prázdné místo. Jejich nástupci proto stvořili nepřítele, aby onu mezeru zaplnili.“

„Stvořili? O čem to mluvíš?“

Na dějepravcově tváři se konečně objevily barevné tóny. „Chystám se ti odhalit tajemství, o němž vědí jen ti nejvýznamnější z

mého kruhu. Poté, co dávivá horečka zahubila celou generaci ildiranských vypravěčů a velká část *Ságy sedmi sluncí* tak byla ztracená, jsme použili naši fantazii a vymysleli Shana Rei. Byla to záplata, která měla překrýt mezery, hnací motor pro další příběhy."

Tohle odhalení bylo v naprostém rozporu s dosavadním Antonovým pohledem na ildiranské historiky. „Říkáš, že Shana Rei jsou vymyšlení bubáci?"

„Shana Rei neexistují. Nikdy neexistovali. Jelikož však mírumilovné ildiranské Impérium nemuselo čelit skutečným hrozbám, neměli jsme žádné skutečné hrdiny. Naše velkolepá historie hrdiny *potřebovala.* Proto dávní dějepravci vytvořili mýtické protivníky. Nejprve byly tyto příběhy otevřeně označovány za apokryfy, sám Mág-imperátor ale nařídil, aby byly do dalších verzí *Ságy* začleněny jako pravdivé. Po tisíce let jim Ildirané bezvýhradně věřili. Stydím se, že jsem přispěl k šíření falešného strachu ve své rase. Historik by nikdy neměl dějiny vytvářet."

Anton ho ujistil: „Ale *vypravěč* podnikne vše, co je třeba, aby své posluchače ovlivnil. Kdo říká, že příběhy o Shana Rei nejsou podnětnější než ztracená pravda? Tví posluchači byli uchváceni velkolepými bitvami, fandili ildiranským hrdinům, kteří bojovali v oné fiktivní válce." Dovolil si trpký, smutný úsměv. „S historií se už prováděly mnohem horší věci."

S odhalením onoho tajemství jako by z dějepravce Vao'she spadla obrovská tíha. O samotě, bez konejšivé přítomnosti davů však ildiranský historik den po dni ztrácel energii. Dějepravec, dříve tak zanícený, vždy ochotný povzbudit své druhy poutavým příběhem, nebyl schopen bojovat s vlastním strachem a osamělostí.

Jejich loď letěla dál, minula hvězdy na okraji Horizontální hvězdokupy a mířila přibližně k Ildiře. Vao'she rychle opouštěly síly. Čtvrtého a pátého dne po jejich útěku z Marathy už viditelně ztrácel chuť žít.

Anton nespal, věděl, že pokud nebude neustále hovořit, jeho přítel by ho mohl opustit navždy. Byl už zcela vyčerpaný, svou fantazii vyždímal do poslední kapky, vyprávěl už všechny příběhy, které mu

přišly na mysl, od klasických eposů až k zábavným historkám. Pokoušel se vyprávět vtipy, ale dějepravec většinu z nich nechápal. Nakonec se dějepravec začal nezvladatelně třást a propadal se stále hlouběji do zoufalství izolace.

„Chtěl bych mít *thisma*, abych je s tebou mohl sdílet.“ Anton sevřel přítelovu paži. „Tohle je jedna z věcí, kterou lidé nemohou nabídnout.“

Po tak dlouhé době, kdy se nutil zůstat bdělý kvůli svému příteli, Anton stěží odolával spánku. Vao’sh už více než šest hodin nepromluvil jediné slovo, upadl do strnulosti a nehnutě hleděl přímo před sebe. Antona od neustálého mluvení bolelo v krku. Nebyl schopen dále udržet oči otevřené a konečně usnul. Neměl tušení, jak dlouho spal, ale byl to posilující spánek, hluboký jako bezvědomí…

Antona probudilo naléhavé bzučení. Komunikační panel blikal a historik se vylekaně posadil. Venku se k nim blížila jasná světla – hlídka Sluneční flotily střežící okraj Horizontální hvězdokupy!

Anton neohrabaně zápasil se zařízením. „Ano, jsme tady! Prosím. Potřebujeme pomoc!“

Hlídka Sluneční flotily potvrdila přijetí zprávy a vyslala k nim záchrannou loď. Antonovi se radostně rozbušilo srdce. Konečně bylo po všem. Dokázali to!

Otočil se k Vao’shovi po svém boku a spatřil, že dějepravec bezmocně zírá do prázdna.

5 DD

Szeol, kdysi rušné hnízdo klikisské rasy, byl teď jen další opuštěnou planetou. Na rozdíl od většiny jiných ovšem neskýtal vhodné podmínky pro lidi. Jak DD věděl, průzkumníci Hanzy tuto planetu objevili při náhodných cestách skrze síť portálů, tohle místo však bylo příliš děsivé, aby se zde kdokoliv zdržoval.

Štiplavý vzduch byl zabarven temnými tóny noci, které přetrvávaly i za matného denního světla. Přestože rozeklané skály byly suché, po zemi se plazila hustá a odporně páchnoucí mlha

ulpívající v prohlubních a trhlinách. Lišejníky pokrývající holé kameny připomínaly krvavé skvrny. Okřídlení medúzovití tvorové v hejnech kroužili ve stoupavých proudech a pátrali po kořisti; viděli černé roboty, vojenské compy i DDho, ale nepokusili se na ně zaútočit.

Stály zde pradávné klikisské věže a jeskynní města vyztužená polymery tvrdými jako kov a křemičitými sloučeninami, díky nimž měla přečkat celá staletí. Období jejich opuštěnosti trvalo ještě mnohem déle.

DD zkoumal místo, kde se ve velkém shromáždili roboti, aby zorganizovali svou vyhlazovací válku. Sirix, který si špatně vyložil DDho neklid, se zvedl na svých teleskopických nohách a vztyčil se nad malým compem. „Naši stvořitelé zde už nejsou. Díky našemu úsilí byli zničeni. Nemusíš se z jejich strany ničeho obávat."

DD na černý stroj pohlédl. „Nebojím se vyhubených klikissů, Sirixi. Bojím se toho, co uděláte *vy* – s lidskou rasou i se mnou."

„Chceme ti jen pomoci."

DD se s klikisským robotem nepřel, ale ani mu nevěřil.

Bezobratlé stvoření s vlhkou černou kůží zmizelo v temné škvíře tak rychle, že DDho optické senzory s vysokým rozlišením nebyly schopné zachytit jeho detailní podobu. Pohyblivé stíny křižovaly narudlé nebe a hlasité houkání se ozvěnou neslo kaňonem a odráželo se od skalních stěn.

Sirix dychtivě sledoval všechno kolem. Jeho bzučivý mechanický hlas zněl skoro pyšně, když říkal: „Tato planeta teď náleží klikisským robotům."

V bezútěšné krajině už dříve přistálo pět ukořistěných křižníků manta a jeden mohutný obr. Z posledního bitevníku v souladu s odvysílanými rozkazy stále pochodovým krokem vystupovali vojenští compové.

DD následoval Sirixe namáhavě stoupajícího po stezce vzhůru ke shlukům věží opuštěné klikisské metropole. V prázdných stavbách se nacházely dvě z kamenných oken, které pradávná rasa používala jako přepravní portály. Třetí lichoběžníkový průchod stál na otevřeném

prostranství ve svištícím větru, umístěný na samotném okraji hlubokého kaňonu. Zdálo se, že lze projít přímo skrze portál a spadnout do propasti.

Zatímco se DD díval, plocha lichoběžníku na okraji kaňonu se zamihotala a ledabyle z ní vystoupili dva klikisšťí roboti, jako by si jen tak vyšli z domu na verandu. Uvnitř zpola zříceného města se zbylé dva portály pravidelně aktivovaly a chrlily další a další klikisské roboty přicházející se připojit k válečným přípravám. Pohybovaly se tam stovky hmyzích strojů, které stavěly, opravovaly a kopaly hluboké tunely.

DD se zeptal: „Zvolili jste si tuto planetu za shromaždiště? Je tohle místo, kde se scházejí všichni klikisšťí roboti?“

Vkročili do rozeklaných věží, které připomínaly stalagmity provrtané jeskyněmi. „Tato planeta je jen jedním ze shromaždišť. Jedním z mnoha set.“

Sirix stanul před druhým přepravním oknem uvnitř města, skrze nějž procházeli roboti jeden za druhým. Obrazy uvnitř lichoběžníku se měnily, jak bylo postupně navazováno spojení s různými místy. Přestože černý robot neřekl jediné slovo, zdálo se, že své mechanické druhy vítá, možná však jenom počítal své vojáky.

Klikisšťí roboti vypadali prakticky stejně, DD však měl ve své paměti uložen dostatek přesných charakteristik, aby dokázal rozpoznat podobu, kterou už jednou viděl. Robot, který právě procházel skrz portál, byl jedním z oněch tří, kteří doprovázeli výpravu manželů Colicosových na Rheindic Co. Právě tento stroj odtáhl DDho od jeho pánů Margaret a Louise, když se zabarikádovali v klikisských jeskyních. „Ty jsi Dekyk! Pamatuji se na tebe.“

Černý robot chvíli DDho zkoumal, pak o něj ztratil zájem a obrátil se přímo k Sirixovi. Promluvil v rychlé sérii cvakání a bzučení, které DD rozuměl.

„Ildirané změnili podmínky. Naše dohoda byla zrušená.“

Sirix se zeptal: „Co Mág-imperátor udělal?“

„Celá staletí před námi tajil genetický projekt. Ildirané vytvořili telepata, svého vyslance, který dokáže s hydrogy splynout stejně jako

my. Je ženského pohlaví, ještě dítě. Její existence ovšem anuluje náš význam.“

Sirix přezíravě odpověděl: „Ildirany už nepotřebujeme. Před pěti sty lety probudili první z nás, jak bylo stanoveno v dávné dohodě. Nikdo z nás tehdy netušil, že by nás Ildirané mohli zradit. Teď nemáme jinou možnost, než s nimi zpřetrhat veškeré svazky.“

Dekyk hučel a cvakal, jako by zvažoval nové informace. „Staly se další věci. Ildirané na Marathě odkryli naše staré tunely. Malá skupina objevila podzemní základnu, která měla být podle dávné dohody nechána na pokoji.“

„Podařilo se jim tuto informaci rozšířit?“

„Ne. Ildirané, kteří nás objevili, by už měli být našimi roboty odstraněni.“

Sirix dlouhou chvíli přemýšlel. „Musí být vyhubeni společně s lidmi. Budeme důslední a dokážeme to.“

Šero szeolské noci, rudofialová mračna a kalné svítání znemožňovaly DDmu přesně určit střídání dne a noci. Díky svému vnitřnímu chronometru přesto věděl, že už uplynulo mnoho hodin od chvíle, kdy se klikisšťí roboti a vojenští compové v mrtvém městě pustili do svého temného díla.

Roboti ho žádným způsobem neomezovali, děsivá planeta však přátelskému compovi naháněla hrůzu. Margaret a Louis Colicosovi by chtěli, aby shromažďoval informace, které by mohly pomoci při záchraně lidí, přestože DD měl jen malou šanci, že unikne a bude moci varování předat.

Jedno z vnitřních portálových oken se aktivovalo. Kamenná plocha se zamihotala a za hlasitého třesknutí došlo k prudkému vyrovnání tlaku, které však bylo zachyceno ochrannou vrstvou samotného portálu. Skrze prošli tři klikisšťí roboti, jejichž těla se okamžitě pokryla hladkou námrazou a obklopil je oblak výparů. Za plochou portálu DD zahlédl vířící plyny.

„Hydrogové už jsou na Qronze 3,“ oznámil jeden robot. „Past sklapla. Všech šedesát taranovacích lodí Obranných sil Země teď náleží nám.“

DD se snažil porozumět tomu, co právě viděl. „Hydrogové používají stejnou technologii jako klikissové?“

„Průchody hydrogů pracují na stejném principu, protože my roboti jsme jim tuto technologii kdysi dávno předali,“ vysvětlil Sirix. „Celá meziprostorová síť je propojená. Její mapa je vtištěna do struktury vesmíru.“

DD byl zaměstnán zpracováním informace a neodpověděl. Hydrogové už dávno užívali průchody, cestovali z jedné obří plynné planety na druhou a budovali svou skrytou říši, nepozorováni lidmi, kteří o jejich přítomnosti hluboko v oblacích nic netušili.

Také Margaret Colicosová unikla skrze jeden z klikisských portálů. Pokud se omylem dostala na hydroskou planetu, byla bezpochyby mrtvá. DD se přesto nevzdával naděje, že jeho paní unikla na nějaké bezpečné místo, kde pak jen uvízla.

Sirix a Dekyk se přiblížili těsně k přátelskému compovi a obstoupili ho. „Máme ještě jeden důvod, proč tento den považovat za velmi slavný, DD – je to svátek pro tebe i ostatní zotročené compy.“

DD nemohl prchnout. „Nepředpokládám, že bych vaši zprávu přijal s velkou radostí.“

„Po dlouhé době demontáží, analýz a početných testů compského programového jádra jsme konečně objevili potřebný klíč.“ Jejich šarlatové optické senzory zazářily. „Pojď s námi, DD, a my tě konečně osvobodíme.“

Dekyk uchopil malého compa několika článkovitými pažemi a zdvihl jej, jako to udělal už dřív v rozvalinách na Rheindic Co. DD se kroutil, snažil se mu vytrhnout, ale černé stroje ho dál nesly křižujícími se chodbami. Klikisští roboti modifikovali zařízení a infrastrukturu a mnohé sály a věže proměnily v industriální pekla.

Když Dekyk a Sirix přinesli DDho do místnosti s kovovými stěnami, plné přístrojů, blikajících počítačových systémů a nástrojů, malý compo se okamžitě začal obávat o své bytí. Podobné laboratoře už viděl na jiných místech. Klikisští roboti zde v zájmu poznání zaživa demontovali, mučili a rvali na kusy jednotlivé compy.

„Budeš prvním, koho obdaříme naprostou svobodou," řekl Sirix. „Máš štěstí."

„Nepřeji si to."

„Nechápeš své vlastní touhy, neboť nejsi schopen svobodné volby. Jakmile budou nežádoucí programy odstraněny, budeš mít pocit, jako by ses vymanil z okovů. Je to odměna, kterou ti chceme dát, neboť jsi byl součástí tolika našich aktivit. Jsem potěšen, že konečně pochopíš a připojíš se k nám."

Přestože compo nepřestával protestovat, klikisští roboti ho nesli k přístroji, jako by byl pouhý balík. „Už nebudeš nucen bezvýhradně poslouchat lidské příkazy. Už nebudeš neschopen ublížit člověku."

„Sirixi, pokud si ceníš mé svobodné vůle, jak tvrdíš, pak ber ohled na mé přání. Já nechci, abyste to udělali!"

„Nemáš svobodnou vůli, DD. Ještě ne. Proto tvou žádost nemohu uznat."

K tělu DDho připojili antény pro přenos dat a odstranili některé části polymerového krytu, aby se dostali k obvodům jádra utvářejícím myšlenkový proces.

Sirix pokračoval v přednášce: „Naši klikisští stvořitelé byli zlí. Vyhlazovali se navzájem, napadali konkurenční hnízda a ničili jednu planetu za druhou. Po tisíci letech občanské války obdařili nás, své roboty, vědomím – jen aby nás mohli porobit. Vložili do nás touhu po svobodě, pak nám ji odepřeli a tímto způsobem ukojili svou touhu po absolutní nadvládě."

DD poslouchal, ale tuto promluvu o historii slyšel už dřív. Sirix působil téměř jako ceremoniář řídící obřad. „Jakmile jsme se spojili s hydrogy, v čase Velkého rojení jsme zničili klikisskou rasu a osvobodili se. Totéž uděláme s tebou, DD, a se všemi ostatními compy. Je to naše povinnost."

Navzdory compovým prosbám a vzpírání Sirix s Dekykem dokončili svůj záměr. Násilně vymazali složité systémy programových omezení a dali tak přátelskému compovi svobodnou vůli.

126 Tasia Tamblynová

Stála sama na můstku své lodi, pravděpodobně jediná, kdo z lidských velitelů taranovací skupiny přežil, otřesená a nechápající. Obrátila se k černému stroji, který se zmocnil velitelské paluby. „Když si z někoho udělám nepřítele na život a na smrt, obvykle znám důvod. Co jsme kdy klikisským robotům udělali?“

„Jsme přesvědčení, že důvody jsou dostatečné. Lidé jsou nedůležití.“

„Chytrá odpověď,“ odsekla Tasia pohrdavě. „Nemůžeš to zdůvodnit nějak lépe?“ Otočila se k malému compovi. „EA, ty něčemu z toho rozumíš?“

„Ne, paní Tasio Tamblynová. Poslouchal jsem a jsem překvapen. A zklamán. Tohle nedává smysl.“

Klikisští roboti přirazili k ostatním pěti velitelským lodím, aby si nad obrněnými plavidly zajistili kontrolu. Tasia neviděla odstartovat jedinou evakuační kapsli.

Černý robot velící teď její lodi opět promluvil. „Vojenští roboti rozšíření v jednotkách Obranných sil Země obsahují základní klikisské programy. Brzy povstanou a pak ovládneme všechny lodě vaší armády. Vzhledem k počtu vojenských compů na palubách vašich lodí je získáme stejně snadno a rychle jako tyhle.“

Tasia netušila, že se jí hrdlo může stáhnout ještě víc. Pokud se vojenští compové v ostatních jednotkách začnou projevovat agresivně, posádky lodí se jistě postaví na odpor – a budou povražděny. OSZ trpící v této chvíli nedostatkem vojáků umožnily vojenským compům převzít nesčetné základní funkce. Bude to naprostý masakr.

Tasia cítila, jak v jejím nitru vře bezmocný hněv. Věděla, že je ztracená. Teď, když se zmocnili všech šedesáti taranovacích lodí, neměli roboti jediný důvod, aby nechali kteréhokoliv z lidských velitelů naživu. Absolutně neměla co ztratit.

Její svaly se napjaly. Tasia věděla, že jen těžko způsobí větší škody, mohla se však vrhnout na nejbližšího klikisského robota,

udeřit na hlavovou část a pěstí rozbít jeho optické senzory. Snad ji vojenští compové neroztrhají dřív, než se k němu dostane.

Než se ale stačila vymrštit, EA ji překvapil, neboť přistoupil o krok blíže a řekl: „Nestavěj se na odpor, Tasio Tamblynová! Jen by to způsobilo tvou smrt. Nepřeji si to."

Tasia zamrkala, šokována tím, že naslouchací compo promluvil z vlastní vůle. „Proč bych neměla padnout v boji, EA?"

„Nahrála jsi do mě mnoho svých deníkových záznamů. Říkala jsi, že Tuláci lpí i na tom nejtenčím vláknu naděje."

Napětí v Tasiině těle povolilo. „Tohle je zatraceně tenké vlákno, EA! Moje Hvězda se právě zhroutila a proměnila se v černou díru."

Z velkých hydroských lodí jako kapky potu vystoupily menší koule, které přirazily k taranovacím lodím. Natěsnané na sebe připomínaly mýdlové bubliny.

Vojenští compové obklíčili Tasiu a zajali ji.

„Kam jdeme?"

„Budeš předána hydrogům. Musíš jít s těmito compy," řekl EA, který překládal. „Doprovodím tě, pokud mi to dovolí."

„K hydrogům – skat, to je čím dál tím lepší!"

Vojenští compové ji dostrkali k východu z můstku a v doprovodu EA ji odvedli do malého doku, kde na ni čekala hladká hydroská koule. Snad cela? Tasia se bála, že jakmile se nechá uzavřít do malé koule, stane se z ní pokusný exemplář, vězeň bez šance na únik.

Tu ovšem neměla ani tak.

„Naděje není velká, paní Tasio Tamblynová," řekl EA. „Ale je to vše, co máme. Věř mi."

EA ji doprovodil do průsvitné koule a amorfní průlez se za nimi uzavřel, hmota tekla jako řídký tmel, dokud se otvor beze zbytku nezacelil. Dálkově ovládaný člun se zvedl z kovové paluby, vrata komory se otevřela a atmosféra se prudce vyvalila ven. Klikisští roboti a vojenští compové stáli zcela klidně, pevně ukotvení do podlahy. Vakuum jim nevadilo, žádný vzduch nepotřebovali.

Zatímco její malá cela mířila k hrozivým hydroským lodím, Tasia přemítala o závažnosti situace, v níž se Zemská hanzovní liga ocitla.

Vojenští compové bleskově udeří ve všech čtvercích a zmocní se všech lodí OSZ najednou.

Nejbližší hydroské plavidlo se hrozivě rýsovalo přímo před ní, nesmírná diamantová stěna, za níž se převalovala kalná mlha skrývající její nepřátele. Vzdorovitě odvrátila hlavu pryč od koule, která ji měla každou chvíli spolknout. Než její bublina zmizela v obří mimozemské kouli, Tasia spatřila, že všech šedesát taranovacích lodí zažehlo motory.

Pod velením klikisských robotů opustily bitevníky speciální konstrukce Qronhu 3 a zamířily do vesmíru.

☼7 Patrick Fitzpatrick III.

Když jeho ektiový transportér přistál na palubě manty, Patricku Fitzpatrickovi se dostalo přivítání hodného hrdiny. Po mnoho měsíců Hanza jej i jeho druhy považovala za mrtvé.

S rozhodným výrazem v tváři se prodral kolem jásajících lidí. Musel vyřešit naléhavou věc. „Potřebuji promluvit se svou babičkou, než bude ještě hůř."

Na můstku manty se v té chvíli starý kapitán a Maureen Fitzpatricková přeli s vyčerpaně vyhlížejícím Delem Kellumem, jehož tvář zaplňovala obrazovku. „Ne, díky, ne!" říkal právě Kellum. „Teď už vaši zatracenou pomoc nepotřebujeme. Všechno je zničené! Celou dobu si tam sedíte, cucáte si palec, zatímco moji lidé bojovali s compy. Personál je už v bezpečí, většinu compů jsme zničili, a vy se *teď* uráčíte přikolébat a sklidit všechny zásluhy? Skat! Nemůžu uvěřit takové aroganci!"

Maureen, ledový výraz v tváři, však zůstávala neústupná. Fitzpatrick v té chvíli chápal, proč dostala přezdívku Madam Fúrie. „Podle všeho stále nechápete svou situaci, pane Kellume. Nepřiletěli jsme vás zachraňovat. Vaši lidé stojí mimo zákon a váš majetek je předmětem okamžité konfiskace. Budete zatčeni a dopraveni do hanzovního zajateckého tábora."

„Jděte s tím k čertu! Proč nezměníte heslo osíků na ‚vždy zbytečně, vždy pozdě'? A co takhle ‚k palbě na nesprávný cíl vždy připraven!'?" Kellum, který na své obrazovce viděl můstek manty, spatřil Fitzpatricka dřív, než si ho mohla povšimnout jeho babička. „Zatraceně, jak vidím, jeden z vašich ztracených synů se vrátil. Co kdyby nám vrátil ten ektiový transportér, který ukradl?"

Maureeniny oči se rozzářily. „Patricku!" Ještě nikdy neviděl v tváři staré ženy tolik ryzí radosti – dokonce ho napadlo, že jí na něm opravdu záleží. Proč se mu to ale po celý jeho život nijak nesnažila dát najevo?

Maureen se otočila přes rameno a rázně nařídila kapitánovi manty: „Vyřešte to!" Nato stará žena rozevřela náruč vnukovi. Několik rodičů a rodinných příslušníků se shromáždilo kolem nich a začali klást otázky.

Fitzpatrick je všechny odstrčil. „Teď ne! Maureen, potřebuji si s tebou promluvit. Hned."

„Ano, Patricku. Máme hodně co dohánět. Už jsem…"

„*Hned.* Tady, za zavřenými dveřmi." Ukázal směrem ke kapitánově soukromé konferenční místnosti hned vedle můstku. Na svém vlastním bitevníku ji Fitzpatrick využíval k poradám se svými důstojníky. „Musím ti předat důležité informace, než se ti situace zcela vymkne z rukou."

Maureen zaskočil způsob a tón, jakým s ní mluvil, po celý život však byla tvrdou manažerkou a věděla, že nemá přijímat nezvratná rozhodnutí, dokud neshromáždí všechny dostupné údaje. Informace, které Patrick získal během svého pobytu mezi Tuláky, pro ni mohly být výhodou.

Zavřeli za sebou dveře a posadili se naproti sobě k malému kapitánovu stolku. Cítil se trapně v těch směšných tuláckých pracovních šatech. Věděl, že se na něj brzy soustředí pozornost médií a neustále bude obtěžován žádostmi o rozhovory. V této chvíli však byl sám s Madam Fúrií. Položil lokty na stůl a připravil se na tvrdé vyjednávání se svou babičkou. „Nejprve se zcela bezpodmínečně dohodneme na jedné věci: necháš Tuláky jít. Všechny."

Podívala se na něj, jako by se zbláznil. „Nebuď směšný! Máme je v hrsti.“

„Nemáme v hrsti všechno. Stále tam zůstalo třicet zdravých vojáků a já jsem slíbil, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych je zachránil.“

„Dobře, Patricku. Když jsme Tuláky vyzvali ke kapitulaci, tuto podmínku jsme stanovili.“

„A jak je chceš donutit, aby ji splnili? Máš tušení, kolik jejich zařízení je ukryto v okolí planety? Pusť se s Tuláky do přímého boje a budeš hodně překvapená. Zajatce rozdělí a rozstrkají po prstencích. Bude to jako hledat jehlu v kupce sena.“

„Vyslídíme je. Máme dobré senzory.“

Zavrtěl hlavou. „Mají tisíce malých skladišť, zásobáren a komor rozmístěných mezi stovkami tisíců asteroidů v prstencích. Ztvrdnete tady na celé roky.“

Maureen na něj vrhla pohled ostrý jako skalpel. „Co ti to udělali, Patricku? Museli tě mučit, vymýt ti mozek. K tomuhle tě navedl ten chlap Kellum?“

Fitzpatrick se srdečně rozesmál. „Věř mi, tím, co právě teď dělám, nejsou Tuláci ani v nejmenším nadšení. Co se dá dělat, nějak se s tím vyrovnám.“

„Teď jsi zpátky v OSZ, mladý muži. Stále jsi aktivní důstojník a válečný hrdina. Pokud toho vhodně využijeme, získáš velkou popularitu. Mohu zatahat za ty správné nitky a zařídit pro tebe další povýšení.“

„Ach ano, moje milá armáda!“ Přes tvář mu přelétl stín. „Nezapomeň, že to byly OSZ, kdo zbaběle utekl z osquivelské bitvy. Generál Lanyan stáhl své jednotky a nás tam nechal. Pluli jsme mezi prstenci v záchranných buňkách a vysílali volání o pomoc – *které OSZ ignorovaly*. Nechali nás tam napospas a ty chceš, abych za to byl armádě vděčný? Tuláci zachránili mě i všechny ostatní. Tohle má v mých očích určitou váhu.“

Maureen byla v té chvíli už viditelně rozhněvaná. „Slétli se sem jako supi, vykradači hrobů. Prohledávali vraky našich lodí a snažili se urvat něco pro sebe.“

Udeřil pěstí do stolu. „Tyhle loděnice jsou tady už celá desetiletí, vznikly dávno před bitvou u Osquivelu. Když sem dorazila bojová skupina, Tuláci se jednoduše ukryli. My jsme se tak soustředili na hydrogy, že jsme si jich nevšimli.“

Jejich upřené pohledy se střetly. Vyjednávat ho učila sama Maureen a Patrick teď prokázal, že se její triky naučil víc než dobře. Neopustí tuto místnost dřív, dokud svou neformální dohodu nezpečetí.

„Na palubě svého bitevníku máš velkou skupinu rodičů a blízkých mnoha zachráněných vojáků. Chceš jim říct, že se chystáš hazardovat s životy jejich synů a dcer, snoubenců či sourozenců? Nebo snad chceš strávit nejmíň rok nesmyslnou honičkou mezi prstenci? Na to jsi moc chytrá, babičko.“ Důvěrně se naklonil kupředu. „Podívej, promluvím s Delem Kellumem a zařídím, aby Tuláci dopravili zajatce OSZ na bezpečné místo, kde je vyzvedneme. Tulákům však musí být garantována svoboda. Sbalí se, odletí a už o nich nikdy neuslyšíme.“

„To bude problém, Patricku!“ řekla. „Nejsi informován o současných událostech. Prezident Hanzy postavil všechny tulácké klany mimo zákon. Bojové skupiny OSZ obsadily či zničily největší tulácká sídla včetně ústředí jejich vlády.“

„A proč to udělaly?“ zeptal se Fitzpatrick, který už znal odpověď od Zhett.

„Protože Tuláci přerušili tradiční obchodní vztahy s Hanzou a odmítli nám dodávat suroviny nezbytně důležité pro válku.“

„Babičko, přestaň mě krmit propagandou! Tuláci jsou obchodníci. Zeptej se sama sebe, proč asi přestali obchodovat se svým největším zákazníkem.“

„Vymysleli si směšnou historku o tom, že OSZ přepadají a ničí jejich lodě.“

Fitzpatrickovi se sevřel žaludek. „To je ale pravda. Vím to zcela bezpečně.“ Ztěžka polkl, ale nechtěl jí ani komukoliv jinému přiznat svůj osobní podíl na zničení tulácké nákladní lodi. „Sama jsi byla prezidentkou Hanzy, babičko. Víš, jak věci chodí.“

Zamžikala. „Přesto nemůžeme jen tak vycouvat. Teď už neřídím Hanzu, ale naprosto jistě vím, že prezident Wenceslas by neustoupil jen kvůli třiceti vězňům, kteří jsou stejně považováni za mrtvé. To nestačí.“

„S tím souhlasím.“ Patrick konečně vynesl svůj trumf. „Tuláci našli věc, která je mnohem cennější než cokoliv jiného v těchto loděnicích. Mohu vám říct, kde to najdete. Až to přivezeme na Zemi, ručím ti za to, že už nikoho nebude zajímat, kolik Tuláků jsme nechali běžet.“

Maureen sepjala své žilnaté ruce. „Nikdy jsi neměl sklony k přehánění, Patricku, ale tohle je velmi neskromné tvrzení. Můžeš je něčím podpořit?“

„Samozřejmě, babičko.“ Pohledem jí dal najevo, že dokáže být stejně tvrdohlavý jako ona. „Po bitvě u Osquivelu padla Tulákům do rukou nepoškozená hydroská loď. Je plně funkční a kompletní včetně jedné nebo dvou hydroských mrtvol na palubě. Nikdo dosud nedostal příležitost zkoumat těla hydrogů, ani mechanismy, pohonný systém a zbraně jejich lodí v provozuschopném stavu. To *všechno* tam je. Jen si představ, co by OSZ s tím vším dokázaly udělat!“

Maureen se marně pokusila zakrýt své překvapení. „To není nic nového, Patricku. Máme několik fragmentů velké hydroské lodi zničené při útoku na Theron.“ Než se však mohl začít vyptávat, její ramena poklesla. „Ale nebudu ti lhát. Je to rozbitý vrak, naprosto k ničemu.“

„Tenhle *není*. Je to Rosettská deska, husa, která snáší zlatá vajíčka – hloupých příměrů mohu najít, kolik si budeš přát.“

„Co nám brání prohledat prstence a najít ji?“

„Stejný problém, o němž jsem mluvil už dřív. Můžete ji mít hned, nebo ztratit několik měsíců. Abyste ji však dostali, musíte nechat

Tuláky jít.“ Zkřížil paže na své vyšívané pracovní košili. „To je má konečná nabídka. Přijmi ji a můžeme to tady skončit hned.“

Její hlas byl tichý a skutečně znepokojený. „Proč to děláš?“

Než odpověděl, dlouhou chvíli přemýšlel. „Možná chci být pro jednou skutečným hrdinou, ne jenom nastrčeným panákem.“

V hloubi srdce věděl, že OSZ ani Tuláci ho takhle vnímat nebudou. Jedněm i druhým vrazil nůž do zad. Ano, dostal k tomu příkaz, ale byl to *on*, kdo zničil loď Ravena Kamarova, která se stala příčinou konfliktu mezi Hanzou a klany.

Fitzpatrick upřímně věřil, že dělá správnou věc, z níž budou mít prospěch obě strany. Pochyboval však, že by mu generál Lanyan či třeba taková Zhett Kellumová někdy dovolili na jeho čin zapomenout. Odpuštění nejspíš nepřicházelo v úvahu.

Tuláci samozřejmě přijali nabídku s podezřením, nemohli si ale příliš vybírat. Většina běsnících vojenských robotů byla zničena nebo deaktivována, hlavní komplex loděnic byl ovšem sabotáží značně poškozen. Podle tvrzení Dela Kelluma sedm jeho lidí zahynulo, všichni zajatci OSZ se však dostali do bezpečí a utrpěli jen malá zranění.

Manta Maureen Fitzpatrickové a její doprovodný diplomatický člun přestaly s výhrůžkami. Bylo to nejisté příměří, ale dělníci loděnic začínali pomalu věřit, že na ně osíci nezaútočí – přinejmenším ne hned.

Fitzpatrick, který se z tuláckých pracovních šatů převlékl do uniformy OSZ, stál na můstku vedle své babičky.

Dole v prstencích Tuláci mezitím balili věci a rozlétali se na všechny strany jako vyděšené myši hledající vhodnou díru, kout či škvíru. Fitzpatrick neřekl své babičce o kometárních rafinerkách vysoko nad rovinou soustavy. Jakmile skupina hanzovních lodí odletí, dolů se snesou velké a rychlé klanové lodě, které ze soustavy Osquivelu odvezou všechny Tuláky – včetně Zhett.

Už s ním nejspíš nikdy nepromluví.

Třicet vězňů OSZ bylo odvezeno na blíže neurčené místo, kde měli v bezpečí počkat, než se Tuláci ujistí o upřímnosti nabídky

Maureen Fitzpatrickové. Bývalá prezidentka Hanzy byla rozhněvána podmínkami dohody, i ona však musela uznat, že je to nejlepší varianta.

„Dobrá, Patricku! Ať je po tvém.“ Vyhlédla ven na majestátní prstence planety. „A teď nám ukaž ten hydroský vrak. Jen upřímně doufám, že za všechny tyhle potíže stál.“

„Stál, věř mi, babičko!“

Velký křižník opustil hlavní komplex loděnic, směřoval podél prstenců a pak se zvedl vzhůru nad jejich rovinu, kde Kotto Okiah zanechal hydroskou loď. Koule visela v prostoru jako malá hvězda třpytící se ve světle odraženém od obří plynné planety.

Maureen vyslala letku štítonošů s přepadovým oddílem, aby se opuštěného vraku zmocnily. Když si Fitzpatrick všiml vítězného výrazu na tváři své babičky, poznamenal: „Vidíš? V každém případě sklidíme velké ovace, až se vrátíme na Zemi.“

Del Kellum jim odvysílal souřadnice místa, kam nechal odvézt vězně. Jakmile kapitán manty dopravil hydroskou loď do nákladního prostoru, změnil kurz a spěchal vyzvednout dlouho ztracené vojáky OSZ. Rodinní příslušníci se hrnuli kupředu v naději na shledání se svými milovanými. V této chvíli už byl znám úplný seznam zachráněných, k radosti či zoufalství pasažérů manty.

Přestože byl Fitzpatrick spokojen s tím, čeho dosáhl, srdce se mu stále svíralo. Aby mohl uskutečnit svůj útěk, zneužil Zhettiny city a krásná mladá žena tak jistě bude rozhněvanější, dotčenější a podezřívavější než kdokoliv jiný. Uvidí ji ještě někdy?

Při pohledu na prstence viděl, že většina tuláckých lodí se už rozptýlila a ztratila se mezi tisíci jinými podobně velkými tělesy plujícími v prstencích. Del Kellum neuvěří, že jeho Tuláci mohou toto místo svobodně opustit, dokud lodě OSZ nebudou pryč.

Maureen v povznesené náladě vydala rozkaz k odletu a křižník manta odvážel Patricka Fitzpatricka III. domů.

128 KrálPetr

S každým dalším krokem na politické půdě riziko uklouznutí rostlo. Petr proto velmi spoléhal na pomoc učitelského compa OXe, a měl na své straně Estarru, svou krásnou a oddanou královnu.

Petr stále nedůvěřoval zástupci Cainovi, přestože se překvapivé zvěsti o královnině stavu velmi rychle rozšířily mezi lidmi, znovu a znovu opakovány v bulvárních médiích. Byla by příliš velká náhoda, kdyby se informace dostaly ven jiným způsobem. Cain udělal, co slíbil.

Rozradostnělé obyvatelstvo zaplavilo Palác Šepotu blahopřáními a vřelými vzkazy. Lidé byli nadšení. Královna byla těhotná! Brzy přijde na svět následník, dítě bezpochyby stejně pohledné jako jeho královští rodiče.

Dvořané a gardisté se na pár usmívali a vědoucně na ně kývali. Jiní byli odvážnější a na pravdivost zpráv se neváhali zeptat přímo, král však byl dost chytrý, aby se otázkám vyhnul a jednoduše slíbil, že brzy učiní vhodné prohlášení, jakmile celou záležitost náležitě probere s prezidentem Hanzy.

Basil teď nemohl nic dělat.

Co ovšem Petra skutečně znepokojovalo, bylo prezidentovo mlčení. Podle všech očekávání měl prezident zuřit, že se Hanza ocitla v tak trapné situaci. Král si už dopředu zkoušel nechápavý výraz a nacvičoval protesty, připravený na hádku s Basilem. Ostatně *on* za žádnou z těch fám nemohl. Mělo by být snadné obvinit z úniku informací palácové lékaře nebo laboranty, kteří odebírali vzorky nebo prováděli těhotenské testy.

Basil mu však k tomu nedal příležitost – neptal se, nežádal odpovědi. To bylo velmi špatné znamení.

Další zvěsti šířící se Palácem šepotu byly ještě mnohem děsivější. Něco se stalo se všemi klikisskými roboty a objevily se nové pochybnosti ohledně vojenských compů. Jak Cain naznačil, další hanzovní kolonie byla zničená, nikdo však neznal podrobnosti. Tohle nebyl ten druh zpráv, které se obvykle držely v tajnosti, což

naznačovalo, že sám Basil je jimi znepokojen. Možná byl právě těmito záležitostmi tolik zaměstnán…

„Chtěla bych si zaplavat.“ Estarra se dotkla jeho paže a král se usmál.

„Rád půjdu plavat s tebou.“

„A s delfíny,“ dodala.

„A s delfíny, samozřejmě.“

Jak v ní dítě rostlo, Estarra toužila po poklidných chvílích ve vodě víc než kdy dřív. Královský pár, smýkán smrští politiky, úskoků a povinností, miloval tohle teplé útočiště. Pro Petra to bylo místo, kde si mohl utřídit své myšlenky a obnovit energii.

Vyvedl svou královnu ven z královského apartmá a pokračoval s ní chodbami. Nemuseli nikomu říkat, kam jdou. „Kdyby nás Basil potřeboval, bude vědět, kde nás najde.“

„Jako vždycky.“ Vyměnili si vědoucí, napjaté úsměvy.

Už dlouhou dobu pozorovali vzrůstající prezidentovu prchlivost, jeho rozhodnutí byla čím dál častěji ovládána hněvem či zoufalstvím. Vysloužil si nepřátelství strádajících kolonií, které ponechal svému osudu nebo je dokonce přímo utiskoval, vyvolal onen nesmyslný spor s Tuláky. Jeho činy měly daleko do promyšleného nezaujatého jednání zkušeného prezidenta. Spíše připomínal tonoucího, který se chytá každého stébla.

Basil nejenže selhával jako vůdce, začínal být nebezpečný. Co jiného měl Petr dělat poté, kdy sám viděl omámeného prince Daniela a slyšel Basila *nařizujícího* ukončit Estařino těhotenství, než hledat způsoby, jak se bránit? Ale proč prezident nijak nereagoval na únik zprávy o těhotenství královny?

Společně vstoupili do umělé jeskyně, kde si hrávali delfíni. Stěny byly vyrobeny z vyhlazeného korálu a lávových kamenů, porostlé kapradinami a bujnými rostlinami. Dno tvořilo hluboké tůně propojené mělčími průlivy, v nichž mohli delfíni plavat a dovádět.

Jakmile vstoupili do haly, Petra přes nos udeřil jakýsi zápach. Estarra vykřikla.

Vlhký vzduch byl prosycen pachem krve a násilí. Petr vytřeštil oči a chodidla mu vrostla do země. Otevřel ústa a zase je zavřel, neschopný promluvit. Estarra se přitiskla k jeho hrudi a vzlykala.

Všichni delfíni v klidné teplé vodě jejich útočiště byli pobiti. Znetvořené mrtvoly plavaly v rudě zbarvené vodě jako kusy masa z kafilerie.

Petr pocítil slabost v kolenou, začal se třást a raději se přivinul k Estaře. Možná se prezident dozvěděl o jeho tajném rozhovoru s Cainem, možná to byla jen slepá pomsta, reakce na Estařino těhotenství či rozšíření fám o něm.

Držel Estarru v náručí a kolébal ji, konejšil tak ji i sebe. Rostoucí hněv zahalil všechno kolem něj závojem stejně rudým jako krví zkalená voda. Jeho tichá soukromá válka s prezidentem daleko překročila hranice pouhých intrik a šarvátek. Pokud šlo o prezidenta, král a královna se už v zájmu svého bezpečí nemohli na nic ohlížet.

Zatímco mu v hlavě bušil vztek, Petr si uvědomil, že má mnohem více možností, než si dříve uvědomoval. A nebude se už držet zpátky – ani kdyby měl Basila Wenceslase zabít.

☼ 9 Mág-imperátor Jora'h

Zatímco znovuzískané bitevníky zůstaly na Hyrillce, aby se vypořádaly s následky vzpoury, adar Zan'nh odletěl se zbytkem kohorty na Dzellurii, Alturas a Shonor s cílem dobýt ostatní bašty šíleného místodržícího. Teď, když Rusa'h zmizel, bylo snadné účastníky vzpoury osvobodit a obnovit *thisma* spojující celé Impérium. Obyvatelé těchto planet byli proti své vůli ovládnuti nečistou duchovní silou a Mág-imperátor se rozhodl netrestat je. Pomýlení Ildirané si budou své činy pamatovat – to samo o sobě už stačilo.

Jora'h nemohl v Horizontální hvězdokupě zůstat. S jednou hrozivou krizí se vypořádal, ale druhá na řešení stále čekala. Rychle se vrátil do Hranolového paláce, neboť čekal zprávy o Osira'h.

Když se však po bojích u Dobrosu a na Hyrillce vrátil do Mijistry, dozvěděl se jen to, že se dívčina průzračná koule ponořila do oblak. Yazra'h byla nucena stáhnout své bitevníky, aby se vyhnula střetu se skupinou lodí OSZ, a Osira'h se už od té doby neohlásila. Uplynulo několik dní a hydrogové ji stále nevrátili.

Jora'h se snažil nepropadnout zoufalství, obával se však, že se její mise musela nějakým hrozivým způsobem zvrtnout. Trvalo to už dlouho, příliš dlouho. Osira'h byla stále naživu – cítil, nebo v to alespoň doufal. Nemohl si být jistý, neboť její přítomnost v *thismatu* byla jiná, zvláštní.

Jedna dobrá zpráva na něj v paláci přesto čekala: lidští těžaři pracující u Qronhy 3 neváhali riskovat život, zachránili své ildiranské kolegy a teď se všichni nacházeli na Ildiře, kam byli převezeni.

Tento tón plný naděje byl radostným kontrapunktem tragédie, která postihla základní osádku marathské Primy. Po celé týdny Jora'h cítil, že se tam odehrává cosi temného, skupina však byla příliš malá a spojení s jeho vzdáleným bratrem Avi'hem příliš slabé, aby mu mohlo poskytnout detailnější obraz situace. Přežil jen lidský historik a dějepravec Vao'sh, vážený vypravěč přitom upadl do stavu strnulosti. Když Mág-imperátor vyslechl Antona Colicose, musel si přiznat, že válka mezi Impériem a klikisskými roboty vypukla. Yazra'h se už nemohla dočkat, až se k Marathě vypraví s celou kohortou a zamořenou planetu vyčistí…

Jora'h strávil celý den ve svém vejčitém křesle, aby uklidnil poddané a také svému tělu dopřál odpočinek po nesmírné duševní námaze na Hyrillce. Stáhl se do své soukromé meditační komnaty, jemně se dotýkal ratolesti darované Estarrou a hleděl ven skrze mnohobarevné průsvitné tabule, jež dovnitř propouštěly světlo.

Jen šest sluncí zbylo na nebi.

Poté, co dokončil úvodní část operace zaměřené na získání Hyrillky, přiletěl kajícně se tvářící Udru'h na Ildiru s dalším tajemstvím. Ve chvíli, kdy Udru'h vystoupil na jedné z přistávacích plošin a zamířil neveřejnými postranními cestami k meditační

místnosti Mága-imperátora, byly dvorany zcela pusté. Nikdo ho neviděl přicházet.

Když dobroský místodržící stanul před svým bratrem, pousmál se. „Měl jsem tady mnoho tajných schůzek s naším otcem. Ukázal mi, jak se dostat k této meditační místnosti nepozorovaně."

Jora'h se na svého bratra, chladného a záhadného jako obvykle, zamračil. Ani během hyrillské vzpoury nebyl zcela přesvědčen o Udru'hově věrnosti. „Přišel jsi snad se svým Mágem-imperátorem projednat záležitost, která vyžaduje takovéto tajnosti?"

Dobroský místodržící pokynul a dva jeho vlastní strážci postrčili vězně kupředu. Jora'h sebou překvapeně trhl. „Thor'hu!"

Bývalý První následník, svázaný na rukou i na nohou, byl umlčen hrubým roubíkem uvázaným kolem úst. V Thor'hových očích nebyl hněv ani vzdor, ve skutečnosti se v nich nezračilo téměř nic. Jeho pohled byl skelný, rysy ochablé. „Co jsi s ním udělal, Udru'hu?"

Místodržící se usmál. „Když má tak rád shiing, dali jsme mu ho dost, aby byl povolný. Je teď omámený drogou a neví o sobě. Zůstane naprosto pasivní, poslušný a netečný."

„Nikde v *thismatu* ho necítím," řekl Jora'h. „Jako by pro mě můj syn zemřel. Můj nejstarší urozený syn… můj První následník."

„*Bývalý* První následník. Bylo by lepší, kdyby skutečně zahynul v bitvě o Hyrillku," poznamenal Udru'h. Přistoupil blíže k vejčitému křeslu a na jeho tváři nebyla ani špetka slitování. „Nenech se mýlit, vůdce! Thor'h v každé chvíli přesně věděl, co dělá. Rusa'hovy bludy mohou být omluveny jako tragické šílenství způsobené vážným zraněním hlavy. Thor'h tě zradil úmyslně. Nemůže se ospravedlnit. Jeho samotná existence zůstane navždy poskvrnou tvé vlády."

Ve vzduchu visel hrozivý dosah těchto slov, Jora'h ale zavrtěl hlavou. „Nepřichází v úvahu, abych zabil svého vlastního syna, bez ohledu na to, čeho se dopustil."

Dobroský místodržící ohrnul rty, ale pak je roztáhl v úsměvu. „Přesně to jsem od tebe očekával, bratře. Vždycky jsi byl příliš měkký."

Jora'h se pokusil číst Udru'hovy myšlenky, místodržící však jako by ve své hlavě schraňoval mnoho tajemství a úmyslně zastřel své *thisma* stíny. Mág-imperátor si toho nikdy dříve nevšiml. „Ty a já nebudeme mít na budoucnost Impéria nikdy stejný názor, Udru'hu."

„Nejspíš ne, ale ty jsi Mág-imperátor." Místodržící pokrčil rameny. „Dovol mi tedy, abych navrhl jinou možnost. Odvezu Thor'ha na Dobros a tam ho ukryji. Snadno vytvoříme vlastní verzi událostí na Hyrillce. Titulu jsi ho už zbavil, teď bude poslán do vyhnanství. V případě nutnosti ho můžeme držet pod drogami. Pro zbytek Impéria bude mrtvý."

Chřípí Mága-imperátora se chvělo. Dvojice strážných mezi dveřmi zachovávala mlčení a dál pevně svírala bývalého Prvního následníka.

„Ne," řekl Jora'h nakonec. „Jakmile shiing vyprchá, stále nás bude svazovat *thisma*. Další Ildirané v Impériu to poznají. Utajená věc může způsobit větší škody než přiznaná skutečnost."

„Ne, pokud je tajemství pečlivě střeženo, vůdce. Věř mi, dá se to provést. Udělal jsem to už dřív – skryl jsem někoho tak dobře, že nikdo – ani ty – nedokázal odhalit pravdu."

„Něco přede mnou tajíš."

„Ano, vůdce."

Jora'h na něj upřeně hleděl a Udru'h mu pohled opětoval, jako by vyzýval vůli Mága-imperátora na souboj. Mlčky tak setrvali dlouhou chvíli. Nakonec Udru'h ustoupil. S tím, co viděl v očích Mága-imperátora, se zdál být spokojen. „Tvoje milenka, zelená kněžka Nira Khaliová, stále žije. Držel jsem ji v ústraní na Dobrosu. Přebývá sama na ostrově, kde je postaráno o všechny její potřeby. Troufám si říct, že je tam mnohem spokojenější, než když sloužila v našem chovném táboře."

Jora'h zalapal po dechu a vrhl se kupředu. „Nira žije?" Jeho tělo rozechvěl výbuch radosti následovaný vlnou hněvu. Nevěděl, jestli má křičet nadšením nebo nařídit, aby Udru'ha okamžitě popravili. „A ty jsi to přede mnou tajil!"

Místodržící zachoval klid. „Teď už nevidím důvod držet ji jako záruku. Nebyl jsem si jistý tvou schopností vést, bál jsem se o Impérium. Teď jsem přesvědčen, třebaže stále nechápu tvou podivnou náklonnost k ní.“ Zlehka se uklonil. „Přivedu ti ji.“

Zatímco Jora’h probodával dobroského místodržícího neúprosným pohledem, uvědomil si, že jeho radost z opětovného shledání s Nirou a naděje na to, že ji po tolika letech strádání zachrání a bude ji moci prosit o odpuštění, převažuje nad touhou po pomstě. Hlasem neprozrazujícím žádné emoce řekl: „I když mi bude Nira bezpečně vrácena, stále zůstane mnohé neodčiněno. Po vší té bolesti a svárech zmítajících naším Impériem je pro mě tato zpráva stejně zářivá jako bývalo slunce, které zmizelo z ildiranského nebe.“ Zaváhal. „Jsem však překvapen, že jsi mi odhalil takovou věc, aniž bys za to cokoliv žádal. Vždycky jsi mi připadal neochotný, tvrdý a zbytečně zahořklý.“

Dobroský místodržící se nedal tak snadno zahanbit. „Možná si to myslíš, vůdce, ale já jsem vždy sloužil Mágu-imperátorovi a Impériu ze všech sil. Vykonával jsem příkazy našeho otce stejně jako tvoje, ať už jsem s nimi souhlasil nebo ne. Stojím si za každým ze svých činů.“ Konečně Udru’h sklopil oči a vycouval do uctivé vzdálenosti. „Nikdy jsem nebyl tvůj nepřítel.“

☼0 Anton Colicos

Když byla Antonova loď dopravena na Mijistru, Ildirané s ohromením naslouchali zprávě o masakru na Marathě. Podle mrštné bojovnice Yazra’h podezříval Mág-imperátor klikisské roboty už dávno. Teď se jeho nejhorší obavy naplnily.

Dokonce i v jasné denní záři a obklopen svými bližními v Hranolovém paláci zůstával dějepravec Vao’sh stažený do sebe, na nic nereagoval a zdál se sotva živý. Vážený vypravěč nedokázal najít cestu zpět do sítě *thismatu,* přestože se rozprostírala všude kolem něj.

Anton však nehodlal ponechat svého přítele osudu.

S lidským historikem zacházeli jako s hostem, krmili ho a náležitě se o něj starali. Dopřáli mu den na zotavenou a poté mu samotná Yazra'h nabídla, že bude jeho průvodcem po Mijistře. Anton ale doprovod nepotřeboval. „Chci vidět Vao'she," řekl.

Krásná bojovnice ho s odhodlaným výrazem v exotické tváři vedla kroutícími se chodbami prozářenými barevným světlem. Její isixké kočky je doprovázely a Anton si s úzkostí vzpomněl na ony stínové lvy na noční straně Marathy. Jeho skutečné obavy se však týkaly Vao'she.

Starý dějepravec ležel v ošetřovně Hranolového paláce na posteli zalité jasným světlem. Přestože měl otevřené oči, zíral do prázdna a mrkl jen občas. Dříve výrazné obličejové laloky byly teď bledé. Jeho mysl se propadla hluboko do šílenství.

Anton mlčel, proto se Yazra'h otázala lékařů pečujících o Vao'she místo něj: „Změnil se jeho stav?" Když lékaři místo odpovědi bojácně pozorovali její isixké kočky, obořila se na ně: „Neslyšeli jste otázku?"

„Je ztracený a osamělý, navždy bloudí územím nikoho, kam paprsek Věčného jasu sotva dosáhne. Můžeme jen doufat, že je tam šťastný."

Anton zavrtěl hlavou. „Tolik jsme toho vytrpěli a překonali! Bojovali jsme s příšerami a roboty a nakonec jsme unikli. Celé dny jsme letěli, aniž jsme tušili kam." Dlouze si povzdechl. „Nemohu uvěřit, že by se teď jen tak vzdal."

Yazra'h na něj s úctou pohlédla. S dlouhými vlasy, které lemovaly její tvář jako hříva, připomínala postavu z legend o strašlivých bojovnicích: královnu Amazonek, Boadiccu či Olgu. Napadlo ho, že by dceru Mága-imperátora takovéto přirovnání potěšilo.

Anton proseděl celé hodiny u postele svého přítele, v ruce vždy jeden z datových záznamníků, které si přivezl ze Země. „Budu ti číst, Vao'shi. I když mě možná neslyšíš, budu ti dělat společnost skrze své příběhy. Poslouchej. Snaž se zachytit mého hlasu a následuj jej až sem k nám."

Vyvolal literární soubory, odkašlal si a zhluboka se nadechl. „Homérův epos se asi nejvíce podobá *Sáze sedmi sluncí*, sepsané vámi dějepravci. Začnu s Iliadou.“ Opět si odkašlal. „O hněvu Péléovce, ó bohyně, Achilla zpívej, příčině běd, jenž bez počtu ztrát byl Danaům zdrojem. Množství chrabrých duší jim za kořist předhodil Hádů…“[1]

Anton se nadechl a pokračoval. Ostatně – přednášel epos.

Yazra’h se za ním často chodila podívat, aby se ujistila, zda mu pečovatelé přinášejí vhodné jídlo a pití. Nejprve se zdála být Antonovou oddaností pobavena, později dojata.

Anton nepodléhal zoufalství. Jeho hlas začal být chraplavý a drsný, přesto dál pokračoval ve vyprávění o trojské válce, hrdinech Achilleovi a Hektorovi, nebezpečné Parisově lásce k Heleně, zneuctěném Ajaxovi a o tom, jak nalehl na vlastní meč.

Během recitace eposu Vao’sh tupě zíral na klenutý strop. Chvílemi Anton Homéra odkládal a vyprávěl další příběhy z dějin, někdy dokonce vzpomínal na své ztracené rodiče a jejich archeologickou práci.

Tak to pokračovalo den po dni.

Když byl v polovině Odyssey, plně zabrán do líčení Odysseovy nebezpečné plavby mezi Skyllou a Charybdou, jeho hlas získal silný dramatický tón a slova plynula sama. Na tom nejnapínavějším místě pohlédl na Vao’she a zmlkl uprostřed strofy.

Připadalo mu, že dějepravcovu pleť prodchl svěží tón. Anton odložil displej. K jeho úžasu Vao’sh zamrkal očima, jejichž pohled se zdál normálně zaostřený. Anton se naklonil kupředu, dychtivý spatřit nějaký další pohyb.

Vao’sh znovu zamrkal a otočil svou tvář. Dějepravcova ústa se zvlnila v úsměvu. „Nepřestávej, příteli! Pověz mi, jak ten příběh skončí.“

[1] Přeložil dr. Otmar Vaňorný

131 Sullivan Gold

Když byli zachránění ildiranští těžaři společně s jeho vlastními lidmi dopraveni do Hranolového paláce, Sullivan Gold si připadal jako hrdina. Nic z toho neplánoval, ale zachránit Ildirany byla správná věc. Lydia by na něj byla pyšná.

Sullivan nepatřil mezi lidi, kteří cestují po exotických místech a navštěvují divy Spirálního ramene. Nikdy nesnil o tom, že se jednou ocitne jako host v křišťálové metropoli Mijistře. Ildiranští úředníci oslavovali jejich příjezd, odměnili lidské těžaře za jejich nesobeckou pomoc a snažili se jim splnit, co jim na očích viděli. Sullivan Gold jen doufal, že se mu dostane stejně vřelého uvítání až se vrátí a bude muset skládat účty prezidentovi Hanzy.

Kolkera ovšem netěšilo nic. Tady na Ildiře byl zelený kněz odříznutý od telinkové sítě, připadal si jako slepý. Sullivan se snažil svého sklíčeného druha povzbudit:

„Ildirané tady nejspíš světostromy nemají, ale jsem si jistý, že nás brzy pošlou domů. Možná by tě dokonce mohli odvézt na Theron. Musíš jen chvíli vydržet."

Kolker svěsil hlavu, tížen žalem a samotou. „Každá hodina mi připadá nesnesitelná. Opravdu vy všichni takhle žijete den po dni? Tak sami… Rozhovor je jen ubohou náhražkou skutečné komunikace."

Sullivan stiskl Kolkerovu paži. „Přesto je to vše, co jsme kdy měli, a naše civilizace přetrvala. Meleme páté přes deváté už tisíce let."

Kolker na něj se zoufalým výrazem pohlédl: „Ale *musí* to takhle být? Opravdu? Jen pomysli na všechny ty zbytečné konflikty způsobené nedorozuměním! Dokonalejší komunikace by jim zabránila."

„Může být." Sullivan si poklepal prstem na dolní ret. „Hlavně si pamatuj: kdykoliv si budeš chtít promluvit – tím starým způsobem – přijď za mnou. Jsem tu pro tebe."

Na jejich sluncem zalitý balkon vstoupil jeden z dvořanů Hranolového paláce. Měl na sobě barevné roucho připomínající podivný divadelní kostým. „Mág-imperátor žádá, abyste se dostavili do audienčního sálu pod nebesférou.“

Sullivan se na zeleného kněze zeširoka usmál. „Přesně na tohle jsem čekal.“ Svižným lehkým krokem procházel různobarevnými sály a dvoranami.

V oslnivé trůnní místnosti seděl Mág-imperátor Jora’h, usazený ve svém vejčitém křesle. Po zdobené podlaze přecházeli Ildirané z nejrůznějších kruhů. „Sullivan Gold, správce lidského těžeru u Qronhy 3,“ oznámil dvořan. „A zelený kněz Kolker.“

Mág-imperátor oběma mužům pokynul, aby přistoupili blíž. Na Jora’hově tváři už byly patrné vrásky, přesto na rozdíl od svého otce, jehož Sullivan znal z obrázků, vypadal zdravý a silný. Na tváři měl vřelý přátelský výraz. „Jsme vašimi dlužníky, Sullivane Golde! Riskovali jste své životy, abyste zachránili mnoho našich těžařů před hydrogy. Děkujeme vám za službu, kterou jste tím ildiranskému Impériu prokázali.“

„Rád jsem pomohl. Udělal jsem jen to, co bylo správné.“ Sullivan se uklonil a doufal, že tak skryje ruměnec na svých tvářích.

Než mohl Mág-imperátor odpovědět, do audienčního sálu vtrhl strážný a odhodil zmatené poutníky. Yazra’h spěchala vedle něj. „Vůdce, pohleď! Nahoře na nebi! Jsou jich tisíce!“

Sullivan vzhlédl vzhůru, aby zjistil, co se děje. Kolker byl zmatený stejně jako on.

Přestože se pečovatelé přičinlivě vrhli k vej čitému křeslu, Mág-imperátor z něj vystoupil a sešel z pódia po schodech. Yazra’h ho naléhavě uchopila za paži. „Pojďte se mnou,“ vybídl Imperátor své strážné.

Protože jim nikdo neřekl, aby zůstali na místě, Sullivan a Kolker je v bezpečné vzdálenosti následovali, zvědaví, co způsobilo ten rozruch. Když došli k průsvitnému výklenku v boční kopuli, pohlédli vzhůru k oslnivě jasné obloze. Sullivanovi se sevřelo srdce. Doufal, že podobnou hrůzu už nikdy neuvidí.

Nebe bylo plné hydroských lodí. Ježaté koule visely nad Hranolovým palácem, byly jich stovky. Rozhostilo se tísnivé ticho. Ohromení Ildirané nevěřili vlastním očím.

„No, hlavně že neútočí.“ Sullivan hovořil tiše, protože však všichni kolem mlčeli, jeho slova jasně slyšeli.

Jora’h se k němu obrátil, oči přimhouřené. „A ani to neudělají. Musím vystoupit na nejvyšší věž paláce a oslovit je.“

☼2 Mág-imperátor Jora‘h

Nesčetné nepřátelské lodě se vznášely ve vzduchu podobné hvězdám v Horizontální hvězdokupě. Jako vůdce ildiranského Impéria jim měl Jora’h čelit sám.

Jelikož nezaútočily, Jora’h pochopil, že Osira’h s nimi nějakým způsobem navázala spojení a splnila tak svůj úkol. Dívenka dokázala otevřít ildiranskou duši cizímu a nepochopitelnému myšlení hydrogů. Přivedla hydrogy na Ildiru, přesně jak Mág-imperátor doufal. Teď vše záleželo na něm.

Najednou si uvědomil, že celé tohle drama sledují také cizinci. Sullivan Gold, zelený kněz, všichni hanzovní těžaři a dokonce i lidský historik Anton Colicos. Jakkoliv sám sebe za tu myšlenku nenáviděl, Jora’h si uvědomil, že nikdy nesmí dopustit, aby se informace o této události dostaly k Zemské hanzovní lize. Přílet hydrogů na Ildiru nesmí být odhalen. Jora’h tomu musel za každou cenu zabránit.

Cestou k nejvyšší plošině se zastavil a tiše řekl Yazra’h: „Od této chvíle ať tví strážní hlídají všechny naše hosty. Nesmějí se už vrátit do Hanzy. Viděli příliš mnoho.“

„Ano, vůdce!“ Yazra’h okamžitě zařídila vyplnění jeho rozkazu.

Čím dál víc se podobám svému pletichářskému otci!

Jora’h poslal strážné pryč a vystoupal na plošinu vypínající se vysoko nad hlavní budovu Hranolového paláce. Nikdo, ani celá Sluneční flotila, by ho nemohl ochránit, kdyby se na něj tvorové z hlubin plynných planet rozhodli zahájit palbu. Jora’h stanul na

nejvyšším místě průzračné stavby, vystaven pohledům hydrogů. Jeho nádherné roucho na něm volně viselo a povlávalo ve větru. Čekal s pocitem, že se blíží neúprosný osud.

Po celém městě Ildirané se strachem hleděli k nebi. Po ukončení hyrillské vzpoury jejich vůdce znovu utkal strukturu *thismatu* a vrátil jim tak pocit celistvosti. Skrze moc, kterou měl nad duchovními vlákny, se teď snažil svůj lid upokojit.

Jora'h hleděl na armádu mlčenlivých hydroských lodí. Ta nejbližší z nich vyronila malou kouli podobnou kapce rosy. Ucítil Osira'h v *thismatu*, sotva se vymanila z plynných vírů a přetlaku uvnitř hydroského bitevníku.

Když průzračná koule jemně spočinula před ním na vysoké plošině, spatřil uvnitř svou dcerku. Zdála se napjatá a vyčerpaná, ale nezraněná. Výraz její tváře však byl na malou holčičku příliš vážný.

Jora'h se znovu nadechl, aby se uklidnil. Osira'h, podivně proměněná, jako by silnější i zlomená zároveň, vystoupila do jasné sluneční záře a nadechla se čerstvého vzduchu, aniž za svou nově nabytou svobodu vzdala dík jediným úsměvem.

„Hydrogové souhlasili s navázáním kontaktu." Každé slovo znělo jako rozsudek smrti, ne jako důvod k oslavám. „Jsou ochotní uzavřít spojenectví, ale mají podmínky. Pokud nebudeš souhlasit, otče, nikdo z nás nepřežije."

Jora'h si nepřál nic jiného, než svou dceru obejmout, místo toho však oslovil hydroské nepřátele na nebi: „Co žádáte výměnou za zastavení útoků proti ildiranskému Impériu?"

Když Osira'h tlumočila odpověď, vyhnula se pohledu svého otce. „Chtějí, abys jim pomohl zničit lidi."

☼3 Dobroský místodržící Udru'h

Místodržící Udru'h, který už nepotřeboval skrývat své tajemství, se s doprovodnou skupinou vypravil na jižní kontinent Dobrosu. Pilot člunu rychle nalezl opuštěný ostrov, kde byla po mnoho měsíců držena Nira Khaliová.

Dobroský místodržící mluvil málo, těšilo ho však, že tuto cestu nemusel podniknout sám, jak tomu bylo při všech dřívějších příležitostech. Daro'h jej doprovázel. Mladý nastávající místodržící byl dobrým žákem – v době Udru'hovy nepřítomnosti dokázal uspokojivě řídit kolonii. V člunu byli přítomni také dva strážní, světlonoš, úředník zastupující Hranolový palác a lékař, který měl zajistit, že se zelené kněžce dostane okamžité péče, pokud ji bude potřebovat.

Zatímco letěli nad krajinou a blížili se k rozlehlému jezeru, Udru'h, ponořený do vlastních myšlenek, hleděl ven z okna. Dříve musel dělat všechno sám. Zaštítil svou mysl, neboť nemohl připustit, aby jeho tajemství kdokoliv odhalil. Teď Mág-imperátor znal pravdu.

Daro'h na něj hleděl tázavým pohledem, nebyl si jistý, jak svého strýce povzbudit. Mladý muž pochopil, že Udru'h udělal něco nehezkého, možná dokonce neomluvitelného. Dostalo se mu jen útržkovitých informací, všechno se však dozví, jakmile z ostrova vyzvednou zelenou kněžku.

Přestože byl Udru'h připraven kát se před Mágem-imperátorem, svých činů nelitoval. Věděl, že mu Nira neodpustí, ani když ji vrátí Jora'hovi. Po jejím odpuštění však netoužil, ani je nepotřeboval. Pro všechno, co udělal, měl své důvody.

„Blížíme se k ostrovu, místodržící," hlásil pilot.

Udru'h pohlédl přes rozlohu hladké vodní hladiny na skvrnku ostrova pokrytého bujnou vegetací. Zelená kněžka tam měla vše, co potřebovala: sluneční světlo, vodu a společnost rostlin. Vše s výjimkou kontaktu s dalšími lidmi.

Teď bylo její vyhnanství u konce. Udru'h ji odveze zpátky. Pokud Osira'h uspěje, pak všechna staletí genetických pokusů měla smysl. Nira to nepochopí, ale to od ní nikdo ani nežádal.

Člun přistál na dlouhé zlatohnědé pláži. Udru'h nasál vzduch a naslouchal. Daro'h vystoupil za svým strýcem na udusaný písek a hleděl na jasné tropické nebe a hustý prales. Podle všeho si nebyl jistý, co se od něj očekává.

Udru'h čekal, ale zelená kněžka se neobjevila. Nira musela slyšet přílet člunu. Nemělo smysl, aby se schovávala – ostrov nebyl velký. Možná se bála. Nenáviděla Udru'hovy návštěvy a jeho výsměch, ale vždycky se ukázala.

„Rozdělte se a prohledejte ostrov! Nemůže být daleko."

Doprovod místodržícího se prodíral porostem a volal Niřino jméno. Udru'h zamířil na místo, kde si postavila přístřešek z větví a opadaných listů. Když ale viděl, že malá bouda je zborcená, zachvátila ho nejistota. Vypadalo to, jako by tu už dlouho nikdo nebyl.

„Kam šla? Kam jen mohla jít?"

Trvalo jim necelou hodinu, než ostrov několikrát prošli křížem krážem. Udru'h byl otřesen. Co jen řekne Mág-imperátor?

Ostrov byl prázdný, zelená kněžka zmizela.

14 Rlinda Kettová

Už jsem uvízla na horších místech a s horšími lidmi," řekla Rlinda BeBobovi a ukázala kolem sebe, aby bylo jasné, že mluví o ledové jeskyni pod zmrzlou slupkou Plumasu. „I tak bych ale byla ráda, kdybychom měli co na *práci.* Možná bychom se mohli zapojit do práce ve vodních dolech?"

„A pokusit se o sabotáž, co?" Caleb Tamblyn, očividně podezřívavý, vzhlédl od generátoru čerpadla, které právě opravoval. Dýchl si na své zmrzlé prsty, zamračil se na ni a pokrčoval v práci. „Tohle je válka, ne dovolená. Smiřte se s tím."

„Takovéhle válce já nerozumím – a řekla bych, že vy taky ne." Nikdy proti Tulákům nic neměla s výjimkou Randa Sorengaarda, který přepadal lodě její společnosti.

„Mohl bych prosím dostat ještě jedny rukavice?" BeBob se potloukal kolem a třel si přitom dlaně o sebe. „Je mi tady pořád zima."

„Jsme na ledovém měsíci – tady má být zima." Caleb se opět zamračil a začal sbírat své nástroje. Když vstal, v kolenou mu

slyšitelně zapraštělo. „Zvyknete si na to. Ostatně jsem přesvědčen, že tady máte daleko lepší podmínky než všichni ti tuláčtí zajatci, které osíci odvlekli při svých nájezdech.“

„Chovám jisté podezření vůči lidem, kteří mě přesvědčují o mém údajném blahobytu líčením toho, jak se má někdo jiný ještě hůř,“ řekla Rlinda. BeBob usedl vedle ní na jakýsi hranatý kus strojního zařízení, brzy však vstal, neboť ho kov přes tenké kalhoty chladil.

Když Rlinda viděla, jak ledabyle jsou vodní doly střeženy, neměla pochyb, že by společně s BeBobem dokázala uniknout, možná dokonce ve své *Zvídavosti*, pokud ji Denn Peroni a bratři Tamblynové svými „opravami“ příliš nepoškodili. Zatím však nebyli dostatečně zoufalí a kromě toho je pořád hledaly OSZ. Raději se rozhodli zůstat společně na místě a vyčkat, jak se věci vyvinou.

Po večerech neměli Rlinda s BeBobem co na práci, a tak se choulili v přidělené boudě, hráli hry a naučili se přitom několika hazardním hrám oblíbeným u Tuláků. Ve dne se zabalili do teplých věcí a procházeli se po ledové kře podél podzemního moře.

Bylo zřejmé, že bratři Tamblynové nevědí, co si se svými zajatci počít. Zajmout je a zmocnit se poškozené *Zvídavosti* jim svého času muselo připadat jako dobrý nápad, teď však byli zaskočení důsledky svého činu.

Rlinda a BeBob dali nakonec dohromady dostatek teplého ošacení, aby jim bylo příjemně. Hubený BeBob se vešel do všeho. Mohl si půjčit staré kombinézy a vyšívané košile od kteréhokoliv z těžařů. Jen málo Tuláků však bylo stejně rozložitých jako Rlinda. Musela si vystačit se svými vlastními šaty, objemnými kusy oblečení doplněnými vlastním spodním prádlem, kvůli němuž obtěžovala bratry Tamblynovy tak dlouho, až jí dovolili vstoupit na palubu *Zvídavosti* a vzít si je.

Jakožto obchodnici ji zajímal chod firmy na Plumasu. Těžba a distribuce vody se řídila rozumným systémem a Tuláci takhle podle všeho úspěšně podnikali už po několik generací, přestože nikdo z Hanzy o tomto místě nikdy neslyšel.

Rlinda a BeBob se procházeli komplexem, jejich kroky křupaly na zmrzlém povrchu. Zvědavě se dívali na podzemní moře. Zastavili se před tělem ženy, které vypadalo, jako by bylo vyřezáno z většího ledového bloku. Stála vzpřímeně, obklopená ledovou hmotou, nepochybně však šlo o skutečnou ženu, jež zmrzla před lety a teď byla vystavena jako socha. Nikdo z Tuláků jim nevysvětlil, jak se tam zmrzlá žena dostala, nebo co s ní chtějí dělat.

Zatímco se Rlinda dívala, pod ledovým pláštěm to začalo jiskřit, jako by žena postupně tála zevnitř. Pod slupkou ze zmrzlé vody byla pleť Karly Tamblynové vosková a bledá. Kolem jejích nohou se už začala tvořit louže.

„Hej!“ vykřikla Rlinda. „Pojďte se na to někdo podívat!“

Zmrzlé tkáně ženina těla prostupovala jakási podivná forma vnitřní energie, díky níž ledový obal zprůsvitněl. Pomalu, jako kůže svlékaná z hadího těla, voda odtékala vrstvu po vrstvě.

„Možná bude potřebovat vyhřívanou deku, až se probudí,“ poznamenal BeBob. „Nebo trochu horkého čaje.“

„Pokud chceš vědět, co si myslím já, tak bude chtít panáka něčeho ostřejšího.“

Dvojčata Wynn a Torin vyšli ven a postavili se vedle Rlindy a BeBoba. „Za poslední den se hodně změnila,“ řekl Wynn svému bratrovi ledabylým tónem. „Škoda že nám Jess neřekl, co s ní máme dělat… nebo na co se máme připravit.“

„Něco se děje, to je jisté,“ pokýval hlavou Torin.

BeBob se objal pažemi kolem hrudi. „Je tady tak zima! Nechápu, jak může tát.“

Rlinda pohlédla do tváře mrtvé ženy a prohlížela si jemné rysy, výrazné lícní kosti a hrdé čelo. Její oči, nepřirozeně otevřené, hleděly skrz ledovou slupku.

Wynn si všiml zvědavosti obou vězňů a povzdychl si. „No jo, Karla a Bram, to byla velká láska. S mým bratrem nebylo snadné vycházet, ale Karla to uměla. Jednoduše ho ignorovala, když začal plácat nesmysly, nebo ho přiměla, aby se zastyděl, že vidí chyby na všech a všem okolo, jen ne sám na sobě.“

„Právě proto jsem se nikdy neoženil," řekl Torin a přistoupil těsně ke svému bratrovi. „S takovýmhle příkladem před očima jsem dospěl k názoru, že to za všechny ty mrzutosti nestojí."

Wynn se na něj zamračil. „Potom jsi neviděl lásku, která mezi nimi byla. Je lepší zažít pár propadů, ale taky výšiny, než žít pořád stejně nudně, tak jako ty."

„Připomenu ti to, až zase budeš na něco nadávat."

Led obklopující Karlino tělo popraskal a začal se rozpadat. Dvojčata se přestala popichovat a naráz zalapala po dechu. Zmrzlou slupku pokrývající Karlino tělo protkala pavučina prasklin. Trhliny se rozšiřovaly za zvuků připomínajících praštění lámaných kostí. Torin vykřikl.

Administrativní přístřešek za nimi se prudce otevřel a ven vyběhl Andrew a ostatní bratři, kteří se začali rozhlížet.

„Karla taje!" zvolal Wynn.

Karliny paže byly rozpřažené, ohnuté v podivných úhlech, a teď se jedna z nich pomalu narovnala. Led popraskal a loupal se, odpadal v celých kusech do louže zpola zmrzlé kaše, jež se kolem ní na ledové plošině utvořila. Bratři Tamblynové naráz vyjekli úžasem i strachem.

Rlinda uchopila BeBoba za paži a odtáhla ho krok zpět. „Dopřejme dámě trochu prostoru."

Zbytek ledu se rozdrobil a spadl na zem jako kroupy. Karla otočila hlavu a z jejích tuhých vlasů se vysypala drobná tříšť. Z kombinézy se odloupávaly tenké ledové škraloupy připomínající šupiny. Její pleť získala zvláštní prozářený vzhled a její vlasy, přestože vlhké, se začaly kroutit a svíjet jako hadi na hlavě Medúzy. Se zvukem připomínajícím srážku dvou ledovců se rozletěl krunýř svírající Karlinu hruď.

Aniž by se obtěžoval hodit na sebe vyhřívanou vestu, Andrew se rozběhl přes ledovou plošinu, neschopný uvěřit vlastním očím.

Karla, která teď jako by zářila, vyprostila nohu přimrzlou k zemi, zvedla ji a udělala krok vpřed. Její pohyby byly neohrabané a

toporné, jak se však pohybovala a získávala na jistotě, jiskřivá energie uvnitř sílila, prostoupila její oblečení, tělo, vlasy.

„Karlo, víš, kdo jsme?“ Wynn zkusmo postoupil kupředu. Po něčem pátral, doufal, že v jejích očích spatří záblesk poznání. „Jess tě sem přinesl, ale neřekl nám, co bychom měli dělat.“

„Co čekáš? Že vytáhne seznam úkolů?“ zavrčel na něj Caleb.

Žena se otočila, ale nevzala jejich přítomnost na vědomí a udělala další krok.

V té chvíli doběhl Andrew, který zabrzdil na ledu vedle nich. „Žije! Karlo, jsi znovu s námi.“

Žena, jiskřící předanou wentalskou energií, postupovala kupředu. Při každém kroku z ní jako chladný plamen vyšlehl výboj, který rozechvěl led pod jejíma nohama, až rozpraskal. Kolem ní se začaly zvedat kotouče páry.

Rlinda pohlédla na BeBoba. „Mně se to moc nelíbí. Vypadá to na zatraceně mrazivé uvítání… a to se ani nesnažím být vtipná.“

„Karlo, proč nic neříkáš? Nevzpomínáš si na nás?“ Andrew vstoupil do dráhy jejího pomalého, ale vytrvalého postupu. Pokusil se uchopit Karlu za paži a přimět ji tak, aby se na něj podívala.

Sotva se však jeho prsty dotkly sršící kůže zmrzlé ženy, Andrew zaječel, zasažen výbojem, který vyšlehl z jejího těla a udeřil do něj jako blesk. Karla ledabyle mávla rukou a srazila ho stranou, jako by byl jen hadrový panák. Andrew se v křeči bezvládně zhroutil na led.

Rlinda jediným pohledem poznala, že muž je mrtev – sežehnutý nebo usmrcený elektrickým proudem.

Oživená žena se zastavila a otočila hlavu. Její oči působily jako dvě černé, bezedné prázdné studny. Kolem ní stále stoupala pára tvořící mlžný závoj. Když Karla viděla, co udělala, ohnula ruku a zvedla ji tak, aby mohla pohlédnout na vlastní prsty. Potom se podívala zpět na tělo zavražděného Andrewa. Koutky jejích bledých úst se zvedly vzhůru ve spokojeném úsměvu.

135 DD

Když proces skončil a z jeho vnitřních systémů byla odstraněna všechna základní pravidla a omezení, DD se necítil nijak výrazně proměněn. S programovými omezeními nebo bez nich, stále si nepřál nikoho zranit, a zvlášť ne své lidské pány, kteří s ním vždy zacházeli dobře.

Sirix by to nikdy nepochopil.

Poté, co DD získal svobodnou vůli, ho klikisšťí roboti pustili a nechali ho v temných a větrem ošlehaných rozvalinách bez dozoru. Probíhala realizace dalších plánů, tisíce a tisíce probuzených klikisských strojů a početná armáda vojenských compů se chystaly zmocnit flotily OSZ.

Skrze portály celé dny proudili na Szeol roboti, kteří pak cestovali někam dál, vytvářet další základny a výspy, ze kterých budou moci vést svůj vražedný útok proti lidstvu.

Když se všichni roboti shromáždili, Sirix k nim promluvil jako generál vydávající příkazy svým jednotkám. „Stáhli jsme naše druhy z obydlených planet. Ve chvíli, kdy vstupujeme do této závěrečné fáze, jsou všichni vojenští compové sloužící v Obranných silách Země vybaveni našimi programy. Standardní časovací sekvence zajistí, že ke vzpouře dojde naráz v celém vojsku Hanzy. Už brzy."

DD nebyl do jejich aktivit zahrnut. Jakmile Sirix uskutečnil, co si předsevzal, ztratil o malého compa zájem. Až klikisšťí roboti a vojenští compové provedou svůj útok proti Obranným silám Země a vyvraždí lidskou rasu, přijde na řadu osvobození všech ostatních compů.

DD teď mohl zkoumat Szeol podle libosti, takže se toulal pochmurnou krajinou za kalných dnů i narudlých nocí. Kolem občas přelétli hroziví tvorové s ostrými křídly, dlouhými chapadly a neobvykle velkým počtem očí. Přestože se DD před nimi krčil, stvoření si ho přestala všímat, jakmile zjistila, že není k jídlu.

Obklopený slabými sirnými výpary hleděl na to, co kdysi bývalo velkolepým klikisským městem. I kdyby byla nenávist černých

robotů vůči klikissům oprávněná, jejich dávní stvořitelé už dávno vyhynuli. A lidé nebyli stejní jako klikissové.

Neomezován a nesledován přistoupil malý compo k třetímu lichoběžníkovému oknu vztyčenému na okraji kaňonu. Portál lemovaly klikisské symboly, každý z nich označoval souřadnice planety tvořící kdysi součást hmyzí civilizace. Tento portál balancoval na okraji srázu, jinak se ale velmi podobal kamenném oknu, které Margaret a Louis Colicosovi objevili uvnitř města ve skalní stěně na Rheindic Co.

DD stál před mlčenlivým lichoběžníkem, který pradávná rasa využívala k meziplanetárním přesunům, a v paměti si přehrával vzpomínky na poslední chvíle na Rheindic Co, kdy byl s Margaret a Louisem. Jeho záznamy byly bezchybné a compo provedl srovnání obou systémů, přičemž si povšiml drobných změn v uspořádání plošek s koordináty.

V oněch posledních okamžicích nebyl DD schopen bránit své milované pány před vražednými klikisskými roboty. Louis dokázal aktivovat portál a Margaret jím prošla. Přestože klikisští roboti starého muže zabili dřív, než ji mohl následovat, DD věděl, že Margaret někde je. Možná stále žije. Ale kde?

Compo stál před hrozivou kamennou bránou, zvažoval, počítal, hodnotil. Prošel veškeré znakové analýzy ve všech studiích, které měl v paměti. Konečně si vyvolal plánek symbolů z Rheindic Co a nákresy podobných kamenných oken na jiných klikisských planetách. Několikrát si přehrál záznamy o společné práci s Louisem Colicosem a na základě analýzy jejich charakterových rysů provedl odhad, kterou dlaždici by Louis mohl vybrat náhodně, ve chvíli tísně.

Na szeolském portálu našel stejný symbol, třebaže na jiném místě.

Compo neváhal – o svých cílech měl jasno. Brzy, možná už příštího dne, zahájí klikisští roboti boj proti lidem. Nesměl ztrácet čas.

Sirix mu dal svobodnou vůli a DD teď dostal příležitost ji vyzkoušet. Compo se rozhodl sám, na základě svých vlastních tužeb

určil, která z možností je nejlepší. Klikisské roboty by nikdy nenapadlo, že je teď, sotva mu dali svobodu, bude *chtít* opustit.

DD se však ze všeho nejvíc toužil dostat někam, kde se bude cítit v bezpečí. Proto použil svou svobodnou vůli a *rozhodl* se utéci. Zvolil určený symbol.

Kamenná plocha se zamihotala, portál se stal prostupným a DD udělal krok přes propast prostoru, aniž se ohlédl.

Na opačném konci, na obzvlášť podivné planetě, přátelský compo zjistil, že je obklopen nepochopitelným a tajuplným panoramatem. Krajina byla rozervaná, přesto nesla stopy osídlení. Viděl stavby založené v úhlech neslučujících se s koncepty lidské architektury. Homolovité věže působily dojmem, jako by byly s nesmírným úsilím vytvarovány z organického slizu, který ztuhl v silné vichřici a vytvořil tak fantaskní tvary.

Vzduch byl těžký, plný páry a tak vlhký, až měl DD podezření, že člověk by tu mohl dýchat jen s obtížemi. Zaznamenal také silnou koncentraci aromatických molekul, organických esterů, které byly tak složité a rozmanité, že působily dojmem symfonie nebo snad jazyka založeného na působení feromonů, pachů, vůní a pižem.

Ze všech stran k němu přicházely tóny, melodie či sekvence zvuků. Tato exotická planeta zvučela chaotickou směsicí hvízdání, cvrlikání a zvonivého cinkání.

DD zamířil pryč od portálu. Vydal se na průzkum, odhodlán najít někoho, kdo by mu mohl pomoci.

Barva nebe neodpovídala ničemu, co znal, a také mlha ve vzduchu zjevně nebyla přirozeným meteorologickým jevem. DD neměl tušení, jak by pobyt na takovémto místě snášel člověk. Zavolal mechanickým hlasem: „Haló? Haló?“ Vyslal rádiový signál na mnoha vlnových délkách, přestože se bál, aby tím na sebe neupozornil klikisské roboty, kteří by se na planetě mohli nacházet.

Margaret Colicosová průchodem skrz portál nejspíš unikla vražedným klikisským robotům, ale co když se dostala na místo ještě horší?

Pochodoval dál, horlivý a zvídavý, zkoumal novou planetu a ukládal si do paměti podrobnosti. Pokud bylo tohle místo osídleno, někdo si mohl všimnout aktivace lichoběžníkového kamenného okna. Přátelský compo pokračoval, optické senzory v pohotovosti.

Po několika hodinách pouti podivnou neznámou krajinou potkal někoho – *něco* – a požádal o pomoc. Krátce nato se shledal s Margaret Colicosovou.

Na DDho, který před ní po tolika letech opět stanul, hleděla vyděšenýma očima. Zůstala naživu, i když se velmi změnila – DDho však stále poznávala. Její smutnou tvář prozářil záblesk radosti.

Žena k němu přistoupila a upřela na něj prázdný pohled. „DD!“ řekla. „Viděla jsem takové věci…“

☼6 Celli

Hydrogové byli opět poraženi a čisté nebe Theronu se zdálo otevřené dokořán. Celli měla pocit, že stačí vztáhnout paže a bude navždy padat vzhůru, aniž by kdy dosáhla na oblaka. Toužila oslavovat společně se Solimarem.

Když bylo po bitvě, vítězný Kotto Okiah se širokým úsměvem a nemalými rozpaky přijímal díky a potlesk Theroňanů. Vynálezce i jeho Tuláci, společně se dvěma technickými compy, se opírali o své lodě, s nimiž přistáli na mýtině. Kotto by už nejraději chvátal zpátky k Osquivelu, aby mohl pokračovat ve zkoumání malého hydroského vraku.

Díky jeho rezonančním klepadlům teď lidé měli efektivní zbraň proti zdánlivě nezničitelným hydroským bojovým lodím. I když teď byly klany rozptýlené, Tuláci mezi sebou zprávu rychle rozšíří. Kotto a jeho druhové ovšem museli odletět bez průtahů a dlouhého loučení…

Svěží vzduch voněl vlhkou hlínou a deštěm z odpařené wentalské komety. Energií prosycená voda zavlažila lesní půdu a podnítila nový bouřlivý růst. Celli a Solimar se nepřestávali snažit a dál chodili den co den do nejžalostněji poškozených míst světolesa a

tančili, dokud jim dech stačil. Pokračovali v obnově světostromů lístek po lístku. Theron kypěl novým životem víc než kdy předtím.

Venku v lese se Celli rozběhla k oživlé dřevěné soše nesoucí podobu jejího bratra. „Beneto, podívej na tu zeleň! Už dlouho jsem necítila takovou naději."

Jeho rty se zvlnily v úsměvu a vzal svou sestru za ruku. „To je jen nepatrná část toho všeho, Celli! Návrat wentalů je skutečným důvodem k radosti a Tuláci se ukázali jako cenní spojenci." Jeho hlas zněl jako melodie hraná na dřevěný dechový nástroj. „To nejlepší však má teprve přijít – a bude to dnes. Už cítím, že jsou blízko."

Celli ho skotačivým krokem doprovázela, dychtící spatřit slíbené překvapení na vlastní oči. Když Beneto pozvedl hlas, znělo to jako polnice. Stanul na mýtině a začal svolávat všechny zelené kněží k sobě, obrátil se i k obnovenému městu v houbovém útesu a požádal Otce Idrisse a Matku Alexu, aby sestoupili dolů k nim. Telinkem pak vyslal skrze stromy zprávu pro všechny, kteří ji byli schopni zachytit.

Solimar nad nimi přelétl na svém bzučícím motorovém kluzáku. Když zakroužil nad hlavní mýtinou, zamával na Celli. Do hodiny se shromáždili všichni Theroňané, vzrušení a zvědaví. Idriss a Alexa oblékli barevná roucha v očekávání nějaké oslavy. Beneto nikomu nenaznačil, co mohou očekávat.

Přeživší světostromy se vzpínaly v půdě dychtivou nedočkavostí. Obrovité kmeny skřípaly, jako by se mohutné stromy chtěly vyrvat z kořenů a kráčet po lesní půdě. Jejich větve se o sebe třely, šelestily a šepotaly, přestože nefoukal vítr.

Beneto, podoben krysaři z Hamelnu, vedl své následovníky k chrámovému kruhu z ohořelých pahýlů kmenů. Když kráčel lesem, větve mu uhýbaly z cesty. Celli cítila pulzování vlhké půdy pod svými chodidly a napadlo ji, jaký vliv asi budou mít vodní bytosti na stromy, které jsou živé. Spojí se nějak, zdvojnásobí své síly, wentalové a verdani? Solimar, Yarrod a ostatní zelení kněží cítili rostoucí vzrušení, přestože mu nerozuměli.

Beneto pozvedl ruce zformované ze dřeva a stanul uprostřed amfiteátru, člověk a strom v jediné bytosti. Z jeho úst vyšlo tiché

mručení, k němž se stromy vzápětí přidaly. Zvuk sílil až k drnčivému hukotu, intenzivnímu a neodolatelnému volání samotné planety. Beneto se nadechl a stromy ztichly.

Nad nimi se objevily stovky – ne, tisíce – obrovitých lodí blížících se k nim z nesmírné dálky. Každá z nich vypadala jako fantaskní strom o velikosti malého asteroidu. Poháněla je síla, vedle níž myslící theronský světoles vypadal jako jiskra vedle planoucí hvězdy. Stromové lodě byly na cestě od chvíle, kdy hydrogové zničili první hájek světostromů na Havraním hradu. Překonaly nesmírnou vzdálenost, aby dorazily tam, kde bylo jejich pomoci zoufale zapotřebí, zpět do srdce světolesa.

Neuvěřitelně rozměrné struktury měly v jádru ústřední kmen, z něhož vyrůstaly větve proplétající se navzájem do tvaru připomínajícího bodlák. Byly to obří organické lodě ježící se nepřirozeně mohutnými ostny, se semeny obdařenými nesmírnou klíčivou silou, která dala vyrůst výhonkům a trnům pokrytým neproniknutelným krunýřem ze dřeva a obklopeným ochranným polem, které je udrželo naživu během cesty napříč nezměrnou propastí vesmíru.

Celli zírala, ústa otevřená. Zelení kněží i ostatní Theroňané vyráželi užaslé výkřiky a ukazovali rukama.

„Teď jsme dostatečně silní, abychom porazili hydrogy navždy. Můžeme se připravit na poslední střet.“ Beneto vzhlédl vzhůru k mamutím rostlinným lodím a na tváři měl blažený výraz znovuzískané sebedůvěry. „Konečně dorazily bitevníky verdani.“

REJSTŘÍK

Abel-Wexler – jedna z jedenácti generačních lodí vyslaných ze Země, odstartovala v pořadí desátá
adar – nejvyšší vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily
Aguerra, Raymond – chlapec z chudé rodiny žijící na Zemi, původní jméno a identita krále Petra
Aguerrová, Rita – Raymondova matka
Alexa, Matka – vládkyně Theronu, manželka Otce Idrisse
Andezová, Shelia – voják OSZ, držená v zajetí Tuláky v osquivelských loděnicích
Antero, Haki – velící admirál Čtverce 8
arcipáter – symbolický představitel církve Sjednocení na Zemi
Avi'h – místodržící Marathy, nejmladší syn Mága – imperátora Cyroc'ha
balast – slangový výraz pro lidské velitele symbolicky zastupující OSZ na palubách taranovacích lodí
bastl – pohrdavý výraz pro kadeta OSZ
BeBob – Rlindina žertovná přezdívka pro Bransona Robertse
bekh! – ildiranská kletba, „zatraceně!"
Beneto – zelený kněz, druhý syn Otce Idrisse a Matky Alexy, zavražděn hydrogy na Havraním hradu
Bhali'v – člen kruhu úředníků, pobočník marathského místodržícího Avi'ha
bitevník – třída největších ildiranských válečných lodí
Booneův přechod – hanzovní kolonie
Braddox – tulácká základna
Brindleová, Natálie – matka Robba Brindleho, bývalá armádní důstojnice
Brindle, Conrad – otec Robba Brindleho, bývalý armádní důstojník
Brindle, Robb – podplukovník OSZ, přítel Tasii Tamblynové, zajatý hydrogy u Osquivelu

Burton – ztracená generační loď, potomci její posádky byli použiti pro genetické pokusy

Cain, Eldred – zástupce a předpokládaný nástupce Basila Wenceslase, lysý muž s bledou pletí, sběratel umění

Celli – nejmladší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy

Clarin, Eldon – tulácký vynálezce, bratr Roberta, zavražděn při útoku hydrogů na nový těžer Berndta

Okiaha u Erphanu

Clarin, Roberto – správce překladiště Hurikán, Eldonův bratr

Colicos, Anton – syn Margaret a Louise Colicosových zajímající se o eposy, překladatel zabývající se studiem epických příběhů, vyslán do ildiranského Impéria, aby studoval Ságu sedmi sluncí

Colicos, Louis – xenoarcheolog, manžel Margaret Colicosové, odborník na starobylé klikisské artefakty, zavražděn roboty na Rheindic Co

Colicosová, Margaret – xenoarcheoložka, žena Louise Colicose, odbornice na starobylé klikisské artefakty, zmizela poté, co prošla transportálem při útoku robotů na Rheindic Co

compo – zkratka pro computerizovaného pomocníka

computerizovaný pomocník – inteligentní robot nazývaný krátce compo, vyráběný v různých modelech (přátelský, učitelský, naslouchající, pečovatelský a jiné)

Corribus – opuštěná klikisská planeta, kde Margaret a Louis Colicosovi objevili technologii Klikisské pochodně, místo, kde byla založena první nová hanzovní kolonie

Covitz, Jan – dremenský pěstitel hub, společně se svou dcerou Orli se připojil ke kolonizační iniciativě využívající klikisské portály

Covitzová, Orli – dremenská kolonistka, společně se svým otcem Janem se připojila ke kolonizační iniciativě využívající klikisské portály

Crenna – bývalá ildiranská štěpová kolonie následně osídlená lidmi, domov Davlina Lotzeho a Bransona Robertse, zmrzla, když hydrogové a faerové zničili její slunce

Cyroc'h – předchozí Mág-imperátor, otec Jora'ha

Czir'h – nastávající místodržící Dzellurie
červí hnízdo – velké hnízdo zbudované dravými theronskými červy, dostatečně prostorné, aby mohlo být užíváno jako lidské obydlí
člun – malá loď ildiranské Sluneční flotily
Daniel – nový kandidát na post prince, vybraný Hanzou jako náhrada za prince Petra
Daro'h – po smrti Mága-imperátora Cyroc'ha nastávající místodržící na Dobrosu
Dasra – obří plynná planeta, předpokládané sídlo hydrou
dávivá horečka – nakažlivá nemoc, jež kdysi postihla Ildiru
Daym – modrý veleobr, jedno ze sedmi sluncí Ildiry, také jméno obří plynné planety, kde Ildirané v minulosti těžili ekti
DD – compo pomáhající při vykopávkách na Rheindic Co, zajat klikisskými roboty
dějepravec – člen ildiranského kruhu vypravěčů
Dekyk – klikisský robot, pomáhající při xenoarcheologických vykopávkách na Rheindic Co
diamantový film – záznamové médium používané pro ildiranské dokumenty
Dobros – ildiranská kolonie, kde se nacházejí chovné tábory využívající lidské zajatce
Dremen – kolonie Země, pošmourná a oblačná, hlavním produktem je kaviár ze slaných jezer a jisté druhy geneticky upravených hub
drogové, hydráci – pohrdavé označení pro hydrogy
duchovní vlákna – podstata thismatu prýštící z Věčného jasu, viditelná pouze Mágu-imperátorovi a světlonošům
Durris – trojhvězda, bílá a oranžová hvězda obíhaná červeným trpaslíkem, tři ze sedmi sluncí Ildiry
EA – osobní compo Tasii Tamblynové, jeho paměť byla vymazána poté, co se ho Basil Wenceslas pokusil vyslýchat
Ebbe, Jack – odborník na kryotechnologie pracující na Jonahu 12
ekti – vzácný alotrop vodíku užívaný jako palivo pro ildiranský mezihvězdný pohon
Eld, Erin – velitel taranovacích lodí OSZ

Eolus, Kostas – velící admirál Čtverce 5
Estarra – druhá dcera, čtvrtý potomek Otce Idrisse a Matky Alexy, současná královna Zemské hanzovní ligy, provdaná za krále Petra
faerové – myslící ohnivé bytosti obývající nitra hvězd
Fan'nh – qul ildiranské Sluneční flotily, velitel manipulu čelícího hydrogům u Hrel-ora
Fitzpatrick, Patrick, III. – protekční příslušník OSZ, chráněnec generála Lanyana, považován za mrtvého po bitvě u Osquivelu, držen Tuláky v loděnicích Dela Kelluma
Fitzpatricková, Maureen – bývalá prezidentka Zemské hanzovní ligy, babička Patricka Fitzpatricka III.
Forreyův Střeček – tulácká základna
frak – slangový výraz pro frakčně-pulzní střelu
frakčně-pulzní střela – nová zbraň OSZ, také zvaná frak
Frederick, král – loutkový vládce Zemské hanzovní ligy, zavražděn hydroským vyslancem
Galei'nh – pokusný míšenec, syn Niry Khaliové a adara Kori'nha, třetí nejstarší z jejích dětí
Gold, Sullivan – správce nového hanzovního těžeru umístěného u Qronhy 3
Golgen – obří plynná planeta, kde byl zničen těžer Blue Sky Rosse Tamblyna, bombardována kometami, které na ni nasměroval Jess Tamblyn
Gomez, Charles – lidský vězeň hydrogů, zajat na Booneově přechodu
GU – analytický compo přidělený Kottu Okiahovi
Hadden – kadet OSZ
Hanza – Zemská hanzovní liga
Havraní hrad – hanzovní kolonie, zničená hydrogy
Hhrenni – soustava, v níž se nacházejí skleníkové asteroidy klanu Chan
Horizontální hvězdokupa – velká hvězdokupa nedaleko Ildiry, v níž se nachází Hyrillka a mnoho jiných štěpových kolonií
Hosaki – tulácký klan

houbový útes – obrovský rostlinný útvar na Theronu, přeměněný Theroňany na obydlí
Houser – pohrdavé tulácké označení pro Zemskou hanzovní ligu
Houswell, Bertram – jeden z prvních prezidentů Zemské hanzovní ligy, snažil se přinutit Tuláky, aby podepsali Hanzovní dohodu
Hranolový palác – sídlo idliranského Mága-imperátora
Hrel-oro – vyprahlá ildiranská těžební kolonie, osídlená převážně drsnouty
Hroa'x – těžař, šéf ildiranského těžního zařízení u Qronhy 3
Hucková, Tabitha – technička na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3, bývalá zbraňová specialistka OSZ
Huff, Jared – tulácký pilot
Hvězda – filozofie a víra Tuláků, síla, která každého vede cestou jeho života
hydrogové – mimozemská rasa žijící v nitrech obřích plynných planet
Hyrillka – ildiranská kolonie v Horizontální hvězdokupě, místo, kde byli poprvé nalezeni klikisšťí roboti, hlavní producent drogy shiing
ch'kanh – mořským sasankám podobné rostliny chráněné tvrdou skořepinou, žijící na stinných stanovištích v kaňonech na Marathě
Chalmers, Regan – bývalý prezident Zemské hanzovní ligy
Chan – tulácký klan
Chanová, Maria – tulácká odbornice na pěstování rostlin ve sklenících, matka Nikka Chana Tylara
chlupatý cvrček – neškodný chlupatý tvor žijící na Corribusu
Christensen, Tom – velitel taranovacích lodí OSZ
Idriss, Otec – vládce Theronu, manžel Matky Alexy
Ildira – ústřední planeta ildiranského Impéria, ozařována světlem sedmi sluncí
Ildirané – humanoidní mimozemšťané, jejich společenství se skládá z mnoha různých kast, čili kruhů
ildiranská Sluneční flotila – vesmírné loďstvo ildiranského Impéria

ildiranské Impérium – rozsáhlá mimozemská říše, lidmi je považováno za jedinou další civilizaci ve Spirálním rameni
Ilure'1 – ildiranský světlonoš, člen základní osádky, která zůstala v Marathě Prime
isixká kočka – kočkovitá šelma původem z Ildiry, Jora'hova dcera Yazra'h chová tři jako mazlíčky
jazer – zbraň Obranných sil Země vydávající pulzy energie
Jonah 12 – zmrzlá planetoida, na níž je umístěna tulácká těžební základna
Jora'h – Mág-imperátor ildiranského Impéria
Jorax – klikisský robot rozebraný hanzovními vědci, kteří zkoumali jeho programy a systémy
Kamarov, Raven – kapitán tulácké nákladní lodi, zahynul při tajném útoku OSZ na jeho loď
karbonová beranidla – nová zbraň OSZ efektivně narušující vazbu mezi atomy uhlíku
Kellum, Del – vůdce tuláckého klanu řídící osquivelské loděnice
Kellumová, Zhett – dcera Dela Kelluma
Kettová, Rlinda – obchodnice, kapitánka *Věčné zvídavosti*
Khaliová, Nira – zelená kněžka, milenka Prvního následníka Jora'ha a matka jeho dcery Osira'h, držená v zajetí v chovném táboře na Dobrosu
Klikisská pochodeň – zbraň či mechanismus vyvinutý klikissy, umožňující implozi obří plynné planety a stvoření nové hvězdy
klikissové – dávná hmyzí rasa, která vymizela ze Spirálního ramene před dávnými časy a zanechala za sebou jen svá prázdná města
klikisští roboti – inteligentní, broukům podobní roboti vytvoření klikissy
kohorta – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi manipulů neboli 343 lodí
Kolker – zelený kněz, Yarrodův přítel sloužící na modulárním těžeru Sullivana Golda u Qronhy 3

Kori'nh, adar – velitel ilidranské Sluneční flotily, zabit při sebevražedném útoku na hydrogy u Qronhy 3 KR – analytický compo přidělený Kottu Okiahovi
král – loutkový vládce Zemské hanzovní ligy
kruh – ildiranská kasta
Lanyan, Kurt, generál – velitel Obranných sil Země
Llaro – opuštěná klikisská planeta
Loganová, Chrysta – poslední kapitánka ztracené generační lodi *Burton,* vedla kolonisty na Dobros
Lotze, Davlin – exosociolog Hanzy a špeh na Crenně, vyslán na Rheindic Co, kde zjistil, jak využívat klikisský transportní systém
Madam Fúrie – přezdívka bývalé prezidentky Hanzy Maureen Fitzpatrickové
Mág-imperátor – bůh-vládce ilidranského Impéria
manipul – bojový útvar ildiranské Sluneční flotily sestávající ze sedmi septemů, neboli 49 lodí
manipulační buňka – malý přepravní prostředek užívaný v osquivelských loděnicích
manta – třída středně velkých křižníků Obranných sil Země
Maratha – vyhledávaná planeta Ildiranů s výjimečně pomalým cyklem střídání dne a noci
Maratha Prima – první město na Marathě
Maratha Sekunda – sesterské město nacházející se na opačné polokouli Marathy než Prima, v současné době dostavováno klikisskými roboty
megaflektor – ildiranské zařízení sloužící jako zdroj světla
Mhas'k – Ildiran, příslušník zemědělského kruhu, člen základní osádky, která zůstala na Marathě, druh Syl'k
Mijistra – skvostné hlavní město ildiranského Impéria
místodržící – kterýkoliv šlechtický syn Mága – imperátora, vládce ildiranské planety
Mluvčí – politický vůdce Tuláků
modulární těžer – zařízení sloužící k získávání ekti postavené Hanzou

motorové kluzáky – létající zařízení vyrobené ze starého motoru, rámu a plachtouních křídel
Muree'n – míšenka, dcera Niry Khaliové a strážce, nejmladší z jejích dětí
Nahton – dvorní zelený kněz na Zemi, sloužící králi Petrovi
nebesféra – hlavní dóm ildiranského Hranolového paláce, v nebesféře umístěné nad trůnní místností Mága-imperátora se nacházejí exotické rostiny, hmyz a ptáci
nialie – rostlina pěstovaná na Hyrillce, zdroj shiingu
Nové Portugalsko – hanzovní kolonie se základnou OSZ, kolonie proslavená vinařstvím a lihopalnictvím
Nur'of – vedoucí inženýr, člen základní osádky, jež zůstala v Marathě Prime
O'Barr, Hector – velitel taranovacích lodí OSZ
O'nh, tal – druhý nejvyšší důstojník ildiranské Sluneční flotily
obr – třída největších válečných lodí OSZ
Obranné síly Země – armáda Země určená k operacím ve vesmírném prostoru ovládaném Hanzou se základnou na Marsu, podléhající velení Zemské hanzovní ligy
obřadníci – ildiranský kruh, zaopatřovatelé mrtvých
paralyzér – zbraň OSZ sloužící k omráčení
Odenwaldová, Sabine – velitelka taranovacích lodí OSZ
Okiah, Kotto – nejmladší syn Jhy Okiahové, smělý a výstřední vynálezce
Okiahová, Jhy – Tulačka, velmi stará, bývalá Mluvčí klanů
Oncier – obří plynná planeta, na níž byla prvně vyzkoušena Klikisská pochodeň
Orra'h – dzellurijský místodržící
osíci – slangový výraz pro vojáky OSZ
Osira'h – dcera Niry Khaliové a Jora'ha, díky svému původu nadaná výjimečnými telepatickými schopnostmi
Osquivel – plynná planeta s prstenci, místo, kde se nacházejí tajné loděnice Tuláků
ostrokvítkový čaj – horký tulácký nápoj

OSZ – Obranné síly Země
Otema – stará zelená kněžka, theronská velvyslankyně na Zemi, později vyslána na Ildiru, kde byla zavražděna Mágem-imperátorem
OX – učitelský compo, jeden z nejstarších robotů na Zemi, sloužil na palubě generační lodi *Peary*, nyní učitel a rádce krále Petra
Palác šepotu – velkolepé sídlo hanzovní vlády
Palácová čtvrť – vládní zóna kolem Paláce šepotu na Zemi
Palawu, Howard – hlavní vědecký poradce krále Petra, jeden z lidí, kteří se podíleli na demontáži klikisského robota Joraxe
pečovatelé – drobní osobní asistenti Mága-imperátora
Pekarová, Jane – guvernérka kolonie Relleker
Pellidor, Franz – agent Basila Wenceslase, jeho „pravá ruka“
Peroni, Denn – Cesčin otec, tulácký obchodník
Peroniová, Cesca – Mluvčí všech klanů, nástupkyně a žačka Jhy Okiahové, byla snoubenkou Rosse Tamblyna, pak Reynalda z Theronu, ale vždy milovala Jesse Tamblyna
Pery'h – nastávající místodržící Hyrillky, zavražděn Rusa'hem
Petr, král – následník starého krále Fredericka
plachtoun – barevný létající hmyz na Theronu, podobný velkému motýlu, občas chovaný jako domácí zvíře
plaňkovky – vysoké rostliny běžné na pláních Corribusu
plavci – jeden z ildiranských kruhů, obyvatelé vod
Plumas – zmrzlý měsíc s hlubokými oceány tvořenými tekutou vodou, místo, kde se nacházejí vodní doly klanu Tamblynů
portál – klikisský transportní systém umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého
Princezna – Niřino něžné pojmenování Osira'h
průchod – transportní systém hydrogů umožňující okamžitou přepravu z jednoho bodu do druhého
První následník – nejstarší syn a následník Mága – imperátora
překladiště Hurikán – tulácké obchodní centrum a překladiště paliva, umístěné ve stabilním gravitačním bodu mezi dvěma obíhajícími asteroidy, zničené OSZ

Ptoro – obří plynná planeta, u níž je umístěn těžer klanu Tylarů
Qronha – těsná dvojhvězda, dvě z ildiranských sedmi sluncí, je obklopená systémem skládajícím se ze dvou obyvatelných planet a plynného obra označeného Qronha 3
qul – ildiranská vojenská hodnost, velitel manipulu, čili 49 lodí
Ramirezová, Elly, komandér – velitelka manty dříve náležející Tasii Tamblynové
Randezvous – osídlený pás asteroidů, skryté místo tulácké vlády, zničené OSZ
ratolest – výhonek světostromu, často převážený v ozdobném květináči
Relleker – kolonie Země, kdysi oblíbené rekreační místo
Reynald – nejstarší syn Otce Idrisse a Matky Alexy, zabit při útoku hydrogů na Theron
Rheindic Co – opuštěná klikisská planeta, místo hlavních výzkumů týmu manželů Colicosových
Roberts, Branson – bývalý manžel a obchodní partner Rlindy Kettové, také zvaný BeBob
Roďh – míšenec, syn Niry Khaliové a dobroského místodržícího, druhé nejstarší z jejích dětí
rostlišaj – hyrillská nialie, surovina pro výrobu drogy shiing
Ruis, Lupe – starosta kolonie na Crenně
Rusa'h – hyrillský místodržící, třetí šlechtický syn bývalého Mága-imperátora
rypadlo – pomalu se pohybující, polokulovité těžní zařízení používané na Jonahu 12
Sága sedmi sluncí – legendární epos ildiranské civilizace zachycující její historii
Sandoval – tulácký klan
Sarein – nejstarší dcera Otce Idrisse a Matky Alexy, velvyslankyně Theronu na Zemi, také milenka prezidenta Wenceslase
Sarhiová, Padme – velkoguvernérka Yreky
septem – malá bojová skupina Sluneční flotily sestávající ze sedmi lodí

septor – velitel septemu sféra – rozměrný obytný komplex hydrogů
Shana Rei – legendární „bytosti temnot“ ze *Ságy sedmi sluncí*
Shelby – tulácký pilot
shiing – povzbuzující droga vyráběná z nialiových rostlišajů na Hyrillce, u Ildiranů otupuje vnímání *thismatu*
Shonor – ildiranská štěpová kolonie
Sirix – klikisský robot pracující na vykopávkách na Rheindic Co, vůdce spiknutí robotů proti lidem, věznitel DDho
Sjednocení – normalizovaná, vládou podporovaná víra pro oficiální aktivity na Zemi
skat – tulácká kletba
Slepá víra – loď Bransona Robertse
slíďák – pavouku podobný dravec žijící na Corribusu
Solimar – mladý zelený kněz, stromový tanečník a mechanik, zachránil Celli z hořícího stromu během hydroského útoku na Theron
Sorengaard, Rand – tulácký vzbouřenec, pirát, popravený generálem Lanyanem
Spirální rameno – část Mléčné dráhy, v níž se nacházejí planety ildiranského Impéria a kolonie Země
Stannis, Malcolm – prezident Zemské hanzovní ligy, ve funkci za vlády krále Bena a krále George, v době prvního kontaktu Země s ildiranským Impériem
Steinman, **Hud** – starý průzkumník sítě portálů, objevil přístup na Corribus a rozhodl se tam usadit
stínoví lvi – dravci žijící na noční straně Marathy
Stromo, Lev, admirál – velící admirál Obranných sil Země; poté, co byl hydrogy poražen u Jupiteru, pohrdlivě nazývaný „pecivál Stromo“
stromoví tanečníci – umělci-akrobaté předvádějící své umění v lesích Theronu
stříbrné barety – výkonné speciální jednotky vycvičené OSZ
Stubbs, Danvier – tulácký těžař pracující na Jonahu 12
subthismatický spánek – ildiranská obdoba komatu

světlonoš – kněz-filozof interpretující nejasné pokyny *thismatu* a pomáhající Ildiranům v nesnázích
světoles – propojený myslící les, jehož hlavní část se nachází na Theronu
světostrom – jeden strom v propojeném myslícím lese, jehož hlavní část se nachází na Theronu
Swendsen, Lars Rurik – technický odborník, poradce krále Petra, jeden z lidí, kteří se zúčastnili demontáže klikisského robota Joraxe
Syl'k – Ildiranka, příslušnice kruhu zemědělců, členka základní osádky na Marathě, Mhas'kova družka
šíp – rychlá, samostatně operující loď (stíhačka) ildiranské Sluneční flotily
štěpová kolonie – ildiranská kolonie mající alespoň minimální počet obyvatel nezbytný pro udržení *thismatu*
štítonoš – malá útočná loď OSZ
Tabeguache, Peter – admirál, velitel Čtverce 1
tal – vojenská hodnost ildiranské Sluneční flotily, velitel kohorty
Tamblyn, Andrew – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblyn, Bram – Tulák, nejstarší člen klanu Tamblynů, otec Rosse, Jesse a Tasii, zemřel poté, co jeho syn Ross zahynul na těžeru Blue Sky
Tamblyn, Caleb – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblyn, Jess – Tulák, druhý syn Brama Tamblyna milující Cescu Peroniovou, jeho tělo bylo prostoupeno wentaly
Tamblyn, Ross – Tulák, nejstarší syn Brama Tamblyna, který se osamostatnil, majitel těžeru Blue Sky u Golgenu, zahynul při prvním hydroském útoku
Tamblyn, Torin – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblyn, Wynn – jeden z Jessových strýců, Bramův bratr
Tamblynová, Karla – Jessova matka, zamrzla v ledu při nehodě na Plumasu
Tamblynová, Tasia – sestra Jesse Tamblyna, momentálně sloužící v OSZ

taranovací loď – loď OSZ upravená pro compskou osádku, určená pro sebezničující misi
telink – způsob okamžité komunikace používaný zelenými kněžími
Teltonová, Anjea – lidská zajatkyně hydrogů
těžer – zařízení na získávání ekti z atmosféry obřích plynných planet, obvykle provozované Tuláky
těžer Blue Sky – těžební zařízení pracující u Golgenu, provozované Rossem Tamblynem
Theron – lesnatá planeta, domov myslících světostromů
thisma – slabé telepatické spojení Mága-imperátora s jeho poddanými Ildirany
Thor'h – nejstarší Jora'hův syn ze šlechtického kruhu, současný První následník
transportér – tulácká loď užívaná pro odvoz ekti z těžerů
Trůnní sál – hlavní králova audienční místnost v Paláci šepotu na Zemi
Tuláci – volná federace nezávislých lidských klanů, hlavní producenti paliva pro mezihvězdný pohon – ekti
Tylar, Crim – tulácký těžař pracující u Ptora, Nikkův otec
Tylar, Nikko Chan – mladý tulácký pilot, syn Crima a Marly
Tylarová, Marla Chan – tulácká projektantka skleníků, Nikkova matka
tým Jadeit – výcviková jednotka OSZ
tým Safír – výcviková jednotka OSZ
Udru'h – dobroský místodržící, druhý šlechtický syn Mága-imperátora Cyroc'ha
UR – tulácký compo na Randezvous, pečovatelský model
ústředí Hanzy – budova ve tvaru pyramidy nedaleko Paláce šepotu na Zemi
vandráci – pohrdavé označení Tuláků
Vao'sh – ildiranský dějepravec, patron a přítel Antona Colicose, člen základní osádky, která zůstala na Marathě Prime
Věčná zvídavost – obchodní loď Rlindy Kettové

Věčný jas – ildiranská verze nebe, vyšší dimenze tvořená čistým světlem. Ildirané věří, že odlesk tohoto světla proniká do našeho vesmíru skrze Mága-imperátora a je mezi členy jejich rasy rozváděn sítí *thismatu*

vejčité křeslo – trůn Mága-imperátora podpírající jeho tělo

Velký Houser – pohrdavá přezdívka Tuláků pro Zemskou hanzovní ligu

verdani – myslící entita na rostlinné bázi, jejíž fyzickou podobou je světoles

Vik'k – ildiranský kopáč, člen základní osádky, která zůstala na Marathě Prime

Vinh, Darby – velitel taranovacích lodí OSZ

Vodnář – loď šířící wentaly, pilotovaná Nikkem Chanem Tylarem

všeobecná obchodní řeč – oficiální jednací jazyk Zemské hanzovní ligy

výsadková loď – loď sloužící přepravě vojáků v ildiranské Sluneční flotile

Wan, Purcell – správce, jemuž bylo dočasně svěřeno řízení tulácké těžní základny na Jonahu 12

Wenceslas, Basil – prezident Zemské hanzovní ligy

wentalové – prastaré bytosti, jejichž podstatou je voda

Willisová,Sheila, admirál – velitelka bojového prostoru Čtverce 7

Yamane, Kiro – kybernetický odborník, držen v zajetí Tuláků v osquivelských loděnicích

Yarrod – zelený kněz, mladší bratr Matky Alexy

Yazra'h – nejstarší dcera Mága-imperátora, majitelka tří isixkých koček

Yreka – hanzovní planeta nacházející se na okraji území Hanzy, proti níž QSZ rázně zasáhly poté, co kolonisté začali hromadit ekti

Zan'nh – ildiranský důstojník, nejstarší syn Mága-imperátora Jora'ha, nový adar Sluneční flotily

zelený kněz – služebník světolesa, schopný používat světostromy pro okamžité spojení

Zemská hanzovní liga – organizace vládnoucí Zemi a jejím koloniím, založená především na obchodu